

Bạn Đồng Hành

Contents

Bạn Đồng Hành	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	21
13. Chương 13	22
14. Chương 14	23
15. Chương 15	24
16. Chương 16	26
17. Chương 17	28
18. Chương 18	30
19. Chương 19	32
20. Chương 20	33
21. Chương 21	35
22. Chương 22	37
23. Chương 23	40
24. Chương 24	42
25. Chương 25	43
26. Chương 26	46
27. Chương 27	49
28. Chương 28	54
29. Chương 29	57
30. Chương 30	58
31. Chương 31	61
32. Chương 32	64
33. Chương 33	65
34. Chương 34	67
35. Chương 35	70
36. Chương 36	73
37. Chương 37	76
38. Chương 38	78
39. Chương 39	81
40. Chương 40	84
41. Chương 41	88

42. Chương 42	90
43. Chương 43	94
44. Chương 44	97
45. Chương 45	101
46. Chương 46	105
47. Chương 47	108
48. Chương 48	112
49. Chương 49	116
50. Chương 50	118
51. Chương 51	121
52. Chương 52	125
53. Chương 53	129
54. Chương 54	133
55. Chương 55	136
56. Chương 56	139
57. Chương 57	142
58. Chương 58	148
59. Chương 59	151
60. Chương 60	156
61. Chương 61	161
62. Chương 62	164
63. Chương 63	167
64. Chương 64	172
65. Chương 65	176
66. Chương 66	180
67. Chương 67	184
68. Chương 68	188
69. Chương 69	192
70. Chương 70	197
71. Chương 71	200
72. Chương 72	205
73. Chương 73	208
74. Chương 74	212
75. Chương 75	215
76. Chương 76	219
77. Chương 77	223
78. Chương 78	228
79. Chương 79	233
80. Chương 80	236
81. Chương 81	238
82. Chương 82	242
83. Chương 83	246
84. Chương 84	250
85. Chương 85	255
86. Chương 86	259
87. Chương 87	263
88. Chương 88	266
89. Chương 89	269
90. Chương 90	273
91. Chương 91	277
92. Chương 92	281
93. Chương 93	284
94. Chương 94	288
95. Chương 95	292

96. Chương 96	294
97. Chương 97	297
98. Chương 98	301
99. Chương 99	305
100. Chương 100	309
101. Chương 101	310

Bạn Đồng Hành

Giới thiệu

Như một sự vô thức, nhìn thẳng vào mắt em tôi như con tàu bị đắm trong đó mà không thể thoát ra

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-dong-hanh>

1. Chương 1

Câu chuyện tôi sắp kể ra đây các bạn có thể tin là thật, là bịa, hay là nhảm cũng được. Tôi chỉ xin tường thuật lại với lời văn của mình một cách chân thực nhất có thể. Có thể có một vài sai sót nhưng mong các bạn rộng lượng không để ý mà bỏ quá cho.

Các bạn ạ. Tôi là một trong những dân mê phượt (ngày xưa chúng tôi không gọi là thế), cách đây gần chục năm khi tôi còn là sinh viên và đang rảnh rang thì tôi cũng mê xách xe đi khám phá những miền đất lạ lắm. Nhưng hiện tại sau khi ra trường và lao vào vòng xoáy cơm áo gạo tiền, với những bon chen vật vã của cái xã hội xô bồ này thì cái thú vui đi phượt của tôi cũng đành dẹp sang một bên, và nó tắt hẳn hoàn toàn khi tôi lập gia đình mà vợ tôi thì *** mê phượt tí nào cả.

Hôm ấy, khi mà vợ tôi đi công tác đã sang ngày thứ 3, tôi thì hiện cũng chả có việc gì phải đến công ty do tình hình thua lỗ, đến cũng chả có việc mà làm (đang thời khủng hoảng mà). Lúc này cảm giác cô đơn bắt đầu xâm chiếm lấy tôi, tôi bèn lấy điện thoại nhắn tin cho vợ một câu chuỗi cú thế này: “Cún yêu đang làm gì thế? Nhớ chồng không cún yêu?”

Bình thường chẳng mấy khi tếu táo thế nhưng mà chờ mãi chả thấy vợ reply gì cả. Đến tận tối mịt mới thấy cái tin nhắn bay vào tới đập vào mặt: “Đồ khủng! Rảnh quá thì làm gì đi! Đang bận tới mất lên đây”.

Chán, đúng là quá chán. Một cái tin tình cảm như thế mà nàng nữ lòng nào đối xử phũ phàng thế được. Thực ra thì trước khi đi vợ chồng tôi cũng đang trong thời kỳ căng thẳng, tin nhắn đó một phần tôi muốn hòa bình trở lại nên tình cảm đột xuất (chứ dân xây dựng thì khô khan lắm). Chẳng thà nàng không trả lời cho xong chữ kiểu này thì nản thật.

Tự dưng vắt tay lên trán suy nghĩ một hồi tôi lại nhớ đến ngày xưa, ôi cái thời học sinh trung học với mối tình đầu đầy trong sáng, rồi lại cái thời đại học đầy ước ao và đam mê. Ôi cái thời ấy sao mà đại thế, cứ thế là ước mơ thôi, chả thực tế tẹo nào cả. Để khi ra đời cái thực tế nó cho bạn vài quả knock out thì lúc đấy

mới sáng mắt ra, mới tỉnh táo mà làm việc với đồng lương 3tr mà vật lộn với một đồng các hóa đơn. Thời đấy thật đẹp, có lẽ là đẹp nhất với bao cô bạn thầm thương trộm nhớ, với mối tình đầu vụng trộm đến cầm tay còn e dè, đến hôn chạy không lười mà tưởng như là người hạnh phúc khắp thế gian. Giờ thì mà không tiền thì ma nó theo em nhé.

Càng nghĩ càng bí các bạn ạ, càng bị loạn trong các kỷ niệm và ước mơ thời nông nổi đó, rồi lại nhìn vào cái thực tế phũ phàng không tiền không vợ hiện tại, rồi lại nhìn vào cái tương lai xám xịt đang chờ mình phía trước. Chẹp! Đúng lúc đó tôi nhớ lại cảm giác phóng khoáng ngày xưa khi mà dựng con FX giữa đỉnh đồi ngồi pha cafe chậm điều thuốc, tối rượu ngô hò hét cùng bạn bè. Lòng bỗng lại thấy nao nao.. chân lại muốn đi thêm lần nữa.

Ờ thì nói là làm. Tôi google một lúc thì ra được mấy trang chuyên cho dân đi phượt. Đọc những dòng cảm nhận của mọi người sau mỗi chuyến đi tôi lại như cảm thấy mình được tiếp thêm sức mạnh của thời trai trẻ. Một ý nghĩ bất chợt nảy ra trong đầu.

Tôi nhanh chóng đăng ký nick và post 1 bài lên trong mục “Tìm bạn đồng hành” với yêu cầu tìm thêm một ôm (là nữ giới đi cùng) để đi cùng lên Hà Giang thăm mùa hoa TGM. Khi bài được post lên rồi tôi mới thấy thật nực cười. Ở đây mọi người đều tuyển đi theo đoàn mới yên tâm, trong khi làm gì có ôm nào đi cùng một xé chưa hề biết mặt, mà còn đi tới mấy ngày nữa mới sợ. Nhỡ bán đi TQ thì sao. Ha ha.

Tự cười thầm như thế nhưng tôi cũng cứ cho đây là một ván bài đỏ đen, bạn ôm nào đi cùng tôi thì chắc tôi sẽ bao toàn bộ chi phí gọi là ủng hộ cho lòng dũng cảm của bạn đó thôi. Hehe. Có thể các bạn nghĩ tôi có chút gì đó xxx trong việc tuyển đó nhưng quả thực khi post lên tôi không hề có chút tà dâm. Tôi chỉ mong có một ai đó có thể nói chuyện, mà nói chuyện với nữ thì rõ là tuyệt hơn nam và gay rồi.

Thầm nghĩ mình chỉ có 0.001% cơ hội nên tôi cũng chẳng lưu tâm mà đi ngủ. Giấc ngủ đến cũng thật trọn vẹn khi giấc mơ toàn là những người cũ và kỷ niệm đẹp tràn về.

2. Chương 2

Buổi sáng hôm sau tôi thức dậy khá muộn. Một phần là do tối qua tôi thức khuya, một phần nữa là do dạo này ít việc nên cũng chẳng cần phải đến công ty sớm. Sau khi hoàn thiện xong phần vệ sinh cá nhân tôi cầm điện thoại lên xem thì thấy có 1 tin nhắn đến.

Số lạ: “Anh có đi Xín Mần ko cho em đi với”. Tin nhắn gửi lúc 1h20’ sáng.

Thú thực là tôi cũng chẳng biết Xín Mần nó nằm chỗ nào. Tôi chọn HG vì các tỉnh miền Bắc tôi đã đi gần hết, còn HG thì mới lên TP nhưng chỉ là làm việc chứ chưa đi thăm thú được nhiều. Nhưng mà tôi nghe địa danh này cũng quen quen khi đọc những bài viết tối qua. Thế nên gần như ngay lập tức tôi nhắn lại:

Tôi: “Anh đi thăm thú là chính, mệt thì nghỉ, khỏe thì đi, còn sức thì còn đi, Xín Mần là cũng có qua đó”.

Cũng gần như ngay lập tức số lạ nhắn tin lại ngay:

Số lạ: “Trời, giờ anh mới ngủ dậy hả? em nhắn từ tối qua mà. Vậy bao giờ anh đi?”

Tôi: “Ừ. Anh cũng chưa biết được e ơi, thích là nhích thôi, giờ anh ra cafe sáng, em rảnh qua bàn luôn nhé”.

Số lạ: “Vâng, anh cho địa chỉ đi”

Tôi: “Cafe M, số xxx đường yyy, em qua luôn nhé”

Số lạ: “okie”

Vậy là xong, tôi thay quần áo rồi ra quán cafe quen ngay gần nhà chờ đợi. Trong khi nhâm nhi cafe đen buổi sáng, tâm hồn tôi cảm thấy sáng khoái lạ thường. Trong tôi nảy ra bao suy nghĩ về cô gái đó? Cô gái đó như thế nào nhỉ? Sao cô ta lại muốn đi cùng mình? Cô ta không sợ sao? Cô ta có xinh không nhỉ? Bao tuổi rồi mà gan thế? Nhìn cách nhắn tin thì cũng chẳng biết là bao tuổi, cô ta không dùng những ký tự như 9x nhưng cách nói chuyện lại có đôi chút trẻ con.

Khi còn đang chìm ngập trong những suy tư đó thì một giọng trong như nước suối cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi:

- Anh có phải là H không ạ?

- Ô mà ừ.. Phải tôi là H – Tôi ấp úng.

Cô gái trẻ tự nhiên kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, khoát tay gọi một ly đen nóng không đường “giống của anh này”, cô ấy nói rồi chỉ vào tôi. Dáng vẻ đúng là không thể tự nhiên hơn, đến tôi cũng gần 3x rồi mà vẫn còn phải phục ngẫm.

- Em là người nhắn tin cho anh đó hả? – tôi hỏi em

- Vâng ạ! – Em trả lời gọn lỏn.

Vậy đấy. Và tôi với em bắt đầu câu chuyện với những chuyến đi của em, của tôi ngày xưa. Những xúc cảm, những cảm nhận khi đứng giữa bao la đất trời, những cảm xúc nhe nhói khi gặp những con người bất hạnh tại những miền quê xa xôi, những bước chân đi lạc lối nhưng vẫn tràn đầy năng lượng. Trong lúc nói chuyện tôi cũng cố gắng để ý em đôi chút, em có giọng nói trong và ngọt ngào (trong như nước suối ấy), dáng người cân đối nhưng cũng không được cao lắm, đôi gò má cao, làn da trắng và đặc biệt đôi mắt to và hút hồn đến lạ, trông có vẻ nhí nhảnh nhưng có đôi chút buồn buồn trong đó. Em nhẹ nhàng vui tươi, dễ gần đến mức tôi phải hỏi em tại sao em lại có thể nói chuyện với người lần đầu tiên gặp lại tự nhiên đến thế.

- Trời ạ! Chắc là tại anh đẹp trai quá đây mà! – Em bật cười khanh khách.

Giọng cười của em cũng làm tôi phải bật cười theo. Bất giác tôi hỏi em:

- Em đi cùng một mình thế này em không lo lắng gì sao?

- Có gì mà lo chứ. Em đạt nhị đẳng huyền đai karate, nhìn anh thư sinh thế này chưa cần 3s là knockout luôn. ha ha! – Em lại cười khúc khích.

- Thật á! Thế là anh sợ rồi đấy nhé, tự dưng lại hấp dẫn anh thế này là tại em đó – Tôi bắt đầu lại giọng lả lơi (chết thật, cái tật hồi sv thế nào lại nảy đúng vào lúc này).

- Hi hi! em chẳng sợ. Mà anh ơi bao giờ mình đi ấy nhỉ? – Em cười khúc khích rồi hỏi lại tôi chắc là để đánh trống lảng đây mà.

- Thích thì nhích mà, hay mình đi luôn em nhé. – Tôi máu lên bắt chọt.

- Okie! em cũng thích thế! Nói là là phải đi luôn chứ. Giờ anh với em về dọn đồ sau đó anh đến đón em rồi đi luôn nhé.

- Okie. Cho anh địa chỉ đi em.

- Anh qua chỗ này (...) đón em. À anh nhớ mang áo mưa đôi nhé, đồ ăn em chuẩn bị cho.

- Ok.

Vậy là tôi với em chia tay nhau và nhanh chóng về nhà dọn đồ. Tôi tranh thủ làm thay dầu xe, mua cái áo mưa đôi, đồ xăng và lục tung nhà mới tìm ra cái balo to rộng ngày trước. Bỏ vài bộ quần áo vào đấy và thế là xong.

Lòng cũng tương đối hồi hộp. Tôi cũng chẳng biết mọi chuyện sẽ xảy ra thế nào?! Tim bắt đầu đập nhanh hơn. Tôi một thằng đàn ông đã có vợ và đang gặp chuyện gia đình chuẩn bị đi chơi xa với một cô gái xinh xắn, giọng nói dễ thương, có đôi mắt to nữa vui nữa buồn lần đầu tiên gặp mặt.

Những xúc cảm đến rất nhanh. Một cảm giác đôi chút tội lỗi khi nghĩ đến người vợ, một người mà tôi vẫn luôn cho rằng tôi yêu hơn chính bản thân mình. Một người mà đã bên tôi suốt năm năm, và năm năm đó tôi bỏ những trò vui, những cô gái mà không hề hối hận, nuối tiếc hay có cảm giác ép buộc gì. Tôi yêu em và tôi đã trở thành 1 người đàn ông của gia đình đúng nghĩa, tôi hạnh phúc vì điều đó. Thế mà giờ đây tôi lại đang đi chơi riêng với 1 cô gái, mặc dù tôi chẳng có ý định gì xấu trong cuộc đi chơi này cả, nhưng mà.. liệu có nên không?

Sự trần trở của tôi bị dập tắt một cách nhanh chóng khi tiếng chuông điện thoại đổ reo. Tin nhắn đến:

Số lạ: “em xong rồi, anh đến đón em nhé”

Quên mất là cuộc trò chuyện vừa rồi tôi còn chưa kịp hỏi tên em. Tặc lưỡi chép miệng “ờ thì đến đâu thì đến” tôi

nhắn lại “OK” rồi dắt xe ra khỏi nhà

3. Chương 3

Chúng tôi gặp nhau tại đầu ngõ nhà em. Em bảo không cần phải vào tận nơi vì ngõ nhà em khá hẹp, vào đó sẽ khó quay đầu xe. Thực tế đúng là như vậy và tôi cũng chẳng phải chờ lâu cho lắm, chỉ tầm khoảng 5p khi tôi gọi điện là em đã có mặt. Em đúng là chất chuyên đi phượt có khác, hành lý mang theo rất gọn nhẹ, chỉ có những đồ dùng thiết yếu cho vào một chiếc balo là đủ dùng.

Sau nụ cười chào hỏi em nhảy ngay lên yên xe mà ngồi, tuy không ôm nhưng em ngồi sát sạt lưng tôi đủ khiến tôi cảm nhận một luồng hơi ấm chạy nhanh qua người, như bị điện giật, lâu lắm rồi tôi mới đèo một người không phải vợ mình ngồi sát tới như vậy. Có vẻ em cũng cảm nhận thấy sự thay đổi của cơ thể tôi nên em cũng hơi ngại ngùng:

- Em tưởng ngồi thế này anh mới dễ lái chứ nhỉ?

- Ủ, không có gì đâu em, mình đi nhé, hi hi! – Tôi chữa ngượng.

Chiếc xe nhẹ nhàng lăn bánh đưa chúng tôi qua những nẻo đường. Chúng tôi chọn đi đường truyền thống theo bản đồ là từ HN – Việt Trì – Tuyên Quang – Hà Giang, cơ bản là theo những cung đã được lập sẵn trên forum chuyên cho dân đi phượt đó. Vừa đi chúng tôi vừa trò chuyện bình luận những chuyện gặp trên đường đi rất vui vẻ, thì thoảng em còn cười khúc khích. Chắc tại cuộc sống lâu không tiếp xúc với gái lạ làm những kỹ năng ngày xưa của tôi thui chột đi phần nào. Haizz.

5h chiều chúng tôi bắt đầu đi hết Tuyên Quang và rẽ vào đường đi Hà Giang. Em cũng có vẻ mệt sau vài tiếng đi xe máy liên tục, còn tôi thì cũng chả khá hơn gì vì lâu lắm rồi tôi mới đi xa như vậy. Tôi đề nghị anh em sẽ nghỉ ngay tại quán nước ngã ba đó tầm mười phút.

Em đúng là còn trẻ con và xì tin, chưa kịp uống hớp nào thì em đã hò tôi ra chụp cho em đủ kiểu bên cột mốc, biển báo đó. Hết chu môi xì tin thì em lại nhảy cẫng lên bắt tôi chụp ảnh kiểu “bay”. Con Canon 60D của tôi mượn tạm của cơ quan được dịp thể hiện, cái máy chụp choẹt lại bắt đầu nên kiểu nào tôi cũng chơi hết, với lại trước toàn chụp cảnh với phố, mấy khi lại được chụp người như thế này. Hehe. Sau khoảng tầm mười phút bị em quần thảo bắt chụp ảnh thì tôi mới có được hớp nước đầu tiên cho riêng mình, đúng là khô cháy cổ. Vừa uống nước tôi vừa xem lại các kiểu ảnh vừa chụp, cũng không đến nổi tệ, em là model rất tự nhiên, các bức ảnh nụ cười không một chút gượng gạo. Tôi dừng lại bức ảnh khi em nhảy lên vung hai tay lên trời, vì nhảy quá nhiệt tình nên áo em co lên hở ra một khoảng trắng không tì vết (chắc cũng cơ cở như Ngọc Trinh. Vừa xem tôi vừa lẩm bẩm “trắng gì mà sáng thế không biết”. Đúng lúc ấy tôi thấy có hơi nóng đằng sau gáy phả vào làm người tôi hơi run lên. Em đã ở đằng sau tôi vào lúc nào không biết, chắc vừa đi wc ra nên thừa cơ nấp sau tôi xem trộm đây mà. Em bĩu môi:

- Úi chao! tưởng thế nào hóa ra rõ là dê kia. Ảnh nào không ngấm lại đi ngấm đúng cái ảnh đấy – Em kéo dài cái giọng ra.

- Hehe! Tại anh vừa lật tới cái ảnh này thì em tới, đúng lúc thôi mà, oan quá em ơi – Tôi nhăn nhó chữa ngượng.

- Thôi đi ông tướng già! Em đứng đây này giờ rồi, xem mấy ảnh kia rõ nhanh mà tới ảnh này thì rõ là lâu. Dê quá – Em vẫn trêu tôi

- Thì dê thì mới là đàn ông chứ, anh men lỳ thế này cơ mà – Tôi đành chống chế vậy.

- Hihi! thôi anh xem mấy cái ảnh tiếp đi, mà anh chụp đẹp ghê ha!

- Ủ! anh thích cái ảnh này nè. Cái này trông em tự nhiên lắm. – Tôi lật tới cái ảnh tôi chụp em lúc em đang loay hoay làm dáng, focus đúng vào mắt em. Giờ tôi mới để ý thật kỹ thì thấy em lúc nào cũng nhí nhảnh vui tươi là bởi vì nụ cười, chứ mắt em tôi thấy mang mác buồn đến lạ, nhất là bức ảnh này. Thảo nào từ chiều tới giờ tôi cứ có cảm giác nhìn em cứ kiểu vừa vui vừa buồn. Lạ thật.

- Anh xóa ảnh này đi

- Ô anh thấy ảnh này đẹp mà! Cái này đủ sáng, em lại rất tự nhiên, cái này về chỉ cần crop lại thôi chứ không cần chỉnh sửa gì là đẹp lắm rồi. – Tôi ngạc nhiên

- Em không thích tấm ảnh này, anh xóa đi

- Em sao thế? ảnh đẹp mà – Tôi nuối tiếc hỏi lại em

- Không thích là không thích, anh xóa nó đi – Em gay gắt.

- Ủ thì xóa vậy. – Tôi nuối tiếc bấm nút erase, đến bấm nút confirm tôi còn cảm giác nuối tiếc hơn.

“Thôi kệ về nếu recover lại được thì tốt” tôi nghĩ, nhưng lòng vẫn bồn khoăn không biết tại sao em lại như thế, chả lẽ em không thích tấm ảnh này, tấm ảnh thì chẳng có gì đặc biệt, chỉ là trong tấm ảnh đó thì trông em hơi buồn, một cái buồn man mác xa xăm đầy bí ẩn. Chắc vậy, chắc tại em không thích mình buồn như thế, em lúc nào cũng tươi vui, nhí nhảnh, luôn làm cho không khí trở nên nhộn nhịp, rộn ràng. Nhưng cá nhân tôi luôn thích những cô gái có đôi mắt buồn, nó ẩn chứa nhiều bí mật mà trí tò mò tôi luôn muốn tìm hiểu, khám phá. Nhớ lại thời cấp 3 tôi đã chết mê chết mệt cô bé lớp dưới tên T, cô bé có đôi mắt to tròn và buồn bã. Tôi mất nhiều tháng chinh phục, tìm hiểu cô bé đó, tìm cho ra cô bé buồn về cái gì, để thỏa mãn cái tính chinh phục, chinh phục để che trở cho những người phụ nữ của mình. Cuối cùng tôi cũng chinh phục và phát hiện ra cô bé đó trông buồn vì đôi mắt cô bé ấy buồn, tóm lại là vì đôi mắt nó thể thôi chứ chả vì cái gì cả, còn bản thân cô bé đó thì nhạt toẹt, hờ hững, hời hợt như nhân vật Quỳnh trong “Còn chút gì để nhớ” của chú NNA. Một mối tình đầu cấp 3 chẳng đi tới đâu (sau này tôi còn 1 mối tình nữa ở c3 nhưng đẹp và lãng mạn hơn nhiều).

Tôi bất giác mỉm cười và lắc đầu nhẹ khi nhớ tới chuyện đó. Chưa được một hành trình thì “cốc”, tôi bị em nện ột cái vào đầu đau điếng.

- Đấy, thế có phải ngoan không cơ chứ! – E toét miệng cười.

- Đau thế không biết, trời ạ sao mà em ác thế - Tôi ôm đầu vờ vật vã.

- Đau đâu đau ở đâu để em chữa cho nào? Em cười cười lật lật tay tôi ra.

- Chữa thế nào được mà chữa, đau chết mất thôi – Tôi vẫn cố thủ.

Bất giác tự dưng em cúi hẳn người xuống, tôi có thể cảm nhận được làn môi em sát với vành tai tôi nhưng chưa thể chạm vào, một dòng hơi ấm theo đó mà truyền tới làm ấm rục người tôi tới tận tâm khảm, gai ốc thì cứ thế mà nổi hết cả lên.

4. Chương 4

- Em em... làm gì thế? – Tôi lắp bắp

- Em thối cho anh bớt đau mà!

- Nhưng chỗ đấy có đau đâu ?? – Tôi hỏi ngu quá thể

- Xí! vừa kêu ầm lên còn gì!

Tôi bất giác im bật, em cũng vậy, cả hai ngượng ngùng quay mặt đi. Chắc một phần vì tại tôi hỏi ngu quá là ngu, còn em thì chắc cũng là hành động bộc phát trên đùa. Tôi tự hỏi chả lẽ mình già tới mức bị em 9x này trên đùa như thế ư?! Bản lĩnh của người đàn ông đào hoa cách đây vài năm đâu rồi? Em cũng chắc đang suy nghĩ gì đó, bất giác tôi hé mắt quay sang nhìn em thì gặp ngay ánh mắt của em cũng đã hé nhìn tôi. Cả hai cùng phá lên cười xóa tan cái sự ngượng ngùng vô lý lúc này.

- Thôi mình đi thôi anh!

- Ủ! – Tôi xem đồng hồ cũng đã gần 5h30 đi, thôi đi thôi kéo muộn.

Chúng tôi nhảy lên xe đi tiếp, có vẻ em cũng ngại ngừng hơn sau sự việc vừa rồi nên ngồi có hơi xích ra. Nhưng tôi cũng phải cảm ơn vô cùng những ổ gà ổ voi trên đường vì nhờ chúng nên chỉ một lúc em lại trở về tư thế ngồi quen thuộc, hai tay đặt lên đùi vào áp sát vào lưng tôi. Nhờ có mấy lon bò húc nên tôi cũng sung sức, chạy xe có phần nhanh hơn lúc trước. Chúng tôi cứ theo quốc lộ 2C mà thẳng tiến trực tới Hà Giang.

Đến Hàm Yên thì hai chúng tôi dừng lại để kiểm chút gì bỏ vào bụng. Kiểm quanh chả có cái gì nên chúng tôi chui đại vô một quán phở mà oánh mỗi người hai bát. Em cũng tranh thủ đi wc vì khéo sợ lúc nữa lại bắt tôi dừng xe lại giữa đường. Con trai mình thì quá tiện nhưng phụ nữ thì có phần khó hơn do họ không thể đứng ngay vệ đường như chúng ta (nói câu này em phải cảm ơn các cụ nhà em vô cùng vì đã sinh em ra là thằng con trai đúng nghĩa, không và chưa bao giờ muốn trở thành đàn bà giống như ca sĩ gì gì Lâm Khanh hay Khanh Lâm đó).

Ăn xong tôi ra ngồi uống nước, xem lại gps hành trình thì còn cỡ hơn 100km nữa mới tới nơi. giờ là hơn 7h trời lại tối nên tôi tính phải đến 10h mình mới có thể tới HG được, tôi hy vọng lúc đó mình vẫn kiếm được cái nhà nghỉ nào đó. Dù sao thì đây cũng là mùa mà dân phượt đi HG nhiều, tôi chỉ có hy vọng là đây là ngày thường nên sẽ không khó như những hôm cuối tuần.

Chắc một phần do mệt nên em cũng ít nói hăng, sau khi làm xong tô phở thì có tưới tắm hơn đôi chút nhưng em cũng chỉ lặng im nhìn tôi tính toán quãng đường đi. Tôi lo lắng quay sang nhìn em, trong lòng lo em bị mệt mỏi, nhớ ra chẳng may ốm thì cũng vất vả.

- Em không mệt chứ? – Tôi hỏi em giọng cũng đôi chút lo lắng

- Không ạ! em không sao đâu – Em trả lời.

- Nếu em mệt em cứ nghỉ ngơi tí đã nhé.

- Không sao thật mà anh. Tại cứ đến gần HG thì em lại thế anh ạ!

- Đến gần HG? – Tôi hỏi lại giọng ngạc nhiên

- Không có gì đâu anh! Mình đi tiếp đi không muộn quá – Em đánh trống lảng ngay được.

Không suy nghĩ nhiều nữa chúng tôi bắt đầu đi ngay. Sắp xếp đồ xong và khi em đã yên vị đằng sau, tôi nhắc em:

- Em nhớ bám chặt vào nhé. Anh đi nhanh đó. – Tôi định đi nhanh thật, phần vì lo trời tối quá và lỡ có đường xấu thì tối nay ngủ ngoài đường mất.

- Như thế này đã đủ chắc chưa anh?

Em vòng tay ra trước ôm chặt lấy bụng tôi làm tôi lại một lần nữa hơi bị giật mình, nhưng lần này hơi xấu hổ vì có lẽ tại dáng người hơi mập nên bụng cũng đã có chút mỡ rồi. Nhăn nhó cười khi tôi cho chiếc xe lao vút đi.

Em nhẹ nhàng ôm lấy bụng tôi, cái ôm không quá chặt cũng không hờ hững vừa đủ làm tôi thấy lòng phơi phới trên quãng đường này, lúc này tôi chỉ nghĩ có đi kiểu này mình đi cả ngày cũng được ấy chứ. Thi thoảng em ép sát má vào vai tôi miệng lẩm bẩm vài câu hát:

“Not a shirt on my back

not a penny to my name

Lord, i can't go back home this a-way

This a-way, this a-way

This a-way, this a-way,

Lord, i can't...”

Giai điệu man mác buồn của bài “500 miles” cùng với gió mát của lùa vào mặt buổi tối làm cho tôi cảm thấy hoàn toàn thư thái, dịu êm.

Chiếc xe cứ thế đưa chúng tôi xuyên thẳng vào màn đêm

5. Chương 5

Khi các bạn đang đi trên một con đường vắng, sau lưng bạn là một cô gái xinh xắn đáng yêu và vòng tay của cô ấy đang ôm lấy bạn, và cô ấy cũng đang hát nữa, lại đúng bài hát mà bạn yêu thích thì tôi đảm bảo với các bạn rằng, quãng đường dù có xa đến mấy, khó đến mấy thì bạn cũng chẳng chút phiền lòng. Thậm chí các bạn còn mong nó kéo dài mãi, dài mãi để tận hưởng phút giây này.

Tôi cũng vậy, tâm trạng không phải phờ phợt khắp khởi như lúc mới đi, không phải rùng mình cảm khái khi em bất ngờ thổi vào tai tôi, tôi đang tận hưởng, relax một cách đúng nghĩa mặc dù trước mặt tôi là đồ, sau lưng tôi là em và con đường cũng không đến nỗi bằng phẳng cho lắm. Tôi và em có vẻ như hai cùng tận hưởng, tôi lái còn em hát, giọng hát trong veo đôi lúc bị ngắt quãng bởi một ổ gà, một hòn sỏi, nhưng không hề phiền hà em vẫn hát tiếp, hết bài này đến bài khác. Tôi im lặng lái xe, thì thoảng có những ánh đèn loang loáng trước mặt.

Quãng đường đi nhanh đến không ngờ, khi tôi còn chưa kịp nghĩ thì biển báo tới HG đã hiện ra trước mặt, lúc này là 10h rồi. Tôi và em lượn vòng vòng quanh cột mốc số 0 một tí rồi thì tôi cũng kiếm được một cái nhà nghỉ trông đẹp đẹp ngay gần đấy. Sau khi chắc chắn là có phòng tôi và em xuống xe đỡ đồ vô phòng tiếp tân. Em lúi rúi theo sau tôi lặng lẽ. “Chắc là đang ngưng đây mà”, tôi thầm nghĩ. Cô bé lễ tân lịch sự chào hỏi tôi rồi hỏi:

- Anh ở bao lâu vậy anh?

- Mai anh đi rồi, chỉ một tối thôi em

- Anh thuê phòng đơn hay đôi vậy?

“Đơn hay đôi nhỉ?” – Tôi thầm nghĩ rồi len lén mắt nhìn em. Em có vẻ như đang suy nghĩ gì đó nên không để ý thì phải, phần quyết định lại chính là tôi đây. Tôi đắn đo lắm, nếu lấy phòng đơn thì chắc tôi trong mắt em là người không đáng hoàng rồi, còn nếu lấy phòng đôi thì... Mấy kiểu phản ứng tự nhiên của em từ lúc đi không phải là em đã bật đèn xanh hay sao? Hay là mấy hành động đó của em chỉ là xuất phát vô ý từ kiểu trẻ con ngây thơ của em? Trời ạ! Có cái phòng đơn hay đôi không thôi mà suy nghĩ mệt cả người..

- Cho anh phòng đôi em! – Tự dưng mồm tôi tự thoát ra câu nói đó mà không hề có chủ ý.

Tôi khẽ thấy em hơi mỉm cười, một nụ cười rất nhẹ.

- Chìa khóa đây anh ơi! Phòng 303 anh nhé.

- Cảm ơn em!

Tôi xách đồ chủ động lên phòng. Chúng tôi im lặng không nói với nhau lời nào. Quãng đường xa hơn 300km có vẻ cũng đã làm em mệt, còn tôi thì khỏi nói, sau một quãng thời gian rất lâu rồi tôi mới đi xe máy xa như vậy, lưng tôi lúc này cũng hơi mỏi, cả vai nữa. Chỉ có tâm hồn là phờ phợt mà thôi.

Chúng tôi ngồi phịch xuống giường, cái mệt cái mỏi lúc này mới thấm. Tự dưng tôi với em nhìn nhau bật cười, chẳng biết vì lý do gì nữa, chắc tại tôi cười theo vì em cười, còn em cũng vậy. Không khí vui vẻ hẳn lên.

- Hứ! Mệt quá mất thôi anh nhỉ!

- Ừ! cũng tại lâu lắm rồi anh cũng chưa đi xa liền lúc thế này, ngày mai thế nào cũng đỡ hơn.

- Kệ anh, anh làm xế của em thì phải lo đưa em đi đến nơi về đến chốn. Không là em bắt đền. Hi hi! – Em cười khúc khích.

- Bắt đền? Em muốn anh đền gì nào? – Tôi vặn ngay lại

- Không biết, đền gì thì đền! – Em bắt đầu nói hớ.

- Chỉ có tấm thân này thôi, em lấy thì anh đền. Haha! – Tôi bắt đầu tráo trở.

- Hứ! Thêm vào nhé! Kệ anh, em đi tắm trước đây, này giờ đi bụi quá!

Tôi cười hì hì. Đúng là mặt hai đứa bị khói bụi đi đường làm đen cả mặt lại. Tôi thì xưa nay không đi xe máy xa mấy nên cái mũ bảo hiểm fullface là không có, em cũng chỉ đội nón bảo hiểm bình thường nên hai chúng tôi bị bụi, khói xe cứ theo thể mà tạt thẳng vào mặt.

Em mở balo lấy đồ quần áo của em rồi chuẩn bị chui vô phòng tắm. Còn tôi thì tiện thể lấy ipad ra tra cứu lại các cung đường và tính xem ngày mai mình sẽ đi những đâu, tiện thể check tí thông tin facebook. Đến lúc này khi tôi xem lại bản đồ thì mới tá hỏa ra một chuyện.

Chẳng là em muốn đi với tôi và có hỏi tôi là có đi Xín Mần không? Việc này tôi vẫn còn nhớ nhưng cũng chẳng để tâm lắm, tôi đi các tỉnh phía Bắc cũng tương đối rồi nhưng riêng Hà Giang thì chưa có dịp đi lên lần nào, tôi chỉ nghĩ đơn giản là nó là 1 huyện đâu đó nằm trong HG nên tiện đường chắc cũng đi được. Tôi không nghĩ được rằng là cái huyện Xín Mần đó lại nằm ở phía tây tỉnh HG, tiếp giáp với Bắc Hà. Và nếu như chúng tôi muốn đi thẳng tới đó thì chẳng cần phải qua cái thành phố HG này, và nếu như đi Đồng Văn, Lũng Cú thì khéo phải đi một vòng HG luôn, sẽ rất xa.

“Chết tiệt! Kiểu này lại phải lập cung lại đây, phải tính kỹ mới được” – Tôi rửa thầm.

“Cạch” – tiếng âm thanh của cửa phòng tắm đã được khóa lại làm tôi phải ngẩng mặt nhìn lên, tiếng “tạch” của chiếc công tắc điện thì lại làm tôi bay biến hết cả suy nghĩ vừa rồi. Tim tôi đập nhanh hết mức và đầu óc ong ong, mắt chăm chăm nhìn về phía cánh cửa đó

6. Chương 6

Tôi rộn rạo trong người khi biết mình sắp được chiêm ngưỡng những gì tiếp theo. Có thể các bạn ở đây không biết là cánh cửa phòng tắm thường thì làm bằng cửa nhựa hoặc kính. Nhưng mấy cái cửa phòng tắm ở nhà nghỉ này thì lại làm hoàn toàn bằng loại kính mờ, có nghĩa là nếu ai ở trong đó bật điện thì người ở ngoài có thể nhìn thấy hình dáng tương đối rõ ràng, trong khi người ở trong thì lại chẳng thể nhìn thấy những gì bên ngoài nên nếu không để ý từ trước thì không thể biết được.

Em có lẽ ở trường hợp thứ 2 nên chắc sau khi bị hớ với tôi vụ vừa rồi thì em nhanh chóng chui vào phòng tắm mà không để ý gì tới cửa với giả. Và lúc này đây tôi cũng như bao người đàn ông đích thực khác đang ngồi đó chuẩn bị chiêm ngưỡng tòa thiên nhiên đang dần hé mở. Thật xúc động.

Thật lòng không biết khi gặp trường hợp này thì mọi người ra sao nhưng giờ đây cơ thể tôi nóng rực, nhịp tim gấp gáp, hơi thở cũng vì thế có phần nặng nề hơn. Đôi mắt tôi thì dán chặt vào tấm cửa kính, hồi hộp theo dõi nhất cử nhất động, và thú nhất có lẽ là dự đoán hành động tiếp theo là gì? Như một đứa trẻ lần đầu tiên nhìn trộm người khác giới! Tôi lại cảm thấy cảm giác ấy trong tôi, như bị sốt, mụ mị.

Em đang gỡ dần từng thứ trên người ra khỏi cơ thể. Áo khoác, áo phông, cách em đứng ngang vuông góc với tấm kính, hai tay vươn cao tuột chiếc áo phông ra khỏi người là một hình ảnh đẹp mê người. Tôi có thể thấy trọn nửa bầu ngực em, không quá to không quá nhỏ, nó nhô cao đầy kiêu hãnh, mờ ảo sau làn sương.

Từng thứ, từng thứ 1 cứ theo đó mà thoát ra khỏi thân thể em, lúc này em đã hoàn toàn khỏa thân, qua lớp kính mờ và làn sương tỏa bởi hơi nước nóng, nó không hề trần tục, em như một tiên nữ đang biểu diễn một điệu vũ thần tiên ột người trần mắt thịt – là tôi đây được ngắm nhìn, được thỏa mãn. Em và điệu vũ đó cùng với âm thanh của tiếng xối nước, tiếng cọ vào cơ thể làm không gian như nhạt nhòa, tĩnh lặng, tôi chẳng thể thấy, thể nghe ai khác hay thứ gì khác, chỉ thấy em. Trong tôi lúc này khao khát được sở hữu, được đắm chìm, được trong em để thành người đàn ông đúng nghĩa. Khoảnh khắc tuyệt vời.

.....

Phàn là cứ cái gì thật tuyệt vời, hay phút giây nào đó mà người ta cảm thấy hạnh phúc thì nó lại qua rất nhanh. Mới đó thôi khi tôi còn đang ngẩn ngơ thì em đã bước ra khỏi cửa, vừa đi vừa dùng khăn lau làn tóc ướt, em mặc một chiếc quần đùi ngắn, để lộ làn da trắng không tỳ vết trên chiếc đùi thon. Khẽ thấy tôi nhìn em cau mặt lại:

- Anh nhìn em kỳ vậy? Anh cũng đi tắm đi, hôi quá ta. Đi với anh mà cứ phải nhịn thở nãy hòa à – Em châm chọc.

- Thê á? Thế mà có người vừa hát vừa nhịn thở được cơ đấy – Tôi phản công ngay tức thời.

- Thôi thôi anh đi tắm nhanh đi – Về khoản ăn nói là em không ăn được tôi rồi. Hehe.

Tôi chép miệng hơi cảm thấy tiếc rẻ cho khoảnh khắc vừa rồi. Nhưng đúng là chưa kịp tiếc xong thì tôi lại thấy mình lâm vào tình trạng khó xử.

“Biết làm thế quái nào bây giờ??” Tôi tự nhủ. Chẳng lẽ mình lại phi vào trong buồng tắm, ở đó khóa thân, làm những động tác cho em ngắm. Mà nói thật tôi chẳng phải như Lý Đức hay Bi Rain, thân hình sau nhiều năm lười tập thể thao nó đã chả còn thon gọn. Mới tối nay thôi khi em mới đụng vào lớp mỡ bụng hậu quả của những trận bia sau giờ làm thì tôi đã thấy gương chín người rồi.

“trời ạ! chết mất thôi”. Tôi dừng tần ngần chả biết làm thế nào? em thì vào trước và không để ý cửa giả nên rất tự nhiên, còn tôi đây thì làm gì được như thế, khó nghĩ quá. Sau cùng tôi nghĩ ra một kế:

- Em này! Đi nhiều đói quá hay em chạy xuống dưới nhà mua cái bánh mì nhĩ! Lúc này khi vào đây anh thấy cạnh nhà nghỉ này có hàng bánh mì đấy. Tự dưng anh thấy hơi đói.

- Vâng, em cũng đang đói! để em lau khô tóc rồi đi anh nhé

“Mắc mưu rồi! ha ha!” tôi cười thầm trong bụng. Trong lúc chuẩn bị tìm đồ tôi tranh thủ kéo dài thời gian bằng cách hỏi em một số chuyện, em cũng chỉ bị ướt một ít tóc do nước văng vào thôi nên cũng nhanh. Chỉ chờ em ra khỏi cửa cái là tôi nhảy ngay vào phòng tắm và cố gắng tắm thật nhanh để còn thoát ra khỏi tình trạng này.

Nhanh thì cũng phải đúng công đoạn. Tôi cũng vẫn phải theo đủ các bước như cởi đồ, dội nước, kỳ cọ, thoa xà bông, kỳ cọ, tráng nước, lau khô, mặc quần áo. Và với con người theo trường phái của sự sạch sẽ như tôi thì nhanh nhất cũng mất vài phút đồng hồ. Và khi tôi bước ra ngoài thì giật nảy cả mình vì em đang ngồi chêm trệ trên giường cầm ipad, miệng nhai xúc xích ngon lành và ngược mắt lên nhìn tôi đầy bí ẩn.

- Anh tắm nhanh thế? bồn kinh – Em hỏi tỉnh bơ.

- Thế là được rồi, lạnh bỏ xừ ra được – Tôi ngượng chín cả mặt chả biết trả lời ra làm sao cả.

- Anh ra đây em bảo này – Em có vẻ chả quan tâm gì đến tâm trạng của tôi lúc này.

- Ủ! mà không mua bánh mì hả em? Tôi lau lau tóc vừa hỏi.

- Không! Em chạy ra hành lang nhìn xuống đường thì thấy nó đóng cửa rồi, lại sực nhớ ra mình có đem xúc xích nên em vào luôn.

- Và.... – Tôi ngượng quá

- Và và cái gì, tí tôi xử anh sau. Lại đây em hỏi cái đã.

- Từ từ đã nào, a lau đầu cái đã – Tôi đã đỡ hơn một chút.

- Lại đây em lau cho, nhanh! – Em nói như ra lệnh

7. Chương 7

Tôi lon ton nhanh chóng đến ngồi gần em. Gần như ngay lập tức em ấn tôi ngồi xuống giường, còn bản thân em thì đứng đằng sau lau đầu cho tôi. Vừa lau em vừa hỏi:

- Anh đã xem bản đồ chưa?

- Rồi! sao em? – Tôi đang lê tê phê

- Thì sao nữa. Anh biết Xín Mần nó nằm ở đâu mà!

Chết thật tôi tắc tị. Hóa ra là cái chuyện này, lúc này tôi đã để ý rồi nhưng mà bị cái cảnh hấp dẫn kia nó làm quên đi mất. Giờ đây không biết làm sao nữa, chả lẽ lại quay lại đi Xín Mần, mặt khác sau khi tham khảo các trang mạng tôi cũng muốn đi Đồng Văn chơi, xem cái đèo Ô Quy Hồ nó ra làm sao nữa. Chả biết sao tôi đành hỏi lại em:

- Xín Mần nó nằm ở phía tây HG, lúc này mình đi qua đoạn rẽ rồi nên vào đây, chả lẽ mai lại quay lại hả em? Tính sao giờ?

- Cũng tại em cũng chả biết Xín Mần ở đâu nên cứ tưởng anh biết. Ai ngờ! Bắt đền anh đấy – Em vò đầu tôi thật mạnh

- Ái! a cũng có biết đâu! Hay là mình cứ đi Đồng Văn đã rồi tính sau nhé em! Tôi cười hì hì dụ khi.

- Không được đâu anh! Làm sao kịp được. Lúc này em thấy từ Đồng Văn đi Xín Mần mất gần 300km, mà mình thì chỉ có 3 ngày – Em nói giọng buồn xiu.

- Ủ! Anh thì thoải mái thời gian, chỉ lo em thôi – Tôi cũng nản theo

- Em sinh viên thì muốn sao cũng được mà, anh thì đâu thể nghỉ làm mãi được – Em cũng buồn nhưng chắc cố nói theo để an ủi tôi.

Tôi nhắm tính vợ tôi còn cỡ 8 ngày nữa mới về. Công việc công ty thì đang chẳng có gì cả, việc nghỉ thêm với tôi cũng chẳng thành vấn đề cho lắm, tài khoản ATM tôi mang theo còn cỡ 7tr, ngấm cũng đủ. Đã đi thì đi cho tới tấp nên tôi mạnh dạn đề nghị em:

- Anh có 8 ngày nữa mới thực sự có việc. Hay anh em mình nhân thể làm chuyến này đi vòng quanh HG đi em. Đi tất cả luôn nhé.

- Anh đừng đùa em thế! – Em nhăn nhó ra vẻ không tin.

- Anh đâu có đùa. Anh nói thật đấy. Cứ cho là vì anh đi vì dạo này anh cũng có nhiều việc cần suy nghĩ. Đi thế này anh sẽ dễ dàng hơn – Tôi thuyết phục em thêm lần nữa.

- Anh nói thật chứ! – Em nhướn miệng cười.

- Thật chứ sao không? Vậy là ok nhé! – Tôi mừng rơn trong bụng.

- Ok mà! Chắc chắn là phải đi Xín Mần đấy nhé. Cầm có bỏ rơi em – Em cười dịu dàng

- Chắc luôn.

- Ngoắc tay thề độc đi – Em giơ ngón út ra ngoắc ngoắc

- Ủ thì thề nhé! Anh xin thề nếu không đưa được em đi vòng quanh HG và qua Xín Mần thì anh sẽ bị tai nạn chết toi luôn. – Tôi trêu em vì cái sự buồn cười và trẻ con của em.

“Cốc”, ngón tay em đang ngoắc ngoắc bỗng chuyển thành nắm đấm cốc vào đầu tôi đau điếng.

- Úi da – Tôi kêu lên

- Cho đáng đời! Phỉ phui cái mồm anh chứ. Anh mà bị tai nạn thì em ngồi sau anh chắc không bị chặc. Hừ! anh đều thế

- Hì hì! Vậy thì ế vợ nhá – Tôi cười

- Uhm! Vậy cũng được – Em ra giọng hơi lẩn tẩn nhưng cũng coi như tạm chấp nhận.

“Ký tên này”, “đóng dấu này” Tôi với em ngoắc hai ngón tay út vào nhau rồi đóng dấu bằng ngón cái. Trò trẻ con này làm tôi trở nên phấn khởi. Không hiểu trong hình dáng của một thằng đàn ông năm nay đã 28 tuổi trông liệu có còn đáng yêu như em không nữa. Nhưng dù sao thì tôi cũng khá là vui.

Chúng tôi vui vẻ như vậy cho đến khi em lau tóc cho tôi xong và xuống nhà mượn nước pha cafe. Chẳng là cả hai chúng tôi phát hiện ra đều là dân nghiện cafe chính hiệu nên mặc dù bây giờ đã hơn 11h nhưng chúng tôi vẫn cần một chút cafe thì mới có thể cho cái cơ thể đang vật vờ vì thèm kia được xuôi đi đôi chút. Và đến lúc này trong ngày hôm nay tôi mới có một chút riêng tư.

Một điều là đến giờ phút này mọi người vẫn chưa được biết tên em nhỉ! Có lẽ do khi viết bị cảm xúc cuốn đi nên ngay cả chính bản thân tôi cũng quên ọi người biết những điều cơ bản nhất. Thật là có lỗi với em và với mọi người quá. Thực ra thì ngay sau khi chúng tôi xuất phát từ HN đi HG, trên đường đi tôi cũng tranh thủ trò chuyện và biết được một số thông tin của em. Em tên là Khả Vân (chả liên quan gì tới em hot girl KV đâu nhé), đang học năm cuối ngành tài chính của một trường ĐH. Tôi cũng chả biết gì nhiều thêm nữa ngoài việc em cũng từng đi một số nơi cùng nhóm bạn của mình. Khi biết đến đó bản thân tôi cũng tự hỏi tại sao em không đi cùng bạn mình mà lại đi cùng một người không quen biết là tôi? Phải chăng em cũng đang tìm kiếm một điều gì đó cũng giống như tôi? Muốn đi và trải nghiệm một nơi xa lạ, với một con người xa lạ? Muốn có những cảm xúc lạ? Và cũng dành để nghĩ cho những điều sắp tới!

Những con người như chúng tôi khi đi không phải như những kẻ cuồng chân, những kẻ đi lấy được, những kẻ đi cảm xúc, chúng tôi đi tìm cảm xúc, chân trời mới, trốn tránh hay tạm xa những điều thường thấy, những bon chen, những xô bồ của cuộc sống đô thành đôi khi làm cho chúng ta mỗi một, khi đó ngay cả khi giải trí bằng những chai rượu mạnh trên bar, hay những chai bia được mời bởi em út, có gào thét, có nhảy nhót cũng chả làm chúng tôi được cảm thấy thoải mái hơn, và lúc đó chúng tôi đi, đi để cảm thấy mình thật nhỏ nhoi trong trời đất, đi để thấy mình còn may mắn hơn được rất nhiều người, đi để thấy rằng mình đang sống chứ không hề tồn tại, đi để thấy đất nước mình thật đẹp, đi để về còn sống tốt hơn..

Nói vậy thôi chứ chúng tôi đi mỗi người có một lý do. Chúng tôi chỉ biết cùng nhau, nói chuyện với nhau chứ chưa chắc đã quan tâm người kia đi về cái gì. Tôi cũng vậy! Ngày trước tôi cũng đi, nhưng đi vì một điều khác, ngày hôm nay tôi cũng đi nhưng đi vì một cái không giống ngày đó. Còn em? Em đi vì lý do gì? Tại sao em lại chọn tôi để đi cùng, trên diễn đàn đó có bao nhiêu hội phượt, họ lập cung đi rất bài bản, kế hoạch chi tiết và rõ ràng, còn tôi thì ngay cả cung đường còn chả có. Vậy mà mà em lại đi cùng tôi, giờ đây em đang ở cùng tôi, trong một căn phòng! Chúng tôi lại vừa diễn một màn nude cho nhau đầy cảm xúc. Giờ đây tôi còn chả chắc mình sẽ làm cái gì tiếp theo nữa nữa là em. Trời ạ!

Khi những suy nghĩ về em còn bấn khoăn chưa dứt thì ở đâu đó có tiếng hát trong trẻo của em, từ cầu thang vọng lên thì phải:

“Saying I love you,

Is not the words,

I want to hear from you,

It's not that I want you,

Not to say but if you only knew,

How easy,

it would be to show me how you feel,

More than words,

is all you have to do..”

8. Chương 8

Khả Vân bưng lên 2 ly cafe nóng hổi, kèm theo đó còn cẩn thận mang theo một bình nước nóng siêu tốc (chắc mượn được ở quầy lễ tân). Em đưa cho tôi một tách:

- Anh uống đi

- Ừ! Cafe ngon quá

- Em mang cả bình nước lên, mai mình tự pha mang vừa đi vừa uống cho khỏe.

- Nhưng nó nguội mất

- Nguội cũng được chả sao cả, hừ

- Cafe mà nguội thì sao ngon
 - Xí! Còn hơn là không có nguội mà thêm – Em dẫu môi
 - Anh đùa đấy. Hehe. Anh có mang bình giữ nhiệt đi kìa, trong balo ấy, tại hôm qua vội quá nên không kịp pha cafe cho vào được.
 - Thiệt hử! em xem nào? – Em hớn hử lục ngay balo tôi
 - Ấy ấy! ngay ngăn ngoài ấy – Tôi vội vàng
- Nhưng chả kịp nữa em đã lục tung đồng đồ trong balo tôi, cái quần xì thì chơ vơ ngay trên đầu. Em bùm miêng cười khúc khích. Tôi ngại quá thề.
- Trời ơi! Lớn từng này rồi mà quần còn hoa hòe hoa sói – Em chỉ vô cái quần.
 - Kệ tôi! Chưa thấy bao giờ à?
 - Chưa! Lần đầu tiên đó, trông tức cười quá – Em lại cười to hơn
 - Hừ! May mà chưa mua loại đồ rê mon hay pikachu là được rồi – tôi hừ mũi.
 - Haha! Anh mua ở đâu nhiều loại hay thế nhớ chỉ em nha anh – Em cười tợn
 - Em mua làm gì?
 - Thì mua cho em trai em đó! Nó lớn rồi nhưng mấy cái này toàn em và má mua nó à. Haha
 - Thôi đi cô! cô tìm gì thì lấy ngay đi – Tôi nhăn mặt lại.
 - À! đây rồi. Anh để cái bình nước ở dưới, quần áo ở trên thì hôi rình ra à. Trời! hôi quá! – Em khịt khịt mũi.
 - Không dùng thì thôi – Tôi tấp lững.
 - Kiêu ghê – Em cười.
 - Ấy chuyện! hehe – Tôi nhe nhớn.

Em ngồi khoanh chân xem xét cái bình, thì thoảng còn lúc lắc, mở nắp rồi ngó vào xem ra chiều chưa tin cái này cho lắm. Tôi chỉ ngồi cười uống cafe, thì thoảng không tránh khỏi liếc mắt vô cái khoảng trắng tinh thon thả ngay trước mặt rồi lại vội quay đi.

Đúng là khi cứ nghĩ về cái đó thì đầu óc lại tự nhiên tắc tị đi, mồm mép không được sự chỉ đạo của não tự dừng lại chẳng phọt ra được câu gì. Tôi chỉ biết nhấp cafe và nhìn em, dừng mà mãi như vậy cũng chán nên tôi quay ra cầm cái ipad lập cung đường cho chuyến trải nghiệm ngày mai. Sau một hồi tìm hiểu các cung đường chán chê mà dân phượt hay đi trên mạng thì tôi cũng lập được ình và Khả Vân cái cung như thế:

Chúng tôi đi theo cung: Hà Giang – Lũng Cú, Đồng Văn – Mèo Vạc – Mậu Duệ - Du Già – Bắc Mê – Hoàng Su Phì – Xín Mần – Lũng Phình – Cán Cẩu – Lũng Sui – Bắc Hà. Và nếu còn thời gian thì chúng tôi sẽ đi tiếp, có thể lên Lào Cai hoặc qua MCC chơi. Thầm nghĩ như vậy là đủ rồi. Ăn chơi từng này bữa chắc là đủ dùng, chỉ lo là con xe không biết nó có chịu được hay không mà thôi.

Được cái ông bà sinh ra bố mẹ, bố mẹ lại sinh ra tôi cái tính giống nói là bị tập trung thái quá, tập trung tới nỗi khi còn là học sinh, lúc tôi đang tập trung giải bài thì bị bà chị mập cắt tóc lúc nào cũng chẳng thể hay biết. Tôi lấy đó là lợi thế của mình nên phải tập trung vào lập cung này để quên đi cái thân hình mơn mớn của tuổi trẻ trước mắt. Nhưng trời đúng là phụ kẻ có lương tâm, nên khi tôi vừa lập cung xong thì cũng bị giật mình bởi cái giọng không trong trẻo không thể lẫn, mà hồi đầu truyện tôi có ví là trong như nước suối:

- Giờ làm gì vậy ta – Em vừa mân mê ly cafe vừa hỏi.
- Ừm! – Tôi tắc tị

Bởi vì cũng chẳng biết nói cái quái gì bây giờ, ly cafe làm chúng tôi khỏe lại nhưng cũng làm cho chúng tôi chưa thể ngủ ngay bây giờ, cũng gần 12h còn gì. Thật là khó xử quá đi. Đúng cái lúc ấy cái trí thông minh đột xuất của tôi nó lại phát huy tác dụng. Tôi nhớ lại thời sinh viên tôi nghĩ ra cái trò chơi rất là thú vị,

nó làm cho vài cô bạn mới quen của tôi chỉ sau vài ngày là thoải mái và dễ bề.... hơn. Dù rất là khoái chí nhưng tôi cũng phải ra vẻ một chút, nghĩ vậy nên tôi nói:

- Hay là mình chơi trò chơi đi

- Trò gì? Hay không? Chắc anh nói chơi bài chứ gì! em không biết chơi bài đâu. – Em nói trong nhưng giọng điệu phòng thủ lắm.

- Không phải chơi bài, mà làm gì có bài mà chơi. Trò này hay lắm dư mà anh không biết em có đủ bản lĩnh chơi không thôi – Tôi ra chiều bí hiểm.

- Trò gì mà cần tới bản lĩnh? Đừng có khích em nhé, em là em chơi tuốt đấy – Em có vẻ hào hứng hơn một chút.

- Ừm..... Mà thôi, anh nghĩ em không chơi được đâu – Tôi ra vẻ chán nản.

- Này nhé! Trên đời này em ghét nhất là người mới ra rồi lại thôi đấy. Nói mau, em chơi liền – Em vừa nói vừa cốc vào đầu tôi 1 cú.

- Ới cha! Đau! Em con nhà ai mà dữ vậy, hơi tí là động tay động chân. Hừ! Mà chơi thật không đấy? – Tôi vừa giả vờ ôm đầu vừa hé mắt hỏi lại em.

- Chơi chứ! anh nói đi – Em lay lay tay tôi.

- Ừm! trò này hay lắm – Tôi cười nhe nhớn.

- Biết rồi! nói đi, lắm chiến quá

- Từ từ nào, gấu thế.

Tôi móc ra 1 đồng xu, đồng xu này là đồng Đông Dương bằng bạc, loại 1 đồng từ những năm 1900, thực ra nó là của mẹ tôi chuyên dùng để đánh cào. Tung tung đồng xu lên tay tôi lấp lửng:

- Đây là 1 đồng xu, nó quý lắm đấy

Em giật ngay lấy đồng xu khi tôi còn chưa kịp nói xong, con gái con đứa gì mà nhanh thế không biết.

- Ừ nhỉ? Lạ ghê, đồng xu cổ hả anh – Em vừa hỏi vừa xăm xoi

- Ừ, hơn 100 năm, ah 200 năm rồi đấy

- Điều thế! Mình chơi với nó à

- Ừ! Mà đưa đây anh nói luật chơi à nghe.

Tôi giật lấy đồng xu từ tay em trong tiếng “xí” dễ thương ấy. Trò này trong một lúc rảnh rỗi tôi ngồi nghĩ ra khi tìm cách cưa cẩm em lớp dưới. Nói hoành tráng vậy thôi chứ cũng chả có gì to tát cả, tôi gọi nó là trò TQTA, hay còn gọi là True question and true answer. Luật chơi của nó cũng đơn giản, một người hỏi và 1 người trả lời, mỗi người nhận 1 mặt của đồng xu và ai thắng thì có quyền hỏi. Đơn giản vậy thôi nhưng nó hay ở chỗ là những câu hỏi chuối củ và khó nhằn bắt buộc người chơi phải trả lời thật, nó làm cho khoảng cách của những người mới quen sẽ gần hơn đôi chút và mình có thể hỏi bất cứ câu gì mà không sợ bị giận. Hehe. Cái trò này tôi thấy hiệu quả và cũng đã thực nghiệm từ hồi học sinh, nhớ lại thời đấy tự dưng lại thấy huy hoàng quá, chả biết cái gì nó làm cho tôi mê đắm như thế này. Haizz.

- Ừa! Cũng hay ghê ha? – Em đứng là đang bị mắc mưu

- Xời! Trò của anh thì rõ là phải hay rồi – Tôi tỏ vẻ tinh tướng

- Xí! Tinh vi! Mà sao biết được người kia có trả lời thật hay không vậy anh?

- Thì phải thề độc chứ

- Thề sao anh?

Tôi cầm lấy bàn tay trái của em đặt lên bàn tay trái của tôi đang cầm sẵn đồng xu. Bàn tay phải của tôi nhanh chóng úp lại giữ chặt tay em trong sự giật mình và ngỡ ngàng của em.

- Thề vậy nè! Tôi NVH xin thề độc rằng sẽ trả lời thật trong bất cứ câu hỏi nào của trò chơi này. Nếu sai tôi sẽ bị ế vợ

Tôi nhăn nhở nhủ thầm “mình có vợ rồi, ế đâu mà ế, khỏi lo”. Vẫn giữ chặt tay em tôi bảo:

- Thề đi, đến lượt em đó

- Em cũng phải thề hử!

- Ừ nhanh lên. Em mà thua thì phải nói thật chứ

- Thua sao được mà thua. Ừ thì em thề nè. – em dài giọng ra.

- Không “ừ thì...” Phải thề thật đó.

- Ghê gớm ha. Em thề nè: “Tôi Phạm Lê Khả Vân xin thề sẽ trả lời thật trong trò chơi này, nếu sai bạn tôi sẽ ế vợ” – Em cười khúc khích.

- Em chơi xấu nhé! Tôi tức khí ép chặt tay em lại.

- Ừi đau đau.. để em thề lại nào: Tôi Phạm Lê Khả Vân xin thề sẽ trả lời thật trong trò chơi này, nếu sai tôi sẽ bị sét oánh chết. – Em nói liền tù tì thật nhanh

- Ừi! đâu cần thiết thề độc dữ vậy đâu em – Tôi tròn mắt bỏ tay em ra.

- Thì phải thề mới thật chứ! Ai như anh rõ là dè. Lợi dụng để cầm tay người ta – em xoa xoa tay.

- Thèm vào nhé. Suốt ngày bảo anh dè là sao? Hừm

- Thì chả thế còn gì! – Em dẩu môi lên

- Thôi không cãi với em nữa. Chơi nhé. Hừm.

- OK anh!

9. Chương 9

Thường thì người ta hay tung đồng xu lên sau đó up lại xem nó hiện mặt nào, nhưng cá nhân tôi thì lại không thích như thế, như thế nó nhanh quá mà lại mất đi tính hồi hộp. Tôi kéo cái bàn kê giữa hai giường lại cho ngang ra. Sau đó tôi và em ngồi song song cạnh nhau, tôi dùng 1 ngón tay giữ đồng xu, tay kia còn lại tôi búng mạnh vào cạnh đồng xu. Đồng xu quanh tít và chạy quanh trên bàn, mắt hai đứa tôi thì dõi theo từng mm di chuyển một. Em nhận mặt trái, tôi mặt phải, nếu hiện mặt trái thì em thắng và được quyền hỏi và tôi thì phải trả lời thật. Tôi chẳng biết tại sao em chọn mặt trái nữa nhưng nó là câu trả lời không chút đắn đo khi tôi hỏi em. Mà thôi quan trọng gì, đồng xu đang quay chậm lại, nó lạch tạch vài tiếng rồi dừng hẳn lại. Mặt TRÁI.

- Hú hú! em đã bảo mà – Em thích chí kêu to.

- Trời ơi! xui quá – Tôi giả vờ ôm đầu thất vọng.

- Giờ em được hỏi anh hử? – em cười tít mắt

- Ừ! Hỏi đi, nhanh lên

- Anh nhớ phải trả lời thật đấy nhé

- Rồi rồi, tất nhiên rồi! nhanh lên còn đến lượt anh.

- Hỏi câu gì vậy ta!

Em cứ lẩm bẩm mấy câu đấy, tôi sốt ruột bao nhiêu thì em lại rề rà bấy nhiêu. Mặc cho tôi sốt ruột em cứ nhăn nhở. Sau cùng em hỏi bừa:

- Anh bao nhiêu cân vậy?

- Ó! 72 – Phải nói mặt tôi lúc đó là như thế này @@. Khó ngờ tự dưng em lại đi hỏi câu dễ như vậy.

- Trời ơi! Ngu quá à! Phải hỏi câu khó hơn chứ - Em nhớ nhỏ

- Kệ em! Hớ hớ! Tôi lướt anh nhé – Tôi cười khoái chí.

Mặt Phải. Tôi thắng. Hỏi câu gì nhỉ? Tôi nhìn nhỏ nhìn em đầy ả ý. Em có vẻ chột dạ khi thấy ánh mắt ma mãnh đầy lưu manh của tôi. Em hé hé mắt nhìn tôi dịu dàng nhỏ nhẹ như con miu con đầy cầu khẩn:

- Anh hỏi gì đi chứ

- Hi hi! Vội gì! Để anh nghĩ cái đã nào

- Ờo ôi! Nhanh lên để còn chơi tiếp chứ

- Ừ được! Chu kỳ của em là bao nhiêu? – Tôi cười há há

Em đỏ bừng mặt, rồi lại tái mét. Sau đó em nhìn tôi đầy hậm hực:

- Á! Anh chơi xấu! Không chơi với anh nữa

- Ô kìa! Đã thề rồi cơ mà! hỏi gì thì hỏi chứ - Tôi vẫn cười ngoác cả miệng.

- 29 – Em câu tiết trả lời cụt lủn.

Tôi cười hề hề đầy khoái chí. Em giành ngay lấy đồng xu tự mình dùng một tay gieo xuống bàn. Đến khi đồng xu chạy chậm lại thì em vừa thổi phồng phồng vừa chấp tay cầu khẩn miệng lẩm bẩm “mặt trái, mặt trái”.

Mặt trái. Em khoái chí nhìn tôi. Rồi có vẻ như vắt óc suy nghĩ, còn tôi thì trong lòng tim đập loạn lên vì không biết em sẽ hỏi gì nhưng vẫn cố làm ra vẻ bình tĩnh, cười hề hề.

- Em hỏi đi chứ. hề hề!

- Được rồi. Chờ đấy – Em cau mắt lại rồi suy nghĩ – A ra rồi – Em hét lên

- Ờ thế thì hỏi đi – Tôi hơi chột dạ.

- Anh ngủ với bao nhiêu người rồi?

Tôi á khẩu còn em chống hai tay lên bàn ôm má, mắt chớp chớp nhìn tôi ra vẻ ngây thơ nhưng đầy nguy hiểm.

- Anh trả lời nhanh đi chứ nhỉ?!

Chết tiệt. Nếu tôi trả lời là chưa có ai thì em biết ngay là tôi xảo và khéo pd mắt, còn nếu trả lời thật hết thì...

- Trên 200 em ạ, anh không nhớ con số chính xác – Tôi đồng dục

- Đây, anh không được chơi đùa nhé – Em giật mình ngồi thẳng dậy.

- Ai đùa! anh nói thật mà. Hồi bé thì ngủ với mẹ, với chị, với dì, lúc lớn thì ngủ với bạn này. Có lần lớp anh tổ chức cắm trại anh còn ngủ chung với gần 60 người cơ, nhớ sao hết được. Toàn thật chứ đùa đâu – Tôi nhìn nhỏ.

- Hừ hừ. Thôi cho qua anh lần này. Chơi tiếp nhé. – Em biết mình bị hớ nên dịu dục.

- Hề hề

Em lại cầm mắt vào quay đồng xu, lại cầu khẩn thần linh phù hộ. Mặt phải. Đến lượt tôi cười còn em thì hậm hực.

- Em có bao nhiêu người yêu rồi?

- Người em yêu hay người em yêu?

- Người mà em yêu ấy chứ, thế thì em mới biết chứ cái thằng hâm nào ngày đêm mong nhớ mà em không thích thì nói làm gì. Nói nhanh nào! Bao nhiêu đứa rồi

- Ba... – Em rụt rè.

- Tốt. Thế chứ.

Có vẻ trời thương tôi chứ chẳng thương em nên tôi liên tiếp thắng. Mà nói thật là tôi cũng chả có thủ thuật quái gì cả mà từ xưa đến nay cứ chơi trò này là tôi thắng, xuân thể chứ lỵ:

Tôi: Chu kỳ em bắt đầu ngày bao nhiêu

Em: Từ ngày....

Tôi: Ngày em đi ị mấy lần

Em:.....

Tôi: Mỗi tình đầu em năm bao tuổi?

Em:....

Cứ thế tôi liên tiếp thắng làm em nản lòng. Mãi cho đến khi em bắt đầu nản thì thế nào được ngay mặt trái. Em hớn hở như nắng hạn gặp mưa rào, tâm trạng phơi phới làm tôi lo em lại thay bằng câu hỏi “anh làm tình với bao người” thì toi.

- Tại sao anh lại muốn đi lên HG? – Tôi không nghĩ em lại hỏi câu này, khi hỏi em cũng trông rất bình thường, chăm chú và quan tâm.

- Tại sao à? Chính anh cũng không biết nữa.

- Anh phải biết chứ! Trả lời thật em đi.

- Ừm..

10. Chương 10

Em lại gây ra ra cho tôi một hoàn cảnh khó nghĩ. Câu hỏi này chính bản thân tôi cũng tự hỏi mình từ đầu tới giờ. Tại sao tôi lại đi nhĩ? Chắc chán thì đi thôi, nhưng đó chỉ là lý do tức thời còn sâu xa hơn nữa thì tôi không rõ, lý do nào cũng đúng. Tôi đã và đang sống cuộc sống bon chen dưới HN xô bồ, công việc thì không ổn định, tiền kiếm dc cũng vừa đủ dùng, không chết đói nhưng cũng chả tích cóp được gì thêm. Cuộc sống gia đình cũng vậy, nó đang chìm theo suy thoái, khủng hoảng ăn theo nền kinh tế toàn cầu. Nhưng rút cho cùng thì cũng không phải nốt. Có lẽ là tôi yêu sự tự do, sự phóng khoáng, còn bao lâu nay tôi đang sống trong một cuộc sống nhạt toẹt, nhẽo nhoẹt, con người tôi cũng dần biến chuyển thích nghi theo cuộc sống đó, tôi giống như hạt cơm vậy. Tôi sống mà hôm nay không cần biết sau này thế nào? nhưng đam mê sở thích cũng bị dẹp sang một bên. Tôi nhớ ngày xưa tôi mong muốn được đi, được khám phá, được trải nghiệm, tôi cũng yêu ngành tài chính và thích những con số, trên con số đó tôi có thể suy luận và nhìn ra những hoạt động bản chất, những bất cập và sự vận động luân chuyển của dòng tiền. Nhưng sau rồi tôi lại quyết định học xây dựng, vì bố mẹ tôi muốn vậy, họ bảo ngành này dễ xin việc, ra trường cái là bố mày xin được ngay. Tôi thích đi nhưng không thích nghề xây dựng, con người tôi là vậy, luôn là một chuỗi những mâu thuẫn, vì thế khi vào nghề xây dựng sau này tôi cũng chả đi, có đi đâu đó thì cũng chỉ là đến nơi làm việc, làm việc và nhậu, chấm hết. Tôi không biết tại sao mình lại thế, nhưng tôi là vậy, luôn không hiểu được chính bản thân mình.

Giờ đây ngồi cạnh em, hơi thở và mùi hương thoang thoảng làm tâm hồn tôi cảm thấy dễ chịu, tôi cũng muốn nói chuyện với em, nhưng ngay cả đến câu trả lời đơn giản vậy đến với tôi cũng khó để trả lời, tôi biết nói sao. Nhưng có lẽ em không cần vậy, không cần tôi nói nhiều như vậy. Vì thế tôi chỉ trả lời em:

- Để tìm lại chính mình em ạ!

- Tìm lại chính mình ư? anh cần tìm lại những gì? – Vãn ánh mắt đầy, giọng nói trong trẻo đầy hỏi tôi đầy sự quan tâm.

- Tình, tiền, và ước mơ em ạ! – Tôi trả lời em.

- Anh cụ thể hơn được không? – Em lại hỏi tôi trêu mếu.

Tôi suýt bị ánh mắt em quyến rũ. Sự trải lòng suýt bị tôi bộc phát ra ngoài. Ở bên em, dù chỉ thế này thôi cũng khiến tôi cảm thấy thật tuyệt, bình an. Nhưng việc gì ra việc đó tôi nhận ra ngay vấn đề:

- Này! Em đừng chơi xấu nhé, hỏi anh 2 câu rồi đó! – Tôi giả vờ nghiêm mặt lại.

- Í! Anh này tỉnh thật – Em cười

- Hờ! Vải thưa sao qua được mắt thánh, thưa nàng! – Tôi nhăn nhó, nhưng chắc vừa rồi cũng không che dấu được cảm xúc tâm trạng vừa rồi.

- Vậy mình chơi tiếp anh nhé – Em cầm đồng xu lên.

- Ế không được! Em vừa hỏi anh 2 câu thì phải để anh hỏi lại một câu chứ

- Kệ anh! Ai bảo anh đại gái. hehe – Em quay luôn đồng xu trước sự tức tối của tôi.

- Đều đều đều – Tôi giả vờ rửa trong tiếng cười của em.

Trời không phụ tôi. Đồng xu quay tít trong ánh mắt của em và tôi, và rồi nó từ từ chậm lại, tạch tạch vài cái rồi ngửa mặt phải lên trời trong sự tức tối của em. Em cứ cầu nhàu liên hồi về sự xui xẻo của mình hôm nay. Còn tôi, tôi cũng đã nghĩ ra câu hỏi của mình của em, nó chả có gì đặc biệt cả, chỉ là nhắc lại nguyên xi thôi.

- Tại sao em lại đi Hà Giang cùng anh? – Tôi tò mò.

- Tại thích thôi. – Em tỉnh bơ.

- Ê! đấy không phải là câu trả lời, em không được chơi xấu à nha! – Tôi kêu lên

- Xấu đâu mà xấu, em trả lời rồi còn gì

- Rõ ràng là xấu, đó đâu phải là câu trả lời đầy đủ đâu.

- Anh mới xấu, ai dè toàn hỏi em mấy câu đều đều vừa rồi – Em khúc khích tính đánh trống lảng

- Hừ hừ! đừng có mà trống lảng nhé, đều thì em trả lời được còn tử tế như câu này thì không à? – Tôi khịt khịt mũi.

- Ai bảo thế chứ! – Em cúi xuống, tay vờ vờ đồng xu.

- Hừ! Em không trả lời vậy để anh đoán nhé.

Tôi vốn rất thích cái trò này, đoán đôi khi cũng là một cách thể hiện sự suy luận logic.

- Em đang bị thất tình? – Tôi hỏi nửa đùa nửa thật?

- – Em lắc đầu. Vậy là tôi đoán sai rồi, mặc dù tôi nghĩ khả năng này dễ xảy ra nhất.

- Vậy do gia đình có vấn đề đúng không?

- ... – Em lại lắc đầu. Suy luận này của tôi cũng sai nốt, Mà cũng phải, em không phải là cô bé hơi tí là bỏ nhà ra đi.

- Anh chịu rồi, em nói đi – Tôi cố gắng hỏi em thêm lần nữa.

Đáp lại tôi chỉ là sự im lặng, đôi mắt em lại đã trở về sự buồn bã ban đầu, như khi tôi gặp em. Đôi mắt biết nói chẳng? Tôi không biết nữa? Chỉ là sự cảm nhận. Khi tôi đang cân nhắc có nên hỏi em là em buồn vì điều gì thì đột nhiên em ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi ban đầu cũng định quay đi vì có hơi chút giật mình, nhưng tôi lại bị thu hút bởi đôi mắt ấy, nó xoáy thẳng vào tôi, tôi nhìn sâu vào trong đó, nhưng lần này sự buồn bã đã không còn nữa, thay vào đó là sự kiên định.

- Em muốn một lần làm trái với những gì em thường làm? – Em trả lời rành rọt

- Là sao? Anh không hiểu? – Tôi hỏi lại nhưng vẫn không thể rời đôi mắt ấy

- Là làm bất cứ những gì có thể. Như xưa nay em luôn chọn lẽ phải mà đi vậy. – Em trả lời

- Nghĩa là...

- Cảm nhận những điều lạ, đi chơi với một người đàn ông lạ.. – Em nói mà không để tôi nói hết câu.

Như một sự vô thức, nhìn thẳng vào mắt em tôi như con tàu bị đắm trong đó mà không thể thoát ra, bàn tay tôi không cần sự chỉ đạo cũng nào bộ cũng tự nhiên đưa lên vuốt vài sợi tóc còn vương trên trán em. Đây có lẽ là lần đầu tiên tôi nhìn thẳng vào em một cách thoải mái như vậy. Đôi lông mày hơi xếch, làn tóc đen, đôi môi đỏ hình trái tim, gò má hơi cao, làn da trắng ngần trên khuôn mặt hình trái xoan làm em đẹp lạ kỳ..

- Còn... – Tôi định hỏi “còn gì nữa không” nhưng khi chữ “còn” chưa phát hết ra khỏi môi thì em đã cướp lời tôi.

- Và để hôn một người đàn ông lạ

11. Chương 11

Khỏi phải nói các bạn biết tôi sửng sốt, à không choáng váng đến mức nào. Mặc dù khi biết em đồng ý đi với tôi chuyến này, lại chỉ đi có hai người, hơn nữa những hành động của em như ôm tôi hay đơn giản chỉ là mặc chiếc quần đùi ngắn khoe làn da trắng ngần của em thì một người với gần 30 tuổi đầu có thể biết được rằng em cũng có ý muốn gì đó bật đèn xanh, chí ít thì cũng phải là màu lục nhạt.

Nhưng giờ đây tôi đang á khẩu, hoàn toàn câm lặng và nhìn em, đôi mắt buồn kiên định vẫn đang nhìn thẳng vào tôi. À tôi thấy nó từ từ khép lại, bản năng con người tôi lúc này trỗi dậy trước sức sống của em, những hình ảnh lúc này khi em còn làm điệu vũ trong phòng tắm lại hiển hiện, thôi thúc tôi phải thực hiện cái quyền chiếm hữu đầy nhục cảm này. Tôi chẳng còn nghĩ được gì nữa, mà có nghĩ được gì khi tôi nào có điều khiển được bản thân. Khi mắt em từ từ khép lại thì cũng là lúc khoảng cách giữa tôi và em được rút ngắn lại dần.

Tôi nhẹ nhàng như xưa nay vốn vậy. Chẳng biết tại sao khi mọi người hôn thì hay nhắm mắt, còn tôi thì muốn được nhìn thật kỹ khuôn mặt của người kia. Đôi mắt buồn với hàng lông mi dài tự nhiên trước mắt, tôi nghe thấy cả hơi thở dồn dập của em với sự hồi hộp, đôi môi đỏ hơi run run, cánh mũi phập phồng, mùi cơ thể từ căn cổ cao và đôi tai nhỏ trắng xinh xông lên chiếm lĩnh tôi. Môi tôi và em đã chạm vào nhau – Một cảm giác mê mẩn ngọt ngào đến lạ.

Đây không phải lần đầu tiên tôi hôn ai đó, và chắc chắn cũng không phải là lần cuối cùng. Nhưng cảm giác khi hôn em, sự run rẩy của em làm tôi cũng run rẩy theo, tôi muốn ngộp thở. Rất nhanh thôi mặc dù còn đầy thêm muốn tôi khê rời đôi môi em ra. Cảm giác khi vận người hôn em cũng làm cho tôi hơi mỏi. Em cúi người nhìn xuống, ngượng ngùng như một cô gái mới lớn khi cảm giác kiên định lúc đầu đã biến mất.

- Môi em thật mềm lắm – Phải một lúc tôi mới có thể nói, nhẹ nhàng.

Ừm.. Em không nói gì. Chỉ có tiếng ưm thật khê, như kiểu em định nói gì nhưng lại thôi. Em khê dựa đầu vào vai tôi, mắt nhìn xa xăm vô định. Tôi cũng muốn hỏi em, nhưng cũng lại thôi, kệ em mượn lấy bờ vai ở đó. Cơn nhục cảm của tôi cũng dần dần kìm hãm lại, tôi vòng tay ra ôm lấy vai em, kéo em vào chặt hơn như sợ em rơi mất. Em nhỏ bé nhưng thật cô đơn, đó là điều tôi cảm thấy. Khi tôi còn đang mãi ngắm mái tóc em, tận hưởng mùi hương em thì em bỗng nói:

- Mình chơi nữa không anh? tay em rời tôi mà lại cầm lấy đồng xu, mỉm cười.

Tôi bật cười về cái sự trẻ con này, vừa nãy còn hôn nhau, giờ đang nằm trong lòng người ta mà lại hỏi câu chả liên quan đến thế. Tôi ôm em chặt hơn chút nữa và cũng mỉm cười với em.

- Em vẫn muốn chơi à?

- Nếu anh muốn thì mình chơi cũng được mà.

- Rõ là em vừa kêu anh chơi nhé, giờ lại đổ thừa. Em vẫn muốn hỏi anh điều gì nữa à? – Tôi hỏi em nghi ngờ.

- Có chứ! Em đang muốn hỏi mà – Em nheo mắt.

- Thế thì khỏi cần tung đồng xu nữa, em hỏi đi anh trả lời liền – Tôi chán với trò xu với chiêng này rồi.

- Vậy để em hỏi nhé
- Ừ em hỏi đi
- Anh có muốn hôn em nữa không?

Tôi nghiêm nghị người lại, ngồi thẳng lên. Chúng tôi cứ thế ngồi trên giường đối diện nhau. Khẽ vuốt tóc em ra sau hai tai, tôi nâng cằm em lên nhìn thẳng vào mắt, bằng giọng trêu mến nhất có thể tôi nói với em:

- Anh muốn hôn em suốt cuộc hành trình này.

Em cúi mặt xuống có vẻ hơi xấu hổ. Tôi tiện thể kéo em vào hân lòng mình, ấm cúng. Khẽ nâng khuôn mặt trái xoan lên tôi tiến lại hôn em lần nữa. Khi đến thật gần đột nhiên em đặt ngón tay lên môi tôi, mắt em lại nhìn thẳng vào mắt tôi:

- Anh ở bên này luôn với em nhé.

Tôi bật cười thành tiếng. Thề với các bạn là từ nãy tới giờ tôi chưa có lúc nào muốn nhảy sang cái giường bên kia mà nằm cả. Kệ nó lạnh lẽo và cô đơn bên đấy. Còn giờ này khi em hỏi câu đấy làm tôi tự nhiên có tiếng khục khục trong cổ họng.

- Em sợ ma à? – Tôi trêu.
- Không nhưng mà... – Em ấp úng
- Rõ thế nhé! Bản công tử sẽ chiều ý cô nương – Tôi lại trêu tiếp.
- Anh này! – Em lấy tay đập vào ngực tôi nũng nịu.

Không cần nói thêm điều gì nữa, tôi nâng cằm em lên và đặt lên đôi môi tuyệt vời đó một nụ hôn. Không như lần trước tôi trở lại sự mãnh liệt và chủ động của một thằng đàn ông. Gấp gáp nhưng cũng rất dịu dàng. Phải một lúc thì đôi môi em hé mở, tôi lùa lưỡi vào trong miệng em. Mặc dù có đôi chút bất ngờ nhưng em cũng dần dần hưởng ứng. Đôi tay mạnh mẽ của tôi ép chặt người em vào người tôi, tay em cũng đã quàng ra sau gáy tôi từ lúc nào, chúng tôi hôn nhau say mê, ngây ngất

12. Chương 12

Em như con mèo bé nhỏ và ngoan ngoãn. Chúng tôi dành tất cả sự đam mê lên nhau trong giây phút này. Chỉ đến khi cảm thấy ngộp thở, đôi môi bỗng rất vì cọ xát tôi rời em ra, đi tìm vị trí khác. Từ môi đến mắt, tôi dạo qua tai em thì thầm:

- Hãy để cơ thể mình tự cảm nhận em nhé!

Đáp lại tôi chỉ là tiếng ưm ưm trong cổ họng, vòng tay em càng siết tôi chặt hơn. Và với người đàn ông từng này tuổi, tôi thật không khó để có thể nhẹ nhàng tuột chiếc áo phông của em ra trong một tích tắc. Em ngượng ngùng hai tay che lấy phần tạo hóa ban cho đấy, không to không nhỏ nhưng đầy hực hực của tuổi xuân e thẹn.

Nửa trên của tôi lúc này cũng giống như em, tôi lại lao vào em ngay đại, 2 lần da sau khi đã được tháo bỏ lớp che chắn vướng víu đã có thể cảm nhận trực tiếp từ nhau, nóng rẫy, bỏng rát. Những nụ hôn lại tiếp tục không ngừng.

Các bạn ạ, nếu có một bộ phận trên cơ thể con người nào của mình được bình chọn là thú vị nhất thì tôi cho rằng đó chính là cái lưỡi. Cái lưỡi không chỉ giúp chúng ta nói cười, cái lưỡi nó còn giúp chúng ta cảm nhận từng hương vị của các món ăn mà chúng ta thường ăn, nó cũng chính là giúp ta cảm nhận mọi hương vị của sống, đó là chính là hưởng thụ. Và ở đây bây giờ tôi dùng nó để hưởng thụ em, hưởng thụ từng milimet trên cơ thể em, hưởng thụ từng hương vị một, có vị ngọt ngào của mật, vị mặn mà của muối, vị căng tràn của tuổi xuân, vị nào cũng làm cho tôi cảm thấy thật tuyệt . Không chỉ thế nó còn giúp truyền cảm nhận của sự hưởng thụ của tôi tới em, cho em biết rằng tôi đang yêu cơ thể em đến chừng nào. Cả cái cơ thể đấy, tuổi xuân đấy, làn da đấy quấy đập dưới tôi, căng ra như muốn nổ tung, đôi môi đỏ hình trái tim của em

thì đang hé mở phát ra những âm thanh của sự du dương, ngọt ngào, đôi lúc điểm lên những nốt cao vượt khúc.

Tôi vẫn đang hưởng thụ em.

Như cả đời ta sẽ chỉ có cơ hội ăn một món ngon. Tôi nhẩn nhá từng chút, từng chút một, nhẹ nhàng, cảm nhận từng hương vị, sự quấy đập, của tiếng nhạc. Cơ thể em từ lúc nào đã không còn gì cản trở tôi cho sự hưởng thụ vừa rồi. Tôi cũng vậy, tôi đã vứt tất cả cái sự vướng víu, nóng bức ở trên tôi, làm khó tôi ra một chỗ nào đó mà tôi cũng chẳng để ý, tôi đang cảm nhận em bằng tất cả những gì có thể.

Tôi thấy sự nghe dai

Tôi thấy sự ẩm ướt

Tôi muốn trong em, tôi muốn.

Như đã ném xong tất cả các món ngon, chỉ còn duy nhất một món cuối cùng, ngon nhất. Tôi như đang đứng trước lần ranh cuối cùng của sự hưởng thụ, chỉ một chốc nữa tôi có thể tôi sẽ bay, sẽ đến cái cuối cùng người ta gọi là thiên đường trong đó. Nếu muốn thế tôi sẽ phải qua sông, sẽ phải chìm vào trong đó, sẽ cảm nhận những gì cuối cùng mà tạo hóa đã ban cho ta thứ gọi là bản năng.

Tôi nhìn em lần cuối trước khi được bay, đôi mắt nhắm nghiền, khuôn mặt trái xoan vẫn còn đang ửng đỏ bởi sức nóng, đôi môi hình trái tim vẫn còn đang mấp máy nói lên tiếng nhạc, làn da trắng ngần không tì vết của tuổi xuân đang nằm ấy dưới thân tôi, diệu kỳ. Tôi nhìn em, cái cơ thể nhỏ bé, trắng ngần nhưng cân đối ấy đang chờ đợi, phải chăng!? Có vẻ như em cũng đang chờ đợi cái khoảnh khắc này.

Khoảnh khắc một vị tướng đang chuẩn bị vượt qua bức tường thành đã không còn quân lính

13. Chương 13

Khi vị tướng chuẩn bị bước qua bức tường thành, ông ta luôn nhìn lại về phía sau, nhìn lại những chặng đường đã bước để đi sang một nơi khác, có thể là một thế giới khác nữa. Thế giới đó sẽ tươi đẹp hơn, chắc rồi, tôi tin vị tướng đó nghĩ vậy. Tôi không biết em có thể không nhưng tôi cảm thấy sự run rẩy của em khi tôi bắt đầu chạm vào cánh cửa của bức tường thành, cách cửa mỏng manh không ai canh giữ. Sẽ rất dễ dàng.

Tôi cảm nhận thấy em run lên từng chập, sự chờ đợi? Có chăng? Tôi vẫn nhìn thẳng vào mắt em, đôi mắt nhắm nghiền chẳng biết buồn hay vui, cơ thể em vẫn vậy, đôi môi em vẫn vậy, đôi tay em vẫn bắt chặt vào tôi. Có gì lạ đâu nhỉ?! Như để ngấm em thêm giây lát! Tôi ngừng lại, nhìn em. Tôi muốn đặt lên đôi môi đỏ hình trái tim kia một nụ hôn, nó phải thật ngọt ngào để xua đi cái cảm giác tiếc nuối, để có thêm can đảm bước qua bức tường thành kia, để gần hơn một chút tới thiên đường.

Tôi cúi xuống, thật gần, thật gần..

Các cơ tay, cơ chân tôi đã cơ cứng lại.. người em uốn lượn, mọi đường cong của tạo hóa được dịp phô diễn khoe ra tất cả vẻ đẹp của mình. Người phụ nữ luôn đẹp nhất lúc này.

Đôi mắt em run rẩy với hàng mi cong, nó càng run rẩy mạnh hơn khi tôi cúi đến thật gần. Em cũng cảm nhận được hơi thở của sự bản năng, của tôi, em cũng biết được rằng cánh cổng thành kia sẽ mở khi đôi môi tôi chạm vào môi em, khi lưỡi tôi cuốn vào lưỡi em, thì ngay lúc đó, đúng lúc này.

Một giọt nước như giọt sương mai trên lá sen chảy thật nhanh qua mắt em.

Như chúng ta đang trong một rạp hát, khi mọi thứ đều rộn ràng vui vẻ, mọi người lúc thì lắng nghe cười đùa, lúc thả hồn theo những điệu nhạc du dương, lúc cuồng nhiệt theo những điệu rock khàn đặc thì bỗng nhiên tất cả tắt phụt, sau đó chỉ một tiếng “ting” nhỏ của nốt thăng trên cây đàn vĩ cầm vang lên trong bóng đêm. Mọi người lúc này như cầm lặng, tĩnh mịch, sâu lắng, sâu lắng của sự cảm nhận và tự đặt ra câu hỏi “điều gì vậy? Cái gì sẽ xảy đến tiếp theo?”

Một vị tướng cho dù có đánh thắng bao nhiêu trận, có giết được bao nhiêu người, có hạ được bao nhiêu thành trì, nhưng nếu không biết rung động, biết cảm nhận với thiên nhiên, với người phụ nữ thì rút cục

cũng chỉ là một kẻ phàm phu tục tử thô lỗ mà thôi. Vì thế nên vậy mới có câu “anh hùng không qua ải mỹ nhân”, nếu không biết cảm nhận mỹ nhân thì chắc anh cũng chẳng phải là anh hùng. Đứng trước trường hợp này tôi tự hỏi mình? Tại sao nước mắt em rơi? Tại sao thân thể em như đang muốn tiếp nhận, muốn thăng hoa thì điều gì khiến em phải khóc? Chút hối tiếc hay chỉ là phản xạ của chính cơ thể em? Tôi không biết, tôi mù tịt.

Nhưng sự linh cảm và cảm nhận phụ nữ đối với tôi tôi cho vốn luôn cho rằng đó là điều mạnh nhất. Còn nhớ khi cấp 3, khi cô bạn thầm thương trộm nhớ của tôi vẫn tươi cười, treu đùa cùng bạn bè thì không một ai cả, không một ai nghĩ rằng cô ấy có chuyện gì? Chỉ có tôi với sự linh cảm không thể giải thích khi nhìn vào mắt cô ấy đoán rằng cô ấy có chuyện, và cái bản năng ấy vẫn theo tôi suốt từ đó đến nay khi tôi yêu ai đó.

Trở lại với em, giọt nước mắt như sương sớm ấy có làm tôi suy nghĩ, có băn khoăn, nhưng nó cũng làm tôi cảm thấy thư thái, dễ chịu, cái bản năng nguyên thủy kia với tôi vẫn còn nhưng tôi thấy không nhất thiết phải cần đến nó nữa. Tôi nhẹ nhàng ôm em, thật chặt. Có cần nói gì không nhỉ? tôi nghĩ lời nói lúc này là vô nghĩa, hãy để em tự cảm nhận sức mạnh và làn hơi ấm từ trong vòng tay tôi.

Em vùi mặt vào ngực tôi. Khẽ vuốt tóc em, xiết đôi cánh tay thêm chút nữa tự nhủ rằng “hãy khóc đi nếu em muốn”. Một giọt, rồi giọt nữa, bờ vai em rung lên, tôi thấy ngực mình có làn nước ấm chảy qua, ướt át nhưng dễ chịu. Những tiếng nấc của em cũng vang lên, ban đầu còn kìm nén, sau đó cứ thoải mái mà không chút ngại ngùng. Tôi cố ôm em thật chặt, chặt hơn chút nữa, giữ cho bờ vai không vì rung mà rời khỏi tôi.

Người đàn ông là người đàn ông đích thực không phải vì làm cho người phụ nữ được thỏa mãn mà làm cho họ cảm thấy được che chở, vững tin. Với tôi thì là vậy, hạnh phúc của tôi là vậy

14. Chương 14

Tiếng thở nhẹ và đều của em làm tôi thấy thật bình yên, có những giây phút được làm người đàn ông đúng nghĩa như thế này khiến tôi thấy mình như trẻ lại. Phải rất lâu lắm rồi tôi mới có cảm giác như thế, thư thái và dễ chịu.

Cốc cafe và sự trôi dạt của bản năng lúc này làm tôi tự dưng không ngủ được. Tôi ngắm em đang nằm cạnh, ngắm lại hàng mi cong, làn da trắng, bầu ngực tròn vĩnh cao kiêu hãnh. Tiếng thở nhẹ nhàng của em, môi em hình như đang hấp háy, hình như em đang cười. Em như con mèo nhỏ ngủ ngoan trong lòng tôi.

Nhẹ nhàng nhất có thể tôi từ từ rút tay ra khỏi đầu em, em hình như cảm thấy trong cơn mơ ngủ nên có ý không muốn rời, em đang cố ôm chặt tôi hơn nữa thì phải. Tôi kéo chăn đắp cho cơ thể tuyệt đẹp ấy không bị lạnh, khoắc lấy tấm chăn mỏng bên kia giường tôi ra ngoài cửa sổ đứng nhìn.

Làn gió thổi nhẹ nhẹ từ ngoài đường khiến khuôn mặt tôi mát rượi. Khẽ châm điếu thuốc tôi không thể ngăn mình có những suy nghĩ về em. Mới chỉ chiều nay thôi tôi với em là người xa lạ, hai người với cái máu hoang dại trong người tự tìm đến nhau, và giờ đây em đang nằm ngủ ở đó, yên bình sau những nụ hôn. Khả Vân, cái tên của em thật đẹp, nó đẹp đến độ tôi thấy đẹp mà người làm người xây dựng khô khan như tôi chẳng cần biết nó có ý nghĩa gì. Khả Vân? Tại sao em lại đi cùng tôi? Khả Vân! Tại sao em lại muốn hôn tôi? Khả Vân! Tại sao em lại khóc?

Tôi chắc chắn tới một triệu tỷ phần trăm là nếu tôi tiếp tục em cũng sẽ không phản đối, cơ thể em như vậy, nó đòi hỏi như vậy nhưng khi đến một giới hạn cuối cùng thì cảm xúc trong em tuôn trào. Tôi làm thế có đúng hay không? Có thể tôi hèn kém! Có thể tôi nhu nhược? Có thể tôi....? Nhưng tôi muốn như vậy, thực sự như vậy. Hãy để em sống và cảm nhận ý niệm tình cảm của mình bằng trái tim, tâm hồn em chứ không cần thiết phải tìm quên đi trong những cảm xúc bản năng.

Ngó đồng hồ, mới thế đó mà đã hơn 2h sáng. Thời gian trôi nhanh thật, phải tới tận bây giờ chuyển chạy hành trình liên tục từ chiều tới tối mới làm tôi cảm thấy mệt mỏi, cơ thể hơi đau nhức và ê ẩm. Nhìn xuống đường phố HG vắng tanh vắng ngắt, hầu như chẳng có bóng người nào, chỉ có những cột đèn vẫn sáng trong sương đêm, không khí tĩnh lặng bao trùm, thì thoảng có tiếng xe máy mà tôi đoán nó phải ở phía xa vài km, lẻ loi, đơn độc. Chẳng bù cho Hà Nội, nhà tôi ở một khu tập thể ngay mặt đường, tối nào cũng ầm ầm ỉ ỉ, thậm chí mặc dù đã lắp full của cách âm và đóng kín mỗi khi đi ngủ thì tôi vẫn cứ phải giật mình trong đêm

bởi những tiếng còi xe. Tôi rít thêm một hơi thuốc ăm nóng, nhậm thêm một ngụm cafe nguội ngắt còn sót lại. Ôi cuộc đời, đôi khi nó đưa ta tới những chuyến đi, những thế giới mà mà ta đã lãng quên, những phần của cuộc đời mà ta đã bỏ qua, đã từng không trân trọng.

Tôi nhớ nhà kinh khủng. Không phải là nhà ở HN mà là nhà ở nơi tôi đã sinh ra, đã lớn lên, đã là tuổi thơ tuổi thơ của tôi. Nơi ấy tôi sống những ngày thanh bình và đẹp nhất của cuộc đời. Không bon chen, không lợi dụng, không phải cân nhắc những lý do khi thiết lập một mối quan hệ nào đó, không cần phải gượng cười đến mức mà lúc sau sẽ bị đau cơ mặt. Nơi ấy đã chôn dấu những mối tình thiết tha, trong sáng, không cần sex, không cần hôn, chỉ cần nhìn vào mắt nhau là đã đủ cảm nhận, đủ hạnh phúc rồi. Nơi ấy nơi tôi chả còn gì! chỉ còn những người bạn và kỷ ức mà thôi.

Tôi nhớ để rồi hình bóng em lại xuất hiện trong tôi, thật đẹp nhưng cũng đầy bí ẩn. Đôi mắt buồn, nhưng vẻ mặt và tính cách lại vui tươi của em che đang dấu điều gì? Tôi không biết nữa. Tôi sợ mình phải tìm hiểu, tôi sợ mình sẽ lại như mối tình đầu với em lớp dưới. Cảm giác hụt hẫng đáng sợ khi mở được cái hộp to đầy, vững chắc với hàng loạt lớp khóa mà bên trong lại chẳng có gì, trống rỗng, còn chút gì để nhớ! Tôi không muốn tìm hiểu em, đây chỉ là một chuyến đi mà sau vài ngày nữa chúng tôi lại chia tay, mỗi người sẽ lại đi trên một con đường của riêng mình, con đường của em và tôi lúc ấy chắc chắn không cùng nhau được nữa. Tôi cố ép mình suy nghĩ như vậy, ngăn để mình đừng có lún sâu.

Điều thuốc đã tàn, cafe đã hết, suy nghĩ cũng nên dừng lại.

Tôi rít nốt hơi cuối đây tiếc rẻ định quay vào phía trong. Nhưng tôi chưa kịp làm cái việc đơn giản và dễ dàng như thế thì có bàn tay ai đó, từ em, của Khả Vân, chắc rồi luồn vào bụng, rồi lên ngực tôi. Em ôm tôi từ phía sau như thế, áp mặt vào lưng tôi thật chặt, nơi tôi mặc dù qua lớp chăn có thể cảm nhận thấy từng hơi ấm của cái cơ thể không một mảnh vải là em, em đã cắt đứt những dòng suy nghĩ của tôi. Tôi mặc kệ, cứ để em ôm tôi như thế.

- Sao anh lại không ôm em nữa – Tiếng em lại như tiếng nước chảy du dương

15. Chương 15

Tôi định quay lại nhưng em không có vẻ không muốn như vậy, cứ muốn ôm tôi, hai tay cũng đã vòng ra nắm lại thật chặt. Tôi không trả lời em mà quay ra hỏi:

- Anh làm em thức giấc à?
- Em có ngủ đâu mà thức anh – Em trả lời thật nhẹ nhàng.
- Vậy mà anh tưởng em ngủ rồi đó chứ.
- Em chỉ muốn anh ôm em thôi – em trả lời tỉnh rụi.
- Chỉ ôm thôi à? – Tôi trêu em
- Ừm.. anh này! – em lúc lắc cái đầu đập vào lưng tôi
- He he – Tôi chỉ cười.

Chúng tôi im lặng, em vẫn nhất quyết ôm chặt tôi như thế, không cho tôi quay lại lúc nào, thậm chí tôi cựa quậy thì lại càng làm em ôm tôi chặt hơn. Một chút tôi lại nói với em:

- Em không buồn ngủ à
- Không! Cũng như anh thôi mà – Em nũng nịu
-

Tôi tắc tị, cũng chưa buồn ngủ thật, chắc là cũng tại tôi là thằng hay suy nghĩ nhiều, nhất là còn hay nghĩ linh tinh. Còn em, con người em đôi lúc thật dễ thương và bí ẩn.

- Anh à! Em xin lỗi..
- Sao lại xin lỗi – Tôi ngạc nhiên quá đỗi.

- Vì... – Em nói đến đó rồi lại dụi dụi đầu vào lưng tôi.

À ra thế. Hóa ra em đang tưởng nhầm tôi về điều đó đây. Tôi hơi buồn cười nhưng cũng cảm thấy vui vui. Tôi quay ngược hẳn lại phía em, chiếc khăn mỏng rơi ra nhưng tôi cũng đã kịp giữ lại. Em cũng ôm chặt lấy tôi lần này là từ đằng trước, chắc vì sợ tôi sẽ nhìn chằm chằm vào đó, bầu ngực tròn của em và làm em ngượng ngùng, hai tay em vòng ra ôm lấy phần thắt lưng làm tôi không muốn cự. Chẳng còn cách nào khác tôi đành phải khoác cái chăn cho cả hai, phủ lên lưng em và giữ em về phía mình.

Đàn ông là một giống loài thật lạ, con người ta bao gồm 2 phần là phần bản năng và lý trí, lý trí thì được quyết định hoàn toàn bởi não bộ. Nhưng có cái phần mà không thuộc vào sự chi phối của lý trí ấy mà tôi hay gọi là bản năng. Lúc này thì cái phần bản năng ấy lại đang muốn trỗi dậy khi khuôn ngực tròn nóng hây hây ấy đang ép sát người tôi, nơi cũng có nhiều dây thần kinh cảm giác. Nó truyền từng làn hơi ấm và cho tôi biết rằng em đang chẳng có gì trên người cả, hoàn toàn khỏa thân. Giây phút giờ đây tôi cũng chẳng muốn nó trỗi dậy chút nào cả, nó không hợp lý. Em có lẽ cũng cảm thấy điều đó khi mà đột nhiên em khúc khích cười, tiếng cười tuy nhỏ nhưng làm mặt tôi đỏ bừng lên vì ngại.

- Em cười gì thế!

- Lại còn hỏi, anh hư quá! – Em véo nhẹ vào sườn tôi, chẳng đủ đau.

- Đàn ông ai chả thế - Tôi cười, thậm nhủ phải kiềm chế.

- Hi hi! Bọn anh thật lạ - Em cười.

- Ừm..

- Lúc này em xin lỗi nhé – Em lại nói lại.

Tôi không trả lời, khẽ nâng cằm em lên, nhìn thẳng vào mắt em, sau rồi mới nói:

- Ngốc ạ! em không phải thế đâu! Anh chẳng sao hết – tôi cười.

- Ừm... Nhưng anh muốn em mà

Em hơi ngập ngừng nhưng lời nói của em cũng làm tôi thực sự bất ngờ, nó quá dạn dĩ, không hợp với em. Khi tôi còn chưa kịp nói gì để trả lời thì em đã kéo tôi lại đặt lên môi tôi một nụ hôn dài.

Nụ hôn khiến tôi ngộp thở. Thực sự tôi muốn, bản năng con người tôi muốn. Tôi tự hỏi Chẳng lẽ bản năng con người em lớn thế sao? nó đang chi phối mọi hoạt động của em sao? Hay là em chỉ cho rằng mình là người có lỗi, em muốn hoàn thiện nốt những gì chưa hoàn thiện của bản thân. Tôi không thể hiểu được nữa.

Nhưng lý trí thì cứ việc suy nghĩ, còn bản năng con người thì vẫn cứ việc hoạt động. Cơ thể tôi như run rẩy trước sự mãnh liệt của em. Rồi môi tôi khi tôi chưa kịp thở, em đã dùng chính cái mà tôi cho rằng thú vị nhất trên cơ thể con người đẩy để mà dạo qua, vòng quanh cổ, tai, ngực rồi xuống dần xuống dần, xuống dần... Tôi đang bị mụ mị trước sự mê hoặc, cảm dỗ và sự trỗi dậy của chính tôi ấy, tôi hiểu em định làm gì.

Đàn ông là một giống loài rất đặc biệt, họ không bị chi phối bởi lý trí, tình cảm. Họ tách biệt những thứ đó thành những phần riêng biệt, tách rời và chẳng liên quan đến nhau. Và những người đàn ông như chúng tôi trong lúc trà dư tửu hậu có nói và thống nhất ra những công thức chung cho những cuộc tình. Chẳng hạn tôi có nói rằng các cuộc làm tình rất thú vị tùy theo những gia vị mà nó thêm vào, nhưng rút đi rút lại thì các cuộc làm tình có ba yếu tố chi phối:

Trái tim

Lý Trí

Bản năng.

Nó dẫn giải rất thú vị như thế này: Khi một người đàn ông hay đàn bà có chuyện làm tình, nói một cách khoa học thì đó là một sự giao phối. Cuộc truy hoan đó sẽ có ba cấp độ, và càng thêm dữ kiện vào thì cuộc truy hoan đó càng tuyệt vời. Anh bạn tôi nói khi một người đàn bà bị hiếp dâm, con tim họ không có, lý trí họ không muốn, nhưng nếu như kẻ hiếp dâm biết cách khơi gợi và điễm vào đúng những dây thần kinh cần thiết thì bản năng cơ thể của họ sẽ lên tiếng, vẫn có những hoan lạc nhất định ở đây, đó là cấp độ 1.

Còn nữa, khi một người đàn ông bỏ tiền, hoặc đi tán tỉnh những cô gái với mục đích cuối cùng cũng là sự hoan lạc thì đó là cấp độ thứ 2, họ có lý trí và cả bản năng đều muốn.

“Nhưng suy cho cùng thì nếu các cậu yêu một cô gái hơn cả trái tim, các cậu muốn làm cô ấy được sung sướng hân hoan, bản năng các cậu sẽ được dùng để chiều chuộng cô ấy thì đó mới là cuộc làm tình tuyệt vời nhất, nó sẽ là bội số khi cả hai người cùng như vậy. Những cấp độ 1 hay 2 cũng chỉ là công cụ để các cậu phát tiết mà thôi mặc dù đôi khi nó có những niềm vui nhất định”.

Chúng tôi không hề bình luận quan điểm của thằng bạn tôi, nhưng ai cũng ngưỡng mộ nó vì mặc dù trước đây là công tử ăn chơi, giờ nó đã thành bố của 2 đứa trẻ và có một gia đình hạnh phúc. Chúng tôi thực sự ghen tị.

Trở lại với em. Từ vị trí này tôi có thể thấy em, em vẫn đang dần dần đi xuống, chiếc chăn mỏng cũng tuột ra khỏi vai em, bản năng tôi vẫn tỏ ra mạnh mẽ một cách kiêu hãnh. Nhưng tôi lúc này tự hỏi mình rằng, em đang muốn làm tình ở cấp độ nào? một hay hai ? tôi không hiểu nữa. Tôi luôn muốn có một cuộc làm tình mãn nguyện, cả về thể xác và tâm hồn, đạt cấp độ ba ở đó. Tôi cũng có đối tượng, có người tôi yêu hơn cả bản thân mình. Tôi cũng như bao người đàn ông khác cũng chẳng tử tế gì cho cam, có thể tôi không có ý niệm gì khi post lên diễn đàn tìm bạn đồng hành, nhưng khi gặp em, được cùng đi với em, được nhìn em, được hôn em thì tôi cũng muốn em, ngay từ đầu tôi đã muốn em rồi. Nhưng giờ đây khi được ôm em, cái cơ thể hoàn toàn khỏa thân trong vòng tay ấy, rồi lại được nhìn vào mắt em, được thấy em khóc, được thấy sự bí ẩn trong em, tôi hiểu cái lý trí mạnh mẽ của em hình như đang muốn em phải làm tình.

Sự bùng tình khiến tôi kịp đẩy em ra kịp khoảnh khắc, trước khi chỉ còn một chút nữa cái bản năng ngạo nghễ của tôi sẽ chi phối tôi hoàn toàn. Có lẽ chúng tôi chưa sẵn sàng cho chuyện này như vậy. Khẽ kéo em vào vòng tay, tôi chỉ nhẹ nhàng:

- Không phải tại em. Là do anh

16. Chương 16

Em sững sờ nhìn tôi, có lẽ trong khoảnh khắc này em không ngờ tôi lại như thế? Có lẽ không giống như bất cứ người đàn ông nào mà em biết. Ánh nhìn qua đôi mắt em có đôi chút buồn, ngạc nhiên, thất vọng, nhưng cũng pha thêm chút dịu dàng.

Thật lạ. Khi tôi nói với em và chúng tôi dừng cái việc đó lại tôi lại cảm thấy mình thư thái lạ thường. Tôi nhìn em, một cách trìu mến nhất mà không cần phải nói. Khẽ dụi đầu em vào ngực tôi, nhẹ nhàng tôi đặt lên trán em một nụ hôn. Em bé nhỏ quá, nằm trong vòng tay tôi gọn lỏn, nhẹ bẫng.

Có nhiều lý do để tôi làm như vậy. Trong một khoảnh khắc bất chợt tôi thấy nhiều thứ ở em? Đặt ra nhiều câu hỏi? Em liệu có phải là một cô gái khát tình? Em có phải là một người buồn đời tìm quên đi ở sex của một người đàn ông? Tôi trong mắt em thế nào? Tôi là một người bạn đồng hành trong chuyến đi này với em hay đơn giản chỉ là một sex toy làm em thỏa mãn, tìm quên?

Em có thể giống như bao câu chuyện đọc trên mạng mà tôi đã từng đọc. Một cô gái bị bỏ rơi ?! Chán đời vì tình ?! Một cô gái mắc bệnh nghiện sex?! hay là một người nào đó. Nhưng với tôi, cách cơ thể em phản ứng, giọt nước mắt của em, cách em dùng lý trí để gọi lên bản năng của tôi thì tôi không biết em là cô gái như thế nào! Tôi chưa thể biết.

Tôi như xưa nay vẫn vậy. Mỗi người con gái khi đi qua cuộc đời tôi đều để lại cho tôi những ký ức đặc biệt. Đàn ông có thể bản năng, có thể giả vờ yêu một người đàn bà để cuối cùng là có sex, với tôi nếu bản năng cần thì đâu cần mất thời gian đến thế?!, chỉ cần đôi ba đồng bạc là vấn đề được giải quyết xong. Nhưng phàm ở đời thì cái gì cũng có cái thú riêng của nó, một thằng bạn khác của tôi nói rằng cảm giác cuối cùng khi nó ngủ với cô thư ký của giám đốc thì cảm giác đó không sung sướng bằng khi nó khều chân đánh tiếng, mơn trớn cô nàng ngay tại phòng họp của công ty. Tôi cũng vậy, chẳng tử tế gì, tôi vẫn muốn được hưởng thụ em, nhưng trong một hoàn cảnh khác, khi tôi đã mở được cái hộp bí ẩn trong em, dù trong chiếc hộp đó nó có gì đi chăng nữa hay chỉ là một chiếc hộp trống rỗng, thì trong hoàn cảnh nào tôi cũng muốn hưởng thụ, có chắc thì chỉ có thất vọng hơn chút xíu mà thôi.

Đàn bà! Khi bạn cố đáp ứng mọi yêu cầu của họ thì sau cùng người đó cũng chẳng cần gì ở bạn nữa, như trong truyện “chỉ vì đôi mắt”, việc cố thỏa mãn đàn bà là việc ngu ngốc nhất mà người đàn ông đó đã làm.

- Em xin lỗi – Tiếng em run run. Hình như em nói câu này quen lắm rồi thì phải.

- Em có lỗi gì đâu! Là do anh mà – Tôi an ủi.

- Em đã làm hỏng hết mọi chuyện rồi thì phải – Tôi nghe có tiếng nấc nhỏ trong em.

Vậy là tôi đoán đúng chẳng?! Có một lý do nào đó mà em muốn ngủ với tôi hôm nay. Vì điều đó nên em vừa rồi lý trí em quyết định làm như vậy ư?!

- Em không làm hỏng gì hết! Ngốc ạ! – Tôi cố gắng an ủi em, ôm em chặt hơn một chút.

- Anh ôm em chặt hơn nữa đi – Em lại nấc lên.

Tôi không nói gì, đơn giản chỉ là làm theo lời em nói.

- Hãy để cho em được khóc anh nhé – Chưa cần dứt lời tôi đã thấy dòng nước mắt em lại nóng hổi chảy trên người tôi.

- Em khóc này giờ rồi mà, chưa đủ sao? – Tôi cố gắng làm không khí vui vẻ lên

Em bật cười, nhưng nước mắt vẫn chảy. Tôi một lần nữa lại hôn vào trán em âu yếm. Vậy là chỉ trong một đêm em đã khóc đến hai lần.

Em thật bí ẩn quá.

Sáng ra, khi tôi tỉnh dậy thì đã gần 9h sáng, tôi dậy khá muộn so với thường ngày vì bình thường là 6h tôi dậy rồi. Một phần vì chúng tôi đêm qua thức khá khuya, phần nữa vì lâu ngày không đi xe máy xa nên tôi cũng cảm thấy hơi oải.

Ngó sang bên tôi không thấy em đâu cả, nhìn sang phòng tắm cũng không. Chắc là em dậy trước tôi nên đi đâu đó đây, dù sao thì cái chai sạn của người đàn ông trưởng thành cũng đã tự bảo tôi liếc qua trước phòng và thấy đồ đạc còn nguyên nên mới an tâm như vậy.

Tay tôi vẫn còn hơi tê rần vì em gối đầu lên ngực tôi qua, tôi uể oải ngồi dậy và mới phát hiện ra mình vẫn nude hoàn toàn. Chậc chậc! Không biết sáng ra em thấy thế này có làm gì mình không ta? Tôi mỉm cười suy nghĩ rồi mặc kệ, khoác cái khăn tắm ngang bụng tôi đi vào WC.

Làn nước ấm của buổi sáng làm tôi tỉnh người, tinh thần sáng khoái và khỏe khoắn hơn hẳn. Hoàn thành nốt nhiệm vụ cho cái răng cái miệng tôi lấy khăn lau cho tóc khô rồi đi ra.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa – Em hét lên làm tôi giật bắn mình.

- Trời! hét gì dữ vậy – Tôi cầu nhàu.

- Hi hi! Anh nhìn lại anh coi – Em bưng mặt cười, hay tay che mắt

Tôi chợt nhận ra hoàn cảnh của mình, cái khăn tắm duy nhất thì tôi đang dùng để lau đầu. Đàn ông 30 thường vô tâm vậy đấy. Hơi chút xấu hổ vì đây là ban ngày ban mặt chứ chẳng phải buổi tối như hôm qua tôi lập tức chần chỉnh lại ngay hình thức của mình.

- Em đi đâu về đây. Anh dậy mà chẳng thấy em đâu, tưởng đi luôn chứ - Tôi cười hề hề đánh trống lảng.

- Em đi mua đồ ăn sáng mà. Anh lại ăn đi.

Em mua 2 xuất bánh cuốn về, khói còn nghi ngút trên bàn. Sao em lại biết tôi thích ăn bánh cuốn nhỉ. Hít hà vài hơi tôi chạy lại thiếu điều tính ăn luôn.

- Ê. Anh mặc quần áo đi đã chứ - Em cười

- Kệ. Ăn xong rồi mặc.

- Êo ôi! tham ăn thế? Thảo nào béo kinh. – Em nhăn nhở.

- Hừm! Béo đâu mà béo, chẳng qua bụng có tí mỡ thôi – Tôi giả vờ lờ mắt nhìn em.

- Hi hi..

Nói thế thôi nhưng tôi cũng phải mặc quần áo rồi mới ăn. Tất nhiên là trước khi thay tôi bắt em phải quay mặt đi chỗ khác, dù gì thì thay quần áo trước mặt người lạ cũng không phải dễ dàng.

Em trở lại sự vui tươi như hôm trước nên tôi cũng thấy thoải mái. Chúng tôi ngồi ăn hết suất bánh rồi pha cafe uống. Buổi sáng trong lành như thế đấy. Đột nhiên em cắt ngang câu chuyện vui tôi đang kể bằng một giọng thì thầm.

- Chuyện hôm qua... – Em ngập ngừng.

Tôi cũng đoán em định nói chuyện gì, thấy em có vẻ ngại nên tôi cũng vội vàng chen nhanh.

- Không có gì đâu em.

- Ý em không phải vậy đâu – Em vẫn hơi ngập ngừng.

- Vậy... – Tôi tự ngắt lời mình bằng một ngụm cafe.

- Em chỉ có một đề nghị thôi mà – Em hơi mỉm cười nhìn tôi.

Đề nghị gì vậy nhỉ? Tôi nghĩ? Mới sáng ra nên hầu như những gì tối qua tôi thấy như một giấc mơ vậy, giờ nghĩ lại vẫn thấy như ảo ảnh, có vẻ không thực lắm và nghĩ em ngại nên tôi cũng không nhắc gì tới chuyện đó cả.

- Em cứ nói đi - Tôi lại nhấp thêm ngụm cafe nữa.

Em im lặng một chút rồi nhìn thẳng vào tôi:

- Anh làm người yêu em nhé

17. Chương 17

Sự nghiêm túc của em trong câu nói làm tôi cũng phải nhìn nhận nó một cách chín chắn hơn. Đó không phải là một lời nói đùa. Nhưng dù gì với hoàn cảnh của tôi lúc này thật khó nghĩ, nó nằm ngoài mọi dự tính của tôi. Trả lời với em ra sao đây?!

- Sao không phải là em yêu làm người yêu anh mà lại là anh làm người yêu em? – Tôi cố đùa nhưng hình như bị gượng quá.

- Không! Anh làm người yêu em cơ. – Em trả lời với câu đầu thì rần rở, còn câu sau thì nững nịu.

- Chả thích! Thích em làm người người yêu anh ấy ! – Tôi trêu lại và thêm chút cafe. Lần này thì có vẻ bớt gượng hơn.

- Í! Anh này khôn thế. Vậy chúng ta làm người yêu của nhau nhé. Oke không anh ? – Em trở lại với dáng vẻ vui tươi ban đầu, xuống thang trong đàm phán.

- Em khôn thì có. Mà này tại sao em lại muốn chúng ta là người yêu của nhau thế? – Tôi đột nhiên hỏi lại em với giọng nghiêm túc y như em lúc này.

- Kệ! Thích thôi. Mà anh có ok không thì bảo nào! – Em tấp lửng.

- Em phải nói thì anh mới ok chứ! Khôn thế bao giờ cho chết! – Tôi trêu em tợn.

- Cái anh này! Anh mà không ok thì chết luôn với em – Em cười đứng dậy định nhéo vào tay tôi.

- Úi cha! Con gái nhà ai mà dữ vậy? Hỏi có câu mà không chịu trả lời, lại còn tính đàn áp bằng bạo lực nữa chứ. – Tôi rút tay lại may quá tránh được cú nhéo của em.

- Có ok không thì bảo. Chết nè, chết nè.. – Em đứng hằn dẫy không buông tha cho tôi, nhéo mạnh vào tay. Đau ra phết.

- Ok ok ok ok.... – Tôi làm một tràng vì không chịu nổi cái sự đau đớn trong cái nụ cười dễ thương em.. (Hiz đại gái quá T_T)

- Đấy! Phải thế chứ! Ngoan thế có phải tốt không - Em ngồi xuống trong sự thỏa mãn chiến thắng.
- Hừm hừm... đau quá.. Mà em không định nói thật à? – Tôi xoa xoa chỗ đau vì bị nhéo.
- Bao giờ hết yêu thì em nói! – Em trả lời cụt lủn.
- Thế bao giờ thì hết? – Tôi trợn mắt lên.
- Hết cuộc hành trình này – Em trả lời mặt quay ra phía cửa sổ, nhìn xa xăm.
- Ừm..

Em chắc có một lý do gì đặc biệt mới cần tôi làm người yêu tôi lúc này. Nếu là các bạn thì sao nhỉ? Liệu có đủ dũng khí để từ chối một cô gái dễ thương như Khả Vân, như em không. Cô gái có giọng nói trong như nước suối, hồn nhiên và nhí nhảnh nhưng lại đầy cảm xúc và bí ẩn. Tôi thì chịu rồi. Dù gì thì đề nghị của em trong hoàn cảnh của tôi, hay của em đều vô cùng hợp lý. Thoáng chút chạnh lòng khi nghĩ về mình lúc này nhưng tôi cũng chẳng thể làm thế nào hơn. Thôi thì cứ coi như em là một người bạn đồng hành trong quãng thời gian này vậy.

- Chúng ta đi thôi chứ nhỉ! – Em cắt ngang dòng suy nghĩ lẩn thẩn của tôi.
- Ừ! Cũng tới giờ đi rồi
- Anh tránh ra để em thay quần áo – Giờ tôi mới để ý là em vẫn chưa mặc bộ đồ đi đường vào, vẫn bộ quần áo ở nhà như hôm qua.
- O! Em thay thì cứ thay chứ! – Tôi nhớn nhọc
- Xì! cấm được nhìn đấy nhé!
- Người yêu anh mà anh không được nhìn à? Đểu thế! – Tôi trêu nhưng người cũng đôi chút rạo rực lên rồi.
- Không là không! Thế! Quay sang hướng này, cấm quay lại đấy nhé! – Em vừa nói vừa túm lấy hai tai tôi bắt tôi quay sang hướng cửa sổ.
- Úi cha đau! – Tôi kêu
- Kệ! nhìn là em còn cho đau hơn – Em cười

Em vừa thay quần áo vừa nhìn tôi dè chừng. Tôi cảm thấy thế thôi chứ tôi cũng giữ đúng lời hứa là không nhìn thật. Đến khi em kêu lên “được rồi” thì tôi mới quay lại. Em lại xì po trong chiếc quần bò bạc màu có vài vết xước, chiếc áo phông đơn giản và kute kiểu xì tin với dòng chữ “don’t touch me” trên ngực khiến tôi phì cười. Em đúng là lúc nào cũng thật lấm trò.

Chúng tôi nhanh chóng sắp xếp đồ đạc của mình chuẩn bị cho chuyến hành trình thực sự. Vì thực tế là quãng đường đi từ đây mới là ý nghĩa chứ quãng đường từ HN tới HG thì cũng chẳng mấy có gì thú vị cả. Xong xuôi chúng tôi đứng nhìn nhau cười. Em lẩm nhẩm cẩn thận kiểm tra lại lần cuối từ việc cafe đã xong chưa? thức ăn buổi trưa đã cho vào balo chưa? nước uống đầy đủ chưa cho tới việc tận dụng luôn mấy cái bàn chải đánh răng và xà bông mà nhà nghỉ phát sẵn trong phòng tắm. Thật là...

Tôi đeo một balo lên vai, một tay xách nốt balo của em cho ra vẻ là người galant. Em bĩu môi nhìn tôi ra vẻ, ánh mắt tinh nghịch:

- Khiếp! Là người yêu có khác! Galant ghê ta
- Em điều nhé! Anh lúc nào chả thế, người đàn ông mẫu mực mà – Tôi cười
- Úi cha! Mẫu mực cơ đấy..... – Em kéo dài giọng ra trêu tôi.
- Thì đúng mà. Mà người yêu ơi hun anh cái đi – Tôi bắt đầu giả giọng dè
- Biết ngay mà! Chỉ thế là giỏi – Em quay mặt đi.
- O! Không hun à? – Tôi gọi với
- Không! Còn lâu nhé – Em bước ra cửa

- Hừ....

Bất ngờ em kéo mặt tôi lại để lên đó, đôi môi nứt nẻ của tôi một nụ hôn phớt nhẹ, chỉ đủ hai làn da kịp chạm nhẹ vào nhau, rất nhanh.

- Đấy! Sướng nhé..

Em líu lo hát câu gì đó vừa đi vừa nhún nhảy xuống cầu thang. Tôi chỉ mỉm cười và một lần nữa thấy bình yên. Tôi không hề hối tiếc về cuộc hành trình này, dù chỉ một chút

18. Chương 18

Cuộc hành trình của chúng tôi từ đây mới thực sự bắt đầu. Trả tiền phòng và làm thủ tục xong xuôi tôi tranh thủ đổ xăng và chất đồ lên xe. Trước khi bắt đầu tôi cẩn thận hỏi mọi người xung quanh và cả em lễ tân về cung đường sắp tới. Hôm nay chúng tôi sẽ chỉ cố tới được Lũng Cú, Đồng Văn mà thôi.

- Em có thích chụp cột mốc số 0 không? – Tôi hỏi em.

- Chụp cũng được, thế nó ở đâu hả anh, có trên đường đi không?

- Nếu chụp thì quay lại tầm 1km nữa, còn đi thì mình đi đường này – Tôi chỉ hướng đi cho em.

- Thế thì thôi anh ạ! Muộn rồi lắm người quá! Mình đi luôn kéo trễ.

- Okie. Ngồi cho chắc nhé.

- Ngồi chắc là sao ta? – Em cười khúc khích.

- Thì là ôm đó, anh chả tuyển ôm cho xe anh còn gì. – Tôi trêu

- Khỏi cần ôm em vẫn vững nhé. Anh mơ đi – Em lại bắt đầu cái giọng ấy.

- Ái chà! Người yêu mà thế đấy! Biết thế này chả yêu cho xong.

- Hehe! không yêu không được, mà không yêu thì sao nhờ

- Thì như tôi qua đó – Tôi nhăn nhở.

- Này này. Cầm nhé. – Em nhéo mạnh vào hông tôi

Tôi la lên thất thanh vì em nhéo quá mạnh, rồi sau đó phải ngồi ôm sườn một lúc muốn chảy nước mắt vì đau mất. Em thì cứ ngồi mà khanh khách cười theo thôi.

Hừ, đã thế thì... Tôi vê ga rồi bỗng vọt đi một cái thật nhanh làm em hoảng hồn không kịp chút nữa thì ngã ngửa người ra, em vội bấu lấy tôi ôm thật chặt. Giật mình em lại nhéo tôi thêm phát nữa, tôi mặc dù bị đau nhưng vì điệu bộ của em vẫn làm tôi buồn cười nên cứ cười ha hả.

- Chết nè, chết nè – Em vẫn liên tục véo.

- Úi cha đau. Ai bảo em không ôm. Haha

- Anh chơi xấu quá! Không chơi nữa – Em lập tức ngồi xa tôi ra không ôm nữa, khoanh tay trước ngực.

- Thôi mà.. ôm đi – Tôi nịnh

- Không! – Em ngoảnh mặt đi

Hì. Tôi nhẹ nhàng vòng tay ra sau gỡ lấy tay em rồi đưa ra vòng ra trước bụng tôi, đặt tay em ở đó. Đầu tiên là tay trái, khi tôi gỡ thì em vẫn nguyên tư thế, sau đó tới khi tôi gỡ nốt tay còn lại thì lúc này mới thành một thế ôm hoàn chỉnh. Sợ em đổi ý nên tôi chả dám trêu em nữa, cứ thế mà phóng xe đi thôi. Dù gì thì cảm giác có người ôm sau lưng cũng tuyệt vời lắm lắm.

Chỉ mất độ mười phút là chúng tôi đã bỏ lại cái thị xã HG đó ở lại sau lưng, những cung đường bắt đầu xuất hiện với đường đi trở nên nhỏ dần, dòng sông trong vắt, xanh ngắt chảy chậm rãi bên cạnh đường càng làm chúng tôi trở nên phấn khích. Tôi như sống lại thời trai trẻ, đường là đây, cảnh là đây, người là đây.

Nói là không chụp ảnh bỏ qua cột mốc số 0 thôi nhưng chúng tôi tiện đâu trên đường có cảnh đẹp là chụp ở đấy. Đầu tiên là cây cầu với cái biển Cao nguyên đá Đồng Văn trên đỉnh núi ở phía xa xa, có lẽ hầu như dân đi phượt như chúng tôi ai ai cũng chụp ở đấy thì phải. Em vẫn làm đủ trò với các kiểu chụp ảnh quái dị mà em nghĩ ra như thế, còn tôi thì phải loay hoay hết chụp rồi lại phải chỉnh, chỉnh rồi lại chụp, rồi lại phải chỉnh. Rất mệt, quãng đường vì thế cũng trở nên chậm hơn. Chỉ tới khi tôi dọa là chúng ta sẽ phải ngủ ngoài đường nếu cứ đi thế này thế này sau đó thì dụ khi em bằng cách còn nhiều cảnh đẹp phía trước thì em mới chịu xịu mặt xuống và nghe lời. Thật may quá đi mất vì tôi không phải theo cái kiểu chụp ảnh mà tôi cho là kỳ cục, còn em thì lại cho là nghệ thuật như thế. Được chụp ảnh em với tôi đúng là cực hình, đơn giản không phải là vì tôi không thể chụp mà là tại gương mặt, làn da, và đôi mắt rất có hồn của em sẽ làm cho bức ảnh trở nên rất tuyệt nếu em không có ý định chụp mấy kiểu bay nhảy kỳ cục đó.

Gọi tôi là ham mê chụp ảnh cũng chẳng phải. Tôi chụp chỉ là để ghi dấu lại những bước đường, những cảnh đẹp, những khoảnh khắc, tôi chụp bởi vì tôi thích chụp chứ không phải vì để post lên mạng và chờ mọi người khen, là đắm vào đó để chỉnh sửa đi lại cho thật lung linh và đôi khi có tí ảo. Cái thú này nó ở tôi vừa vừa đủ để tôi có thể cảm máy và trải nghiệm mà thôi. Em sau tôi như thế, chúng tôi như hai chú chim nhỏ nhảy chân sáo trên những chặng đường. Lúc em thì thảo gì đó vào tai tôi không rõ để đến khi tôi hỏi lại thì em lại cười phá lên, thật bí hiểm. Lúc thì em lại gục mặt vào vai tôi nhìn những rặng cây, hòn đá vun vút đi qua trước mặt, lúc thì em đứng hẳn dậy ôm lấy cổ tôi nhìn thật xa con đường phía trước. Nhưng cũng có lúc tôi thấy hình như lưng mình cũng ướt vì nước mắt của em.

Những lúc như thế tôi chỉ biết im lặng và chạy, hay bằng cách nào đó tăng lờ và chỉ cho em những cảnh hay như đồi cao nguyên hùng vĩ, những đám mây hình thù kỳ lạ, hay là một vài bác dân tộc đang cấy bừa ở phía xa xa...

Một hồi lâu sau khi con xe của tôi cũng bèn bĩ ì ạch lê lét hai chúng tôi lên được tới cổng trời Quản Bạ, chúng tôi há hức bao nhiêu khi dừng xe và đếm từng bậc thang lên tận đỉnh. Tại đây chúng tôi có thể ngắm toàn bộ thị trấn Tam Sơn, núi non cũng chưa đến mức trùng điệp cho lắm, nhưng cái chủ yếu ở đây là tôi đang tìm cái núi đôi Cô Tiên cơ. Chẳng thấy chúng ở đâu cả. Tôi quay ra bảo em:

- Này! Anh chụp cho em vài kiểu nhé
- Có có! Anh chụp em đi – Em tạo dáng ngay tấp lự
- Rồi! Em đứng ra chỗ núi đôi cô Tiên đi anh chụp cho – Tôi nhăn nhở.
- Vâng! Nhưng mà núi đôi cô Tiên nó ở đâu hả anh? – Em dáo dác nhìn xung quanh tìm.
- Ở ngay đây mà không biết! Chán! Không thấy là anh không chụp cho đâu đấy
- Đâu đâu! Anh nói ngay không thì bảo – Em vẫn đang cố tìm
- Em không thấy à? Không thấy thì thôi khỏi chụp nhé.
- Này! không chơi thế đâu nhé, anh có nói ngay đi không! – Em dơ nắm đấm lên dứ dứ tôi
- Thôi được rồi! Em đứng ra phía này, lệch sang phải tí nữa, tí nữa.. Được rồi! Giờ thì em thấy chưa? – Tôi chỉ đạo.
- Chưa! – toàn đồi với núi à? chả biết cái nào là núi đôi cả - Em ngây thơ.
- Chán em quá. Giờ thì thẳng mặt lên nhìn thẳng! Rồi rồi.. Giờ cúi xuống, từ từ, cúi nữa đi, từ từ.. vẫn phải nhìn thẳng nhé.. không phải nhìn thẳng như thế... nhìn thẳng như ban đầu rồi vừa cúi vừa nhìn thôi, cúi tí nữa... thấy chưa??? núi đôi đấy! Há há – Tôi cười ha hả.
- Á! Dám lừa em này – Em hét lên lao về phía tôi.

Ha ha. Tôi vừa cười vừa phải chống đỡ cơn cuồng nộ của em. Em đúng thật là ngây thơ hết mức làm cho tôi cười đến giãn hết cả cơ mặt, chảy cả nước mắt. Đang chống cự thì đột nhiên chúng tôi nghe thấy tiếng của ai đó:

- Tuổi trẻ có khác! Vui vẻ thật.

19. Chương 19

Chúng tôi giật mình nhìn lên. Hóa ra là một cụ ông mặc dù hơi đến ba phần tư cái đầu, chỉ còn lơa thưa vài sợi tóc nhưng đáng vẻ hồng hào phương phi lắm. Cụ gù một cái gù to ở sau lưng, mặc bộ quần áo dân tộc cầm theo một cây gậy bước những bước nhẹ nhàng lên bậc cầu thang mà không hề mệt mỏi. Nhìn đáng vẻ của cụ khỏe mạnh như thế tôi thấy phục lẫn, chẳng bù cho tôi mới gần 30 tuổi đầu mà leo muốn hụt hơi.

Hì hì! Chúng tôi nhìn cụ cười ngượng, cụ nhìn chúng tôi khá chăm chú nhưng nét mặt tỏ ra vui vẻ.

- Tụi bây hình như lần đầu tiên đến đây hả? – Cụ hỏi

- Dạ vâng! – Tôi trả lời cụ

- Ồ! Nhìn là biết ngay ấy mà – Cụ cười.

- Cụ ơi núi đồi ở đâu thế cụ? – Em lạnh chanh hỏi ông già

- Ờ thì ở cái nơi thẳng này vừa bảo ấy! – Ông cụ cười lên ha hả.

Tôi phá lên cười tiếp, ít ra thì cũng có đồng minh, còn em thì ngượng ngùng trước tình huống này nên không biết phải trả lời ra sao, ông cụ đúng là vẫn còn giữ khiếu hài hước của tuổi trẻ có khác. Thấy em vậy nên tôi cũng cố nín cười cho em bớt khó xử, đó là một phần thôi vì tay em cũng đang nhéo vào sườn tôi đau điếng.

- Cụ hình như là người ở đây hả cụ? – Tôi hỏi cụ đánh trống lảng khỏi chuyện vừa rồi.

- À không! Tao lên thăm con cháu nó để, tiện lên đây chơi chút thôi. Nhà nó ở ngay gần đây ấy mà – Ông cụ trả lời.

- Vậy hả cụ!

- Ồ! Còn tụi bây là dân đi phượt phèo gì đó hả? – Cụ nheo mắt

- Vâng! Mà sao cụ biết

- Ồi giời nhà tao ở Đồng Văn, mùa này cuối tuần bọn như chúng mày lên đây nhiều lắm – Ông cụ cười.

- À vâng! Thế hóa ra nhà cụ ở Đồng Văn à? Tí nữa tụi con cũng xuống đấy.

- Thế hả? Thế tối qua tao uống rượu không?

- O... dạ

Tôi cũng không bất ngờ lắm với cách cụ tự nhiên mời chúng tôi như thế. Người dân tộc là vậy, họ hội đủ ba chữ chân trong tâm hồn, chân thành, chân tình và chân thật. Có thể các cụ phượt phèo trên này còn chưa biết nhưng nếu ngày xưa khi còn sinh viên tôi cũng đi, có đôi khi để quên điện thoại ở một quán ăn (thời đấy giá trị lắm) họ còn gọi bằng được cho bạn tôi và nói tới để lấy về, nên cái chuyện họ mời mình một thứ gì đó đều xuất phát từ việc nhìn ưng con mắt, ưng cái bụng mà thành lời mà thôi, rất nhanh, không như dưới miền xuôi này.

Cụ thoải mái như thế nên chúng tôi cũng dễ dàng đồng ý thôi. Trò chuyện với cụ vui vẻ chúng tôi cũng biết được tên cụ là Lý A Dìn, người dân tộc Mông, cụ năm nay cũng đã 70 tuổi rồi, con trai cụ thì mừng đứa cháu mới sinh nên say rượu chưa đưa cụ về được, chờ nó tỉnh sẽ đưa cụ về, cụ bảo vậy. Nhà cụ cách Đồng Văn cũng không xa, tầm 5,7 km gì đấy nên cụ nói đi nói tầm 7h tối sẽ sai con trai ra ĐV đón chúng tôi về nhà uống rượu, cụ hay nhìn Khả Vân với ánh mắt khá lạ.

- Tụi bây nhớ phải qua đó

- Tụi cháu nhớ rồi mà

Vì không có nhiều thời gian nên chúng tôi cũng phải tranh thủ, vì cũng còn khá nhiều nơi chúng tôi muốn đi và phải về tới ĐV trước khi trời tối. Tôi chào cụ và hẹn gặp cụ ở ĐV sau đó.

Khả Vân nhí nhảnh lại nhảy chân sáo xuống bậc cầu thang, còn tôi thì tranh thủ cho cụ số điện thoại để con cụ tối nay còn biết đường mà qua đón chúng tôi, chứ vào nhà cụ thế nào làm sao mà chúng tôi biết được. Cụ cẩn thận nhét tờ giấy ghi số điện thoại vào trong áo mình.

- Thôi chúng con đi đây – Tôi chào cụ.
- Ủ! Đi chậm thôi nhé, hôm trước vừa có thằng như tụi mày ngã chết đấy. – Cụ nhắc
- Cụ yên tâm, tụi cháu đi ngắm cảnh chứ có phải đi lấy được đâu – Tôi cười.
- Ủ... Mà này – Cụ ngập ngừng.
- Cụ bảo gì cháu ạ? – Tôi ngạc nhiên.
- Ủ.... mà thôi.. Mày nhớ chăm sóc con Vân cho tốt nhé.
- Ô... mà vâng – Tôi cảm thấy khó hiểu
- Không có gì đâu! Có gì tối qua tao tao nói cho.
- Vâng! Chào cụ ạ

Tôi yên tâm hơn đôi chút nhưng vẫn cảm thấy có đôi điều gì đó kỳ lạ.

Xuống dưới tôi thấy Khả Vân đang đứng mua đồ gì đó. Nhìn thấy tôi em chạy ra le te ngay tắp lự, chả bù lúc này chúng tôi nói chuyện em chỉ ngồi đó ngắm vu vơ chứ chả tham gia được gì nhiều.

- Anh! – Em nói hơi to làm tôi giật nảy mình thoát khỏi những suy nghĩ.
- Gì thế gốc? Đi thôi
- Đi gì chứ! này giờ nói chuyện em quên xừ nó mất hỏi cụ là núi đôi ở đâu để còn chụp ảnh.
- Oà! Hay là em muốn lên lại chụp ảnh à? – Tôi le lưỡi
- Ủm, mà thôi nhì! – Em chắc cũng nản
- Chứ còn gì nữa. Đi thôi chứ còn bao nhiêu thứ đẹp hơn kia. Núi đôi gì mà tìm hoài chả thấy đâu.

Chúng tôi lại lên xe đi tiếp những cung đường êm ả. Thề với các bạn sau này nếu tôi biết cái núi đôi thực ra chỉ là cặp nhũ hoa của cô tiên để lại chăm con mình thì tôi còn trêu em hơn nữa. Mà kể ra chỉ là nhũ hoa nên bé thể cũng phải! Các bạn nhì

20. Chương 20

Cuộc sống cứ thế trôi, dòng người cứ thế đi. Có những giây phút được đắm mình trên những cung đường thế này có thể với những người như tôi, như em sẽ là những giây phút không thể nào quên. Chúng tôi được ngắm mình theo những vòng cua, được cười hềnh hếch cùng nhau khi con xe khò khè leo từng chút một lên những con dốc lớn, được tận hưởng cái khí mát của trời đất phả vào khuôn mặt rười rượi. Ở đây chả có gì ngoài thiên nhiên, ngoài trời đất và những con người còn chưa bị cái thị trường hối hả kia xâm nhập, đây là một thế giới khác, khác rất lạ.

Nhưng với riêng tôi thì ngoài những điều đó ra tôi còn có em. Có những bài hát đâu đó của em xen lẫn trong tiếng gió thoảng vào tai tôi. Em cùng với thiên nhiên giúp tôi tận hưởng cuộc sống này và cảm thấy cuộc đời còn tuyệt lắm. Nếu có thể được tôi muốn phút giây này kéo dài, mãi mãi.

Những hòn đá sỏi, hàng cây lần lượt được bỏ lại đằng sau, chúng tôi đã tới Sùng Là. Ở nơi đây bắt đầu có những ngôi nhà với hàng rào bằng đá tuyệt đẹp bao quanh. Nếu như ở dưới xuôi để làm những ngôi nhà với tường rào bằng đá thì chủ nhân phải bỏ ra số tiền không nhỏ, nhưng ở đây nơi được mệnh danh là cao nguyên đá đẹp nhất này thì đá ở khắp mọi nơi, mọi người chỉ việc bưng về mà dùng thôi, tạo nên một nét đặc trưng vùng miền không thể lẫn, đẹp tự nhiên mà không thể lẫn.

Địa điểm tiếp theo tôi muốn đưa em đến chính là khu nhà của Pao, chẳng là tôi đã xem bộ phim “chuyện của Pao” rồi và rất ấn tượng với miền đất này, đó cũng chính là một trong những lý do tôi chọn HG là điểm đến trong cuộc hành trình của mình.

Nhà của Pao thực ra là một khu nhà, chúng tôi không khó tìm vì ngay trên đường đã thấy có biển ghi rõ rồi. Lúc đầu tôi định để xe ở ngoài nhưng ngó lên thì thấy khu nhà còn khá xa nên chúng tôi phi thẳng xe

vào đó cho tiện. Em ngồi sau tôi thì không thể yên ổn một chút nào cả, hết ngó sang phải rồi ngó sang trái, rồi lại nhòm người lên nhìn con dốc chúng tôi chuẩn bị leo vào khu nhà.

- Đồng hoa cát lợn đẹp quá anh ơi! – Tôi tí sặc vì nhận định của em.

- Ồ! đẹp đấy, tên cũng đẹp nữa cơ – Tôi cười

- Đẹp mà! tí anh chụp ảnh cho em giữa đồng hoa này nhé!

- Ủa! phải nói là đồng hoa cát lợn, nó có tên mà! Haha

- Ừ thì hoa cát lợn, anh lảm chuyện quá!

- Hehe

Việc chụp ảnh để sau. Tôi phi lên dốc tìm nhà của Pao để thăm. Hình như giờ này mọi người đi làm hết rồi thì phải, đa số các nhà đóng cửa hết trơn, chỉ có hai ba nhà là mở cửa thôi, lũ trẻ thì nhìn ngó chúng tôi láo lợ, chưa quen lắm thì phải. Các ngôi nhà ở đây cũng có kiến trúc đặc trưng như tường rào bằng đá, tường nhà thì chút đất nhưng được nét cổ xưa với những khung cửa và màu gỗ đã đen nhem theo thời gian. Khổ cái chả cổng nhà nào là đề nhà của Pao nên tôi không biết ngôi nhà mà đạo diễn H dê chọn để làm phim ở đâu.

Tôi chọn đại một ngôi nhà mà cánh cổng còn mở mà dừng lại. Quay lại nhìn em tôi đoán mò:

- Đây là nhà của Pao nè em

- Anh điêu thế! Sao biết đây là nhà của Pao – Em nghi ngờ, chắc bị tôi lừa nhiều lần nên em cảnh giác hẳn.

- Thật mà, đây là nhà của Pao đấy, anh xem film rồi thấy giống lắm – Tôi khẳng định chắc nịch.

- Chả tin! – Em vẫn nghi ngờ lắm, chắc tại tôi lòng vòng ngó lơ này giờ nên em đoán tôi chả biết nên vẫn chưa chịu.

- Hừm! Không tin à?

Tôi gọi mấy đứa trẻ đang đứng xa xa ngó chúng tôi này giờ rồi chỉ chỉ vào ngôi nhà bảo:

- Nhà của Pao? Nhà của Pao?

- Không! Nhà của Tao! Nhà của Tao – Một trong số những đứa trẻ kêu toáng lên.

Tôi với em giật mình rồi cười ha hả. Lũ trẻ ở đây nói tiếng kinh lớ lớ, bọn chúng tầm 7 tuổi là lớn nhất trong bọn rồi, chắc mới học ở nhà trường. Thấy vậy nên tôi lại reu:

- Nhà của Pao? Nhà của Pao

- Nhà của tao! Nhà của tao! – lũ trẻ lại kêu lên.

Em khoái chí nhảy xuống xe trong khi tôi vẫn ngồi cười vui vẻ. Không hiểu sao em lấy ở đâu ra kẹo bánh chia cho tụi trẻ mỗi đứa một vài cái, chắc lúc này ở cổng trời em mua đây mà. Lũ trẻ nháo nhác vui vẻ lên hẳn, mỗi đứa cũng tầm được ba bốn cái. Em chỉ chỉ vào ngôi nhà rồi ra hiệu như muốn vào:

- Vào được không? – Em nói

Thằng bé dắt luôn tay em vào nhà. Tôi tiện thể cũng phi xe vào luôn. Dừng xe vào một góc tôi thấy em đang ngồi với bà cụ nào đó, chả biết em nói gì mà bà cụ ngoác miệng ra cười, khoe cả hàm còn đúng 2 cái răng đen.

Người dân tộc đúng là thú vị. Bà cụ thì không biết tiếng kinh và thằng bé thì cũng chỉ nói được vài từ nên rốt cục chúng tôi phải dùng thứ ngôn ngữ phổ biến nhất trên thế giới là body language để nói chuyện. Ấy thế mà cũng hiểu nhau ra phết, bà cụ dẫn chúng tôi đi thăm thú vòng quanh nhà, tôi tranh thủ chụp vài kiểu ảnh với những thứ mà tôi thích, em thì thi thoảng cũng bắt tôi chụp ảnh với em với bà cụ và thằng bé. Chúng tôi thử dùng hết các thứ ở đây như khung cửa, rồi thử bẻ rau bèo, dùng cối giã gạo. Bà cụ và thằng bé thì đứng cười vui vẻ khi thấy chúng tôi lóng ngạ lóng ngóng dùng những thứ ấy. Tôi cũng khuyên

bạn nào đi HG thì không nên bỏ qua địa danh điển hình của người Mông này, và cũng hy vọng con người nơi đây sau này sẽ không bị những dịch vụ và lòng tham làm cho họ mất đi bản sắc vốn có.

Tạm biệt bà cụ và thằng bé hiếu khách chúng tôi trở ra ngoài với đồng hoa cát lợn tuyệt đẹp của em. Thực ra chỗ này khá rộng, có vài cái cây thông ở phía xa xa nhưng cũng không làm mất đi đồng hoa cát lợn này. Em chỉ chờ tôi dừng xe là nhảy ngay xuống mà làm đủ trò cho tôi chụp ảnh, cả đồng hoa cát lợn bị em lấy làm nền cho những bức ảnh kỳ cục, tội nghiệp lắm thay, nhưng cũng hợp lắm thay.

Hỳ hục và chơi đùa nhiều quá nên tôi chắc hẳn không thể qua cột cờ Lũng Cú chơi được nữa. Chúng tôi xuất phát muộn, đi thì chậm và chơi thì nhiều. Tính toán đi lại thì chúng tôi thích thể này hơn là đi cố cho hết các điểm, và nếu em thích thì chúng tôi sẽ đi thăm vào ngày hôm sau cũng được. Chính vì cái suy nghĩ ấy nên tôi và Khả Vân tiêu tốn hơi bị nhiều thời gian ở khu nhà của Pao này.

Tôi và em lại tiếp tục lên đường. Những cung đường lại tiếp tục được trải dài, yên lặng và quyến rũ. Đi tầm được vài ba tiếng chúng tôi đã lên một đỉnh con dốc cao, tôi để ý thấy chỗ này rộng rãi và trong khi tôi đi giải quyết cái nhu cầu tự nhiên của con người tôi phát hiện ra nếu leo lên sườn đồi chút nữa tôi sẽ có thể chụp được toàn bộ nơi này, cả một thung lũng tuyệt đẹp.

Nghĩ là làm và cũng chẳng vội gì, tôi và em hăm hở vớt xe ở dưới và leo lên những hòn đá tai mèo nhọn hoắt, tôi luôn dịu dàng cầm tay giúp em leo qua những đoạn khó. Những lúc như thế khi tôi chìa tay ra thì em luôn nhìn vào mắt tôi và mỉm cười. Mất một lúc chúng tôi cũng tới được một hòn đá to và khá bằng phẳng, ở vị trí này tôi thấy toàn cảnh của thung lũng, những mái nhà và cả những cung đường uốn lượn, khung cảnh khá yên bình và bao la, chỉ tiếc là chưa đến giờ nấu cơm nên vẫn chưa có khói. Tôi loay hoay gỡ máy ảnh ra căn chỉnh và chụp liên hồi, cố gắng lấy những góc đẹp nhất của cái thung lũng này.

Khi tôi đặt máy xuống cũng là lúc em dí vào tay tôi cốc cafe nóng hổi, thật lạ là em không đòi tôi chụp ảnh như mọi khi. Em mông lung nhìn ra phía khoảng không trước mặt, ánh mắt lại trở nên buồn da diết.

Em thật lạ, lúc buồn lúc vui, cái nào em cũng hết lòng cả. Khi vui thì em cũng hết mình mà khi buồn em cũng làm cho khung cảnh trở nên thê thảm theo, tôi nhìn em mà cũng vậy, có chút chạnh lòng. Cafe ngon, và tôi cần điều thuốc để có thể chìm vào trong suy nghĩ cùng em.

Đứng trước khung cảnh như thế này con người ta dễ cảm thấy yếu đuối lắm đây. Nơi người ta có thể nhìn được toàn cảnh thiên nhiên cũng là lúc người ta nhìn lại toàn cảnh số phận và cuộc đời mình, tôi chắc em cũng đang suy nghĩ như vậy nên ánh mắt của em cũng trở nên sâu thẳm. Tôi cũng vậy cũng có những điều của riêng mình, hai con người ngồi cạnh nhau, cùng nhâm nhi cafe và ngắm nhìn thế giới, thế giới của mỗi người.

- Nếu được anh muốn được như mẹ Kía hay mẹ Sim?

21. Chương 21

Em có vẻ đang chìm trong những suy nghĩ miên man bất tận, em hỏi mà cũng chỉ như vu vơ, tôi trả lời cũng được mà không thì cũng chẳng sao. Nhìn em như thế tôi thấy hơi chạnh lòng, có lẽ em cũng vì một số chuyện buồn tình cảm nào đó mà trở nên như vậy, con người em vốn rất phức tạp.

Bản tính tôi xưa nay không bao giờ hỏi chuyện riêng tư một ai đó một cách trực tiếp. Những câu nói an ủi hầu như tôi cũng chẳng bao giờ nói ra. Nếu muốn quan tâm hay ai đó mà tôi yêu thương cần nói chuyện, lúc họ buồn tôi lại thường hay pha trò để họ quên đi, nếu họ muốn nói, cứ để họ nói, còn không tôi cũng không bao giờ hỏi cả, tôi luôn muốn mọi thứ thật tự nhiên.

- Anh có phải phụ nữ đâu mà em hỏi thế! – Tôi cười.

- Ủi nhỉ! em quên mất, làm đàn ông như các anh thật sướng – Em có vẻ như đã tỉnh lại sau tiếng cười nhẹ của tôi.

- Sướng gì mà sướng! Đàn ông tụi anh khổ bỏ xừ!

- Khổ gì mà khổ! Phụ nữ bọn em mới khổ - Hình như em muốn tranh luận với tôi thì phải.

- Này nhé! Bọn anh sinh ra đã phải mang trách nhiệm to lớn này, phải làm ra tiền nuôi ra đình này, lấy vợ thì phải có nhà cửa này, lại suốt ngày bị áp lực ngoại giao với công việc mệt bỏ xừ ra..... – Tôi làm một tràng dài như muốn không dứt.

- Thì phụ nữ cũng thế mà, lại còn phải chăm sóc gia đình con cái nữa – Em nói

- Nhưng bọn em sinh ra đã không phải mang cái trách nhiệm ấy, đó là bọn em tự muốn như vậy thôi – Tôi thở dài.

- Ừm..

- Vậy nếu là em thì em muốn làm mẹ Pía hay mẹ Sim? – Tôi hỏi lại em.

Mẹ Pía hay mẹ Sim thì cũng đều là những người phụ nữ đau khổ. Nếu ai đã từng xem bộ phim “chuyện của Pao” thì sẽ hiểu được điều này. Mỗi người một vẻ, người thì chấp nhận làm cục đá trong nhà, người thì chấp nhận làm vợ lẽ, âu cũng là cái tình thôi nhưng mỗi người cũng mỗi kiểu. Cuối cùng thì họ cuối đời cũng có một sự lựa chọn riêng mình và hài lòng về nó.

- Mẹ Pía thì khổ mà mẹ Sim thì cũng khổ - Em thở dài.

- Chả phải về sau cũng không đến nỗi còn gì? – Tôi cười

- Nhưng lúc đó già rồi, gần cuối đời mới được một chút

- Có những người sống 1 trăm năm nhưng chỉ cần 1 ngày hạnh phúc thôi em ạ - Tôi ra vẻ triết lý.

- Cứ như ở đây có phải thích không anh nhỉ? Em thấy ở đây ai ai cũng vô tư và hài lòng với cuộc sống.

- Đây là em chưa biết thôi chứ

- Ừm, cũng có thể?

- Ừ! Mỗi người tuy có thể hoặc không nói ra nhưng đều ình là khổ nhất, thực ra mình có là họ đâu mà hiểu được.

- Chắc vậy! – Em lại thở dài..

Tôi im lặng, tự dưng muốn cầm lấy bàn tay em. Nhưng tôi chưa kịp làm cái điều bé nhỏ ấy thì bàn tay em bé nhỏ của em cũng đặt lên tay tôi, em dựa vào tôi như thế, im lặng.

Cuộc đời là thế! Đôi khi bạn nghĩ mình là bất hạnh nhất, xui xẻo nhất, bạn làm nhiều điều vì người khác nhưng bản thân bạn luôn kỳ vọng vào việc bạn sẽ nhận lại những điều ít nhất là phải gần tương tự, và bạn tự chuốc lấy bất hạnh từ đó. Thực ra bạn vẫn cứ thế mà làm cũng được, nhưng đừng kỳ vọng mà làm gì, khi bạn kỳ vọng thì có nghĩa là bạn đang muốn người kia phải làm gì đó, hay phải thay đổi, đơn giản hơn là phải hiểu bạn, mà tôi nói thành thật là đến bạn còn chả biết được bản thân mình thế nào thì đòi hỏi người khác sao được, kỳ vọng vào người khác thì có nghĩa gì. Cuộc đời luôn thế, hãy sống như đứa trẻ vô tư 3 tuổi là hay hơn, không phải vì nó không biết đòi hỏi mà là vì khi không được đáp ứng nó chỉ khóc vài câu và lại quên luôn, không để lại những vết thương như người lớn.

Có lẽ đây là lần đầu tiên chúng tôi ngồi với nhau như thế này trong cuộc hành trình, em và tôi cùng im lặng ngắm đất trời bao la, xanh mướt cho tới lúc xẩm tối. Hãy cứ để em tự nghĩ về mình, tôi cũng vậy.

- Em thực sự muốn anh là người yêu em trong cuộc hành trình này, anh ạ! – Em đột nhiên nói.

- Ừ! Anh đang làm người yêu còn gì! – Tôi cười, gắng lấy lại trạng thái cân bằng vốn có.

- Anh biết là người yêu thì phải thế nào không mà chắc thế?. Hừ! – Em hừ mũi cái nhưng vẫn hỏi lại tôi

- Biết! – Tôi cười dè, mặt cố gắng trông có vẻ đều đều tí

- Này này! Đừng có mà mơ nhé! – Em cũng lại bật cười, lại nhéo tôi một cái đau điếng ở sườn.

- Anh biết thật mà! – Tôi cười

- Thật á? Vậy nói đi xem nào, xem có đúng là người yêu thật không!

Chẳng cần gì nhỉ! – Tôi nghĩ. Tôi nhẹ nhàng kéo em vào lòng mình, ấm áp.

- Để em dựa vào khi cần là được.

Em im lặng, tôi cũng thế nhưng em không dựa vào vai tôi nữa mà nằm hẳn vào lòng tôi. Em ngược nhìn lên bầu trời và lại khóc, em rất hay khóc. Tôi khẽ gỡ vài sợi tóc vương trên gương mặt thanh tú của em, lau khô những giọt nước mắt của em. Tôi hy vọng bầu trời em đang nhìn sẽ trong và xanh hơn lúc trước.

22. Chương 22

Chúng tôi ngồi như thế cũng tương đối lâu, khi những ánh nắng đã ngả sang màu vàng cho thấy chiều sắp đến thì chúng tôi mới ngồi dậy. Tôi hơi vươn người ra ngó xuống đường xem con xe cùi của mình có còn ở nguyên vị trí ấy không và suýt tí nữa thì ngã vì hai chân đã tê rần, chắc tại lâu ngày nó không được làm cái nhiệm vụ thú vị này đây mà. Em thì thoáng tái mặt khi thấy vẻ loạng choạng của tôi bèn kéo ngay lại nhưng không kịp vì tôi đã tự lo được rồi.

- Anh làm em sợ chết khiếp – Em mặt cắt không còn giọt máu nói.

- Hi! Không sao đâu! Tại chân anh bị tê đó!

- Tê mà còn nhòai người ra như thế! sao không bảo em!

- Tại ai ấy nhỉ?! – Tôi cười nheo mắt tía em phát.

- Hừ! Anh lại đổ lỗi cho em chứ gì! Còn lâu nhé, tại anh tự nguyện thì có!

- Ô hay chưa kìa! Lại còn chống chế nữa! Tí là xèo cái mạng này của anh nhé, rơi xuống đó chắc toi hết, may ra giữ lại được mỗi một bộ phận

- Bộ phận gì anh?! – Em hỏi tò mò.

- Ừ thì cái quan trọng nhất ở trung tâm, nó được bảo vệ bởi hai cái thứ khác to hơn nên chắc rơi xuống là vẫn yên lành – Tôi cười.

- Hức hức! – Em bụm miệng cười thành tiếng.

- Sao mà cười? – Tôi tỉnh bơ

- Toàn đá tai mèo nhọn hoắt thế này anh lăn vài vòng là cái thứ đó nó đi luôn ấy chứ, ha ha – Em cười vui vẻ.

- Đấy! Thấy nguy hiểm thế mà nguyên nhân tại mình còn không lo bồi thường – Tôi cầu nhàu.

- Bồi thường gì nào? – Em vẫn cười.

- Chẳng biết! – Tôi vừa nói vừa ngửa mặt lên trời huýt sáo.

- Chụt! thê nhá! bồi thường rồi nhá – Em hôn chụt phát lên má tôi rồi đi xuống

- O! Thế là bồi thường xong rồi à?

- Ừa! Xong rồi!

- Hơ hơ! Có thể thôi à? – Tôi vẫn nhăn nhó

- Thế thôi! Còn muốn gì nữa – Em cười

- Vào chỗ khác cơ! hí hí – Tôi cười dè

- Thôi đi ông tướng – Em chu môi cười

-

-

Cứ thế chúng tôi leo xuống chỗ để xe. Tôi thầm nghĩ này giờ chắc cũng có người đi qua mà họ chỉ cần nhấc cái túi lên đi là ai biết đây là đâu ngay. Ở đây được cái sướng như thế, bạn có thể vứt đồ bên vệ đường mà sẽ không ai đụng chạm gì tới đồ của bạn cả, thầm nghĩ nếu mà ở thành phố thì chỉ cần 10s là xong. Cái kinh tế thị trường nó làm cho nhu cầu của con người cao hơn, lòng tham cao hơn, kinh tế cao hơn, mọi thứ đều hơn và chỉ có đạo đức thì đi xuống.

Trời đã xầm xẩm rồi, từ đây chúng tôi về tới Đồng Văn chắc còn cỡ hơn 1h đồng hồ nữa. Cũng không kịp vào thăm nhà Vương với lên Lũng Cú rồi, thích thì mai đi cũng được. Với tôi thì bây giờ nếu thời gian là vàng thì tôi là tỷ phú nên cũng không quan trọng lắm. Cứ đi cho thích thôi, đi đến thì với tôi chỉ có mỗi Xín Mần là quan trọng, nó quan trọng là bởi vì em, Khả Vân chứ không phải vì tôi.

Chúng tôi cứ tà tà vừa đi vừa ngắm cảnh chiều hôm, thi thoảng gặp mấy chị em bà cháu dân tộc vác củi với nửa đi về. Nhìn cái gùi toàn cây khô thế thôi nhưng khi tôi ngó ý muốn gùi thử thì lập tức chân khuyu xuống vì nặng khi bà dân tộc bỏ tay ra không đỡ nữa. Công nhận là nặng dã man mấy người phụ nữ già trẻ này có thể vừa gùi vừa đi, vừa nói chuyện và leo lên dốc để về nhà dài hàng chục cây số. Thật ngưỡng mộ, trong tôi thầm nghĩ rằng sao các bố ở ủy ban thể thao quốc gia không lên đây mà chọn nhân tài về đào tạo nhỉ! Hehe. Chúng tôi trò chuyện với người dân tộc rất vui, nhiều khi chả hiểu họ nói gì, chỉ có tấm lòng và sự thân thiện là tỏa ra bên ngoài thôi. Thường thì sau khi gặp gỡ và nói chuyện như thế em hay biếu họ một ít kẹo bánh về cho lũ nhỏ ở nhà. Thật tuyệt.

Cuối cùng thì cái thị trấn Đồng Văn cũng hiện ra trước mắt, phố xá cũng không đông lắm so với các thị trấn khác. Tôi và Khả Vân tìm mãi mãi mới thấy một vài nhà nghỉ, lần này tôi để cho em chọn. Em cuối cùng chỉ vào một cái nhà nghỉ ngay gần ngõ Phố Cổ ở trung tâm.

- Trông nó đẹp đẹp và chắc không có cái phòng tắm như hôm qua – Em bảo
- Sao em biết? – Tôi hỏi! Hóa ra là bị lộ rồi
- Hừ! Em còn chưa xử anh vụ đấy, dám nhìn em tắm mà em lại chẳng hề biết gì cả.
- Em cũng nhìn anh còn gì – Tôi nhún nhún
- Xí! Không thèm, thấy thế em quay đi hướng khác luôn
- Chứ không phải dán mắt vào à? – Tôi châm chọc
- Thèm vào, chỉ có anh mới thế thôi. Dê già! – Em bĩu môi.
- Thì người yêu nhìn ngắm cũng được chứ sao. Hề hề
- Lúc đấy đã yêu đâu..
- Thôi không cãi nhau nữa, vào đăng ký phòng thôi.
- Hừm! Tí xử sau.

Tôi và em chui lên phòng làm thủ tục, sau đó mang đồ lên phòng. Tôi phì cười vì cái phòng nó cũng chả khác hôm qua là mấy, cái phòng tắm và cửa giả vẫn y như vậy, có chăng chỉ là nhỏ hẹp hơn tí thôi. Chúng tôi quyết định chọn phòng đơn, tại sao lại chọn phòng đơn thì lý do như sau:

Lễ tân: Anh chị lấy phòng đơn hay đôi ạ?

Tôi quay sang hỏi em:

Tôi: Đơn hay đôi em?

Em: Hâm à! Đôi chứ

Tôi: Đơn nhé, cho ấm cúng

Em: Đừng mơ, dê già, đôi

Tôi: Thôi mà, đơn là được rồi

Em: Hứ! Đôi! Phải tránh xa anh ra

Lễ tân: Chị ơi vậy lấy phòng đôi ạ?

Em: Đơn

Thế đấy, em luôn nói và làm rất khác nhau, dù sao thì tôi cũng chẳng phản đối gì. Chúng tôi sắp xếp đồ và ăn vài cái xúc xích cho đỡ đói chờ bữa cơm của cụ Dìn. Lần này cảnh giác nên khi chuẩn bị tắm tôi bị em đuổi xuống nhà, tôi cũng tặc lưỡi chấp nhận cơ bản vì cũng cần phải bơm xăng và chỉnh lại mấy thứ cho con xe cùi, hôm nay nó vượt dốc oải quá nên hơi kêu. Lúc tôi lên thì em cũng đã tắm xong và đang ngồi sấy tóc, tôi cũng tắm luôn cho nó sạch sẽ mát mẻ chút, tôi không thể nào như các bạn trẻ hay đi phượt có thể 3 ngày không tắm cả, chắc tại già cả rồi, hì.

Xong xuôi thấy vẫn còn sớm tôi rủ em đi dạo phố cổ Đồng Văn. Hôm nay không có nhiều người chắc tại là ngày thường, khu chợ xây được xây bằng đá cũng vắng hoe hoắt, mọi người về hết rồi thì phải. Em và tôi, hai người khoác tay nhau đi dạo trên con phố cổ Đồng Văn, nhẹ nhàng cười nói như đôi tình nhân trẻ tuổi giữa cái tiết trời dễ chịu đến thế này. Em hầu như không lúc nào rời tôi cả, tay em cứ phải khoác dính vào tay tôi mới thôi, chịu thật.

Khu phố cổ Đồng Văn, có lẽ là nơi đặc biệt nhất mà tôi từng đến, thoát nhìn tôi nghĩ đây là khu phố của người Hoa vì cách xây nhà chỉ có hai tầng, với ở giữa trung tâm là một khoảng giếng trời khá lớn, lấy sáng cho toàn bộ căn nhà, nhưng khi ngắm kỹ thì hóa ra không phải, nó là một sự pha trộn kiến trúc rất đặc sắc giữa tổng thể nơi đây, chắc là tại ở đây tập trung nhiều dân tộc quá, từ người Kinh, Hoa, Tày, Mông... sống lẫn lộn với nhau.

Dạo vòng vòng một hồi cũng mỏi chân, miệng lại khát và thèm cafe, chúng tôi vào luôn cafe Phố cổ ngồi gọi ra 2 ly cafe uống. Được nghỉ ngơi thoải mái nên tôi cũng thư thái mà ngồi ngắm 1 số đoàn phượt khác cũng đang cafe tại đây. Cafe phố cổ có lẽ là ngôi nhà điển hình nhất ở cái dãy phố này, không phải vì nó là rộng nhất đâu mà vì kiến trúc của nó vẫn được giữ lại gần như nguyên vẹn, các bàn cafe hay đèn đóm cũng chỉ được treo sơ sài chứ không làm lại hoàn toàn như là cafe ở HN, trên tầng hai thậm chí còn có nơi ọi người đi phượt có thể ngủ qua đêm với giá là 50k/tối thì phải, tôi nhớ mang máng nhân viên phục vụ nói thế, trên tường nhà treo trang trí những vật dụng của người dân tộc nơi đây như là khèn và nỏ, etc..

Ngắm chán khung cảnh quán thì tôi quay ra ngắm em. Thú thật là từ khi gặp em tôi rất thích nhìn ngắm em, ngắm bất cứ khi nào có thể. Vẫn khuôn mặt trái xoan thanh tú, vẫn bờ môi trái tim, vẫn giọng nói trong như nước suối ấy thì lần này tôi bị em mê hoặc bởi cái cách em gầy gầy chiếc thìa cà phê, môi hơi cắn vào trông thật đáng yêu biết chừng nào..

- Này! Ai cho phép anh nhìn hả? – Tôi bị em phát hiện ra rồi.

- Người yêu anh thì anh cứ nhìn – Tôi cười và trêu em

- Hừ! Ma lạnh quá, toàn bắt nạt em.

- Ai bắt nạt em chứ, chiều em thế còn gì nữa – Tôi muốn làm không khí vui vẻ hơn.

- Chiều gì mà chiều.. – Em phụng phịu, chắc là tại bí quá không nghĩ được phải nói với tôi thế nào.

- Hehe! Thấy chưa! – Tôi cười.

.....

.....

- Anh này!

- Anh yêu bao giờ chưa?

- Em có nghĩ nên hỏi một người đàn ông 28 tuổi câu này là hợp lý không? – Tôi cảm thấy hơi khó chịu.

- Vậy là rồi hả? – Em không buông tha

- Ừm..

- Anh yêu bao giờ rồi – Em hỏi, tôi biết ngay là em sẽ hỏi câu này.

- Anh không tính số lượng, anh chỉ tính lần yêu thôi.
 - Lần yêu là sao? – Em hỏi mắt mở to ra.
 - Thì...
 - Là sao?
 - Đàn ông có hai lần yêu
 - Hai lần như thế nào?
 - Một lần như một giấc mơ, rất đẹp, có thể nói là tuyệt đẹp để nhớ mỗi khi đắng lòng. Lần còn lại là thực tại, là gắn chặt với cuộc sống cơm áo gạo tiền, hỷ nộ ái ố đủ cả.
 - Em chẳng hiểu gì cả
 - Thì mơ luôn rất đẹp nhưng luôn phải đến lúc tỉnh, nó không bền và ngắn. Còn thực tại thì chẳng đẹp chẳng xấu nhưng nó lại bền lâu em ạ.
 - À em hiểu rồi! Mơ với tỉnh hà
 - Ờ!
- Tôi tặc lưỡi cho xong, chẳng lẽ lại gọi là Tình Mơ với Tình Tỉnh, nghe cứ củ chuối thế nào ấy, phải đặt tên tiếng anh cho nó hay mới được – tôi thầm nghĩ. Tính định hỏi lại em mấy câu vừa rồi cho thoát nạn thì lời chưa đến môi em đã hỏi:
- Thế anh xếp em vào loại nào?

23. Chương 23

Thú thực một cách chân thành mà nói thì đàn ông không bao giờ chỉ bao gồm hai cái thứ tình trên, với họ thì có thể một số người không dám thừa nhận nhưng tự trong thâm tâm, trong họ có một thứ tình rất bản năng, đó là Tình dục. Vì thế với những người không thể xếp vào hai loại trên thì họ sẽ tự động chuyển vào phần còn lại này, thật đau đớn và bất hạnh cho phụ nữ nhưng đó lại là sự thật, một sự thật rất hiển nhiên và ta phải thừa nhận. Một cô gái đứng đường cũng như một cô thư ký sành điệu, hay một cô tiểu thư đài các nào đó cũng đôi khi chỉ là một thứ tình bản năng như thế với đàn ông.

Em hỏi tôi câu này tôi cũng không biết trả lời ra sao? Em hiện đang là người yêu tôi, một tình yêu ngắn gọn trong 1 chuyến hành trình tối đa 7 ngày, biết xếp em vào đâu bây giờ, lúc em bản năng, lúc em như mơ như ảo.. Em thấy vẻ mặt tôi chắc cũng hiện lên đôi nét khó xử, nhưng em vẫn quyết liệt mà tra hỏi:

- Đây! Anh nói đi chứ, anh xếp em vào loại nào nào?
 - Sao em lại muốn biết thế, đàn ông thường không nói ra đâu – Tôi cố gắng tìm cách lảng.
 - Nhưng em đang là người yêu anh mà? Em phải được biết chứ
 - Ừm.... em là... – Tôi chậm rãi, trong đầu cũng đã biết rồi.
- Reng reng... May quá đúng lúc này thì chiếc điện thoại của tôi kêu lên. Nhanh như cắt tôi vớ lấy ngay lập tức và alo trong sự tức tối của em:
- Alo
 - Tao A Dìn đây, chúng mày đã tới ĐV chưa? – Giọng cụ A Dìn sang sảng trong điện thoại.
 - A! Cháu chào cụ! Tụi cháu tới rồi đang ở ĐV này cụ.
 - Ờ thế à! tưởng tụi bây phải đi đâu nữa chứ hóa ra là đến luôn à
 - Vâng! Mai tụi cháu đi thăm cũng được ạ
 - Vậy tụi bây đang đứng chỗ nào. Tao đang ở chợ ĐV đây

- Tụi cháu đang uống cafe trong phố cổ nè cụ
- Thế hả! ngồi nguyên đấy đợi tí tao ra luôn – Cụ vui vẻ.

Chúng tôi chẳng phải chờ lâu, tầm chưa đến 1 phút cụ đã có mặt trong quán và đảo dác tìm chúng tôi. Giờ cụ đang đi cùng 1 thanh niên tầm hơn 20 tuổi, cả hai đều mặc đúng kiểu người nông là áo ngắn cài khuy và màu chàm. Cụ ông A Dìn hồ hởi tay bắt mặt mừng với chúng tôi ở quán, hỏi thăm chi tiết xem chúng tôi đã đi được những đâu, sau khi thấy chúng tôi thế cụ bảo:

- Vội gì! Ở lại đây chơi vài hôm uống rượu với chúng tao đã
- Vâng! Nếu cụ nuôi được tụi cháu – Tôi cười
- Tao là nuôi được tuốt – Cụ cười hề hề
- Vậy cậu này là.. – Tôi chỉ sang cậu thanh niên đang đứng bên lên đằng sau cụ
- À quên mất tao chưa giới thiệu, đây là cháu tao tên Lý A Sinh, phải có nó đưa thì tao mới đến đi đây đó được chứ già rồi không đi xe máy được nữa. – Cụ chỉ vào thằng cháu, anh chàng chỉ cười xoa đầu, trông khá nhút nhát.
- Vậy à cụ, có cháu thế là nhất cụ rồi. Mà A Sinh lấy vợ chưa? – Tôi quay sang hỏi A Sinh.
- Mình chưa! Có ai chịu đâu mà lấy – A Sinh cười hiền.
- Thôi đi thôi, về nhà còn uống rượu – Cụ bảo hai chúng tôi.
- Vâng

Chúng tôi dạ vâng ngay và chuẩn bị lên đường luôn. Trong lúc cụ và A Sinh chờ chúng tôi lấy đồ thì Khả Vân khẽ nắm tay tôi nói nhỏ:

- Mình đi thế này có sao không anh?
- Không sao đâu! người dân tộc họ hiền và mến khách lắm – Tôi trấn an em
- Không phải! Tại em thấy cụ Dìn cứ nhìn em lạ lắm ấy – Em hơi căng môi chút

Ừ nhỉ! Tôi cũng thấy thế. Khi thì thoảng nói chuyện với tôi cụ cũng quay ra nhìn em, nhưng tôi thấy trong đó là ánh mắt nhìn trêu mến chứ không phải là có chút gì đó hiểm nguy, cộng thêm với lời nói với tôi lúc ban chiều ở Quán bà nói tôi phải chăm sóc em thật tốt làm tôi cũng tin ông gần như hoàn toàn. Chẳng chút đắn đo gì cả tôi trấn an:

- Người như cụ Dìn khó tìm lắm em ơi, mình cứ qua nói chuyện với cụ thôi, em cứ yên tâm. – Tôi khẽ nắm lấy bàn tay em.

Em không hỏi gì nữa và chúng tôi cùng nhau lên xe đi thăm nhà cụ Dìn, nhà cụ cách không xa ĐV mấy, chỉ khoảng vài km nhưng đường tương đối là khó đi. Cụ và A Sinh đi trước dẫn đường cho chúng tôi băng qua những con đường gồ ghề, có lúc còn qua một cây cầu nhỏ làm bằng gỗ mà khi đi qua tiếng lạch bạch của ván cũng làm tôi cảm thấy hơi ghê ghê. Cuối cùng chúng tôi phải phi lên một con dốc hẹp cũng chính là đường vào nhà cụ và phi thẳng vào sân.

Nhà cụ Dìn nằm giữa lưng chừng một con đồi nhỏ, nhà cụ phải nói là tương đối khá giả so với những ngôi nhà của người dân tộc trước tôi đã từng có dịp ghé thăm, cấu trúc nhà thì không có gì đặc biệt với văn nét đặc trưng của người Mông là hai bếp lửa. Lúc này ngôi bên bếp lửa chính dùng để nấu ăn là một người con gái có vẻ như còn rất trẻ, khuôn mặt cô bé bập bùng bên bếp lửa đỏ hồng như một nụ đào xuân.

- Tuệ An ra chào khách đi chứ! – Cụ Dìn bảo cô bé

Cô bé khẽ ngẩng lên rồi gật đầu nhìn tôi thẹn thùng, sau đó lại chạy biến vào trong

24. Chương 24

Chúng tôi ngồi quây quần bên bếp lửa. Hôm nay cụ Dìn đãi chúng tôi mấy món như gà hấp đất, đặc biệt cụ còn có món thịt heo rừng nướng, cụ nói thằng Sinh đặt bẫy được mấy hôm trước, giờ có khách quý mới đem ra nướng đãi chứ giờ thì kiếm con lợn rừng khó lắm. Cụ làm chúng tôi cảm thấy rất cảm động, con người họ thật thà chất phác, luôn nhiệt tình mà chẳng đòi hỏi một chút gì hết.

Chén rượu ngô làm ấm lòng người. Khả Vân cũng chỉ uống được vài ba chén là xin dừng vì không uống được nữa, em ngồi ăn một lúc rồi cùng Tuệ An đi đâu không rõ. Trên mâm giờ chỉ còn tôi, cụ Dìn và A Sinh, chúng tôi vừa uống rượu vừa trò chuyện với nhau. Tôi rất quý hai người này nên có một số chuyện còn chưa rõ nên tôi hỏi cụ:

- Cụ ơi cho cháu hỏi là sao cụ cũng gần này tuổi mà vẫn gọi là A Dìn thế? – Vốn dĩ tôi hỏi vì rất ít người Mông khi già còn thêm chữ đệm là A, A chỉ là tên đệm mà họ gọi thời trai trẻ, về sau sẽ phải có thủ tục đổi tên.

- Ủ mà nói đúng đấy. Để tao kể à nghe.

Hóa ra cụ quê gốc không phải là ở đây mà mãi tận trên mạn tây bắc LC, cụ đi bộ đội trong những năm chiến tranh và đóng quân ở miền trung, sau đó cụ đem lòng yêu cô thôn nữ nơi đây và hai người nên duyên vợ chồng. Những năm chiến tranh khói lửa đó làm cho cả tiểu đoàn của cụ tan tác, chết gần hết chỉ còn mình cụ còn sống. Thay vì về đơn vị báo cáo thì cụ lại đón vợ lúc này đang mang bầu lên lại LC để tìm người thân, nhưng người thân cũng không tìm được vì cả bản làng đã đi đâu hết nên cụ đành dấn thân sang cái đất này sống cho yên lành. Cụ không đổi tên được cũng là vì vậy.

- Thế vợ cụ đâu rồi hả cụ? – Tôi hỏi.

- Vợ tao chết lâu rồi, để xong thằng con thì cũng đi luôn – Cụ ực chén rượu vào người.

Tôi cũng hầu cụ thêm một chén coi như lời chia sẻ. Đúng là thời trai trẻ cụ cũng sống và tiếp xúc với người kinh nhiều nên cũng có đôi nét ảnh hưởng. Ở nhà cụ điều đặc biệt là nếu con trai thì đặt tên theo người Mông, con gái thì đặt tên theo kiểu người Kinh. Lý Tuệ An, cháu gái cụ được đặt tên như thế chắc là do cụ muốn nhớ tới người vợ hiền. Nhà cụ xưa kia vốn có nghề làm thuốc nên cụ cũng có nghề này, cụ cũng hay bốc thuốc giúp mọi người xung quanh, kinh tế vì thế cũng khá hơn những nhà khác. “Ở đây chúng nó nghèo lắm, biết bao giờ mới khá lên được” – Cụ nói vậy làm lòng tôi trở nên băng khuâng không rõ. Một phần tôi muốn gìn giữ những con người ở đây chất phác, thuần hậu như những gì vốn có, một phần tôi lại muốn họ trở nên khá giả hơn. Nhưng quy luật là quy luật và logic thì là logic, nếu muốn những con người nơi đây trở nên giàu có thì có lẽ phải cho họ thêm thông tin, từ thông tin họ sẽ biết cách làm ăn, sẽ có kinh tế thị trường, sẽ có kẻ bán người mua, sẽ có sự lừa lọc, có sự giao hoạt, etc.... Và về sau không biết những ruộng bậc thang có còn được giữ lại? Những con người nhân hậu có còn giữ được phẩm giá của mình.

Mà thôi nghĩ nhiều để mà làm gì? Tôi đang ở nơi đây được uống rượu với những con người con người tuyệt vời còn chưa bị kinh tế thị trường tha hóa, giống như hiện tại là món quà tuyệt vời của cuộc sống vậy, vậy thì tôi cứ tận hưởng mà thôi. Rượu vào lời ra những con người trở nên thân mật hơn, chỉ đến khi A Sinh bị bạn bè tới gọi đi thì anh chàng vẫn còn quyến luyến không rời. Giờ chỉ còn tôi với cụ trà dư tửu hậu với nhau.

- Mà với con Vân là người yêu hả? – Cụ nhìn tôi hỏi

- Ừm... vâng! – Tôi trả lời hơi ngập ngừng, dù gì thì cũng đúng sự thật nhỉ.

- Mà với nó yêu nhau lâu chưa?

- Dạ mới thôi đó cụ

- À ra vậy? Đúng là mới yêu thì nồng thắm hơn rồi. haha – Cụ cười

- À vâng! – Tôi cũng cười và mời cụ thêm ly rượu

- Nó thì tao chả lo, chỉ sợ mày thôi, mày nên chăm sóc nó, đáng lắm – Tự dưng cụ trầm ngâm

- Cụ nói thế là....

Tôi lơ mơ hiểu ra ý nghĩ của cụ, cụ có thể đã nhìn thấu trong tôi đôi nét bản khoản. Với tôi Khả Vân không chỉ là người bạn, người em, người tình, hay người yêu.. Khả Vân ở trong tôi mỗi người một chút, là em để tôi che chở, là người tình đặt cho tôi những nụ hôn ngọt ngào buổi sáng, người bạn để tôi có thể chuyện trò, và người yêu để có thể không nhỡ tôi mỗi lần. Tôi không biết em và tôi giờ tới sẽ ra sao nữa.. tình cảm trong tôi mông lung, mờ ảo.. em như một thiên thần đáp xuống ở với tôi vài ngày rồi cũng sẽ lại đi vậy...

- CỨU CỨU...

Tiếng Khả Vân thét lên cắt ngang dòng suy nghĩ khiến tôi rụng rời, cụ Dìn cũng vậy. Chúng tôi bật dậy lao nhanh như tên bắn về phía tiếng hét nơi Khả Vân, không biết có chuyện gì mà đang gào lên thảm thiết..

25. Chương 25

Đập vào mắt tôi là một khung cảnh khiến tôi rụng rời tay chân. Một người đàn ông gầy gò nhưng hoang dại, đôi mắt của hắn thì trắng lên hung dữ đang đè nghiêng Khả Vân dưới đất. Khả Vân thì đang kêu gào đầy dụa nhưng không chống được sức mạnh của một người đàn ông trung t uổi, chỉ biết đập đập tay một cách hoàn toàn vô vọng.

Khả Vân như con mèo con đang bị vứt xuống lòng hồ, hoảng sợ, la hét nhưng tuyệt vọng. Con mèo bé bỏng của tôi đang bị kẻ khác gặm nghiền một cách mạnh bạo và đầy thô lỗ. Tôi và cụ Dìn đứng chết trân nhìn cảnh tượng ấy, hắn còn ngược đôi mắt trắng dã lên nhìn chúng tôi nhưng chỉ giây phút sau thì coi như không có và tiếp tục công việc ghê tởm ấy của mình.

Sau giây phút sững người thì tôi lấy lại tinh thần rất nhanh, tôi lập tức lao ra sút vào cái đầu đang gặm nhấm em ấy một cái thật lực, hắn văng ra khỏi em nhưng lại như con thú khát mồi, không hề quan tâm tới tôi mà lại lao vào em bằng hết sức có thể. Tôi lúc này cũng như một con thú dữ, lòng căm hận cũng lên được tới cực điểm, tôi lao vào ôm hắn, tách hắn ra khỏi em và cứ thế nện cho hắn những cú đấm thật lực.

Tôi cứ thế liên tiếp giáng xuống đầu hắn những đòn mạnh bạo nhất có thể, hắn thì chỉ biết ôm đầu và rú lên như một sói bị chọc tiết. Đúng lúc này thì một giọng nói đánh thép vang lên làm tôi dừng lại, ngược lên thì thấy một hòng súng đen ngòm đang chĩa thẳng vào chúng tôi.

- Dừng lại – Cụ Dìn hét lớn.

Tôi buông hắn ra, dừng lại nhìn cụ. Hắn thì như một con chuột chịu trận, co ro khác hẳn với vẻ hung bạo vừa rồi ngồi ôm đầu với mồm đầy những máu.

- Mày đứng ra chỗ kia – Cụ bảo tôi

Tôi đứng dậy bước về phía Khả Vân, em khóc nức lên lao ngay vào ngực tôi ôm chặt lấy. Nhẹ nhàng tôi ôm chặt em vào lòng, khẽ vuốt tóc em.

- Ổn rồi, ổn rồi, có anh ở đây rồi.

Em càng khóc to hơn vùi vào chặt vào tôi hơn nữa. Thật may là chưa có chuyện gì.

Cụ Dìn lúc này đang chĩa súng thẳng vào người đàn ông kia, hắn đang run lẩy bẩy và thậm chí tôi nghe thấy có tiếng khóc thút thít nho nhỏ nữa.

- Về chỗ - Cụ Dìn hét lớn.

Hắn ngoan ngoãn lùi vào góc, chui vào một cái buồng nhỏ rồi tự trói chân tay mình vào, sau đó tự vứt chìa khóa ra về phía cụ Dìn, hình như hắn đã quá quen với việc này rồi thì phải.

Tôi dẫn em vào nhà, em vẫn khóc không ngừng nghỉ, không một lúc nào em rời tôi ra cả. Cụ Dìn thì theo sau chúng tôi lăm lũi, không nói một lời, có lẽ đây là tình huống không ngờ lại xảy đến khi cụ mời khách về nhà. Thực ra tôi cũng muốn đưa em về ngay nhưng thấy em khóc nhiều và đáng về một mồi, thất thần chưa hết shock cũng làm tôi không yên tâm. Tôi đưa em ra phía bếp lửa, đặt em nằm lên đùi mình nghỉ ngơi một chút sau khi cho em uống vài ngụm nước, chúng tôi im lặng nhìn nhau, tôi và cụ.

Chỉ một lúc sau khi mà tiếng thở đều và nhẹ của em báo hiệu rằng em đã ngủ, tay em vẫn nắm chặt tay tôi, ánh lửa hồng làm khuôn mặt em sáng rực lên, coi như có chút sinh khí.

- Nó là con trai tao, đứa con duy nhất – Cụ Dìn trầm ngâm.

- Đây là con trai cụ thật ă? – Tôi ngạc nhiên

Thực ra tôi cũng đoán ra một phần rồi nhưng cũng chưa chắc lắm nên muốn hỏi lại cho rõ thôi. Cụ Dìn từ một tiếng rồi trầm ngâm kể về Lý A Sáng, con trai của cụ.

Lý A Sáng được hai cụ sinh ra ngay sau khi lên đất ĐV này được mấy tháng, sau khi A Sáng chào đời thì cũng là lúc mẹ của A Sáng vẫy chào cuộc sống. Vì thế nên A Sáng được cụ Dìn rất cưng chiều lo cho đầy đủ cơm ăn áo mặc, như cụ nói là “cơm tao có thể không có nhưng thằng A Sáng thì không phải ăn sắn bao giờ”, bù lại thì A Sáng cũng ngoan ngoãn và hiếu thảo với cụ. A Sáng tuy tư duy không được thông minh cho lắm nên không thể học được nghề thuốc của cụ, nhưng bù lại A Sáng lại rất hay lam hay làm và ham săn bắn. Đến năm hơn 20 tuổi thì A Sáng cũng lấy một cô gái bán hàng ở chợ ĐV về làm vợ, cô vợ là người dân tộc Tày. Hai vợ chồng A Sáng cũng như bao đôi vợ chồng khác sống với nhau khá hạnh phúc và êm đềm, họ sinh ra hai đứa con là A Sinh và Tuệ An mà tôi gặp vừa rồi. Nếu cuộc đời cứ thế và cuộc sống cứ vậy thì có lẽ cụ A Dìn sẽ được viên mãn cho tới tận cuối cùng, nhưng cuộc sống nào có lúc êm đềm như thế. A Sáng vì thích săn bắn nên thuộc đường rất nhiều nơi, nhà lại theo cách mạng như cụ Dìn nên rất hay giúp đỡ các anh bộ đội ở đồn biên phòng đi tuần, hay vây bắt những kẻ buôn lậu hay buôn ma túy

Khi nói đến những lời ấy cụ ngăn ngăn nước mắt chỉ cho tôi những bằng khen của công an và thậm chí của cả tỉnh về công lao phòng chống tội phạm của A Sáng, trong một lần giúp các anh biên phòng vây bắt tội buôn ma túy thì A Sáng đã bị chúng bắn vào chân, vết thương thực ra không nguy hiểm nhưng làm A Sáng ngã từ một con vực xuống và chấn thương ở đầu. Vết thương đó tuy không làm A Sáng nguy hiểm tới tính mạng nhưng lại làm anh suốt ngày ngơ ngẩn như người mất hồn, đôi lúc lại trở nên hung dữ. Vợ A Sáng chính vì thế đã không chịu được và theo một người lái buôn đi tìm miền nơi khác, bỏ lại hai con ở đây khi đứa lớn nhất mới chỉ 13 tuổi. Trong vòng 2 năm gần đây thì A Sáng bệnh tình ngày càng trở nên nặng hơn và hung dữ và cụ Dìn đành lòng phải nhốt con mình lại trong căn phòng nhỏ đó. Bình thường thì chả sao nhưng không hiểu sao hôm nay A Sáng lại không bị trói và thể nào Khả Vân lại vào đi qua vào đúng lúc đó, chắc là tại lũ trẻ nó thương bố nó quá, cụ chẹp miệng.

Tiếng thở đều đều của Khả Vân và giọng kể trầm ngâm của cụ Dìn làm tâm hồn tôi trở nên tĩnh lặng. Cuộc đời mà, biết bao nhiêu người dưới kia không lúc nào cảm thấy hài lòng với cuộc sống của mình, họ kêu gào nhưng không lại cố gắng, họ chỉ biết than thở, phiền nhiễu và luôn nói rằng mình bất hạnh. Họ biết đâu cuộc đời này còn có bao người thậm chí còn khổ hơn họ, nhưng vẫn lạc quan, yêu đời và tràn đầy niềm tin vào cuộc sống..

- Khả Vân sẽ không sao đâu, cụ đừng lo – Tôi an ủi cụ, sợ cụ chạnh lòng

- Ủ! Lúc này tao bắt mạch rồi, cơ bản là chỉ bị choáng thôi, thứ nước lúc này cho nó uống là thuốc bổ đấy, nó giúp tim mạch ổn định hơn chút nhưng lại gây buồn ngủ, kiểu này nó ngủ tới sáng luôn. – Cụ Dìn cười.

- À ra vậy!

Tôi cười, chỉ trong một chốc lát mà cụ đã bắt mạch và lấy đầu ra thứ thuốc bổ cho em uống, thảo nào chỉ khóc một lúc thôi mà em đã chìm vào giấc ngủ rồi. Đột nhiên Khả Vân trong cơn mê sáng lại kêu lên tiếng gì đó

- Đừng đừng.. tôi xin đấy..

Chắc em vẫn đang bị ám ảnh bởi cảnh vừa rồi, tôi vừa tội nghiệp vừa thấy thương em quá. Khẽ vuốt má em tôi thì thắm vào tai em nho nhỏ:

- Đừng sợ! Ổn rồi! Là anh đây..

Em sau giây phút mê sáng cũng thở đều dần lại, ánh mắt hấp háy và đôi môi hình như hơi mỉm cười. Từ giờ này chắc em cũng ổn.

- Mày bế nó vào trong giường đi

- Vâng

Tôi bế em trên tay, em khá nhỏ nhắn nên cũng nhẹ nhàng, tôi không mất nhiều sức để đặt em trên chiếc giường ngắn trong phòng của Tuệ An. Em thì có vẻ trong cơn say ngủ nhưng vẫn níu giữ tôi không ngừng, bàn tay em bầu chặt lấy tôi không muốn rời ra, phải khá vất vả và mất một lúc lâu thì tôi mới có thể rời em mà ra ngồi uống rượu với cụ Dìn. Trước khi rời đi tôi cũng không quên đặt lên trán em một nụ hôn nhẹ trên vầng trán thanh tao của em, thay lời muốn nói rằng “em bình yên rồi, cô bé của anh ạ”.

Tôi quay lại uống rượu với cụ, xác định ở đây cả đêm rồi nên tôi cũng uống mạnh bạo hơn, người cũng cảm thấy cái lâng lâng của rượu ngô tràn vào trong huyết quản. Uống rượu đêm nơi đây cùng với những người dân bản địa luôn là điều tuyệt nhất mà tôi muốn làm trước chuyến đi này. Lúc này em và mọi người không ở bên nên tôi cũng thấy thoải mái hơn trong việc chia sẻ cùng cụ.

- Cụ Dìn này! Cụ sống thế này có cảm thấy buồn không cụ?

- Sao mà phải buồn, tao còn có con cháu mà – Cụ cười

- Thì cháu thấy thế! Phải cháu thì cháu buồn chết mất, sao cụ không đi bước nữa?

- Nói thật với mày là cũng có nhiều đám lắm nhưng tao chẳng thích

- Cụ vì con cháu à? – Tôi tò mò

- Không!

- Thế vì gì hả cụ? – Tôi đúng là không nén nổi

- Vì tao chẳng thể yêu ai khác được nữa – Cụ thở dài

-

Tôi im lặng, chẳng biết tôi có thể yêu ai được như cụ không nữa, tự hỏi mình như vậy tôi cũng thấy buồn. Tôi và cụ lại làm thêm một chén rượu nữa, tràn đầy.

- Cháu ước được như cụ - Tôi nói

- Muốn gà trống như tao sao? – Cụ cười

- Không! Muốn yêu ai đó được như cụ

- Chẳng phải mày có cái Vân rồi hay sao? – Cụ tự dưng nhìn tôi nghiêm khắc

- Không phải thế... mà là.. – Tôi im lặng vì biết mình nói hớ, cụ luôn nghĩ rằng tôi với Vân là một cặp.

- Mày đừng có làm cái Vân nó buồn, nhìn nó tao biết – Cụ nghiêm khắc hẳn.

- Tại sao cụ lại quan tâm tới Vân đến thế? – Tôi hỏi lại cụ, cũng thấy hơi lạ thật.

- Người như nó mà đã từng phải tự tử thì chắc hẳn phải có chuyện gì ghê gớm lắm... – Cụ trầm ngâm.

Tôi sững người, sững sốt

- Sao cụ biết Vân đã từng...?

- Nhìn tay nó thì biết thôi, có một vết sẹo rất nhỏ trên cổ tay, tao làm nghề y nên biết vết sẹo đó tuy rất mờ nhưng không thể là do tai nạn được – Cụ trầm ngâm.

Tôi chưa bao giờ để ý xem tay hay cổ tay em như thế nào, nhưng chắc chắn là điều cụ Dìn nói chắc chắn thể sai, người nhiều kinh nghiệm về y như cụ nói chắc chắn đúng rồi. Điều gì chứ? Điều gì khủng khiếp đã làm em phải làm như vậy? Tự dưng tôi thấy trong tôi hiện lên đôi mắt em, thật buồn, sâu thẳm

26. Chương 26

Bỗng tôi nghe thấy tiếng ú ớ phát ra từ phía trong giường, là của Khả Vân. Tôi chạy vào trong với em, thấy em đang nằm đó, trán toát mồ hôi, miệng em đang nói gì không rõ nữa. Tôi cẩn thận đặt tay lên trán em, “ôm rồi”, vậy là em đã bị sốt ngay cái lúc này đây, rõ khổ thân em chưa, em đáng thương quá.

Bàn tay em đang tìm kiếm điều gì đó, tôi đưa nắm lấy tay em, bàn tay giờ đã ra đầy mồ hôi ướt nhẹp, tôi chẳng biết làm gì vào lúc này nữa, tôi bị cuống.

- Nó bị sốt rồi – Cụ Dìn bảo

- Vâng! Trán nóng lắm cụ ơi! – Tôi lo lắng

- Mà để tao xem nào!

Cụ đưa tay lên sờ trán em, cẩn thận bắt lại mạch em rồi thở phào.

- Sốt nhẹ thôi, không sao đâu. Mà ở đây canh nó để tao đi nấu thuốc.

- Vâng!

Cụ Dìn bước ra khỏi phòng đi nấu thuốc cho em. Em vẫn còn đang mệt lắm nhưng từ khi tôi nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của em thì hơi thở có vẻ đều hơn. Lần này tôi để ý kỹ bàn tay em, ở cổ tay ngay chính giữa động mạch có một vết sẹo, rất nhỏ. Vết sẹo này rất mờ chứng tỏ nó đã có từ khá lâu rồi, nếu không để ý kỹ thì nó gần như chìm vào màu da không rõ được. Cụ Dìn thật tinh ý, mới đó mà đã phát hiện ra rồi.

Tôi lặng lẽ dùng khăn lau từng giọt mồ hôi trên trán em, cũng chả còn ngại ngần gì nữa tôi cũng lau sạch trên cánh tay, cởi 3 nút áo lau hết mồ hôi trên ngực em nữa. Cụ Dìn cũng đã đun thuốc xong, tôi kê nâng đầu em lên, đặt hẳn em trong lòng tôi, từng thìa thuốc được tôi đưa vào miệng em, chắc hẳn nó đắng lắm vì mặt em nhăn nhó lại khi uống, nhưng rồi em cũng uống hết được bát thuốc của cụ Dìn.

- Mà ở luôn đây coi sóc nó nhé. – Cụ đã tranh thủ lúc tôi cho Khả Vân uống thuốc mang vào chăn và đệm, đặt ngay dưới chân giường.

- Vâng, cảm ơn cụ! – Tôi biết ơn.

- Chăm sóc nó cẩn thận vào.

Cụ húng hắng rồi đi ra ngoài, tôi nghe tiếng chân cụ ra phía ngoài nhà chứ không đi ngủ ngay. Trong phòng giờ chỉ còn tôi với Khả Vân. Em đang mệt nên khi tôi đặt em xuống thì cũng thiu thiu ngủ rồi, khuôn mặt cũng trở nên trắng hồng lại, đôi môi hình trái tim cũng đã thôi mấp máy mà có vẻ đang mỉm cười. Tự hỏi không biết là với em thì lúc nào mới là yên bình nhất nhỉ?!

Một ngày đi đường cùng với vài ba cốc rượu ngô làm tôi rơi vào giấc ngủ lúc nào không biết. Tôi gặp ác mộng. Trong cơn mơ tôi thấy có con quái vật đang đuổi theo tôi cầu xé, nó dồn tôi đứng trước miệng vực, giờ đây nếu tôi tiến lên thì sẽ thành mồi của nó, tôi cũng chẳng còn đường lùi vì vực có vẻ như không thấy đáy, sâu hun hút và đen ngòm. Thế rồi con quái vật lao về phía tôi, nó kêu lên những âm thanh ghê rợn thoát ra từ cái miệng đỏ ngòm và đầy răng của nó. Tôi thấy mình đang rơi, lạnh toát..

Rồi tôi lại thấy mình ấm lại, làn hơi ấm bắt đầu từ ngực, rồi sau đó nó lan tỏa ra khắp trên cơ thể làm tôi thấy sinh khí mình đang được phục hồi. Mở mắt tôi thấy em nằm ở bên, đầu em đang nằm trên ngực tôi miệng tỏa ra những làn hơi ấm. Chả biết từ lúc nào em đã từ trên giường chui xuống sàn nằm cạnh tôi, ôm chặt. Tôi thấy người em cũng đã trở lại bình thường, có vẻ như thuốc của cụ Dìn có công hiệu rất nhanh.

- Anh mơ gì mà ghê thế? – Giọng em thăm thì, vẫn nằm trên ngực tôi, hóa ra em chưa ngủ.

- Anh làm em thức giấc à? – Tôi hỏi lại.

- Không! Tại anh hư! – Em cười.

- Ủa! Anh ngủ thế này thì hư thế nào được? – Tôi trêu

- Hứ! Anh không nghe lời em tí nào cả - Em bĩu môi.

- Hơ hơ! Không nghe lời em là sao? – Tôi không hiểu tí gì thật.
- Thì đã bảo là luôn phải ôm em khi ngủ cơ mà! – Em phụng phịu.
- Ồ....
- Toàn để người ta nằm 1 mình thôi – Em ôm chặt cổ rúc sâu vào tôi không nhẽo.
- Hi hi! Anh quên mất – Tôi khẽ vuốt má em và ôm em chặt thêm.
- Ừm.. – Em ép chặt cả cơ thể vào người tôi.
- Ấm quá – Tôi cười
- Em ôm lo chả ấm – Em rúc rích.
- Em đỡ mệt chưa? – Tôi hỏi
- Khỏi hẳn rồi anh! Lúc này cụ Dìn cho em uống thuốc gì đây?
- Anh không biết
- Ừ! Hiệu quả thật, em khỏi luôn rồi.
- Vậy mai mình ở lại đây thêm 1 ngày nhé! Đã đi được nhiều đâu
- Tùy anh thôi! Miễn đừng bỏ rơi em là được
- Hi!
- Mình ra ngoài chơi đi anh
- Lạnh đấy, em đã khỏi ốm đâu
- Khỏi rồi mà, em muốn ngắm buổi đêm ở đây thế nào
- Có gì đâu mà ngắm, em lại ốm thì... – Tôi lăn tăn
- Có gì đâu mà ốm, hôm nay có trăng đấy! Đi mà anh! – Em nũng nịu với tôi
- Ừm..

Làm sao mà cưỡng lại với cái sự nũng nịu dễ thương của em như thế chứ. Chúng tôi dậy khoác thêm cái áo, cầm lấy đèn pin rồi nhẹ nhàng chuẩn ra ngoài. Ở bếp lúc này A Sinh đang ngủ bên bếp lửa, chắc là nhường phòng cho Tuệ An đây mà.

Ngoài trời cái không khí mùa thu thật dịu dàng, không quá lạnh, chỉ đủ làm cho chúng tôi cảm thấy se se và gần nhau thêm. Em khẽ bầu vào tôi, chúng tôi tìm đường lên cái chòi à tôi đã để ý ngay từ lúc vào nhà cụ. Trăng sáng quá, chúng tôi không khó để có thể lên được cái chòi vì có con đường được xếp bậc thang nhẹ nhàng, ngăn nắp đưa chúng tôi đến thẳng đó. Đúng là nhìn từ dưới lên thì tưởng gần nhưng để lên được đó thì tôi và Khả Vân cũng bỏ cả hơi tai.

- Đúng là mệt chết mất, tưởng thế mà xa gớm – Tôi thở dốc
- Hi hi! tại anh béo đấy, từ giờ phải tập thể dục đi nhé, yếu quá – Em cười nhưng cũng thở chả kém gì tôi.
- Thế ai lúc này cứ bám vào tôi mà leo hả? Có mất sức đâu! Hừ
- Ai bảo anh là con trai. – Em ngồi xuống ngay cạnh tôi
- Ừ! Nói thế thôi chứ kiếp sau anh cũng chả muốn làm con gái đâu – Tôi cười
- Đúng đấy! Làm con gái như tụi em khổ lắm – Em dựa đầu vào vai tôi
-

Không khí đột nhiên trở nên tĩnh lặng. Tôi cũng chẳng biết nói gì với em cả, ngoài kia trời sương mờ ảo dưới ánh trăng, núi đồi bập bùng hùng vĩ, cảnh sắc tĩnh lặng chỉ có tiếng côn trùng kêu réo rất làm con người ta cảm thấy đến nao lòng.

- Chuyện lúc nãy không sao chứ? – Tôi hỏi em

Em khẽ rùng mình một cái.

- Không sao đâu anh! Em hiểu mà.

- Chỉ là con trai cụ bị bệnh thôi, không phải cố ý đâu!

- Vâng! Em không giận gì cụ Dìn mà

- Cụ Dìn và mọi người tốt lắm, tiếc là số cũng khổ

- Ừm...

- Ngẫm lại anh cũng thấy mình may mắn lắm em ạ

- Sao vậy ạ? – Em mở to mắt nhìn tôi.

- Thì lúc trước có đôi khi anh cảm thấy mình không may mắn, nhưng giờ so với những người như cụ Dìn anh thấy mình còn kém họ nhiều quá.

- Ừ nhỉ! Thế anh có chuyện gì à? – Em hỏi tôi.

- Thực ra cũng chả có chuyện gì, chỉ là than thân trách phận mà – Tôi chối bay chối biến.

- Hi! Anh này điều thế..

Tự dưng từ lúc nào tay tôi đã cầm lấy tay em, mân mê những ngón tay xinh xắn ấy. Em cũng mặc kệ cho tôi làm gì thì làm. Tự nhiên bàn tay tôi thuận theo đó lên cổ tay, tôi chăm chú theo nhìn kỹ lại vết sẹo trong vô thức.

Gần như ngay lập tức em giật tay mình lại khi phát hiện ra phản ứng khác lạ của tôi. Có lẽ em đang sợ điều gì đó..

- Tay em đẹp lắm mà – Tôi đánh trống lảng

- Đẹp đâu mà đẹp, xấu mù à – Em cắn môi

- Anh thấy đẹp mà

- Xấu!

- Đẹp xấu thì phải do con trai đánh giá chứ - Tôi cười

- Hừm...

- Mà này..

- Sao anh?

- Anh không biết anh và em sau này thế nào nữa, nhưng anh hứa là sẽ chăm sóc em thật ỏn, ít nhất là trong chuyến đi này – Tôi trầm ngâm.

- Anh đã đoán ra gì rồi à? – Em ngồi hẵn dậy nhìn tôi

Bằng một sự cố gắng nhất có thể, tôi nhìn thẳng vào em khẽ gật đầu.

- Anh có muốn biết lý do em làm vậy không? – Em hỏi thẳng tôi, trực diện

- Em này! – Tôi kiên định

Em nhìn thẳng vào tôi, mắt lại long lanh rồi.

- Em không cần phải nói khi bản thân em chưa muốn, chưa sẵn sàng. Anh muốn biết nhưng bao giờ bản thân em muốn nói chứ không cần phải trả lời câu hỏi của anh đâu.

Em im lặng.

- Hiểu chưa? Đồ ngốc! – Tôi bẹo má em.

- Ừm..

Em gục đầu vào ngực tôi, không có giọt nước mắt nào cả.

- Em sẽ nói với anh sau khi kết thúc chuyến đi này! Em hứa đấy

- Em không cần phải hứa đâu. Cứ nói khi nào em muốn, anh luôn lắng nghe mà. – Tôi khẽ vuốt vuốt tóc sau lưng em.

- Không! Là em muốn nói với anh thật mà!

- Sao chứ? – Tôi cười

- Vì.... ở trong vòng tay anh, em rất ấm...

Lần này thì tôi lại thấy có nước mắt rồi

27. Chương 27

- Tại bây không ở nhà nghỉ ngơi lại ra đây bày trò tình cảm

Tiếng cụ Dìn làm chúng tôi giật bắn người. Khẽ buông nhau ra ngại ngùng tôi bảo cụ:

- Sao muộn thế này rồi mà cụ vẫn còn lên đây cơ à?

- Hề hề! Nhà tao mà, lên xem có đứa nào hái trộm cây thuốc của tao không – Cụ cười tươi

- Cụ làm con giật cả mình – Tôi cũng cười.

- Tại chúng mày làm chuyện mờ ám chứ. Mà con Vân ra đây tao xem lại nào

Khả Vân ngược ngùng đi ra phía cụ. Cụ khẽ nắm lấy tay em bắt mạch cẩn thận, lại còn sờ trán xem nhiệt độ thế nào nữa rồi mới bảo.

- Ồ! Khỏi rồi đấy, mày cũng gan lỳ lắm cơ

- Nhờ thuốc của cụ chứ! – Khả Vân cười bẽn lẽn.

- Cha bố chúng mày, từng này tuổi đầu mà cứ như con nít – Cụ cười.

Chúng tôi chỉ biết nhìn nhau cười, những năm tháng sống với người Kinh nhiều cũng làm cụ nói giọng điệu không khác chúng tôi là mấy.

- Cụ lên đây trông thuốc thật à? – Tôi cười cười tỏ vẻ nghi ngờ

- Đúng đấy! – Khả Vân lên tiếng phụ họa

- Ở đây làm gì có trộm mà trông – Cụ cũng cười cười

- Thế cụ lên đây làm gì thế! – Khả Vân hỏi cụ

- À thì tao lên đây thăm bà nó! Ngày nào tao chả lên

- Bà nó! vợ cụ á? – Tôi và Khả Vân đồng thanh kêu lên.

- Ồ! đi theo tao nào.

Chúng tôi đi theo cụ vòng qua cái chòi, đi tầm 20 chục mét thì đến một ngôi mộ nhỏ, trông có vẻ rất lâu rồi nhưng được dọn sạch tình tươm, xung quanh là hàng rào ngăn màu trắng, trên ngôi mộ trồng khá nhiều cúc cũng màu trắng, còn có cả cây thánh giá màu trắng nữa.

- Cụ bà theo đạo hả cụ? – Tôi hỏi

- Ồ! Ở cái làng đó hầu như ai cũng theo đạo hết trơn! – Cụ trả lời

- Cụ bà có vẻ thích màu trắng nhỉ? – Khả Vân chép miệng

- Ồ! Bà ấy cái gì cũng thích màu trắng, con chiên ngoan đạo mà. Mà tụi bây thấp hương cho bà ấy đi, mong ước gì thì nói luôn. Bà ấy là thiêng lắm đấy nhé – Cụ vừa nói vừa dí vào tay tụi tôi mỗi người một nén hương

Chúng tôi cầm lấy nén hương rồi không bảo ai mỗi người một nén cầm lên phía đầu ngôi mộ. Tôi thì chỉ mong cho con trai cụ bớt bệnh và gia đình cụ sống hạnh phúc thôi, ngoảnh sang phía em tôi thấy em cũng thì thầm to nhỏ điều gì đấy nữa, còn mỉm cười mới ghê chứ.

- Ngày xưa đúng giờ này bà ấy để xong nhang A Sáng thì bà ấy chỉ dịp sờ vào mặt nó rồi cứ thế mà đi, ngày hôm ấy trăng cũng sáng lắm. Thế nên tao từ ngày đó tới giờ cứ tháng nào trăng sáng là lại lên thấp cho bà ấy nén hương. – Cụ trầm mặc.

- Tội nghiệp cụ - Chúng tôi thì thầm bảo nhau như thế.

- Còn chúng bây nữa. Liệu mà sống tốt nghen – Cụ đổi giọng sang cười ngay được

- Vâng! Chắc chắn rồi cụ

- Ồ vậy thì tốt, tao thấy quý hai đứa mày như con vậy, hôm nào rảnh lại qua chỗ tao chơi, còn giờ thì đi xuống đi ngủ nhanh kẻo lại phát bệnh bây giờ - Cụ ra lệnh.

Chúng tôi le lưỡi theo cụ đi xuống dưới ngủ. Mới đó mà đã hơn 12h đêm rồi, thật nhanh. Ngày hôm nay tuy có nhiều việc làm tôi suy nghĩ nhưng cũng có nhiều chuyện làm tôi cảm phục. Được quen biết với cụ Dìn quả là may mắn cho tôi, tiếp xúc với những con người như thế này làm cho tôi thấy đời đẹp lắm, còn tin tưởng nhiều lắm.

Và tất nhiên là tôi không được nằm với em nữa rồi, em phải nằm 1 mình với cái giường đơn độc, cái mặt em phụng phịu đến là đáng yêu khi phải rời tôi ra, còn tôi và cụ thì cũng vác chăn ra sàn nằm với A Sinh đang ngáy to như sấm.

.....

Tôi bước vào giấc ngủ ngon không mộng mị. Sáng ra tôi dậy khá sớm chứ không như qua là lúc 6 giờ rưỡi, vậy mà khi dậy đã thấy tiếng Khả Vân ý éo bên bếp lửa. Hóa ra là em dậy sớm hơn cả tôi và đang nhờ Tuệ An dạy nấu món cháo ấu tẩu.

Tôi vươn vai đi ra ngoài sân hít thở cái khí trời dịu mát, làm vài động tác thể dục là người tôi trở nên khoan khoái lạ thường. Không khí nơi đây nó thế, trong lành, trong sạch, khéo cả trong sáng nữa, không như dưới xuôi, chẳng sạch, chẳng lành lại còn gian manh. Nghĩ ầm ương một lúc tôi chui vô nhà lấy bát cháo ấu tẩu mà em và Tuệ An nấu vừa xong. Vừa ăn em vừa tự tự huyền hoặc mình là mình tự nấu được món cháo ấu tẩu này và nếu tôi không ngoan thì không bao giờ em nấu cho tôi ăn nữa. Tuệ An thì cứ ngồi đó rúc rích cười trước cái sự lẻo méo ngây thơ của em, chợt nhận ra thấy thiếu thiếu cái gì đấy tôi hỏi Tuệ An:

- Ủa cụ và A Sinh đâu rồi?

- Ông à anh A Sinh đi sang xã bên rồi anh ạ! Nghe nói bên đó có người ốm anh ạ! – Tuệ An trả lời.

- À ra vậy!

- Ông dặn anh chị cứ ở đây nghỉ ngơi, không bận gì đâu ạ! – Tuệ An nói.

- Ủ! tụi anh có ngại gì đâu.

Ừ thì nói thế thôi chứ tôi và Khả Vân sao ở đây cả ngày được. Ăn xong món cháo ấu tẩu đặng đặng ấy thì chúng tôi cũng xin phép Tuệ An là phải đi. Cũng chả có gì đền đáp lại tấm lòng hiếu khách và tốt bụng của gia đình cụ A Dìn tôi để lại tặng cụ cây bút Parker mà tôi luôn rất quý, lúc nào cũng mang theo mình để ghi chép, còn Khả Vân tặng lại Tuệ An cái vòng bạc mà em hay dùng đeo ở chân. Phải nói mãi thì Tuệ An mới chịu nhận lời, lại còn ôm Khả Vân lưu luyến làm Khả Vân khá là xúc động.

Tạm biệt gia đình cụ A Dìn điểm đến đầu tiên mà tôi muốn đưa Khả Vân đi chính là đèo Mã Pí Lèng, một trong tứ đại đèo mà dân phượt nào cũng muốn tới. Nhà cụ Dìn thì trên đường từ ĐV đi MPL nên chúng tôi chỉ mất vài mươi phút là tới. Nói thật nếu các bạn nếu đã từng đến HG mà chưa từng đi con đèo này thì đúng là phí mất một cõi nhân gian, giống như mì mà không có gia vị vậy. Tôi và em Khả Vân hú hét

cảm nhận từng vòng cua, từng con dốc, từng cảnh quan hùng vĩ nơi đây khi mà một bên là những núi đá vôi tuyệt đẹp, một bên dưới là dòng sông Nho Quế xanh tươi, đường thì như một con rồng gấp khúc vậy, khó có thể nói cảm giác là tuyệt đến thế nào..

Lượn chán tôi và em dừng xe tại nơi đầu con dốc, sau một vài phút khám phá tôi phát hiện ra từ trạm nghỉ này chúng tôi thể đi xuống bên dưới, nơi có một mỏm đá chia ra ngay bên miệng vực, ở đây uống cafe là tuyệt nhất.

Chẳng khó khăn lắm để tôi và em có thể xuống dưới đó, nhưng cafe thì còn lâu mới được uống, đơn giản lý do là vì tôi lại phải đóng vai tay máy bắt đắc dĩ chụp cho em đủ kiểu ở trên này. Mà đến khi có cafe thì chúng cũng đã nguội ngắt rồi còn đâu:

- Nguội hết rồi – Tôi nói.
- Nguội cũng được, uống tuốt – Em thòm thòm.
- Nhưng đau bụng đấy, từ hôm qua rồi – Tôi dè dặt
- Oà! Cảnh đẹp thế này phải uống cho nó thú chứ! hi hi – Em cười
- Đây là anh nói trước không là anh không chịu trách nhiệm đâu nhé – Tôi cười.
- Ui dào! Kệ anh! Anh không uống thì em uống, cảm xin đấy – Em giắt lấy bình cafe từ tay tôi.
- O hay anh nói không uống hồi nào! Em đùa thật – Tôi cười.

Chúng tôi cứ thế trêu đùa nhau. Ở đây ngay vị trí này dưới là dòng Nho Quế xanh mướt một màu, trên là con đèo MPL huyền thoại mang tên Hạnh Phúc. Cảm giác thật khó tả biết bao khi ta chỉ là một vật nhỏ như hạt bụi giữa thiên nhiên rộng lớn đến như thế này, nơi tất cả mọi chuyện sẽ chỉ là hư vô..

Nhâm nhi cafe nguội nhưng tôi cứ có cái cảm giác như là tiên cảnh này, thi thoảng ngay trước mắt chúng tôi có những đám mây nhỏ ngay ở phía xa xa, trên dòng Nho Quế, trời hôm nay ở đây lạ quá, thường thì cái thời tiết như thế này sẽ là cái mùa ít mây nhất.

- Anh ơi tại sao lại gọi là dòng sông Nho Quế? - Em tự nhiên hỏi tôi.
- Em này dốt thật! Tại một bên trồng nho bên trồng quế ấy mà! – Tôi trả lời tỉnh queo
- O! Thật không đấy? Anh đừng có trêu em! – Đi với tôi nhiều nên em cũng học được cách nghi ngờ rồi.
- Thật chứ đùa em làm gì
- Em có thấy cây nho với quế nào đâu.. – Em cố nheo mắt nhìn về phía thật xa
- Ai nó trồng ở đây, ở đâu nguồn ấy – Tôi cười ha ha
- Hừm.. nghi lắm! – Em nhìn tôi đầy nghi ngờ
- Không tin thì thôi – Tôi cười tiện làm ngụm cafe.
- Thế tại sao con đường này lại mang tên là đường Hạnh phúc?
- Lại càng ngố! Lúc này em không đọc cái biển trên kia à?
- Không! Nó ghi gì à?
- Chụp lấy chụp để cái biển mà lại không biết nó nội dung gì. Chẹp
- Về nhà rửa ra em mới đọc. Thế nó ghi gì
- Nó ghi tại sao lại là đường Hạnh Phúc đấy
- Uầy! Thế nó ghi sao anh?
- Nó bảo là con đường này là do thanh niên xung phong họ làm. Vì đường khó nên họ làm rất lâu, lâu lắm ấy. Sau đó họ đến tuổi lấy chồng lấy vợ thì họ lấy nhau và sinh con để cái tại đây luôn. Tính ra lúc bắt đầu

làm thì họ chỉ có vài trăm người, đến lúc làm xong thì lên tới vài ngàn người vì lấy nhau và đẻ nhiều quá. Thế nên mới gọi là đường Hạnh Phúc em ạ.

Em trở hai mắt ra nhìn tôi sững sốt, khéo bị đứng hình luôn vì cái sự xảo trá trắng trợn và trơn tuột của tôi. Sau đó thì em cười như nắc nẻ, cười như không muốn dừng.. Tôi thì cứ tức tắc tỉnh bơ:

- Cười gì mà cười! Thật mà không tin à
- Hức hức... đau bụng quá mất thôi, anh quả là đểu giả - Em ôm bụng cười.
- Chẹp chẹp! Chán em quá! lần sau có ai hỏi em thì em cứ bảo thế là được – Tôi cười
- Ôi trời ơi! để người ta bổ vào mặt em à – Em vẫn chưa dứt.
- Mặt xinh thế này chả ai dám bổ đâu – Tôi nhăn nhở.
- Đúng là đồ lẻo mép – Em vẫn cười.

Tôi ước gì em lúc nào cũng được cười như thế này, nụ cười của em rất đẹp, tôi muốn em được cười tự nhiên như thế, cười mà đừng có đôi mắt buồn kia vào là được. Như thấy tôi đang nhìn em chăm chú, em ngoảnh mặt ra nhìn lại tôi:

- Nhìn gì mà nhìn dữ vậy?
- Ai bảo em xinh
- Đừng lẻo mép nữa ông tướng – Em cười
- Lẻo đâu! đây là câu thật nhất của ngày hôm nay đấy – Tôi cười.
- Ủ há – Em lại bụm miệng lại, chắc lại liên tưởng đến câu chuyện lúc nãy.
- Hi..

Tôi ném viên đá ra phía xa xa. Cảm giác nó bay vào không trung rồi rơi xuống, tĩnh lặng, chẳng nghe thấy gì hết.

- Chỗ này xuống dưới kia dễ phải đến 300m
- Rơi xuống thì sao anh nhỉ? – Em hỏi băng quơ
- Chả sao cả, có kết cục mà! – Tôi hơi giật mình nhưng vẫn trả lời em.
- Kết cục là sao anh?
- Là chết đó – Tôi tỉnh bơ
- Ý em chết là sao
- Là không sống nữa
- Ủa! là vậy hả
- Ủ. Nếu đây là 300m thì với giả định $g = 10\text{m/s}^2$ thì em sẽ có khoảng thời gian còn lại cỡ 5,5s gì đấy và vận tốc khi tiếp đất của em là 77m/s . – Tôi làm ra một tràng.

Em lại thêm một lần nữa tròn mắt nhìn tôi. Tôi vẫn tiếp tục.

- Thực ra thì khoảng thời gian tuy ngắn ngủi chỉ gồm 5,5s thôi nhưng lúc đó trong đầu sẽ nảy ra khoảng 1 tỷ suy nghĩ. Và em biết không chính cái suy nghĩ muốn sống lại là cái điều mãnh liệt nhất.
- Thật à anh?
- Ủ! Có biết bao nhiêu là người khi nhảy cầu xuống sông tự tử, khi họ vừa bước ra khỏi thành cầu thì chỉ trong vòng vài giây đồng hồ họ lại yêu cuộc sống đến mãnh liệt, và đó lại là niềm ao ước lớn nhất của họ, có tài liệu thống kê là 1000 người thì 999 người như thế đó em.
- Ủm..

- Nếu họ nhảy xuống sông thì có nguy cơ cứu vãn chứ nhảy xuống đây thì.... – Tôi lại đưa tay ra ném thêm 1 hòn đá xuống dưới, vẫn chả nghe thấy tiếng động gì.

- Anh triết lý ghê – Em cười.

- Ừ..

Thực ra tôi triết lý mà để làm gì nhỉ? Tôi đâu có cần như thế nhưng tại sao giữa giây phút này, ngay tại đây tôi lại nói với em? tôi lại khơi gợi lại em cái chuyện đó? Không biết em có đau lòng không? Có sao không? Tôi tự dưng thấy lo lắng, hồi hộp, tôi khẽ nhìn xem phản ứng của em thế nào?

- Anh không phải trông chừng em thế đâu! hihi – Em cười

- Đâu có đâu – Tôi chối phắt.

- Anh có muốn nghe không? – Em dịu giọng và trở nên hiền từ hẳn.

- Em muốn nói gì chứ? – Tôi hơi giật mình chút chút.

- Nói về cái này nè!

Em tự nhiên đưa tay về phía tôi giở ra để tôi thấy ngay vết sẹo đó, vết sẹo của ngày hôm qua.

- Em không cần.. – Tôi đang định nói thì em nói tranh.

- Em bị hiếp....

Ngay lập tức tôi đưa tay lên môi em, ngăn nốt những từ còn lại định phát ra. Vậy là tôi đã đoán đúng rồi. Với người con gái như em thì còn có điều gì khủng khiếp hơn chuyện đó!

- Nó xảy ra năm em 16 tuổi.

Tôi vẫn không ngăn được em, em vẫn nói dù tôi đã ngăn lại, từng lời nói chắc là nó đang đâm thấu em tận tim gan. Từ trong mắt em tôi thấy cả một bầu trời sâu thẳm, cả một chút lửa hận nữa. Nhưng tự trung lại nó vẫn gây đau đớn, thật xé lòng..

Tôi nhặt lấy 1 hòn đá, đá tai mèo ở đây rất sắc, chỉ một hòn đá nhỏ cũng có những cạnh rất mỏng. Tôi nhẹ nhàng đặt nó lên tay mình rồi kéo ra thành 1 vết. Thấy rồi có những giọt máu bắt đầu ứa chảy ra từ cổ tay, từng giọt từng giọt một. Em ứa nước mắt hoảng hốt nhìn hành động kỳ lạ của tôi luống cuống tay chân không biết lấy gì ra để cầm.

Tôi mặc kệ máu vẫn chảy, khẽ ôm lấy hai má của em, nhìn thẳng vào mắt em kiên định:

- Chỉ là một vết thương nhỏ thôi, rồi sẽ lành hết

Em ôm lấy tôi khóc to, nhưng tôi biết rằng không phải em khóc là vì em đau nữa. Từng giọt nước mắt nóng hổi chảy xuống bờ vai tôi, ấm nồng. Tôi chỉ biết ôm lấy em, chờ đến khi em đã nguôi ngoai phần nào tôi mới đẩy em ra, lau giọt nước mắt vẫn còn vương trên mi mắt em, hôn lên trán em

- Đừng khóc nữa em nhé – Tôi cười

Em đúng là đồ không biết nghe lời, em không thành tiếng nhưng nước mắt vẫn chảy ra. Thế rồi đột nhiên trước sự bất ngờ của tôi em nhào lên ôm chặt lấy cổ tôi, đặt lên môi tôi một nụ hôn say đắm, thật dài, thật ngọt..

Tôi thoáng chốc bất ngờ nhưng trước sự mãnh liệt của em tôi cũng đành chịu trận chứ biết làm sao. Thôi thì đành mỉm cười mà đón nhận lấy cái sự tuyệt vời và ngọt ngào này. Tôi cũng từ từ nhắm mắt lại theo em, ôm em và hôn em lại em nữa.. Tôi thấy trong cái sự ngọt ngào của nụ hôn ấy có cái lạnh se vào má, vào mắt, vào môi.. Và khi tôi và em mở mắt ra thì trước mắt chúng tôi không biết mây từ đâu kéo đến dày đặc, dày đến nỗi chúng tôi không còn thể thấy gì xung quanh được nữa, cái dòng Nho Quê cũng chỉ là một sợi chỉ mờ phía xa. Trời đất thật lạ, chắc họ cũng biết xấu hổ khi nhìn thấy chúng tôi như thế này.

Em lại mặc kệ, lại tiếp tục hôn tôi thêm lần nữa..

Chúng tôi tận hưởng cái sự kỳ vĩ và kỳ lạ của cái đất này, nó thật thiêng liêng quá, cái gì cũng thoát ải thoát hiện như những người con gái nơi đây. Mới đó mà mù còn dày đặc mà giờ đây lại sáng quạnh như điều đó chưa bao giờ xảy ra.

- Em hét to theo anh nhé – Tôi bảo em
- Hét gì cơ
- KHẢ VÂN – Tôi hướng về dòng Nho Quế mà hét lên thật to
- Sao lại hét tên em – Em phần khích
- Em hét đi, hét là “Khả Vân vô địch” ấy
- Thật á!
- KHẢ... VÂN.... VÔ.... ĐỊCH – Tôi hét lớn
- KHẢ... VÂN VÔ.... ĐỊCH – Em cũng hét theo
- KHẢ... VÂN.... XINH.... ĐẸP... – Tôi hét tiếp
- KHẢ... VÂN... YÊU... ANH – Em hét lên thật lớn tiếp.
-

Lần này thì lại đến lượt tôi trở mắt ra nhìn em, tôi không nhìn được lâu vì em đã lại hôn tôi rồi.

28. Chương 28

Khi những tia nắng của núi rừng Tây Bắc xuyên xuống làm tan đi những đám mây, làn sương, chúng tôi chẳng biết đã ngồi bên nhau như thế này bao lâu nữa. Có lẽ cả tôi và Khả Vân đều mong cho giây phút ấy kéo dài mãi, dài mãi. Nhưng khi nắng lên cũng là đưa chúng tôi trở về thực tại, thế nào thằng đàn ông gần 30 tuổi đầu như tôi và một cô gái trẻ như em lại có những giây phút bốc đồng, có thể gọi là hơi điên cũng được như thế.

Tôi và em hai người ngồi cạnh nhau mà chẳng biết nói điều gì. Tôi có nghe thấy điều Khả Vân nói với tôi, Khả Vân cũng chắc hẳn cũng biết rõ những điều đã nói với tôi, tôi chưa bao giờ hy vọng hay có một chút gì đó mơ tưởng điều như thế này sẽ xảy ra, mặc dù có thể nói chính em là người đã khơi ra cho tôi trò chơi hành trình tình yêu này, có thể tạm gọi như vậy, và cũng chính em là người nói ra câu này, câu nói làm tôi thần thờ cho tới giờ.. Tôi vui không? Có! Tôi ngạc nhiên không? Có! Tôi kỳ vọng không? Không! Tôi yêu em không? Không rõ!

Đúng là tôi chả thể rõ được tình cảm của mình với em như thế nào! Như tôi đã từng nói rằng Khả Vân là em, là bạn, là người tình em đều có trong tôi một chút cả! Tại sao tôi lại làm cái việc giúp em quên đi quá khứ một cách vô thức như vậy, lấy đá tai mèo cửa vào tay ư? Nếu bình thường thì tôi cho rằng tôi bị điên ấy chứ! Bản thân tôi chưa từng nghĩ đến chuyện này bao giờ? Tôi cũng chưa làm điều này với ai bao giờ? Tại sao chứ? Tại em là bạn? là người em? là người yêu??? Tôi đang bị mù mị rồi....

Khả Vân phá vỡ suy nghĩ của tôi một cách mềm mại bằng cách cầm lấy bàn tay tôi úp chặt vào má em. Có lẽ em cũng hiểu những suy nghĩ bồn chồn trong tôi, chẳng nhẽ tôi lại làm em buồn ư khi đôi mắt của em như đang muốn nói lên điều gì đó. Nhưng không chắc tôi nhầm vì em quay lại cười rất tươi với tôi

- Chả phải anh là người yêu em trong chuyến đi này sao? Ngốc! – Em gọi tôi bằng cái tên tôi hay gọi em.
- Ừm...
- Chỉ trong chuyến đi này thôi nhé.. – Em khá rành rọt
- Ừm... – Tôi thoáng buồn
- Vì thế phải yêu em thật lòng đấy

Em nói rồi lại quay đi rất nhanh.. Tôi không có cơ hội nhìn vào mắt em vì em đã ngồi trong lòng tôi rồi, tận hưởng những tia nắng ấm áp đang đùa giỡn trên khuôn mặt.

Tôi chẳng dám cho em đi nhiều ngày hôm nay đâu, nhưng em vẫn bướng bỉnh và cứng đầu thuyết phục tôi bằng những lời nhõng nhẽo của em. Và cuối cùng tôi cũng đưa em lên được cột cờ Lũng Cú, chụp cho em những bức hình quái dị ngay ở đây, khi mà tôi đã mệt nhoài vì 834 bậc cầu thang leo đến rã rời.

- Sao lại gọi là Lũng Cú hả anh? – Em hỏi tôi.

- Nó nghĩa là Long cư, nghĩa là nơi rồng ở ấy – Cái này thì tôi nghe mang máng nên nói thật

- Có thật không đó? – Em vẫn nghi ngờ

- Thì anh đoán thế, tại nơi chúng ta đang đứng chính là đầu rồng, có hai con mắt luôn đó.

- Đâu đâu! Mắt rồng ở đâu anh? – Em tò mò

- Thì ở ngay đây này

Tôi chỉ cho em hai cái hồ màu xanh biếc ở hai bên cột cờ Lũng Cú. Nó thực ra là tôi nghe lỏm khi gửi xe bên dưới, nên biết 2 cái hồ chỉ to bằng cái ao đó chính là hồ mắt rồng.

- Anh nghe nói là kể cả khi hạn hán nhất thì hai cái hồ mắt rồng này cũng chưa bao giờ cạn em ạ! – Tôi bắt đầu chém, cũng chẳng biết là sự thật không nữa.

- Thật á!

- Ủ. Người dân ở đây coi đó là hồ thiêng đấy, xây cái cột cờ này thì người dân cũng không cho công nhân lấy nước ở đây đâu, nước này chỉ dành cho sinh hoạt của họ thôi

- Sao thiêng vậy nhỉ!

- Thế mới hay chứ

- Anh chụp cho em vài kiểu với cái hồ này đi

- Ặc!

Vậy là tôi lại mất thêm chút thời gian để phục vụ cho cái nhu cầu này của em.

- Em nên đổi tên là Thích Chụp Ảnh! – Tôi trêu

- Hừ! Lại bắt đầu đấy!

- Thế thì là Thích Đủ Thứ nhé

- Thôi, thế thì là Thích Chụp Ảnh cũng được, thế anh thì là gì nhỉ? Thích Hôn Hít à? – Em cười.

- Hôn hít thì ai mà chẳng thích – Tôi cười phở lớ

- Điều thế

- Chẳng thế! Hihi

- Thế mà có người từ hôm nào tới giờ chẳng chủ động hôn tí nào... toàn để người khác thôi! Người yêu gì chán thế! hihi – Em cười nhẹ làm tôi điếng người.

- Ủ thế hôn nhé! – Tôi sắp ngay lại

- O! Hôn thật à?

- Thì chẳng thật chứ giả gì! Nào ngẩng cái mặt lên nào – Tôi cười dè

- Eo! Dè thế

- Nhanh cho tụi nó tức

- Ai tức cơ? Em ngó lơ xung quanh

- Thì tụi Tung cửa đó.

Tôi chỉ cho em cái ánh sáng đằng xa và nói là bọn nó đang theo dõi bên mình từ cái chỗ đấy.

- Thế thì phải nhiệt tình vào nhé. – Em nở nụ cười quyến rũ.

- Ủ! Cho tụi nó học máu luôn. – Tôi cười dè nhưng cũng cảm thấy nóng người.

- Cho anh bắt đầu trước đây

Tôi siết em thật chặt vào trong lòng mình, thật chặt để hai cơ thể cảm nhận được nhau một cách gần gũi nhất, hơi thở của em tôi cũng cảm nhận được rồi. Đặt lên môi em một nụ hôn thật sâu tôi đã cảm thấy rạo rức hết cả trong người. Lưỡi tôi lúc này cũng khê lùa qua môi em để thành một nụ hôn thật ướt.

Tôi có thể nghe thấy tim em đập những tiếng thành thịch vội vã

Tôi có thể cảm nhận hơi thở em càng trở nên dồn dập

Tôi đang biết bản năng tôi đang trở dậy, cảm giác như đêm đầu tiên lại đang đến trong tôi

Tôi hôn em đến ngạt thở! Bàn tay lúc nào đã đặt vào trong áo em, để cảm nhận làn da mịn màng đó cũng đã nóng lên không kém.

- Dừng anh! Nhỡ có người lên thì sao – Em khê thì thầm

- Hôm nay ngày thường, làm gì có người

- Anh dè quá! - Em đập tay vào ngực tôi

- Thế mới là đàn ông chứ! – Tôi cười

Bỗng có tiếng bước chân ở cầu thang, em thiêng thật, vừa nói xong đã có người lên. Hóa ra là mấy cụ lão thành cách mạng lên đây du lịch và ngắm cảnh.

- Đấy thấy chưa – Em nói và buông tôi ra.

- Em mà không nói thì họ sao lên – Tôi cảm thấy hơi nuối tiếc, nhiệt độ cũng hạ xuống rồi.

- Còn nói nữa – Em cười

- Thôi mình về nhé – Tôi vẫn bị bản năng chế ngự

- Ủ! Mà bây giờ còn sớm mà

Em nói khi chúng tôi đang đi những bậc cầu thang hình xoắn ốc để đi xuống, mới được vài bậc, tôi có thể cảm nhận được tiếng bước chân và nói cười trên đầu mình của các cụ già.

- Thi phải về nhanh để làm nốt chứ! – Tôi lại giả giọng dè cụ

- Làm nốt chuyện gì cơ? – Em ngây thơ

- Chuyện này này..

Tôi không để em trả lời, ôm em ngay trong cái cầu thang chật hẹp và tối om ấy, lại hôn em thật sâu một lần nữa..

- Rõ dè già – Em nũng nịu

- Thì phải thế chứ!

Tôi chả có thiết tha gì mà ngắm cảnh với đi thăm nhà của Vương nữa, mặc dù hôm nay có lịch là như thế, tốc độ đi có lẽ cũng nhanh hơn bình thường khi chỉ vài chục phút là tôi đã kết thúc những vòng cua và trở về cái khách sạn của mình, sao lúc này tôi cảm thấy nó thân yêu đến thế!

Cô bé lễ tân nhìn chúng tôi thấy lạ khi đặt phòng từ hôm qua mà lại đi đâu mất, giờ lại đến lấy chìa khóa phòng. Hình như cô bé cũng có hỏi tôi gì đó nhưng tôi cũng chỉ ừ hừ cho xong chuyện rồi hai chúng tôi phi thẳng lên phòng

29. Chương 29

Khi cánh cửa phòng vừa khép lại cũng là lúc tôi lao thẳng về phía em, cơ thể nhỏ bé của em được tôi nâng lên một cách nhẹ nhàng, cảm giác như là không mất chút sức lực nào.

- Hạ em xuống đi, bé em kiểu khác cơ! – Em mè nheo tôi
- Kiểu gì! – Tôi ngạc nhiên nhưng cũng hạ em xuống thật.
- Kiểu này này!

Em nhảy hẫng lên ôm chặt lấy tôi, hai chân quặp thẳng vào hông tôi làm tôi thấy em càng nhẹ, em quá nhẹ thì phải. Đôi môi em lại chủ động gắn chặt vào môi tôi một lần nữa say đắm. Nụ hôn ướt được chúng tôi trao cho nhau một cách mạnh mẽ và cuồng nhiệt.

Tôi đặt em xuống giường, cảm nhận rõ mùi cơ thể của em, luôn thật đặc biệt, nó làm tôi ngây ngất.

- Mình không đi tắm à? – Em tự dưng hỏi câu chả liên quan.
- Có sao đâu nhỉ? – Tôi cười
- Hi hi... ưm..

Em chưa kịp cười tôi thì tôi đã bịt miệng em tiếp bằng một nụ hôn nữa, tôi lại dùng cái bộ phận thú vị nhất của cơ thể mình mà cảm nhận môi em, cảm nhận mùi thơm từ miệng em, tai em..

Cơ thể em đã lại phản ứng rồi, tôi tận hưởng đi xuống cần cổ cao trắng ngần của em, thật nhẹ nhàng, em lại run lên từng chập..

Tôi cảm nhận nhịp đập mạnh mẽ của trái tim khi chiếc cúc thứ 3 đã được bung ra, cơ thể trắng ngần của em đã hiện ra trước mắt tôi, như thiên thần vậy.

- Anh đang làm gì thế? – Em hỏi tôi trong hơi thở của sự gấp gáp
- Tận hưởng em – Tôi cười nụ cười có lẽ hơi dè một tí.
- Anh tham thế?
- Anh tham mà – Tôi lại cười
- Còn lâu nhé

Em dồn hết sức đẩy tôi ra một bên, cũng làm tôi đôi chút bất ngờ, nhưng từ vị trí này tôi có thể thấy em rõ hơn, em đang mè hoặc tôi bằng một nụ cười, bí ẩn như nàng mona lisa.

- Em làm gì vậy? – Tôi cười
- Hưởng thụ anh! – Em khê cột tóc sang ra đằng sau cho đỡ vướng, ngồi lên hằn người tôi.
- Cũng tham kìa – Tôi trêu.
- Ai bảo anh tham trước – Em chống chế

Em nói xong cũng là cột tóc xong, rất nhanh lại hôn tôi cho tôi không kịp phản ứng, lưỡi em lại chủ động lùa sang lưỡi tôi quấy đạp trong đó làm tôi ngạt thở.

Đúng là em đang đang hưởng thụ tôi từng chút một. Cũng chậm rãi và nhẹ nhàng em làm tôi tan biến và chỉ nhận ra khi cơ thể tôi từ lúc nào đã không còn gì cản trở em nữa, em đang quá tham lam tận hưởng tôi.

Bản năng của tôi đang kêu hăng, tôi cũng muốn tham và hưởng thụ em, thật đấy. Tôi lại đẩy em xuống và làm em chìm trong bản năng của mình, đầy mụ mị.

Từ lúc nào chúng tôi đã lại như lần đầu, không còn gì vướng víu, cản trở, Em đang dưới tôi, một cơ thể bé nhỏ nhưng tuyệt đẹp, đôi môi hình trái tim mấp máy, hơi thở dồn dập cùng nhịp với một trái tim đang mạnh mẽ.

Sự cuồng dại

Khao khát và đam mê

Sự ướt át

Kiều hãnh

Em đang nhìn tôi, khuôn mặt trái xoan và đôi mắt si mê? Tôi đang nhìn nhầm nhỉ? Có thể? Tôi nhớ lại lần đầu khi cũng như thế này tôi đã gặp nước mắt em, giọt nước mắt trong sáng và thốn thức ấy đã làm bản năng tôi gục ngã? Vì sao nhỉ? Tôi không rõ nữa? Tôi muốn cảm nhận em nhưng hình như có chút khác biệt với lần đó? Tôi đang lo sợ chẳng?

Em đang ôm lấy cổ tôi, siết hơi mạnh, hình như em cũng đang cố cảm nhận tôi vậy? Hình như em đang biết tôi nghĩ gì? Có phải thế chẳng?

Đôi môi tôi mấp máy, tôi muốn hỏi rõ em, tôi không muốn người con gái này vì tôi hay vì... Tình yêu, lý trí, bản năng, em đã có hai thứ trong đó rồi, tôi cảm nhận được như thế..

Em đặt 1 ngón tay lên môi tôi như muốn tôi ngừng nói

- Em sẽ yêu anh bằng cả trái tim mình

Tôi ôm em xúc động, tôi muốn em hoàn toàn thuộc về tôi, tôi muốn em là của tôi, tôi không muốn bất cứ thứ gì cản trở tôi nữa. Lúc này đây chỉ có em, chỉ có em là tất cả, Khả Vân..

Vị tướng quân đã bước qua bức tường thành với niềm vui và những nụ hôn bất tận.

Nhưng mọi việc dường như mới chỉ bắt đầu thì phải...

Tôi đang ở trong em, khát khao và đầy bản năng

“Em thực sự ... yêu anh” – Em nói bằng hơi thở..

30. Chương 30

Thực sự yêu tôi ư? Tôi không biết nữa nhưng lúc này tôi đâu có quan tâm, tôi chỉ biết si mê em, hưởng thụ em, tận hưởng em, phục vụ em, đưa em đến những giây phút của sự khao khát và đam mê, của những xúc cảm mà chúa trời ban cho những người đàn ông và đàn bà thực thụ.

Tôi không vội, em cũng vậy, chúng tôi nhẹ nhàng đưa nhau đến những miền lạ, như khi chúng tôi đi phượt vậy, tận hưởng từng mét đường một, chậm rãi nhưng cũng không kém phần cuồng dại.

Chúng tôi chỉ rời nhau ra khi hai thân thể đã cảm thấy rã rời, rã rời đến mức không gượng dậy nổi nữa. Tôi nằm bên em, khẽ quàng vòng tay ôm cái cơ thể trắng ngần nhỏ bé ấy vào lòng, em khẽ rúc rích khi tay tôi lại lần mò lên cái nhũ hoa mà mê mải.

- Anh chưa mệt à? Lại muốn nữa hay sao? – Em cười híc híc vì nhột.

- Anh đầu hàng rồi, chịu thua luôn

- Hihi! Thua rồi thì phải chịu phạt nhé! – Em châm chọc.

- Ô.... vậy thôi! ta tiếp tục vậy nhé – Tôi đưa bài ra

- Thôi thôi! Em cũng mệt lắm rồi đây ông tướng, bụng lại đói meo nữa – Em nhõng nhẽo mắc lừa ngay được.

- Ừ nhỉ! Mấy giờ rồi thế nhỉ? – Tôi ngó lơ xung quanh.

- Gần 6h chiều rồi đây – Em nhìn thấy cái đồng hồ trước tôi.

-Ặc Ặc!

Vậy là chúng tôi đã ở bên nhau gần 2h đồng hồ, dã man thật – Tôi nghĩ. Không ngờ có lúc mình lại còn được trai trắng thế này. Khẽ hôn nhẹ vào tai em tôi ngồi dậy đi ra khỏi giường.

- Anh đi đâu vậy? – Em hỏi
- Đi tắm chứ đi đâu – Tôi đi vào phòng tắm
- Đợi em với chứ
- Hả!

Em tự nhiên đi cùng tôi vào nhà tắm, hai cơ thể nude hoàn toàn của chúng tôi được sáng khoái bằng những dòng nước ấm, xua đi những mệt mỏi vừa rồi. Khẽ vò đầu tôi để tạo bọt gội đầu, em hỏi nhỏ:

- Anh không thấy em hư chứ? – Câu hỏi có vẻ hơi dè chừng
- Nếu em hư thế này thì người đàn ông nào chả thích – Tôi cười.
- Em hỏi thật đấy! Không đùa đâu mà
- Ừm
- Vậy anh nói đi, em có là gái hư hay không?
- Anh chỉ quan tâm đến em, không quan tâm đến việc em hư
- Anh này! em hỏi thật đấy – Em khẽ bứt mạnh vào tóc tôi
- Tại sao em lại quan tâm đến chuyện này chứ? – Tôi hỏi lại
- Tại vì.... mà anh cứ trả lời em đi đã

Một số chuyện lướt qua đầu tôi, tôi cũng băn khoăn lắm. Thực tình không biết các bạn thế nào nhưng thực tế người đàn ông nào cũng muốn được phụ nữ chăm sóc như vậy, hưởng thụ cơ thể mình như vậy. Nhưng cũng có một số lý do, một số định kiến làm cho người phụ nữ không được như vậy, và đó cũng làm ột số người đàn ông cũng vừa thích vừa không thích như vậy.. Thật phức tạp phải không? Nhưng việc này đúng là không có công thức chung cho tất cả mọi người, tôi thì chắc chắn không phải là họ, tôi quan tâm đến điều hoàn toàn khác.

- Nếu em có tình cảm thật thì mọi việc em làm đều đúng – Tự nhiên tôi buột miệng nói ra

Em có vẻ hơi sững người khi tôi nói như vậy, bàn tay đang vò đầu cho tôi cũng dừng hẳn lại, chắc hẳn tôi đoán em đang suy nghĩ nhiều lắm mặc dù không được nhìn thẳng vào mắt em.

- Nếu em nói em có tình cảm thật sự với anh thì liệu anh có tin không? – Em lại thốt ra một lần nữa ngập ngừng.

Tôi im lặng, không biết tôi đang suy nghĩ gì nữa

- Anh có thích em không

Tôi im lặng..

Em lần này cũng im lặng cùng tôi, em vẫn trở lại vò đầu cho tôi nhưng tôi cảm nhận được là nó chậm rãi, buồn buồn chứ không như lúc đầu nữa. Tôi thực sự không muốn như vậy, thực sự tôi không muốn làm em buồn như thế.

- Như trưa nay ở đèo em á? – Tôi hỏi lại em

- Ừm...

- Lời em nói... anh không biết... thực sự..

Tôi ngập ngừng, không biết nói thế nào nữa mặc dù tôi nghĩ mình nên nói gì đó với em, làm em vui vẻ hơn. Chuyện của tôi với em từ đầu đến giờ tôi nghĩ cũng thật lý kỳ, khó tin, bản thân tôi còn thấy mơ hồ như làn sương mờ ảo vậy, thật lạ.

- Thật lạ phải không anh? – Em nói đúng tim đen tôi, điều tôi đang trăn trở.

- Ừm.

- Giống như định mệnh vậy nhỉ? – Em nói với tôi

-

Có thể là định mệnh vậy chứ, nhưng có vẻ nó đến vào thời điểm không hợp lý, không đúng lúc. Nếu như tôi gặp em trước đây 1,2 năm, nếu như.... “Với một chữ Nếu người ta có thể cho cả Paris vào một cái chai”, tôi thở dài.

- Anh không cần phải nói yêu em, em sẽ tự cảm nhận được – Giọng em tự dưng trở nên vui vẻ hơn chút.

- Như thế nào? – Tôi đánh trống lảng để dời mình ra khỏi những suy nghĩ

- Như thế này...

Em vòng tay qua hai vai tôi ôm lấy người tôi, ngực em áp sát vào lưng tôi. Dòng nước ấm và bộ ngực trần lại làm cái bản năng tôi sống dậy rồi, tôi lại bắt đầu khao khát..

- Hihi! – Em cười

- Em cười gì thế? – Tôi ngượng ngịu

- Em thực sự muốn ngủ với anh, thật đấy

- Thật á?

- Vâng! – Em trả lời tỉnh queo.

Ôi trời! Tôi lại bị cái bản năng chi phối, dòng nước ấm lúc này chắc chắn sẽ lạnh hơn cái bản năng đang trở nên mạnh mẽ của tôi, cơ thể tôi hình như đang run rẩy.

- Xí! Biết ngay mà! – Em lại giở cái giọng ấy ra

- He he! – Tôi cười

- Anh biết không?

- Gì cơ?

- Phụ nữ chỉ muốn làm tình với người đàn ông mà họ yêu thôi

Em không dưới năm lần bảy lượt nói yêu tôi. Tôi vừa muốn nghe vừa không? Tôi muốn người phụ nữ nào khi ở với mình thì toàn tâm toàn ý với mình, điều em vừa nói tôi biết đấy. Nhưng tôi cũng không muốn nghe, không muốn cảm nhận, tôi không xứng đáng.. Tôi đành đáp lại em bằng sự im lặng không thích hợp.

- Sao anh im lặng hoài vậy? – Em hỏi

- Tại chẳng biết nói gì – Tôi đành trả lời

- Hay tại anh biết anh thích em? – Em hỏi lại

- Anh không biết nữa

- Em biết thừa là anh thích em, chẳng qua không dám nói thôi – Em giữ cho đầu tôi vào dòng nước nóng từ vòi hoa sen.

Tôi nhắm mắt lại tận hưởng dòng nước, cảm nhận được cả những bọt xà phòng đang lăn đi trên má, trên mũi, cảm nhận được bàn tay mềm mại của em đang vò nhẹ đầu tôi, êm ả.

- Sao em biết anh thích em?

- Tự biết thôi, em có linh cảm mà – Em cười

- Linh cảm đúng ghê nhỉ? – Tôi cười

- Thế anh có chịu thừa nhận không thì bảo?

- Thừa nhận điều gì?

- Là anh thực sự thích em.

- Em chắc chắn thế cơ à?
- Chắc chứ
- Ừm..
- Vậy đúng rồi hả?
- Ừ
- Vậy nói anh thích em đi.

Tôi tắc tị, có thể câu “ừ” hay không thôi thì quá dễ. Lúc này tôi như đứa trẻ đứng trước em hoàn toàn ngượng nghịu, như một cậu bé lần đầu nói lời yêu. Chỉ ba từ “anh thích em” thôi mà sao khó nói ra như thế! Không phải tôi như đứa trẻ hay cậu bé đó là tôi không dám. Tôi có thể nói với em, dễ dàng nhưng tại sao lúc này tôi lại như vậy, có lẽ...

Em quay người tôi lại đối diện với em, nghiêm nghị nhìn thẳng vào tôi, sao lúc này tôi cảm thấy mình yếu đuối đến vậy, mặc em làm gì thì làm. Tôi khẽ mở mắt nhìn vào em, đôi môi hình trái tim trên khuôn mặt trái xoan đang mấp máy, tóc em cũng đã ướt nhẹp giống như tôi rồi, cơ thể em trong trắng, sáng ngời trong cái ánh đèn tù mù của nhà tắm này, bộ ngực đầy đặn vểnh cao lên kiêu hãnh với tôi đang từng nhịp phập phồng, tôi nhìn cả cơ thể đầy, và cả tâm hồn em nữa một cách đầy yêu thương. Em nói đúng, tôi thực sự thích em, rất thích, không chỉ là cơ thể, là mọi thứ thuộc về em, tôi không cần phải quan tâm đến mọi chuyện nữa, đến đạo lý, đến sự đời, đến ai đó nữa, tôi chỉ cần có em lúc này thôi, Khả Vân – người con gái bé nhỏ của tôi..

- Ngay từ đầu anh đã rất thích em rồi – Tôi nhìn thẳng vào mắt em, thật lòng
- Em biết mà.

Khẽ mỉm cười, chắc em tin điều tôi vừa nói, đặt lên môi tôi một nụ hôn, đúng là một nụ hôn ướt toản diện, cả trong và ngoài. Chúng tôi lại cuốn vào trong trong cái sàn nhà tắm mát lạnh ấy, nhưng phía trên là nước ấm, cả cơ thể và trái tim chúng tôi cùng ấm.

Chẳng cần biết rồi mọi chuyện sẽ đi tới đâu..

31. Chương 31

Không phải vô lý mà những dòng nước luôn rửa sạch trôi những gì còn lại, có thể với người này thì chỉ là những bụi bẩn còn bám trên cơ thể, với người khác đôi khi trầm mình trong dòng nước có thể rửa trôi cả những hạt sạn trong tâm hồn. Thực ra phòng tắm ngoài nước nó còn làm cho con người trở nên gần gũi, thân thuộc hơn, tắm cùng nhau đôi khi cũng là những cử chỉ thể hiện sự yêu thương, chăm sóc lẫn nhau. Tôi và Khả Vân, chỉ trong vài tiếng đồng hồ ngắn ngủi đã thuộc về nhau hai lần, trọn vẹn nhưng cũng làm chúng tôi mất sức nhiều quá. Vì thế tôi và Khả Vân quyết định sẽ đi ăn lẩu cho nó lại sức.

Quán lẩu bé nhỏ nằm cuối con đường Phố Cổ, nơi mà chúng tôi phải tinh mắt lắm mới nhìn ra được vì nó khá khuất. Khả Vân chọn ỉnh lẩu gà nấm, cũng là món mà tôi cũng rất thích, ngon thôi rồi.

- Anh có uống rượu không?
 - Có! Cho a 1 chai đi
- Tôi muốn thưởng ỉnh chén rượu thơm nồng cho chuyến đi tuyệt vời ngoài dự kiến này, thật là ngoài sức tưởng tượng. Chợt tôi thấy lạ khi Khả Vân lôi ra hai chén rượu, bình thường như khi ở nhà cụ Dìn thì Khả Vân cũng rất ít uống, phải ép mãi mới làm được vài chén rồi xin thôi.
- Em cũng uống cùng luôn hả? – Tôi hỏi.
 - Vâng! Tự dưng em cũng muốn uống mà – Khả Vân cười.
 - Người ta chỉ thích uống rượu khi vui hoặc khi buồn thôi
 - Em đang vui mà – Khả Vân cười

- Em vui nhưng anh mệt – Tôi làm bộ nhăn nhó trêu Khả Vân

- Này nhé, cầm trêu em – Khả Vân vừa cười vừa đá vào chân tôi dưới gầm bàn.

Khả Vân luôn thế, lúc nào cũng muốn dùng bạo lực yêu thương với tôi bất kể dù xa hay gần em đều tìm ra cách. Những lúc như thế tôi vừa đau vừa buồn cười khi thấy đáng yêu của em, vừa dễ thương vừa đáng yêu, như trẻ con vậy.

Quán lẩu có khá nhiều người, ngoài những người ở đây ra thì tôi có nhận thấy có một vài bàn chắc của dân phượt phèo cũng đi như tụi tôi, có cả người Sài Gòn nữa. Họ quây quần uống rượu bên bàn ăn và bàn luận về những chuyến đi sắp tới của họ, có vẻ rất vui vẻ. Cậu người SG quay ra hỏi cậu người Bắc, hơi beo béo chút

- Đợt vừa rồi đi Bắc Hà nghe nói mày đi cùng con Hà hả?

- Ủ! Sao vậy mày? Bộ là ghê của mày hả? – Cậu người Bắc giả giọng SG kêu lại với cậu ta

- Ghê gì mà ghê chứ! Tao bỏ con đó lâu rồi, mày cứ việc đi với nó thoải mái đi – Cậu người SG cười ha hả?

- Nó đi hai người lo gì mà không có chuyện chứ – Cậu người Bắc thứ hai chen vào, cậu này thì gầy gầy chút

- Hai người thì hai người, có làm sao đâu – Cậu người Bắc beo béo nâng chén rượu lên.

- Trời... ơ! Đi hai người mà không có chuyện gì thì tao phục mày quá nhe – Cậu SG trêu cậu người Bắc beo.

- Mà con Hà đó cũng ghê nhỉ! Trong ba anh em mình thì em nó xơi mất 2 thăng rồi, bao giờ thì tới lượt tao đây! – Cậu người Bắc gầy cười ha hả có vẻ khoái chí lắm.

- Chúng mày cứ nói linh tinh – Cậu người Bắc beo tỏ vẻ khó chịu

- Thôi đi mày ơi! Nó cho thì cứ thế mà xơi chứ tội gì mà bỏ cho uống, con này nó dâm lắm đó, nó chiều thì ôi má ơi! thôi rồi – Cậu người SG lên giọng kiêu mạn rồi lại phá lên cười.

- Mày thôi cái kiểu đó đi – Cậu người Bắc beo thể hiện thái độ

- Thôi tao xin chúng mày, uống nào – Cậu người Bắc gầy hòa giải cho cả hai bằng cách nâng ly lên.

Tôi để ý nhưng cũng rất nhanh phát hiện ra cậu người SG thì có vẻ cũng cay cú, cậu người Bắc beo béo thì có vẻ khó chịu không muốn nhắc tới chuyện này, nhìn cũng có thể đoán ra là cô bé tên Hà đó trước có thể là ôm của cậu SG, sau đó chuyển sang cho cậu người Bắc. Khẽ thở dài và lắc đầu trước tụi nhỏ vì chuyện không đâu, tôi ngẩng đầu lên thì thấy Khả Vân đang nhìn tôi, ánh mắt kỳ lạ, lại đôi chút lại buồn buồn mất rồi.

- Anh có nghĩ em như cô bé đó không? – Em hỏi trực diện tôi.

- Không hề - Tôi trả lời khá thoải mái

- Biết đâu với đàn ông tụi anh được – Khả Vân có vẻ vẫn chưa thỏa mãn với câu trả lời của tôi

- Không tin anh à? – Tôi nheo mắt nhìn em

- Không! – Khả Vân nói vậy nhưng tôi nhìn em có vẻ vui lên chút rồi.

- Thật á? Không tin? – Tôi hỏi lại

- Ủ....

Em ừ hơi giật mình vì lúc này tôi bỏ chân ra khỏi đôi giày, từng bước chậm chậm tôi di dầu ngón chân lên cổ chân em, vào hằn ống quần em, cổ lên trên chút nữa..

- Anh này! buồn – Em rụt chân lại tỏ vẻ xấu hổ

- Hi hi – Tôi cười trêu em

- Uống đi chứ anh – Khả Vân vui hẳn lên và cầm lấy chén rượu cụng ly với tôi.

- Trăm phần trăm nhé – Tôi vui vẻ.

Cụng ly với em cũng vui, tôi cũng thoải mái với em hết mức có thể. Nói vậy thôi chứ em uống cũng nhiều nhưng tôi còn uống nhiều hơn, mỗi khi em uống 1 chén thì tôi lại tự thưởng 2 chén tiếp theo, vì thế chẳng mấy mà chốc 3 chai rượu đựng trong chai lavie đã hết veo. Tôi và Khả Vân đều trong tình trạng say tây mắt rồi, giọng cũng đã khá là lè nhè, tự dưng trong đầu tôi nảy ra một ý nghĩ là thử chuốc cho em say rồi xem em thế nào nhỉ? Tự nhiên thôi, chả có ý gì cả.

Tôi chả mất nhiều công sức bởi vì hình như em cũng muốn uống, thêm một chai nữa là em cũng say say rồi, chả từ chối chén nào từ tôi cả. Đến lúc này tôi thực sự không muốn em gục hẳn, cảm giác muốn em say cũng chìm xuống nên khuyên em:

- Thôi mình uống thế đủ rồi nhé! – Tôi ái ngại

- Kệ! Mình cứ uống đi chứ anh

Em cầm chén nâng lên, tay run run, khuôn mặt ửng hồng lên vì rượu, cũng thật đẹp. Em ngửa mặt lên uống cạn chén rượu rồi đặt mạnh xuống bàn, em không cố ý làm như vậy, chắc là do em quá say rồi, rượu tràn ra cả đôi môi hình trái tim mọng đỏ của em.

Tôi khẽ đưa tay lau rượu trên khóe miệng em, chợt em giữ hắt tay tôi lại, áp mặt em vào đó, đôi mắt em lại tuôn ra những hàng lệ trong veo. Tôi cảm nhận má em ấm nồng về hơi rượu, giọt nước mắt cũng nóng hổi, chỉ có lòng tôi trùng xuống mà thôi. Tôi và em chẳng cần quan tâm những ánh mắt trong quán đang nhìn chúng tôi như thế nào nữa, mặc dù tôi có thể tưởng tượng ra được, nhưng mà mặc kệ.

Em bỏ tay tôi ra, lấy khăn lau nước mắt, có vẻ như cũng thấy hành động vừa rồi của mình hơi quá thì phải nhưng nhìn tôi thấy tôi cũng hình như chẳng quan tâm đến xung quanh, chỉ nhìn em, em mỉm cười:

- Anh uống đi chứ!

- Ủ!

Tôi cũng ngửa mặt cạn luôn, rượu chạy từ miệng xuống cổ, rồi xuống ngực làm cho trái tim tôi ấm hơn một chút.

- Anh này! Em nhớ lần đầu tiên chúng mình chơi trò gì nhỉ? – Em hỏi tôi

- Trò True question and true Answer, em muốn chơi à? – Tôi hỏi lại

- Vâng

- Nhưng anh không mang đồng xu ở đây – Tôi cười

- Vậy mỗi người hỏi một câu nhé

- Okie

Tôi trả lời nhất gừng vì vẫn còn đôi chút tỉnh táo, vẫn hơi chút ưu tư vì không biết em định hỏi về cái gì nhưng nhìn em hình như em chả có chút gì gọi là lo lắng cả. Tôi để em hỏi trước:

- Em hỏi trước đi

- Vậy câu hỏi số 1 nhé, điều gì làm anh buồn nhất?

- Bị phản bội – Tôi thốt ra không chút nghĩ suy

- Vậy hả anh? – Em nhìn tôi tròn mắt

- Ủ. Đến lượt anh nhé. Ai là người em yêu nhất? – Tôi hỏi em thật nhanh để tránh bị em xoay trở lại.

- Bố em

Em nói rồi tự mình cạn rượu trước sự ngạc nhiên của tôi

- Thế ai là người anh yêu nhất? – Em hỏi lại tôi cũng ngay lập tức

- Mẹ anh. Vậy ai là người em hận nhất

Tôi nghĩ suy một lúc rồi mới nói ra điều này, nó cũng trần trụi trong tôi từ hôm đó và tôi nghĩ có lẽ đến lúc để em trải lòng, để em có thể thoát ra khỏi những ám ảnh, tôi muốn em đối diện trực tiếp với nó không e sợ.

- Bố em! – Em trả lời ráo hoảnh

32. Chương 32

Tôi lạnh người khi nghe em trả lời như thế! Dù có trong mơ tôi cũng không tưởng tượng ra được, nó quá khủng khiếp. Đôi mắt em vô hồn nhìn chén rượu đầy mà tôi vừa rót ra lúc này, lại một hơi nữa, hết sạch. Chẳng biết trong đầu em lúc này đang suy nghĩ điều gì! Tôi cũng chẳng biết nói gì với em.

- Thế anh hận ai nhất? – Em hỏi tôi trong vô thức.

- Hận chính anh! – Tôi trả lời cho qua

Em lặng lẽ uống rượu, hình như rượu với em lúc này như là thứ thuốc giải khát vậy, hay nó chính là giải khát cho tâm hồn đau đớn bị tổn thương của em. Tôi nửa chừng muốn hỏi ra cho rõ, nửa chừng lại muốn làm em lạc hướng để quên đi, vì thế tôi cũng chẳng biết nói gì cả.

- Anh không hỏi em điều gì nữa sao?

Em cười lạnh nhìn tôi làm tôi sớn cả gai ốc, trông em thật lạ lắm, không giống những gì tôi thấy trong mấy ngày ở gần em. Tôi im lặng.

- Chẳng phải anh cũng muốn biết về em sao?

Cứ mỗi câu nói ra là lại thêm một chén rượu vào người em, tôi thấy thương em vô hạn, người con gái nhỏ bé này hình như đã chịu quá nhiều đau khổ. Tôi nắm lấy bàn tay em nhẹ nhàng.

- Em đừng uống nữa

- Chẳng phải anh cũng coi em là hạng con gái như mấy anh kia nói sao? – Em cười lạnh lẽo.

Tôi thẳng thốt, em hình như say rồi, hay em bị sao rồi, em nói linh tinh gì vậy chứ? Có thể lúc đầu là thế nhưng tôi không cần biết nữa, lúc này tôi chỉ thương em thôi, người con gái tên Khả Vân của tôi.

- Có anh ở đây em không còn cô đơn nữa đâu – Tôi thì thầm với em coi như chưa nghe thấy em nói gì cả.

Giọt nước mắt em lại rơi nhưng cũng rất nhanh, em nhanh chóng gạt cả nước mắt lẫn tay tôi ra để nốc cạn tiếp. Hành động của em vừa lạnh lùng vừa yếu đuối.

Tôi kê ghế chuyển sang phía em ngồi, không cần ngồi đối diện nữa, để bất cứ lúc nào em cũng có thể mượn bờ vai tôi mà dựa vào, mà khóc. Khẽ thấm giọt nước mắt còn vương, tôi biết không thể khuyên em thôi uống, vậy thì đành để em uống một lần vậy, cho em đối diện vậy. Một lần nữa tôi cầm lấy bàn tay em, bàn tay nhỏ bé có vết sẹo mờ trên cổ tay ấy, tôi ngửa lên nhìn thẳng vào nó rồi áp vào má mình.

- Anh biết không dễ dàng, nhưng nếu có thể em cứ nói với anh – Tôi cố lấy giọng để em tin tưởng nhất có thể.

Em không nói gì nữa, chỉ gục đầu vào vai tôi, để từng giọt nước mắt lại chảy trong im lặng, thấm ướt cả vai áo tôi, và cả cái không gian này nữa.

Tôi dìu em về phòng khi cơ thể em đã lả đi về rượu, tuy em không nặng nhưng tôi cũng phải thận trọng vì chúng tôi thuê nhà nghỉ ở gần đó chứ nếu không thì cũng rã rời tay mắt. Giờ đây khi nhìn em nằm thõng trên chiếc nệm trắng thơm tho, tôi cũng chẳng còn ngại ngần gì mà cởi bỏ những thứ vướng víu trên người em, cho em một giấc ngủ thoải mái nhất. Sau khi xong mọi chuyện tôi tự mình pha cafe và ra ngoài ban công châm điều thuốc.

Hơi thuốc phả ra trắng như làn sương. Hút thuốc đúng là không có lợi cho sức khỏe, nhưng những lúc như thế này thì tâm trạng tôi phụ thuộc vào nó để cân bằng trở lại. Thêm cả cafe nữa, không biết từ bao giờ tôi đã bị nghiện hai cái thứ ấy, hai thứ không thể tách rời được với nhau.

Suy nghĩ miên man qua các chặng đường. Vốn tôi thích có con gái, nếu có thể thì tôi muốn nhà mình có cả một bầy con gái cũng được. Ngẫm đi ngẫm lại ngoài sự đời thì tôi thấy mẹ thường yêu con trai hơn, cha thường tình cảm với con gái hơn, đúng như câu hát hồi bé lại văng vẳng đâu đây “Ba thương con vì con giống mẹ, mẹ thương con vì con giống ba”. Tôi chẳng hiểu tại sao mọi người lại thích con trai chứ, mỗi khi đứa cháu gái gọi tôi bằng cậu chỉ cần nhào vào lòng tôi thơm chụt cái là mọi sự trên đời này đều bay biến hết cả. Tôi ao ước có một đứa con, đứa con gái.

Vậy mà với Khả Vân, một cô gái như thế này, lại yêu bố mình nhất trên đời thì làm sao ông ta có thể cư xử được chứ, làm như thế thì Khả Vân sẽ bị tổn thương rất lớn... Tôi không dám nghĩ nữa... nhưng...

Suy nghĩ của một người có thói quen làm việc logic cho tôi thấy có điều gì đó không ổn. Nếu như Khả Vân yêu cha như thế thì chắc hẳn ông ấy phải đối xử rất tốt với em, rất yêu em nữa là khác, vậy thì chẳng có lý do để ông ấy có thể làm cho Khả Vân một vết thương lớn đến mức phải cắt cổ tay như vậy cả. Trong chuyện này chắc còn có điều gì đó nữa mà tôi vẫn chưa thể biết được. Thật phức tạp.

Em ngủ say rồi, chẳng biết tôi có làm được điều gì cho em hay không nhưng nhìn em ngủ tôi lại thấy thanh thản lạ kỳ. Mỗi duyên nghiệp nào đưa hai chúng tôi đến với nhau nhỉ? chẳng biết nữa, có thể cả hai đều không như thế này khi đi cùng nhau, nhưng ở với nhau đến giờ phút này tôi cũng hiểu em được đôi chút, và cũng cảm ơn cuộc đời này cho tôi được gặp em. Tự hứa với lòng mình là sẽ làm em bình yên cả chuyện đi này.

Tiếng em ưm ưm làm tôi quay lại. Chắc em đang ngủ mơ. Tôi nhẹ nhàng lật chăn chui vào ôm em thật chặt không em lại bảo tôi chẳng ôm em bao giờ. Hôm nay ngày hai lần một lữ, lại thêm chút rượu nữa nên tôi chìm vào giấc ngủ nhanh chóng. Tôi mơ, trong đó tôi cầm tay em chạy trên một thung lũng toàn hoa, tiếng em hát theo những ngọn gió cuộn vào tôi yên ả. Đời đúng chỉ là cần có thế mà thôi.

Tôi giật mình tỉnh giấc khi trời đã hửng sáng, nhìn sang không thấy Khả Vân đâu cả, tôi đoán em lại đi mua đồ ăn sáng như hôm trước nhưng vẫn có đôi chút cảm giác lo lắng trong lòng.

Đánh răng và vệ sinh xong tôi vẫn chưa thấy em đâu, tôi thực sự lo hơn vì nếu đi mua đồ ăn sáng thì kể từ lúc tôi dậy đến bây giờ cũng là quá đủ rồi... 30 phút trôi qua, vẫn chẳng thấy em đâu, đồ đạc em còn để nguyên ở đây cơ mà, lạ thật... 1 tiếng nữa cũng vậy, tôi gọi điện cho em thì chỉ là tiếng ò ò lạnh lẽo.. Em ở đâu chứ? Lòng tôi như có lửa thiêu đốt?

Chẳng lẽ...

33. Chương 33

Nhìn đồng hồ đã gần 10h sáng, em có thể đi đâu được chứ? Tôi loay quanh trong phòng không biết nên đi tìm hay là ở lại chờ em. Nếu đi thì tìm ở đâu và nếu đợi thì sốt ruột vô cùng.. Tôi chỉ biết chạy loay quanh trong phòng cho đỡ bức rứt bởi những lo lắng.

10h30. Tôi không thể chịu đựng thêm được nữa, tôi quyết định sẽ ra khỏi phòng và tìm em, tìm ở đâu thì tìm và đi đâu thì đi chứ không thể chịu nổi cái cảm giác này nữa, tôi bật dậy đẩy cửa ra ngoài..

- Úi cha! đau quá

Tiếng Khả Vân đau điếng do bị cửa đập vào người. Đúng lúc tôi mở cửa ra thì em hình như cũng đang định đẩy cửa vào nhưng bây nhiêu đó không làm tôi kim nén được cơn giận dữ:

- Em đi đâu mà giờ mới về thế hả? Có biết là anh lo lắng thế nào không? – Tôi hét lên vào mặt em.

Em co rúm lại trước thái độ của tôi, tôi định thêm một câu nữa thì có tiếng nói dưới cầu thang vọng lên.

- Mà muốn chết hử? Dám quát con Vân cơ đấy.

Tiếng cụ Dìn, tôi ngay lập tức hiểu ra, chắc là Khả Vân đi đâu đó thì gặp cụ và hai cụ cháu đi cùng nhau nên mới về muộn vậy.

- A cụ Dìn! – Tôi cười.

- Ủ! Mà mà quát con Vân nữa là tao ày tiêu luôn đấy – Cụ Dìn hừ mắt nhìn tôi.

- Vâng cháu nào dám – Tôi cười.

Tôi thủ thả nhẹ vào chân em một cái, lườm em một phát ý nói “tí tui xử cô sau” rồi theo cụ vào ngồi trong phòng, em thì lú lú đi theo tôi mắt he hé nhưng chẳng có vẻ gì là buồn cả.

Ngồi một lúc nói chuyện với hai người tôi mới hiểu rõ hơn là Khả Vân trong lúc đi ăn sáng thì gặp cụ Dìn đi giao thuốc ột nhà gần đấy, Khả Vân mời cụ Dìn vào cafe, chắc hẳn hai người đã nói chuyện với nhau nhiều lắm nên mới lâu như vậy, báo hại tôi ngồi một chỗ mà lo lắng không đâu.

- Tại em quên không mang điện thoại, nó lại hết pin nữa nên không nghe được – Khả Vân nhỏ nhẹ như một em bé đang hối lỗi.

- Thôi được rồi, về là an tâm rồi chứ gì – Cụ Dìn cười ha hả

- Vâng, cháu yên tâm rồi – Tôi cũng cười theo cụ.

- À tao có món quà tặng cho chúng mày này

Cụ Dìn lôi trong túi ra hai cái nhẫn bạc, nhìn qua cũng biết là khá lâu rồi vì đã bị xỉn màu ngả đen. Cụ đưa cho tôi và Khả Vân mỗi người một cái. Chẳng hiểu do chúng tôi có duyên hay sao mà cả hai chiếc đều rất vừa vặn.

- Chúng cháu cảm ơn cụ - Khả Vân cười, tôi cũng cười theo thậm cảm ơn cụ cùng.

- Có gì đâu mà cảm ơn, chúng mày cũng tặng tao quà còn gì – Cụ Dìn cười tươi.

- Hi! Đáng gì đâu cụ

- Đôi nhẫn này bằng bạc nguyên chất, của bà lang dạy cho tao cái nghề thuốc này để lại, đưa cho con thì không được hôm nay tao mới có người để truyền cho, nhớ giữ gìn cẩn thận nhé – Cụ chép miệng.

- Vâng ạ! – Khả Vân xúc động

- Ủ, nó tượng trưng cho tình yêu nguyên sơ vì thế chỉ có 2 cái là nhẫn đực và nhẫn cái chứ không đề tên như dưới xuôi. Chúng mày đeo nhẫn này thế nào cũng thành – Cụ cười

- Hi hi – Khả Vân cười tươi

Tôi không được vui vẻ như Khả Vân nhưng cũng ráng cười, dù sao thì tôi cũng sẽ đeo nó trong cuộc hành trình này, cuộc hành trình trong mơ.

Cụ nói chuyện thêm một lúc nữa thì đi về mặc cho chúng tôi ráng giữ cụ lại ăn trưa cùng, nói có việc phải làm gấp. Tôi và Khả Vân cũng tính ở lại đây khá lâu rồi và ăn trưa xong chúng tôi cũng sẽ đi chuyển tiếp, đi đến hết đường thì thôi.

Thu dọn hành lý xong tôi thấy Khả Vân ngồi một chỗ mân mê cái nhẫn trên tay. Cái nhẫn quả là rất hợp khi nó được ngự trị trên ngón tay trắng ngần và thon mượt của em. Thấy vậy nên tôi cũng cười cười.

- Xí! gì mà cười, anh không thấy đẹp à? – Khả Vân vừa nói vừa giơ hẳn chiếc nhẫn ra phía ánh sáng để nhìn cho rõ hơn.

- Đẹp, nhưng trông hơi cũ – Tôi trêu em

- Đồ cổ mới có giá trị chứ - Khả Vân hào hứng

- Ủ!

- Cửa người dân tộc nên nó thiêng lắm đấy nhé – Em ngồi dậy và tiến về phía tôi

- Thiêng thế nào? – Tôi châm điếu thuốc hút cho đỡ vật.

- Thì như cụ nói đấy! – Em đứng cạnh tôi rồi.

- Anh chả biết – Tôi nhả ra hơi khói và trêu em

- Xí! Anh không được tháo ra đâu đấy, độc lắm! – Em ôm lấy cổ tôi nũng nịu
- Chả lẽ đi tắm hay đi vệ sinh cũng không được à? – Tôi thông tay kê em ôm vì đang cầm điều thuốc mà.
- Hừ! không được! Anh hứa là không tháo đi – Em nghiêm mặt nhìn sát vào tôi.

Có thể tôi sẽ không tháo ra trong chuyến đi này, nhưng mà... Tôi tư lự nhìn em một chút, đôi mắt đen lay lay nhìn thẳng vào tôi, hình như em đang nghiêm túc, vẻ cười cợt hay đùa bỡn của tôi có thể trở thành lỗ bịch lúc này

- Anh hứa! – Tôi mỉm cười nhưng trong lòng biết rằng mình đang nói dối, tôi chỉ là không muốn làm em mất hứng mà thôi.
- Thế chứ!

Em cười tươi đặt lên môi tôi một nụ hôn thật sâu làm bản năng tôi xem chút nữa lại trỗi dậy nữa, rồi sau đó lại cần nhận là toàn mùi thuốc lá thôi. Và em lại như con chim chích nhảy nhót xuống tầng cùng tôi trả phòng, bắt đầu tiếp ột chặng đường xa

34. Chương 34

Những con đường lại được bỏ lại sau lưng hướng đưa chúng tôi về tới Xín Mần, nếu như chúng tôi đi thì có thể chỉ tới đêm là tới. Nhưng chúng tôi đi thật chậm, thật chậm. Tôi có một linh cảm nào đó không hay khi chúng tôi tới đó, vì thế tôi đi chậm nhất có thể và cũng là để thưởng ngoạn nữa.

Khả Vân tuyệt đối vui vẻ, hớn hở, không có vẻ gì là sầu não cả, em cùng tôi tận hưởng mọi thời gian trên cung đường tuyệt đẹp ấy. Chúng tôi như một đôi tình nhân hạnh phúc tranh thủ thời gian một cách có thể nhất để tận hưởng nhau

Em hát dọc suốt đường đi, những bài hát tươi vui

Em hôn tôi bất cứ khi nào chúng tôi dừng xe lại để nghỉ, để ngắm cảnh

Chúng tôi thậm chí suýt nữa thì lao vào nhau trong một con suối vắng nếu như không phát hiện kịp có một cụ bà dân tộc đang đi ngang qua đấy. Lúc đấy tôi chỉ biết cười trừ và tiếc rẻ cho cơ hội bị bỏ lỡ, còn em thì cứ rúc rích vào ngực tôi và nói tôi là đồ dê già. Thật là....

Vì đi chậm quá và mãi chơi quá nên khi qua Hoàng Su Phì thì đã hơn gần 10h tối rồi, bây giờ chỉ còn cách có hơn 50 km nữa là tới Xín Mần mà thôi.

- Chỉ còn 50km nữa là tới, em có muốn đi tiếp không
-
- Sao thế? – Tôi lo lắng
- Không sao anh – Khả Vân lững lờ
- Vậy mình nghỉ tại đây hay là đi tiếp tới XM luôn em? – Tôi hỏi lại
-

Em im lặng, tôi cũng im lặng theo em luôn, chẳng biết trong đầu em lúc này đang suy nghĩ điều gì? Trời quá tối và tôi chẳng thể nhìn vào khuôn mặt em. Thôi thì mình đành nghỉ ở đây vậy, tôi nghĩ thế và định đi kiếm nhà nghỉ.

- Mình đi tiếp luôn đi anh – Giọng em có đôi chút kỳ lạ.
- Ừ

Thôi thì thế vậy, tôi nghĩ. Đàng nào chỉ còn vài chục km nữa mà thôi. Đèo em đàng sau tôi không biết em như thế nào? Tôi chỉ cảm thấy em đang áp vào lưng mình mà thôi. Em cũng không hát nữa, không nói chuyện nữa, chỉ là sự im lặng chìm vào bóng đêm..

Ông trời hình như quá phụ chúng tôi, đi tầm được hơn 20km thì trời bỗng đổ mưa, hạt mưa của núi rừng rất lạ. Nói đổ là đổ xuống ngay, sầm sập làm tôi tối tăm mặt mũi.

Đường rừng vắng hoe chả có ai cả, ánh sáng lờ lẹt của tia chớp và tiếng nổ ầm ầm của sấm làm Khả Vân sợ hãi người, em ôm chặt lấy tôi, co rúm lại.

Đường trơn quá, tôi chỉ mong mau chóng tới chỗ nào đó có thể nghỉ ngơi, biết thế mình nghỉ ở HSP luôn lúc này, giờ thì quá muộn rồi.

Tới một khúc cua tay áo đột nhiên phía trước tôi sáng lờ lẹt lên, nước trên kính bảo hiểm tán xạ làm tôi không nhìn thấy gì cả, lúc định thần lại thì tôi nhận ra phía trước tôi là chiếc xe tải đang lờ lờ lao đến...

Quá hoảng hốt và tôi không còn kịp suy nghĩ gì nữa, tôi lách ngay sang phải và bóp phanh gấp, tôi chỉ thấy gì ánh sáng lờ lẹt của đèn pha và tiếng bánh bị phanh kêu rít lên. Tôi và Khả Vân ngã xuống đường.

Cơn mưa nặng hạt xối vào mặt tôi, đau điếng người nhưng tôi nào có nghĩ đến điều đó. Trong đầu tôi chỉ biết là mình vừa gây ra một chuyện lớn rồi, Khả Vân không biết có bị làm sao không nữa? Khả Vân đâu rồi? Tôi bật ngay dậy dáo dác tìm quanh.

Khả Vân nằm cách tôi có một chút xíu, em nằm yên không động đậy làm tôi quỳnh quáng lên. Trong tôi đủ thứ rung rợn hiện lên.. Tôi đã làm gì thế này! Khả Vân! Khả Vân

Tôi lật ngay Khả Vân dậy, xem xét xem em có bị làm sao không! Hình như em chỉ bị choáng, tôi lay em vài lần và gọi tên em.

- Khả Vân! Em không sao chứ? – Tôi hoảng hốt

- Em.... không sao.. – Khả Vân thều thào..

- Em có bị đau chỗ nào không? – Tôi hỏi và nhìn quanh cả người em.

- Không...

Em trả lời mà như muốn làm tôi yên tâm, nhưng chỉ từ giọng nói của em là tôi cũng biết là em rất đau rồi. Tôi rất hối hận, biết thế tôi không đi chuyến này cùng em thì chuyện này đã không xảy ra.

Tôi dìu em đứng dậy, kiếm hòn đá mà để em ngồi đó, vừa để tránh xe vừa xem xét vết thương của em. May mà lần này tôi có đem theo chiếc đèn pin, xem xét kỹ thì hình như em khá đau nhưng cũng chỉ bị xây xước thôi vì tôi không thấy máu. Mưa quất vào mặt chúng tôi đau rất, thẳng lái xe tải bật pha trời mưa mà đi như điên thì đã chạy đâu mất, thậm chí còn chả xuống hỏi han chúng tôi, hay nó nghĩ rằng chúng tôi đã chết dưới bánh xe nên biến rồi, tôi bực mình lắm nghĩ.

Sau một hồi xem xét thì Khả Vân cũng tự đi lại được, chắc em cũng cố để tôi an tâm hơn. Tôi dựng xe dậy, đập mấy lần không nổ, hỳ hụi hơn 10 phút cũng vậy, chẳng biết tại sao nữa.. Chán nản tôi xuống ngồi cạnh em, thờ dãi sườn sượt, cả hai chúng tôi và đồ đạc đều ướt như chuột lột.

- Xe không nổ được à anh? – Khả Vân hỏi.

- Ủ! – Chắc bugi bị dính nước rồi, xe ế quá – Tôi cố pha thêm chút hài hước nhưng không ăn thua.

- Hay anh nhỉ! – Khả Vân mỉm cười

- Sao mà hay chứ! – Tôi chán

- Thì ngồi dưới mưa thế này có mấy ai được thế đâu, lãng mạn quá.

Tôi bật cười vì suy nghĩ của em, đúng là trong lúc như thế này mà em vẫn còn lạc quan được. Lãng mạn ư? hình như cũng lãng mạn thật, nhưng nếu thân hình tôi và em không đau nhức thì sẽ lãng mạn hơn nữa... Mà biết đâu nếu không bị ngã và đau nhức như thế này thì tôi có cơ hội ngồi với em ở đây.

- Chân anh chảy máu kìa – Khả Vân đột nhiên hoảng hốt

- Ở đâu!

Tôi không để ý là chân mình đã bị rách một miếng to tướng, lúc này lo cho Khả Vân quá nên tôi chưa có điều kiện xem xét vết thương của mình. Khả Vân vội vã tìm trong balo đã ướt hết của mình tìm đồ băng bó cho tôi.

- Em định cho anh dùng cái này hả? – Tôi tí nữa thì sặc cười khi nhìn thấy gói Kotex trong tay em.

- Còn gì nữa đâu mà không dùng, kéo cao cái quần lên để em làm nào – Khả Vân mặc kệ tôi.

- Há há – Tôi phá lên cười

Khả Vân băng bó cho tôi bằng 1 cuộn bvs và chính chiếc áo phông “dont touch me” của mình. Tôi cảm thấy khá hơn đôi chút.

- Còn em em không sao đấy chứ? – Tôi hỏi

- Không sao thật mà, chỉ hơi đau tí thôi nhưng giờ hết rồi – Khả Vân nhoẻn miệng cười.

Thế đấy, chẳng phải khi yêu nhau thật lòng người ta luôn nghĩ cho người đối diện hay sao. Ngày xưa khi mà the first đánh rơi cái thớt vào chân tôi tới dập cả máu thì tôi vẫn cứ nhoẻn miệng cười với em, vì đơn giản không phải vì tôi không đau mà vì tôi không muốn làm em lo lắng, làm em cảm thấy mình là người có lỗi. Có bạn nào thế không nhỉ?

Tôi vẫn lo lắng cho em nhưng với cái đèn pin leo lét thế này và đêm tối thì làm sao có thể được, đành phải tin em vậy thôi.

- Đố anh biết đây là chữ gì? – Khả Vân cầm đèn pin soi vào tả luy trước mặt.

- Chịu – Tôi cười

- Anh đoán đi

- Thế đây là chữ gì? – Tôi cướp lấy đèn pin từ Khả Vân vẽ ra mấy đường trên đó

- Khả Vân

- Sao em biết?

- Thì anh vẽ thành hai chữ KV thì rõ là tên em còn gì

- Không phải đâu, tưởng bỏ thế

- Thế là chữ gì

- Khỉ Vàng – Tôi cười phá lên

- Lại trêu em này – Khả Vân cười và nhéo vào tôi

- Hi hi! Ui đau – Tôi vừa cười vừa kêu

- Anh chả lãng mạn gì cả

- Sao mà lãng mạn chứ!

- Đây anh xem là chữ gì? – Khả Vân vẽ vẽ trên đó

- Không biết!

Tôi lặng người cũng đoán ra rồi, cảm thấy có lỗi vô cùng

- Ngổ thế! Là em yêu anh – Khả Vân

- Thật à?

- Thật chứ! thế anh có yêu em không?

Tôi im lặng một chút, thôi cũng đành, dù chỉ trong một khoảng thời gian nhưng ít ra tôi tuyệt đối không muốn làm người con gái này buồn

- Có

- Thế anh vẽ đi – Khả Vân đưa cây đèn pin cho tôi

Từng nét, từng nét một tôi vẽ trên vách đá trước mặt thành hẳn một dòng chữ Anh yêu em, cảm xúc tôi giống như muốn bế một người mà không có tay vậy, nhưng dù sao tôi vẫn cố.

- Anh vẽ loằng ngoằng em chả biết luôn – Khả Vân nhìn

- Thì là anh viết “Anh yêu em” đó, chỉ là viết đầy đủ chứ không phải là AYE như em đâu.

- Hức... – Khả Vân đột nhiên nước mắt.

Tôi không nhìn thấy nước mắt em vì nó hòa lẫn vào với từng giọt mưa nặng rớt, chỉ nghe thấy tiếng em lẻ loi trong đó, tình yêu của tôi dành cho em có lẽ cũng chỉ thoáng chốc như ánh đèn mờ nhạt trên vách đá mà thôi, rồi cũng lại biến mất khi tôi ấn nút, hoặc khi tôi cạn mất năng lượng.. Tôi không muốn nghĩ nữa.. tôi đặt lên môi em nụ hôn, nụ hôn ướt tràn của nước mắt và mưa, nó sẽ gột được tội lỗi của tôi không nhỉ? tôi không biết! hình như em đang vui, hình như tôi đang yêu thật..

- Giờ tính sao anh? – Em lại hỏi tôi

- Thì cứ đi bộ thôi, nếu có nhà dân thì mình xin ngủ nhờ vậy – Tôi thở dài ngao ngán khi nghĩ đến những gì sắp tới.

- Vâng! Mình đi thôi chồng iu! – Em hạnh phúc đặt lên má tôi một nụ hôn nữa.

- Đừng gọi anh là chồng nhé! – Tôi tự dưng trùng xuống

- Sao thế anh? – Khả Vân ngạc nhiên.

- Sắp hết pin rồi – Tôi đánh trống lảng bằng cách tỏ vẻ lo lắng

Có vẻ em bị vẻ lo lắng của tôi làm quên đi thật. Lon ton xách đồ một cách vội vã chúng tôi chất lên xe từ từ dắt bộ. May mắn cho tôi là tôi không phải dắt nhiều với cái chân tập tễnh, có khá nhiều con dốc và chúng tôi chỉ việc ngồi lên và thả trôi với tốc độ chỉ hơn đi bộ chút xíu vì xe không nổ nên đèn cũng không có mà soi, em ngồi sau soi đèn từng chút một cho tôi vậy.

Hãy đợi đi khoảng tầm 5km thì chúng tôi thấy có ánh đèn phía xa xa...

35. Chương 35

Khỏi phải nói chúng tôi mừng như thế nào nữa. Chúng tôi cố gắng đi thật nhanh tới ngôi nhà đó, ngôi nhà còn sáng đèn duy nhất ở đây, cảm giác như là trong đường hầm tối tăm tự dưng thấy có nguồn sáng vậy, nó có ý nghĩa lắm.

Ngôi nhà nhỏ cách mặt đường không xa, chúng tôi chỉ mất một lúc là có mặt ngay tại đó, nhưng cũng hơi dè dặt khi gõ cửa nhà người ta, lại là lúc đêm khuya như thế này. Ngập ngừng một lúc nhưng tôi cũng gõ cửa.

- Ai đấy ạ? – Một cô gái trẻ bế một đứa trẻ con mở cửa hỏi chúng tôi.

Khả Vân bầu vào sườn tôi ý nói tôi đề nghị đi. Thế là đành vậy

- Chị ơi! Xin lỗi vì gõ cửa muộn thế này nhưng chúng em bị hỏng xe, chị có thể cho chúng em ngủ nhờ một đêm được không ạ? – Tôi lễ phép mặc dù đoán cô gái này may ra chỉ hơn tuổi được Khả Vân chứ còn kém tôi xa.

- Anh chị vào đây đã – Cô gái ái ngại nhìn chúng tôi rồi mời vào nhà.

Căn nhà nhỏ đơn sơ nhưng có vẻ ấm cúng hẳn, không hiểu là do chúng tôi lạnh quá hay sao ấy nên cảm thấy như vậy. Chúng tôi còn đang co ro vì người ướt sũng, chẳng biết ngồi ở đâu cả thì trong buồng có một thanh niên trẻ bước ra, người vẫn cởi trần chắc đang ngủ. Chào hỏi xã giao xong anh hỏi chúng tôi:

- Anh chị là vợ chồng hả?

- Vâng ạ! – Khả Vân nhanh nhẩu trả lời khi tôi còn chưa kịp mở miệng.

- Anh chị đi đâu hay sao mà mưa ướn lại đêm khuya thế này.
- Chúng em đi chơi! – Vẫn là tiếng Khả Vân
- Chết thật, anh bị thương rồi, bị ngã xe hả? – Anh chồng giật mình chắc vừa để ý thấy tôi bị thương ở chân.
- Không sao đâu, vết xước nhỏ ấy mà. – Tôi trả lời.
- Ấy chết, không được đâu, nhiễm trùng mất.

Không làm phiền chúng tôi nhiều nữa, anh chồng nói còn căn phòng trống phía sau nhà thôi nên bảo chúng tôi nghỉ tạm ở đây cho ấm, còn lấy khăn và quần áo cho tôi và Khả Vân mặc nữa vì chúng tôi ướt hết rồi. Số chúng tôi thật là may mắn.

Khả Vân băng bó lại vết thương cho tôi xong, chúng tôi mới nhìn nhau và phá lên cười. Tôi thì mặc cái quần xà lỏn màu nâu đất của anh chồng, còn Khả Vân thì mặc nguyên một cái áo phông với cái quần đốm hoa rộng thùng thình ngắn tới đầu gối.

- Đi thế này vui anh nhỉ? – Khả Vân khoái chí hào hứng
- Vui gì mà vui, may mà có nhà của hai vợ chồng này chứ không mình đang ở ngoài mưa kia kìa
- Thế mới hay, cái này gọi là duyên đấy, số em may lắm – Khả Vân vui vẻ.
- Ủ, he he – Tôi cười theo Khả Vân
- Anh còn đau nữa không?
- Không đau, tay em tay thần nên không đau nữa – Tôi trêu
- Ồ chuyện, anh nói chuẩn rồi, chẳng chính nữa – Khả Vân cười
- À ừ, “chân” nào được em động vào mà chẳng hết bệnh, lại khỏe ra – Tôi nháy mắt với em.
- Thật á?

Khả Vân sà vào lòng tôi, kéo chân lên đắp ngang người chúng tôi rồi bắt đầu giở trò mò mẫm..

- Ấy làm thật đấy à? – Tôi ra vẻ hoảng hốt
- Em kiểm tra thôi – Khả Vân cười hí hí
- Dê thế? – Tôi giữ tay em lại
- Dê đâu, tại xem có bị thương không thôi? – Khả Vân cố dứt tay tôi ra
- Không bị thương mà, đảm bảo đấy – Tôi trả lời
- Thật á?
- Thật....
- Để xem nào
- Xem gì?

Khả Vân không trả lời mà bắt đầu hôn tôi, tôi tròn mắt ngạc nhiên với em, em cho tôi một nụ hôn ướt thật sâu ở môi, nơi tôi vẫn cảm nhận thấy vị ngọt của mưa ở trong miệng nàng. Rồi em lại bắt đầu đưa cái thú vị nhất ấy khám phá mặt, tai, cổ tôi.. tôi hoàn toàn bị mê hoặc bởi em.. Cái bản năng của tôi bị em quyến rũ không ngừng đòi hỏi. Có đôi lúc tôi muốn ghì em ra nhưng bị em ghì lại, khê thủ thủ vào tai tôi

- Anh bị thương thì nằm yên đó để em kiểm tra – Em vừa nói vừa vuốt tóc mình ra đằng sau cho đỡ vướng.

Tôi chỉ việc nằm đó mà cho em kiểm tra, em kiểm tra không sót chỗ nào, rồi từ trên xuống em kiểm tra gáy, ngực, bụng, rồi..... Tôi chỉ muốn vỡ tung.

Em làm tôi ngây ngất, cơ thể nhưng muốn bật tung lên, tôi không biết mình đang bị thương ở đâu nữa, chỉ biết cơ thể mình đang bị chi phối bởi em, bị em điều khiển.

Chỉ một lúc là em đã tự tay lột bỏ hết của tôi, trong mắt em tôi trần tục như một đứa trẻ. Tôi cũng vội vàng định giúp em nhưng đến cái việc nhỏ nhoi ấy em cũng không cho tôi làm, em và tôi giờ đây một lần nữa lại hoàn toàn khỏa thân, khoe vẻ đẹp trong ánh đèn vàng vèo vọt. Trèo lên hân người tôi, em lạnh lùng như tiên nữ trước hơi thở hỗn hển không của một kẻ phạm phu tục tử là tôi, em ban phát cho tôi những nhịp điệu nhẹ nhàng đầy yêu thương..

- Hình như chân giường kêu em ạ? – Tôi cố kìm hãm bản năng của mình

- Mưa to thế chả ai nghe thấy đâu

- Có thật không? nhớ...

- Anh nói nhiều quá, hi hi

- Nhưng....

Em bịt chặt tôi lại bằng một nụ hôn sâu, tôi như muốn ngạt thở, em yêu tôi nhanh như tiếng mưa sầm sập ngoài kia, đến khi tôi co rúm lại ôm chặt lấy em, vùi đầu vào giữa đôi ngực trần nóng hổi kia thì em mới chịu buông tôi ra. Dí tay vào trán tôi em bảo:

- Khám xong rồi, không có vấn đề gì hết nhé

- Thật à? Vậy mai khám tiếp nhé – Tôi vừa thở vừa nói với em

- Dê thế, khỏi rồi thì khám làm gì, hi hi! – Em cười

- Biết đâu đấy còn chỗ nào nữa – Tôi nhe nhớn

- Rõ tham, em đi ngủ đây

- O kìa! phải khám định kỳ chứ

- Mai tính, kệ anh nhé

- Hơ hơ...

Khả Vân leo xuống gối đầu lên tay tôi, mắt nhìn ra ngoài trời đang mưa vội vã..

- Giá có nhạc thì hay anh nhỉ!

- Có ngay! – Tôi lôi điện thoại ra – nhưng bật nhỏ nhỏ thôi nhé

- Hi hi! Bài nào cho hợp hoàn cảnh anh nhỉ?

- Kiss the rain chẳng? – Tôi tò mò hỏi em

- Anh có November rain không?

- Ừ có.

Tưởng nhạc gì thì tôi không có chứ trong máy tôi lúc nào cũng đầy nhạc của Gun'n'Rose, cả của Bon Jovi nữa, nói chung là nhạc rock, tôi luôn yêu thích dòng rock ballad này. Chúng tôi ngồi ôm nhau trong giọng khàn đặc, tiếng piano, violin, guitar trộn lẫn

Tự dưng trong tôi buồn đến khó tả khi những câu hát của Axl Rose như vang lên từ trong tâm khảm.

“When I look into your eyes

I can see a love restrained

But darlin' when I hold you

Don't you know I feel the same

‘Cause nothin' lasts forever

And we both know hearts can change

And it's hard to hold a candle"

Nỗi cay đắng chợt tràn về khiến cổ họng tôi đắng ngắt, có dòng nước đầu đó tràn vào khóe mắt tôi cay xè và từ bao giờ giọt nước mắt của tôi tràn ra không kìm được, lăn thật nhanh xuống trán em..

Hình như em cũng nhận ra, em đang thảng thốt thì phải

Chết tiệt! Mình thật vớ vẩn! tôi nghĩ vậy và cảm thấy hơi xấu hổ với em, nhưng em không làm gì cả, chỉ ôm chặt tôi, áp cả cơ thể nóng hổi vào người tôi, hình như em đang cố sưởi ấm cho trái tim tôi.

36. Chương 36

Thường thì phụ nữ sẽ không làm như em nên tôi thấy lạ, lòng cũng trùng xuống. Nhìn người con gái này mà tôi thấy yêu lạ. Đàn ông là thế! không cần những lời hoa mỹ, chỉ cần một hành động, một ánh mắt là có thể được rồi. Tôi thấy yêu mến em vô cùng nên quay ngang người hôn lên vầng trán em.

- Sao lại ôm anh chặt thế này?
- Tại vì anh cần mà, thế thôi! em rúc vào ngực tôi chặt hơn.
- Không thấy anh lạ sao? – Tôi hỏi
- Ừm – Em gục gác cái đầu
- Không hỏi anh gì à? – Tôi mỉm cười
- Không! cần gì, em hiểu mà!
- Sao mà hiểu chứ? – Tôi tò mò
- Thì cũng như anh hiểu em í – Em cười hi hi
- Nào lại đây

Tôi vòng tay ôm em thật chặt, cho em nằm gọn trong đó. Có những lúc chúng ta chẳng cần nói gì mà cũng có thể hiểu nhau vậy, có gái bé nhỏ trong tay tôi cho tôi thấy rằng tôi có thể tin tưởng, có thể là bình yên cho tôi. Tôi lại muốn ôm em, hôn em nữa rồi...

- Anh ôm em chặt tí nữa là em bẹp như con gián luôn – em cười trong ngực tôi.
- Vậy thì xem này – Tôi xiết chặt cánh tay
- Ui da, ngộp thở mất – Em thờ phì phò.
- Hi hi! bình yên quá em nhỉ?
- Ừ! em muốn mình mãi như thế này – Khả Vân thì thào
- Hi hi! Anh cũng muốn thế
- Làm thế nào để thời gian ngừng trôi anh nhỉ?
- Anh không biết, nếu mà thế được thì tốt quá
- Em yêu anh
- Anh cũng yêu em

Chúng tôi lại hôn nhau. Tôi nói thật, tôi muốn chúng tôi sẽ mãi như thế này, ước gì tôi có thể quên tất cả, em cũng thế, lúc đó chúng tôi có thể kéo dài cuộc hành trình này đến mãi mãi chẳng?!

- Sáng nay em tâm sự gì với cụ Dìn mà lâu thế? – Tôi hỏi em, phá vỡ đi sự im lặng
- À có gì đâu, toàn chuyện anh muốn biết ấy mà – Em cười hi hi

- Chuyện gì mà anh muốn biết chứ? – Tôi ngạc nhiên

- Gớm! Lại còn giả vờ

Em đưa tay lên, tự nhiên cho tôi xem vết sẹo mờ trên cổ tay, chẳng có lẽ em...

- Vết sẹo này làm sao mà có nó? – Tôi biết nhưng vẫn hỏi em

- Thì em tự cứa vào mà – Em mỉm cười

- Thế có đau lắm không?

- Đau, nhưng đau ở đây nhiều hơn

Em cầm lấy tay tôi đặt lên ngực em, trái tim vẫn còn đang nóng hổi. Tiện tay tôi xoa nhẹ một chút, mân mê cái hạt đỗ tương màu hồng trên đấy.

- Thế giờ đã hết đau chưa? – Tôi trêu

- Hi! hết rồi, rõ là đồ lợi dụng

- Ủi đấy, mà sao em em lại phải như thế

Em thở dài, có vẻ không khó nói nhưng nó làm em buồn khi nhớ lại, ai cũng vậy mà, dù sao nó cũng là chuyện rất khủng khiếp.

- Chuyện này dài lắm

- Anh có thể lắng nghe em cả đêm

- Hứa nhé!

- Ủi hứa, ký tên đóng dấu này – Tôi và em ngoắc tay với nhau.

- Cầm ngủ quên đấy

- Ủi!

Em bắt đầu kể câu chuyện của em.

Ngày ấy, em được sinh ra sau một ca đẻ khó của mẹ. Mẹ em sau khi sinh ra em thì cũng đồng nghĩa với việc kết thúc khả năng sinh nở của mình, em trở thành con độc nhất từ đấy. Cuộc sống của em có lẽ so với nhiều người khác thì thật là sung sướng biết bao, ít nhất là về mặt vật chất. Thật đáng tiếc là mẹ em rời bỏ nhà nước sau thời kỳ đổi mới để lập doanh nghiệp cho riêng mình chuyên về xuất nhập khẩu, vì thế mà bà không có nhiều thời gian dành cho em, thời gian của bà hầu hết là cho những chuyến công tác xa nhà, lúc đất bắc, lúc trời âu. Nhưng bù lại em được sống trong vòng tay yêu thương của cha mình, là một giảng viên đại học. Ông lo cho em từ cái ăn cái ngủ, đến mọi việc của em. Tới mức như em nói thì ngày bé ông tắm cho em, vệ sinh cho em, lớn lên chút nữa thì ông là người đầu tiên nói với em về chu kỳ của con gái, là người đầu tiên mua bvs về cho em.. Với em ông vừa là một người bạn, một người cha, một người thầy của mình.. Em yêu ông vô cùng, ông dường như là cả thế giới đối với em.

Cuộc sống cứ thế trôi êm đềm cho đến năm 16 tuổi. Cũng như bao người con gái khác em cũng có sự hồn nhiên và tình cảm cho riêng mình. Lúc này mẹ em sau những năm tháng bôn ba cũng đã phần lớn dành thời gian của mình cho gia đình, nhưng hình như với một người con gái lớn lên với cả tuổi thơ và tình cảm dành cho cha mình như thế thì em lại thật khó dành tình cảm của mình ẹ, một người mà với em luôn tạo cảm giác xa lạ đối với cả hai bố con em, ngoài tiền ra bà chẳng có thể cho em được thứ gì. Cho đến một ngày, một ngày khủng khiếp..

Hôm ấy là sinh nhật lần thứ 45 của bố em, ông cũng mới vừa đạt danh hiệu giao sư nhưng thay vì làm hoành tráng hoa mỹ như nhiều người khác ông chọn ình cách ăn mừng đơn giản tại nhà, chỉ mời một vài người bạn thân trong đó có ông X, ông X đến dự cùng một người con trai lớn của ông ấy vừa đi du học từ Anh về. Anh này theo như em nói thì khá đẹp trai và có duyên ăn nói, hẳn ta có vẻ thích em ngay từ lần đầu tiên gặp mặt nên nói chuyện với em cũng khá nhiều, và cũng như em nói em cũng thích hẳn và cảm thấy nói chuyện với hẳn rất vui.

Khi đêm đã về khuya, lúc này khách của bố em đã về gần hết, chỉ còn lại bố con ông X là ở lại, mẹ em cũng đã đi ngủ rồi, còn lại 3 người đàn ông uống rượu với nhau. Về phần em thì lúc đó em cũng chỉ chờ để dọn đồ cho 3 người thôi, vì không uống nên em lên tầng 3 cũng là phòng của em để hóng gió mát chờ xong còn dọn.

Em nói lúc đó em không bật điện, muốn tĩnh lặng hưởng gió trời trên ban công nên em đã giật mình khi thấy con ông X đột nhiên vào đứng cạnh em. Con ông X tuy hơi say nhưng biết cách nói chuyện nên lúc đầu em có e dè nhưng sau cũng tiếp chuyện thoải mái với hắn.

Thế rồi hắn đột nhiên hôn em.. Khả Vân kể lúc này nước mắt đã chảy dài, em phải cố gắng lắm mới vùng ra được và nói hắn:

- Anh làm cái gì thế?

- Chẳng phải ở tuổi em thì thích thế này sao? – Hắn nhe nhớn với em

Em định hét lên là “tên khốn” thì hắn đã lao vào em mặc cho em giãy dụa, em không kêu được vì bàn tay hắn đã bịt chặt lấy miệng em. Sức em một đứa con gái mới 16 tuổi thì làm sao mà chống được với hắn một đứa to cao vạm vỡ hơn 23 tuổi đầu. Khi đó em cũng cố vùng vẫy và nhân sơ hở cắn vào ngón tay của hắn làm hắn đau mà phải buông ra. Em hét lên:

- Cự....

Nhưng lời chỉ vừa ra một chút thì em đã lĩnh ngay cái tát như trời giáng của hắn vào mặt. Nó làm em bị choáng, lời nói của em chỉ là hơi thở yếu ớt không thành tiếng nữa rồi.

Chỉ mất vài phút hắn đã tháo phăng bộ đồ ngủ của em và ngấu nghiến em như một con thú dữ, hắn hành hạ cơ thể em bằng những vết cào xước, những vết cắn và cả những cái tát.. Hắn trở thành con thú hoang thực sự chứ không phải là một thanh niên lịch lãm lúc nãy nữa rồi.

Em khóc khi kể đến những dòng này, tôi chỉ biết ôm em và hôn lên trán em cho em dịu bớt nỗi đau, người con gái của tôi đã phải chịu những điều khủng khiếp.

- Chuyện chưa hết đâu – Khả Vân khẽ lau những dòng nước mắt lăn trên má và cả trên ngực tôi.

- Chẳng lẽ còn điều gì... – Tôi hơi ngạc nhiên.

Mắt em ráo hoảnh. Em nói thực ra em đã không bao giờ làm như thế nếu như...

- Bố em hóa ra ngoài em còn thích cả danh vọng!

Em cười một nụ cười khô khốc. Chuyện của em đã bị mẹ em phát hiện rất nhanh, hắn ta cũng chỉ kịp làm tới đó là đã bị mẹ em hét lên và chỉ sau một lúc thì cả 2 người đàn ông còn lại đều biết chuyện.

- Em đã rất xấu hổ - Em thở dài.

- Nhưng mà cũng may anh ạ, nếu không có mẹ em thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo nữa – Em hơi mỉm cười.

- Chuyện sau đó mới là vấn đề..

Chuyện đã xảy ra rồi mọi người đều rất hết hoảng và phẫn nộ, bố em thậm chí còn cho hắn ta một cú đấm đến chảy cả máu tay. Khi để bố con ông X ra về thì bố em trầm ngâm hút thuốc cả đêm, còn mẹ em chỉ biết ôm em rồi khóc. Em thì chỉ biết là vô cùng nhục nhã và đau đớn.

Vài ngày sau trong nhà em xảy ra một trận chiến. Mẹ em muốn đưa việc này ra tòa và sau đó cho em đi du học cho quên đi nỗi niềm, mẹ em đã rất giận dữ khi bố em hình như cố tỏ ra trì hoãn việc này. Còn em, em vô cảm.

Hôm ấy, lúc nửa đêm em không ngủ được vì những ám ảnh nên bước xuống tầng định lấy nước uống, lúc ấy em thấy cửa phòng bố mẹ em còn sáng và hình như các cụ đang cãi nhau. Em định vào nhúng nhính thế nào lại đứng ngoài nghe lén câu chuyện:

- Ông nhìn xem đây là cái gì!

Mẹ em vút xuống một sập tài liệu bung bét trên bàn, trong đó hình như có những bức ảnh và cả những cuốn băng nữa

- Cô theo dõi tôi à? – Bố em gầm lên

- Mấy hôm nay tôi luôn tự hỏi tại sao anh lại có thể trì hoãn việc này như vậy? hóa ra là thế? Giờ thì tôi đã hiểu? Anh có nghĩ cho con bé không? Anh có nghĩ nó cảm thấy thế nào khi anh mang nó ra làm vật trao đổi hay không? – Mẹ em òa khóc

Bố em ngồi phịch xuống ghế, ôm đầu bất lực

- Tôi đi bao nhiêu năm, làm bao nhiêu việc cũng chỉ vì cái nhà này, vì con bé, thế mà giờ đây nó xảy ra nông nổi này anh không lo cho nó lại còn mang nó ra để thỏa thuận đổi chác, anh làm tôi ghê tởm – Mẹ em vẫn tiếp tục

- Tôi đã làm gì chứ! – Bố em hỏi trong vẻ thất thần.

- Đây anh nghe đi – Mẹ em vớ lấy cái đài, nhét cuộn băng vào rồi bật lên.

Lúc đó tai em như ù đi, em không nhớ cụ thể họ đã nói gì, em chỉ nhớ nội dung câu chuyện là của cha em và ông X. Hình như lúc đó ông X đang cầu xin cha em giữ kín chuyện này, đổi lại ông ấy sẽ xin nghỉ hưu sớm để lại cho cha em ghế hiệu trưởng, còn ông và gia đình sẽ vào miền Nam sinh sống. Em không biết nữa, lúc ấy em cảm thấy đau lắm khi biết cha em đã đồng ý.

Cha em, một người chăm em từ nhỏ tới lớn, cha em vừa là một người cha, một người mẹ, là cả thế giới với em nhưng giờ đây ông lại không bảo vệ em, không chia sẻ với em.. ngược lại ông lại mang em ra làm vật đổi chác lấy địa vị, quyền lực.. Thế giới của em đã kết thúc, cuộc đời của em đã sụp đổ... Em – Một cô gái 16 tuổi đã đưa tay mình kết liễu cuộc đời ngay trong đêm đó.

- May mà không sao, nếu không anh đã chẳng có em – Tôi thì thảo với em lời ngọt ngào nhất có thể

- Hì, mẹ lại phát hiện ra mà – Em cười

- May thế! – Tôi cũng cười theo em.

Em không nói gì, chỉ nhìn băng quơ đầu đó, đôi mắt em lại trở nên buồn thảm, em đã chịu nói ra, với tôi thế là đủ rồi, mọi chuyện với em cũng đã kết thúc rồi. Tôi cố gắng lái suy nghĩ em đi hướng khác.

- Sao em lại đi cùng anh? – Tôi hỏi

- Em sống hoang dại mà

Em cười làm tôi hơi giật mình, cảm giác khó tả nhưng tôi muốn bỏ qua, không muốn suy nghĩ thêm nữa.

- Em đùa đấy, chưa kịp làm thì gặp anh rồi, định mệnh à! – Em mỉm cười hôn lên xương quai xanh của tôi.

- Thật á?

- Ủ!

- Tại sao em yêu anh? – Tôi vừa cười vừa hỏi

- Định mệnh mà – Em cũng cười.

- Thế em đã từng yêu ai chưa?

- Rồi! Ngày mai anh sẽ gặp anh ấy – Em cười tươi

37. Chương 37

Tôi lặng người cay đắng, chả lẽ ngày mai tôi gặp người yêu em hay sao chứ? tôi đóng vai trò gì trong đó chứ? chả lẽ em đòi đi Xín Mần là vì điều này hay sao chứ? Cảm giác chua xót trào dâng.

- Anh không phải buồn đâu – Em vẫn cười và vươn người hôn lên má tôi.

- Anh có buồn đâu chứ - Tôi chối đây đẩy nhưng làm sao dấu được nỗi buồn đang ứ lên tận cổ.
- Anh ấy thú vị lắm, mai anh gặp sẽ thích ngay thôi mà – Em nói làm như không để ý tới cảm xúc của tôi.
- Ủ! – Tôi nhặt tên
- Vậy mai mình qua gặp anh nhé!

Em mân mê cái đầu ngực bé tí của tôi làm tôi nhột quá trời, không kìm được mà cười lên thành tiếng. Thôi thì ra sao thì ra tôi cũng đành phải gặp vậy, tôi không muốn em thất vọng về tôi, dù sao cũng chỉ là người cũ.

- Được rồi em! buồn quá! – Tôi vừa cười vừa bảo em, tâm trạng cũng vui đi đôi chút.
- Hứa đấy nhé
- Anh hứa
- Lại ngoắc tay đóng dấu nào
- Ok này

Tôi ôm em ngủ, được một lúc tôi tỉnh dậy lại muốn em “khám bệnh” nhưng thấy em đang ngủ say bên cạnh nên lại thôi. Ngoài trời mưa vẫn rơi nặng hạt, thành từng hạt lộp bộp trên mái tôn thành tiếng rất vui tai. Tôi lại nhớ lại những ngày thơ bé ở cùng bố mẹ, hôm nào mưa là tha hồ lấy chậu mà hứng nước rất là khoái chí, không biết rằng hành động đó của mình tuy các cụ cũng vui nhưng ở đâu đó trong sâu thẳm tim các cụ đang nhói lên từng hồi. Bố mẹ mà, tôi nhớ quá! tôi cũng hiểu tại sao em lại hận bố mình như vậy, tôi cũng không thể tin được là bố em lại làm như vậy, nếu là tôi tôi cũng sẽ chẳng biết làm sao.

Em nằm bên cạnh, tiếng thở nhẹ đều cũng khiến tôi nhớ đến một người, có lẽ người ấy cũng nhớ tôi chẳng? tôi không chắc? Thôi thôi kệ, chỉ là một chút vu vơ thôi mà.

Trời sáng, tôi bị đánh thức bởi tiếng gà gáy rõ ro ngay trước cửa. Vươn vai ra khỏi cửa lúc tờ mờ sáng, vươn vai hít thở khí trời trong lành sau trận mưa, tôi nhận thấy cảm giác của mình thật yên bình, thanh thản. Từ sân nhà đằng sau tôi nhìn lên quả đồi phía trước, có rất nhiều đá và nhiều tảng rất lớn, hầu như không có cây to mà rất trống trải. Cừ phời mình ra cần gì làm ừ ừ, như vậy lại đẹp hơn ấy chứ, tôi nghĩ thế. Sau cơn mưa mà, bao giờ trời cũng đẹp nhất.

“Oa oa”, em vừa ngáp vừa đi ra khỏi cửa, nghe giọng tôi thấy đã thấy buồn cười nên quay lại, trở mắt ra nhìn em:

- Đi vào phòng ngay, nhanh – Tôi quát lên
- Sao thế? – Em vẫn đang ngái ngủ
- Ăn mặc thế à

Hóa ra em đang quần độc cái chăn trên người, chả có ý tứ gì cả, chắc đang nghĩ đây là khách sạn hay sao ấy.

- Chết chết!

Chợt nhớ ra đây là nhà người quen ngủ nhờ nên em cũng vội chạy ngay vào. Năm phút sau em mới ra với vẻ mặt cười hì hì che ngượng.

- Em cứ tưởng mình đang ở Đồng Văn
- Gớm, tự nhiên thế? may mà chủ nhà chưa ra đấy? – Tôi cười
- Oài, ra thì kệ chứ - Em chống chế
- Hừm, bó tay em mất thêm

Em khoác tay tôi nhìn mặt trời lên sau rặng núi. Không khí miền quê bao giờ cũng thế, trong lành và yên ả. Mãi ngẩn tôi quên xù nó chụp hình, cảnh thế này không chụp hình cũng phí, hay tại là em đang dựa vào tôi nhỉ?!

Đôi vợ chồng anh chủ nhà cũng dậy từ rất sớm, còn mời chúng tôi ăn sáng nữa. Quần áo đã ướt hết rồi nên họ tặng chúng tôi mỗi người 1 bộ quần áo dân tộc Tày, trông tôi đúng là buồn cười trong bộ quần áo này nhưng Khả Vân thì trông đáng yêu lắm, như cô gái dân tộc tuổi teen ấy.

Chúng tôi tặng lại họ 1 triệu coi như tiền quần áo và công của anh chồng hí hục sửa xe cho tôi nhưng họ nhất định không chịu nhận, sau cùng họ cũng nhận cho chúng tôi 500 ngàn nhưng mặt thì không tỏ vẻ vui lắm, như gượng ép vậy. Tình người nơi này thật đáng quý biết bao.

Gần trưa chúng tôi lại lang thang trên đường tìm về Xín Mần

Trung tâm huyện Xín Mần hiện ra trước mắt, so với các huyện khác thì Xín Mần có vẻ tấp nập hơn, nhưng vẫn mang nét gì đó rất hoang sơ và bình lặng chứ không như các huyện khác. Chúng tôi chọn một quán nhỏ nằm ngay gần ủy ban để ăn, có vẻ quán khá vắng khách cho những ngày này.

Bước vào quán như những người dân tộc Tày chính hiệu nhưng chúng tôi chỉ bị vài phút là chủ quán nhận ra ngay là người Kinh, tiếp chúng tôi bằng giọng Kinh lơ lớ.

- Anh chị đến đây du lịch à? – Chủ quán hỏi

- Vâng! Ở đây có món gì hả chị? – Khả Vân hỏi

- Nhiều món lắm

Chị chủ quán kể ra một lô một lốc nhưng rồi chúng tôi cũng chọn ình theo chủ nghĩa thịt, ăn cho chắc dạ. Tôi gọi thêm một chút rượu nữa để nhâm nhi, khi đang đưa lên môi nhấp ngụm đầu tiên thì một giọng nam vang lên.

- Khả Vân?

Tôi ngược mặt nhìn lên, một thanh niên cao gầy nhưng sáng sủa, da hơi ngăm đen với mái tóc vuốt sang kiểu truyền thống đang nhìn Khả Vân đầy nghi hoặc.

Khả Vân cũng ngạc nhiên không kém khi thấy gọi tên mình, em ngược lên nhìn cùng tôi và ngay lập tức thể hiện niềm vui sướng tột độ

- Anh Minh?

38. Chương 38

Chap 38

Khả Vân rạng rỡ ôm chầm lấy người đàn ông tên Minh đấy. Tôi cảm thấy hơi khó chịu nên cũng tọt luôn chén rượu. Họ tay bắt mặt mừng rồi ngồi ngay xuống bàn của chúng tôi:

- Sao anh lại ở đây?

- Sao em lại ở đây? – Họ đồng thanh nói rồi cùng cười phá lên.

- Em đi chơi nên tiện qua đây – Khả Vân cười

- Đạo này em hơi gầy đấy, nhưng xinh ra trong bộ đồ này, làm anh chút nữa không nhận ra – Người đàn ông tên Minh cũng cười nói

- Anh thì đen hơn

- Nhưng khỏe ra – Hắn trả lời và khẽ bẹo vào má em.

Tôi cảm thấy chướng mắt với cảnh tình cảm đang diễn ra trước mắt, bực mình vì họ hình như không cảm thấy sự có mặt của tôi, tức mình tôi tự rót lấy chén rượu rồi cạn một mình. Lúc này sau giây phút vui mừng ban đầu Khả Vân có vẻ như nhận thấy biểu hiện của tôi nên Khả Vân cũng e thẹn và im lặng như cô gái mới lớn. Anh chàng tên Minh đó cũng nhận thấy như vậy nên chủ động giơ tay ra bắt với tôi.

- Tôi là Minh, còn anh là...

- Tôi là H, bạn Khả Vân – Tôi lạnh nhạt

- Ah, rất vui được làm quen với anh – Hấn xã giao nhưng cũng tươi cười lắm.

Chúng tôi ngồi xuống bàn, Khả Vân nhìn cả tôi và anh người yêu cũ của em. Hấn thì chăm chăm nhìn tôi, tôi hơi khó chịu vì bị nhìn một cách chăm chú như vậy. Hấn mỉm cười rót cho tôi chén rượu, thú thật lúc đấy tôi nhìn hấn cười trông cũng hiền lắm.

- Anh là bạn Khả Vân à? chúng ta cạ chén này làm quen nhé – Hấn ngửa mặt cạ luôn chén rượu.

Nhìn cách hấn ngửa cổ uống rượu thôi là tôi cũng biết hấn không phải tay vừa rồi, nhẹ tênh. Tôi cố gắng uống cũng được nhẹ nhàng như thế cho đỡ xấu mặt rồi cũng để tiếp chuyện với hấn. Hấn bắt tay tôi cho đúng phong tục người Tây Bắc sau mỗi chén rượu đầy. Khá cởi mở và thân thiện so với suy nghĩ của tôi.

- Khả Vân giới thiệu lại đi chứ em? – Hấn cười lớn

- Hi hi- Khả Vân tỏ vẻ xấu hổ

- Có gì chứ cứ nói đi việc gì mà ngại – Hấn cười hiền.

- Là ...

- Bạn – Tôi cụt lủn

Khả Vân hơi sững người khi thấy tôi nói thế, em cúi xuống im lặng, đôi mắt hình như ngân ngấn nước thì phải, tôi cảm thấy hối hận vô cùng vì đã làm em như thế này, khá khó xử. Ba chúng tôi tự đứng lại ngồi im lặng, may mắn cho tôi là anh chàng tên Minh đó đã đỡ lời bằng giúp bằng một câu bông đùa.

- Có thật là bạn không? – Hấn huých nhẹ vào tay Khả Vân

- Em... – Khả Vân khá khó trả lời thì phải.

- Là bạn trai, lúc này tôi đùa hơi quá – Tôi sửa chữa sai lầm của mình bằng cách nâng ly lên ráng cười với hấn thật tươi.

- Ah ra thế!

Hấn cười thật tươi, tôi không nghĩ đây là người yêu cũ của Khả Vân, hấn hình như chả có chút gì ghen tức hay khó xử cả, hấn hoàn toàn thoải mái, tôi thấy thật kỳ lạ nhưng cũng không tiện hỏi cho rõ, cảm xúc ghen tức cũng bị giảm phần nào.

Hấn khá thu vị, cách nói chuyện cởi mở và sâu sắc luôn nghĩ và hỏi người đối diện chứ ít khi nói về mình làm tôi cảm thấy trân trọng, rất ít người được như thế, thường thì khi nói một vấn đề nào đó họ thường nói mình thế này thế kia, hay là tôi có ông bạn như thế này thế kia. Hấn thì tuyệt đối không chém gió cái kiểu như thế, hấn thường thì khi nói về vấn đề nào đó hấn thường hỏi và đào sâu vào đó hơn.

Khoảng cách lúc đầu giữa tôi và Minh cũng được tan biến, Minh kém tôi 2 tuổi nên gọi tôi bằng anh, Minh thường rất hay nhìn Khả Vân rồi nhìn sang tôi, Khả Vân lúc đó chỉ biết ngồi khì khì. Được vài ba chén Minh mời chúng tôi về nhà chơi.

Qua đỉnh đèo Gió chúng tôi được Minh đưa đi một quãng xa với nhiều con đường lát lẻo nữa mới đến được nhà cần đến. Căn nhà nhỏ nhưng khang trang, từ đây đi đến trang trại cá của Minh cũng gần. Minh đang thử nghiệm nghiên cứu nuôi cá hồi chất lượng cao ở đây mà.

- Tôi tưởng cá hồi chỉ sống ở Sapa được thôi chứ? – Tôi ngạc nhiên

- Không! Các hồi sống ở những nơi có nhiệt độ từ 9-20 độ, có thể chịu được đến 24 độ trong thời gian ngắn anh ạ! – Minh hào hứng

- Vậy tất cả miền núi đều có thể nuôi được loại cá này à

- Không tùy nơi anh ạ! Như ở đây cũng nuôi được nhưng mà tỷ lệ sống sót ít nên hiệu quả chưa cao lắm.

- Ừm – Tôi không hiểu vấn đề này lắm.

- Ví dụ thế này cho anh hiểu nhé: Ở đây em đang chất lọc, lựa chọn ra một loại cá hồi có gen đặc biệt, có thể sống tốt ở những nơi có nhiệt độ 25 độ lại. Như vậy nếu thành công thì mọi người dân Tây Bắc có thể có cuộc sống khá giả hơn vì giá trị cá hồi khá cao, mà Việt Nam có thể xuất khẩu được cá hồi chứ không phải nhập khẩu như bây giờ nữa – Minh cười.

- Ừm.!

Tôi khá khâm phục chàng trai này, anh ta có vẻ như rất đam mê và yêu cuộc sống con người nơi đây.

- Cậu là người ở đây luôn hả? – Tôi tò mò

- Không em người ND

- Ồ! vậy sao lại kiếm nơi đây để lập nghiệp thế? ở đây tuy đẹp nhưng buồn chết

- Mỗi người một sở thích mà anh! Em sinh viên đi nhiều và yêu nơi đây nên bắt đầu lên đây từ đầu năm. Nơi đây hoành tráng vậy chứ là lứa đầu tiên em thử nghiệm thôi, không biết có thành công hay không? – Minh lo lắng.

- Kiểu gì cũng thành công thôi – Tôi bắt tay và chúc cho Minh được thành công.

Hơi cảm thấy xấu hổ khi chỉ hơn cậu ta có 2 tuổi mà tôi giờ đây vẫn chưa thể biết mình có thể làm cái việc gì cả đời, thời sinh viên có thể tôi cũng có ước mơ và đam mê như cậu ấy nhưng giờ tôi bị cuộc sống cuốn đi đến nỗi bản thân tôi còn chẳng hiểu được chính mình nữa..

Trò chuyện với Minh một hồi tôi biết rằng anh chàng người ND này tuy học khá nhưng lại chọn ình cái trường mà ta cho rằng rất vớ vẩn là nông nghiệp, từ đó chàng thanh niên năng động này tập trung nghiên cứu vào thủy sản và công nghệ sinh học, và giờ anh ta ở đây để nghiên cứu cách làm ăn cho đồng bào. Ngẫm lại thì ở đời chả có mấy người nào “điên” như anh chàng này.

Minh dẫn tôi và Khả Vân đi vòng vòng qua thăm các nơi ở trang trại, giới thiệu nào là đây là nơi chăm cá giống, đây là phòng nghiên cứu, đây là dòng suối được ngăn với một lưu lượng và nhiệt độ nhất định để nuôi cá, rùi etc.. Tôi với Khả Vân ù hết cả đầu bởi cái sự nhiệt tình này, cứ gật đầu liên tục mà chả hiểu mô tê gì. Chỉ đến khi chiều về Khả Vân đi nấu nướng cùng mọi người thì tôi và Minh mới có cơ hội nói chuyện riêng với nhau một chút, trong tôi về Minh còn khá nhiều lần tẩn.

- Cậu có vẻ rất thân với Khả Vân – Tôi hỏi dè dặt

- Còn hơn cả thân ấy chứ - Cậu ta cười lớn.

- Vậy cậu là gì với Khả Vân? – Tôi tò mò hỏi trực diện luôn

- Ừm... nói thế nào nhỉ! Cái này cũng khó

À ra vậy, có lẽ Minh là người yêu cũ của Khả Vân thật nên mới khó nói như thế, tôi thôi không hỏi nữa và cũng chả muốn làm khó Minh, dù gì thì trong mắt Minh tôi cũng là người mới.

- Anh quen Khả Vân bao lâu rồi – Tuy nghĩ thế nhưng tôi cũng không nén nổi tò mò.

- Cũng lâu rồi, từ khi Khả Vân lớp 11 – Minh trả lời, hơi suy tư chút

- Lâu vậy cơ à? – Tôi ngạc nhiên

- Ừm... – Tôi thấy ánh mắt của Minh có vẻ hơi là lạ, có chút gì đó buồn buồn.

Câu chuyện của chúng tôi bị ngắt quãng bởi tiếng gọi vào nhà ăn cơm. Minh đãi chúng tôi khá thịnh soạn với nhiều loại cá, lại thêm một nồi lẩu thơm ngon với thịt lợn bản. Bữa ăn cũng khá vui vẻ

- Em đi thế này thì cũng phải nói với ba mẹ một câu – Minh trách Khả Vân

- Tại em vội quá – Khả Vân trả lời giọng hối lỗi

- Chỉ báo hại anh là giỏi – Minh thở dài ngao ngán

- Thôi mà.. – Khả Vân bấu vào tay Minh nũng nịu.

- Em có gặp bà không? – Đột nhiên Minh hỏi Khả Vân

- Không! – Khả Vân tỏ vẻ khó chịu.

- Chắc! – Minh lắc đầu

Tôi thấy giữa Minh với Khả Vân thật lạ! Chẳng hiểu mối quan hệ giữa hai người này ra làm sao nữa. Về mặt hơi tò mò của tôi khiến cuộc nói chuyện của Khả Vân và Minh dừng lại, hầu như suốt cả bữa cơm họ không nói gì nữa, điều này làm tôi càng cảm thấy bất cứ chút gì. Từ hồi nào tới giờ tôi thường không quan tâm đến người khác nhưng giờ tôi tự nhiên muốn tìm hiểu, muốn biết, đặc biệt là về em.

Lựa lúc Khả Vân và mọi người dọn đồ ra ngoài tôi rủ Minh đi dạo, chúng tôi ngồi bên chiếc chòi nhỏ cạnh bờ ao cùng nhau. Tôi mở bao thuốc ra mời Minh một điếu rồi tự mình châm lấy một điếu, có quá nhiều điều tôi muốn biết.

- Anh yêu Khả Vân lâu chưa

Tôi giật mình vì Minh hỏi tôi trước khi tôi định làm gì, có lẽ Minh cũng tò mò y như tôi vậy. Tôi phải trả lời sao đây? Chẳng lẽ lại nói mới quen có 4 ngày nay thôi sao, tôi chẳng tin Minh tin được điều này.

- Điều đấy quan trọng với anh sao? – Tôi hỏi ngược lại, muốn biết Minh trả lời như thế nào

- Quan trọng! – Minh ngấn giọng và nhìn vào tôi nghiêm túc

- Vậy Khả Vân là gì của anh? – Tôi được đà lấn tới.

- Một người cực kỳ quan trọng – Minh vẫn bằng cách nói chuyện rần rờ trả lời tôi không chút nghĩ suy.

- Tại sao lại quan trọng với anh như vậy? – Tôi vẫn cố gắng dò

- Anh có yêu Khả Vân không? – Minh hỏi thẳng tôi

- Có – Tôi chẳng chút suy nghĩ mà trả lời luôn

- Haizzz

Minh khẽ thở dài sườn sượt

- Anh đã biết gì về Khả Vân chưa? – Minh hỏi tiếp

- Cũng biết chút chút

- Như thế nào..

- Khả Vân đã từng tự sát.... – Tôi cảm thấy điều này thật khó nói, giọng tôi nhỏ hẳn đi với hình ảnh Khả Vân với vết cắt hiện ra đau đớn, em thật bé nhỏ và dễ tổn thương.

- Còn nhiều chuyện nữa..- Minh nhả ra hơi thuốc hình vòng tròn điệu nghệ

- Cậu cứ nói đi

Tôi chắc nịch nhưng tim đập thình thịch linh cảm điều gì đó không hay

39. Chương 39

Đúng lúc ấy Khả Vân từ đâu lao tới ôm chầm lấy lưng tôi, Minh vội vàng quay mặt ra phía khác và cười nói với Khả Vân như chưa hề có việc gì.

- Không phải rửa bát à?

- Xì! em định rửa nhưng mà mấy cô không cho em làm, buồn chết đi được

- Chiều quá hóa hư đấy - Minh vẹo vào mũi Khả Vân

- Thì tốt chứ sao - Khả Vân cười hì hì.

Tôi cười nhạt, chẳng biết Minh định nói gì với tôi và Khả Vân, có lẽ phải để sau mới tính được.

- Thôi hai anh em đi dạo nhé, tôi phải đi có việc rồi - Minh nói sau khi gỡ điện thoại đọc tin nhắn.

- Vâng!

Đợi cho Minh đi khuất hẳn tôi với Khả Vân đi dạo, em lại khoác tay tôi tình cảm như chưa có chuyện gì. Tôi cũng mặc kệ cho em nói cười, đầu tôi còn đang lùng bùng mấy chuyện mà Minh lấp lửng chưa nói ra

- Anh sao thế? - Khả Vân nhìn tôi ngạc nhiên

- Có gì đâu! - Tôi giật mình vì câu hỏi của em

- Tự nhiên trầm tư dễ sợ - Khả Vân tò mò

- Gì mà trầm tư chứ - tôi chối đây đẩy

- Rõ là thế, lúc nãy anh và anh Minh nói chuyện gì à? - Khả Vân nheo mắt nhìn tôi.

- Đầu có gì đâu - tôi trả lời

- Thật không?

- Thật! - Tôi ra giọng chắc nịch

- Hừ! Đáng nghi lắm - Khả Vân có vẻ chưa tin tưởng lắm.

Tôi cười hì hì cho qua chuyện, nhưng rồi rốt cục lại quay lại những suy nghĩ kia, tự dưng tôi lại hỏi:

- Minh là người yêu em thật à? - Tôi hỏi nhỏ

- Ai bảo thế - Em trả lời nhẹ tênh.

Tôi ớ người! Chẳng hiểu mô tê gì sất, rõ ràng là đêm qua em còn nói với tôi như thế, giờ đây là phủ nhận sạch trơn, hơi bực mình tôi bảo:

- Đêm qua em chẳng nói thế còn gì!

À. Khả Vân cười tươi.

- Anh nhắc em mới nhớ!, thực ra anh ấy là mối tình đầu của em, mối tình đầu đơn phương thôi - Câu cuối cùng Khả Vân khẽ thở hắt ra một hơi.

- Ra là thế!

Giờ thì tôi hiểu rồi, đêm qua Khả Vân có nói với tôi là gặp người yêu, nhưng là người mà cô ấy yêu chứ không phải là hai người yêu nhau, tôi đã hiểu lầm ở chỗ này. Thật là.. Nhưng trong lòng tôi cũng cảm thấy không vui lắm, dù sao thì Minh cũng là người mà Khả Vân đã từng. Khẽ quàng tay qua eo em tôi kéo nhẹ cho sát hơn.

- Em kể cho anh nghe được không? - Tự dưng tôi muốn biết

- Anh muốn biết thật à? - Khả Vân ngạc nhiên

- Ừ

- Trẻ con lắm.. hi hi! - Em cười

- Thì cứ kể đi - Tôi nheo mắt.

Chúng tôi đi loanh quanh thế nào lại vòng quanh đúng cái ao, giờ lại đang đứng ngay tại cái chòi lúc nãy.

- Để em kể cho anh nghe nhé,

Khả Vân dựa vào vai tôi ngấm mắt nước đang lăn tăn, tôi tiện thể châm điếu thuốc nhìn em chờ đợi.

- Em gặp anh ấy lần đầu khi 17 tuổi, anh ấy đã rất tốt với em - Khả Vân trầm ngâm

- Chỉ thế thôi à? - Tôi cười

- Thực ra như anh biết thì em đã có một số chuyện rất sốc, lúc đó em chẳng còn niềm tin với ai cả và chính anh ấy đã đưa em trở lại cuộc sống này, anh ấy giúp em mọi chuyện, từ việc giúp em ổn định lại tinh thần cũng như giúp em học ôn để thi đỗ đại học..

- Và em đã yêu Minh? - Tôi tò mò

- Vâng, anh ấy đã giúp em quá nhiều, việc có cảm tình với anh ấy chắc cũng là điều bình thường. Minh chính là lý do để em không đi du học và ở lại đây. - Khả Vân cười hiền

- Vậy tại sao em lại không nói tình cảm của mình cho Minh.

Tôi hỏi em, cũng phải. Theo tôi hiểu thì Khả Vân là một cô gái ngây thơ nhưng cũng không kém phần mạnh mẽ, em có thể nói điều đó với Minh được chứ.

- Em cũng định nói với anh ấy! - Khả Vân cười buồn

- Vậy sao...

- Năm ngoái em và anh ấy đi cùng một đoàn từ thiện tới Hà Giang này theo dự án của công ty mẹ, lúc ấy trên đỉnh đèo MPL em cũng định nói với anh ấy tình cảm của em, nhưng cũng lúc ấy em biết được rằng em không phải là người của anh ấy, em trong mắt anh ấy vẫn luôn chỉ là một cô gái bé bỏng, anh ấy hoàn toàn không có tình cảm gì với em hết. - Khả Vân vẫn tiếp tục kể không để ý gì đến lời nói của tôi.

- Minh yêu người khác à? - tôi hỏi

- Một tình yêu ngu ngốc - Khả Vân lắc đầu

- Anh ấy đáng lẽ không nên thế, nó chẳng mang lại kết quả gì hết. Em đã rất giận Minh nên đã đi thẳng về nhà từ hôm ấy, đau khổ mất mấy tháng trời - Giọng Khả Vân trở nên khô khốc

- Vậy.. - Tôi định hỏi tiếp thì bị em ngắt lời.

- Em đã trở lại hoang dại như ngày xưa...

- Ngày xưa? - Tôi ngạc nhiên

Tôi linh cảm thấy có điều gì đó trong em, giọng em hoàn toàn ráo hoảnh, tôi chán nản không muốn tiếp tục câu chuyện nữa, tôi cũng phần nào đoán ra cái cách em đi cùng tôi. Thoáng trầm mặc và thất vọng tôi khẽ thở dài, cảm thấy có điều gì đó đau nhói trong tim. Nhưng hình như em đoán ra cảm xúc của tôi, ánh mắt của em lại nhìn tôi trở nên trù mến.

- Anh biết tại sao em yêu anh không?

- Lời yêu hình như quá dễ nhỉ?

Tôi trả lời bằng một câu hỏi châm chọc, cũng cảm thấy hình như mình hơi quá hay sao.. Em dường lại không để ý tới lời của tôi, vẫn trù mến cả trong ánh nhìn và giọng nói, khẽ ôm lấy tay tôi.

- Em đã nói là định mệnh mà.

- Thế nào là định mệnh chứ? - Thoáng chốc im lặng rồi tôi tự dưng bật ra câu hỏi.

- Anh còn nhớ anh đã đăng mẩu tin đó không? - Em hỏi lại tôi

- Nhớ! - Cảm xúc trong tôi dần dần lấy lại.

- Anh lấy nịch là Suongmo....

- Ủ..

- Em đã rất thích cái nick đó của anh - Khả Vân cười

- Vậy sao? - Tôi thất vọng

- Số điện thoại của anh lại có 4 số cuối trùng với ngày sinh và năm sinh của em.

Quả thực vậy ư? Tôi chẳng để ý nữa, cái số đó là số rác tôi hay dùng để gọi điện, khi nào hết tiền tôi lại vứt nó đi để mua sim khác. Chắc! Tôi lại không nghĩ nó trùng hợp như vậy?

- Vì thế nên em đã nhắn cho anh?

- Vâng! Thực ra em đã thích anh ngay từ lần chúng mình uống cafe, ở anh có nét gì đó rất quen thuộc và an toàn em không lý giải được. Em nhận lời đi với anh hôm đó luôn

- Hi! Mặc dù biết chuyện gì sẽ xảy ra ư? - Tôi cảm thấy vui hơn và bắt đầu trên em

- Không phải! - Em lắc đầu nguây nguẩy

- Ô... sao? - Tôi lại ngạc nhiên

- Kể cả không thích thì em vẫn có thể ngủ với anh - Khả Vân thở hắt ra

- Ô.. - Tôi chỉ kịp ơ một tiếng rồi im lặng.

- Anh nhớ không? - Khả Vân lại quay sang tôi

- Nhớ gì cơ? - Tôi có chút gì đó hơi ngỡ ngàng.

- Khi em khóc và anh ôm em ngủ ấy

- Ủ! - Tôi cố mỉm cười

- Em đã cảm thấy vô cùng ấm cúng, em thấy anh thân thuộc lắm, thật đấy. Có lẽ em thực sự yêu anh từ lúc ấy!

- Em đã hiểu gì về anh đâu - Tôi cảm thấy hơi hối hận

- Em không cần biết, em cảm nhận được, vậy là đủ rồi - Khả Vân lúc cái đầu.

- Ừm... - Tôi cố nén tiếng thở dài.

- Anh có thấy thế không?

- Có - Tôi trả lời

- Thấy chưa! Em đã bảo là định mệnh mà. Tự dưng nó đưa anh với em gặp nhau - Khả Vân cầm bàn tay tôi, nắm chặt.

- Ừm. Định mệnh.

Tôi chưa bao giờ bị tiếng sét ái tình cả, các mối tình của tôi đều từ những việc gần gũi mà thành. Không phủ nhận là tôi đã thích em ngay lần đầu tiên, cô gái bé nhỏ này hình như cô độc quá, giống như tôi vậy, đó là điều chúng tôi cảm thấy đồng cảm từ nhau chăng? Có thể nhưng tôi và hình như cả em nữa hình như đang cố gắng để làm cho nhau bớt cô đơn, lạnh cảm. Là định mệnh chăng? Nếu thế thì... tôi chẳng biết nữa.

- Tình cảm quá, hi - Tiếng Minh vang lên sau lưng chúng tôi.

Minh đang dựa vào cột sau cửa chờ cá tạt lúc nào, nhìn chúng tôi đầy ẩn ý

40. Chương 40

Tôi và Khả Vân giật mình quay lại. Khả Vân khẽ buông tay tôi ra nhún miệng cười:

- Anh đến lâu chưa?

- Kịp để chưa nghe thấy gì! - Minh cười

Tôi và Khả Vân chữa ngượng bằng cách cười hi hi, quả thật chẳng biết nói gì lúc này. Minh nhìn chúng tôi cười ái ngại.

- Đùa đấy! anh vừa mới ra thôi, em không mặc thêm áo khoác vào cho ấm - Minh tỏ vẻ quan tâm.

- Mát mà, chả lạnh mấy - Khả Vân cười
- Hay mình mang bình trà ra đây ngồi nhé - Minh gợi ý
- Vâng em vào pha cho
- Thôi cho anh cafe ấy - Tôi chẳng thích uống trà lắm, chỉ thích thứ đồ uống đẳng đẳng này thôi.
- Có cafe trên tủ ấy, em vào lấy đi, tiện mặc luôn áo vào nhé - Minh bảo với Khả Vân.
- Vâng

Khả Vân nhanh chóng chạy đi. Trời tối mịt mù, hơi sương hay mây làm cho chẳng có ánh trăng hay vì sao nào sáng được cả, chỉ toàn là bóng đêm. Minh nhìn tôi chăm chú

- Vậy là anh và Khả Vân mới yêu nhau?
- Ừm - Tôi trả lời
- Ra vậy - Minh cười nhạt

Điều cười làm tôi cảm thấy hơi khó chịu, cảm giác nhàn nhạt trong miệng khiến tôi cảm thấy có chén rượu thì tốt hơn.

- Rốt cục cậu là gì của Khả Vân?
- Chỉ là một người anh thôi - Minh lạnh lùng với tôi hỏi
- Thật vậy à? - Tôi nhếch mép
- Ừ! Nhưng Khả Vân rất quan trọng với tôi - Minh hồ hững
- Quan trọng vậy sao? - Tôi vẫn chưa bỏ được kiểu cười nửa miệng trên môi.

Minh không nói gì, thực ra chả quan tâm đến thái độ hay điều tôi đang nói thì đúng hơn, anh ta tỏ ra hồ hững mắt chăm chú nhìn xuống mặt hồ hình như đang suy nghĩ điều gì ghê lắm.

- Anh đã hiểu gì về Khả Vân nào? - Đột nhiên anh ta ngừng lên giọng hơi đánh lại một chút, như tra hỏi.
- Đủ để hiểu

Tôi trả lời cộc lốc. Minh lắc lắc cái đầu ra chiều không đồng ý lắm. Anh ta quay hẳn người lại, đôi mắt xoáy thẳng vào tôi khiến tôi cảm thấy hơi chột dạ.

- Thứ nhất tôi nhắc lại cho anh biết là Khả Vân rất quan trọng với tôi, tôi không tha thứ cho ai làm Khả Vân phải đau khổ - Minh gần giọng đối với tôi.
- Cậu cũng yêu Khả Vân à? - Tôi cố lạnh lùng lại phản ứng
- Không phải!
- Vậy cậu lại phải quan tâm cơ chứ?
- Khả Vân đã chịu quá nhiều đau khổ rồi, tôi không cho phép ai làm nó đau khổ hơn nữa.
- Thật à? - Tôi không tin vào điều mà Minh nói cho lắm.

Minh lại đột ngột thở dài, ánh mắt cũng trở lại bình thường như trước.

- Để tôi kể cho anh chuyện này, nếu anh cảm thấy chấp nhận được thì cứ yêu lấy Khả Vân, còn nếu không, quyết định là ở anh
- Cậu cứ nói - Tôi lạnh lùng
- Chuyện là thế này...

Minh im bặt, từ đằng xa bóng Khả Vân đang đến làm tạm dừng câu chuyện của chúng tôi. Thấy dáng vẻ của chúng tôi khác lạ, Khả Vân ngạc nhiên:

- Hai người vừa cãi nhau à
- Đâu có - Tôi và Minh đồng thanh nói rồi quay ra cười xuề xòa
- Nghi lắm - Khả Vân chống nạnh nhìn chúng tôi sau khi đặt ấm chè và hai cốc cafe xuống bàn.
- Hi ! - Tôi cười.
- Hai anh cứ liệu hồn! - Khả Vân dứ dứ nắm đấm vào hai chúng tôi, từng người một.

Uống cafe ở nơi đây cũng thú phết. Thi thoảng có vài con cá quẫy trên mặt nước tạo thành những âm thanh khá vui tai, tiếng nước sôi róc rách được dẫn từ núi xuống ao cũng làm nơi đây trở nên bình lặng. Thấy thế thôi nhưng tôi không dám chắc mình có thể sống trọn ở nơi đây cả năm cả tháng, dù sao phố xá nhộn nhịp ồn ào tuy không hứng thú cũng trở thành một phần trong tôi rồi.

Câu chuyện quanh bàn chủ yếu xoay quanh Khả Vân và Minh, họ có vẻ khá thân mật khi nhắc tới người họ người kia, những người mà tôi không biết nên cũng chỉ cười trừ góp vui, cũng có lúc họ quay sang hỏi tôi nhưng cảm thấy không hứng thú lắm nên tôi chỉ trả lời qua quýt, đầu tôi còn đang bận suy nghĩ những việc khác kia.

Đến khi Khả Vân ngáp dài và ho vài tiếng. Minh lo lắng giục cô nàng trẻ con này đi ngủ sớm. Đợi khi bóng Khả Vân đã khuất Minh mới quay sang tôi nói lại câu chuyện lúc này.

- Lúc này tôi chưa nói xong
- Ủ! cậu cứ kể đi - Tôi cũng không dấu khỏi vẻ tò mò
- Thực ra cũng khó nói, việc này không phải là dễ dàng, anh hãy hiểu cho tôi nhé - Minh bỗng nhiên giọng mềm hẳn.
- Không có gì đâu
- Lúc trước anh nói Vân tự sát - Minh tiếp lời
- Ủ! - Tôi thở dài không dấu nổi vẻ đau xót
- Vân nói với anh thế nào? - Minh hỏi
- Cô ấy đã bị ai đó làm nhục và bố cô ấy mang cô ấy ra trao đổi để có được vị trí nào đó.. Khả Vân không chịu được nên đã... - Tôi buồn bã..
- Hi hi - Minh cười khùng khục trong lòng
- Sao cậu cười?

Tôi giận dữ, có thể nói tôi điên lên với cái thái độ không đúng mực ấy của Minh. Câu chuyện mà Khả Vân kể cho tôi bỗng dưng như bị biến thành tròล้อ. Ngược lại Minh vẫn cười trước thái độ đó của tôi nhưng cũng khoát tay.

- Xin lỗi anh! Nhưng anh tin điều đó à? - Minh vẫn cười
- Hả?

Tôi ngạc nhiên quá đỗi, dường như từ đầu tới giờ tôi hoàn toàn tin những điều Khả Vân nói, nhất là khi nhìn vào mắt em, tôi không thể tin cô gái này nói dối tôi một điều gì.

- Vậy cậu nói Khả Vân đã nói dối? - Tôi quạu mắt nhìn Minh
- Tôi không nói thế! - Minh vẫn cười
- Vậy chuyện này là thế nào? - Tôi hỏi mình nghiêm túc

Minh sau vài câu cười nữa cũng trở lại bình thường, nghiêm túc và lạnh lùng.

- Anh chưa hiểu nhiều về Khả Vân đâu.
- Tôi không tin cậu trừ phi cậu cho tôi một lý do hợp lý - Tôi cũng lạnh lùng

Minh nghiêm túc nhìn tôi chăm chú, ánh nhìn lạnh lẽo

- Anh có thấy hợp lý không?

- À ừ, tôi cũng không rõ - Tôi chưa từng nghĩ đến điều này.

- Nếu bố cô ấy lên chức được như vậy thì hóa ra đã quá dễ dàng hay sao?

- Sao? vậy...?

- Bố Khả Vân đã quá ngây thơ

- Chuyện gì đã xảy ra?

- Chuyện đó là có thật, bố con ông X thỏa thuận cũng là có thật, chỉ có em và bố đã quá ngây thơ

Tôi thở dài...

- Về sau thì thế nào?

- Bố em vẫn lên hiệu trưởng nhờ sự giúp đỡ ngầm của bà mẹ.. nhưng.. - Minh cũng thở dài..

- Có chuyện gì tiếp à? - Tôi hỏi Minh, cảm thấy trống ngực rộn ràng

- Ừm

- Vậy cậu nói tiếp đi - Tôi hỏi Minh dồn dập.

Minh im lặng đôi chút, mắt cậu ta nhìn lên bầu trời đen kịt chẳng có một tí ánh sáng nào cả lạnh lẽ.

- Vì quá giận bố mình nên em đã tự mình biến thành nô lệ tình dục cho con ông X

Tôi sững người, tim dường như ngừng đập, đôi mắt tôi nhìn Minh trân trối. Sự thật là đây ư?

- Khả Vân tự nguyện - Minh nhắc lại với tôi

Tôi im lặng, quá khó để có thể tưởng tượng ra. Mãi sau cùng tự dưng tôi nở một nụ cười khô khốc, cổ họng đắng nghét.

- Làm thế nào mà có thể như thế được.

- Chuyện này rất dài và phức tạp, từ từ tôi mới có thể trả lời cho anh được. Phải rất vất vả tôi và mẹ Vân mới có thể kéo em ra khỏi vũng lầy đó, thật đau đớn. Sau đó thì mới có vết sẹo trên cổ tay như anh thấy đây.

Giọng của Minh vẫn đều đều, lạnh lẽo, từng lời một như cửa vào tim vào tôi..

- Cho nên, nếu anh yêu Khả Vân có hai điều anh phải chấp nhận: Một là quá khứ của Vân, và hai là anh phải hứa chăm sóc đầy đủ cho Vân tới cuối đời. Anh làm được không?

Minh nói ra bình thản, câu cuối anh trầm lại nhìn tôi đầy dò xét nhưng cũng vừa hy vọng. Tôi lắc lắc đầu trống rỗng. Tôi có thể chấp nhận tất cả về Khả Vân, nhưng..

- Tôi không thể

- Sao vậy? - Minh ngạc nhiên nhìn tôi thất vọng.

- Tôi có vợ rồi.

“Choang!!!”. Tiếng rơi vỡ làm tôi với Minh giật mình quay lại. Khả Vân đang đứng ngay đằng sau chúng tôi, dưới chân em là chiếc đĩa vỡ tan, bánh ngọt rơi ra tung tóe, có vẻ em muốn gây bất ngờ bằng cách mang cho chúng tôi bánh để dùng với trà và cafe thì phải.

Khuôn mặt em không dấu nổi vẻ thẳng thốt, hoảng loạn. Em đứng sững nhìn trân trân vào tôi, và từ đôi mắt ấy hai hàng lệ tuôn không ngừng trên khóe mắt. Tôi cảm thấy tim tôi thất lại, cơ thể dường như không thở nổi mà chỉ biết đứng sững đấy nhìn em, như một bức tượng vô cảm và nhần tâm

41. Chương 41

- Khả Vân?! - Giọng Minh thẳng thốt

- Lời anh nói là thật?

Khả Vân không trả lời câu hỏi của Minh, nhìn chăm chăm vào tôi, hàng lệ như dòng suối tuôn tràn ra cả khuôn mặt. Tôi im lặng nhìn em, chẳng thể phủ nhận, chẳng thể nói gì.

Minh gạt tôi sang một bên đến bên Khả Vân, đứng bên cạnh em, hai tay ôm lấy bờ vai bé nhỏ ấy đang run rẩy như muốn chờ che. Thật lạ! Khả Vân gạt anh ta sang một bên không cần đón nhận lấy sự giúp đỡ chân tình ấy, em lặng lẽ nhìn tôi rồi quay lưng đi vào phía trong, bỏ lại cả tôi và Minh đang nhìn em trân trối.

Ánh mắt của Minh nhìn tôi như tóa lửa, hàn học. Giây phút ấy tôi nghĩ rằng anh ta sẽ lao vào tôi như con hổ dữ, sẽ cho tôi một trận nhừ tử đến mềm xương. Tôi nhắm mắt lại chấp nhận, dù sao trong chuyện này tôi cũng là người có lỗi, tôi biết nó sẽ xảy ra, tôi biết nó sẽ như thế nào? Tôi có chẳng không đủ can đảm mà thừa nhận với em! vin vào những lý do nào đó để mà thỏa mãn cái tôi của chính riêng bản thân mình, sự lừa lọc? Có thể nói được như vậy.

Nhưng lúc này nhìn dáng em đi bé nhỏ liêu xiêu như hàng liễu của em mà tim tôi đau nhói, tôi cũng yêu quý em, chỉ là tôi không thể gọi tên tình cảm của chính mình. Sự trải đời và bon chen trong những mối quan hệ phức tạp của dòng đời đã làm lòng tôi khô cạn, tôi không còn đủ lãng mạn để đón nhận tình cảm của em.. Thật tiếc! Tôi chỉ biết nói rằng tôi xin lỗi..

Tôi đang chờ đợi.. chờ đợi Minh sẽ lao vào tôi để tôi có thể cảm thấy với bớt nỗi lòng nào của sự hối hận, của sự ăn năn.. nhưng chẳng có gì. Minh vẫn ánh mắt ấy, nhìn tôi có lửa cháy nhưng lại nắm chặt bàn tay lại kêu thành tiếng, anh ta cũng quay lưng bỏ đi để lại tôi ở đây riêng một cõi mà gặm nhấm nỗi đau, nỗi đau của sự bất lực và không thể được trả giá..

Tôi không nhớ mình kiếm được chai rượu ở một xó nào đó, nhưng sáng hôm sau tôi bị đánh thức bởi Minh. Khi gọi tôi dậy cậu ta có vẻ bình tĩnh hơn sau chuyện hôm qua, tiếp tôi một cách bình thản

Tôi vực mặt xuống nước, cảm thấy sự mát lạnh đến thấu da của suối nguồn Tây Bắc, suối đây lạ lắm, sẽ làm bạn tỉnh dậy ngay tức khắc và cảm thấy thư thái hơn. Tôi vẫn nhớ chuyện xảy ra hôm qua.

Minh đưa tôi một tách cafe.

- Khả Vân nói anh thích uống cafe, mỗi sáng anh không uống một tách thì không thể tỉnh được - Giọng cậu ta lãnh đạm.

- Ừm

- Anh còn nhớ chuyện hôm qua không? - Minh hỏi

- Vẫn nhớ - giọng tôi cũng lãnh đạm

- Vậy ma..

- Khả Vân sao rồi? - Tôi ngắt lời Minh

- Ổn rồi - Minh thở dài

- Ừ - Tôi nhấp ngụm cafe cảm thấy tỉnh táo hơn hẳn

- Vậy Khả Vân chưa biết chuyện anh đã có vợ?

- Tôi không có cơ hội để nói - Tôi thở dài

Minh cũng thở dài theo tôi, anh ta gạt gạt nước trên chén trà rồi nhấp một ngụm, có vẻ uống trà là sở thích của Minh. Anh ta có vẻ trầm ngâm

- Khả Vân là một cô gái yếu đuối, sống bản năng và thường thì không suy nghĩ hậu quả

Tôi im lặng.

- Tình cảm với anh tôi không biết là như thế nào nhưng nhìn Vân như thế tôi đoán anh cũng là một người quan trọng..

Minh tiếp lời.

- Chuyện đến thế này thì tôi nói thẳng ra với anh là anh với Vân không nên tiếp tục, Vân đã quá đau khổ rồi.

Tôi thở dài, có lẽ nên như thế. Còn Minh, hình như Minh vẫn muốn tiếp tục.

- Sau chuyện đó Vân đã bị trầm cảm suốt một thời gian dài, tôi và mà cô ấy đã phải rất cố gắng thì Vân mới lấy lại tinh thần được. Tôi e..

Minh nói đến đó thì dừng lại. Tôi cũng hiểu, dù sao thì chuyện này đã đi quá xa rồi.

- Tôi xin lỗi vì mọi chuyện, thực tình tôi cũng không mong muốn nó như thế này..

- Anh có yêu Khả Vân không? - Minh ngắt lời tôi

Tôi im lặng, lại một lần nữa tôi chẳng biết định nghĩa tình cảm của mình với Khả Vân như thế nào..

- Tôi không biết - Tôi thở dài

- Vậy sao? - Minh nở nụ cười mỉa mai.

- Tôi chỉ biết là tôi quan tâm đến Khả Vân, vậy thôi - Tôi khó chịu.

Minh không trả lời tôi ngay, cậu ta nhìn ra ngoài ao, chờ châm xong điếu thuốc, phả ra một hơi rồi mới nói:

- Anh nên buông tha cô ấy

- Tôi..

Tôi định trả lời minh thì trong túi quần điện thoại rung liên hồi. Mở máy ra có một tin nhắn:

Khả Vân: “Em sẽ hận anh suốt cuộc đời này”

Tôi cảm thấy lạnh gáy, sồn gáy ốc, một cô gái như em có thể làm bất cứ chuyện gì, tôi bấm gọi lại ngay tức khắc. Đáp lại chỉ là tiếng tút tút đồ dài. Tôi hốt hoảng quay sang hỏi Minh.

- Anh nói Khả Vân đã trở lại bình thường

- Theo tôi thấy thì là vậy - Minh bình thản

- Khả Vân đâu? - Tôi hốt hoảng

Minh nhìn tôi cười nhạt

- Đi rồi!

- Đi đâu? - Tôi bật dậy túm lấy cổ áo Minh, anh ta có vẻ hơi giật mình.

- Đi lúc nào? - Tôi trợn mắt nhìn thẳng vào cậu ta quát lên.

- hơn một tiếng rồi

Chẳng nói chẳng rằng tôi phi thẳng ra xe, cứ thế nhảy lên phi thẳng vào trung tâm thị trấn XM. Nơi đây dù sao cũng chỉ là một thị trấn nhỏ rất ít người đi lại bằng xe khách nên tôi đoán em chưa đi được lâu.

Tôi chẳng biết đường, cứ thế mà đi thôi, thật nhanh..

Chiếc xe cà tàng bị tôi thúc cho gió đến rất mặt, chạy một hồi thì tôi đã thấy mình qua thị trấn tự lúc nào, trước mắt toàn là đường đèo dốc. Thôi kệ tôi cứ đi hy vọng sẽ nhìn thấy một chiếc xe khách gần nhất dù biết là khá mong manh

Đây rồi, ông trời không phụ lòng tôi khi vừa lên tới đỉnh dốc tôi thấy có một chiếc xe khách đang lừ lừ đổ đèo phía xa xa. Quá mừng rỡ tôi vít mạnh ga.

“Tặc tặc”.. Đúng lúc này thì chiếc xe của tôi kêu lên vài tiếng rồi lịm hẳn, giờ tôi mới để ý là từ hôm qua tới giờ tôi chưa đổ xăng nên giờ đã cạn. Vội vã tôi nhìn theo chiếc xe khách ấy, nó vẫn đang lừ lừ di chuyển, ngày càng cách xa tôi.

Không còn kịp nữa, tôi chụm tay vào miệng thanh loa hét lên to nhất có thể:

- KHẢ VÂN NNNN....

Chiếc xe vẫn đi

- KHẢ VÂN NNNN....

Nó không có vẻ gì là dừng lại cả, vẫn đang di chuyển từ từ chậm rãi như trên người tôi.

Tôi cho xe thả dốc một cách bất lực hướng theo chiếc xe khách. Nhưng đúng cái lúc tôi không ngờ và mất hết hy vọng nhất thì chiếc xe dừng lại, sau đó một bóng người bé nhỏ quen thuộc xuống xe hướng theo phía tôi mà chạy lại thật nhanh..

Cảm xúc hỗn loạn, tôi như người từ cõi chết sống dậy, tôi vút chiếc xe nằm chổng chơ ở vệ đường rồi chạy như bay về phía em, Khả Vân của tôi..

Khuôn mặt quen thuộc ấy mỗi lúc một gần tôi hơn, đầm nước mắt hơn.. mắt tôi cũng như nhòa đi trước hình ảnh ấy.. Em nhỏ bé quá, tôi không thể nhìn thấy gì phía sau làn nước nhòa nhoẹt. Chỉ cảm nhận dần dần cái bóng ấy nhảy lên và ôm tôi thật chặt

Tôi cũng ôm em vào lòng sợ em sẽ lại rời tôi ra mất, trong giây phút ấy tôi chỉ muốn ôm em mãi thôi, che chở mãi thôi cho em, người con gái của tôi. Em hôn tôi cuồng nhiệt, vào bất cứ chỗ nào em có thể với tới. Môi, mắt, mũi, tai.. tất cả đều phải nằm dưới bờ môi em..

- Đừng buông em ra, xin anh

Khả Vân nói trong làn nước mắt. Sống mũi tôi cay xè, từ lúc nào tôi cũng đã đầy nước mắt như em rồi

42. Chương 42

Em bầu chặt vào tôi không muốn rời, phải khó nhọc lắm tôi mới đặt được em xuống, dùng vạt áo lau nhưng giọt nước mắt trên mắt em.

- Em làm anh lo quá! - Tôi trù mên với em

- Ai bảo... - Nói đến đây em lại rưng rức khóc

- Đừng có đi đâu mà không báo với anh một tiếng như thế chứ

- Trong mắt anh em chỉ là một người con gái... thôi sao - Em nói trong ngất quăng

- Không đâu - Tôi hôn lên đôi mi em

- Vậy anh yêu em thật chứ?

Tôi khé gật đầu, tự sâu trong trái tim tôi tôi thấy cũng chẳng sai.

Em mỉm cười.

- Vậy anh... định thế nào? - Khả Vân

- Anh....

Tôi chẳng biết nói thế nào với Khả Vân cả, tôi chạy đến đây cũng một phần là tôi lo cho em, sợ em làm điều gì đó dại dột. Trước câu hỏi của em tôi đâm ra suy nghĩ, chẳng biết làm thế nào..

- Anh không biết

Khả Vân nhìn tôi thất vọng, tôi thấy điều đó trong mắt em, ánh mắt vừa buồn phiền chất chứa khi vừa hé lên tia hy vọng đã bị dập tắt. Em thả lỏng người buông hẳn tôi ra.

- Em hiểu rồi - Khả Vân lạnh nhạt.

- Em đừng hiểu như thế - Tôi lo lắng tự dưng cuống lên mà nói không suy nghĩ

Khả Vân cười nhẹ một tiếng, mắt em ráo hoảnh.

- Anh yên tâm, em sẽ chẳng làm hại gì đến cơ thể mình đâu - giọng em trở nên xa lạ

- Em...

Tôi không nói nên lời, chữ em thoát ra đầu môi ngay lập tức trở nên im lặng. Ngoài kia tiếng cạu lơ xe đang gọi tướng lên:

- Có đi không thì bảo nào?

- Có! chờ em chút - Khả Vân trả lời.

Tôi đau đớn cầm lấy bàn tay của em, bàn tay giờ đã trở nên lạnh lẽo và cô độc, ánh mắt em lạnh lẽo nhìn tôi nhưng cũng có đôi lúc tôi nhìn thấy tia triu mến trong đó, hay là tôi nhìn nhầm nhỉ? Không biết nữa. Tôi cố gắng gượng an ủi em.

- Hãy sống cho thật tốt.. em nhé

Lại một lần nữa tôi thấy điều gì đó an ủi tôi trong mắt em nhưng rất nhanh nó cũng trở nên băng giá ngay tức thì. Em buông tay tôi ra bỏ đi

- Em sẽ sống còn tốt hơn những gì anh nghĩ

Dáng em lại liêu xiêu từng bước đi về phía chiếc xem. Tôi đứng lặng nhìn em, nhìn theo xe em chậm chậm từng bước rồi nhỏ dần, nhỏ dần, đến khi biến mất hẳn sau khúc cua tay áo.

Tôi ôm đầu ngồi xuống, tự xỉ vả mình bằng tất cả những gì có thể nghĩ ra. Tôi đã làm ột người con gái trở thành thế nào cơ chứ? Cảm thấy ghê sợ chính con người mình.

Thời gian chậm chạp trôi. Tôi sau khi được một người qua đường mua giúp một ít xăng cũng tự thế mà lết về về nhà Minh. Định lấy đồ rồi chào mình ra về nhưng tôi không có cơ hội vì Minh đã đi đâu đó rồi, thôi đành nhẩn nhủ và cảm ơn cậu ta qua một người làm công vậy.

Những con đường, những hàng cây đối với tôi không còn quan trọng, tôi đi mà chẳng để tâm đến bất cứ điều gì.

Tôi nhớ em, nhớ giọng hát vui vẻ của em khi ngồi sau hát bài 500 miles ngày đầu của chuyến đi.

Tôi nhớ em! Nhớ giọt nước mắt của em, của lần đầu tiên khi chúng tôi ngủ cùng nhau, cùng khóa thân

Tôi nhớ em! Nhớ những dòng chữ viết bằng đen pin trên vách núi

Tôi nhớ cả cơn mưa, nhớ cả cách khám bệnh kỳ lạ của em, nhớ nụ hôn ngọt ngào cuồng nhiệt của em..

Nhớ lắm, nhớ vòng tay ôm tôi thật chặt từ phía sau...

Cứ thế. Tôi đi về cùng nỗi nhớ..

Hà Nội cứ thế đón tôi bằng những tiếng còi xe vội vã, khiến cho tôi lại có cảm giác mình trở lại chính tôi, lãnh cảm và trống rỗng. Nằm vật trên chiếc salon phủ đầy bụi sau mấy ngày không lau dọn tôi không thể tin được là mình đã có chuyến đi này cùng em. Nó như một giấc mơ vậy.

Thường ình một bát mì Omachi nóng hổi, đập thêm quả trứng chính là món ưa thích của tôi và bật tivi lên xem. Mấy hôm nay đi mà tin tức cũng chả có gì, chán nản thôi bật sang HBO xem cho vui tai vậy.

Tôi gỡ điện thoại ra, một lần nữa ấn vào số của em. Phía bên kia tổng đài với câu nói dễ thương “thuê bao quý khách hiện không liên lạc được...” lại làm tôi nhói lên. Thở dài tôi bỏ sim khuyến mại ra lắp sim chính vào.

Khoảng năm phút máy hiện lên có 15 tin nhắn mới. Tôi lật tìm xem có nhận được tin của “ai kia” hay không.

Thật tiếc là chẳng có gì. Lại một lần nữa tôi thở dài sườn sượt, có chút đắng cay.

02 tin nhắc thông báo nộp cước - bỏ qua

08 tin quảng cáo không hiện tên - bỏ qua

02 tin của bố mẹ: mua hộ cái bao da ipad

01 tin của bạn thân: “Mày có nhà nhà không tao qua”. Không cần trả lời lại vì cách đây 3 hôm rồi

01 tin báo cuộc gọi nhớ: 16 cuộc gọi nhớ của từ số 091xxxx. Số của thằng đồng nghiệp cũng thân ở công ty đây mà.

01 tin cũng của thằng đồng nghiệp đó: “chuyện lớn rồi đến công ty ngay”

Bấm số gọi ngay cho thằng bạn đồng nghiệp, thằng này tên Bảo, tính cũng tếu táo nhưng tôi nhưng biết cư xử hơn nên giờ đã là phó phòng, còn tôi thì chỉ là con tôm con tép.

- A lô! Có chuyện gì mà gọi cho tao nhiều vậy?

- Tiên sư nhà mày, mày đi đâu mà tao gọi từ hôm qua không được. Không đến công ty mau đi xảy ra chuyện lớn rồi - Giọng thằng Bảo hốt hoảng

- Giờ sắp tối rồi đến *** gì nữa, sáng mai tao qua - Tôi nói giọng chả quan tâm.

- Ờ nhỉ, mà tối tối cái cục c..., ngồi yên ở nhà đấy tao qua đây - Nó chửi tục

Tôi mỉm cười lắc đầu. Thằng này đối với tôi không tệ, ở cả công ty khéo tôi chơi được với mỗi mình nó, thỉnh thoảng tôi với nó đi nhậu riêng với nhau cũng vui phết. Được cái nó biết lấy lòng cấp trên nên thăng tiến cũng nhanh, cùng tuổi thôi mà nó lên phó phòng còn tôi thì ở cái vị trí tép riu này.

Mười phút sau nó đã có mặt ở nhà tôi. Chưa kịp làm gì nó đã léo nhéo.

- Xuống ngay, đi nhậu, tao chờ dưới cầu thang rồi, *** cần chuẩn bị gì đâu.

- Ờ ờ...

Tôi chậm chạp leo bộ xuống 5 tầng cầu thang rồi nhảy lên xe nó. Thằng điên này nó phi như điên ra quán bia ở Nguyễn Hồng rồi gọi luôn 2 cốc và mấy thứ đồ uống thật nhanh.

- Thằng rồ! Trời này ai uống bia.

- Kệ bố! mà mày đi mấy hôm liền công ty xảy chuyện luôn - nó háo hức

- Chuyện gì? - Tôi tập lững

- Làm gì mà hờ hững thế, nghe bố nói này, mà mày đi đâu mà *** gọi được thế? - Nó quay ngoắt câu chuyện sang hướng khác.

- O cái thằng này, đang kể lại sang hỏi tao. Tao đi Hà Giang, được chưa? - Tôi tí nữa thì phun bia vào mặt nó.

Nó trở mắt nhìn tôi.

- O thế à? Thế sao không rủ bố, ở công ty buồn bỏ mẹ, mà mày đi với ai?

- Đi với một em... à mà thôi kể chuyện công ty đi

Tôi cụng bia cho nó phát để thằng điên này nó quên đi. Trái lại hẳn với tôi nghĩ, nó cụng xong mắt nhìn tôi chớp chớp, mồm đớp đớp trông rõ là đùa giỡn.

- Xuân thế! Thảo nào... Tao đến là ngưỡng mộ mày. Vợ mới đi vắng mấy hôm mà đã tí tởn. Thảo nào *** gọi ông đi..

- Tiên sư bố nhà mày. Thôi kể chuyện công ty đi ông tướng.

Thằng khốn đó cười hô hố. Chẳng biết thế nào nhưng đàn ông con trai với nhau thì chuyện quốc gia đại sự không hót bằng cái chuyện chén được đàn bà. Thằng điên này tính hỏi tiếp nhưng bị tôi gạt đi nên giờ mới tập lững.

- Chẳng là thế này... - Nó kéo dài giọng.
- Thế nào? - Tôi gắt
- Ờ ờ. Mà vừa đi hôm trước thì hôm sau mà biết không? xảy ra chuyện luôn - Thằng Bảo đưa cốc lên tu, thằng này đến là có khiếu, biết dừng đúng lúc tạo tò mò cho câu chuyện.
- Nói nhanh mẹ nó đi, không tao về đây, đi về mệt bỏ mẹ
- Ờ. Vừa nói đến đâu nhỉ? À vừa nói đến đoạn mà đi hôm trước thì hôm sau công ty có chuyện luôn. Lão tổng mình ấy mà biết không? - Nó nhìn tôi ra chiều thông cảm.
- Tổng thì ai mà chẳng biết, lắm chuyện.
- À tao hỏi cho vui ấy mà, vì mà có bao giờ được ngồi họp đâu. hớ hớ - Nó ngoác miệng ra cười.
- Thì làm sao - Tôi bực mình.
- Lão ấy bị điều lên cục rồi - Nó nhát toẹt
- Ố! Tin hot. Thằng già dê ấy bị điều chuyển hả? - Tôi không dấu nổi vẻ vui mừng.
- Ủ!
- Vậy số nó cũng xuân đấy chứ, lên đó là lên chức chứ còn gì
- Xuân cái con khỉ, chết dí rồi
- Sao mà chết
- Họ cho lão lên ấy là để ngồi đó chờ điều tra, phòng ốc bị niêm phong lên, ghê vãi vật.
- Thật à? - Tôi sững sốt
- Ủ! đợt này làm căng lắm.
- Cả công ty khéo nhạo lên ấy nhỉ?
- Chứ còn gì! Mấy thằng đệ của lão như thằng Đ, K, và cả con mụ L kế toán nữa kỳ này toi là chắc.
- Ủ! - Tôi cũng cảm thấy hơi buồn vì tôi cũng khá quý chị L.
- Haizzz - Thằng Bảo thở dài.
- Thế có sắp mới chưa
- Có rồi
- Sao mà?
- Trẻ, hắc xì dầu, mai mà lên mà gặp lão, tao gặp rồi.
- Gặp làm gì vậy?
- Lão ấy nói đợt tới sẽ cải tổ toàn bộ công ty nên lão ấy sẽ trực tiếp phỏng vấn lại từng người một - Thằng Bảo giọng hơi mỉa mai
- Thì làm sao
- Làm sao cái con mẹ mà. Tao bằng tại chức thì toi chắc rồi chứ sao nữa. Bắt đầu từ ngày mai đấy, mà về vừa kịp lúc chứ không là toi. - Thằng Bảo thở dài thườn thượt.
- Thế không có điểm sáng nào à?

Tôi không quan tâm lắm, dù gì làm ở đây cũng chỉ là chiều lòng ông bà già tôi, tôi sau nhiều thất bại cũng đã phải nghe lời. Nó có ra sao thì tôi cũng mặc kệ, cái lo là lo cho thằng Bảo kia.

- Có! - Thằng Bảo trả lời
- Gì? - Tôi hỏi lại nó và đưa cốc bia lên tu
- Bảo Hân! em xinh như người mẫu, ôi nữ chúa của đời anh -
- Mắt nó mơ mơ màng màng ra chiều tầm đặc lắm. Tôi xem tí nữa thì cho bia trong mồm mình lên đầu nó.
- Hân *** nào ở đây!!!
- Thư ký của sếp mới, đúng là tuyệt thế giai nhân - Nó vẫn không thoát khỏi vẻ mơ màng

43. Chương 43

Chán với thằng rồ vì gái này, thảo nào bằng tuổi tôi mà giờ vẫn đếch có vợ, tôi cứ thế là ngửa cổ nốc bót cốc bia, cho bót đi phần nào nổi u sầu trong lòng.

- Thế mọi người sao rồi? - Tôi hỏi lại nó
 - Thì sao nữa, giờ như cá nằm trên thớt cả lũ.. Haizz - Nó chán nản.
 - Mà sao nhanh thế, tao thấy cứ đều đều - Tôi tỏ vẻ suy nghĩ.
 - Tao cũng nghĩ thế, nghe phong thanh nói có đơn tố giác sai phạm tài chính gì gì đó, họ điều tra thấy có cơ sở nên dùng phát xuống làm việc luôn để phòng tẩu tán chứng cứ. - Haizzz. nó thở dài
 - Ờ mà lão ấy làm thế không bị tố giác cũng lạ - Tôi trầm ngâm
 - Xời! Ở các công ty khác bọn nó còn hơn thế, lão này được cái ăn chia sòng phẳng nên bị tố giác lại là lạ đó, luật đâu nó thế rồi. Chẹp.
 - Đéo tin được - Tôi chắc nịch
 - Ờ, mai mày đến công ty thì biết
 - Mai thứ sáu, phỏng vấn kiểm tra quái gì thứ sáu, sao không để sang tuần làm luôn cả tuần cho xong nhỉ?
 - Thằng này nó hâm lắm, nó thích là làm, thế thôi.
 - Từ đâu về đấy? - Tôi tò mò
 - Từ trên bộ xuống, hình như trước cũng làm ở công ty nào đó rồi thì phải, trông oai và hiểu biết ra phết
 - Ờ! vậy à!
 - Ừ. Nghe nói cũng COCC gì gì đấy mới được thế.
 - Lại COCC - Tôi chán nản
 - Mày cũng thế còn gì! - Nó nheo mắt
 - Tao nói là cơ chế, chứ ham hố đéo gì. Bực mình - Tôi cãi lại
- Thằng Bảo cười hô hô. Mà nó nói cũng phải, nhớ hôm đầu tiên tôi vác hồ sơ đến cái công ty này thằng cha tổng đã nhìn tôi nheo nheo mắt:
- Cháu anh Liên hả?
 - Dạ vâng
 - Cháu anh Liên thì phải sắp xếp rồi - Lão cười
 - Mà mày gọi anh Liên là gì ấy nhỉ? - Lão hỏi
 - Cháu gọi là ông trẻ ạ - tôi trả lời

- Ô! Tận là ông cơ à? – Hấn ngạc nhiên
- Tại vai về dòng họ nó thế mà bác – Tôi cười
- Ở đây thì chỉ gọi là anh thôi, chú gọi thế mấy cô ở văn phòng gọi theo thì chết – Lão cười hô hố.
- Hi! – Tôi cười

Thế rồi lão khoác tay tôi thân mật gửi tôi xuống phòng dự án, phòng hot nhất bấy giờ nhưng cũng chỉ được 3 tháng. Sau khi ông Liên nghỉ hưu và chuyên tâm vui thú điền viên và tôi cũng đã thể hiện là một thằng cứng đầu khó bảo thì lão cho tôi sang làm luôn cái công việc chán ngắt là hoàn thiện hồ sơ mời thầu, một công việc chán nhất quả đất. Phũ thế đấy, nếu không vì bố mẹ và gia đình khuyên tôi phải nhẫn nhịn thì tôi đã bye bye công ty chết tiệt này từ lâu lắm rồi, cứ nghĩ đến cái đoạn đon đả của lão khi mới nhận mà tôi phát tởm.

- Mà dạo này vợ chồng mày thế nào? – Thằng Bảo đột nhiên hỏi
- Haizzz – Tôi thở dài
- Việc đéo gì phải thở dài, đàn bà là phù du, thầy u mới là tất cả - Thằng Bảo xoen xoét cái mồm.
- Thì vẫn thế
- Thế thì là thế nào? Nói thế bố thằng nào biết được – Nó nói như chửi tôi.
- Có đéo gì đâu mà nói – Tôi sững cồ với nó.
- Ờ ờ! hiểu rồi. Nhìn mày tao đếch muốn lấy vợ luôn – Nó làu bàu.
- Kệ mẹ mày – Tôi cũng làu bàu
- Mẹ tao thì mày phải kệ chứ, chứ kệ tao thế đéo nào được, anh em chiến hữu với nhau. Mà tao nói thật vẫn chưa có tin gì à? hai vợ chồng mày ấy – Nó câu đầu thì tếu táo mà câu sau nói giọng quan tâm thế.
- Chưa! Chả thấy đếch gì.
- Vợ chồng mày đi khám chưa
- Mấy tháng trước nói mãi hai vợ chồng mới đi khám, kết quả là chả có vấn đề gì, hai vợ chồng hoàn toàn bình thường – Tôi thở dài.
- Ờ! Một là mày nói phét, hai là tại mày chiến gái cho lắm vào rồi giờ nó toi mẹ chức năng đi.
- Chiến cái đầu mày ấy – Tôi cáu.
- Chả thế còn gì – Nó cười hì hì
- Làm đéo gì có – Tôi chối
- Thì vừa đi với gái lên HG về còn gì – Nó cất cái giọng đều lên.
- Ó - Tôi ngớ người.

Tự dưng nó lại làm tôi nhớ đến Khả Vân, chả biết em đã về tới nhà chưa nhỉ? Nụ cười của em lại lớn yörn trước mặt tôi. Đến giờ phút này ngoài cái ngõ nhà em và tên em, tên trường em tôi mới nhận ra mình chẳng biết thêm điều gì về em nữa.

- Lại ngộ gái rồi – Giọng nhăn nhó của thằng Bảo làm tôi tỉnh lại.
- Ngộ cái đầu mày ấy
- Ngon không?
- Đéo biết
- Chân dài không?
- Tổ sư mày

- Nước nôi đầy đủ không?

- Đ.. cụ mày

- Bao tuổi?

-

Thằng khốn ế vợ nó thậm chí chẳng quan tâm đến câu chữ của tôi, toàn câu hỏi trần tục và bỗ lố khiến tôi chỉ muốn nhảy lên và cho nó một đấm vào mặt. Thấy tôi có vẻ sắp cáu thật sự nó cũng im luôn, rõ là thằng biết điều thật. Tuy nói chuyện với nó thế thôi chứ tôi trong lòng cũng phục cái tài giao tiếp của thằng này, nói chuyện lúc nào cũng như đánh nhau..

- Mày không sợ vợ mày biết à? – Nó tò mò

- Biết gì?

- Thì đấy! – Nó nháy mắt chặc lưỡi cái.

- Biết được đã tốt.. – Tôi lại thở dài

- Sao mà tốt, mà nói thật tao hỏi thế thôi chứ thằng Tuấn vợ nó nói cho tao hết rồi. Kể cũng lạ.

- Đ.. cụ! đàn ông dẻo gì buôn chuyện như đàn bà

Thằng Tuấn là bạn thân của tôi từ hồi cấp ba, hồi tụi tôi còn ở trên núi. Ra trường đại học thì có mỗi tôi và nó là ở lại HN nên hai thằng thân nhau lắm. Thằng Bảo biết thằng Tuấn cũng là thông qua tôi mà lại hợp tính nhau hóa ra thân, có lúc chúng nó đi nhậu mà lại không thêm rủ tôi, đúng là lũ pê đê, tiên sư hai thằng ế.

- Nếu bỏ qua việc đưa lê đưa chuột thì vợ chồng mày có vấn đề thật đấy.

- Thôi kệ mẹ, tao chán rồi.

- Đợt này nó vợ mày đi Lào có hỏi han gì không?

- Từ hôm đi tới giờ toàn tao nhẩn, nó chưa hỏi tao được câu nào – Tôi chán nản kể khổ.

- Sao lại thế nhỉ?! Mặc kệ chồng luôn à

- Đéo hiểu

- Thôi để hôm nào tao rủ cả thằng Tuấn nữa đến tư vấn ày vụ này nhé.

- Ờ! – Tôi nhặt toẹt

- Mà mai luôn á, tranh thủ vợ vắng nhà mấy anh em mình làm loạn. Hổ hổ - Thằng này chợt nhớ ra nên vỗ đùi đánh đét phát ra chiều đắc chí.

- Kệ mẹ chúng mày

Làm hết mỗi hơn chục cốc bia thằng Bảo đưa tôi về, cứ lầu bàu sau hôm nay uống ít thế. Chẳng lẽ nói với nó ông mệt bỏ mẹ ra, đi mấy trăm km phi từ XM về HN, rồi chưa kịp tợp xong bát mì thì mày đến.. Bố khỉ! Nhưng mà thôi, tôi sợ nó nhớ ra lại động chạm và hỏi han đến Khả Vân thì tôi chẳng biết làm sao.

Lại một mình trong căn phòng vắng, cái cảm giác cô độc lại tràn về, lại thêm vòng tay em, thêm được ôm em..

Chẳng hiểu sao lúc uống bia thì thấy mệt thế, buồn ngủ thế, nhưng về nhà nằm lên giường nghĩ sẽ nhắm mắt lại là có thể ngủ ngay. Nhưng khi nhắm mắt xong thì bao nhiêu thứ lại hiện lên trong đầu. Tôi mở điện thoại lướt qua facebook của vợ, vẫn chẳng có thêm update gì, update gần nhất cũng cách đây 6 tháng, em để nó như ngôi nhà hoang vậy. Nghĩ thế nào tôi lại cho cái sim rác vào điện thoại, bật lên đọc lại tin nhắn của em.

“Em sẽ hận anh suốt cuộc đời này”

Từng dòng chữ như nhảy múa trước mắt tôi, tôi linh cảm có điều gì đó không hay, tôi lo sợ, tôi với ngay vào nút call, đáp lại tôi vẫn là tiếng tổng đài quen thuộc. Số của em không phải số rác vì nó khá đẹp, tại sao em lại không bật lên chứ, tin nhắn tôi gửi vẫn đang trạng thái pending.. Mong em luôn an lành, tôi cầu nguyện và chìm vào cơn mộng mị.

Em ở đó, Khả Vân ở đó nhìn tôi cười lạnh lẽo. Em từ từ xắn cổ tay áo lên rồi rút rất nhanh ở trong người ra một con dao lam sắc nhọn, ánh sáng từ đó phản chiếu vào mắt tôi làm tôi bị lóa. Từ từ, từng chút một em đưa vào cổ tay trắng ngần của em từng vết, máu ở đó xối ra hồi hả. Lúc đầu thành tia, rồi thành từng dòng chảy xuống ướt đầm nền nhà..

Tôi muốn hét lên nhưng không hét được, như người câm vậy, khăn đặc, tay chân tôi đã bị trói chặt từ bao giờ. Em thì vẫn nụ cười lạnh không tỏ ra đau đớn, từng bước từng bước em tiến về phía tôi, đưa cánh tay đầy máu đang chảy ứa vào sát mặt tôi, cười nhẹ rồi gục xuống, ngay dưới chân tôi.

Tôi gào thét trong im lặng, tiếng tôi cào xé trong lồng ngực mà không thể thoát ra. Ngoài kia đôi mắt của vợ tôi đang nhìn tôi một cách vô cảm, đầy hả hê.

44. Chương 44

Sáng Hà Nội luôn bắt tôi dậy sớm vì những tiếng còi xe.

Đi ăn sáng tôi chào em chủ quán cafe dưới nhà bằng cái nháy mắt trêu chọc rồi tiến tới công ty chờ NGÀY PHÁN XÉT, đây là thằng Bảo nó gọi như thế.

Thằng Bảo vỗ vai tôi ở cầu thang máy, giọng cười gằn dở của nó khiến tôi lạnh gáy.

- Ráng lên nghe cưng
- Kệ mẹ, cùng lắm là out khỏi đây chứ lo đêch gì
- Ồ! Rồi móc cám mà ăn con ạ
- Lương lậu thế này thì đáng nhẽ biến lâu rồi mới phải – Tôi cười nhạt
- Xời, lương ít lậu nhiều, sống khỏe re – Nó nhả nhổ
- Mà có lậu chứ tao có đêch đâu – Tôi trừng mắt
- Ờ nhể tao quên, hớ hớ - Nó đập đập vai tôi an ủi.
- Thôi lượn đi – Tôi giả vờ cúi.

Thằng cha cười hềnh hếch biến về phòng nó an nhàn. Tôi cũng lững thững đi về phòng mình. Mọi người ở đây chào hỏi tôi bằng mấy câu xã giao vốn có nhưng không dấu nổi vẻ lo lắng trong họ.

Quả thực thằng Bảo nói không sai. Công ty giờ loạn lên như một mớ bòng bong, không ai bận tâm vào công việc của mình nữa mà túm năm tụm ba ngồi bàn luận. Từng người từng người một được gọi lên phỏng vấn (gọi là phỏng vấn lại) một cách bất ngờ, và khi bước ra họ cũng chẳng hiểu điều gì sẽ đến với mình sau đó. Tiến Anh, tên sếp mới đó có vẻ cũng khá rần rật.

Buổi trưa tôi nhận được cú điện thoại của thằng Bảo gọi lên Cantin tầng 12 để ăn cơm. Cả đoàn người rùng rần đứng trước quầy cơm để nhận phần của mình, tâm trạng không hồ hởi như mọi khi. Tất nhiên là ngoại trừ thằng Bảo điên, nó tuy nói chuyện lớn gọi cho tôi ồ ồ nhưng về mặt nó thì vẫn hớn hờ và vui vẻ như mọi khi, bước lên tầng tôi đã thấy nó đứng dậy ở bàn vẫy tay gọi tôi rồi rít.

- Không phải lấy đâu, tao lấy ày luôn rồi, ra đây đi.
- Ờ - Tôi lững thững bước ra phía nó.
- Thấy công ty hôm nay thế nào? – Thằng Bảo hỏi
- Đúng là như mớ bòng bong thật – Tôi trả lời
- Đây, tao bảo mà, mà gọi mày chưa? – Nó nhìn tôi có vẻ lo lắng

- Chưa! Nhưng thằng cha trưởng phòng bị gọi rồi, về mặt như tàu lá chuối luôn
 - Ồ, thằng này luôn là thằng ngu mà tỏ ra nguy hiểm. Gặp cha ấy là đứt chắc rồi. Chẹp chẹp – Nó chẹp miệng.
 - Tao chả quan tâm mấy
 - Mà tính sao? – Nó hất hàm hỏi
 - Thì không tao ra ngoài làm, sao đéo đâu lại còn lương cao – Tôi trả lời, thú thực là chả biết ra sao nữa, tôi chưa tính tới chuyện đấy.
 - Diên – Thằng Bảo trố mắt.
 - Ổn mà, diên gì chứ! – Tôi thở dài
 - Nói chuyện với mày nhạ toẹt – Thằng Bảo chán nản
 - Ồ
 - Đấy, nhạ đéo chịu được, thôi mày ra lấy chai bia đi, nhạ quá nhạ quá
- Thằng Bảo vừa nói vừa phẩy phẩy tay, chả biết nó làm trò thật hay thế nào nữa. Tôi lắc đầu tiến ra quầy nước ngọt lấy hai chai bia Hà Nội, lấy xong tôi quay lại đi thẳng ra bàn thì có tiếng gọi của chị bán hàng.
- Không lấy mở bia hả em?
- Sực nhớ ra tôi quay người lại thì va vào ai đó. Chỉ thấy tiếng loảng xoảng và tiếng “ôi” kêu lên, khay đồ ăn đã rơi xuống đất mất rồi.
- Chết tiệt, tôi nghĩ và cúi xuống gặt ít đồ ăn vào khay cho đỡ bẩn. Cô nàng mà bị tôi va vào cũng cúi xuống gặt cùng.
- Tôi xin lỗi, tôi vô ý quá – Tôi tỏ vẻ hối lỗi
 - Không sao đâu anh!
- Một giọng con gái thanh mảnh cất lên khiến tôi tự dưng cảm thấy xao xuyến, ngược mắt nhìn lên phía người đối diện thì thôi rồi, tôi khéo đổ bình mặt lại mất. Cô nàng mặc chiếc mini juyp kiểu văn phòng đang ngồi trước mặt, khe hở đủ để tôi cảm thấy rộn ràng. Hơi ngại trước tình huống này tôi quay mặt đi giả vờ dọn tiếp.
- Thôi để chị dọn cho, vào lấy khay khác đi – Giọng chị tạp vụ lạnh lạnh.
- Đúng là người tốt có trời giúp, tôi vội vàng đứng dậy, còn cô nàng có vẻ cũng bối rối trước tình huống vừa rồi nên mặt cũng đỏ như gấc, đáng vẻ cũng khá bối rối.
- Tôi giờ đây mới có thể nhìn rõ khuôn mặt cô nàng và ngay lập tức như bị sét đánh. Chiếc cằm cao và nước da sáng ngời giúp cô gái hình như đang tỏa sáng trước cả cái tầng này, đôi chân thon dài và khuôn mặt thanh tú khiến cho tôi như chết lặng. Mái tóc buộc kiểu đuôi gà ngược về phía sau khiến cho em càng trở nên dễ thương hơn bao giờ hết. Cả người em toát ra vẻ thoát tục và cao sang khiến tôi ngẩn người ra mà ngắm, mà nhìn.
- Anh bị bắn rồi! – Em nói trong bối rối
 - À ừ!
- Tôi bị đánh thức dậy bởi chất giọng thanh mảnh ấy, em nhìn tôi ngại ngùng rồi đưa tôi chiếc khăn giấy lấy được ở bàn, có vệt nước canh bị bắn sang khuỷu tay tôi.
- Không sao đâu – Tôi không cưỡng được ánh mắt mình chăm chú nhìn em.
 - Thôi em đi lấy khay khác ha, khay này cũng toàn món em không thích mà

Em nhón miệng cười rồi bước về phía cantin, mọi người cũng bót nhìn chúng tôi mà lại quay ra bàn luận tiếp. Tôi như kẻ mơ mộng đi về phía bàn của thằng Bảo mà tí nữa quên cả chai bia đang để đấy. Nó đập vào đầu tôi một cái thật mạnh.

- Thằng chóá, số đỏ thế
- Đổ cái đầu mày ấy – Tôi quạu lại, xoa đầu đau điếng
- Mày biết ai đấy không? – Nó ngỏng lên thì thảo vào tai tôi.
- Chịu, hỏi thế bố ai biết! – Tôi mở bia ra tu phát cho nó tỉnh người
- Nàng đấy, Bảo Hân đấy, nữ chúa của tao đấy..

Nó cười hí hí một cách đều giả làm tôi cũng suýt nghẹn vì bia. Nhưng quả thật nó nói thế cũng chẳng sai, ai mà không bị xao xuyên trước vẻ đẹp ấy thì hóa ra chỉ có là thằng dở hơi hay pê đê mà thôi.

- Tao mất bao công không bắt chuyện được mà mày vừa tới đã được nói với em là sao? là sao? Ôi cuộc đời quả quá bất công – Nó tuôn ra một tràng than thở ỉ ôi.
- Công cái nông ý – Tôi làu bàu
- Nông với lông gì, đưa đây – Nó đưa tay ra
- Đưa cái gì? – Tôi trở mắt
- Cái khăn giấy ý – Nó nói nhanh
- Khăn nào? – Tôi vẫn chưa hiểu
- Mẹ! cái khăn em Hân vừa đưa ày ấy
- Ồ

Nó nhòm người dậy giật lấy cái khăn giấy tôi đang lau ít nước canh dính trên tay hít lấy hít để trông như thằng dở.

- Có mùi của em vẫn lưu ở đây này
- Thằng bệnh hoạn – Tôi chửi
- Kệ tao – Nó vẫn tiếp tục công việc kinh tởm của nó
- Mày bị nặng lắm rồi, không chữa nhanh là toi – Tôi châm chọc
- Ờ! mà lúc này mày nói gì với em nó thế
- Nói gì đâu, chỉ qua loa xã giao thôi

Tôi nhún vai nhớ lại cái khe hở khi em ngồi xuống khi nãy, tự dưng cười khùng khục

- Có đéo gì mà cười? – Thằng Bảo tưởng tôi cười nó
- Không liên quan tới mày nhé – Tôi vẫn cười
- Thế sao cười? – Thằng này vẫn chưa chịu từ bỏ

Tôi mắc cười quá không biết sao được khi nhìn thấy bộ mặt thộn ra của nó khi hỏi tôi, chắc nó đoán phải gay cần lắm đây. Tiện thể trêu nó luôn, tôi kéo nó vào gần thì thầm nhỏ:

- Mày đoán xem hôm nay em nó mặc màu gì? – Tôi cười đều
- Màu gì bố ai mà biết! – Thằng này tự dưng ngu tột độ
- Dốt! Màu xanh ánh tím – Tôi cười hí hí.
- Sao mày biết? – Mặt nó lại càng ngu
- Thì lúc ngồi xuống chứ sao? – Tôi cười thỏa mãn.

- Thằng chóa

Nó lần nữa đập vào đầu tôi một phát đau điếng nữa.

- Mày làm mất hình tượng nữ thần trong tao, không xử mày tao thành con kiến nhé – Nó xắn tay áo lên ra vẻ xử tôi thật.

- Hổ hổ ! – Tôi bắt chước giọng cười của nó.

Khi tôi đang cười thủ thế thì nó tự dưng im bất, hai tay buông thõng xuống bàn im và ngoan như một chú cún con. Sự thay đổi bất ngờ này làm tôi chợt dạ mất hứng hẳn.

- Sao vậy? Không chiến đấu à

- Im, nàng đang đến

- Nàng nào cơ? – Tôi ngạc nhiên

- Nữ thần

Tôi ở người, phía sau tôi Bảo Hân đang đi đến, dáng đi kiêu sa nhưng cũng không chậm rãi. Nàng bước đến phía chúng tôi, gật đầu chào thằng Bảo rồi mới quay sang tôi. Tôi thì đang trở mắt nhìn cái dáng vẻ ngượng nghịu của thằng Bảo muốn tức cười thì nàng bảo:

- Anh H phải không nhỉ?

- Ủ có chuyện gì vậy em? – Tôi hỏi lại

- 2h30 anh xuống phòng anh Tiến Anh nhé, anh ấy có việc muốn trao đổi – Em mỉm cười, nụ cười hiền như quan thế âm bồ tát vậy.

- Ủ, được rồi. – Giọng tôi không dấu nổi vẻ hồi hộp

- Vâng, chào anh! Mong anh đúng giờ nhé!

Nàng mỉm cười và bước đi, thằng Bảo vẫn há mồm không thốt được lời nào. Tôi thì chẳng quan tâm lắm vì vụ phỏng vấn làm tôi cũng hơi lẩn tẩn.

- Sao lại thế được nhỉ? – Thằng Bảo lầu bầu

- Sao trắng cái gì, tao sắp toi rồi – Tôi thần thờ

- Mày không thấy lạ à?

- Lạ cái đêch – Tôi bực mình

Nó chẳng quan tâm tí gì tới việc tôi sắp lên thót trong cái Ngày phán xét này. Vẫn giọng trầm trầm buồn buồn nó bảo

- Mày vừa rồi mới gặp em nó đúng không?

- Ủ! Thì sao?

- Vậy sao em biết tên mày? Lúc này mày có nói không?

- Không! Mà ừ nhỉ - Tôi tự dưng thấy lạ

- Đấy, lại còn đến tận đây thông báo nữa.

- Thì sao?

- Thằng ngu. Công ty bao nhiêu người mà sao lại đến thông báo trực tiếp với mày, người khác em chỉ gọi điện đến báo lên là lên thôi. Haizzz – Nó thở dài

- Ủ, tao chịu

Thằng Bảo chán nản cầm chai bia ra ban công làm điều thuốc. Tôi lại chìm trong những suy tư

45. Chương 45

Nói thế thôi chứ thực ra tôi cũng chẳng nghĩ nhiều về Bảo Hân thế lọ thế chai, cái tôi đang nghĩ lại là về cái việc tôi sẽ bị cho lên thớt ra sao trong cái gọi là Ngày Phán Xét ấy. Thật lạ, lòng tôi tuy hồi hộp nhưng cũng không đến nỗi bị quan.

Ngáp dài trong chờ đợi đến chán nản thì cũng đến giờ tôi phải lên gặp cái thằng cha Tiến Anh ấy, tôi ra cầu thang máy bấm tầng để đi lên. Cửa thang máy mở cửa, đúng là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, trong đó là Bảo Hân, chắc là từ dưới tầng đi lên.

- Chào anh! – Bảo Hân nhoẻn miệng cười

- Ủ chào em – Tôi lịch sự đáp lại

Mùi nước hoa thoang thoảng bay nhẹ, tôi không mấy khi quan tâm đến nước hoa nhưng cũng cảm thấy thư thái dễ chịu, không kinh tởm như loại của mấy bà cùng phòng sức nức đến ngạt mũi.

- Em dùng Channel five à? – Tôi gợi chuyện, đây là cái tên nước hoa duy nhất mà tôi biết.

Em cười khục nhẹ trong cổ nhỏe miệng cười, cái môi hơi cong có sức gợi cảm ghê gớm, thảo nào thằng Bảo điên nó phát rồ như vậy cũng phải.

- Không phải, là loại J'adore Giftset – Bảo Hân trả lời

Tôi cười nhẹ, em quay sang nhìn tôi thân thiện.

- Hình như anh H không biết nhiều về nước hoa thì phải

Tôi hơi xấu hổ nhưng ở với cái lũ bạn bạn suốt ngày đi công trường thì làm sao mà phân biệt được cơ chứ.

- Đây là loại duy nhất mà anh biết – Tôi thành thật.

- Thế à!

- Ủ, còn nhiều loại nữa à? – Tôi hỏi cho có chuyện

- Vâng, nhiều lắm, nước hoa có cả một nền văn minh đấy anh ạ!

- Ồ thế à? – Tôi chả hào hứng cho lắm

Hóa ra Bảo Hân cũng thân thiện chứ không như vẻ kiêu sa và khó gần của vẻ bề ngoài, cách em nhìn và gợi ý cũng làm cho người đối diện cảm thấy thoải mái. Tôi bây giờ lại thấy Bảo Hân khá là dễ chịu.

- Sao em biết anh mà báo thế? – Tôi hỏi

- Hi hi! – Em cười

- Sao mà em cười?

- Thì em hỏi chứ sao. Lúc lấy cơm em hỏi mấy chị xem anh là ai mà hậu đậu thế, với lại nhớ ra lịch nên nhắc anh luôn.

- Em quả là có trí nhớ siêu phàm – Tôi trêu em, không nghĩ là em lại nhớ được cái tên tôi trong hàng chục người lên thớt hôm nay.

- Hứ! Còn dân xây dựng bọn anh quả là khô khan – Em phản ứng lại ngay lời trêu của tôi.

- Ai bảo khô khan, bọn anh cũng rất lãng mạn và yêu màu sắc – Tôi nói mặt tỉnh bơ

- Lãng mạn? màu sắc? hi hi! – Em cười

- Ủ! Ít ra anh cũng phân biệt được các loại vải, giữa ren và satin đấy – Tôi nháy mắt trêu em

Bảo Hân đỏ bừng mặt xấu hổ, chắc bây giờ mới nhớ ra buổi trưa nay. Tôi cười khùng khục vì em bị mắc lừa, nhất thời Bảo Hân không nói được gì

May cho em là cửa thang máy mở ra và phòng sếp mới đã ở phía đối diện. Tôi vội bước nhanh về phía đó nhưng Bảo Hân cũng đi nhanh không kém cạnh tôi.

- Anh Tiến Anh thoải mái lắm, anh cứ tự nhiên nha – Bảo Hân dặn tôi

- Ủ! Anh là thằng cóc tía có sợ ai đâu cơ chứ - Tôi cười

- Em hy vọng vậy – Bảo Hân cười tươi

Bảo Hân mở cửa phòng giám đốc cho tôi, nghĩ thế nào tôi lại kéo tay em lại, Bảo Hân hình như hơi giật mình. Tôi thì vào vào tai em.

- Màu xanh hợp với em lắm

Bảo Hân ngó người, mặt một lần nữa ửng đỏ lên xấu hổ. Tôi cười hi hi. Em không có cơ hội đáp trả tôi vì giờ đã vào phòng GD rồi. Thực ra tôi chỉ muốn trêu em tí cho đỡ căng thẳng khi bước vào phòng thẳng cha sếp mới này.

- Anh H đã đến thưa Giám Đốc – Bảo Hân giới thiệu tôi

- Ủ, mời ngồi, em đi pha cho anh cốc trà – Giám đốc cười với tôi

- Nếu có cafe thì cho tôi một cốc – Tôi gật đầu chào GD rồi nói với theo Bảo Hân. Bảo Hân cười nhẹ với tôi một tiếng rồi đi ra.

- Anh cũng thích cafe à? – Cha giám đốc hỏi tôi.

- Vâng, mặc dù trưa tôi uống rồi nhưng giờ căng thẳng nên tôi lại thêm một chút.

- Không phải căng thẳng đâu, tôi chỉ hỏi một số chuyện thôi, anh ngồi đi – Tiến Anh cười rồi bảo tôi.

Tôi gật đầu nhẹ rồi ngồi xuống bàn. Ở đây có kê một bàn họp nhỏ đủ cho tầm 7,8 người, Tiến Anh ngồi phía trước mặt, đối diện tôi.

Tôi giờ đây có thể nhìn rõ rằng người phía trước, thằng cha giám đốc tên là Tiến Anh ấy. Gọi thằng cha thì có vẻ tếu táo thế nhưng người ngồi đối diện tôi toát ra một vẻ gì đó sáng sủa, thông minh và có tầm. Anh ta trông có vẻ lãnh đạm, lạnh lùng và nguyên tắc giống như quan chức của IBM vậy. Cái vẻ đó nếu là người khác thì đứng trước anh ta cái tôi có thể sẽ bị đè nén đi và trở nên nhỏ bé hơn. Con người đôi khi cũng bị cái vẻ bề ngoài đó che mắt, bị át đi, nhưng với một người ngang tàng và chẳng có gì để mất như tôi thì cũng thấy bình thường, cái hồi hộp ban đầu cũng biến đâu mất nhường chỗ cho sự tò mò, vì tôi nhận thấy anh ta không có vẻ gì là người xấu.

- Anh sinh năm 8..?

- Vâng

- Vậy là chúng ta chỉ hơn nhau có 4 tuổi.

Tôi hừ nhẹ, hơi chán nản, cảm thấy hơn mình có 4 tuổi mà làm tổng gđ một công ty như thế này còn mình chỉ là thằng nhân viên quen, dù rằng là một công ty đang sắp chết.

- Hơn nhau 4 tuổi thì tôi với anh xung tuổi nhưng hợp mệnh, anh đang nói về phong thủy chẳng?

Tôi không bỏ được cái tật xía xối của mình, nhớ lại thằng cha GD của một công ty trước nữa khi biết tôi xung khắc mệnh đã thẳng tay đá mình sang chỗ khác mà chẳng cần lý do. Trái lại với tôi nghĩ, Tiến Anh ngẩng đầu lên nhìn tôi mỉm cười.

- Tôi đã đọc rất kỹ hồ sơ của anh, giờ đây tôi có thể hiểu đôi chút

- Hiểu? – Tôi ngạc nhiên.

- Không có gì đâu, anh cứ nghỉ một lúc nhé!

Tiến Anh khoát tay rồi ngã ra sau ghế, cầm tập giấy lúc nãy Bảo Hân có đặt lên bàn. Tôi thấy thật kỳ lạ, anh ta ngồi đọc chăm chú, ngay cả khi Bảo Hân vào anh ta cũng không ngẩng mặt lên. Bảo Hân nhẹ nhàng đặt tách trà về phía anh ta và đặt cốc cafe, tiếc chỉ là cả phê tan về phía tôi. Tôi nháy mắt với Bảo Hân rồi

khẽ ngoắc ngón tay út chạm nhẹ vào ngón tay em ấy. Bảo Hân bị tôi trêu mím môi lại không dám thở, đi vội ra khỏi phòng.

- Đừng trêu thư ký của tôi như thế? – Tiếng Tiến Anh lãnh đạm, anh ta cũng không ngẩng mặt lên

Anh chàng này tưởng thế mà quan sát kỹ thật, mỗi chuyện hình như anh ta không có khiếu hài hước cho lắm của dân xây dựng như tôi và thằng Bảo diên. Anh ta cảnh báo tôi như vậy chắc là có vấn đề gì đây, tôi nhủ thầm nhưng mặc kệ, chả quan tâm.

- Tôi thấy anh làm khá nhiều công ty

- Vâng! – Tôi thản nhiên

- Có một điều là...

Tôi biết ngay, đoán ra là anh ta sẽ nói tôi nhảy việc này nọ, sẽ có điều gì chi đó mà anh ta sẽ không cảm thấy an tâm, rồi anh ta sẽ nói về việc cam kết, sẽ nói về cống hiến, etc.. cuối cùng là sẽ cảnh báo một ngày không xa anh sẽ tạm biệt nơi đây.. Haizz. Nhưng tất cả lại không phải.

- Có một điều là.. các công ty anh làm việc đều là một lĩnh vực khác nhau, thậm chí khác hoàn toàn.

Tôi ớ người. Anh ta nhận ra điều này, hầu như chưa một ai nhận ra. Anh ta vẫn tiếp tục.

- Công ty đầu tiên anh làm lại là vị trí coder, lập trình viên. Sau đó anh là founder của một website về tài chính mà hiện nay khá phổ biến, rồi anh lại làm marketing ột công ty sản phẩm công nghiệp.. Điều này.. – Anh ta tự nhiên nói chậm và dừng lại

- Anh thấy sao thì cứ nói – Tôi hơi bức mình, hần nhận ra điều người khác không nhận nhưng cái giọng lãnh đạm đó khiến tôi thấy khó chịu.

- Điều này có nghĩa là anh có nhiều kỹ năng và khả năng khác nhau

Hần nhìn thẳng vào mắt tôi. Lần đầu tiên tôi thấy có người nói về tôi như thế, tôi ngạc nhiên qua đổi và trong lòng cũng thầm cảm thấy cảm phục. Cảm giác khó chịu lúc nãy biến mất và thay vào đó là sự thân thiện đã được nhen lên đôi chút.

- Chưa ai nói về tôi như thế cả? – Tôi thở dài

- Một nghề hơn chín còn hơn chín nghề. Tôi thấy như vậy nhưng biết đâu anh giỏi cả chín. Tôi cần anh tư vấn thêm một chút.

Giọng hần không tỏ ra hồ hởi mà vẫn giữ cái kiêu lãnh đạm đó, thảo nào người khác hiểu hần hắc xì dầu cũng phải. Mà tư vấn gì chứ, tôi đoán hần đang định kiểm tra năng lực của tôi.

Tiến Anh ra bàn lấy một sập giấy rồi đẩy về phía trước mặt tôi. Xoáy thẳng cặp mắt về phía tôi rồi bảo.

- Tôi nói thật với anh là giám đốc cũ của công ty đã lấy một phần vốn ngắn hạn của công ty đầu tư vào thị trường chứng khoán từ năm ngoái, hiện nay giá trị số chứng khoán đó còn lại chỉ chưa đầy 1/3. Vì thế... công ty chúng ta hiện tại coi như đã mất đi một khoản tiền tương đối lớn. Chưa nói đến điều khác, việc tự ý rút quỹ như vậy đã đủ khép tội rồi nhưng trong thời gian tới chúng ta sẽ rất khó khăn. Anh xem qua và cho tôi ý kiến.

Tôi không nói gì và cầm lấy tập tài liệu, lướt nhanh một vài con số trên đó cộng với vốn hiểu biết của mình về công ty, cũng mất không nhiều thời gian tôi nhận ra ngay vấn đề. Ngẩng mặt lên nhìn Tiến Anh tôi hiểu cái lo lắng của anh ta là thật. Anh ta nhìn tôi khẽ gật đầu bảo tôi cứ nói.

Công ty trong vòng 6 tháng nữa phải trả lãi ngân hàng V một khoản vay ngắn hạn, khoản vay đó đáng nhẽ phải trả nhưng khoản tiền đó hiện đang thiếu kha khá, cộng với khoản tiền chi phí hoạt động hàng tháng cho công ty và nợ đối tác thì chỉ sau từng ấy tháng việc luân chuyển của dòng tiền sẽ bị ngưng trệ, thanh khoản và hoạt động sẽ bị ảnh hưởng chưa nói gì đến việc thương hiệu và uy tín công công ty. Nếu Ngân hàng xiết nợ bằng tài sản thế chấp đồng nghĩa với việc chúng tôi chết chắc. Tôi nói điều đó với Tiến Anh và sự lo lắng của mình.

- Bằng bất cứ giá nào chúng ta trong vòng 6 tháng tới sẽ phải có một lượng tiền mặt khoảng x tỷ để trả nợ, hoặc phải đàm phán giãn nợ với ngân hàng V.

- Đúng, vấn đề là làm thế nào? – Tiến Anh tỏ vẻ đau đầu

Đến nước này thì tôi đành phải nói nhưng cảm nhận của mình ra.

- Theo như báo cáo thì chúng ta còn một lượng hàng tồn kho khá khá, tôi nghĩ có thể giải quyết được

- Như thế nào?

- Thế này nhé! Theo tôi nghĩ thì thị trường bất động sản tuy ế ẩm nhưng không phải là không có lãi, nhưng chúng ta không có lãi bởi vì chi phí của chúng ta bị đội lên quá cao, so với các công ty tư nhân thì chúng ta bị đội lên tới 20% ngay từ khâu đầu thầu và thẩm định giá. Nếu anh giảm xuống còn như thị trường sẽ tiết kiệm được một khoản khá khá

- Nhưng cái đó về lâu dài, cái chúng ta cần là tiền mặt ngay – Tiến Anh chán nản

- Thì tôi nói thế, theo như bây giờ anh có thể bán bớt các dự án đang xây dựng cho các đối tác khác, chúng ta càng xây thì càng mất chi phí, mà bán trên giá thành thì với thị trường này không bán được.

- Bán dự án tôi cũng tính rồi

- Anh bán bằng một nửa thôi, chấp nhận lỗ bù lại dòng tiền được đảm bảo.

- Hừm... – Tiến Anh có vẻ suy nghĩ.

- Tôi cho rằng với việc giảm chi phí cho các dự án mới mà chúng ta chưa xây, nếu làm tốt và giảm giá thành xuống còn tầm 10-12tr/m² thì tôi nghĩ công ty có cơ hội. – Tôi tự tin

- Tôi với anh cùng suy nghĩ việc này xem sao.

Tiến Anh hình như quên hẳn việc đang là người phỏng vấn, anh ta cùng tôi lật từng trang tài liệu và vẽ sơ đồ lên chiếc bảng trắng trong phòng, chúng tôi cân nhắc từng tí một. Khi ngẩng mặt lên thì đã hơn 6h chiều. Anh ta cười tươi khoát tay.

- Chết thật! đã muộn thế này rồi à? Tôi xin lỗi nhé

- Không có gì thưa sếp – Tôi trả lời tếu táo

- Đừng gọi tôi thế, gọi tên là được rồi. – Anh ta tỏ ra vui vẻ.

- Ok sếp!

- Cái thẳng

Giọng anh ta thân mật hẳn lên. Chợt nhớ ra điều gì tôi hỏi Tiến Anh

- Tôi tưởng hôm nay là ngày phán xét chứ nhỉ? – Tôi cười

- Phán xét gì chứ? – Tiến Anh ngạc nhiên

- Tôi thấy mọi người gọi thế vì bị gọi lên phỏng vấn từng người một nên tôi trước khi vào đây cũng có đôi chút lo lắng – Tôi nói

- A! Ra mọi người gọi vậy hả? Ngày phán xét, nghe cũng hay – Tiến Anh cười

- Vậy không phải à?

- Làm gì có! Tôi cần tìm người hiểu rõ và chân thực về công ty một chút nên muốn nói chuyện thôi. Có những việc mình không chỉ định lượng mà còn phải dựa vào định tính nữa. Dù sao tôi mới ở đây có vài ngày – Tiến Anh cười.

- Ra vậy – Giờ thì tôi đã hiểu.

Tiến Anh sắp xếp đồ xong thân mật khoác vai tôi.

- Ngày mai tôi sẽ ra một quyết định thành lập Ban cải cách gồm các trưởng bộ phận và giám đốc dự án. Anh sẽ là trợ lý tôi, sẽ rất mệt đấy.

Tôi ở người, không lẽ.. Trước khi bước vào căn phòng này tôi còn nghĩ mình sẽ bật bãi khỏi đây bất cứ lúc nào thế mà giờ đây thế sự đổi dời, tôi được lên chức cơ đấy. Quá xúc động tôi lý nhí:

- Cảm ơn sếp

Tiến Anh cười xuề xòa. Chúng tôi bước ra khỏi cửa thì Bảo Hân đã chờ sẵn ở đấy rồi, mỉm cười chào chúng tôi. Tiến Anh vẫn không còn vẻ lãnh đạm đi cùng tôi và Hân ra thang máy, vừa đi vừa hỏi thêm một số chuyện công ty, nhưng tôi mãi ngẩn Bảo Hân nên cũng trả lời nhát gừng. Em vẫn kiêu sa với cần cổ cao trắng ngần và mái tóc buộc ra phía sau. Bật cười khi phát hiện thấy tôi nhìn Bảo Hân, Tiến Anh bảo.

- Chào sếp mới đi em

- Sếp mới

- Từ ngày mai H sẽ là trợ lý của anh để cải cách công ty, có tài liệu gì em cứ đưa cho H đọc trước nhé.

- Dạ vâng!

Bảo Hân trả lời nhát gừng có vẻ ngạc nhiên quá đổi nhưng không dám thể hiện, tôi thì chỉ mỉm cười nhẹ. Bất ngờ điện thoại của Tiến Anh có tin nhắn, anh ta mở ra xem rồi tỏ vẻ chăm chú, có nét hơi lo lắng.

- Phiên H đưa cô thư ký của tôi về nhà hộ nhé. Tôi phải đi có chút chuyện gấp.

- Vâng!

Tôi trả lời. cửa thang máy bật mở và Tiến Anh đi nhanh ra con Merc đã được lái xe đưa đến chờ sẵn trước cửa. Bảo Hân và tôi nhìn nhau dè dặt rồi xuống tầng hầm lấy xe, mắt em hơi long lanh và mặt hơi ửng đỏ tỏ vẻ ngượng ngùng, chắc vẫn nhớ chuyện trưa nay đây mà, tôi cười.

46. Chương 46

- Có gì đáng cười mà anh cười – Bảo Hân liếc xéo tôi cái

- Ah ừ thì tại có một số chuyện nó cứ luẩn quẩn trong đầu anh thôi – Tôi cười.

- Chuyện gì?

- Một chuyện buổi trưa ấy mà – Tôi cười hi hi

- Hử ?!!

Bảo Hân trừng mắt nhìn tôi khiến tôi le lưỡi, chẳng dám chọc ghẹo thêm câu nào nữa, cả hai chúng tôi giữ im lặng mà bước tới cái xe đều của tôi.

- Em lên xe đi – Tôi nói

- Ừm..

Bảo Hân hơi ái ngại, cái váy của em khá bó sát nên không thể ngồi kiểu hai bên được, phải ngồi một bên mà kiểu này thì chông chênh lắm. Tôi phì cười.

Hãy hực thì em cũng leo lên được ngồi sau xe tôi, bám vào thành yên. Thế này thì đèo em cứ như đèo cái chuông, rung rinh khó lái lắm. Nghĩ thế thôi nhưng tôi vẫn tà tà cho con xe tôi chuyển bánh.

- Ối!

Bảo Hân kêu lên, tay rời khỏi yên xe mà bám chặt vào bụng tôi. Chẳng là tôi về số để lên cái dốc từ tầng hầm tới mặt đất nên hơi giựt, em hoảng sợ mà thành ra lại ôm tôi. Tôi thấy bàn tay ấy ôm vào bụng rồi rất nhanh lại thành bầu vào hai vạt áo tôi.

- Em bầu thế thì hỏng xừ mất cái áo mồi của anh – Tôi trêu khi chúng tôi đã lên được mặt đất

- Hừ

Em bỏ tay khỏi áo của tôi, không bám nữa, cũng chẳng nói gì, có vẻ hơi lạnh lùng.

- Giờ đưa em về đâu đây? – Tôi hỏi

- Anh đưa em đến khu Chelsea tại cầu Trung Hòa ấy

Giọng em có vẻ như hơi hồi hộp, tôi cũng thấy mình hôm nay trên em hơi quá làm em gặp tôi đâm ra lại khó xử. Cố gắng cười hiền một cái tôi nói với em.

- Vậy là anh với em cùng đường rồi, nhà anh cũng ở gần đó

- Thật à? – Giọng em lên ột chút

- Ủ! Anh ở NCT, gần thôi mà.

- Vậy thì em cũng đỡ ngại.

Hóa ra em ngại vì sợ tôi phiền hà. Thật là buồn cười quá, tôi nghĩ đến vẻ mặt của thằng Bảo hăm hăm dở dở khi biết tôi được đèo em như thế này thì nó sẽ phản ứng ra sao nhỉ? Người như em thì ai chả muốn ngồi sau xe mình cơ chứ.

- Nhà em ở đấy à? – Tôi hỏi

- Vâng

- Em sống cùng gia đình luôn à?

- Không, em ở một mình

- Chắc, ở một mình thế thì buồn chết,

- Không sao, em quen rồi, trước có ở với chị nhưng chị đi lấy chồng rồi nên em ở từ đó đến giờ.

- Vậy à! – Nói chuyện xã giao kiểu này khiến tôi chán ngấy.

- Vâng. Mà quên mất chúc mừng anh hôm nay được lên chức nhé. – Tôi có thể tưởng tượng ra khuôn mặt Bảo Hân đang cười mỉm.

- Ủ! cảm ơn em, anh chưa thấy lương được tăng em ạ - Tôi cười mỉm

- Rồi sẽ được thôi, có quy chế cả mà

- Hy vọng thế, chứ thời buổi này đói kém quá, anh toàn ăn bánh mì với sữa cầm hơi

- Hi hi – Bảo Hân cười

- Mà em làm với sếp Anh lâu chưa? – Tôi hỏi

- Từ khi ra trường anh ạ! – Bảo Hân trả lời

- Thế được bao lâu rồi

- Mới có một năm thôi anh

Tôi nhẩm tính, em ra trường và đi làm được 1 năm vậy vì chỉ năm nay em mới có 24 tuổi, còn khá trẻ.

Bô lô ba la một hồi thì cũng đến nhà em, em xuống xe chào tôi. Tôi định quay xe tính về luôn thì giọng em bỗng cất lên gọi ới lại.

- Anh đã ăn gì chưa?

- Ngồi với sếp cả chiều mới về cùng em thì lấy đâu ra cái gì mà ăn – Tôi cười

- Thế giờ về nhà ăn với mọi người luôn à?

- Không, anh tí kiếm tạm bát mì cầm hơi thôi, anh chả nói với em rồi còn gì.

Tôi tuy giả giọng tếu táo ra nhưng cảm thấy hơi chạnh lòng, đã vài tháng nay những bữa cơm tối nóng hổi với tôi chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

- Vậy em với anh đi ăn bún đi, giờ này về em cũng chẳng muốn nấu, mà chỗ đó ngon lắm

- Vậy cũng được.

Bảo Hân lại lên xe tôi đi ra chỗ quán bún gần đó ngồi. Nhìn em xì xụp húp tô bún mà tôi biết ngay là ngoài cái vẻ kiêu sa mang hơi hướng sang chảnh kia thì em đúng là một con ma đói chính hiệu.

- Ăn từ từ kéo nghen em – Tôi trêu

- Nghen gì mà nghen, em đói muốn xỉu luôn đây này – Em hì hụp

- Vậy ăn xong làm thêm tô nữa nhé, không phải giữ lễ với anh đâu – Tôi cười hì hì

- Vậy thì tốt quá, tô này em mời nhưng tô sau anh trả đấy nhé – Em cũng cười với tôi.

- Ủ! Xem em ăn được bao nhiêu nào.

- Hì

Bảo Hân tiếp tục chiến đấu với mấy tô bún, sau rồi em lau miệng thở phào ra một cái.

- Ngon thật, em là thích nhất ăn bún

- Còn anh thì thích nhất phở

- Phở nào ngon mà gần đây anh? em cũng thích – Em hỏi tôi

- Phở này ngon lắm, nhiều thịt, cả bát tới 45 cân lận, mà em cũng thích à? anh tưởng chỉ đàn ông thôi chứ

- Tôi trêu mặc dù biết thừa em định hỏi quán phở cơ.

- Anh này toàn nói xàm không à? Em hỏi quán phở chứ có hỏi gì phở của mấy anh – Bảo Hân đỡ ác cảm với cách trêu của tôi rồi thì phải, em có cười hì hì.

- Làm anh cứ tưởng, chỗ Nguyên Hồng ấy, có mấy quán ngon lắm.

- Vậy hôm nào anh dẫn em đi ăn nhé.

- Ok! Sẵn sàng thôi

Tôi lại đưa Bảo Hân quay lại tòa nhà. Em lần này xuống xe dễ dàng hơn.

- À...

Reng reng..Đột nhiên Bảo Hân định nói gì với tôi nhưng điện thoại của tôi reo nên thôi. Tôi nhấc máy, phía đầu dây bên kia giọng thẳng Bảo đang hét lên:

- Thằng chóá! Đang ở đâu thế? về chưa

- Đang về

- Tao với thằng Tuấn đang uống bia gần nhà mày nè, đến nhanh đi cu

- Ờ ờ! chờ tao chút.

Tôi quay sang Bảo Hân hỏi lại em:

- Em vừa định nói gì ấy nhỉ? – Tôi cười

- Không có gì đâu anh

- Vậy anh về nhé

- Vâng

Tôi phi xe đi, cảm giác hình như có ai đang nhìn mình, ngoái đầu lại thì thấy Bảo Hân vẫn đứng đó còn chưa lên, hình như em đang nhìn theo tôi. Tôi phì cười quay đầu xe lại tiến đến chỗ em

- Sao còn chưa lên nhà? – Tôi hỏi
 - Tí em lên – Em trả lời, mặt hơi cúi xuống tí
 - Mà sao anh lại quay lại đây thế? – Đột nhiên em hỏi tôi
 - Anh quên mất – Tôi cười
 - Quên gì cơ? – Bảo Hân giọng ngạc nhiên
 - Quên chúc em có một buổi tối vui vẻ và ngủ ngon, nhớ mơ đẹp đấy nhé
- Tôi cười và lần này phi xe thật ra chỗ thằng Bảo điên và Tuấn rồi đang chờ, không quay lại nhìn nữa

47. Chương 47

Mất vài phút để tôi thấy mặt tụi nó ngay trước cổng tập thể, vì nhà tôi cách nhà Bảo Hân không xa lắm, chỉ đi qua cầu Trung Hòa là tới. Nhìn thấy tôi hai thằng dở hơi cảm hấp này la lên như chọc tiết lợn:

- Ê! Ê! Tao ở đây
- Nhìn thấy rồi, lăm chuyện – Tôi cầu nhàu với tụi nó.
- Hôm nay thế nào? – Thằng Bảo tò mò hỏi
- Thế chứ còn thế nào. Thôi đi qua uống bia nhanh

Tôi và hai thằng bạn chui vào quán bia, quán này ngay gần nhà tôi đi chung cổng luôn, quán nhỏ nhưng được cái bia luôn tươi và ngon nên cũng khá đông khách.

- Sao chúng mày không vào luôn uống mà đợi tao? – Tôi hỏi
- Thì chờ xem mày thế nào đã chứ - Thằng Tuấn bảo
- Chờ làm *** gì! – Tôi nói bậy
- Thì chờ xem thằng nào trả tiền.

Tôi sức mình, làm thế quái nào mà thông tin tới nhanh thế được nhỉ? chả lẽ có tay trong sao. Hừm! Tôi nhìn tụi nó với anh mắt dò xét.

- Mày lấy thông tin ở đâu ra đấy?
- Thì mới biết thôi – Thằng Bảo nháy mắt với tôi ý nhị
- Sướng gì đâu, làm trợ lý cho lão tổng mệt bỏ mẹ ra – Tôi giả vờ than khổ thở dài sườn sượt.
- Trợ lý tổng giám đốc??

Hai thằng nó đồng thanh kêu lên to tướng, nhìn tôi trợn cả mắt ra. Bỏ xừ rồi, bị thằng Bảo chơi ột vố mà không biết. Tôi đành tập tặc.

- Im nào! Tao tưởng mày biết? – Tôi hỏi thằng Bảo
- Biết cái con khỉ, tao đoán mò mày không bị out xuống làm se cu ri ti là may lắm rồi – Thằng Bảo thở dài
- Chuyện này có thật không đấy? – Thằng Tuấn quay sang tôi
- Thật! Mai khéo có quyết định luôn, tao thấy sếp Anh bảo thế - Tôi vẫn làm bộ thở dài
- Thật chứ? chắc trăm phần trăm luôn – Thằng Bảo hỏi lại
- Thật
- Em ơi có đồ gì ngon mang hết ra đây cho anh, đổi cho anh sang Ken đi chứ uống bia hơi hại bụng lắm. Hôm nay có bạn anh chủ chỉ – Hai thằng nó với ngay lấy em phục vụ mà kêu tướng lên
- Mẹ! Lũ khốn nạn

Tôi tức mình chửi hai thằng, lũ này chơi với tôi chẳng nề nang gì sất, chẳng có gì lịch sự với nghĩ cho bạn bè ở đây. Nhưng mà thôi dù sao thì tôi cũng đang vui nên dãi bọt nó một bữa cũng chả sao.

Thằng Bảo ra sức hỏi tôi về sếp Tiến Anh, nó hỏi từ hình thức đến tính cách, thậm chí còn hỏi là sếp đi giày hiệu nào? dùng bút loại gì?

- Bố ai mà biết được – Tôi cau

- Ô! thế mày không để ý à?

- Không! – Tôi cụt lún

- Chán vãi.. 1 – Thằng Bảo cầu nhàu

- Mày vừa nói gì đấy? – Tôi bực mình thực sự

- Ấy ấy! So rì sếp, em nhớ lời. Mà sếp mới lên thì chiều cổ cho thằng em đã vào sinh ra tử mà nói chuyện với sếp, cho sếp vợ đi bao nỗi cô đơn những tháng ngày vừa rồi, sếp nhớ công em nhá, chiều cổ cho em nhá

- Thằng điên này lại giữ cái giọng đơn đả nịnh nọt ra treu tôi làm tôi cũng phải phì cười.

- Vậy mày trả bữa bìa này cho sếp đi rồi sếp chiều cổ cho – Thằng Tuấn xen vào

- Đúng đấy! Chốt – Tôi cười hề hề vỗ vai chiến hữu

- Cái đêch

Thằng này đang định nói bậy nhưng phút cuối lại chuyển thành thành từ khác, tôi với thằng Tuấn dừng lại nhìn nhau rồi lại phá lên cười, uống bia với anh em chiến hữu thế đấy, lúc nào cũng vui vẻ cả. Tôi xoa đầu thằng Bảo như cún con rồi treu.

- Thôi để bữa nay tao trả, nhé

- Thế chứ! Hố hố! Mà bỏ ngay cái tay ra khỏi đầu tao thằng khốn – Nó giữ giọng nhanh như trảo chớp.

- Khiếp! Thằng này thay giọng nhanh thế? – Thằng Tuấn châm biếm.

- Sợ *** gì! hố hố! thằng này làm trợ lý chứ có lên làm tổng thì nó cũng chỉ là thằng chiến hữu của tao thôi, nâng đỡ tao là trách nhiệm, à không! là nghĩa vụ của nó. Không làm thế nó sẽ không là người. Hố hố

- Thằng điên Bảo rú lên cười khanh khách.

- Cái... đêch – Giờ này đến lượt tôi thốt lên.

Gió xoay chiều nhanh ghê ghớm, thằng Bảo đúng là đa nhân cách, nó có thể từ thể loại này biến sang thể loại kia chỉ trong nửa cái chớp mắt, cái này tôi phục lẩn. Thằng Tuấn thì chỉ ngồi xem chúng tôi đấu đá nhau, thi thoảng chêm vào một câu cho hai bên cân xứng để mà đấu tiếp, đột nhiên nó hỏi

- Thôi hôm nay là bữa demo, còn mai kia mày với vợ mày làm bữa chính thức cho xôm tụ nhỉ, tao với thằng Bảo lôi cả hai con gấu sang nữa là đủ bộ.

- Ồ! có lý – Thằng Bảo hưởng ứng

- Haizzz

Tôi khê thở dài, tôi chẳng có tâm trạng nào mà lôi gấu, thể loại mà chúng tôi hay gọi vợ trên các diễn đàn vào đây. Tôi chẳng nói gì mà chỉ uống bia

- Sao thế cái thằng này? – Thằng Tuấn nhìn tôi quan tâm

- Ồ! Đang vui tự nhiên lại đi thở dài

- Chúng mày biết rồi còn gì! – Tôi thoáng buồn

- Ồ nhé! Nhưng mà nhân đợt này chúng mày làm lành luôn đi cho đỡ sốt ruột – Thằng Tuấn giữ giọng ra

- Ủ! đúng rồi! – Thằng Bảo phụ họa

- Không đơn giản như chúng mày nghĩ đâu.

- O!!

Hai thằng ơ một tiếng rồi im lặng nhìn nhau, rồi lại quay sang nhìn tôi. Chắc hẳn nhìn vẻ mặt của tôi nó cũng biết rằng không phải như những chuyện bình thường. Cả hai thằng không ai bảo ai khẽ vỗ vào vai tôi an ủi.

- Thôi có chuyện gì thì cứ nói ra, có giúp được gì thì hai anh em tao giúp, còn nếu không thì chúng tao ngồi nghe cũng được. – Thằng Bảo tự nhiên nghiêm túc, nói thẳng với tôi

- Ủ, có gì mà cứ chia sẻ với anh em, được đến đâu hay đến đấy. – Thằng Tuấn tiếp lời thằng Bảo.

Tôi thở dài sườn sượt, mọi việc đến nước này tôi cũng chẳng biết phải làm gì, cũng muốn chia sẻ với chúng nó cho vơi bớt nỗi lòng, tôi sống trong cái nỗi niềm này cũng quá lâu rồi.

- Chúng mày thấy hai vợ chồng tao thế nào? Cứ chia sẻ thật sự

- Nói thật á? – Thằng Tuấn hỏi

- Ủ!

- Vậy Bảo nói trước đi – Thằng Tuấn đá ngay sang cho thằng Bảo

- O! Sao lại nói sang tao. Mà thôi mà thích nhận xét thật thì tao nhận xét ày luôn. Tao quen mà mới gần được 1 năm chứ mấy, gặp vợ mà cũng chỉ được đôi ba lần, nói chuyện nhiều thì không có nên đây chỉ là cảm nghĩ chủ quan, có gì mà bỏ quá cho nhé.

- Sốt ruột, cứ rào trước đón sau một người thằng lẻo mép – Thằng Tuấn kéo dài giọng

- Ờ ờ, được rồi. Tao thấy vợ mà có thể nói về hình thức là khá xinh, chưa được như Ngọc Trinh nhưng cũng được cái hơn Trang Hạ! hề hề. Nhưng mà tao thấy vợ mà cứ thế nào ấy, nó khá coi trọng hình thức thì phải, tao đếm được trên người nó có tận 5 thứ đồ hiệu.

Nó vừa nói kiểu tếu táo, câu chốt lại vừa có vẻ vừa nghiêm túc nửa đầu và vừa tếu táo nửa cuối. Tôi quay sang thằng Tuấn lại hỏi tiếp.

- Còn mà mà nghĩ sao?

- Tao thì.. Nói thật tao cũng quý nó, mặc dù không nói chuyện nhiều tao cảm nhận nó là người vui vẻ, có thể nói là đơn giản và lạc quan. Với lại tao thấy chúng mày yêu nhau đến năm năm rồi mới cưới, chả lẽ mới cưới 1 năm đã xảy ra chuyện cơ à. Gấu tao thì luôn ngưỡng mộ tình yêu của chúng mày lắm đấy.

- Ủ. Tao hiểu – Tôi cố nốc cho hết cốc bia.

- Vậy sao? chúng mày có chuyện gì nói tao coi? – Thằng Tuấn quan tâm thực sự.

Tôi trầm ngâm chờ cho em phục vụ rót cho hết cốc bia. Rút điều thuốc ra tôi châm một hơi rồi nghỉ ngơi. Sau cùng tôi nói với Tuấn.

- Bây giờ chúng mày bảo tao nói, tao cũng chẳng biết nói chuyện gì cả, có quá nhiều chuyện có thể nói cũng được mà không cũng được, coi nó là nhỏ nhặt cũng được mà thành chuyện lớn cũng chẳng sai. Tao chỉ nói với chúng mày mấy chuyện như thế này.

Tôi dừng lại rít cho xong hơi thuốc rồi lại tiếp tục, cứ cho đây là buổi nói xấu vợ đi nhưng có lẽ tôi cũng nên nói xấu một lần nhỉ.

- Thực ra tao đã bức xúc mấy chuyện này hai ba năm nay rồi.

- Hai ba năm cơ à? – Thằng Tuấn và Bảo đồng thanh thốt lên.

- Ủ! Ví dụ đơn giản nhất là việc quan hệ vợ chồng chẳng hạn. Như thằng Tuấn ở đây biết, tao và gấu yêu nhau một thời gian thì sống chung với nhau từ đợt ấy, trước khi cưới cũng được hơn 4 năm, cả bố mẹ tao và bố mẹ gấu đều biết chuyện đó và đều coi nhau dâu rể trong nhà cả, dù gì thì mẹ tao và mẹ nó cũng là bạn chí thân của nhau từ hồi nhỏ nên mới được tin tưởng vậy... Nhưng đến lúc cưới nói thật tao lẩn tẩn lẩn, chưa định cưới ngay..

- Sao thế? – Thăng Bảo hỏi

- Thực ra bởi vì bố mẹ tao và bố mẹ gấu muốn chúng tao cưới nhau một là để hợp tuổi, hai là để hợp thức hóa mối hôn nhân này. Tao cũng ưu tư lắm nhưng rồi cũng tặc lưỡi kệ và cưới.

- Ủ! Nhưng cái vấn đề là tại sao mày lại lặn tăn ấy chứ? – Thăng Bảo tỏ vẻ sốt ruột

Tôi ngập ngừng, chẳng đẹp gì chuyện này nhưng thôi cứ nói vậy, đàn ông đôi khi cũng hiểu nhau một chút.

- Mày từ từ để tao nói cho coi. Mày biết rằng tao với gấu rất hạnh phúc, tao không có ai khác ngoài gấu của mình, ít nhất trong thời gian hai năm đầu tao thấy vậy. Nhưng rồi ai biết được sự đời, tao có cảm giác gấu đang dần dần thay đổi

- Thay đổi thế nào? – Thăng Bảo lại nói chen

- Từ từ để nó nói – Thăng Tuấn can

- Ít nhất là trong chuyện ấy, chúng tao còn trẻ, đáng nhẽ phải nợ kia mới phải, đằng này...

Tôi thở dài, thăng Tuấn và Bảo cũng im lặng..

- Nói chúng mày có thể không tin nhưng từ khi cưới đến giờ tao với gấu chắc đếm chưa quá được 1 ngón tay.

- Thế thì chịu thật – Thăng Tuấn trầm ngâm

- Tao chẳng biết, đã có vợ đâu – Thăng Bảo gãi đầu

- Cứ suy từ tao ra mà tính, ra trường tao lấy vợ luôn, giờ hai nhóc rồi nhưng vợ chồng tao vẫn đều đều tuần 2 lần là ít – Thăng Tuấn thề thốt.

- Hay vợ mày có vấn đề gì? mày nói với nó chưa? – Thăng Bảo hỏi

Tôi lắc đầu chán nản.

- Tụi mày biết tính tao mà, có gì tao hay mang ra bàn luận, cả chuyện này cũng thế. Nhưng mày biết không nó chỉ im lặng

- Gay nhỉ?

- Ủ. Nói thật, chuyện này khó nói lúc đầu tao nói cũng ngại bỏ xừ, nhưng vì hạnh phúc mình vẫn phải nói thôi, mấy lần sao thì huých toẹt luôn là em bị làm sao ấy. Nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng. Nói thật! Cùng một vấn đề mà nói lần 1, lần 2, lần 3, lần 4... đến lần thứ n thì tao cũng nản lắm rồi, mấy tháng gần đây tụi tao còn chả động vào nhau.

- Haizzz – Thăng Tuấn thở dài

- Chả lẽ nó chỉ im lặng?? – Thăng Bảo tỏ ra nghi hoặc

- Mày nhớ đợt vừa rồi không? lần cuối cùng tao nói chuyện với nó, nó nói tại dạo này anh tăng cân nên em mất hứng thú. Thế là tao lên lịch tập luyện 3 tháng trời giảm được gần 15kg, chứ đợt đấy tao thấy nó nói cũng đúng, béo phì đến phát sợ.

- Thế có tiến triển gì không?

- Vẫn vậy. – Thôi ráo hoảnh.

- Hay là nó có người khác? – Thăng Bảo đa nghi hỏi?

Tôi im lặng, chẳng biết nói gì. Đây chỉ là một trong vô số chuyện tôi có thể kể ra, nhưng lúc này tôi đang chán nản, chán đến chả muốn kể nữa. Từ lâu lắm rồi tôi không cảm nhận được tình cảm từ phía em, sự quan tâm từ phía em. Với ai đó tôi có thể làm cao nhưng đứng trước em bây giờ tôi hoàn toàn bất lực, có thể là do tôi cố gắng níu kéo nữa, có thể do tôi là một thằng hèn hạ nữa, tôi chỉ muốn em trở lại như ngày xưa.. thật khó..

Vấn đề thăng Bảo đa nghi tôi cũng đã nghĩ ra rồi. Tôi cũng đã nói thẳng với em là nếu em có tình cảm với người khác, tôi sẽ để em ra đi, tôi nói với em là tôi không cần thân xác cũng được, cái tôi cần là trái tim

em, nếu em đã không còn thì tôi sẵn sàng chấp nhận. Đáp lại tôi lúc ấy vẫn chỉ là sự im lặng, sự im lặng đáng sợ, nó còn sắc hơn cả lưỡi dao.

- Có thể lắm chứ! – Thành Tuấn đồng ý với Bảo.

- Tao thấy rằng nếu vợ chồng mà như thế thì chúng mày rõ là có vấn đề thật, người đến hơn 50 tuổi cũng chẳng như thế, theo những gì tao biết.

- Vấn đề ấy nhỏ, tao nói với nó rằng nếu có vấn đề gì đó thì đi khám, bây giờ vợ chồng có chuyện là bình thường, nhưng nhu cầu ấy như là cái như cầu hít thở với ăn uống vậy, phải cố gắng. Nhưng tao thử hỏi chúng mày, nếu chỉ một mình chúng mày độc thoại thì chúng mày có chịu được hay không?

- Tao chẳng biết, tao chưa bao giờ như thế – Thành Tuấn thở dài.

- Lần gần đây nhất của chúng mày là khi nào..

Tự dưng tôi nhớ lại và thấy chua xót. Lần ấy sau khi nói chuyện với em, cảm nhận em có nghe lời tôi nói, tôi vui mừng mà nằm ôm em, bàn tay tôi vòng ra qua em nhưng lại bị gỡ ra, tôi hơi giận nhưng cố gắng trườn lên trên, cố gắng tiếp tục.. Tôi ở trên đó, nhìn vào khuôn mặt em, một khuôn mặt tỏ vẻ nhẩn nhai, một khuôn mặt nói lên rằng anh xong chưa? một khuôn mặt thờ ơ, một khuôn mặt vô cảm, một khuôn mặt vô cảm, một khuôn mặt lạnh lùng.. một khuôn mặt biến tôi thành một kẻ ăn xin tình dục, một khuôn mặt khiến tôi trở nên nhục nhã, một khuôn mặt giết chết mọi điều trong tôi.. Lúc đó tôi đã khóc, tôi không kìm được, giọt nước mắt của tôi cứ thế trườn qua khóe mắt tôi, ướt đầm cả một nửa gối. Ở bên kia em vẫn như vậy nằm đó lạnh lùng. Từ hôm ấy tôi trở nên lạnh cảm.

- Cũng gần 5 tháng rồi, mà quan trọng gì chứ! Thôi uống nào chúng mày

Tôi nâng ly bia lên cùng cùng hai chiến hữu. Tụi nó nhìn tôi dè dặt, ái ngại, thông cảm nhưng đầy chia sẻ. Tôi biết rằng tôi phải nâng ly lên thật nhanh, để mà ngửa cổ lên, để cho cái gì đó nghèn nghẹn ở cổ, tràn đầy ở mắt chảy ngược xuống vào tim, vào nơi tôi cảm thấy tổn thương cực kỳ ghê gớm.

- Cùng ly – Thành Bảo hét lên đứng hẳn dậy cầm tiếp cốc bia nữa lên rủ chúng tôi cùng nốc.

Trong giây phút này tôi mới thấy chiến hữu, dù chỉ lắng nghe thôi nhưng cũng làm tôi vui phần nào. Tiếng cùng ly liên tiếp chạm vào nhau thành từng tiếng vui tai, bia liên tục được rót, tôi liên tục được say, hình ảnh em hiển hiện làm vị đắng trong tôi càng lớn.

Không biết tôi về nhà từ lúc nào, chắc mấy thằng đưa tôi lên nhà. Tôi tỉnh dậy và thấy mình khát khô cổ họng, lục tìm chai nước trong tủ lạnh tôi lấy ra tu liền một hơi. Dòng nước mát từ cổ chạy xuống ngực làm tôi tỉnh táo thêm. Không thể ngủ được nữa tôi lấy điện thoại ra, nghĩ thế nào lại gấn cái sim hôm trước vào. Gần như ngay lập tức một tin nhắn nhảy ra màn hình.

Khả Vân: “Em nhớ anh”

48. Chương 48

Tôi thần thờ nhìn dòng tin nhắn hiển hiện tên em. Khả Vân, làm sao tôi có thể quên em được cơ chứ. Trong lòng tôi lúc này trào dâng lên một cảm giác kỳ lạ, một cảm xúc nghèn nghẹn nơi cổ họng, cảm xúc đó hướng về nơi đó, nơi hình ảnh em lững thững bước đi xiêu vẹo về phía chiếc xe đang chờ sẵn..

Tưởng xong cốc nước mát tôi sẽ đỡ hơn phần nào, nhưng giờ đầu óc lại ong lên như búa bổ. Tôi ôm đầu ngồi xuống suy nghĩ. Tôi sẽ phải làm gì đây? Tôi sẽ làm gì đây? Tôi có bao nhiêu câu hỏi mà chẳng thể biết mình sẽ làm gì lúc này.

Chiếc điện thoại rung lên bần bật

“Khả Vân calling...”

Tôi choáng người, em đang gọi cho tôi ư! Trong lúc tôi chẳng thể suy nghĩ được gì, tôi chẳng biết làm gì thì em lại gọi, lại ép tôi phải làm.. Một lần, hai lần, em đang gọi lại.. Tôi nhìn nó trân trối..

- – Cuối cùng thì tôi cũng nhấc máy lên trong vô thức, nhưng cũng chẳng nói được gì.

Đầu kia Khả Vân cũng im lặng, hình như em cũng chẳng biết nói gì với tôi. Chúng tôi cứ thế cầm máy, im lặng và chờ đầu dây bên kia. Một khoảng bao trùm, tôi cũng mong em đừng nói gì cả, tôi cũng chẳng thể nói gì với em nhưng cũng chẳng thể buông máy ra. Em hình như cũng thế, chúng tôi đang chờ đợi nhau nhưng không thể cất lời.. Để rồi tôi lại như một kẻ thua cuộc khi em tự nhiên hát bằng chất giọng trong như nước suối của em

“Saying i love you Is not the words I Want to here from you It’s not that I want you How easy it would be to show me how you feel More than words is all you have to do to make it real Then you wouldn’t have to say that you love me Cos I’d already know

Em hát đến đây tôi có thể nghe thấy tiếng nấc phía bên kia đầu dây, tiếng nấc của em như cửa vào tim tôi một nhát thật sâu, đau đớn..

- Em.. Anh có lỗi Tôi cố gắng không để em biết tình trạng của tôi nhưng cũng chẳng thể giấu được cái ghen ghen trong cổ họng, mắt tôi đã cay xè ặng ặc nước.. Tôi đã làm em quá đau khổ, tôi đã làm cho trái tim nhỏ bé đầy yêu thương kia đang tan vỡ..

Đáp lại tôi em vẫn cố gắng kìm tiếng nấc của mình lại và tiếp tục hát lên, tiếng hát làm trái tim cũng tôi đang vỡ tan theo, thành từng mảnh vụn.

What would you do if my heart was torn in two More than words to show you feel That your love for me is real What would you say if I took those words away Then you couldn’t make things new Just by saying I love you

More than words

Khi tiếng tút tút vang lên thành từng chập, tôi vuốt mặt mình lau đi những ướm đầm trên đó. Em rốt cục chẳng nói với tôi lời nào cả, vẫn chỉ cất tiếng hát theo tôi từng chặng đường đi và giờ đây nó về tới tận Hà Nội này. Tôi thậm chí còn chẳng kịp chào em, người con gái bé nhỏ của tôi.

Tiếng chuông cửa liên hồi làm tôi tỉnh dậy, nhấn thế này thì chỉ có thằng Bảo thôi chứ không có ai khác. Bật dậy nhìn đồng hồ thấy đã 8h, đêm qua tôi đã suy nghĩ về Khả Vân cả đêm khiến tôi gần như mất ngủ. Khẽ lau bầu chửi rửa nó tôi vác cái mặt bơ phờ của mình ra mở.

- Hi!, good morning my brother! Dậy gì mà muộn thế hả ông anh trai?

Con ranh con này là em gái thằng Bảo, tên nó là Quỳnh Thy hay còn gọi là Thy Pooh, mà những đứa con gái tên Thy tôi biết thì không nhiều, nhưng đã biết thì trăm đứa như một, danh đá và lẻo mép và vô duyên. Con bé Thy này giống hệt ông anh trai của nó từ tính cách đến cái việc ể chồng vọng, trừ mỗi cái là một số bộ phận không giống nhau.

- O! Sao mày đến, thằng Bảo đâu? – Tôi hỏi - Lão ấy đang gửi xe dưới kia, em lên trước Nó ráo hoành tự nhiên bước vào nhà tôi, ngã ngửa luôn trên bộ sofa - Mày tự nhiên nhể, con gái con đứa đến là vô duyên - Vợ anh có nhà đâu mà em phải làm lễ - Nó trả lời - Ồ nhưng mà ngồi thế hàng họ phơi hết cả ra đấy – Tôi bật cười vì thấy nó đang mặc váy - Ui dào! Em mặc quần đùi bên trong rồi, hở thế quái nào được - Mày phải nể tao chứ! – Tôi giả vờ cau - Nể làm quái gì, với anh em vô tính rồi. Hề hề

Tôi đến là bó tay con bé này, lúc nào nó cũng như thế. Tôi gặp nó lần đầu khi liên hoan ở cơ quan, hôm đó thằng Bảo dẫn con bé này đi cùng, lúc đầu tôi chép miệng thằng điên này sao mà số xuân vớ được em xinh thế. Hôm ấy nó mặc bộ đầm quây màu trắng trong đến lịch sự và hiền dịu, đi đâu cũng giới thiệu là người yêu anh Bảo làm cả cơ quan bị lừa. Đến khi thằng Bảo ôm một trận phải vô viện tôi đi thăm mới biết nó là em gái ruột, và nó cũng chẳng hiền như cả công ty tôi nghĩ. Bó khí! Đã vô duyên, ể lại còn đeo bông thêm con em dở người này nữa thì còn lâu mới lấy được vợ. Được cái con này khá là quý tôi, thi thoảng nó cũng ngồi cùng tôi cafe nhờ tôi tư vấn này nọ về mấy cậu trai trẻ đang tán nó, tôi hỏi bảo sao không nhờ ông anh quý hóa tư vấn ấy thì nó bịu môi “có điên mới nhờ cái lão ể ấy”, nó nhận tôi thêm làm anh trai từ dạo ấy, số tôi xui nên giống như thằng Bảo rước khổ vào người

- Sao mày không đi lấy chồng đi nhỉ - Tôi rửa - Lấy chồng làm gì khổ bỏ xừ, em có 19, còn cả tuổi xuân phía trước kia - Tuổi xuân không yêu đi thì phí, đồ dốt ẹ. - Tại mấy thằng đó nó trẻ con, anh xem ai ở công ty được được thì giới thiệu cho em – Nó cười hì hì. - Mày chả gặp hết rồi còn gì, có đứa nào lọt vào mắt mày

đâu. Với lại ai bảo mày ngu đi giới thiệu là người yêu thằng Bảo thì ma nó yêu nhé, thấy thế tụi đó đi lấy vợ hết luôn rồi. - Haizz! Trai xịn toàn có vợ - Nó giả vờ thờ dài - Thôi anh xin mày - Tôi bật cười.

Thằng Bảo lau bầu bước vào cửa, vừa đi vừa rửa xả cái gì đó.

- Ê! Tự đứng sáng sớm mò tới đây làm gì thế? - Tôi hất hăm hỏi nó - Làm gì là làm gì? - Nó trở mắt. - Làm gì.. là làm gì.. Làm ông mày mất ngủ chứ sao, muốn ngủ nướng cũng không yên. - Tôi kéo dài giọng ra với nó. - Ồ! Thế thôi mình về nhỉ! Nó dèch nhớ gì thì thôi mình phần, càng tiện - Nó hất hàm gọi con Quỳnh Thy định ra về thật. - Ồ! Cái thằng dở này - Tôi quắc mắt gọi - Mày *** nhớ gì à? - Nó quay sang hỏi - Không! - Thật không nhớ gì á - Ừ! - Ồ thế thì thôi! Hôm qua mày nhờ tao và thằng Tuấn sang dọn nhà, *** nhớ gì thì không tính tao phần đây - Nó cười hềnh hếch.

Thôi chết mẹ, bây giờ tôi mới nhớ ra là chiều nay vợ tôi về, tôi hình như có nhờ hai thằng sang thật thì phải, tôi đúng là có trí nhớ tốt, chả nhớ gì. Haizz!

- Ồ nhớ ra rồi - Tôi cười nịnh - Đấy - Thế thằng Tuấn đâu? - Tôi hỏi - Ừ nhỉ

Nó móc điện thoại ra gọi. Thằng Tuấn từ đầu dây bên kia chửi rửa

- Thằng điên, tao đang ngủ - Sang dọn nhà cho thằng H mà, dậy ngay thằng chóá - Thằng Bảo chửi - Dọn con khỉ, nó bảo buổi chiều mới sang cơ mà - Ồ - Bỏ ngủ tiếp đây, kệ mẹ mày

Thằng Tuấn cúp máy cái rụp trước cái ơ thộn mặt của thằng Bảo

- Nó bảo buổi chiều mới sang dọn - Thằng Bảo cười méo mào - Tao tưởng mỗi tao say, hóa ra có mày nữa - Tôi cười hềnh hếch - Dèch. Tao uống kém gì mày đâu - Nó nhăn nhó - Hề hề - Thế làm gì bây giờ mày? - Nó hỏi - Thì đi ăn sáng, uống cafe chứ làm *** gì nữa

Tôi vừa nói vừa chui vào phòng wc vệ sinh cá nhân chút. Vẫn kịp nghe ngoài con Thy Pooh lanh lảnh:

- Làm em tưởng dọn nhà nên không trang điểm đã vội sang đây - Mày trang điểm làm éo gì! Cafe chứ có phải dạ hội *** đâu - Thì phải cho bọn con trai nhìn nó thêm chứ! Mà anh đóng vai người yêu em thích bỏ xừ ra còn kêu - Thích cái con khỉ ấy - Thằng Bảo gắt - Tưởng em ham à? Anh xấu bỏ xừ ra! Chả hiểu bố mẹ sinh để thế nào mà ra em thì đẹp, ra anh thì vừa lùn vừa xấu. Ôi trời! Há há! - Nó vừa cười vừa giở giọng than vãn. - Con dở - Thằng Bảo than

Anh em nhà này đúng là anh nào em nấy. Tôi vừa lắc đầu vừa oánh răng trong nhà vệ sinh.

Chúng tôi ăn sáng xong phi tạt lên hồ vào quán cafe quen thuộc trên đường Nguyễn Hữu Huân. Quỳnh Thy công nhận cũng thật là xinh, nó ngồi đấy mà mấy cậu con trai mới lớn cũng như mấy lão trung niên cũng phải liếc nhìn trộm. Mấy ông cứ thử rước nó về mà xem, có mà chả ra bã ngay hôm sau ấy chứ, tôi nhủ thầm. Ngó sang Quỳnh Thy thì thấy nó cũng đang đá lông nheo trên mấy thằng có vẻ rất là phồn chí.

- Mày nháy mắt vừa thôi không khéo lác mắt đấy con ạ - Tôi bảo - Xì! Cho mấy cu dê gái ấy ăn dưa bở tí cũng vui, anh nhỉ! - Nó nói rồi ôm lấy tay tôi rất tình cảm - Con dở! bỏ ra cho tao nhờ - Chả thích! Cho tụi nó vừa ăn phở sướng xong cái là phải ngậm sâu riêng luôn. - Nó cười hi hí.

Tôi ngó sang thấy tụi kia có vẻ thất thểu ghen tị thật. Haizz

- Hôm qua mày có gặp Bảo Hân không? - Thằng Bảo tự nhiên hỏi tôi đột một câu - Có! Mà có mấy chuyện buồn cười lắm - Tôi bật cười ngĩ lại cảnh mình trên Bảo Hân - Thế à! Có gì mà buồn cười - À mà chẳng có gì đâu, toàn mấy thứ linh tinh ấy, mà tao biết nhà em ấy rồi. - Ồ thế à? - Nó trở mắt nhìn tôi

Tôi thuật lại nó xui khiến thế nào tôi lại phải đưa em nó về nhà. Thằng Bảo tỏ ra ghen tị với tôi, nó chép miệng.

- Đúng là kẻ ăn không hết kẻ lần chẳng ra.. haizz - Thế là thế *** nào? - Tôi nhăn nhó - Thì đã được thăng chức lại còn được tháp tùng người đẹp - Nó tặc lưỡi - Đẹp gì! Tao thấy cũng bình thường, chẳng phải mẫu người của tao - Tôi trả lời - Tiên sư mày! Thế mà còn không đẹp, nữ chúa của lòng tao đấy mày - Nó lại giở giọng ấy ra. - Ồ! Nhưng nàng không có khiếu hài hước cho lắm, tao chẳng thích - Tôi cười. - Người ta phú quý cao sang, ai thô thiển như mày - Nó bĩu môi. - Ồ thì thô thiển, tao thô thiển nên có vợ, éo ai như anh em nhà mày - Này đừng có lôi em vào đây - Quỳnh Thy nhéo vào tay tôi cái - Ui da, được rồi được rồi

Tôi nhăn nhó vì đau, cái con nhỏ này đến là dã man. Tự dưng tôi nhớ đến Khả Vân cũng nhéo tôi như thế, em nhéo nhẹ, cũng đau nhưng làm tôi vui nhiều hơn, giờ này không biết em đang làm gì nhỉ? Tôi chợt nghĩ.

- Mày giúp tao với Bảo Hân đi – Thăng Bảo tự nhiên nhìn tôi nịnh bợ, làm tôi tỉnh cả ra về với thực tại. - Giúp gì? - Thì giúp tao cưa đổ em nó – Nó cười hì hì, khuôn mặt lộ rõ vẻ đểu giả - Ồ xem xét thái độ đã - Đi mà.. tao năn nỉ đó, giúp tao đi mày, à quên giúp em đi sếp – Nó nịnh nọt thô thiển - Kệ mày! – Tôi nhăn nhó - Rồi tao sẽ mời mày uống bia, ăn thịt cho cả tháng luôn - Nhớ đấy nhé – Tôi rạng rỡ - Ồ nhớ! - Được rồi, nhớ giữ lời đấy – Tôi cười hi hi - Ok! Vì Bảo Hân tao sẽ làm tất cả, vài bữa thịt chó có xá chi

Thăng Bảo chìm vào cảm xúc mơ màng mang tính tự sướng cao. Tôi với Quỳnh Thy chép miệng rồi lắc đầu nhìn nhau kiểu “hâm mẹ nó rồi” ấy.

Điện thoại đột nhiên rung. Tôi thoáng giật mình nghĩ tới Khả Vân nhưng rõ ràng là tôi đang dùng sim chính của mình mà. Tôi đúng là bị hoang tưởng, bởi vì khi dở máy ra thì là Bảo Hân đang gọi.

Tôi dứ trước mặt Thăng Bảo cho nó cay cú rồi ra giọng e hèm nghe.

- Alo Hân đó hà? - Hi! Sao anh biết số em mà nghe - Hi! Sếp Anh bảo anh lưu lại số em để có gì thì thông báo mà. - À vâng! - Thế gọi cho anh có việc gì đấy? - À à.. - Sao mà à à? – Tôi cười - Sếp nói anh chuẩn bị mấy bộ hồ sơ về dự án.... rồi tính toán lại xem mai mang cho sếp. - Thì mai bảo cũng được chứ sao, anh có mang hồ sơ về nhà đâu – Tôi ngạc nhiên - Thì.. thì em cứ nhắc trước thế - Ừ được rồi - Vậy nha anh - Ok, bye em

Tôi gặp máy, hơi lẩn tẩn. Thăng Bảo ngó sang ghen tị

- Nàng gọi có việc gì thế - À bảo tính toán lại mấy dự án ấy mà.. – Tôi trả lời - Mày sướng thật, giờ được gặp em ấy thường xuyên, ước gì.. – Nó thở dài - Ồ - Nhớ giúp nhau đấy nhé – Nó năn nỉ - Được rồi, lắm chuyện quá - Thôi tí mày đưa con Quỳnh Thy về nhé, tao lượn đây - Ồ! – Tôi trợn mắt lên - Ồ gì! Tao có việc quan trọng

Nó nói xong cái lủi ngay đi không kịp cho tôi nói gì. Quỳnh thi vừa cạy cạy cái móng tay rồi chép miệng.

- Lão ấy sợ đưa em đi shopping ấy mà -Ặc! - Thôi anh đưa em đi cũng được, dù gì anh đẹp trai hơn lão ấy - Ngày này! Cô định tính tôi đưa đi thật đấy à? - Chứ sao! – Nó nhõn cười - Còn lâu, ngồi đấy mà mơ – Tôi thần thờ

Cuối cùng thì tôi cũng chỉ chống đỡ yếu ớt và đành bất lực như ông anh của nó. Nó dẫn tôi vào hết Shop này đến shop khác mất tôi gần buổi sáng. Đi với nó tôi lại thế vai Thăng Bảo như là người yêu nó vậy, nó cứ khoác tay dung dăng dung dẻ, thử hết bộ này đến bộ khác cho tôi ngắm mặc dù tôi gần như mù về thời trang và chẳng tư vấn được gì.

- Mày bỏ tay anh ra – Tôi cáu - Không! Phải thế mới giống người yêu - Điên! Tao có vợ rồi, mày làm thế chết tao - Đây là việc của anh, ai nhìn thấy em đến tận nhà bảo cho. Hi hi – Nó cười - Sao mày cứ thích thế này ấy nhỉ - Tôi thở dài chán nản - Thì gái xinh phải đi cùng người yêu chứ, không tụi nó lại bảo em hâm – Nó nhăn nhó. - Xinh quái gì mày! – Tôi xụ xị - Hề hề - Nốt shop này thôi đấy nhé, tao mệt lắm rồi – Tôi ghét cay đắng việc đi mua đồ cùng con gái thế này - Mới thế mà đã kêu, tụi em đi cả ngày được cơ - Tao chịu chúng mày, nốt shop này mà không chọn được thì đi bộ mà về, tao lượn trước - Hừ

Nó xị mặt ra rồi cũng gật đầu. Tôi đắc thắng mỉm cười chờ nó chui vào phòng thay quần áo rồi ra ngoài cửa hàng châm điều thuốc. Đột nhiên tôi cảm thấy như có ai đó đang nhìn mình rất chặt, tôi vội vàng quay người lại thì thấy một mái tóc quen vừa lướt rất nhanh qua cuối ngõ. Giật mình tôi vội chạy theo như sợ mình sẽ đánh mất một điều gì quý giá.

Nhưng tôi chẳng thấy gì! Chỉ thấy một chiếc xe màu đen đang lướt vội..

Quỳnh Thy chạy vội đến bên tôi hốt hoảng:

- Cướp à anh? - Không! – Tôi trả lời vô thức mắt vẫn nhìn theo chiếc xe đó. - Vậy sao anh chạy như ăn cướp vậy? - Chỉ là một người quen thôi – Tôi chưa xốt

49. Chương 49

Chiếc bóng đó là Khả Vân, tôi chắc chắn như vậy. Tại sao em lại tránh tôi chứ? Mà có lẽ như vậy thì hơn, tôi qua tôi đã ngồi nghĩ rất kỹ và vẫn quyết định rằng mình sẽ không gặp lại em. Tôi không đủ khả năng làm cho em hạnh phúc, với em tôi chỉ mang lại toàn nỗi đau mà thôi, gặp em chỉ làm cho em khổ, có thể lúc này em sẽ rất đau nhưng dù sao như vậy sẽ vẫn là tốt hơn.

Quỳnh Thy ngược mắt nhìn tôi lom lom như thể tôi là người hành tinh khác vậy. Con bé có vẻ không tin vào những gì tôi nói, nó bĩu môi.

- Chẳng tin, người yêu cũ à?
- Vớ vẩn, chưa mua được gì hả nàng? – Tôi đánh trống lảng ngay
- Hôm nay xui quá, chẳng chọn được gì. Thôi mình về.
- Ồ.

Tôi chỉ chờ có thể là tốt ngay ra lấy xe đèo cái cô nàng ngổ ngáo này về nhà tôi. Về đến nhà được chừng dăm phút thì thằng Bảo và thằng Tuấn cũng đến, chúng nó lại mang thêm cả chục lít bia và đồ nhắm tiện thể anh em lại ngồi lai rai với nhau, kể ra cũng còn khỏi thời gian.

- Vợ mày đâu mà chuẩn được đi uống bia thế này? – Thằng Bảo quay sang hỏi thằng Tuấn.
- Đi sang nhà ngoại chơi rồi, tao chán quá nên chuẩn sang đây với chúng mày
- Tốt! Anh em thì phải thế chứ - Thằng Bảo khoái chí.
- Khoái cái con mẹ mày, ở đây thì thế về nhà thế quái nào cũng bị ột trận mà xem – Thằng Tuấn tức mình.
- Thế thì về đi, đồ nhắm với bia ở đây được rồi. Miễn lễ nhé, phần. – Thằng Bảo từng từng.
- Vớ vẩn, phần là phần thế nào
- Thôi tao xin chúng mày, uống đi, tiếc là chỉ có một con gấu Pooh này thôi – Tôi can tụi nó
- Có em thì sao nào! Các anh thật vớ vẩn
- Mày cứ la liếm theo tụi tao thế này thì ma nó lấy, né – Thằng Tuấn tĩa đều
- Thế thôi em lượn nhé, tí các anh cứ dọn nhà – Quỳnh Thy cười nhảu nhở
- Ấy ấy! Ngồi ăn đi em, mấy khi, tụi anh đùa ấy mà – Tôi và hai thằng bạn ngay lập tức mềm lòng.

Quỳnh Thy khoái chí ngồi xuống vênh mặt như nữ hoàng, biết được tầm quan trọng của mình nên nó cứ mồi ngon mà chén thật đấy mặc cho chúng tôi rửa xả là con gái thì ăn gì mà lảm thế.

Nhưng mà được cái con bé này thì mồm miệng thế thôi chứ nó cũng ngoan, ăn xong nó tự giác để chúng tôi uống bia và đi dọn nhà. Vừa dọn nó vừa kêu ca những câu đại loại như:

- Trời ơi người gì mà bẩn thế, bụi mù cả lên
- Tắt dưới gầm giường tới 3 đôi, dùng xong anh phải cho vào máy giặt chứ
- Há há! Quần lót gì mà lại hoa hòe hoa sói thế này, cứ như tuổi xì tin ấy nhỉ!
- Anh bẩn vừa thôi, em vò bằng tay trước mà không sạch đây này
- Anh ơi cái chổi cọ bồn cầu ở đâu
- Anh ơi hết nước rửa bát rồi đi mua đi.
- Anh ơi...

Chúng tôi đến là nhức đầu với con bé này, hết hỏi với la lớn thì nó lại hát, mà nó hát thì có hay gì, giọng cứ ổng ổng ra như đâm vào tai ấy làm nhà không có lúc nào yên cả. Thằng Tuấn quay sang hỏi nhỏ thằng Bảo:

- Con Thy nhà mày có người yêu chưa? hỏi thật đấy
- *** thấy thằng nào cả, mà yêu đương gì, tao cấm – Thằng Bảo nhăn nhó
- 19 rồi thì yêu được quá đi chứ, cấm quái gì. – Tôi bảo
- Vớ vẩn, anh nó còn chưa có thì nó có mà mơ. Hừ
- Thì còi to cho vượt, mà công nhận nó xinh thế mà *** có người yêu kể cũng lạ, anh em mày có phải anh em không đấy mà mày xấu thế? – Thằng Tuấn cười hô hố
- Không anh em thì là chị em à? thằng dở - Thằng Bảo giả vờ cáu.
- Mày không hiểu rồi, thôi về hỏi lại bà già mày đi – Tôi cười tủm tỉm.
- Ô bọn này láo, oánh chết giờ - Nó túm lấy đầu hai đứa tôi giả vờ định cho đập vào nhau.
- Anh H ra em bảo.

Giọng Quỳnh Thy tướng lên làm chúng tôi giật mình buông nhau ra. Tôi quắc mắt nhìn về nó.

- Gì thế? dọn xong chưa?
- Chưa, mà ra đây em bảo tí, nhanh
- Giọng nó nhỏ nhẹ khác hẳn bình thường. Tôi tắc lưỡi đứng dậy đi ra phía nó hất hăm hỏi
- Gì? Nói mau
- Anh qua đây em cho xem cái này

Nó dẫn tôi chui tọt vào phòng ngủ của hai vợ chồng. Vào trong rồi nó mới nhìn thẳng vào mắt tôi hỏi:

- Anh này, có lần anh than buồn với anh Bảo là mãi hai vợ chồng không có con đúng không?
- Ừ

Tôi thở dài. Hai vợ chồng chúng tôi đúng là cưới nhau được hơn năm nhưng chưa có con, lúc đầu tôi cũng không hiểu lắm và lo hai vợ chồng có vấn đề. Bản thân tôi chủ động đi khám và biết mình hoàn toàn bình thường, vợ tôi sau một thời gian dù hơi khó chịu nhưng tôi cũng đưa đi khám được và kết quả là cũng bình thường. Tôi tự thuyết phục mình rằng con là của trời cho, trời cho lúc nào thì được lúc đấy. Có thể tôi và vợ không hợp nhau nên hơi khó một chút, đi xem bói một số nơi thì người ta cũng bảo vậy nên tôi cũng không lẩn tẩn lắm, chỉ hơi buồn.

- Chứ không phải vợ chồng anh kế hoạch à? – Nó hỏi
- Không. Đây là nói với người ngoài thể thôi chứ bạn bè anh nói thật là chẳng có kế hoạch gì hết – Tôi tắc lưỡi khai thật.
- Ừm! Lạ nhỉ?
- Sao mà lạ? tự dưng đưa vào đây rồi hỏi toàn chuyện không đâu – Tôi cáu.
- Không có gì anh ạ - Nó tự dưng tiu nghỉu
- Hâm, dở, vớ vẩn. Thôi tao ra uống bia đây – Tôi rửa xả nó.
- Ấy..

Nó nín tay tôi lại, ánh mắt rất lạ. Tôi cũng thấy ngạc nhiên khi thấy vẻ mặt nó như thế. Nó nín một lúc rồi tần ngần nói.

- Em định không nói nhưng thôi anh cứ xem cái này đi.
- Cái gì

Nó lấy ra một vỉ thuốc có hai viên, một viên còn còn 1 viên chắc uống rồi nên bị bóc, tôi nhìn trên đó có chữ Postinor nên hỏi nó:

- Cái gì đấy?
- Anh không biết à?
- Ủ. Sao mà biết được. – Tôi lắc đầu
- Thế hồi sinh viên anh chị... dùng gì.
- Dùng gì là dùng gì? – Tôi trở mắt nhìn nó
- Thì phòng.. phòng tránh ấy mà
- Tao toàn dùng ba con sói, con gái con đứa hời vô duyên. Mày có người yêu rồi à? – Tôi nhìn nó lom lom.
- Không, anh vợ vẫn – Nó chối bay biến.
- Thế sao hỏi
- Tại đây là thuốc tránh thai khẩn cấp, em tìm thấy nó rơi ở sau bàn trang điểm lúc quét dọn. Thế anh chị dùng loại này à? – Nó thật thà kể
- Không! À mà có, tao quên mất, đợt này dùng để chọn ngày tháng sinh con cho đẹp

Tôi ngay lập tức hiểu ra vấn đề, nhưng cũng rất nhanh trí mà đối đáp với nó. Nếu không nó sẽ nghĩ xấu chiều hướng về vợ tôi mất, tiện tay giặt luôn vỉ thuốc trên tay nó

- Thôi đưa đây, mày dọn tiếp đi – Tôi nói trước vẻ mặt ngẩn ngơ của nó

Ra ngoài uống bia với với thằng Bảo và thằng Tuấn, tôi dù cố gắng hết sức có thể cũng không thể che giấu nổi vẻ mặt ưu tư của mình. Em tại sao lại cần vỉ thuốc ấy cơ chứ? Từ lâu lắm rồi chúng tôi không quan hệ với nhau cơ mà? hay vỉ thuốc này đã ở vị trí đó từ rất lâu, từ cái lần ấy chẳng? Em không muốn có con hay là một lý do nào đó? Bao nhiêu câu hỏi trong đầu khiến tôi không khỏi suy nghĩ.

Tàn cuộc. Ba đứa nó xin phép tôi ra về, để lại tôi một mình trong phòng. Trước khi đi tôi cũng nhờ được Quỳnh Thy nấu ột số món ăn, đoán chừng vợ tôi về sẽ mệt mỏi và nếu phải nấu thì sẽ vô cùng ức chế. Tôi thầm cảm ơn hai chiến hữu và Quỳnh Thy vì đã giúp đỡ và chia sẻ với tôi rất nhiều, lúc này có chúng nó ở bên tôi thấy mình như có thêm sức mạnh vậy.

Có những điều mình không nên biết thì sẽ không đau, cứ để mọi chuyện diễn ra như vốn có của nó. Tôi hèn nhát hay tôi không muốn tìm hiểu? Tôi sợ sự thật hay tôi không dám đối mặt? Tôi chẳng biết nữa. Lúc tôi để thả vỉ thuốc còn một viên vào đúng vị trí nó đang ở từ xưa, lúc Quỳnh Thy chưa tìm ra nó. Dù sao thì nó cũng chỉ là một trong muôn vàn cái để chứng minh cho cho cái điều đã ở trong tâm trí tôi từ lâu, nhưng tôi không muốn biết nó là cái gì. Nếu có hãy để em tự nói khi cần thiết, còn tôi sẽ vẫn như mọi khi chẳng cần đến một câu hỏi đâu.

Ôm đầu bắt lực, tôi vào phòng tắm để trầm mình trong hơi nước ấm, xua tan đi những áng mây xám trong đầu, cho trôi đi những muộn phiền, sầu não. Tôi lặng nhìn mình trong gương, hình như trong đó là một kẻ hèn nhát

50. Chương 50

Sự chờ đợi vợ tôi về như một khoảng thời gian hàng thế kỷ. Ở đó tôi nghĩ lại tất cả những gì đã xảy ra, vài ly bia hình như lại làm tôi biếng biếng đôi chút. Tôi nhớ lại quãng thời gian chúng tôi gặp và yêu nhau.

Tôi gặp em lần đầu khi tôi học lớp 12. Về trẻ con của em khi ngưỡng nghệu bước lên cầu thang làm tôi cảm thấy cảm thấy ở bé con này có điều gì đó thật thân thuộc.

Tôi và em chính thức yêu nhau khi em bắt đầu học năm thứ nhất. Việc này làm cho hai bà mẹ vốn dĩ là bạn rất thân của nhau cỡ trên 30 năm vừa tỏ ra phẫn khởi, vừa tỏ ra lo âu. Họ mừng vì mặc dù chẳng hứa hẹn nhưng hai đứa con của họ lại tự động yêu nhau, họ lo vì nếu chúng nó không thành thì họ sẽ ra sao. Mặc hai người chẳng có bất cứ điều gì tạo áp lực cho chúng tôi nhưng tôi có thể dễ dàng nhận thấy điều đó từ hai cụ. Tôi tự hứa với lòng mình đây sẽ là mối tình cuối cùng con, tôi đã thật lòng như thế.

Chúng tôi đã có những năm tháng ngọt ngào bên nhau được hai năm, tôi cảm nhận tình cảm rất rõ của em đối với mình, em như con mèo con nhỏ nhắn đáng yêu, luôn làm cho tôi cảm thấy hạnh phúc mỗi khi ở bên, được cùng em, được hôn em..

Tôi với em đến với nhau bình dị nhưng tôi nhận thấy mình càng ngày càng yêu em nhiều hơn, mỗi ngày thêm một chút. Và tôi thậm chí tin chắc rằng em là mối tình cuộc đời, mối tình tôi sẽ cùng em hưởng cho trọn ở nhân gian này.

Có thể mọi chuyện là lỗi ở tôi như chính những gì em đã vô tình nói. Tôi đã chiều chuộng em quá chăng, hay tôi đã đánh mất đi chính mình, kẻ lãng tử của ngày xưa. Tôi, từ một thằng đàn ông gia trưởng đã biết nấu ăn, đã biết chui đầu vào cộ nhà vệ sinh, đã biết nửa đêm phóng đi mua thuốc cho em, đã hoàn toàn vui lòng khi đưa em giữ tất cả những gì tôi có..

Tôi luôn tự hỏi và nhân danh tình yêu, nhưng hình như tôi đã phạm sai lầm, tôi hay em đã biến chuyển chẳng được như xưa nữa. Lặng lẽ ôm đầu suy nghĩ, tôi vẫn tự hỏi tìm cho ra. Tôi luôn nghĩ rằng yêu là làm cho người mình yêu được hạnh phúc, tôi đã rất cố gắng để làm em vui lòng. Tôi cũng cho rằng tình yêu chỉ bền vững khi hai người đều phải hướng về nhau trên từng chặng đường đời, chặng này hình như em chẳng hướng về tôi nữa, chẳng muốn làm bạn đồng hành cùng tôi cả cuộc đời như tôi mong muốn nữa..

Tiếng bấm chuông chuông cửa thành hai nhịp liên tiếp. Vậy là em đã về rồi đấy. Tôi vuốt mặt lấy lại dáng vẻ vui vẻ quen thuộc ra mở cửa:

- Về rồi à? Sao không gọi anh ra đón? Mệt không? – Tôi vừa mở cửa vừa hỏi em.

- Ủ! mệt kinh người. Anh xách hộ em đồ cái – Em nói mặt tỏ rõ vẻ mệt mỏi.

- Để anh.

Tôi chạy ra xách đồng đồ cho em, thật lạ là em không gọi điện cho tôi mà về sớm thế này. Nhưng dù sao em cũng đã về tới nhà và tôi cảm thấy vui về điều đó.

- Đi có vui không? – Tôi hỏi sau khi đã dọn xong đồng đồ vào nhà

- Vui về gì, toàn lũ mầy lũ nó tĩa tọt bươm đều nhau, chán – Vợ tôi trả lời chán nản.

- Sao tụi nó lại trêu gì em à? – Tôi cười

- Không! Toàn bày đặt mấy chuyện thị phi, chán

- Sao mà thị phi? – Tôi hỏi

- Thì toàn trai gái này nọ, đúng là mấy con dỏ - Vợ tôi trả lời có vẻ cay cú

- Biết đâu được, không lửa làm sao có khói – Tôi tấp lững cười hì hì.

- Lắm chuyện. Thôi em mệt đi ngủ đây – Vợ tôi thay đồ xong nằm luôn xuống giường.

- Ăn gì đã chứ?

- Tí nữa dậy em ăn sau

Vợ tôi nói xong liền kéo chăn lên và chìm luôn vào giấc ngủ, tôi chẳng thấy động tĩnh gì, chắc em đã quá mệt rồi. Từng lời nói từng câu chữ của em gieo vào lòng tôi nỗi vô cảm, tôi không còn cảm xúc như ngày xưa nữa rồi.

Tôi đi hâm nóng lại thức ăn, chẳng nào cũng gần 5h30 rồi em cũng chuẩn bị dậy và cần có cái gì đó để ăn. Khi tôi đang lúi húi bên bếp thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại của em reo, tôi chạy vào thì thấy em đang nói chuyện gì đó, sau đó em lại mặc quần áo vào và lại chuẩn bị đi.

- Em lại đi à? – Tôi hỏi

- Ủ. Có đưa ở cơ quan tổ chức sinh nhật, em không đi không được – Em vừa nói vừa trang điểm lại

- Ăn gì đã hăng đi, em đang mệt mà

- Thôi khỏi, về em ăn cũng được, đang vội – Em nói không nhìn tôi đến một cái liếc mắt.

- Ủ! vậy cũng được.

Tôi trả lời chán nản rồi ngồi xuống ghế, bật bài hát yêu thích của mình. Giọng Bon Jovi gào thét bài “you give love a bad name” khiến tâm trạng tôi hưng phấn đôi chút.

- Anh tắt đi, điếc tai quá.

Tôi tắt phụt âm thanh, chẳng biết làm gì lúc này. Trong tôi là một sự trống rỗng đến lạnh lùng, tôi chẳng biết nói gì, có nói chúng tôi cũng chỉ như hai người quen biết vậy.

Tôi thực sự cảm thấy rối ren trong lòng, trong giây phút tôi nhìn thấy vĩ thuốc, tôi không nghĩ mình lại có thể bình tĩnh được đến như vậy mà nói với Quỳnh Thy, hình như trong tôi điều đó không còn quan trọng nữa rồi. Tôi đang giữ em, vợ tôi là vì điều gì chứ? cuộc sống thật mệt mỏi hàng năm trời nay và thực sự tôi đang muốn làm một điều gì đó, tôi muốn mình được như ngày xưa, lại trở thành một người lãng tử, một kẻ lang thang và sống vì niềm vui. Những trách nhiệm và sự cố gắng không được đền đáp của tôi khiến tôi cảm thấy thật nặng nề, tôi muốn giải thoát.

Nhưng phàm ở đời đâu có muốn điều gì là làm được. Tôi nhớ chỉ vì lấy em tôi chấp nhận làm một công việc lương ít, không đam mê vì muốn cuộc sống ổn định, tôi chấp nhận từ bỏ để cho hai người mẹ cảm thấy an tâm, được thấy hạnh phúc. Nếu chúng tôi có điều gì đó thì không phải là tôi hay em, mà là hai người mẹ sẽ thật sự rất buồn. Tôi yêu cả hai và không muốn như thế.

Nhưng giờ đây, mọi thứ hình như đã quá sức, Tôi nhớ thầy giáo của tôi có lần nói về giới hạn chịu đựng của con người. Tự đã luôn tự hỏi tôi đã đến ngưỡng ấy chưa? liệu cần cố gắng hơn nữa không? Tôi mù tịt, có một điều là chắc chắn là tôi không còn cảm thấy bình an khi ở đây nữa..

11h30. Tôi vẫn ngồi đó ưu tư.

11h45. Không có cuộc gọi thông báo nào của em cả.

12h. Nhìn mâm cơm nguội ngắt, tôi cũng chẳng đói dù chẳng có hạt nào từ chiều cả. Điện thoại tôi im lìm trong lạnh lẽo. Tôi hy vọng vào điều gì chứ? Tôi quyết định rồi.

Lặng lẽ tôi ra bàn vi tính bật máy tính lên. Tôi tạo một file doc trên desktop với nội dung muốn gửi tới em, người vợ của tôi.

Gửi nhóc yêu của anh, người mà anh yêu thương nhất trần đời.

Em à! anh còn nhớ như in ngày chúng ta gặp nhau, hôm đó em mặc chiếc quần ngắn màu xanh và ngược ngung nhìn anh chạy lên cầu thang, anh chưa yêu em từ dạo đó nhưng với anh, em – một cô bé lớp 8 đã để lại cho anh – một cậu bé lớp 12 một ấn tượng chẳng thể phai mờ.

Em còn nhớ không? Đợt em lên đi thi đại học, anh lúc đó đã năm cuối rồi vẫn đưa em đi làm thủ tục, đi thi, đi mua quần áo, để lúc từ quán cafe về trời mưa to ướt hết, anh với em núp trong trạm xe bus gần công viên Lê nin. Lúc ấy nhìn em co ro, nhỏ bé trong chiếc áo mưa rộng thùng thình mà anh cảm thấy thương yêu vô hạn, em trong mắt anh thật bé nhỏ và ngây thơ, tràn đầy ước mơ trong cuộc sống.

Em cũng có còn nhớ không? Khi anh đưa em ra quán cafe 84 Nguyễn Du để nói lời tỏ tình, lời yêu thương tự trong trái tim anh, anh nói rằng anh muốn tặng em một món quà.. Anh đã chuẩn bị rất kỹ, kỹ nhất có thể và muốn làm cho em bất ngờ. Khi anh tặng em đóa hồng và nói rằng anh chính là món quà của anh tặng cho em, anh tặng cuộc sống này cho em, anh tặng cả cuộc đời này để chăm sóc em, đến tận bây giờ anh vẫn muốn được như thế, là món quà của đời em. Nhưng em đã làm cho anh thật shock đến mức làm mọi kế hoạch của anh bị phá sản, em nói luôn là: “giờ em muốn bóc quà” làm anh chẳng thể làm được gì, mọi lời nói với anh đều bay biến, anh nhớ anh và em đã phá lên cười rất to vào lúc ấy khiến tất cả mọi người phải quay lại nhìn, khi viết những dòng này anh cũng đang mỉm cười, nhớ lại phút giây ấy trong anh sao lại bồi hồi và xúc động thế. Hôm ấy là ngày 18-11 và chúng ta đã chính thức là của nhau.

Với anh và em từ lúc ấy ngày 18-11 luôn là ngày trọng đại, không chỉ tháng 11 mà bất cứ ngày 18 nào của tháng chúng ta cũng kỷ niệm cùng nhau, lúc thì là quán cafe quen, lúc thì một bữa ăn ngoài thân mật, anh thậm chí quên mất ngày sinh nhật của mình và chỉ nhớ tới ngày 18 này mà thôi.

Nhưng mà em ơi! Từ lúc nào chúng ta đã trở nên như thế, những nụ hôn dường như ít đi, lời yêu thương dường như đã cạn. Người ta bảo hôn nhân giết chết tình yêu, chúng ta chẳng cần điều ấy nhưng hình như đã giết chết nhau rồi. Đã chẳng còn những nụ hôn chào buổi sáng, đã chẳng còn những lúc em bắt hai tuyến xe bus đến với anh, đã chẳng còn những tô cháo nóng hổi ấm tình yêu thương khi anh bị ốm.. Tim anh đau lắm.

Anh nhận ra không phải vì lý do nào đấy mà chúng ta phải rời xa, tự chúng ta hình như đã tự buông tay, tự chúng ta đã chẳng cần điều gì ở nhau nữa.

Có lẽ giờ đây như vậy là hợp lý, chúng ta sẽ xa nhau một thời gian, tự ngẫm nghĩ và nhìn lại chính mình, chúng ta sẽ tự xem mình sẽ cần điều gì ở người kia, chúng ta sẽ xem con tim ta mách bảo, chúng ta sẽ tự tìm lấy bản ngã của mình.

Tạm biệt em! Điện thoại anh luôn bật, lúc nào anh cũng sẽ lắng nghe em.

Tôi kết thúc dòng chữ ở đây, tâm trạng bồi hồi nhớ về những kỷ niệm đẹp. Em của tôi là người thông minh, không cần phải nói thì điều gì em cũng hiểu. Tôi nghĩ như vậy là đủ, tâm trạng cũng đã trở về trạng thái trống rỗng, chẳng chút ưu tư.

Tôi nhắc máy gọi cho thằng Bảo/

- A lo! Anh H hả? – Giọng Quỳnh Thy phía đầu dây không còn nheo nhéo mà tỏ đầy sự quan tâm

- Ủ! Bảo đâu mà em nghe thế

- Anh ấy đang đi tắm, anh có ổn không đấy? – Quỳnh Thy hỏi

- Anh ổn! Định hỏi nó có tí việc thôi

- Anh cứ qua đi, nhà có mỗi hai người thôi nên thoải mái lắm – Nó nói nhỏ

- Sao mày biết – Tôi đúng là trợn mắt lên

- Sao anh cứ mày tao mãi thế! chả coi trọng em gái gì cả - Nó lại giở giọng nheo nhéo ra.

- Ồ! Quen rồi! – Tôi tập lững

- Thế qua anh nhé, tí em bảo anh Bảo là ok thôi. Em cúp máy đây

Nó nói xong cúp máy cái rụp. Tôi đi gấp chút quần áo, áy tính vào túi và lên xe phi về nhà thằng Bảo

51. Chương 51

Thằng Bảo trợn tròn mắt khi nhìn thấy tôi ngoài cửa với đồng hồ.

- Sao mày lại sang đây? – Nó hỏi

- O! Con Thy không nói gì ày à?

Tôi cũng trợn ngược mắt hỏi lại nó. Đang á khẩu nhìn nhau thì Quỳnh Thy ở trong chạy ra đỡ luôn cho tôi cái túi quần áo.

- Vào nhà đi anh, sương xuống cảm lạnh bây giờ

- O! – Thằng Bảo miệng vẫn chưa ngậm lại được.

- Xí!

Quỳnh Thy chẳng nói chẳng rằng lôi tuột tôi vào nhà trước ánh mắt ngỡ ngàng của thằng Bảo.

- Vợ chồng chúng mày lại giận nhau à?

Thằng Bảo sau giây phút ngỡ ngàng cũng đã hiểu ra vấn đề, chứng tỏ não bộ của nó ngoài cái lẻo mép thì tư duy cũng không đến nỗi tồi. Tôi im lặng chẳng nói gì cả. Quỳnh Thy sau khi vứt balo quần áo và túi

xách cửa tôi vào phòng thằng Bảo cũng ra ngồi cùng chúng tôi, tiện tay em cũng lấy gói cafe tan ra pha cho tôi.

- Anh làm cốc cafe cho tỉnh táo lại đã – Em đẩy cốc cafe về phía tôi

- Con ranh này, uống giờ để đêm hết ngủ luôn à? Mai bọn tao còn phải đi làm – Nó hất hàm quát Quỳnh Thy.

- Để tao uống, cái Thy nó biết tao nghiện cafe mà, tí nữa ngủ vẫn tốt – Tôi vừa nói vừa nháy mắt với Quỳnh Thy, đồng thời đưa cốc cafe lên miệng.

Quỳnh Thy cười hì hì. Thằng Bảo lại tiếp tục vấn đề muôn thủa

- Rốt cục là giận nhau hả

- Ủ - Tôi trả lời cụt lủn

- Sao thế? Nói tao nghe coi, làm gì mà căng thẳng đến mức xách đồ ra ngoài thế này – Nó chép miệng.

- Anh ấy không muốn nói thì thôi, anh để anh ấy nghỉ ngơi đi – Quỳnh Thy gắt lên với thằng Bảo

- Ờ hay cái con này – Bảo trợn mắt lên nhìn Quỳnh Thy.

Quỳnh Thy ngồi im re, tôi thở dài. Có lẽ chuyện này chỉ riêng mình tôi với vợ thôi, tôi chẳng muốn nói gì cả.

- Thôi chuyện của tao dài lắm, để lúc nào tao kể cho, giờ tao đang rất mệt

- Ủ

Thằng Bảo cũng thở dài theo tôi.

- Giờ muộn rồi với mai đi làm chứ không tao với mày làm cú rượu cũng vui nhỉ - Nó tiếp lời

- Ủ! Nhưng lúc này tao chẳng muốn uống gì cả

- Uống rượu tiêu sầu sầu càng sầu – Thằng Bảo ngâm nga

- Tao chẳng có gì mà sầu mới sầu – Tôi cười, cố gắng lấy lại không khí vui vẻ

- Ủ! Có việc quái gì trên đời mà không thể vượt qua chứ - Nó cố gắng nhoẻn nụ cười nhăn nhó như mọi khi

- Ờ! Còn thuốc không? – Tôi hỏi

- Còn

Nó lấy bao thuốc dưới ngăn bàn rồi vớt toẹt lên. Quỳnh Thy nhìn tôi có vẻ ái ngại nhưng khi tôi quay sang nhìn lại thì nó lại nhoẻn miệng cười, con ranh con này khéo lớn thật rồi đây, hiểu tâm lý ra phết.

- Mày định ở bao lâu? – Thằng Bảo hỏi

- Chưa biết, đến bao giờ thì đến. Mày định đuổi hả? – Tôi hỏi ngược lại

- Ai dám đuổi, giờ anh là sếp rồi – Quỳnh Thy chen ngang bùm miệng cười.

- Ờ! Đuổi thì *** đuổi nhưng mà tiền ăn với tiền nhà phải nộp đấy – Thằng Bảo nhăn nhó

- Cho tao nợ đi mày, chưa có lương! – Tôi giả vờ mếu máo

- Nợ thì tính lãi, quá 1 ngày là một bữa bia – Nó cười hí hí

- Tiên sư nhà mày, định làm kền kền ăn xác à? – Tôi rửa

- Ờ đấy. Kền kền hơi xấu nhưng tao thích nó – Nó cười.

- Thế thì thôi nhé. Nghỉ luôn việc Bảo Hân nhé – Tôi cười đều

- Ấy ấy! từ từ đã nào, chuyện đâu còn có đó, ngồi lại đây chúng ta cùng bàn lại

Cái giọng eo éo đều giả của nó cất lên làm tôi với Quỳnh Thy phá lên cười. Nụ cười còn ngự được trên môi là hơn vạn bờ vai có thể cho dựa dẫm. Tôi thích như thế.

Tôi chui đầu vào chăn nó ngủ ngon lành sau khi không quên phàn nàn là giường nó vừa bẩn vừa hôi. Nó lâu lâu kê nó còn tôi thì thiêu thiêu trong giấc ngủ. Lâu lắm rồi tôi mới có thể ngủ một giấc ngon như vậy, chẳng phải nghĩ suy, chẳng phải ưu tư. Chỉ tiếc rằng đó chẳng phải nhà mình.

Sáng sớm. Tôi mở máy ra hy vọng có điều gì đó, nhưng vẫn trống trơn, hoàn toàn chẳng có gì cả. Tôi tự cười mình một tiếng, mình hy vọng vào điều gì cơ chứ. Thật bực với chính bản thân mình.

Thằng Bảo lâu lâu khi bị tôi đánh thức dậy, nó vẫn còn ngái ngủ, ngủ nghệ kiểu này thảo nào nó chuyên là thằng đi muộn ở công ty. May cho nó là ở công ty thì đội ngũ manager không phải chăm giờ nên nó thoát, chứ không thì tiền lương của nó đã bị trừ sạch.

- Làm éo gì mà dậy sớm thế
- Dậy đi còn ăn sáng, làm cốc cafe nữa.
- Tao *** bao giờ ăn sáng, kê cho bố ngủ.
- Chả lẽ tao dội nước vào mặt mày. Muốn không? – Tôi cáu
- Ồ! Mẹ kiếp!

Nó lâu lâu rồi cũng chui vào phòng vệ sinh. Tôi vừa cầm điện thoại lên thì rung một tiếng.

Bảo Hân: Anh dậy chưa? Đưa em đi làm được không? hôm nay em không đi xe vì sếp Anh sáng nay đi có việc gấp rồi.

Tôi nhắn tin lại: “OK chờ chút anh qua đón.”

Thằng Bảo chui ra, trông nó tỉnh táo và sáng sủa hơn nhưng vẫn lâu lâu rửa xả tôi cái gì đó. Nhìn mặt nó tôi không nhịn nổi cười.

- Cười cái..... gì? Ông đang ngủ ngon – Nó định nói bậy nhưng rồi lại thôi
- Mày mà chửi ông phát rồi thì ày hết nước lấy vợ luôn, ế ngàn thu vạn kiếp – Tôi nhăn nhở
- Liên quan *** gì tới ế ở đây – Nó phản lại ngay lập tức

Tôi gơ cái điện thoại lên trêu người nó, lúc lắc qua lại. Thằng dở người này thế mà tỉnh, mắt nó sáng lên ngay tắp lự chắc đoán được điều gì hấp dẫn ở đây, cũng ngay lập tức mon men nịnh bợ tiến tới chỗ tôi.

- Đấy! xem đi, em Hân đang cần người đưa đón đấy
- O! Nó nhờ mày chứ nhờ tao *** đâu – Mặt nó xầm ngay xuống.
- Thằng dốt! Ngu như mày thì bao giờ mới có gấu xịn. Tao bảo này, giờ mày đến đón Bảo Hân, nói tao bận rồi đưa em nó đi ăn sáng, rồi phi ra quán cafe đối diện cổng công ty uống cafe với tao nhé. Liệu mà nói chuyện với em nó cho đàng hoàng, nhớ hỏi han tình cảm vào..

Tôi ra cách cho thằng em ngu dại khoản này, nó gật gù ra vẻ tâm đắc rồi cũng phóng xe đi. Tôi chào Quỳnh Thy rồi ra ngõ mua tạm cái bánh mì, đến quán cafe chờ đợi kết quả.

Nhai cái bánh mì đến trọ răng thì cuối cùng thằng ôn vật cũng dẫn xác đến. Tôi méo mồm hỏi nó:

- Bảo Hân đâu?
- Bảo lên phòng cất đồ rồi xuống
- Mọi chuyện thế nào? – Tôi tò mò
- Éo đâu vào đâu cả, tao hỏi thì em nó trả lời, trả lời xong thì thôi
- Phũ phàng thế
- Ủ! – Nó ỉu xiu

- Thế mày hỏi gì?
- Thì đầu tiên là giới thiệu là bạn mày, rồi nói là mày bạn tài liệu..
- Đúng rồi, tiếp xem nào.
- Thì nói mày nhờ đi đón vì sợ muộn, rồi hỏi em ăn sáng chưa? vân vân
- Sao nữa
- Em nó bảo là em nó ăn sáng ở nhà, không ăn ở ngoài, mất vệ sinh lắm
- Thế mày ăn sáng chưa?
- Chưa? – Nói xong nó giật ngay lấy cái bánh mì còn non nửa của tôi mà cho vào mồm ngồm ngoàm
- Haizz! Khó nhỉ
- Ủ! Mà em nó ngồi xa như trái đất với mặt trăng ấy, tao phanh máy phát mà chẳng ăn thua gì.
- Vãi mày! Lần đầu thế chóa nó lấy
- Hi hi! Tao đùa thôi chứ ai dám, mà em nó ngồi xa thật, lái xe cứ bung biêng – Nó tặc lưỡi.
- Ồ!

Tôi vừa kịp ở một tiếng thì may quá thấy bóng Bảo Hân phía xa đang đi tới. Ngay lập tức tôi và thằng Bảo im bất miệng.

- Chào anh H? – Bảo Hân nhoẻn miệng cười
- Ủ! sáng anh vội quá quên mất tài liệu nên phải quay về, sợ muộn nên anh nhờ Bảo đón em hộ.
- Vâng!
- Em thấy công ty thế nào? – Tôi hỏi
- Em mới đến cũng chưa biết nhiều, hai anh là em quen đầu tiên đấy ạ - Bảo Hân cười mỉm
- Ủ! Thằng này là bạn chí thân của anh, nó khá lắm đấy
- Dạ! – Bảo Hân ngoan ngoãn đến sợ
- Mà thường ngày sếp Anh đón em đi làm à? – Thằng Bảo ngay lập tức truy vấn
- Dạ vâng ạ!
- Ủ - Thằng Bảo mặt buồn xiu.
- Sếp Anh là anh họ của em mà, mẹ anh ấy với mẹ em là chị em ruột, em phải gọi mẹ anh ấy là bác – Bảo Hân vẫn tiếp tục nụ cười quen thuộc.
- Thế à? – Thằng Bảo không dấu nổi vẻ rạng rỡ
- Thế hàng ngày sếp Anh đều đưa em đi làm à? Ngày nào cũng thế – Tôi cũng tò mò ngạc nhiên muốn hỏi kỹ hơn.
- Vâng! Tại vì em không đi được xe máy – Bảo Hân thật thà

Tôi với thằng Bảo há miệng. Ai ngờ một cô gái lớn từng này tuổi rồi mà còn không đi được xe máy, tiểu thư chính hiệu chắc là đây rồi, kiểu này lấy về chưa chắc đã sướng. Thằng Bảo thì chả nghĩ xa thế, nó đang say mê ngắm Bảo Hân, cách Bảo Hân vuốt vuốt mấy sợi tóc trên mái làm thằng này gần như ngây dại, khéo trong mắt nó thì Bảo Hân là nữ chúa thật chứ chẳng phải đùa.

- Sếp anh có gia đình chưa? – Tôi hỏi thật thà
- Chưa anh ạ! Hình như số anh ấy thế nào ấy, cứ yêu ai là người ấy lại đi yêu người khác
- Thế à?

- Vâng! Đến giờ vẫn lẻ bóng, anh có ai thì giới thiệu cho anh ấy nhé – Bảo Hân nói chuyện đã tự nhiên hẳn với chúng tôi, không còn giữ kẽ như hôm trước.
- Mà giới thiệu Thy cho sếp đi – Tôi nháy mắt
- Thôi chịu, đứa quái gở ấy tao còn chả mê được nữa là – Thăng Bảo lè lưỡi
- Ai thế anh? – Bảo Hân tò mò
- Quỳnh Thy, em gái Bảo – Tôi trả lời
- Hi hi! – Bảo Hân bụm miệng cười khi thấy mặt Thăng Bảo vẫn chưa hết nhăn nhó
- Chắc tại sếp kén quá – Tôi đoán mò.
- Không! Mà hình như dạo này cũng có hay sao ấy, em thấy tôi tôi anh ấy thường không ở nhà.
- Vậy à? – Tôi hỏi nhưng không quan tâm lắm
- Vâng! Có lần anh ấy nói là gặp một cô gái có giọng hát rất hay, em đoán chắc ca sĩ gì đó nhưng anh ấy nói không phải.
- Chắc ca sĩ rồi – Thăng Bảo chen ngang
- Em đã nói không phải ca sĩ rồi mà, anh ấy bảo thế - Bảo Hân nhắc lại.
- Ừm. Người sếp thích chắc phải xinh lắm nhỉ
- Em không biết, hình như cũng tên là Ngân hay Vân gì đó, em có nghe thấy một lần nhưng không rõ lắm. Tự nhiên tôi thấy có một dòng điện chạy dọc sống lưng, cơ thể tự dưng ớn lạnh làm gai ốc nổi hết lên. Tôi khẽ rùng mình một cái.
- Anh sao thế? – Bảo Hân tò mò hỏi
- Không có gì, mà đến giờ rồi chúng ta lên công ty thôi kẻo muộn. – Tôi vội vàng

52. Chương 52

Cảm giác đó cứ theo tôi mãi đến khi chúng tôi bước vào thang máy. Khi tôi định ra cùng với Thăng Bảo thì Bảo Hân kéo tôi vào lại nói:

- Anh không định về phòng của mình à?
- Tôi ở người chưa kịp hiểu ra điều gì thì Thăng Bảo đã cười hề hề.
- Nó chưa quen lên sếp là thế nào đâu, làm cu li mãi quen rồi
- Bảo Hân cười khúc khích còn tôi lừ mắt nhìn nó cái rồi chui vào thang máy cùng Bảo Hân.
- Anh có phòng mới cơ à?
- Vâng, phòng riêng
- Tôi le lưỡi, tuy nhiên cũng có một cảm giác tự hào nhen nhói.
- Phòng bao giờ sao anh không biết
- Thì hôm qua sếp Anh gọi điện cho em và bên văn phòng đã làm xong ngay chủ nhật rồi.
- Ừm.

Bảo Hân dẫn tôi vào phòng giới thiệu cho tôi, căn phòng nằm cạnh phòng sếp Anh, ở giữa hai cửa phòng là bàn làm việc của Bảo Hân, phòng cũng khá đẹp nhưng tôi thích nhất là một chiếc vaio nhỏ gọn với cái máy bàn HP All in on to vật.

- Anh có cần em báo bên IT lên cài đặt không?

- Không cần, anh tự làm được. – Tôi cười.

- Vậy em xin phép.

- Đúng lại đã – Tôi gọi giật

- Sao anh? – Bảo Hân ngạc nhiên

- Lấy cho anh cốc cafe – Tôi giả vờ ra giọng

Bảo Hân tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn tôi rồi lại khúc khích.

- Chưa gì đã ra giọng sếp rồi kìa

- Phải tập làm quen chứ, hì – Tôi cười

- Vậy ok sếp, sếp chờ em 5p – Bảo Hân nháy mắt

- Phiền em.

Bảo Hân mỉm cười rồi khép cửa phòng lại, tôi mở rèm cười ngó ra những tòa nhà cao ốc xa xa, rồi lại ngó xuống đường ngắm dòng người bé như bọ hung đang bò từng chút một. Khẽ ngả người trên chiếc ghế da to rộng tôi mỉm cười thư thái, mọi thứ như một giấc mơ vậy, thật kỳ lạ.

Tôi chẳng thư giãn được lâu vì đúng 5 phút sau, Bảo Hân như một chiếc đồng hồ chính xác gõ cửa rồi mang vào phòng tôi một tách cafe nóng hổi, tách thứ hai trong ngày như bên cạnh đó em cũng mang vào cho tôi một đồng hồ sơ dây cộp.

- Đây là hồ sơ tài chính của một số dự án của chúng ta, sếp Anh nói anh xem qua rồi lọc lại một số dự án tham mưu cho sếp tính khả thi có thể bán được.

- Ủ!

Tôi ngán ngẩm nhìn chồng hồ sơ dây cộp rồi lật lật từng trang rồi cũng vào việc luôn. Bảo Hân thì lui ra ngoài cho tôi làm việc.

Đến trưa tôi gọi thằng Bảo lên ăn cơm cùng. Chúng tôi ngồi ăn phía ngoài cửa sổ, tôi có cảm giác mọi người ở công ty nhìn tôi với ánh mắt rất lạ. Thằng Bảo ngẩng mặt lên nhìn tôi cười rồi nói:

- Tin này lên làm sếp lan ra hết công ty rồi đấy – Nó cười đều

- Mẹ! Sao nhanh thế, đã có quyết định đâu - Tôi ngạc nhiên

- Ờ thì chắc phòng hành chính phải làm quyết định để sếp ký, tin đó từ đó lan ra chứ đâu mặc dù chưa có quyết định chính thức.

- Ủ nhỉ! Haizzz – Tôi thở dài.

- Đằng nào mọi người chả biết, léo *** gì!

- Ủ nhưng mà này, mà có thấy mọi người nói gì không? – Tôi hỏi nhỏ.

Thằng Bảo khẽ thở dài. Nó quay sang nhìn mọi người một lượt rồi nhìn tôi nghiêm túc, chẳng mấy khi như vậy.

- Đang có tin đồn không hay về mà đấy? – Nó nói nhỏ

- Tin đồn gì? – Tôi trợn mắt lên với nó.

- Ủ thì mà biết đấy thằng cha già dè bị điều tra nên mới thế

- Thì sao? Liên quan *** gì đến tao – Tôi nhìn nó soi mói

- Mà đúng là, ngoài làm việc ra chả để ý gì cả. Nó bị điều tra là có nguồn tin tố cáo – Thằng Bảo thở dài tiếp

- Thằng nào tố cáo? Mà tao liên quan *** gì – Tôi hỏi ngược lại nó

- Bố ai mà biết thằng nào tố cáo, mày ngu vừa thôi chứ, nói mãi *** hiểu, mọi người đang nghi là mày đấy
- Nó cấu

- Hả?

Tôi sững sờ nhìn nó rồi lại quay sang nhìn mọi người xung quanh, chẳng thể tin được là bọn họ lại nghĩ tôi làm cái việc ấy.

- Mày nghĩ xem, lúc lão già bị tóm thì mày không ở công ty, rồi mày về phát cái là lại lên sếp ngay mặc dù trước đó chỉ là cu li vét đĩa. Haizz, logic thế còn gì – Nó thở dài thườn thượt.

- Ủi nhĩ! Chả trách mọi người nghĩ thế

Tôi thở dài theo nó, cuộc đời đúng là éo le, có vui nhưng thế nào cũng có điểm phiền lòng, như hai mặt cuộc sống vậy. Đang buồn chán thì thằng Bảo khê đá vào chân tôi rồi hất hàm ý nói tôi liếc sang, tôi thấy Bảo Hân đang đi về phía chúng tôi.

- Em ngồi ăn cùng được không? – Bảo Hân cười hỏi

- Chẳng lẽ lại từ chối được người đẹp như em – Tôi nháy mắt lại, miệng lại giở giọng lả lơi.

Thằng Bảo cay cú nhìn tôi, chắc tại cái tội dám trêu nữ thần của nó. Mà cái thằng này đến lạ, bình thường thì mồm to như cái loa nhưng đứng trước phụ nữ lại câm như con hến. Tôi khê liếc mắt nó rồi bảo:

- Ô hay cái thằng này, sao còn không đi lấy nước cho người đẹp

- Ủi nhĩ!

Thằng ngu ấy lon lon chạy đi lấy nước như ăn cướp, còn không quên cười với Bảo Hân một tiếng khá vô duyên.

- Hai anh ăn nhanh thế, vừa cái đã hết rồi

- Ủi! Bọn anh là hùm mà, liếm phát cái là sạch đĩa luôn

- Eo! Anh dùng từ ghê quá

- Có gì mà ghê, như vậy tuy thô mà thật em ạ! Hi – Tôi cười nhăn.

Bảo Hân không nói gì nữa, em tập trung ăn cho xong rồi mới quay lên nhìn chúng tôi, thằng Bảo đã mang nước về rồi, nó mang cho em một lon Coca Light không đường, còn tôi và nó là hai chai bia Hà nội quen thuộc.

- Chút nữa sếp Anh đến ký quyết định và phòng hành chính thông báo là anh chính thức lên chức rồi – Bảo Hân cười

- Biết đâu mày lên chức thì vợ mày có mà quay lại xin xỏ để về nhà ấy chứ - Thằng Bảo chen vào câu rõ vô duyên.

- Vợ vẫn, linh tinh – Tôi cấu.

- Anh có vợ à? – Bảo Hân nhìn tôi, thoáng chút ngỡ ngàng

- Ủa, em chưa biết à? – Thằng Bảo ngạc nhiên

- Vâng, tại em đọc hồ sơ anh ấy có thấy ghi đâu

- Ah tại nó vào đây thì chưa vợ, vào một tháng thì cưới luôn – Thằng Bảo cười khê khà.

Tôi kể cho hai người bình luận, vẫn chưa nhận được tin gì từ phía vợ tôi, tôi đang không hiểu giờ này em đã đọc được bức thư tôi để trên desktop hay chưa nữa. Mà thôi, nghĩ ngợi gì nhiều, tôi dù sao thì cũng trong mắt em thành người lạ mất rồi.

Thấy nét buồn trên khuôn mặt chẳng thể che dấu của tôi làm Bảo Hân cũng nhìn tôi ái ngại, nhưng sao tôi lại thấy có lóe lên điểm gì đó vui sướng nhĩ? Tôi nhầm chẳng?

- Bọn nó yêu nhau 5 năm rồi mới cưới đấy. Mối tình bọn nó đẹp như tranh vẽ trong mắt tụi anh mà giờ lại thế, cũng buồn

Thằng Bảo ba hoa như là quen tôi từ lâu lắm rồi, chắc lại nghe thằng Tuấn bốc phét đây. Tôi lừ mắt nhìn nó ý cho là đừng có mà nói nữa, tôi không thích thật. Thằng Bảo thấy cũng hình như hơi quá lố nên im miệng luôn. Cũng may là Bảo Hân không hỏi thêm chứ nếu không thì nó cũng tuôn tuốt tuồn tuột, thằng này là nó dám lắm, nữ thần của nó mà.

- Mà sếp Anh cũng không nhanh lấy vợ đi nhỉ, năm nay 34 rồi còn gì. – Thằng Bảo đánh lạc hướng

- Tại anh ấy chăm lo nghề nghiệp lắm chứ gia đình cũng mong anh ấy lấy vợ lắm – Bảo Hân trả lời.

- Chả lẽ sếp không yêu ai à? – Bảo Hân tò mò.

- Em không biết, lúc đó em có ở đây đâu, nhưng hình như là chẳng yêu ai cả

- Dễ pê... lắm – Thằng Bảo tí buột miệng nói vớ vẩn.

- Dễ gì cơ anh? – Bảo Hân ngạc nhiên hỏi lại.

- Ý nó là bảo sếp Pê đê ấy – Tôi huych toẹt ra

- Hi hi! – Bảo Hân bụm miệng cười.

Thằng Bảo dứ dứ nắm đấm về phía tôi, chắc muốn chửi tôi là thằng chóá đây, tôi thì hì hì như chẳng có chuyện gì, chơi lại nó vỗ cho bõ tức chuyện nó ba hoa về gia đình tôi.

- À cuối tuần này sếp tổ chức party tại nhà riêng đấy, mời các trưởng phó bộ phận chắc anh và anh Bảo phải đi rồi – Bảo Hân quay sang tôi nói

- Hả? Party? – Tôi và Bảo đồng thanh

- Vâng! Chắc ở đây không quen chứ ở bên nước ngoài tụi em thì party thường được tổ chức trước hoặc sau những quyết định quan trọng của công ty, và cả ngày lễ nữa. – Bảo Hân nói thần nhiên.

- Ủa nhỉ! Quên mất là sếp từng tu nghiệp ở nước ngoài, còn em cũng ở nước ngoài à

- Vâng, em học hết cấp hai là sang luôn, mới về chưa được 1 năm – Bảo Hân cười

- Ra vậy.

- Sếp cũng nói luôn là mọi người mời gia đình đi luôn nhé, sếp muốn gặp tất cả mọi người.

- Hả? – Tôi với thằng Bảo lại giật thót lên

- Người yêu cũng được mà – Bảo Hân lại bụm miệng cười

- Nó ế chổng vọng rồi! – Tôi trêu

- Hừm

- Thôi tao với mày đi với nhau vậy nhé – Tôi nháy mắt với thằng Bảo.

Tiếng thở dài của thằng Bảo hình như đang buồn cho thân phận mình. Bảo Hân khẽ nhìn tôi cười mỉm.

- Thôi về làm việc, trễ 5 phút rồi – Thằng Bảo chán nản

Chúng tôi đi ra phía thang máy. Tôi đi cùng Bảo Hân về phòng mình. Trước khi vào phòng đột nhiên Bảo Hân hỏi

- Vậy anh đi một mình à?

- Ủa! Đành vậy chứ biết làm sao – Tôi thở dài

- Em cũng đi một mình mà, hôm ấy anh có thể qua đón em.

Nói xong em ngồi xuống bàn bật máy tính lên. Tôi đi về phòng mình chợt nảy ra một ý tưởng hay

53. Chương 53

Tôi nhắc máy gọi thằng Bảo

- Bảo! Tao H đây
- Ồ! Lại quên chuyện gì à
- Ồ, có thông tin hot
- Hot gì? Nói ngay xem nào? – Nó sốt ruột
- Chiều bia thì tao nói
- Hừm, thế thì thôi, lượn – Nó cụt lủn
- Liên quan đến em Hân đấy – Tôi cười gian manh
- Mẹ, chơi đùa thế. Thôi được rồi nói đi
- Em ấy chưa có người yêu, bia chiều, nhớ đấy – Tôi cười hề hề
- Tưởng gì hot, thôi lượn đi – Nó nhún nhủ
- Ồ thì thôi, tao định sắp xếp mày đi cùng em nó đến buổi tiệc – Tôi chặc lưỡi
- Ồ... hổ hổ - Nó vừa ề à xong cái lại cười phá lên khoái chí
- Thế nào? Bia không? – Tôi gọn lỏn
- Ủ okie, ày say luôn. Hổ hổ

Nó hình như không ngậm được mồm lại, tôi cúp máy rồi mỉm cười, trong đầu đã có kế hoạch cho nó.

Buổi chiều hôm nay sếp Anh không còn nóng hổi như hôm qua, sếp tin tưởng giao tôi rà soát lại các dự án, không quên ký cho tôi cái quyết định chính thức làm trợ lý. Tôi cảm thấy sếp cũng dễ chịu chứ không như cái vẻ bề ngoài, chán cái là sếp cũng ngô ngố không hài hước và thô tục như tôi với thằng Bảo. Chắc sếp và Bảo Hân được nuôi lớn trong cùng một môi trường, tôi chép miệng bảo vậy và nghĩ tới cuộc sống nhàm chán của họ.

Thằng Bảo trợn mắt nhìn tôi đầy tức giận.

- Cái gì? Em ấy rủ mày chứ rủ tao đâu
- Thì tao mới phải sắp xếp, nói lý do đi với người khác, chả lẽ mày để em nó đi một mình – Tôi tặc lưỡi
- Đi với ai? Tính làm lành với vợ à? – Nó hỏi
- Không! Quỳnh Thy – Tôi cười hề hề
- Mẹ, mày mang con ranh ấy đến chỉ tổ xấu mặt tao
- Xấu đếch gì, dù gì thì em mày khác gì em tao. Tao đi với nó cho vui, nó khoái mấy chồn này lắm, hehe. – Tôi trấn an thằng Bảo
- *** biết thế nào? – Nó có vẻ lo lắng
- Có gì mà lo, mà mày đứng trước em nó im như thóc ấy, chán bỏ mẹ - Tôi than vãn
- Chịu, tao đứng trước đàn bà con gái là miệng như bị dán băng – Nó than thở
- Sửa đi, cứ nói sợ *** gì – Tôi cổ vũ nó
- Ủ
- Cứ làm đi, Bi ơi đừng sợ - Tôi trêu
- Bi cái đầu mày ấy – Nó cáu

- Hế hế - Tôi cười lớn

- Mà này – Mặt nó tự nhiên tiu nghỉu

- Sao mày? – Tôi đưa lên miệng cốc bia

- Hình như Bảo Hân thích mày hay sao ấy – Nó nhìn tôi mắt tối sầm lại

Tôi tí nữa thì phun bia vào mặt nó, cái thằng này nó luôn làm tôi như thế.

- Vớ vẩn, mày nghĩ vớ vẩn – Tôi tuôn ra một tràng

- Thật mà

- Thật cái cứ..t – Tôi chửi

- Cảm nhận thôi – Nó thở dài

Thằng này nhiều lúc điên điên, nhưng lời nó nói cùng về mặt của nó cũng làm tôi lặn tẩn đôi chút. Tôi hạ cốc bia xuống hỏi nhỏ:

- Cảm nhận thế nào?

- Thì em ấy có vẻ quan tâm đến mày

- Sao mày biết?

- Lúc đưa em nó đi làm Bảo Hân cứ hỏi mày

- Hỏi cái gì?

- Thì hỏi linh ta linh tinh ấy

- Oà! Không thấy tao lo nó chả hỏi. Mà yên tâm đi, tao có vợ rồi đếch gái nào dám dây đâu.

- Đấy! Còn chuyện đấy nữa

- Gì?

- Thì lúc nói mày với vợ đang giận nhau tao thấy em ấy hơi cười mỉm một chút

- Mày tinh nhĩ? – Tôi tĩa đều

- Thì có nhìn thấy gì nữa đâu mà tinh – Nó thở dài chán nản.

- Thôi im đi ông tướng, yêu quá hóa quẫn rồi đấy. Mày mà có gấu thì có mà ghen phải biết, toàn hoang tưởng.

- Ủ - Nó chán nản chẳng thèm uống bia nữa.

Tôi cố gắng lại trấn an nó, nhưng mà biết đâu đấy, hình như tôi cũng có cảm giác đó lúc trưa nay mà. Chả lẽ?... Mà thôi tôi cũng chẳng quan tâm, Bảo Hân trong mắt tôi chỉ là cô thư ký của sếp, tôi chẳng có chút tình ý gì với Bảo Hân cả, thậm chí tôi chưa một lần nghĩ đến em. Có chăng chỉ là tôi thích trêu đùa, mẫu người như em luôn kích thích khả năng trêu chọc của tôi.

- Thôi tao phẫn đây – Thằng Bảo đứng dậy

- Mẹ! chưa được 3 cốc bia – Tôi cẩu

- Thì chiều bọn cấp 3 tụi tao nó gọi đi tụ tập, tao phải đi phát không chúng nó quên mẹ nó mất thằng Bảo này – Nó ưỡn vai.

- Ờ thế thì phẫn, tao cũng về nhà nghỉ đây

- Nhà nào?

- Nhà mày chứ nhà nào, đưa chìa khóa đây thằng khốn – Tôi rửa xả nó

- Ờ, hì hì. May có tao không mày ngủ ngoài đường con nhé, chửi cái cứ.t

- Mệ

- Nhớ đánh thêm một chùm đi về cho nó tiện, tao nghi mày còn ở lâu lắm – Nó cười hề hề vứt tôi chùm chìa khóa nhà

- Thôi phấn đi.

- Bye, lượn đây – Nó lại giở giọng như bình thường rồi ra quầy trả tiền.

Tôi lững thững định phi xe về nhà những nghĩ thế nào mà tôi lại vô thức cho xe lượn quanh một vòng hồ. Mặt hồ gương về chiều luôn rất đẹp, ánh nắng vàng đã tắt và đèn vàng đã lên. Dòng người qua lại đông nghịt nhưng chẳng hiểu tại sao tôi nhìn Hồ Gươm vẫn thanh bình đến thế, có nét gì đó cổ xưa, yên ả và bình lặng. Tôi cảm thấy thư thái hơn, vợ vẫn chưa hề có một động thái nào liên lạc với tôi, vẫn là sự yên lặng đáng sợ

Rẽ vào một quán trà đá tôi dựng xe và ngắm dòng người qua lại. Trà đá vỉa hè là một nét đặc trưng rất riêng ở Hà Nội và tôi đã từng ghét cay ghét đắng thằng cha nào đó có ý định làm luật cấm các cụ già mưu sinh bằng trà đá này, thậm chí tôi đã viết một cái ment dài dằng dặc ngay dưới bài báo đó để phản đối. Thằng cha đó chắc không thể hiểu được rằng khi ngồi ở quán trà, nhâm nhi ly trà nóng, làm một điều thuốc thật sâu và ngắm những con người đang vội vã. Lúc ấy là lúc ta đang sống chậm, cảm nhận mình như đứng yên giữa dòng đời, cảm nhận được rằng ta chỉ là một hạt bụi trong thế giới bon chen, xô bồ và đầy cám dỗ cũng như cạm bẫy. Lúc ấy ta như được nhìn lại mình, được thấy chính mình mặc dù xung quanh là những tiếng còi xe và khói bụi. Tôi yêu những cảm giác như thế, được sống và cảm nhận. Nếu phải rời đi đâu đó tôi cũng chẳng thể rời được Hà Nội này, mặc dù hiện tại nó đang mang lại cho tôi những nỗi đau.

Chán nản tôi lại lấy sim cũ ra, nhét vào cái điện thoại mà chẳng biết mình đang mong chờ điều gì.

Không một tin nhắn đến

Không một cuộc gọi nhờ nào được báo

Trống rỗng và yên lặng. Tự nhiên tôi lại nhớ em, nhớ cái cảm giác được ôm em và hôn em trên đỉnh Mã Pí Lèng, nhớ cảm giác được em lau tóc lúc tắm xong, nhớ cả cái ôm từ đằng sau của em, một cái ôm rất chặt.

Cuối cùng thì tôi cũng lết được về tới nhà. Mở cửa bước vào đầy mệt mỏi cộng với 3 cốc bia và 2 cốc trà nóng làm tôi như muốn vỡ bụng. Tôi phi thẳng vào vào WC với ý muốn tống nó ra khỏi người tôi càng nhanh càng tốt.

- Á á.... – Tiếng Quỳnh Thy hét lên

- Hả? – Tôi trợn mắt

Trước mắt tôi là Quỳnh Thy với chiếc áo lót, áo ngoài em đã vứt vào chậu giặt chắc định đi tắm đây. Tôi ú ớ

- O ơ...

- O cái gì, ra ngoài ngay

Nó lấy hai tay che ngực rồi rú rít lên với tôi, nhưng với cái bụng dưới đang muốn nổ tung thì tôi chẳng còn sĩ diện nào nữa. Với lấy cái khăn tắm trên tường tôi vứt thẳng vào nó

- Ra ngoài đi, đang gấp

Tôi chạy ra ngay wc rồi....

Lần này thì nó ú ớ trước cái hành động của tôi nhưng cũng không đứng đó nhìn mà ngoáy *** ra ngoài, không quên vứt lại một câu

- Xí! Người đâu mà vô duyên.

Ờ, anh mày ở hoàn cảnh này lo chẳng vô duyên. Kệ xừ tôi giải quyết xong nỗi buồn chất chứa đã rồi thư thái thở phào ra ngoài.

- Đấy, xong rồi đấy, vào đi – Tôi hát hăm

- Xi! Em không ngờ ông anh lại vô duyên thế
- Còn mày thì không ấy, không mặc áo vào đi mà cứ quần cái khăn tắm làm gì.
- Tôi nói thế chẳng là nó chẳng thèm mặc áo nữa, chỉ quần cái khăn tắm vào nửa trên che lại mà thôi.
- Đằng nào chả cởi ra mà tắm, mà anh thấy gì chưa đấy? – Nó cố tỏ vẻ cảm phần nhìn tôi
- Oài, thấy cái gì, cúp AA thì thấy cái gì? – Tôi cười hô hố
- Thế này mà cũng lấy được vợ - Nó tức tối rồi chui vào phòng tắm.
- Với mày tao vô tính rồi. Ha ha – Tôi cười với vào với nó

Quỳnh Thy đóng cửa phòng tắm cái rầm. Tôi vui vẻ trong chốc lát rồi bật ti vi lên xem giết thời gian. Tivi cũng chẳng có gì hay ho, tôi lâu lắm rồi không có thói quen xem tivi, thường thì chỉ bật cho nó vui cửa vui nhà. Ngày trước thì còn xem thời sự nhưng khi internet bùng nổ thì báo mạng luôn đồng hành với tôi và tôi cũng giảm hứng thú xem chương trình đó đi mất một nửa. Thôi thì đành vô phòng lấy quần áo rồi chờ cái Thy tắm xong thì đến lượt vậy.

Quỳnh Thy bước ra ngoài, vừa đi vừa lau tóc.

- Sao anh biết em cúp AA? – Nó hỏi
- Nhìn thì biết chứ sao? – Tôi cười hềnh hếch
- Vợ vẫn, Cúp C đấy chàng ạ
- Mày ngoa trọo mỗ, của mày B là hết đất – Tôi cười hềnh hếch
- Không nhường em được à? – Nó dấm chân bình bịch hậm hực
- Nhường cái gì, bé lắm ấy mà tao nhường – Tôi vừa nói vừa lấy quần áo chuẩn bị chui vào phòng tắm.
- Đấy, còn bé nữa đâu mà cứ suốt ngày mày mày tao tao, chán ốm với ông anh vô duyên này.

Nó ngồi phịch xuống ghế salon với vẻ mặt cay cú. Tôi thì cười hì hì rồi chui vô phòng tắm, dội những tia nước ấm nóng vào người. Được chừng dăm phút thì nó gõ cửa.

- Gì thế? – Tôi hỏi
- Có nhìn trộm đâu mà cảnh giác thế? – Nó kêu tướng lên
- Biết được với mày, cứ cẩn tắc vô ưu cái đã. Chuyện gì thế? – Tôi hỏi lại
- Hừm, anh có tin nhắn
- Tin nhắn?
- Ủ, đọc luôn hay tí đọc

Tôi tự dưng giật mình, tôi đã thay sim đâu nhỉ? Làm gì có ai biết số này ngoài Khả Vân đâu chứ? Tôi lặng lẽ nghĩ.

- Thôi để em đọc luôn cho nhé – Nó nhăn nhó
- Đưa tao.

Tôi hé cửa phòng tắm thò tay ra lấy điện thoại từ Quỳnh Thy. May quá nó vẫn chưa đọc nên tin nhắn vẫn ở ngoài màn hình. Tôi bấm “read”

Khả Vân: “Được ngắm anh cả chiều rất thú vị”

Tôi vội vã nhắn lại mặc dù tay đang ướt. Tim đập thành thịch

Tôi: “Em ở đâu mà thấy anh buổi chiều thế?”

Khả Vân: “Anh ngồi ở quán trà đá quen của em, làm em phải sang quán bên cạnh nhìn anh”

Tôi: “Sao không sang chỗ anh?” – Tôi nhắc hỏi

Khả Vân: “Anh có nhớ em đâu”

Tôi bần thần suy nghĩ, nhắc gì cho em bây giờ nhỉ? Thực sự lúc đó tôi cũng nhớ em, Khả Vân, em cho tôi những giây phút mà khó có thể quên được. Chỉ là, chỉ là tôi chẳng thể mang lại hạnh phúc cho em, tôi sợ làm đã bất hạnh lại càng đau khổ hơn.

Tôi quyết định bấm điện thoại gọi cho em..

“The first that you have called is not available at the moment, please try again later..”

Lại một tiếng nói lạnh lẽo, sao tôi ghét giọng nói này của tổng đài mobifone đến thế

54. Chương 54

Tôi bấm đi bấm lại 2,3 lần gọi cho em, cũng chỉ đáp lại là một giọng nói lạnh lẽo của tổng đài viên. Tôi đang làm gì ấy nhỉ? tại sao tôi lại muốn gặp em đến thế này cơ chứ.

Từng dòng nước ẩm lại chảy trên người tôi, cảm giác ấm nóng lại tràn về, cái khao khát được ôm em trong vòng tay lại trỗi dậy, tôi đang thèm được gặp em một cách cuồng si, điên dại.

Lau người xong tôi bước ra ngoài, Quỳnh Thy vẫn đang ngồi xem tivi. Nhìn thấy tôi nó lạ lẫm lắm tôi dom dom sát mặt tôi.

- Nhìn cái gì mà bất lịch sự thế? – Tôi cúi

- Hi hi – Nó cười

- Cười cái con khỉ ấy – Tôi rửa

- Sao biết, đang cười con khỉ mà – Nó đều giả chơi lại tôi.

- Con ranh này, mày xong rồi

Tôi định túm lấy đầu nó cho nó một cái cốc nhưng nó đã lanh lẹ chuồn mất chạy ra sau cái bàn, mặt nó vẫn trên người tôi một cách đầy thích thú.

- Mà em chưa thấy con khỉ nào béo và bụng to như vậy. Hí hí

- Con ranh, đứng lại đây tao bảo – Tôi với tay ra

- Còn lâu, em đâu có ngu

Nó chạy vòng quanh tránh bị tôi bắt được. Cảm xúc vui vẻ khiến tôi như trở lại ngày xưa, vui tươi và hồn nhiên. Đến khi nó bị vấp vào thành ghế và loạng choạng thì nó cũng kịp chọn cái ghế salon êm ái mà ngã xuống. Tôi túm được nó cười khanh khách tính búng tai thì nó chột nhìn thẳng vào mắt tôi rồi hỏi nhỏ.

- Khả Vân là ai thế anh?

Tôi ngẩn người bỏ tay ra khỏi Quỳnh Thy

- Sao tự dưng lại hỏi thế

- Em hỏi thôi, cái tên hay ghê – Nó tủm tỉm

- Ừ, cũng hay

Tôi trả lời nhàn nhạt. Quỳnh Thy lại nhìn thẳng vào mắt tôi ý nhị.

- Có gì thì cứ nói với con em này đi, bồ mới của anh à? – Nó cười.

- Bồ gì mà bồ, vợ vẫn – Tôi cúi kính

- Chẹp chẹp, gay nhỉ? Mà anh có bồ cũng đâu có sao đâu – Nó lại nhăn nhó

- Sao trắng cái đầu mày ấy – Tôi cốc vào đầu nó cái đầu đinh

- Ui da, anh dã man thế - Nó ôm đầu kêu toáng lên

- Cho mày chữa đi, hừm

Tôi với tay lấy cái điều khiển liên tiếp chuyển kênh mà chẳng biết dừng ở kênh nào, Quỳnh Thy thì cứ nhìn tôi chăm chăm.

- Anh bật thế thì toi luôn cái tivi nhà em

- Hồng tao mua cái khác

- Mua gì mà mua, anh đã lĩnh lương đâu – Nó cười khúc khích

- Tao kiếm có trừ lương tháng anh mày rồi bù vào đấy – Tôi ráo hoảnh

Nó le lưỡi trước lời bốc phét của tôi. Rồi lại quay sang nói:

- Em nói thật chứ có đùa đâu

- Thật giả cái gì, trẻ con

- Xí! Anh cứ nói em trẻ con mãi thế, sắp 2x rồi đây này, già đến nơi rồi – Nó than thở

- Thế thì lo kiếm người yêu đi cứ lo chuyện bao đồng, hừm – Tôi quay sang không cốc mà xoa đầu nó.

- Chả có thằng nào cả. Mà em nói thật. Bây giờ anh có bồ cũng chẳng vấn đề gì

- Mày biết gì mà nói – Tôi rứt tay lại

- Em chẳng biết, nhưng nếu em có chồng như anh em sẽ chẳng bao giờ làm vậy

Nó thở dài tỏ vẻ ngao ngán. Tôi thoáng chút bức mình nhưng cũng chẳng nói gì với nó. Tôi im lặng và nghĩ ngợi về vợ mình, tôi không dám đối mặt với sự thật ấy.

- Đến em còn chẳng chấp nhận được nữa là đàn ông con trai bọn anh, nên anh có bồ bịch hay yêu đương cô nào đó tên Khả Vân hay Bảo Hân em cũng thấy bình thường.

Tôi bật cười trước cái giọng điệu nhéo nhoẹt của nó

- Sao lại là Bảo Hân

- Chẳng biết, em nói bừa

- Mày có biết Bảo Hân là ai không?

- Không, mà nó biết – Nó tạm tịt

- Là nữ thần của thằng anh trai mày đấy

Tôi cười hô hô trước ánh mắt trợn ngược của Quỳnh Thy. Phải mất một lúc mắt nó mới trở lại trạng thái bình thường, nó nín tay tôi hỏi

- Lão Bảo có người yêu rồi à?

- Không!

- Sao anh bảo nữ thần gì gì tên Bảo Hân còn gì.

- Nó thích thôi, tao đang làm mối cho nó

- Anh kể cho em nghe đi – Nó nũng nịu nịnh bợ tôi.

- Ờ.

Tôi bắt đầu kể cho nó nghe về Bảo Hân, cô thư ký mặt xinh, dáng chuẩn mà trong mắt thằng Bảo là nữ thần hay nữ hoàng gì đó. Không quên nịnh bợ nó giúp tôi với thằng Bảo cho cái kế hoạch party cuối tuần sắp tới.

- Vậy anh tính là đến lúc đấy lấy cớ đi với em rồi để anh Bảo đến đón chị Hân à?

- Ừ!

- Anh không sợ chị Hân giận sao

- Chắc không giận đâu, anh với Bảo Hân bình thường ấy mà – Tôi cười

- Xì – Quỳnh Thy bấu môi

- Mà xì cái gì, không thì nghĩ cách đi – Tôi quạu.

- Anh đúng là vô tư, chả hiểu phụ nữ gì cả.

- Mà vợ vẫn, hồi xưa tao yêu hơi bị nhiều đấy, đứa nào cũng bảo tao tâm lý hết. Hê hê – Tôi nói rồi hồi tưởng lại thời sinh viên lãng tử của mình, cười tủm tỉm

- Cái đó em chả biết, lúc đó em chưa dậy thì. Mà nếu có thật thì lấy vợ xong khả năng của anh cũng tèo rồi. – Nó ra giọng với tôi.

- Tèo cái đầu mày ấy – Tôi hừ mũi

- Chẳng thế. Theo em đoán thì Bảo Hân thích anh rồi, không thích lão Bảo hâm đâu

- Ồ!

Rõ ràng là không thích Bảo thì có lý, bởi vì mới gặp có vài hôm, mà tôi thì cũng chẳng khác gì thằng Bảo cả, thế thì làm sao thích tôi được chứ. Tôi tặc lưỡi.

- Vợ vẫn

- Chán anh! Phụ nữ không rủ người nào đi party nếu không thích người đó đâu, nhất là theo anh nói chị ấy ở bên tây nữa – Nó thản nhiên.

- Ồ

- Ồ với mơ gì, em nói thật đấy. Trông cái mặt và người ngợm thế kia mà lăm em theo nhỉ - Nó tĩa đều

- Oà! Được như mày nói đã tốt – Tôi tạm tịt với con ranh này.

- Anh không thấy vô lý à? Bảo Hân là em họ sếp anh thì có thể sang trước và tham dự với danh nghĩa gia đình, đâu cần anh phải tháp tùng đâu. Tự đứng lại đi rủ anh. Haizz – Nó thở dài

- Anh chịu, ai biết được, tự đứng Bảo Hân nói với anh.

- Anh đồng ý chưa

- Thì im lặng và cười thôi

- Vậy thì là đồng ý rồi chứ thế quái nào nữa – Nó chẹp miệng.

- Thôi kệ mẹ, mày cứ đi với anh, còn đâu để thằng Bảo lo. Bảo Hân có giận thì kệ - Tôi giở giọng cùn.

- Thế em đi với anh với danh nghĩa nào? – Nó chẹp miệng

- Em gái

- Thế thì anh đi một mình nhé, em lượn – Nó bấu môi

- Thế mày muốn gì? – Tôi hỏi giọng dụ dỗ

- Thì còn muốn gì? Muốn là bồ mới của anh. Hề hề! – Nó cười thỏa mãn

- Con điên, dở người, cả công ty ai chả biết tao có vợ rồi

- Đã ai được gặp vợ anh đâu, vụ nào bà ấy chả trốn. Em cứ đi với anh, giới thiệu là bạn gái được rồi – Nó tủm tỉm

- Tao không có dở người như mày – Tôi cáu

- Thế thì thôi vậy – Nó thở dài rồi bước đi ra

- Ổ lượn đi – Tôi thừa biết cái trò của nó
- Không ok thật à? – Nó đi được hai bước đã quay lại hỏi
- Ồ!
- Thôi được rồi, anh muốn giới thiệu là gì thì gì – Nó cười ranh mãnh
- Xem đã, mày tao nghi lắm – Tôi nhìn nó nghi hoặc.

Con bé Quỳnh Thy này luôn ảm ảm ương ương, nó chẳng có gì là không dám làm hết cả. Tôi sau cùng cũng đành tặc lưỡi đến đâu thì đến, dù gì thì cũng đã lỡ hứa với thằng Bảo rồi.

- Mai em đi mua đồ đây, phải thật lộng lẫy mới được. Hí hí – Nó cười xảo trá
- Tao *** đưa mày đi đâu – Tôi rào trước ngay
- Chẳng cần, em tự chọn – Nó cười khoái.
- Ồ, kệ mày

Nói chuyện với nó được một lúc thì chán. Tôi về phòng bật laptop lên nghe nhạc và lướt tí facebook, không kìm nổi thói quen tôi dạo qua facebook của vợ. Trên đó vừa cập nhật một dòng status chỉ khiến tôi như muốn đập laptop đi, để rồi sau đó lại ôm đầu bất lực

55. Chương 55

Tôi không hiểu tại sao vợ tôi lại trở thành một con người như thế này. Từ khi mới yêu nhau, lúc em chỉ là một cô bé tôi đã luôn tự nhủ và nói với em rằng. Tình yêu giống như hai con người đi cùng trên một con đường, cả hai đều phải cùng hướng về nhau thì mới bền vững được, cuộc đời có nhiều lúc sóng gió đặng cay, nên dù gì có không hài lòng đi nữa thì hãy chia sẻ và cùng nhau giải quyết. Tôi luôn muốn nói chuyện với em nhưng hình như em không hợp tác, em chưa bao giờ khen chê hay muốn tôi sửa điều gì. Em chỉ thể hiện bằng thái độ, hay bằng cái cách xử sự của em. Tôi như người mù mò mẫm trong bóng đêm để đoán ý em.. Giờ đây tôi bất lực, tôi cạn kiệt rồi..

“Đã đủ can đảm bước đi thì cũng có can đảm dừng về”

Bạn nàng ngạc nhiên ment bên dưới: “có chuyện gì thế tình iu, nói tới ai thế”

Vợ: “Tới người mà ai cũng biết là ai đấy, lại như cánh én mùa xuân rồi các nàng ạ”

Lòng tự trọng của tôi cố nén nhưng giờ đã bị tổn thương, dù sao tôi cũng là một người đàn ông đầy tự trọng. Mọi chuyện đã kết thúc chẳng? Tôi không nghĩ sẽ lại thành như vậy. Thầm nghĩ đến bố mẹ, và cả người mẹ vợ tôi yêu quý nữa.

“Con xin lỗi, con không thể, con đã cố gắng hết sức. Kết thúc rồi”

Khuôn mặt bơ phờ và đôi mắt cay xè của tôi được che lại bởi một bàn tay nhỏ, bàn tay nhỏ bé đó xiết nhẹ trên khuôn mặt tôi, cho tôi không được nhìn những dòng chữ nhảy múa, uồn lượn rồi lại biến thành những cái kim châm vào tim tôi.

Một hơi thở nồng ấm và mái tóc xõa xuống khuôn mặt tôi, tôi có thể cảm nhận như vậy. Quỳnh Thy thì thảo vào tai tôi:

- Đừng nhìn..!

Tôi im lặng, khẽ với tay vuốt lên mái tóc của em trên bờ vai, em đã dựa vào vai tôi rồi. Cố nuốt cục nghẹn trong cổ họng, tôi khản đặc:

- Anh ổn mà, không sao đâu em.

Quỳnh Thy nhoẻn miệng cười buông tôi ra.

- Thật nhé

- Thật – Tôi ráng cười mỉm
- Vậy anh nghĩ sao? – Nó nhìn tôi ái ngại
- Chẳng nghĩ sao cả, anh không muốn nghĩ, cứ ra sao thì ra.
- Chẳng lẽ anh không ngại mang tiếng một đời vợ sao
- Đời vợ!

Thật nực cười, tôi nghĩ rằng hình như Việt Nam quá quan trọng hình thức, đời vợ thì sao chứ, cũng chỉ là một mối tình trong cuộc đời, huống hồ chúng tôi còn chẳng có gì ràng buộc. Vợ, rút cục cũng chỉ là một tờ giấy đóng dấu có cam kết, việc hủy nó đi cũng như bao anh chị yêu nhau ngoài kia nói lời chia tay vậy, có khác chẳng thì cũng chỉ là thủ tục và thời gian mà thôi

Tôi im lặng, Quỳnh Thy có vẻ rất hiểu tôi, dù chưa nói hay hỏi tôi một điều gì, nó cũng luôn biết làm tôi vui lòng vậy, như một cô em gái nhỏ hiểu anh trai mình. Nó luôn biết cách làm tôi vui lên mà không cần tới một lời an ủi. Khẽ nhìn nó tôi mỉm cười biết ơn:

- Cảm ơn em
 - Xí! sao lại cảm ơn! còn chưa trả lời em kia mà – Nó lại giở cái giọng chua ngoa ra
 - Thì ngại gì, mày biết thừa tính anh rồi mà – Tôi hề hề
 - Vừa ngọt ngào tí đã lại mày tao rồi – Nó bĩu môi
 - Mày chứ có phải ngọc trinh đâu – Tôi cười phá lên.
 - Rồi rồi, trong lòng các anh thì chỉ có ngọc trinh với phương trình thôi, toàn lúc cup C cả. – Nó tắc lưỡi lắc đầu
 - Ồ! Thì đàn ông mà – Tôi cười
- Nó chép miệng lúc rồi nhảy lên giường tôi nằm ngả ngón.
- Mày xuống giường tao ngay – Tôi rửa
 - Giường anh em chứ giường anh đâu mà em xuống – Nó chày cối
 - Con gái con đũa, vô duyên như mày tao đến chịu – Tôi lắc đầu
 - Thì đồ anh kiếm được đũa nào thương anh như em đấy
 - Thương? – Tôi trợn ngược cả mắt lên
 - Thì thương như em gái thương anh ấy, em có tới tận hai ông anh lận – Nó cười hì hì, mặt hơi cúi xuống
 - Phù

Tôi thờ phào, giả vờ vuốt tí mồ hôi trên trán than:

- May quá
- May gì? – Nó quay lên hỏi ngược tôi
- Thì may chứ sao hề hề - Tôi cười đều
- Lắm chuyện, lại tưởng bỏ chứ gì – Nó nhảy xuống giường
- Ồ! May không phải nếu không tối nay ác mộng mất.
- Rõ vô duyên, giai như thế ai mà thêm.

Nó đi nhanh ra khỏi phòng. Tôi lại ngồi tĩnh lặng. Máy tính vừa rồi đã bị Quỳnh Thy tranh thủ tắt đi rồi, tôi cũng chẳng muốn mở lên.

Mở điện thoại tôi lại gọi lại cho Khả Vân, chẳng biết tại sao tôi lại làm thế nhưng lúc này tôi muốn nghe giọng em, ở bên anh tôi có cảm giác yên bình mà tôi muốn.

Lần 1: The first you called.....

Lần 2: The first you called.....

.....

Lần n: ringing....

Tôi hồi hộp chờ đợi, chờ đợi một giọng nói quen..

- Anh...

Có tiếng nấc.. Tôi im lặng..

- Cuối cùng anh cũng gọi cho em – Tiếng Khả Vân đã đỡ hơn một chút

- Em..

- Anh nhớ em đúng không? – Giọng Khả Vân khàn đặc..

Tôi như kẻ u mê u muội. Lúc gọi cho em thì tôi muốn hét lên, hét lên hàng ngàn lần rằng tôi nhớ em, nhưng giờ đây khi giọng nói của em văng vẳng bên tai, tiếng thút thít của em lại từng chút chạm vào tim tôi. Tôi chẳng thể hứa hẹn với em điều gì cả, tôi lại sợ làm em đau, đau thêm lần nữa..

- Anh... Tôi ngập ngừng, lời thốt ra môi rồi lại ngừng lại.

Tôi nghe thấy tiếng Khả Vân lau nước mắt, tôi nghe thấy cả nụ cười trên bờ môi em cay đắng...

- Em biết anh không thể... – Tôi rồi cũng thốt ra..

- Em không cần biết, không cần biết.

Tiếng Khả Vân hét lên trong điện thoại, tôi nghe thấy tiếng bịch. Tôi có thể tưởng tượng ra được Khả Vân vứt chiếc điện thoại xuống bàn, hay tay bịt tai lại, em..

Rồi tôi lại nghe thấy tiếng em khóc, rất nhỏ thôi, lại nghe thấy cả tiếng em quệt nước mắt nữa..

- Em không quan tâm, em chỉ muốn biết anh có nhớ em không thôi..

Khả Vân thì thào trong hơi thở thổn thức.. Tôi như nhìn thấy từng giọt nước mắt rơi xuống qua bờ môi em, bờ môi cong hình trái tim mặn chát.

Tôi lão đảo, run rẩy ngồi xuống giường

- Anh nhớ em, nhớ tất cả những gì thuộc về em, nước mắt, nụ cười, vòng tay, nụ hôn, cả cách em đứng cho anh chụp ảnh nữa. Anh nhớ, anh nhớ hết, anh nhớ em, Khả Vân ạ, anh lúc nào cũng nhớ em..

Tôi tuôn ra một tràng hơi thở của lòng mình. Từ lúc nào mắt tôi lại trở nên cay xè, tôi không khóc vì đàn ông không như vậy. Nó lên rồi lại xuống làm ất tôi trở nên vô định, một hàng sương mờ che phủ trước mặt và tôi có thể thấy rõ ràng em, Khả Vân đang đứng trước đó, mỉm cười, vòng tay em rộng mở để tôi có thể ôm em bất cứ lúc nào..

- Em yêu anh

Tiếng Khả Vân thổn thức cùng tiếng nấc nghẹn, nhưng giọt nước mắt của em cũng khác, nó cũng vẫn sẽ chảy xuống miệng em, tim em nhưng đã không còn mặn chát. Tôi lặng lẽ lắng nghe em, lắng nghe cả con tim đang đập của em..

- Anh yêu em, Khả Vân

Tiếng nấc to hơn nhưng lòng tôi lại an ủi được nhiều hơn. Bao nhiêu cảm xúc rồi cũng được giải tỏa, tôi thậm chí chẳng còn chút áy náy trong lòng. Tôi mỉm cười, lặng lẽ nhưng thanh thản, cảm giác bình yên lại ùa về khiến lòng tôi trở nên sáng lại. Cuối cùng tôi cũng có thể nói ra suy nghĩ của mình.

- Anh muốn gặp em, Khả Vân – Tôi thì thào

- Em cũng muốn gặp anh

- Muốn hôn anh không? – Tôi đùa
- Muốn cả ôm nữa – Khả Vân trả lời
- Chả lẽ hôn thì không ôm à, bao gồm cả ôm rồi còn gì – Tôi cười
- Không! Ôm anh trước rồi mới hôn anh, hôn anh xong em lại ôm anh tiếp – Khả Vân trở nên vui vẻ.
- Hi, em tham thế! – Tôi cười trêu
- Em thích thế, anh không thích à? đồ dê già – Em lại giở giọng quen thuộc ra
- Thích, anh lúc nào cũng muốn ôm em – Tôi cười
- Thế chứ! – Khả Vân vui vẻ...

Tôi và em say sưa kể chuyện, nhắc lại những lúc chúng tôi còn trên chặng đường đi Hà Giang, tôi tự dưng cảm thấy vui vẻ. Từ lúc nào tôi đã chui vào chăn và chúng tôi ôm lấy điện thoại nói chuyện, quên cả thời gian..

Choang, tiếng đổ vỡ lại ngay trước cửa phòng khiến tôi giật mình nhồm dậy. Ngoài kia Quỳnh Thy đang nhặt những mảnh vỡ của cốc cafe tan nát dưới sàn nhà.

Khẽ chào Khả Vân tôi chạy ra nhìn Quỳnh Thy.

- Sao thế em?
- Em nhớ là anh hay uống cafe buổi tối, mang cafe vào cho anh thì bị vấp nên ngã thôi. chẳng có gì đâu? – Quỳnh Thy vẫn chẳng ngẩng mặt lên.
- Xem nào, để anh làm cho không đứt tay bây giờ!

Tôi vội vàng gạt tay em ra rồi tranh dọn mấy mảnh vỡ, Quỳnh Thy đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh chắc để rửa tay, sau đó em đi về phòng luôn và đóng cửa lại. Không một lúc nào tôi thấy được khuôn mặt của con bé này

56. Chương 56

Tôi thoáng ngỡ ngàng trước thái độ kỳ lạ của Quỳnh Thy. Con bé này đúng là khác hẳn với thường ngày và tôi với kinh nghiệm của một thằng đàn ông gần 30 tuổi có thể hiểu ra chuyện gì.

Tôi gõ cửa phòng nó.

Cộc cộc. Im lặng một chút rồi tiếng của Quỳnh Thy từ trong vọng ra.

- Gì vậy anh?
- Em có sao không? – Tôi hỏi
- Không sao đâu ạ. – Tiếng Quỳnh Thy trả lời ngay lập tức
- Để anh kiểm tra nào – Tôi bảo
- Thôi không có gì đâu – Quỳnh Thy nhát gừng
- Mở cửa ra cho anh đi – Tôi nói thẳng
- Em đã nói không có gì rồi mà, em không sao hết – Quỳnh Thy hơi to tiếng
- Anh bảo là mở cửa mà – Tôi rần rở

Lại là sự im lặng. Sau một lúc có tiếng cạch và Quỳnh Thy khẽ mở cửa ra.

Tôi nhẹ nhàng đẩy cửa vào và Quỳnh Thi đã ngồi đó, trên giường với mái tóc hơi bù xù.

- Lại vừa chui vào chăn ngủ hay sao mà đầu tóc lại như cái tổ quạ - Tôi trêu Quỳnh Thy, cố tạo không khí vui vẻ.

- Thì đang ngủ anh cứ đòi vào – Quỳnh Thy trả lời

- Đưa tay anh xem nào.

Tôi lại gần cầm lấy tay Quỳnh Thy xem xét, đúng là có một vết xước nhỏ thật nhưng không đáng kể cho lắm, có lẽ chỉ hơi xót một chút.

- Đây, sao bảo không có gì

Quỳnh Thy im lặng cúi xuống nhìn tôi

- Để anh lấy miếng urgo cho

Tôi ra tủ thuốc lấy miếng dán urgo dán cho Quỳnh Thy, em ngồi cạnh tôi im lặng kệ tôi làm mấy việc nhỏ nhọ ấy.

- Sao tự dưng không nói gì thế? – Tôi hỏi

- Chẳng có gì cả - Quỳnh Thy trả lời

- Đâu rồi, cô bé nhí nhảnh hồ báo của tôi đâu rồi – Tôi cười và cốc vào đầu em một cái

- Anh này!

Tự dưng Quỳnh Thy hỏi tôi, tôi im lặng nhìn em một lúc rồi hỏi lại.

- Sao vậy, có chuyện gì à?

- Ừm mà chẳng có gì. Ngày xưa anh có bạn thân không?

Tôi thở dài. Sau rồi nhìn thẳng vào Quỳnh Thy lấy giọng buồn buồn kể.

- Có. Ngày xưa có một cô bạn thân tên là T. T chơi với anh từ lúc cưỡi trường tắm mưa, nhà lại gần nhau nên có gì tụi anh đều tâm sự và chơi với nhau rất thân. Em biết không? thậm chí lần đầu tiên có cái ngày ấy nó còn tưởng mình sắp chết và đến gặp anh khóc lóc chia ly. Hi hi – Tôi cười

- Sao nữa anh? – Quỳnh Thy tò mò

- Sau đó tụi anh lớn lên cùng nhau, cấp hai rồi cấp 3. Vì T càng lớn càng phổng phao xinh xắn nên lắm anh chàng theo lắm, có ai viết thư hay tỏ tình nó đều mang cho anh coi trước rồi cùng bình luận với nhau. Tụi anh thân đến mức mà anh có ngủ ở nhà nó thì bố mẹ anh cũng không ý kiến gì, và nó có qua đêm tại nhà anh thì bố mẹ nó cũng yên tâm. hi

- Hay nhỉ! Em chả tin có chuyện ấy.

- Ừ! Nghe phi lý phải không nhưng đó là sự thật đấy, hôm nào em về nhà chơi rồi hỏi mẹ anh xem. Mẹ anh vẫn nhớ con bé ấy lắm đấy

- Sao lại vẫn nhớ? Giờ không gặp nhau nữa à? – Quỳnh Thy hỏi

- Ừ! Kết thúc cấp 3. Hôm chia tay trường, lúc liên hoan T uống rất nhiều đến mức say vật ra. Tất nhiên là anh phải đưa T về rồi, lúc anh từ nhà T về thì T có gửi cho anh một quyển nhật ký – Tôi thở dài.

Quỳnh Thy im lặng. Mắt em nhìn xa xăm đâu đó. Tôi nhìn em một chút rồi lại tiếp tục

- Quyển nhật ký đó viết trước khá lâu, chắc tầm gần 1 năm từ ngày hè lớp 11. Trong đó T có nói rằng từ lúc nào đó T có tình cảm khác với anh. T đã im lặng và dằn vặt mình rất nhiều là không biết có nên nói với anh điều ấy hay không.

- Vậy... sau đó? – Quỳnh Thy hỏi nhỏ

- Thực ra như em thấy rồi đó. T phải cố uống thật say mới đủ can đảm đưa cho anh quyển nhật ký đó, vậy cũng đã quyết định rồi còn gì. – Tôi mỉm cười

- Không! ý em là anh sau đó cơ, chuyện thế nào.

Quỳnh Thy hơi bẽn lẽn một chút, xúc cảm trong lời nói của em trở nên khá lạ. Tôi cố gắng thở dài, mặt tỏ ra ngán ngẩm.

- Hơn 10 năm rồi anh không gặp lại T nữa

- Vậy.... – Quỳnh Thy định hỏi gì đó nhưng lại thôi, dáng vẻ em có vẻ hơi bồn thần.

- Thực ra đến tận bây giờ anh vẫn quan tâm đến T. T giờ đây khá hạnh phúc với hai đứa con xinh xắn, anh mừng cho T, thật đấy – Tôi cười

- Ủm – Quỳnh Thy có vẻ không quan tâm nữa.

- Vậy nên đôi lúc anh cũng hơi tiếc. Nhưng dù sao thì cũng là chuyện đã xảy ra. Với anh, T đã tạo nên cho anh một tuổi thơ tuyệt vời mà anh chẳng có thể mong hay tiếc gì như thế. Anh luôn tự hào anh là một người may mắn, tuổi thơ anh giống như tiểu thuyết vậy – Tôi mỉm cười.

- Vâng!

- Mà hôm nay tự dưng sao lại nói với em nhỉ! Hi hi – Tôi lại trở lại bình thường cố gắng đều đều trong tiếng cười

- Chẳng biết! – Quỳnh Thy nhăn nhó.

- Em lảm chuyện quá. Thôi ngủ đi, anh còn phải chờ thằng Bảo nữa. Muộn thế này nó không say hơi lạ.

- Rồi rồi – Quỳnh Thy cũng cố gắng trả lời tôi bằng cái giọng điệu nhảm nhay thường ngày.

- Thế nhé. bé con ngủ ngoan

- Bé gì? Lảm chuyện – Em nhăn mũi.

- Thì chả bé, bé ngoan thì mới có người yêu được

Tôi cười khì khì rồi bẹo vào má Quỳnh Thy tinh nghịch. Em khép cửa khi tôi ra vào. Lúc cánh cửa khép lại tôi vẫn kịp nhìn thấy ánh mắt rầu rầu của em qua khe hẹp.

Cánh cửa khép lại rồi, tôi nghĩ vậy có lẽ tốt hơn cho em. Thở dài một chút tôi lại ra salon ngồi, bật HBO lên xem có gì hay ho.

Trên HBO đang chiếu bộ phim PS: I Love you. Một bộ phim mà tôi đã từng rất thích. Bộ phim đó nói về việc anh chồng lo cho cô vợ ngay cả khi mình chết. Đúng thật, tôi luôn triết lý rằng yêu là làm cho người mình yêu được hạnh phúc, vì thế tôi đã luôn cố gắng làm tất cả những gì có thể. Thực ra tôi nghĩ việc duy trì hạnh phúc gia đình cũng đơn giản, chỉ cần hướng về nhau là được, chỉ cần bao dung một tí, độ lượng một tí, cởi mở một tí, chia sẻ một tí.. là có thể ok. Đến lúc này tôi sợ nhất là sự không chia sẻ, không chia sẻ giết chết tình cảm, không chỉ là gia đình mà cả bạn bè nữa. Tôi luôn sợ phải đoán ý mọi người và như thế lúc nào sai lầm mà chả sảy ra..

Nhân vật chính của bộ phim cuối cùng đã chết và người bạn thân thế chỗ anh ta trở thành một người tình đích thực. Xem phim thì thấy chuyện đó cũng bình thường, nhưng suy rộng ra xã hội thì hình như người Á đông mình không được như vậy.

Có thể tôi tự kiêu mình là người thời đại mới nhưng quả thật với tôi cái vấn đề tế nhị kia không quá quan trọng. Nhớ tôi đã từng cãi nhau với một thằng bạn rằng. Thằng đó nói nó muốn nó phải là người đầu tiên của vợ nó, rằng như thế nó mới cảm thấy thoải mái và yêu vợ hơn, nhưng ngược lại để duy trì gia đình nó sẵn sàng chấp nhận tha thứ cho vợ nó 1,2 lần. Tôi thì ngược lại hoàn toàn với nó, tôi chẳng quan trọng là người đầu tiên hay người thứ n cả, cái vấn đề quan trọng mà tôi quan tâm chính là thời gian yêu tôi thì vợ tôi phải toàn tâm toàn ý với tôi. Ngược nhau theo quan điểm thế thôi nhưng chúng tôi như hai mảnh đối lập vậy, nói chuyện với nhau rất hợp và tranh luận có thể sáng tối không nghĩ cũng được.

Nhưng sau những cuộc tranh luận tôi vẫn không thể hiểu được tại sao đàn ông lại có cái ý tưởng như thế? thể hiện sự ích kỷ, độc đoán và thiếu công bằng ư? tôi nghĩ vậy, suy cho cùng thì nó cũng chỉ là cảm xúc phôi giống bản năng chứ đâu phải tình cảm thật sự của loài người, thứ làm chúng ta đứng trên loài động vật. Nhưng tôi cũng không hiểu, chính vì cái lý lẽ đó mà tôi không thể nhớ nổi là lúc tôi với vợ tôi thuộc

về nhau thì em còn hay mất, điều đấy đối với tôi nó nhỏ như sợi tóc vậy, tôi đâu có quan tâm. Nhưng em luôn cho rằng tôi là người đầu tiên của em và lúc nào cũng buộc tôi nhớ về điều đó.

Nghĩ đến vợ tôi lại đâm ra chán nản. Thôi kệ, tôi tính sau khi công việc ổn định sẽ trực tiếp về nhà báo cáo tình trạng cho các cụ thân sinh. Có lẽ các cụ sẽ hơi sock nhưng tôi cũng tự hào là tôi đã cố gắng hết sức mình rồi, tôi có thể nhận tất cả trách nhiệm về mình, và cũng chẳng cần gì cả. Tôi không hối tiếc, từ giờ tôi sẽ bắt đầu một chặng đường mới, tuy đầy chông gai nhưng cũng sẽ vui vẻ hơn. Chuyện ngày xưa thôi đành để nó ở đấy vậy, coi nó như một kỷ ức đẹp, giống như T.

Thằng Bảo về nhà với bộ dạng say khướt, đập cửa ỳnh ỳnh khiến Quỳnh Thy cũng phải mò ra. Nó vừa về vừa khoái chí kể con bạn cấp 3 hồi xưa nó thầm thích bỏ chồng, giờ lại cứ ngồi dính sát vào nó, nhưng con bé này ngày xưa nhỏ nhắn xinh đẹp chứ giờ thì như bà bán tôm ngoài chợ, ăn nó thì vô duyên mà vòng hai thì khéo lớn hơn cả vòng 1. Với giọng điệu của nó trong lúc say làm tôi và Quỳnh Thy cứ sặc ra mà cười. Phải làm nhầm mất một lúc lâu thì tôi và Quỳnh Thy mới vớt được nó lên giường, để nó nằm đó mà ngáy o o như kéo bể.

Tôi thầm nghĩ mình cũng là thằng biết điều vì mỗi khi say tôi đều tự động về nhà móc họng và ra ghế salon ngủ. Chứ nhìn cái bộ dạng và hơi thở của nó tôi cũng hết muốn ngủ cùng luôn. Ôm lấy cái gối và chân mông tôi ra ghế salon đánh một giấc.

Giấc ngủ đến với tôi khá nhanh vì hôm nay cũng là ngày khá mệt mỏi và căng thẳng, lại thêm vài cốc bia và trà nóng buổi chiều nữa. Tôi mơ màng mơ thấy khuôn mặt Khả Vân nhìn tôi mỉm cười, đôi tay gầy nhẹ của em khẽ vuốt gọt mấy sợi tóc trên trán tôi, rồi em từ từ đặt lên môi tôi một nụ hôn nhẹ phớt qua, chỉ như hơi thở vậy

57. Chương 57

Sáng sớm. Tôi lại vất vả lôi cái thằng Bảo điên hâm dở dậy. Nó lười biếng, chửi rửa, thậm chí xỉ vả tôi chỉ để có thêm 5 phút nằm trên giường.

Cuối cùng nó cũng chui được vào phòng vệ sinh và ra với vẻ mặt sáng sủa nhưng ngái ngủ.

- Chả lẽ lại đuổi mày đi để tao sinh hoạt lại như bình thường
- Mày có mà dăm đuổi, đuổi tao thì mày cũng lượn khỏi công ty luôn nhé. Hố hố - Tôi bắt chước điệu cười của nó
- Mẹ! Mày sinh vào giờ nào mà số xuân xít thế nhỉ? – Nó càu nhàu
- Tôi cười hề hề, trêu nó mấy câu về vụ say xỉn tối qua xong tôi bảo nó.
- Thế giờ đi một xe hay hai xe nhỉ?
- Đi hai xe, đi với mày bí bách lắm
- Mẹ! cùng một chỗ rồi cùng về nhà.
- Tao hay phải ra ngoài lắm. Mày đi xe mày đi
- Ờ

Tôi với nó thế là mỗi thằng một xe phi đi ăn sáng rồi đến cơ quan. Sau rồi chúng tôi ngồi cafe quen trước công ty ngắm cái không khí vội vàng của buổi sáng.

- Vụ Party này hay nhỉ? – Nó vừa xỉa răng vừa bảo
- Hay ho thế nào? – Tôi hỏi lại
- Thì có bao giờ công ty mình từ thừa khai sinh sắp lại mời mọi người đến party đâu.
- Ờ thì cái gì chả có lần đầu – Tôi thờ ơ
- Thì thế, mà hôm qua ngồi với mấy con buôn ở công ty thấy nói nhà sắp cũng cơ kiếc to lắm

- Thế à? – Tôi nhạt toẹt
- Ồ! nghe nói anh chị em đều làm sếp cả. Có mỗi lão này chui vào công ty nhà nước như mình thôi – Nó vẫn nói chẳng để ý thái độ của tôi
- Ồ. Kệ, việc của người ta quan tâm làm gì
- Mà đúng là, thảo nào từ trước giờ *** ngóc đầu lên được – Nó cáu
- Thì tao vốn thế mà, *** ngóc mà giờ làm sếp của mày đấy – Tôi nhún nhử
- Số xuân thôi – Nó tiu nghỉu.
- Xuấn xít *** gì, tập trung vào chuyên môn đi
- Đấy! Nói chuyện này mới nhớ, thôi tao lượn, tí lại phải đi bây giờ.
- Ừ lượn đi, cảm hồi tiếc
- Tiếc gì!
- Nhìn đằng kia kìa
- Hả

Tôi đưa tay vẫy vẫy. Bảo Hân nhoẻn cười từ phía bên kia đường đi sang. Hôm nay em mặc bộ váy văn phòng ngắn màu kem trông rất hợp, bởi vì làn da của em còn sáng hơn cả nó lại khoe được cặp chân thon dài mượt mà, tóc em lần này không để buộc ra sau mà búi lại làm cho em sang trọng lên hẳn. Bảo Hân bước qua đường không mấy khó khăn vì các anh chàng đều phải đi chậm lại và nhìn em.

- Thôi chào em nhé, anh phải đi rồi – Thăng Bảo nói mặt tiu nghỉu
- Ồ! – Bảo Hân hơi ngớ người
- Mày đi thật đấy à? – Tôi cũng ngạc nhiên hỏi với theo nó
- Việc thật chứ có phải giả de.... đâu.

Nó định nói vậy nhưng thế nào lại ghìm lại được thành một thứ âm thanh nửa nạc nửa mỡ. Bảo Hân lịch sự cười chào Thăng Bảo rồi ngồi xuống. Nhìn dáng Thăng Bảo bắt buộc phải tạm biệt nữ thần lừng thừng đi đến là tội nghiệp.

- Công việc thế nào anh?
- Ừ! Cũng ổn
- Vậy anh định tặng anh Anh cái gì? – Bảo Hân hỏi

Chết thật. Sực nhớ đây là tiệc cá nhân của sếp mời nên tất nhiên là đến dự thì phải có quà cho gia chủ rồi. Thầm nghĩ đến số tiền còn lại trong túi chỉ còn 1,2 triệu tôi than trời cho cái số xui rủi của mình.

- Chưa. Chút nữa anh phải đi xin tạm ứng lương cái đã.
- Hi hi! – Bảo Hân lại bụm miệng cười.

Tôi đau khổ nghĩ cho cái phận mình. Bảo Hân thì cứ khúc khích cười. Sau cùng em bảo:

- Không phải như anh nghĩ đâu, anh Anh không thích những thứ đắt đỏ, chỉ đơn giản và tiện dụng là được rồi.
- Trời! Thế biết mua quà gì cho sếp bây giờ.
- Hay anh mua nước hoa đi.
- Biết loại nào mà mua. Dior à? – Cái tên tôi nghe loáng thoáng ở đâu đó
- Hi hi! Đấy là nước hoa cho nữ chứ. Anh đúng là chẳng biết gì về nước hoa cả.

Bảo Hân cười rúc rích, tôi ngại quá ngồi gãi đầu gãi tai như 2 tuần chưa gội.

- Thì anh nói không biết gì về nước hoa mà, chỉ giỏi chém gió thôi
- Chém gió là gì ạ? – Bảo Hân ngẩn người nhìn tôi
- Thì... thì là chém gió chứ là gì

Tôi bí, chẳng biết giải thích cái từ này thế nào, nó thành câu cửa miệng của tụi tôi rồi. Ai ngờ ở cái xã hội biến dị như thế này mà Bảo Hân còn không biết cái từ đó.

- Anh giải thích kỳ ghê – Bảo Hân mỉm cười
- Mà thôi. Kệ nó đi. Em tư vấn cho anh nhé. – Tôi nịnh nọt
- Vậy chiều nếu không bận việc thì em đưa anh đi chọn nhé, đằng nào em cũng mua cho em luôn.
- Ồ.. ờ.. ừ

Tôi thế nào lại tặc lưỡi thành một câu rõ buồn cười. Bảo Hân thì lúc nào cũng tùm tùm làm tôi phát ngại. Như chợt nhớ ra điều gì tôi bảo:

- Chết quên, chiều nay anh báo cáo sếp Anh mấy việc, chắc không đi được đâu. – Tôi kiếm cớ tránh vì nghĩ tới túi tiền xẹp lép của mình
- Đâu. Sếp chiều nay đi họp trên bộ rồi. – Bảo Hân bình thản
- Sao em biết? – Tôi ngạc nhiên
- Anh quên em là thư ký của sếp à? Lịch anh Anh em nắm trong lòng bàn tay.
- Hi – Tôi cười ngượng.
- Thôi lên làm đi anh – Bảo Hân cười nhẹ
- Ừm

Tôi ra quầy trả tiền cho 2 cốc cafe và 1 cốc cam mà xót ruột. Trong đầu luẩn quẩn nghĩ về món quà cho sếp. Hay tặng bút bi nhỉ? Tôi tặc lưỡi.

Gần đến giờ cơm tôi gọi điện cho thằng Bảo rủ đi ăn và tiện thể tính vay tiền nó luôn. Đáp lại tôi là tiếng nheo nhéo trong điện thoại.

- Tao có ở công ty *** đâu mà ăn. Hôm nay ăn một mình đi, nhớ mua cho Bảo Hân 1 chai Coca Light nhé, bảo là tao mua đấy nhé.
- Mẹ mày!

Tôi rửa xả nó xong lại đau đầu đòi nghỉ. Chả lẽ muối mặt ra phòng sếp Anh xin chữ ký tạm ứng lương để mua quà cho chính sếp. Một thật.

Tôi cầm lấy khay cơm rồi nghĩ ngợi làm thế nào chuẩn buổi chiều nay thì Bảo Hân đã mang cơm của mình đến ngồi cùng tôi.

- Sếp đi rồi, ăn cơm xong anh em có thể đi được ngay.
- Vậy à! Sếp đi sớm thế? – Tôi chưng hửng
- Thì hẹn đi ăn với ai thì phải, chắc khách hàng và đối tác riêng gì đó sếp đang cần.
- Ừm.

Ăn cơm xong, chúng tôi nhâm nhi vài ly nước rồi tôi méo mặt đèo Bảo Hân đi mua quà cho sếp.

- Ai cũng phải tặng quà hả em? – Tôi hỏi câu chả đâu vào đâu
- Thực ra không cần đâu nhưng mà cũng nên có, gọi là tấm lòng thôi.

Bảo Hân cười rồi nhảy lên xe tôi, lần này hình như em có kinh nghiệm rồi nên ngồi vững vàng hơn, du vẫn cách lưng tôi một khoảng nhưng cũng chẳng xa lắm.

- Cẩn thận, đi nhé

Tôi phi xe lên khỏi tầng hầm thì ở đâu một cậu trâu tre phi xe lao tới làm tôi phanh kít một cái lại, cái phanh trước rõ ầm ầm Bảo Hân dúi dụi vào lưng tôi, tay em ôm chặt vào bụng tôi.

Thằng trâu tre ấy đã đi ngu rồi thì chớ lại còn quay lại giơ ngón tay giữa lên trêu người tôi. Nói thật chứ nếu tôi không mất tập trung vì cái ầm ầm kia nó đang dựa vào người thì tôi đã nhảy xuống mà xô ra một tràng cười bằng thứ tiếng việt thuần gốc, không pha trộn tí hán tàu nào.

- Sao không em? Tôi quay lại hỏi Bảo Hân

- Không ạ! – Bảo Hân ngại ngần bỏ tay ra rồi ngồi xích tôi ra một chút.

- Anh mong có vài thằng nữa – Tôi cười khi khi trêu Bảo Hân

- Anh nói linh tinh, thôi chúng ta đi nào.

Bảo Hân đâm nhẹ vào lưng tôi một cái rồi cả hai chúng tôi trực chiến lên Tây Sơn.

- Nước hoa mua chỗ này vừa rẻ vừa tốt này. – Bảo Hân chỉ vào cửa hàng LinhPerfume phía bên phải đường.

- Vậy à? – Tôi an tâm chút vì trông nó cũng không đến nỗi to lắm

- Vâng! Chứ vào mấy trung tâm như Parkson hay Vi thì đắt lắm, giá đội lên mấy lần lận.

- Ủ!

Tôi thầm cảm ơn số mình may mắn bởi vì không phải vào những nơi ấy, nơi mà số tiền trong ví của tôi chưa chắc đã đủ.

- Sếp Anh hay dùng loại nào hả em?

- Anh cứ chọn theo loại anh thích xem, biết đâu anh ấy thích – Bảo Hân mỉm cười

- Anh có dùng bao giờ đâu, ra đường cái là bụi với mồ hôi mù mịt, cho thêm tí vào khéo thành cái mùi gì không biết – Tôi tặc lưỡi

- Hi hi – Bảo Hân lại bụm miệng cười

- Em cười gì chứ! – Tôi hơi què độ

- Thôi anh chọn loại Burberry sport đi, mùi này cũng dễ chịu.

Bảo Hân sau khi cầm lọ nước hoa xịt lên khoảng không rồi hơi ngược mặt lên hít nhẹ.

- Ừm!

Việc đầu tiên là tôi liếc cái giá xem bao nhiêu. May quá, hình như có khuyến mãi hay sao mà còn có hơn 900 nghìn. Tôi mau mắn rút ví ra thanh toán rồi tính cách chuẩn lệ khỏi chỗ này.

- Đợi em chút – Bảo Hân nói rồi lại chạy vào cửa hàng

- O! Chuyện gì vậy? – Tôi ngạc nhiên

- Em tranh thủ đi vệ sinh thôi – Bảo Hân nói với lại

- Ủ!

Kiểm tra lại vẫn còn vài trăm. Tôi không nghĩ cuộc đời mình lại tươi sáng thế nên khi Bảo Hân gợi ý muốn đi dạo quanh Hà Nội chút tôi cũng ok ngay. Tôi say mê ngắm những cảnh đẹp đã ăn vào máu thịt, chỉ cho em những nét cổ xưa của Hà Nội còn in lại trên những phố phường.

- Anh có vẻ rất hiểu về Hà Nội – Bảo Hân mỉm cười hỏi tôi

- Ủ! Đủ hiểu để yêu nó

- Anh sống ở đây từ nhỏ à?

- Không. Anh ở đây từ hồi đại học thôi chứ từ nhỏ tới cấp 3 anh ở một tỉnh địa đầu tổ quốc cơ.

- Ở đâu vậy anh?

- LC. Chắc em biết nơi đó.

Bảo Hân lắc đầu, vẻ mặt có vẻ suy nghĩ

- Em chưa tới đó bao giờ

- Vậy à? Nó là một trong những tỉnh đẹp nhất Tây Bắc. Em biết không, tuy chưa được đi nước ngoài như em lần nào nhưng anh nghĩ rằng Tây Bắc mình cũng đẹp ngang những nơi đó.

- Hi hi! Vậy à! Em nghĩ là phải hơn chứ - Bảo Hân cười

- Em uống trà đá nhé - Tôi hỏi nhỏ

- Em chưa uống trà đá bao giờ - Bảo Hân hơi ngượng ngùng thừa nhận

- Thế thì phải thử đi, đó cũng là một nét đặc trưng đấy. Em giờ ở Hà Nội thì cũng phải theo lối chứ - Tôi cười cười.

Tôi dừng chân ở một quán trà đá ven hồ Tây. Dù sao thì tôi tin với kiểu người như Bảo Hân chắc cho thứ nước ấy vào cổ họng thì em sẽ phải rất hứng cảm, vì thế nên tôi gọi cho em chai trà chanh còn tôi thì nhâm nhi ly trà nóng.

- Tây Bắc gì hay hả anh?

Tôi tí nữa làm bồng miệng mình vì câu nói của em. Trợn ngược mắt lên tôi nhìn:

- Em chưa biết Tây Bắc à

- Chưa! - Bảo Hân lắc đầu

- Vậy?

- Em mới về thôi mà, ngày xưa ở đây thì còn nhỏ nên cũng chẳng biết gì. Mà xem tivi thì thấy toàn đồi với núi à - Bảo Hân nói thản nhiên.

- Cái này thì em phải cảm nhận, đứng giữa nó, hít thở nó, trải nghiệm nó thì mới được - Tôi cố gắng giải thích.

- Ừm - Bảo Hân nghĩ suy có vẻ khó hiểu.

- Em nên đi phượt một chuyến

- Phượt là gì ạ.

Tôi le lưỡi lắc đầu với cô nàng này. Bảo Hân cứ như trên trời rơi xuống vậy, chắc thế giới của em không có những thứ dung dị như tôi. Vậy là tôi phải ngồi đó, tốn vài chén trà cho cái việc giải thích cho Bảo Hân về nghĩa các từ lóng của chúng tôi.

- Hay nhỉ! Hóa ra chém gió lại là từ nói quá lên, còn phượt thì giống như backpacker

- Ừ đúng rồi! - Tôi chán nản chẳng muốn làm thầy giáo nữa.

- Vậy lúc nào anh dẫn em đi phượt nhé

Bảo Hân mỉm cười, còn tôi thì trầm lặng trước sự vô tư của em. Lời của Bảo Hân lại làm tôi nhớ đến Khả Vân. Tự nhiên vô thức tôi rút điện thoại ra mà nếu không có tiếng Bảo Hân thì tôi đã lại lắp sim vào rồi gọi cho em rồi.

- Có ai gọi à anh?

- Không! Anh xem mấy giờ thôi - Tôi nói lảng đi

- Anh chưa trả lời em kìa, lúc nào dẫn em đi phượt nhé

- Ừ được rồi, phải rảnh đã chứ công ty giờ bận bịu thế này.

- Anh phải hứa đấy nhé
- Ừ anh hứa – Tôi nói liều.

Bảo Hân có vẻ vui hơn sau câu nói của tôi. Tôi thì chuyển sang trầm ngâm hơn vì nhớ Khả Vân, hôm qua nếu như không có việc của Quỳnh Thy, rồi thằng Bảo say khướt ở nhà thì chắc tôi đã chạy ngay đến với em rồi, nếu thế thì tôi đã không phải ngồi đây mà nhớ em thế này. Tôi băng khuâng nhìn ra mặt hồ không biết giờ đây em đang làm gì nhỉ? Em có đang nhớ đến tôi như tôi đang nhớ em thế này không?

- Sao tự nhiên anh tư lự vậy? anh nhớ vợ à? – Bảo Hân hỏi dò
- À không! – Tôi giật mình vì câu hỏi của Bảo Hân đưa tôi về thực tại.
- Bên kia ấy, họ không nghĩ như bên mình, nếu không yêu nữa thì họ chia tay, đơn giản lắm – Bảo Hân nhìn tôi cười
- Nhưng đây là Việt Nam, em là người nước nào thế? – Tôi hơi khó chịu vì câu nói của Bảo Hân.
- Em là người Việt Nam – Bảo Hân có vẻ buồn khi thấy vẻ mặt của tôi không vui.

Tôi nghĩ mình đã hơi quá lời với Bảo Hân, dù sao thì em cũng sống ở hai môi trường, mỗi nơi một thời kỳ khác nhau nên cũng khó mà nói trước được.

- Ở bên kia vui không? Sao em lại về ? – Tôi hỏi để xua đi cái không khí nặng nề này
- Chẳng vui lắm, bên đó chỉ có mình em, em chưa lúc nào không muốn về cả
- Em không ở cùng gia đình à? – Tôi hỏi cho có chuyện
- Không! À mà lúc đầu em có ở cùng dì, nhưng sau đó thì em chuyển ra ngoài vì dì rất khó tính, mà thực ra là bố mẹ muốn em có một cuộc sống tốt hơn thôi
- Ở cùng gia đình cũng tốt chứ sao – Tôi ngạc nhiên.
- Tại dì hay mang trai về nhà – Bảo Hân nói thản nhiên
- À ra vậy – Tôi thở dài
- Sống một mình cũng ổn mà, thực ra em chẳng phải lo nhiều vì bố mẹ cũng thuê người giúp việc cho em rồi. – Bảo Hân khẽ vuốt vuốt mái tóc của mình
- Ừ!

Tôi nghĩ thầm có những người sướng từ trong trứng nước, vì thế Bảo Hân lạ với cuộc sống ở như vậy cũng không có gì là bất hợp lý cả.

- Anh chắc phải yêu chị ấy lắm – Bảo Hân hỏi tôi
- Ừm – Tôi thừa nhận
- Vậy bây giờ còn yêu nữa không?

Bảo Hân lại hỏi tôi một câu hỏi vô tư. Với em thì như vậy nhưng với tôi khó quá. Nhiều lúc tôi tự hỏi rằng từng hành động của vợ liệu có giết dần tình yêu trong tôi, tự hỏi rằng liệu những hành động níu kéo của tôi có làm cho vợ tôi yêu hơn không? Tự hỏi rằng điều đó tôi làm vì tôi hay làm vì bố mẹ hai bên? Tự hỏi rằng... nhưng chính tôi cũng chẳng có câu trả lời.

- Anh không biết nữa – Tôi thở dài ngán ngẩm
- Vậy theo anh thế nào là yêu – Có vẻ đây là chủ đề ưa thích của Bảo Hân
- Thế em yêu ai chưa? – Tôi hỏi lại Bảo Hân.
- Cũng có một hai người nhưng em chẳng nhớ gì cả - Bảo Hân vẫn thản nhiên
- Thế em nghĩ tình yêu như thế nào

Đột nhiên Bảo Hân nhìn thẳng vào mắt tôi rồi rất nhanh lại quay đi

- Em không biết, nhưng có lần em gặp một người, người mà ngay từ lần đầu tiên tim em đã đập rất mạnh. Em chẳng biết gì về người ta cả nhưng em nghĩ em đang yêu.
- Hi! Người ta gọi là tiếng sét ái tình đó – Tôi bật cười.
- Có thể. Và em sẽ làm tất cả.. – Bảo Hân tự nhiên nói nhỏ
- Sao cơ? – Tôi ngạc nhiên trước câu nói của Bảo Hân
- Bảo Hân nhặt lấy cái nắp chai mở từ lúc nào dưới chân rồi ném mạnh xuống mặt hồ Tây.
- Thì to live is to fight mà anh – Bảo Hân mỉm cười.

58. Chương 58

Tôi cười, nhìn khuôn mặt Bảo Hân có vẻ khá là vui vẻ

- Đúng đấy em ạ. Câu này ngày xưa anh cũng lấy làm phương châm sống của mình.
- Vâng! – Bảo Hân cười tự tin.
- Trời đã chuẩn bị sang chiều, ánh nắng vàng vọt ánh lên trên mặt hồ như những dải kim cương vậy.
- Anh có hối tiếc không? – Bảo Hân lại hỏi tôi
- Về việc gì?
- Tôi hỏi lại, câu hỏi của Bảo Hân cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi
- Thì việc chia tay ấy
- À ừ. Anh không biết – Tôi lại bắt đầu suy nghĩ tại sao Bảo Hân lại có vẻ hứng thú với chủ đề này.
- Vậy chắc là không rồi, em nghĩ tình yêu cũng đã hết rồi – Bảo Hân nói nhỏ
- Có thể. Mà em thấy thằng Bảo bạn anh thế nào? – Tôi không muốn tiếp tục mà lái sang câu chuyện khác.
- Anh nói về anh Bảo á? – Bảo Hân cười cười
- Ừ, em thấy thế nào?
- Em chẳng biết, anh ấy chẳng nói gì cả.
- Đàn ông Việt mà, nếu càng thích ai thì càng ngậm tít trong miệng – Tôi cười
- Anh Bảo thích em á? – Bảo Hân sững sốt
- À không, đấy là anh nói chung chung vậy thôi – Tôi giật mình, nghĩ bụng thôi lỡ lộ tẩy rồi.
- Vâng. Nhưng ở bên kia cũng nhiều người như vậy lắm.
- Ừ!
- Em thì lại không thích như thế? Em thích những người mạnh mẽ cơ
- Vậy à?
- Vâng! Đàn ông mạnh mẽ ai chả thích. Với lại như thế phụ nữ sẽ cảm thấy họ giá trị hơn khi được theo đuổi.
- Hi hi! Em nói hay quá
- Đâu. Em nói thật đấy. – Bảo Hân mỉm cười
- Giờ thì anh hiểu tại sao đàn ông tốt bao giờ cũng FA – Tôi cười cợt
- FA là gì ạ?
- Là forever Alone. – Tôi cười khùng khục

- A ha, đúng rồi

Lần đầu tiên tôi thấy Bảo Hân cười lớn, tự hỏi rằng sao em lại không hay cười như thế nhỉ? Miệng cười của em rất tươi và rộng, nhìn em thế này tôi cảm thấy em gần gũi đôi chút. Chứ bình thường trông em cứ như nữ thần ở cách xa mọi người vậy, rất thích nhưng lại ngại đến gần. Đây là là lời thách Bảo nói tôi thế.

- Em cười tự nhiên thế này có phải hay không! – Tôi buột miệng

- Hì hì! Thật hả anh

- Ủ! Em lúc nào trông cũng như một tiểu thư sang trọng, có rất nhiều người quý em ở công ty nhưng chẳng ai dám nói chuyện với em cả.

- O vậy hả anh? – Bảo Hân ngạc nhiên

- Chả thế! Em cứ dân dã như tụi anh đây này. Thích cười thì cười, thích nói thì nói. Việc gì mà phải ngại chứ. – Tôi hứng chí nói lớn lên

- Em cũng muốn nhưng không quen lắm – Bảo Hân tần ngần.

- Thì học lại đi, sợ gì chứ. Nhìn em mọi người chỉ dám đứng từ xa ngắm thôi. Hehe

- Học kiểu gì hả anh, từ bé em đã thế rồi? – Bảo Hân mắt tròn xoe.

- À à..

Tôi tắc tị, hứng chí lên thì nói thế thôi chứ dạy dỗ cái gì, có ai biết gì mà dạy dỗ tụi tôi đâu. Xã hội tự dưng nó làm cho chúng tôi trở thành con người như thế và chúng tôi cũng hài lòng như thế. Nhưng nhìn đôi mắt và vẻ mặt của Bảo Hân đến tột, em đang nhìn tôi đầy ám ảnh và hy vọng. Quả đúng em là người con gái cao sang thật, nhiều người xung quanh chắc không thể tin một cô gái như em lại có thể ngồi ở quán trà đá như thế này, họ đang nhìn chúng tôi soi mói.

- Đi uống trà đá thế này cũng là một cách đấy – Tôi cười

- Có vậy thôi à? – Bảo Hân ngạc nhiên

- Em thử làm những điều mình chưa làm bao giờ nữa xem – Tôi nhăn nhở

- Làm cái gì cơ ạ? – Em lại tròn xoe mắt

- Chửi bậy chẳng hạn

- Eo!

Bảo Hân bụm miệng cười. Có vẻ việc lấy tay che miệng cười là một nét rất đặc trưng của Bảo Hân, những lúc như thế tôi cũng thấy em rất dễ thương và gần gũi. Có vẻ gì đó cũng hơi ngây thơ vậy.

- Thì cứ thử xem. Nói theo anh này “đù má, nước chè gì mà chất thế”

- Nói theo anh à? – Bảo Hân tần ngần

- Ủ! Nói đi. “đù má, nước chè gì mà chất thế” – Tôi cười khùng khục nhắc lại

- Đù.... Chịu em không làm được đâu – Bảo Hân lắc đầu nguây nguẩy

- Nói đi, dễ thôi mà. Phải thế thì mới được chứ - Tôi cổ vũ

- Không được đâu

- Cố lên, nào, nói đi

- Ủm, để em cố

- Thử đi, thú vị lắm

- Từ từ nào

- Ủ, nói nhanh chứ

Bảo Hân ngượng ngùng rồi từng từ thốt ra chậm rãi, mắt em nhắm tịt lại

- Dù...má...nước...chè... gì...mà...chát...thế

Bảo Hân nói xong ôm mặt xấu hổ, còn tôi phá lên cười đến rung cả ruột, cười đến chảy nước mắt nước mũi tùm lum, mấy người đang đứng xung quanh không biết gì nhưng nhìn thấy tôi cười như thế cũng chỉ trỏ rồi nhún nhử cười theo.. Nhìn cái dáng vẻ của em đúng là không nhịn được. Má em ửng đỏ lên như gấc vì quá xấu hổ.

- Anh trêu em – Bảo Hân xấu hổ ngượng ngùng

- Hiz hiz – Tôi không thể nói được vì còn ôm bụng mà cười

- Anh không cười nữa được không – Bảo Hân lại càng tỏ vẻ xấu hổ

- Thôi.. từ từ - Tôi cố nín cười nhưng không được, cứ ôm bụng mà khùng khục

- Anh này – Bảo Hân nghiêm mặt lại

- Được rồi.

Tôi ráng không kêu lên thành tiếng nữa. Mất một lúc mới trở lại trạng thái bình thường. Nhìn Bảo Hân e thẹn mà chỉ muốn cười tiếp nhưng đành phải cố nhịn. Lau mặt cái tôi nhìn em rồi hỏi.

- Thấy thế nào hả em?

-Thấy quê độ - Bảo Hân trả lời ngán ngẫm.

-Quê thế nào, thú vị thế còn gì.

- Thì anh với bao nhiêu người cười em kìa. Ngại chết đi được – Bảo Hân cúi mặt xuống

- Thôi được rồi, anh xin lỗi – Tôi cười cười

- Xin gì mà xin, giết người rồi mới xin à? – Bảo Hân phụng phịu.

- Hi! Còn nhiều trò hay lắm, em muốn thử tiếp không? – Tôi nham nhở

- Thôi chịu, một lần là đủ lắm rồi. Chả đây với anh – Bảo Hân ngay lập tức chối đây đây

- Kém thế! Phải học thì mới thành tài được – Tôi cười khì khì

- Chịu thôi, để hôm khác vậy.

Bảo Hân lại cúi mặt xuống tỏ vẻ xấu hổ.

- Trời đẹp quá mình đi dạo đi – Bảo Hân nói với tôi rồi đứng dậy đi ra phía lan can hồ

- Ủ! Cũng được – Tôi tặc lưỡi, cũng muốn vận động chút.

Chúng tôi đi dạo bên phía lan can hồ. Bảo Hân cứ thích nhìn mặt hồ óng ánh buổi chiều mà cười tùm tùm. Thấy lạ tôi hỏi

- Sao em lại cười thế?

- Không có gì! Em đang nghĩ chút thôi

- Nghĩ gì thế? bật mí được không? – Tôi hỏi

- Cái gì cũng có lần đầu tiên anh nhỉ? – Bảo Hân nói băng quơ

- Lần đầu tiên gì cơ? – Tôi lạ lắm hỏi lại

- Thì cái gì mình làm lần đầu tiên ấy,anh chả bảo thế còn gì.

- À

- Em vừa nói bảy lần đầu tiên đấy – Bảo Hân lại tùm tùm

- Có xá gì! Còn gì nữa không?

- Lần đầu đi dạo ở Vn nữa chứ?
- Ặc! Chẳng lẽ em chưa bao giờ à? – Tôi ngạc nhiên
- À không! Lần đầu tiên đi với một người đàn ông thôi.
- O – Tôi định nói gì đó nhưng im bặt.

Bảo Hân không nhìn tôi, vẫn băng quơ vừa đi vừa nhìn ra phía hồ, có vài cặp yêu đương đang say nhau mà hôn hít mặc dù trời mới chỉ là buổi trưa.

- Họ tự nhiên như bên kia nhỉ? - Bảo Hân hỏi tôi
- Ừ! Đây là con đường tình yêu mà - Tôi mỉm cười.
- Hi! Nhưng nhìn thế này thì kỳ quá - Bảo Hân tủm tỉm
- Có gì mà kỳ chứ! Thanh niên thì phải vậy chứ, em không thế à - Tôi trêu lại
- Em ... ái

Chân Bảo Hân khụy xuống, em bám chặt vào tôi, hóa ra gót giày của em bị mắc vào một viên đá vĩa hè vỡ suýt ngã.

- Có sao không em? - Tôi lo lắng hỏi
- Không sao.. ái - Bảo Hân lại kêu lên
- Còn kêu không sao? Em đau ở đâu? - Tôi hỏi
- Hình như em bị trẹo chân rồi - Bảo Hân nhăn mặt nói
- Ngồi xuống đây anh xem nào

Tôi dìu Bảo Hân ngồi xuống một cái ghế đá gần nhất. Lo lắng tôi ngồi xuống dưới chân em cởi giày ra xem tình trạng thế nào.

Xem xét một hồi tôi cũng đỡ lo lắng, hình như em bị trẹo chân thật, vết sưng hơi to và chỉ hơi tím, nhưng trông vẻ mặt em chắc cũng không đau lắm.

- Trẹo rồi, có đau lắm không

Bảo Hân lúc lắc cái đầu. Tôi giờ mới để ý mình đang cầm trên tay một cặp chân thon dài trong làn váy ngắn. Da em trắng quá, tôi nghĩ thầm.

- Anh bỏ chân em ra chứ - Bảo Hân xấu hổ thấy tôi đang chăm chú ngắm cặp chân em
- Ừ, anh quên - Tôi ngại ngần
- Anh H?

Một tiếng nói gọn nhẹ trong làn gió hồ Tây làm tôi và Bảo Hân giật mình, tôi vội vàng bỏ chân em ra

59. Chương 59

Tôi quay người lại. Quỳnh Thy ở đâu đó chạy ra phía chúng tôi.

Bảo Hân lịch sự mỉm cười và gật đầu chào Quỳnh Thy. Quỳnh Thy thì chẳng quan tâm và chăm chăm chạy đến níu lấy tay tôi.

- anh làm gì ở đây thế? - Quỳnh Thy hỏi tôi
- Anh đi mua mấy thứ tiện thể đi dạo thôi - tôi cười cười với Quỳnh Thy
- Chị này là - Quỳnh Thy chỉ vào Bảo Hân
- À giới thiệu với em đây là đồng nghiệp ở công ty anh tên...

- Chị là Bả Hân phải không? - Quỳnh Thy ngắt luôn lời tôi khi tôi còn chưa kịp giới thiệu xong.

- Chào em! Chị là Bả Hân - Bả Hân vẫn lịch sự như thường ngày

- Chị đẹp thật - Quỳnh Thy nhìn chăm chăm vào Bả Hân mà nhận xét, chẳng quan tâm tới lời nào của Bả Hân luôn.

Tôi lắc đầu ngán ngẩm với con bé trẻ con này. Nó chẳng có chút gì lịch sự và xã giao cả.

- Này Quỳnh Thy..

Tôi vừa nói tới đó thì Quỳnh Thy đột nhiên ôm chặt lấy cánh tay tôi, hơi dựa vào tôi rồi lom lom mắt dòm Bả Hân.

- Chị chào em, cảm ơn em vì lời khen - Bả Hân không tỏ ra vẻ khó chịu gì, vẫn mỉm cười lịch sự với Quỳnh Thy.

- Thấy chưa! Cái con bé này vô duyên chưa kìa. - Tôi cốc vào đầu Quỳnh Thy

Cô nàng ôm đầu nhăn nhó nhưng vẫn không buông tôi ra mà còn níu chặt hơn.

- Ui da, cái anh này

- Giới thiệu với Hân đây là Quỳnh Thy em gái của Bả. - tôi cười và chỉ chỉ vào đầu con bé này.

- À! Em là em gái của Bả à? Thảo nào chị cứ thấy quen quen.

- Em còn là bạn gái của anh H nữa.

Quỳnh Thy nhanh chóng tiếp lời Bả Hân làm tôi giật cả mình, vội xua tay ngay tắp lự

- Ơ hay cái con bé này! Hôm nay ăn phải cái gì mà nói linh tinh thế? Không phải đâu em đừng hiểu nhầm nhé - toan vội vàng nhăn mặt xua tay với Bả Hân

- Em vui tính thật, y như anh Bả - Bả Hân nói rồi bụm miệng cười.

- Em có nói đùa đâu. Chẳng phải a H nói em đi party cùng công ty vào cuối tuần này mà. Nhân thể giới thiệu với mọi người luôn còn gì.

Quỳnh Thy tỉnh rụi. Tôi ngớ hết cả người, câu đầu thì đúng nhưng câu sau thì con bé này là bịa một cách trắng tráo. Tôi ngó qua nhìn Bả Hân thấy nụ cười trên môi em tắt phụt.

- Vậy à! Hôm đấy em nhớ đến cho vui nhé. Bây giờ chị phải đi có chút việc đây.

- Này Bả Hân... - Tôi gọi giật em lại để giải thích.

- Bây giờ em có việc phải đi mà. Lúc khác nói chuyện nhé anh. - Bả Hân nói vội vàng.

- Sao lúc này..

- Lúc này em quên mất, giờ mới nhớ ra. Thôi mai gặp nhé. Em không qua công ty nữa đâu.

Bả Hân nói vội vàng rồi tập tễnh đi ra phía đường vẫy lấy một chiếc taxi. Tôi gạt tay Quỳnh Thy ra rồi chạy theo Bả Hân.

- Em sao vậy? Sao tự dưng lại phải đi ngay thế

- Em vội thật mà, vừa nhớ ra em phải sang nhà dì. Anh cứ về công ty đi nhé - Bả Hân nói mà chẳng nhìn vào mắt tôi.

- Anh... - Tôi chẳng biết nói gì nữa

- Không phải ngại đâu anh, em không giận đâu

Bả Hân nở một nụ cười méo xệch rồi mở cửa taxi. Tôi thần thờ nhìn theo em mà chẳng thể mở lời ra được. Đột nhiên kính xe hạ xuống rồi em ngó ra cửa.

- Lúc này em có mua một lọ nước hoa. Em muốn tặng anh vì đã làm bạn với em ở công ty nhé.

Tôi đưa tay nhận lấy món quà từ tay Bảo Hân, em đã đeo một cặp kính to vật sành điệu trên mặt nên tôi không biết em nghĩ gì. Em mỉm cười rồi chào tôi. Chiếc taxi lao vút đi trên đường Thanh niên khuất dần khỏi tầm mắt của tôi.

- Chị ấy xinh thật, anh Bảo gọi là nữ thần cũng chẳng sai – Giọng Quỳnh Thy ngay phía sau tôi

- Haizz – Tôi thở dài

- Anh giận em à? – Quỳnh Thy nhỏ nhẹ.

- À mà chẳng có gì. Sao em lại có mặt ở đây thế? – Tôi hỏi

- Em mua cái váy dạ hội đẹp quá nên rủ tụi bạn đi chụp ảnh, mấy đứa chụp xong ra đằng kia uống nước thì em thấy có người giống anh nên gọi.

Quỳnh Thy vừa nói vừa chỉ ra phía mấy cậu thanh niên đang ngồi túm tụm ở một gánh trà nhỏ, đang xăm xoi mấy cái máy ảnh và lens, có cậu còn gỡ cả laptop ra.

- Anh ra chỗ tụi em đi, để em giới thiệu anh cho tụi nó – Quỳnh Thy cười.

- Thôi tao lạy mày, để mày lại giới thiệu tao là người yêu thứ n của mày à – Tôi lắc đầu.

- Xí xọn! Làm như anh bấu lắm ấy. Thôi ra chỗ tụi em chút đi – Quỳnh Thy nín tay tôi nịnh nọt.

- Để hôm khác. Tao phải về công ty luôn đây – Tôi chối rồi ra phía xe của mình.

- Tạm biệt nhé, tối về tao xử mày sau.

Tôi vẫy tay rồi dọa nạt Quỳnh Thy tí rồi rồ ga chạy đi. Nó còn le lưỡi trêu tức tôi khi tôi phóng vụt qua nó. Con bé này đúng là không thể giận nó được.

Tôi về cơ quan thì cũng sắp tới giờ về. Bảo Hân đúng là không về công ty thật, chỗ ngồi của em trống trơn làm tôi cũng cảm thấy hơi trống vắng đôi chút. Tuy có vài ngày nhưng tôi quen với sự có mặt của em trong công việc của tôi. Mỗi lúc mở cửa ra hay bước vào phòng thì em cũng là người đầu tiên mà tôi nhìn thấy.

Tôi thầm nhủ liệu em có giận mình không nhỉ? Cái con bé Quỳnh Thy này dù sao thì cũng là kế hoạch đi cùng nó nhưng cũng phải cho tôi nghĩ cách để kiểm lý do nói thẳng với Bảo Hân chứ. Giờ đây huych toẹt cái làm tôi giờ đây lâm vào tình huống khó xử. Thật là! Nghĩ lại làm tôi lại điên tiết với Quỳnh Thy.

Màn hình Yahoo bật lên một popup. Tôi đang để invisible nên không ai nhìn thấy tôi cả, ở cơ quan thì tôi luôn dùng skype là chính. Nheo nheo mắt nhìn vào màn hình thì thấy đó là vợ tôi, chắc nàng định nhắn cho tôi offline đây.

- Buzz

“vợ xinh is typing...”

“vợ xinh is typing...”

Vợ xinh: Em đã nghĩ kỹ rồi

Vợ xinh: Cả anh và em tình cảm với nhau đến giờ hình như đã cạn, em không thể cố được nữa

Vợ xinh: Chúng ta có lẽ tạm chia tay nhau một thời gian.

Vợ xinh: Trong thời gian đó kể cả anh và em có quyền làm bất cứ điều gì..

Vợ xinh: Chuyện này anh yên tâm em sẽ không nói với bố mẹ hai bên. Chúng ta cứ như bình thường nhé.

Vợ xinh: Có lẽ anh và em đã sai lầm

Vợ xinh: Một tháng nữa anh và em sẽ ngồi lại với nhau và quyết định

Vợ xinh: Còn bây giờ anh cứ làm bất cứ điều gì anh muốn.

Vợ xinh: tạm biệt anh

Vợ xinh: Anh không cần nhắn lại đâu.

Vợ xinh signed out..

Từng dòng chữ lại cửa vào tim tôi. Giờ đây có lẽ tôi và vợ tôi không còn có thể được nữa rồi. Tôi ôm ngực đau đớn như bị ai đó thụi vào một đám cực mạnh. Tất cả quãng thời gian bên nhau như giấc mơ mà giờ đây tôi không còn có thể quay lại nữa.

Mặc dù điều này đã được tôi dự đoán trước nhưng tôi vẫn cảm chưa xót. Cảm giác thực sự mất đi một thứ gì đó quen thuộc cũng khó để tôi chấp nhận được. Nghĩ đến việc sắp tới phải nói với bố mẹ hai bên khiến tôi rầu lòng, tôi vẫn chẳng thể biết được tại sao hai chúng tôi lại ra như thế. Làm các cụ đau tôi cũng đã trở thành đứa con bất hiếu rồi.

Đi về nhà trong tâm trạng nặng nề tôi cũng quên hẳn mất việc trưa nay. Quỳnh Thy gõ cửa phòng tôi làm tôi chán hơn nữa.

- Anh ra ngoài ăn cơm – Quỳnh Thy gọi với vào
- Anh không đói
- Phải ăn chứ, không làm sao có sức – Quỳnh Thy năn nỉ
- Thăng Bảo về chưa? – Tôi tính xem nó về thì mua bia về uống cho đỡ chán vậy
- Chưa! Anh ấy nói phải về muộn, lúc này em gọi rồi.
- Vậy à? Thế mày ăn đi
- Thôi anh ra ngoài ăn với em, em ăn một mình buồn chết – Quỳnh Thy cố năn nỉ
- Tao không thèm cơm – Tôi cáu
- Em có bia đấy, lúc này mua về rồi
- Uống một mình chán bỏ mẹ - Tôi thở dài, nằm ườn ra giường.
- Thì em uống với anh. Anh một cốc thì em cũng một cốc là được chứ gì
- Mày mà cũng uống được bia à? – Tôi ngạc nhiên
- Uống tốt nữa là khác – Nó cười te tởn ở ngoài
- Có bao giờ thấy mày uống đâu – Tôi nhồm dầy
- Thì em uống anh Bảo biết thì giết em à. Ồ... ra rồi

Quỳnh Thy nhoén miệng cười khi thấy tôi mở cửa phòng ra. Nó kéo luôn tay tôi vào bàn ăn.

- Mì! Có hai chai mà cũng đòi – Tôi chưng hửng
- Nhìn ra kia kìa
- Quỳnh Thy nhìn tôi rồi chỉ tay ra phía góc bếp. Nó cười cười còn tôi thì tí ngất.
- Mày định làm hết cả két này cơ à? – Tôi trợn tròn mắt nhìn nó
- Nửa thôi, nếu anh uống hết nửa – Nó nháy mắt tôi
- Mày kinh nhỉ, anh hơi bị ngưỡng mộ đấy – Tôi le lưỡi.
- Bọn anh toàn coi thường cô em gái này, chán – Nó bắt chước giọng điệu của tôi.
- Thôi uống đi – Tôi cười hì hì ngồi xuống bàn ăn.

Con bé này chẳng biết từ bao giờ nó làm cho tôi nhiều đồ nhảm, ngoài đĩa thịt nước nó còn chịu khó mua thêm nào là nem chua, nem giò, còn lại là đồ ăn bình thường. Khá là cầu kỳ so với bữa ăn thường ngày của tụi tôi.

- Hôm nay sao giờ chứng thế - Tôi cười nhìn bàn thức ăn
- Anh chỉ lảm chuyện, em thích thế - Nó cười khì khì

- Thế rót bia cho anh đi – Tôi ngửa người phè phỡn
- Anh tự rót đi chứ - Nó bĩu môi
- Mà là em mà phải rót chứ
- Kệ anh, hôm nay em chẳng làm em anh nữa – Nó nhăn mặt
- Con này hay nhỉ? Không là em thì là gì? đừng nói làm mẹ tao nhá – Tôi cười cợt nhưng cũng tự mình mở bia, tiện mở luôn cho nó.
- Em với chả mẹ... em chả có tí liên quan máu mủ gì với anh hết.
- Kệ mà, có uống không thì bảo

Tôi đưa cốc bia lên cốc với nó phát. Công nhận khi dòng nước mát chảy từ cổ họng xuống dạ dày thì tâm trạng tôi cũng đỡ bức bối hẳn. Dù sao thì xung quanh tôi vẫn còn có nhiều người yêu quý và quan tâm đến tôi.

- Thăng Bảo đi đâu ấy nhỉ? – Tôi tự hỏi
- Hình như đi giám sát công trình anh ạ
- Sao nó chẳng bảo tao cái gì nhỉ? Mà biết bao giờ nó về không? – Tôi lạ lẫm
- Anh ở công ty mà còn chẳng biết nữa là em. Em chịu.
- Ờ, phòng khác nhau mà, mà thôi kệ mẹ nó, cho nó chịu thiệt – Tôi lại tu ực phát hết luôn nửa cốc còn lại
- Mẹ anh Bảo không phải mẹ em à! Anh uống kinh quá – Nó le lưỡi
- Mà uống đi chứ, để tao xem nào – Tôi nhăn nhó nhìn nó.
- Ừm..

Nó ngửa cổ nhắm mắt tu, mãi thì cũng hết cốc bia. Sau cùng nó quệt ít bọt còn dính trên mép rồi nói:

- Hết rồi nhé
- Mà uống chậm bỏ mẹ - Tôi nghi ngờ khả năng của nó, dễ bốc phét lắm đây.
- Quan trọng là uống được bao nhiêu chứ uống nhanh hay chậm quan trọng gì. Cổ họng các anh to bỏ xừ nên làm sao em theo được – Nó tỉnh rụi.
- Ờ rồi xem.
- Có em xem anh thế nào thì có

Nó nhăn nhó rồi rót cho chúng tôi hai cốc nữa, con bé con này tự dưng hôm nay tự tin gớm, làm cho tôi cũng cảm thấy hưng phấn và đỡ chán hơn phần nào. Rồi đột nhiên khi đưa cốc bia cho tôi nó hỏi:

- Chị Hân chiều nay đưa anh cái gì đấy
- Nước hoa
- Loại gì?
- Tao chưa xem, chẳng biết. Tao có bao giờ dùng đâu
- Dễ lắm. Em đoán ngay là chị ấy thích anh mà
- Tao đếch tin, mà chỉ nói xàm – Tôi lại tu tiếp
- Xì! Như thế mà còn không tin, đàn ông các anh vô tư thật
- Tao nghĩ Hân quý tao thôi, ở công ty Bảo Hân chỉ nói chuyện với mình tao và sau này là thăng Bảo nữa. Có mấy ngày thích thế quái nào được.
- Em linh cảm thôi, linh cảm phụ nữ chính xác lắm.

- Chúng mày chỉ có linh tinh thì có – Tôi nhớ lại chuyện trưa nay và bắt đầu bực mình
- Linh tinh là linh tinh thế nào. Em nói thật đấy
- Thật cái đầu mày, mày nghĩ thế nên hôm nay tính phá hủ?
- Thì... thì em phải làm thế để anh Bảo còn có cơ hội chứ.
- Ồ!

Tôi chẳng quan tâm lắm đến câu chuyện của con bé Quỳnh Thy nữa. Cứ thế là ực bia và nhắm vài miếng thức ăn cho đỡ nhạt miệng. Con bé Quỳnh Thy này cũng chẳng vừa, nó chẳng cần cụng nhưng thấy tôi hết bao nhiêu thì nó cũng tự động hết bấy nhiêu. Một lúc sau khi im lặng tự nhiên nó lại hỏi tôi:

- Anh thấy chị Bảo Hân thế nào?
- Thì xinh, sang... Nói chung là được
- Thế anh có thích chị ấy không?

Nó làm tôi không uống nổi bia, tôi vừa cho lên miệng phải đặt ngay xuống lừ mắt nhìn nó.

- Mày đừng có linh tinh, tao chỉ quý thôi
- Có thật không? – Nó nghi ngờ nhìn tôi, khuôn mặt đã trở nên ửng đỏ vì bia.
- Mẹ! Tao mà thích Bảo Hân thì đâu đến lượt giới thiệu cho thằng ế của mày.

Tôi tức mình tu một phát hết cả cốc bia. Quỳnh Thy cũng đưa cốc bia lên miệng uống nhưng vẫn nheo mắt nhìn tôi, xem thái độ của tôi như thế nào?

- Thế giờ anh thích ai?
- Tao á?
- Vâng, chả lẽ hỏi con ma nào ở đây

Tôi khẽ rùng mình với cái ví von của con ranh con này, nó cái gì cũng nghĩ ra được. Tôi tự rót ỉnh đầy cốc bia.

- Anh nói đi chứ - Quỳnh Thy giục
- Ồ. tao thích...

Điện thoại để dưới chân rung lên bần bật.

“Khả Vân calling....”

60. Chương 60

Thoảng chút lưỡng lự tôi cầm máy lên chưa tính nghe ngay. Làm sao Khả Vân có thể biết số điện thoại của tôi mà gọi nhỉ? Thật lạ. Tôi chưa bao giờ gọi cho em bằng số này, hôm qua cũng tính nói cho em biết nhưng con bé Quỳnh Thy làm cuộc gọi chúng tôi phải bỏ dở giữa chừng nên cuối cùng tôi cũng chưa kịp đưa cho Khả Vân số điện thoại chính của tôi.

Quỳnh Thy tự mình uống cốc bia rồi nheo nheo mắt nhìn tôi đầy ẩn ý:

- Ai gọi anh mà trầm tư thế?

Tôi vẫn đang cầm máy tần ngần. Cuối cùng thì mặc kệ, tôi bấm nút màu xanh và trả lời em.

- Alo
- Ngạc nhiên chưa. Hi hi.

Giọng Khả Vân vui vẻ, tếu táo phía bên kia đầu dây.

- Hi! Sao biết số này của anh? – Tôi cười hỏi Khả Vân
- Thế mới hay chứ! Em chẳng nói đâu nhé – Khả Vân
- Anh sẽ phải truy ra, đây gọi là xâm phạm thông tin cá nhân – Tôi giả giọng ra trêu em
- Xi! Thách anh đấy nhé – Khả Vân giọng vẫn tươi vui
- Hi! biết rồi, sao tự dưng lại gọi cho anh thế – Tôi cười
- Thì nhớ anh, nhớ anh không gọi được sao? – Giọng Khả Vân xịu hẳn lại.
- Được chứ, anh có bảo không được đâu – Tôi vỗ về Khả Vân.
- Thế anh có nhớ em không? Nói nhớ em đi – Khả Vân nũng nịu.

Tôi ngó sang bên kia thấy Quỳnh Thy vẫn đang uống bia, khuôn mặt nhìn ra phía khác tỏ vẻ chẳng quan tâm gì. Tôi ý nhị đứng dậy đi ra phía cửa sổ. Nhìn ra những ánh đèn xa xa của một thành phố đang chuẩn bị về đêm. Ước gì có em ở đây nhỉ? Tôi muốn có em ở bên mình.

- Anh nhớ em! Thực sự nhớ em – Tôi mỉm cười trả lời Khả Vân
- Còn gì nữa không? – Khả Vân cười khúc khích
- Và yêu em nữa – Tôi nhẹ nhàng
- Còn nữa chứ - Em vẫn không buông tha tôi nũng nịu.
- Muốn ôm em này – Tôi cười
- Chỉ thế thôi à?
- Hôn em nữa – Tôi nhăn nhở
- Eo! Đồ dê già, không chơi với anh nữa

Khả Vân rúc rích cười, tôi tưởng tượng em đang vui vẻ lắm. Tôi muốn gặp em thật

- Em đang ở đâu thế? - Tôi hỏi
- Dê già! Hỏi để làm gì chứ - Khả Vân đoán ra ý đồ đen tối của tôi
- Thì gặp em, hôn em chứ làm gì
- Khiếp. Chịu thôi – Khả Vân le lưỡi
- Thế thôi vậy nhé, anh cúp máy đây – Tôi giả vờ giận dỗi.
- Chưa gì đã giận kìa. Đểu thế - Khả Vân nũng nịu
- Thế em đang ở đâu nào? – Tôi hỏi cố
- Thì ở nhà chứ đâu. – Em cười
- Thế anh qua đón em nhé. – Tôi năn nỉ
- Không cần đâu! Em chuẩn bị đi bây giờ, Tí anh qua luôn nhé – Khả Vân nói nhanh
- Qua đâu cơ? – Tôi ngạc nhiên
- Đến chỗ cafe ở đường ấy. Em ở đấy luôn. Gặp anh lúc 8h30 nhé. Hi hi – Khả Vân mỉm cười.
- Rồi okie. gặp em ở đó luôn – Tôi vui mừng.
- À! Anh nhớ đưa cô bé ấy đi cùng nhé

Khả Vân đột nhiên nói, tôi cũng người nhất thời chẳng hiểu tại sao cả.

- Cô bé nào cơ?
- Cô bé anh đang ở cùng nhà ấy. Đưa bé ấy đi cùng luôn cho vui. – Khả Vân cười cười

- O sao em biết? – Tôi ngạc nhiên

- Biết chứ! Thôi gặp anh sau nhé. Em đi ăn đã, đói meo bụng rồi – Khả Vân le lưỡi.

- Rùi rùi.

Tôi cúp máy trong sự ngạc nhiên, hóa ra em biết khá nhiều về tôi mà tôi lại chẳng biết tí gì về em cả. Thật là... Tôi tự trách mình vô tâm quá. Gõ vào trán mình vài cái cho tỉnh tôi quay lại vào ăn tiếp thì suýt chút nữa va vào Quỳnh Thy, nó làm tôi giật cả mình.

- Mà làm gì sau lưng anh thế? – Tôi cau

- Em cũng được đi hả? – Nó nhăn nhó chẳng trả lời câu hỏi của tôi.

- Mà mơ à? ở nhà mà uống hết chỗ bia này đi – Tôi lật kèo.

- O! Anh này hay nhỉ? đi là đi chứ. He he – Nó cười

- Lắm chuyện. Thôi xuống ăn tiếp đi

Tôi không bao giờ giận được con bé này. Ngồi xuống tôi tu hết cốc bia rồi với tâm trạng phờ phợt không hề có ý định uống thêm tí nào nữa. Quỳnh Thy nhìn tôi dom dom rồi hỏi.

- Chị vừa rồi là Khả Vân à?

- Ừ

- Tên hay ghê nhỉ? – Quỳnh Thy mỉm cười

- Thì sao đâu. Mà lắm chuyện quá, ăn cơm đi – Tôi lừ mắt nhìn nó

- Xí! hỏi tí mà đã cau. Mà bồ mới của anh hả? – Nó chẳng hề sợ tôi chút nào, ngó thẳng mặt tôi mà hỏi nhỏ

- O con này lắm chuyện nhỉ, có ăn nhanh không rồi còn đi. – Tôi quát nó

- Vậy là đúng rồi. Mà em được đi thật hả?

Quỳnh Thy vừa tắc lưỡi nhận định câu trước xong cái là câu sau ngay lập tức nhảy cẫng lên sung sướng. Chắc máu lên não hơi chậm, tôi nghĩ rồi cười một mình..

- Còn không ăn nhanh đi, sắp tới giờ rồi đấy.

- Chị hẹn anh mấy giờ?

- 8h30.

- Còn sớm mà. Thôi nghỉ uống bia nhé. Em ăn cơm đây, chịu hết nổi rồi – Nó nhăn nhó

- Tưởng mà thế nào

- Tại hôm nay không có hứng thôi – Nó chống chế

- Tao đùa đấy, mà uống ác thật, về tao mách thằng Bảo – Tôi trêu nó

- Này, đừng có mà đùa giả thế nhá – Quỳnh Thy giãy nảy lên

- Haha

Tôi cười vui vẻ cùng nó ăn xong dọn mâm cơm, khi thấy tôi nhăm nhe ra chỗ rửa bát là nó chỉ chờ có thể chui tọt vào phòng. Tôi cú tiết gọi với theo.

- Mà định để anh rửa bát một mình à?

- Anh rửa đi, phải giúp phụ nữ chứ. Em thay quần áo cái đã – Nó trả lời vọng ra

- Mà được lắm

Tôi nói thế thôi chứ cũng vui vẻ mà rửa bát. Tôi chẳng có lý do gì để sầu muộn cả, cảm giác sắp được gặp em khiến tôi hưng phấn và làm cái việc ấy chẳng chút bận tâm. Nhưng phải nói Quỳnh Thy thay quần áo lâu thật. Tôi rửa bát xong và ngồi bật ti vi xem cả nửa tiếng vẫn chưa xong. Đã gần 8h rồi mà nó vẫn cứ ở trong đấy.

- Mày có nhanh lên không thì bảo? Làm gì mà lâu thế? – Tôi gọi

- Từ từ, sắp xong rồi anh. Mà anh định mặc thế đi hả?

- Ừ nhĩ!

Tôi quên bém mắt chính bản thân mình cũng chỉ có chiếc quần ngắn và áo phông. Vội vàng vào trong toilet xỏ lấy chiếc quần jean và thay cái áo khác. Biết thế lúc này mình phải tắm trước đã, nghĩ bụng vậy thì tôi nhìn thấy lọ nước hoa của Bảo Hân hôm nay tặng.

Tần ngần nhìn lọ nước hoa và nhớ tới Bảo Hân hôm nay, thực sự tôi cảm giác thấy điều gì đó ở Bảo Hân rất lạ, tôi không rõ nữa nhưng em hình như có điều gì đó muốn giấu tôi, chạy trốn khỏi tôi hôm nay. Cầm lọ nước hoa lên tôi mở hộp ra. lọ nước hoa armani code for men nhỏ nhắn sang trọng trên tay. Tôi không hiểu về nước hoa lắm, tôi chưa bao giờ dùng cả nhưng bây giờ tôi thấy cũng thích thú, ngồ ngộ. Tôi xịt một chút vào hai cổ tay mình, một mùi hương dịu dàng lan tỏa khiến tôi cảm thấy dễ chịu, thư thái.

- Anh cũng lâu lắm kém – Giọng Quỳnh Thy léo nhéo ở ngoài

- Ờ xong rồi, tao ra đây

Tôi bước ra cửa và lại sững người khi nhìn thấy Quỳnh Thy. Nó thấy vẻ mặt của tôi ngơ ra như thế thì túm túm cười, xoay một vòng trước mặt tôi:

- Đẹp không anh?

- Ờ

Tôi lại nhất thời không nói được gì. Phải nói là Quỳnh Thy rất đẹp trong bộ đồ màu hồng này. Cái váy ren ngắn vừa làm cho nó như một người phụ nữ trưởng thành và quyến rũ lại vừa giữ được nét tươi trẻ tuổi thanh xuân của nó. Nó nhẹ nhàng nhìn tôi làm tôi nhận ra rốt cục nó vẫn chỉ là một cô em bé nhỏ, tình nghịch.

- Mày kiếm đâu ra bộ này thế? – Tôi hỏi

- Mua chứ sao, bộ anh nghĩ em tự may chắc. chẹp chẹp. Mà đẹp không anh? – Nó lại hớn hờ nhìn tôi.

- Đẹp. Mày thật lắm chuyện – Tôi cười

- Xì. Anh thì biết gì chứ. – Nó he he mũi.

- Thôi đi thôi

Tôi nhắc nó và hai chúng tôi xuống tầng lấy xe phi ra ngoài đường.

Từ nhà chúng tôi đi đến quán cafe đó khá xa, cỡ tầm 7km. Tôi chưa bao giờ đến quán đó nên khi đến nơi tôi khá ngỡ ngàng vì nó là một quán cafe khá lớn. Vậy là phải gọi Khả Vân may ra mới tìm được em ở chỗ này.

- Em đang ở đâu đấy? – Tôi nhắc máy gọi Khả Vân

- Anh tới quán chưa? – Em hỏi lại tôi

- Đến rồi, em ở chỗ nào vậy?

- Hi. Anh ra ngồi bàn đầu đi, em đặt rồi đấy, cứ bảo với nhân viên là được.

- Ừ! Em chưa đến à? – Tôi lo lắng

- Anh cứ ngồi đó chờ em chút nhé, em cúp máy đây

Khả Vân nói xong cúp máy cái rụp. Tôi bước vào quán và ngay lập tức một cậu nhân viên ra hỏi tôi là có bàn đặt hay chưa, tôi trả lời là có rồi và có một cô gái tên Khả Vân đặt. Cậu ta liền vui vẻ dẫn tôi đến bàn gần sát đầu, cạnh một cái cột khá lớn. Hóa ra đây là một quán cafe ca nhạc và trước mặt tôi là một sân khấu nhỏ, quán cafe thì bố trí theo phong cách khá sang trọng nhưng ấm cúng, bàn ghế thì hầu như toàn màu trắng và ở vị trí bàn của chúng tôi, tôi có thể nhìn thấy rất rõ ràng sân khấu và khuất sau cái cột nên rất ít người nhìn thấy chúng tôi, có thể nói vị trí chúng tôi khá đẹp và riêng tư.

- Quán này đẹp thế? – Quỳnh Thy quay sang hỏi tôi.
- Ủ! mày đến chỗ này bao giờ chưa? – Tôi hỏi
- Chưa. Thế anh đến chưa? – Nó hỏi lại
- Đến cái đầu mày, lần đầu tiên tao mò vào đây, quán này chắc mới.
- Vâng. Mà chị Vân chưa đến à? – Nó quay sang tôi hỏi tò mò
- Chưa! Vân nói mình cứ ngồi, chút nữa mới đến.
- Hi – Quỳnh Thy có vẻ hơi suy tư

Hôm nay hình như có ca nhạc nên khá đông. May mà chúng tôi có Khả Vân đặt bàn trước chứ lúc chúng tôi đến thì chỉ có vài cái bàn ở rìa tít ngoài cùng còn chỗ trống, còn ở phía gần sân khấu như chỗ của tụi tôi thì hết sạch bàn. Đèn ở đây cũng vừa phải, chỉ chiếu sáng chỗ sân khấu còn chỗ chúng tôi thì lơ mờ. Quỳnh Thy chọn ỳnh ly nước cam còn tôi thì là cốc đen đá không đường quen thuộc. Cafe khá ngon.

Đèn tắt phụt, vài tiếng nhạc piano vang lên và ngay sau đó lại sáng lại, trên sân khấu lúc này xuất hiện thêm một cậu MC trẻ trung trên sân khấu.

Đúng là hôm nay có buổi trình diễn ca nhạc thật. Chúng tôi có thể giết thời gian bằng cách nghe cậu MC bốc phét và vài cô bé trình bày hát nhảy trong tiếng nhạc xập xình. Ngó đồng hồ đã gần 9h rồi mà sao chưa thấy Khả Vân đâu cả, không chỉ tôi mà Quỳnh Thy cũng sốt ruột. Quỳnh Thy quay sang hỏi tôi:

- Chị Khả Vân sao lâu thế nhỉ?
- Chắc tắc đường, chờ tí đi – Tôi tặc lưỡi hơi lo lắng.
- Vâng nhưng ít ra chị ấy cũng phải nói với anh em mình chứ. Sốt ruột quá – Quỳnh Thy cảm thấy hơi khó chịu thì phải.
- Thôi chờ chút nữa đi em, để anh nhắn xem sao.

Tôi lôi điện thoại ra định nhắn em một chút thì MC đột nhiên cất giọng, cái giọng eo éo tôi không mê được, chỉ dùng để giải trí.

- Và bây giờ tiết mục tiếp theo sẽ là một ca sĩ rất mới của chúng ta. Cô ấy đã từng đạt giải nhất tiếng hát năm vừa rồi. Tôi muốn nói đây là Khả Vân hay còn gọi là Vân Elise, chúng ta sẽ có một cuộc trò chuyện với cô ấy ngay bây giờ. xin mời Vân Elise

Khả Vân từ trong cánh gà bước ra. Em lộng lẫy trong chiếc váy quây dài chấm đất màu trắng, điểm xuyến nhiều đá óng lên trong ánh đèn.

Tôi ngỡ ngàng nhìn em, tìm tôi lại bắt đầu đập mạnh rồi. Em xuất hiện lại trong tôi với một vẻ đẹp mà tôi không thể ngờ tới. Khả Vân nhìn tôi mỉm cười trong khi tôi thì vẫn không thể tin nổi người con gái kia lại là em, mặc dù em đã đứng rất gần, rất gần tôi và cực kỳ thân thuộc.

- Chị Khả Vân đây hả anh? – Quỳnh Thy ghé vào tai tôi hỏi nhỏ.
- Ủ - Tôi trả lời vô thức, mắt vẫn không thể rời khỏi Khả Vân.

61. Chương 61

Khả Vân nhìn tôi đầy yêu thương, ánh mắt em trù miến như muốn nói em rất hạnh phúc khi tôi có mặt ở đây, ở giây phút này. Chúng tôi chăm chú nhìn nhau, tôi muốn nói với em rằng em rất đẹp, em đẹp rạng ngời trong bộ váy đó. Thật tuyệt vời khi thấy em, thật hạnh phúc khi thấy em.. anh chỉ muốn được có em trong vòng tay lúc này thôi, Khả Vân à.

- Mời Vân Elise – Cậu MC đưa micro cho Khả Vân.

- À! anh vừa nói gì nhỉ – Khả Vân thoáng giật mình.

- Thưa quý vị, có lẽ đây là lần đầu tiên Vân Elise hát tại phòng trà của chúng ta nên còn chút bối rối. Xin quý vị cho Vân Elise một tràng pháo tay cổ vũ nào.

Khán phòng vỗ tay, hình như ánh mắt mọi đàn ông trong này đều hướng về phía em. Khả Vân khẽ mỉm cười chào mọi người. Cậu MC nhắc lại câu hỏi, tôi cũng chẳng biết lúc này cậu ta đã hỏi gì Khả Vân.

- Xin Vân Elise cho biết là lần đầu tiên hát ở phòng trà này Vân cảm thấy thế nào – Nó vô duyên dí lông vào mặt KV.

- Đầu tiên cho Khả Vân cảm ơn mọi người, chúc mọi người một buổi tối vui vẻ và hạnh phúc.

Khả Vân lại một lần nữa lịch sự cúi đầu chào mọi người. Sau đó KV quay sang cậu MC vô duyên kia.

- Ah có việc này mong anh MC giúp đỡ nhé. Khả Vân bây giờ muốn được gọi là Khả Vân, nickname hay mọi người hay gọi là nghệ danh của Khả Vân là Vân Elise giờ không dùng nữa. Từ bây giờ Vân chỉ muốn được gọi là Khả Vân thôi – Khả Vân vui vẻ

- Vâng, chúng tôi rất sẵn lòng, nhưng Khả Vân chưa trả lời câu hỏi của tôi, tôi muốn biết là Khả Vân hôm nay đến hát ở đây thì Khả Vân cảm thấy thế nào.

Thú thật là từ bé tới giờ tôi chưa thấy MC nào vô duyên như cái cậu này, nghe mà muốn tức. Nhưng Khả Vân có vẻ không phiền lòng về cậu ta lắm. Cầm lấy micro Khả Vân hướng xuống khán giả rồi nhẹ nhàng.

- Thực ra đây là lần đầu tiên Khả Vân đi hát ở ngoài, trước giờ Khả Vân chỉ hát ở trường, tham gia vài cuộc thi nhỏ với up bài lên mạng thôi. Mặc dù được sự hưởng ứng của mọi người nhưng có lẽ gọi Khả Vân là ca sĩ thì hơi quá – Khả Vân nói đến đây thì khán giả ồ lên vì sự khiêm nhường của em.

Khả Vân chờ cho im lặng rồi tiếp tục.

- Khả Vân hôm nay được hát ở đây thực sự rất vui. Vì thế Khả Vân sẽ hát bằng cả tấm lòng mình để phục vụ mọi người. Hay hay dở thì mọi người ủng hộ Khả Vân nhé

Khả Vân nói xong nở một nụ cười thật tươi. Khán phòng vỡ òa lên vì sự trẻ trung tươi mới của em, họ vỗ tay không ngớt. Cậu MC có vẻ ghen tức nên im bất động nguyên, sau rồi cậu ta giơ tay muốn giữ ọi người im lặng chút rồi lại quay sang hỏi Khả Vân.

- Khả Vân năm nay bao tuổi rồi? Đã có bạn trai chưa?

Câu hỏi cực kỳ cực kỳ vô duyên này của cậu MC lại nhận được khá nhiều sự quan tâm của mọi người. Họ vỗ tay rào rào và thậm chí huyết sáo mong Khả Vân trả lời câu hỏi cho họ, có người còn vỗ bàn ầm ầm nữa. Tôi khó chịu khi thấy cảnh này, dù sao thì Khả Vân của tôi cũng đang lâm vào thế khó.

Nhưng Khả Vân vẫn tự tin và chẳng có vẻ gì là e sợ cả. Em khẽ quay xuống nhìn tôi mỉm cười trấn an rồi cầm lấy micro.

- Cám ơn mọi người đã quan tâm đến Khả Vân. Nhưng thực lòng mà nói thì Khả Vân bình thường sẽ không chia sẻ chuyện cá nhân của mình, Khả Vân muốn là người bình thường biết hát chứ không muốn là một idol để mọi người dõi theo.

Em đến đây ngừng giọng một lát, cả khán phòng yên lặng. Một vài cậu trai trẻ lúc này còn huyết sáo với đập bàn cũng im luôn.

- Nhưng vì mọi người cũng quan tâm và cũng vì hôm nay Khả Vân rất vui, Khả Vân đã gặp được người đàn ông của lòng mình, người mà Khả Vân vô cùng yêu mến và cảm thấy bình an mỗi khi ở bên anh. Anh ấy cũng đang ở khán phòng này và bài hát đầu tiên mong mọi người ủng hộ sẽ là bài hát mà Khả Vân muốn tặng riêng cho anh ấy. Cảm ơn mọi người.

Tiếng vỗ tay khán giả lác đác, có vẻ họ không hào hứng với thông tin này từ phía Khả Vân. Ánh đèn sân khấu tối lại và tiếng đệm piano vang lên. Khả Vân mờ ảo và mỏng manh như làn sương mỏng vậy. Tôi xúc động ngẩng nhìn em, liệu bài hát đó có dành tặng cho tôi chăng? Tôi bồi hồi tùm tùm suy nghĩ.

- Chị ấy tặng bài hát này cho anh đấy – Quỳnh Thy lên tiếng làm tôi nhớ ra sự có mặt của nó lúc này.

- Ai biết tặng ai chứ! – Tôi giả vờ, nhưng chắc không dấu nổi vẻ mặt sung sướng

- Xí! Còn làm bộ - Quỳnh Thy bĩu môi

- Thôi nghe đi, lảm chuyện quá – Tôi tăng lờ sang chuyện khác.

Trên kia. Khả Vân yêu kiều trong chiếc váy trắng. Nhạc đã dạo vào giai điệu quen thuộc của bài Perhaps Perhaps Perhaps của Doris Day vang lên. Khả Vân hòa vào điệu nhạc, dùng giọng ca trong trẻo như nước suối của mình mà vang lên. Khán phòng tĩnh lặng, chỉ còn đó tiếng đệm đàn piano và tiếng hát của em. Khả Vân hát không như Doris vẫn hát, em truyền vào đó hơi thở và cảm xúc của để trái tim tôi lại run lên mỗi khi tiếng em chạm thẳng vào tâm hồn tôi.

“You won’t admit you love me

And so, how am I ever to know

You only tell me

Perhaps perhaps perhaps

A million times I ask you, and then

I ask you over again

You only answer

Perhaps perhaps perhaps

If you can’t make your mind up

We’ll never get started

And I don’t want to wind up

Being parted, broken hearted

So if you really love me, say yes

But if you don’t dear, confess

And please don’t tell me

Perhaps perhaps perhaps”

“Perhaps Perhaps Perhaps...” .. Em như đọc được trái tim và suy nghĩ của tôi vậy. Quả thực mỗi lần bên em, những từ đó là tôi nói nhiều nhất. Ánh mắt em khi ngân lên những từ đó lại nhìn tôi như trách móc, như giận hờn, như than vãn.. lại làm tim tôi nhói lên từng nhịp.

- Chị Vân hát hay quá – Quỳnh Thy giọng thán phục

- Ừm! – Tôi tặc lưỡi.

- Anh gặp chị Vân lâu chưa?

- Mới thôi – Tôi trả lời

- Vậy mà anh chị tình cảm quá, em ghen tỵ đấy – Quỳnh Thy thở dài

- Hừm! Trẻ con cứ lo chuyện người lớn – Tôi châm chọc
- Đừng có gọi em là trẻ con nữa mà... – Quỳnh Thy giọng buồn buồn
- Mà trong mắt tao với thằng Bảo thì mãi mãi là trẻ con thôi – Tôi cười không để ý khuôn mặt nó.

Quỳnh Thy im lặng, trên kia Khả Vân vẫn thả hồn vào bài hát. Trong ánh mắt em có chút gì đó đượm buồn nhưng lại nhanh chóng trở lại hạnh phúc ngay sau đó. Kết thúc em chào khán giả trong tiếng vỗ tay rầm rập tưởng như không dứt.

MC đứng trên đó mặt ngây ra như phồng, hần ta hình như quên mất cả nhiệm vụ của mình. Chỉ đến khi tiếng vỗ tay rào rạt lắng dần hần mới ngượng nghịu cầm lấy micro.

- Cảm ơn Khả Vân, em làm tôi đứng ở đây có lẽ hơi thừa

Khả Vân nhìn hần mỉm cười. Hần lại hướng xuống phía khán giả mà hét lên.

- Các bạn thấy Khả Vân hát thế nào ạ?

Tiếng vỗ tay lại nổ lên rầm rập một lần nữa. Khả Vân mỉm cười đứng cạnh, mắt vẫn nhìn về phía tôi trìu mến, như trách móc.

Cậu MC lại đợi cho đám đông lắng dịu. Hần quay sang Khả Vân giọng như thiết tha, như ghen tị.

- Khả Vân có thể cho chúng tôi biết anh chàng nào đã may mắn thể chiếm được tấm lòng của em chẳng?

Khả Vân cười hiền, mắt lại liếc về phía tôi. Quỳnh Thy nheo vào tay tôi cho tôi tỉnh lại một chút.

- Đây, chị ấy đang nhìn anh kìa

- Ồ! mà mà véo hơi bị đau đấy – Tôi nhăn nhó

- Thì ai bảo mắt anh cứ ngơ ra nhìn người ta – Quỳnh Thy trêu tôi

- Hừ! Hôm nay mà hơi lăm chuyện đấy nhé – Tôi tắc tị chả dịch lại nó.

Cậu MC thấy Khả Vân lưỡng lự lại bồi thêm một câu:

- Lúc này Khả Vân có nói là anh ấy của Khả Vân cũng đang ở đây. Có phải anh chàng này chẳng?

Hần nói xong chỉ ngay về phía tôi, chắc trong lúc phồng vẩn hần cũng nhìn thấy Khả Vân liếc về phía tôi nên cũng đoán ra.

Cười ngượng nghịu. Tôi thấy tim mình đập mạnh trước cả trăm ánh mắt nhìn chòng trọc thẳng vào tôi. Ghen tị cũng có, thất vọng cũng có. Chắc họ không thể ngờ được rằng cô gái yêu kiều kia lại đi có tình cảm với một anh chàng bình thường đến vậy. Tôi còn chẳng hiểu được nữa là họ, nhưng lúc này tôi đang rất run, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.

Khả Vân vẫn mỉm cười trên sân khấu, em nhìn tôi trấn an rồi nhẹ nhàng đi xuống phía tôi. Tôi với trái tim đang đập mạnh thẳng thốt nhìn em. Không ngoài dự đoán của tôi em xuống hần khán phòng..

Dõi theo em là bao nhiêu con mắt nhưng những thứ đó dường như không làm em lo sợ. Em khẽ mỉm cười chào Quỳnh Thy rồi nhìn tôi đầy yêu thương. Bàn tay em đưa ra và tôi cứ thế vô thức theo em mà đi lên phía sân khấu.

Tôi cảm giác như có trăm ngàn con mắt soi mói, cảm giác khó chịu khôn tả nhưng đến khi tôi và Khả Vân quay lại nhìn, từ trên này tôi có thể nhìn thấy toàn bộ khán phòng nhỏ nhưng sang trọng, các cặp đôi và cả những nhóm bạn tụ tập quây quần bên bàn cafe, tất cả họ đang dõi theo tôi và vỗ tay. Có thể họ ghen tị, có thể họ ủng hộ, có thể họ thán phục.. Nhưng những điều đó chẳng làm tôi quan tâm, tôi chỉ thấy rằng tôi đang đứng ở đây, tay em trong tay tôi, nắm chặt. Tôi chẳng quan tâm gì cả, chỉ cần nhìn thấy em, thấy em mỉm cười hạnh phúc là tôi thấy vui rồi. Khả Vân.. Em muốn anh làm gì anh cũng làm..

Cậu MC đứng cạnh chúng tôi như một người thừa, và để không biến mình thành như vậy cậu ta quay sang phồng vẩn tôi:

- Vậy ra anh chính là người đàn ông may mắn của Khả Vân. Cho phép tôi có thể hỏi anh vài câu được không?

Tôi chưa kịp nói gì thì Khả Vân quay sang tôi rồi quay sang nói với mọi người bên dưới. Biến cậu MC thành người thừa đúng nghĩa vì chẳng liên quan tí gì tới cậu ta cả.

- Xin phép mọi người một chút. Hôm nay là buổi đầu tiên Khả Vân hát ở đây, cũng là buổi đầu tiên Khả Vân hát có thể nói là bắt đầu đi vào con đường chuyên nghiệp. Hát là việc mà Khả Vân yêu thích nhất, và Khả Vân luôn muốn hát chung với người đàn ông mà mình yêu thương nhất. Mọi người ủng hộ Khả Vân nhé

Khả Vân nói xong thì tất cả vỗ tay rào rào hưởng ứng. Tôi tái mặt, giọng hát của tôi có thể nói là, thực lòng nói là nó chỉ hơn vệt đục một tí. Tôi có thể đứng trước đám đông trình bày một vấn đề hóc búa nhưng chẳng thể đứng trước nhiều người như thế này.. Khả Vân nắm chặt tay tôi, mỉm cười.

Chỉ một cái liếc nhẹ của Khả Vân, cậu nhạc công đã lướt tay lên từng phím đàn.. Tiếng nhạc bài “Như đã dấu yêu” vang lên thốn thức..

Tôi nhìn Khả Vân, Khả Vân nhìn tôi. Chúng tôi nhìn nhau yêu thương và khích lệ. Sự nồng ấm trong trái tim em lan tỏa sang phía tôi, tôi dùng ánh mắt chảy bỏng của mình mà cất lên tiếng hát không suy tư, không sợ hãi..

“Trong đôi mắt anh em là tất cả”

62. Chương 62

Hình như có tiếng cười sau giọng hát của tôi, nhưng mà nào có hề chi, tôi đang thấy Khả Vân nhìn tôi âu yếm, dịu dàng. Tôi chẳng thể thấy ai khác, người nào khác ngoài em lúc này..

Nhưng rồi như một định mệnh an bài, trong tâm trí tôi không hề nghĩ đến điều gì khác. Chỉ là tôi muốn nói với em điều đó, thật tự đáy trái tim mình, để rồi trái tim ấy lại nhói lên từng đợt, đau đớn, tức tặn từ sâu trong tôi, hình như nó đang rỉ máu..

“Nhưng anh ước gì

Mình gặp nhau lúc anh chưa ràng buộc

Và em chưa thuộc về ai

Em sẽ cố quên khung trời hoa mộng

Ngày hè bên anh tình mình đến rất nhanh

Chút muộn phiền của Khả Vân hiện rõ trên khuôn mặt, dường như sự thật của chính chúng tôi được phơi bày trong lời bài hát. Mắt em ngân ngấn nước chỉ chực tuôn ra theo từng lời hát của tôi..

“Em sẽ cố quên

Lần đầu mình đến bên nhau

Rộn ràng như đã dấu yêu từ thuở nào

Anh đến với em với tất cả tâm hồn

Em đến với anh với tất cả trái tim

Ta đến với nhau muộn màng trong đón đau

Một lần ăi nhớ thương dài lâu”

Chúng tôi đang không hát, chúng tôi đang nói với nhau. Từng lời từng lời một. Em đau tôi đau, em vui tôi vui. Chúng tôi không cần quan tâm đến tương lai nữa, chúng tôi chỉ biết rằng giây phút này chúng tôi có nhau là đủ rồi, hãy cứ tận hưởng nó như những gì mình cảm thấy. Tôi nói với em như vậy, bằng ánh mắt của tôi, mặc kệ lời hát, mặc kệ mọi người đang nhìn chúng tôi chăm chú, mặc kệ tất cả. Tôi chỉ cần em.

Khả Vân dựa vào vai tôi, tôi khẽ ôm lấy Khả Vân. Khẽ cất câu cuối cùng cùng của bài hát, Khả Vân quay sang ôm tôi thật chặt, cơ thể em dán sát vào người tôi không muốn rời. Giọt nước mắt của em hình như lại rơi sau lưng tôi, tôi cảm thấy thế và vòng tay ôm em cứng chẳng muốn rời. Chúng tôi kết thúc trong tiếng vỗ tay vang dội của mọi người, có người còn đứng cả dậy nữa.. thật hạnh phúc..

Tôi quay về phía Quỳnh Thy, nhường lại sân khấu cho Khả Vân và cậu MC vô duyên kia. Tôi thấy Quỳnh Thy đang len lén lau nước mắt. Tâm trạng vẫn còn bồn chồn nhưng khi thấy bé con này xúc cảm như vậy thì tôi cũng chẳng buồn trêu, chỉ biết thở dài...

- Em làm sao thế? – Tôi nhẹ nhàng

- Không.. sao.. Hức – Quỳnh Thy không nén nổi lại buồn mất rồi.

Tôi lặng đưa cho Quỳnh Thy chiếc khăn giấy, phía trên kia Khả Vân cũng đã kịp che đi xúc cảm của mình, lại trở lại tự tin và mạnh mẽ như lúc đầu. Tôi thở dài nhìn em, chẳng muốn nghĩ gì đến tương lai nữa.

- Vừa rồi anh chị rất tình cảm, phải chăng anh chị đã có một mối tình rất sâu đậm đúng không? Cho tôi mạn phép hỏi Khả Vân và anh ấy đã yêu nhau được bao lâu rồi? – Cậu MC này tôi không muốn dùng từ gì để nói nữa.

- Chưa được hai tuần – Khả Vân mỉm cười, đôi mắt long lanh

- Ồ! Vậy là mới chưa được hai tuần? – Cậu MC thốt lên ngạc nhiên.

Ở dưới khán phòng có nhiều tiếng xì xào bàn tán. Nhưng chúng tôi hầu như chẳng quan tâm gì cả. Quỳnh Thy lúc này cũng đã khá hơn một chút.

- Hóa ra hai người... gần hai tuần thật à? – Nó hỏi nhỏ

- Thì lúc nãy ăn cơm tao đã nói rồi còn gì – Tôi trở lại là người đàn ông bồ bịch, anh trai của nó.

- Hi! Em cứ tưởng đùa – Nó cười

- Sao lúc nãy mày lạ thế? – Tôi hỏi lại

- Thì em thấy hai anh chị.... như thế nên em... – Nó ngập ngừng

- Thấy sao? – Tôi nhăn nhó cố làm vui vẻ hơn

- Thì buồn chứ sao... cả hai người.. thật khổ

Quỳnh Thy thở dài thườn thượt, bình thường nó chả mấy khi thế mà hôm nay xúc cảm và nghiêm túc đến vậy. Nhưng cái dáng vẻ này của nó làm tôi cứ thấy thương thương, thường thì những người luôn tỏ ra vui vẻ hình như lại đang cố giấu nỗi đau vào trong lòng.

Tôi nắm lấy bàn tay nó, đây là lần thứ hai tôi cầm tay nó. Lần đầu tiên là để xem nó có bị thương không? Lần thứ hai, lần này là để trấn an. Bàn tay con gái hình như ai cũng nhỏ thì phải, lọt thỏm trong tay tôi, có cả sự ướt ướt của mồ hôi nữa. Tôi nhìn vào mắt nó cố tỏ ra tin cậy nhất.

- Rồi em sẽ gặp một người yêu em hơn cả chính em nữa. Anh tin là vậy – Tôi nói nhỏ nhưng rõ ràng.

Quỳnh Thy im lặng, khẽ siết chặt lại tay tôi. Cô bé này lúc nào cũng thế, đáng yêu như chú chim chích vậy, nhưng chim chích cũng có nỗi đau của nó, không phải là cứ chạy nhảy véo von là vui tươi đâu. Tôi hiểu Quỳnh Thy, hy vọng rằng bé con của tôi sẽ luôn vững vàng.

- Anh em mình nghe chị Vân hát đi

Quỳnh Thy bỏ tay ra khỏi tay tôi ngược lên sân khấu, lúc này cậu MC và Khả Vân có nói gì tôi không rõ, nhưng hình như chẳng có điều gì cả, Khả Vân bằng sự khéo léo của mình đã đưa khán giả và chính bản thân cậu MC vô duyên trở lại nhịp điệu thường ngày mà không sa đà vào những vấn đề riêng tư không quan trọng. Em thật có tố chất của một nghệ sĩ, tố chất của một người biết điều khiển đám đông..

Chợt nhớ ra điều gì đó tôi quay sang hỏi Quỳnh Thy.

- Anh thấy hơi lạ... – Tôi trầm ngâm

- Là là sao anh? – Quỳnh Thy ngạc nhiên
- Tại sao Khả Vân lại nói em đi cùng nhỉ
- O... à ừ

Hình như Quỳnh Thy định đánh trống lảng, tôi nhìn vẻ mặt lúng túng của nó cũng hơi đoán ra. Thực ra tôi đã nghĩ tới điều này từ lúc đi. Khi mà Khả Vân đột nhiên nói đưa cả Quỳnh Thy đi nữa, với một người suy nghĩ logic và nhạy cảm như tôi thì không khó đoán ra vấn đề, nhưng mà tôi vẫn muốn biết chắc nên hỏi rõ.

- Sao mà ơ? Nói nhanh đi – Tôi hỏi dồn
- Thì em làm sao mà biết được, tí anh hỏi chị Vân ấy – Nó chống chế
- Hỏi mà cũng được, anh biết thừa. Nói nhanh thì anh xá tội cho – Tôi lại bá đạo với nó.
- Xí! Đừng hòng, em mách chị Vân là anh toi luôn – Nó cười hờ hờ.

Thôi xong, thỏ con đã vào bẫy. Tôi cười hềnh hếch trước sự ngây thơ của Quỳnh Thy. Nó đang cười bóng ở người ra trước vẻ mặt của tôi rồi ngay lập tức nhận thấy mình bị hớ. Quỳnh Thy lúi húi bên lên nhìn tôi, mắt chớp chớp cầu khẩn ngoan như một chú mèo con.

- Mà với Khả Vân quen nhau đúng không? – Tôi nhăn nhở
- Đâu...
- Đâu cái đầu mày ấy... Mày cho Khả Vân số điện thoại của tao phải không? – Tôi quyết truy nó đến cùng.
- Em...
- Vậy là đúng roài – Tôi chắc nịch

Nó im thin thít ngó lơ, thi thoảng len lén nhìn tôi sợ tôi truy tiếp. Nhìn vẻ mặt tội nghiệp của nó tôi thấy cũng không nỡ nên cười cười rồi nhìn Khả Vân hát trên sân khấu. Em đang hát sang bài thứ 3 sau bài của tôi, một bài hát vui nhộn mà tôi không nhớ tên, có hai cô gái mua phụ họa trông cũng không đến nỗi. Tự dưng thấy tiếc vì không rủ được thằng Bảo và Tuấn đi cùng.

- Chiều rồi em gọi cho Khả Vân

Quỳnh Thy tự dưng thú nhận, nó thở dài nói xong rồi bên lên nhìn tôi, dò xét thái độ của tôi. Tôi cười cười ngó nó rồi tiện tay cốc ột phát ở đầu đau điếng.

- Ui da! Anh ác như thú ấy – Nó kêu toáng lên làm Khả Vân đang hát cũng phải liếc xuống cười, mấy người xung quanh thì ngó sang dom dom.
- Im ngay, mày hét lên thế à – Tôi vội bịt miệng nó lại
- Hức! Anh gõ đau thế thì ai mà chịu được – Nó xoa xoa đầu nhăn nhó
- Thì ai bảo mày giấu tao. Thế là còn nhẹ đấy – Tôi giơ tay lên dọa dọa nó
- Anh mà tiếp là em hét lên thật đấy – Nó nhăn nhó
- Thôi tao xin, ở đây bao nhiêu là người. Nói nhanh đi – Tôi rút tay xuống.

Nó im lặng lúc rồi cũng lú lú kể..

- Em với Khả Vân quen nhau lâu rồi. Thực ra cũng không thường xuyên gặp nhau nhưng ngày trước em và chị ấy có sinh hoạt chung trong một câu lạc bộ tình nguyện từ thiện, em năm nhất còn chị ấy năm thứ 3, nghĩa là cách đây cũng gần 1 năm rồi. Tuy hai tổ khác nhau nhưng em và chị ấy nói chuyện khá hợp nên cũng thi thoảng liên hệ. – Nói đến đây nó ngừng một chút để uống ngụm nước cam.
- Hôm vừa rồi anh nhớ không? Lúc anh có tin nhắn ở điện thoại ấy. Dù em không đọc nhưng cũng thấy tin nhắn là của Khả Vân nhắn đến..
- Ừ rồi sao? – Tôi hỏi

- Lúc đó em cũng hơi nghi nghi rồi vì chẳng mấy ai có cái tên Khả Vân như chị ấy cả. Nhưng rồi khi biết anh chị yêu nhau và cái hôm gặp Bảo Hân ở hồ Tây ấy..

Nó kể giọng bình thản hơn, lúc nhắc đến Bảo Hân thì giọng nó hơi đanh lại một chút nhưng tôi cũng chẳng để ý cho lắm, vẫn tỏ vẻ muốn nghe tiếp..

- Sau lúc anh về thì em gọi ngay cho chị Khả Vân, nói là anh bị một chị rất xinh đang tán tỉnh, em tiện cũng cho số của anh luôn. – Nó cười khi khi nói đến đây.

- Sư mày, ai tán chứ. Giờ mới chịu nói cho tao mà còn giả vờ suốt lúc này.

- Ủi giời!

Nó bịu môi kéo dài giọng ra

- Chỉ có đàn ông các anh giả vờ ngây thơ thì có, đúng là sói già đội lốt cừu non. Chẹp chẹp. Rõ ràng thế rồi còn gì.

- Rõ ràng là rõ ràng cái gì – Tôi trợn mắt lên với nó.

- Haizz! Linh cảm chúng em chuẩn lắm. Em nhìn là biết rồi, hơn nữa chị ấy lại tặng anh nước hoa mà chả nhân dịp gì cả. Rõ thế còn gì – Nó ngán ngẩm.

Về khoản này tôi quá ngu. Tôi có thể thông minh với các con số, với sự logic nhưng không thể tài nào nhớ được quá 5 loại hoa nói gì đến việc ý nghĩa của chúng hay các loại quà tặng khác.

- Ý nghĩa sao tao không hiểu – Tôi hỏi nó mà giọng ngu đặc

- Là “em đã bị anh quyến rũ” đó. Đồ ngốc – Nó xỉ vả tôi không thương tiếc.

- Vớ vẩn. Chứ không phải nó chê tao hôi à? – Tôi chống chế

- Hôi gì mà hôi, chán anh, không nói nữa. Nói chung là bả thích anh rồi.

Nó giả giọng gọi Bảo Hân là bả luôn, nghe rất ngán ngẩm. Tôi lẩn tẩn suy nghĩ chả lẽ thật, nhưng vẫn còn nghi ngờ lắm.

- Mày..

Tôi đang định hỏi nó tiếp thì nó vẫy tay ra phía trên. Khả Vân từ trên bước xuống tiến về phía chúng tôi, vẻ mặt em rạng rỡ với bó hoa tươi không biết của ai tặng. Em đi nhanh về phía chúng tôi dường như vội vã.

- Bị lộ rồi hả? – Khả Vân quay sang cười với Quỳnh Thy

- Ủ

Quỳnh Thy tiu nghỉu với vẻ mặt ỉu xiu thừa nhận làm tôi thấy buồn cười. Khả Vân tươi cười ngồi cạnh tôi. Hơi thở và mùi vị quen thuộc không bị át bởi nước hoa thoang thoảng trong mũi tôi. Một cảm giác bấy lâu lại sống dậy khiến tim tôi lại đập nhanh hơn. Ước gì tôi có thể cùng em phi thẳng về nơi nào đó, nơi chỉ có tôi và em mà thôi

63. Chương 63

Anh ấy thông minh lắm đoán ra luôn – Quỳnh Thy thở hắt ra

- Chị cũng đoán thế nào em cũng nói mà. Hi hi – Khả Vân tươi cười

- Em có nói đâu, cố giữ nhưng không được – Quỳnh thy nhăn nhó

- Có làm sao đâu mà, hi! – Khả Vân nói.

Tôi nhìn ngắm hai cô gái. Một cô thì tinh nghịch, một cô thì dễ thương. Mỗi người một vẻ khiến lòng tôi rộn ràng, cảm xúc vui vẻ tràn đầy khiến tôi hạnh phúc. Nếu lúc nào cũng được như thế này thì tuyệt biết bao.

- Sao hai người biết nhau mà giấu anh – Tôi nhăn nhó
- Ai mà biết được với anh. Bọn em toàn bị động hết – Khả Vân cười
- Anh đúng là... – Tiếng Quỳnh Thy
- Đúng là sao? – Tôi hỏi lại, không hiểu lắm.
- Thì ai lại để chị ấy đi về một mình! – Quỳnh Thy trách tôi.
- O! Đã kể hết với nhau rồi cơ à? – Tôi ngạc nhiên.
- Ha ha. Tất nhiên – Cả Quỳnh Thy và Khả Vân cùng đồng thanh nói.

Khả Vân và Quỳnh Thy cùng phá lên cười rồi giơ tay đập với nhau cái. Tôi nhăn nhó. Đúng là phụ nữ, thật khó có chuyện gì có thể để họ không chia sẻ với nhau.

- Em cũng nghe nói chuyện vợ chồng anh rồi, sao anh chẳng nói gì với em hết – Khả Vân trách tôi
- Thì...

Thật ra lúc đó tôi có gì mà nói đâu chứ. Tôi vẫn còn đang hy vọng vào một tia sáng mong manh, mong rằng khi tôi đi về phía nó sẽ là một cửa hang, mà thoát ra khỏi sẽ là một bầu trời xanh và rộng. Thật tiếc, tia sáng đó như ngọn nến trong gió rồi, tắt phụt một cách bình lặng mà chẳng thể kéo dài. Thở dài một tiếng tôi nắm chặt lấy tay em.

Khả Vân cũng siết chặt lấy bàn tay tôi tin cậy, ở bên em lòng tôi lại được bình an, thanh thản. Tôi lại có thể nói cười, lại được trở lại như ngày xưa lãng tử và mạnh mẽ, con người mà tôi hình như đã đánh mất cả năm nay.

- Khi chưa biết tới chuyện chị Khả Vân, em đã không thể chấp nhận được chuyện này – Quỳnh Thy giọng hơi tức giận.
- Thôi mà... – Khả Vân ngắt lời Quỳnh Thy, giọng dịu hiền
- Em hát rất hay.

Tôi nhìn thẳng vào Khả Vân trêu mếu, một phần vì muốn ngấm em thêm lần nữa, một phần tránh để câu chuyện tiếp tục theo chủ đề này. Khả Vân khẽ mỉm cười, dựa đầu vào vai tôi.

- Hức! Em ghen tị quá. Oa oa – Quỳnh Thy lại kêu toáng lên làm trò
- Hi hi!

Tôi và Khả Vân cùng bật cười, cái con bé này lúc thì như người lớn, lúc lại như trẻ con, lúc nào cũng làm chúng tôi vui vẻ cả. Tôi thầm cảm ơn Quỳnh Thy nhiều lắm, mặc dù nói chuyện với nó bổ bã nhưng tôi bên nó lúc nào cũng như thanh niên vậy.

- Thôi em đi đón anh Bảo đây – Quỳnh Thy tiếc rẻ.
- O sao lại phải đi đón nó – Tôi ngạc nhiên.
- Đây này.

Quỳnh Thy dí cái điện thoại vào mặt tôi.

A Bảo hâm ế: “đến đón tao ngay”

Em vội gọi lại thì hóa ra anh ấy nhậu say bí tỉ ở đấy.

- Bảo bạn nó đưa về ấy
- Anh ấy chém gió là không cần, có gấu đưa về nhà – Quỳnh Thy nhăn nhó

Khả Vân cười hì hì. Cái thằng Bảo điên này đúng là không chứa cái tật sĩ lên, nó chẳng chém gió chuyện gì khác ngoài mấy cái chuyện gái gú này, rốt cục là nó phải đưa con bé Quỳnh Thy đi khắp nơi đến nỗi mấy

người tôi nói là em gái họ chẳng tin. Mà cái con bé Quỳnh Thy này hình như cũng thích thế, đâm ra cả hai anh em đều ế chồng vọng lên mà vẫn cứ nhần nhần nhở nhở.

- Thế thì đi đi, chút anh đi taxi về - Tôi ngán ngấm.

- Chị Vân khắc đưa anh về, anh lo gì - Quỳnh Thy cười khì khì.

Khả Vân cười bên lên. Tôi cũng cười. Có lẽ đúng như tôi mong muốn lúc này, giờ này chúng tôi lại được ở bên nhau rồi.

Quỳnh Thy nhanh chóng xách túi lên rồi ra xe, tôi định ra tiễn nó nhưng nó lừ mắt ý nói phải ở lại với Khả Vân nên thôi. Khổ thế đấy, cái tính galant từ nhỏ của tôi không sửa được, nó thành bản năng rồi nên mấy cái việc giúp đỡ phụ nữ lại thành tự nhiên.

- Anh thế này lo nhiều em thích - Khả Vân trách móc nhưng vẻ mặt rõ đáng yêu.

- Hi! Quỳnh Thy là em gái anh chứ ai đâu! - Tôi cười giả lả.

- Biết được nhé, Quỳnh Thy kể với em rồi đấy.

- Kể gì cơ? - Tôi giả vờ ngó lơ không biết gì

- Đây thì tăng lờ này

Khả Vân nhéo vào sườn tôi một cái nhoi nhoi. Cái véo quen thuộc không làm tôi đau mà làm tôi nhớ, lại nhớ những lúc rong ruổi trên em em lại nhéo vào hông tôi. Tôi cười, vẻ mặt rạng rỡ.

- Bị nhéo mà còn cười được - Khả Vân nói

- Thì nhớ mà - Tôi cười

- Nhớ gì chứ! không thấy đau à? - Khả Vân bên lên

- Thì nhớ lúc trên đường, em nhéo anh thế nào này, nhớ tất

- Eo! Nhớ gì chả nhớ lại đi nhớ cái nhéo - Khả Vân bùm miệng cười

- Hi! Ai bảo in vào tim anh rồi thì cái gì anh chả nhớ

Tôi lại nắm lấy tay em, bàn tay nhỏ bé ấm áp đã thực sự nằm gọn trong tay tôi rồi.

Khả Vân dụi dụi đầu vào vai tôi. Tôi không còn ngần ngại mà hít thở mái tóc em, mùi hương từ bờ vai trần gợi cảm, nhỏ bé tỏa lên khiến con người và bản năng tôi sống dậy. Tim tôi lại đập nhanh, vội vã. Ôm lấy bờ vai trần của em tôi siết nhẹ, rồi vuốt nhẹ theo cánh tay đó xuống vòng eo con kiển, siết chặt lại thành một cái ôm... cho cơ thể em sát vào tôi, cho tôi được tận hưởng em dù chỉ một chút.

- Dê già! - Em nũng nịu

- Hi! Đố biết anh nghĩ gì đấy?

- Nghĩ.... Mà thôi.... nghĩ giống anh - Khả Vân xấu hổ

- Eo! Bậy thế

Tôi cười trêu Khả Vân, em xấu hổ rúc sâu vào người tôi mặc kệ những người xung quanh đang nhìn em, cô ca sẽ trẻ như thiên thần vừa mới hát xong.

- Mọi người đang nhìn kìa - Tôi thủ thỉ vào tai em

- Kệ! - Em còn rúc sâu hơn

- Khéo có ảnh trên internet đấy, em xong việc chưa? - Tôi trêu em

- Ừ nhĩ! Mà mình đi dạo đi anh, em xong rồi.

Thêm vài ca sĩ nữa lên sân khấu, nhưng nhảy nhạc bốc hơn chứ không theo dòng trữ tình như em. Chúng tôi chào vài người rồi bước ra khỏi quán.

Nhảy lên con LX của em, nghĩ trời vẫn còn sớm nên tôi vòng lên mạn Tây Hồ, phía từ Liễu Giai đi thẳng lên, đường ở đây hẹp nhưng khá đẹp, có thể ngắm toàn bộ mặt hồ về đêm. Gửi xe xong tôi và em bước đi dạo. Gió mặt hồ mát lạnh phả từng hơi vào mặt chúng tôi, vài sợi tóc của em buông bay trên trán, tình nghịch.

- Lạnh gần bằng HG anh nhỉ? – Khả Vân tiếp lời.

- Ừm

Lúc không có thì chỉ mong được gặp em, được ôm em. Vậy mà giờ đây chỉ có mỗi em và tôi trên con đường vắng lặng này tôi lại chẳng biết nói gì, không như lúc nãy có Quỳnh Thy ở đó tôi còn tự nhiên hơn.

Đột nhiên Khả Vân dừng lại. Em dựa vào lan can nhìn phía mặt hồ xa xa, ở đó có ánh đèn của một số tòa nhà cao tầng rọi xuống, tạo màu lung linh khá tuyệt. Khẽ vuốt mái tóc bị vướng trên trán, em quay sang tôi, lúc này cũng đã đứng cạnh em, cùng ngắm nhìn thành phố mà thủ thỉ.

- Từ lúc về em đã rất nhớ anh – Khả Vân không giấu lòng mình mà nói hoàn toàn bình thản.

Tôi im lặng. Khả Vân cũng chẳng nhìn về phía tôi, em vẫn tiếp tục vuốt tóc và ngắm cái mặt hồ ấy.

- Sao lúc ở XM anh không giữ em lại? – Giọng Khả Vân buồn buồn.

- Anh.. anh có lỗi với em – Tôi thở dài

Khả Vân quay sang tôi mỉm cười, mắt em có nơi nào đó rọi vào, sáng lạ.

- Anh hoàn toàn có thể không nói mà

- Anh..

- Anh có thể cứ thế mà đi cùng em, ngủ cùng em... và sau đó anh hoàn toàn có thể biến mất... – Từ cuối cùng Khả Vân chìm hẳn lại, như giọt sương tạm biệt cánh hoa vậy.

Tôi lặng thinh, Khả Vân cũng không nói thêm nữa. Có lẽ em hiểu tôi chẳng...

- Sao anh im lặng vậy? Anh hoàn toàn có thể làm thế mà? – Khả Vân đột nhiên lại lại tôi.

- Anh không thể! Anh không thể như thế. Em biết mà – Tôi yếu ớt chẳng biết nói sao nữa, chỉ thốt vài lời rất cục cựa thật là vớ vẩn.

Trái lại Khả Vân lại có vẻ vui hơn. Em dựa đầu vào vai tôi cười mỉm.

- Vì anh biết anh yêu em đúng không? Không muốn làm em buồn hơn nữa đúng không? – Em tự trả lời câu hỏi ình

Tôi im lặng thở dài... khoảng không vô định trước mặt chỉ là sự huyền ảo, huyền hoặc...

- Anh có biết anh làm như thế còn làm em yêu anh hơn không?.. Anh thật ác.. Em đã không thể quên anh được – Khả Vân nũng nịu thủ thỉ.

- Anh chẳng biết, lúc đó... là đúng hay sai nữa – Tôi lặng thinh

Khả Vân yên lặng ngoan ngoãn dựa bên tôi, hơi thở và nhịp đập của em khiến tôi trầm mặc.. Chúng tôi chìm vào những suy nghĩ của nhau, bất định.

Sự yên lặng rùi cũng có người làm cho vỡ tan. Khả Vân đột nhiên thẳng người dậy, em nhìn tôi nháy mắt tình nghịch

- Em hỏi anh nhiều quá rồi nhỉ! Lại làm anh đau lòng rồi. Thôi lại đây em thưởng cho nào – Khả Vân cười hì hì

- Thưởng gì nào? – Tôi cũng bật cười vì sự thay đổi thái độ của em

- Thì đúng nguyên đó

- Đúng yên? – Tôi ngạc nhiên

- Vâng. Không được cử động nhé, thế! Thông tay xuống.. được rồi.. giữ nguyên hiện trường đây – Khả Vân vừa nói vừa chỉ bảo tư thế của tôi.

- Xong rồi.

Gì nữa đây. Tôi vừa nghĩ thế thì Khả Vân ôm chặt lấy tôi. Bầu ngực áp áp của em áp chặt vào tôi, cơ thể cũng sát dính, ngày càng chặt. Tôi đưa tay lên định ôm em..

- Đã bảo đứng yên cơ mà. Anh bỏ tay xuống đi – Khả Vân nói.

- Ủ anh quên – Tôi cười

- Đứng nguyên nhé, không được cử động đâu đấy. Để em truyền hơi ấm cho anh nào

- Thế có được nói không? – Tôi trêu

- Mồm thì được. Hi hi – Khả Vân cười khúc khích

- Sao lại ôm anh thế? – Tôi mỉm cười hỏi Khả Vân

- Thì để em truyền cho anh sức mạnh, để anh vững vàng hơn.

Tôi im lặng. Một cô gái gặp nhiều thương đau như em đang truyền cho tôi sức mạnh, truyền cho tôi hơi ấm, ột người đàn ông trưởng thành hơn em ư? Thật lạ! Nhưng tôi thích như vậy! Tôi thích được em ôm tôi như thế này, hơi ấm của em, tôi nghiện nó mất rồi. Bản năng trong tôi hình như cũng đang dần dần không muốn nằm im nữa.

- Mạnh mẽ để yêu em ư? – Tôi mỉm cười phá vỡ nguyên tắc mà lấy tay vuốt tóc em, mái tóc có mùi hương của em không lẫn vào đâu được.

Trái với suy nghĩ của tôi. Khả Vân lại tự dưng trầm mặc, tôi cảm thấy vòng tay em siết chặt hơn, tôi cảm thấy dòng nước ấm thấm qua chiếc áo sơ mi mà chạm vào thân thể tôi ướt át..

- Em yêu anh. Nhưng anh quyết định với ai em cũng sẽ chấp nhất hết. Chỉ cần một ngày anh bên em, một giờ anh bên em, một phút anh bên em... như thế này.. Em sẽ nhất quyết không hối hận, không trách móc, không giận anh đâu...

Từng dòng nước tỏa nhanh khiến cả áo tôi ướt mất rồi. Tiếng nước nở của em khiến tim tôi lại thất lại từng đợt đau nhói... Tôi nâng mặt em, nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, đôi mắt dù có ánh sáng từ nơi nào đó vẫn buồn vô định, đôi mắt biết nói sao lại chẳng thể biết cười..

- Nghe này, anh không hứa nhưng em sẽ luôn trong tim anh, cả cuộc đời này, anh chắc đấy

Tôi đặt lên bờ môi hình trái tim kia một nụ hôn sâu. Vị đầu tiên tôi cảm thấy được lại là vị mặn của nước, nhưng rồi thứ đó qua nhanh để tôi cảm thấy vị ngọt, vị ướt của bờ môi, để rồi hai cái vật thể mềm mại thú vị ấy lại được chạm vào nhau, tận hưởng nhau, cuốn lấy nhau quyến luyến không rời..

Khả Vân buông tôi ra, quệt lấy dòng nước còn vương trên khuôn mặt, rồi bật cười ôm chầm lấy tôi đắm đuối..

- Em muốn ngủ với anh, ngay bây giờ.. Thật đấy

Ôi cái bản năng của tôi, nó lại bị đánh thức dậy một cách bất ngờ rồi.

Cửa phòng khách sạn bật mở. Khả Vân nhảy lên tôi khi tôi còn chưa kịp định thần, vẫn như lần ở DV, hai chân em quặp chặt vào hông tôi, miệng em hôn tôi say đắm. Cơ thể em trước mặt khiến tôi phải vất vả mò mẫm mới khép được cái cửa phòng, rồi lại mò mẫm mà đi về phía giường đặt em xuống.

Em hấp tấp mở từng nút áo sơ mi của tôi, chỉ trong chớp lát nửa trên của tôi đã hoàn toàn trơ trụi. Và để chứng minh mình không hề chịu thiệt tôi nhào về phía em mà hôn em mãnh liệt, lưỡi tôi và em hòa quyện vào nhau mạnh mẽ và bạo liệt. Bàn tay tôi không cũng đã chủ động mà kéo khóa sau váy em, chỉ trong một lúc chúng tôi đã lại hoàn toàn giống nhau, cơ thể em lại hiện ra trước mặt trong sáng và nóng bỏng. Tôi lại ngây dại nhìn em, cái cơ thể em mà tôi ngỡ đã không còn cơ hội, từ hàng mi cong, bờ môi trái tim gợi cảm, bầu ngực căng tràn vênh cao, làn da trắng ngần không tì vết... tôi không bỏ qua chỗ nào

Khả Vân khúc khích nhìn vẻ mặt như phồng của tôi mà dí tay vào trán tôi châm chọc.

- Rõ là dê... dê già.. – Em kéo dài giọng

Tôi mỉm cười không trả lời, chẳng biết là làm thế này có đúng không nhưng tôi thấy mình hình như hơi “dê” thật, nhất là với em, Khả Vân, Em khiến tôi không thể chống đỡ bản năng của mình. Tôi và em lại hòa vào nhau cuồng si và mãnh liệt

64. Chương 64

Tôi tận hưởng em không biết đến khi nào thì dừng lại được. Chỉ biết rằng khi em nằm cạnh tôi, rúc vào ngực tôi mãn nguyện thì tôi mới cảm thấy mình thật kỳ vĩ. Như một anh hùng thắng trận vậy, mỹ nhân nằm đây thì còn có gì là hơn.

Khả Vân thì cứ rúc rích mãi không thôi. Cơ thể trắng ngần của em vẫn còn lấm tấm chút mồ hôi. Mùi hương quen thuộc của cơ thể ấy tỏa ra khiến tôi không sao tự chủ được. Tôi cúi xuống hôn thật nhẹ lên trán em, cảm giác cứ như trên mây vậy.

- Anh dùng nước hoa gì lạ thế? – Đột nhiên Khả Vân hỏi tôi

- Ah anh chẳng biết, đây là lần đầu tiên đấy – Tôi cười

- Eo! em không nghĩ anh lại biết dùng đấy – Khả Vân cười rúc rích.

- Không dùng được sao em? – Tôi vuốt nhẹ vào tóc em

- Có ai bảo là không được đâu. Hi. Anh tự mua à?

- Không, có người khác tặng – Tôi buột miệng.

- Ai vậy? – Khả Vân quay sang hỏi tôi tò mò.

Tôi biết thừa là thế nào Quỳnh Thy cũng kể vụ này cho Khả Vân rồi nên tôi quay sang nói nhẹ nhàng với em.

- Bảo Hân! Quỳnh Thy chưa kể với em à? – Tôi cười

- Hứ! Đào hoa nhĩ? Được con gái tặng nước hoa cơ đấy – Khả Vân giận dỗi.

- Anh chẳng biết gì mà, người không biết không có tội, em nhĩ? – Tôi nịnh nọt

- Chẳng cần biết với anh – Nàng vẫn phụng phịu

- Thôi mà, anh giờ có mỗi em thôi chứ có ai nữa đâu – Tôi thở dài.

- Nhớ đấy nhé, lằng nhằng với cô nào là không được với em đâu – Khả Vân vừa nói vừa rúc rích vào tai tôi.

- Ừm.

Quả đúng thật. Giờ này tôi chẳng có ai ngoài em, mà cũng chẳng có ai mang lại cho tôi bình yên ngoài em. Tôi khẽ hôn lên đôi môi mọng đỏ hình trái tim thay cho lời tự hứa của bản thân mình. Ước gì tâm trạng tôi lúc nào cũng được thoải mái như thế này.

Tin nhắn của Quỳnh Thy đột nhiên tới:

Quỳnh Thy: “12h rồi anh có chịu về không?”

Tôi giật nảy mình, chả lẽ chúng tôi ngồi đó mới thôi mà đã gần 2h đồng hồ rồi. Quỳnh Thy mà không nhắc thì chắc tôi cũng quên luôn đi mất. Tôi nhắc Khả Vân là liệu mình có muộn quá không nhĩ thì em vẫn chỉ rúc vào tôi mà nũng nịu.

- Còn sớm mà

- Thôi về không bố mẹ em lo – Tôi chặc lưỡi

- Ừm...

Khá vất vả tôi mới lôi được Khả Vân ra khỏi giường, em vẫn ôm bầu lấy tôi không muốn rời. Giá như còn ở HG nhỉ? Tôi nghĩ thầm.

- Lên xe để anh đưa về nào – Tôi nói với Khả Vân

- Ô! Thế chút nữa anh về bằng cái gì.

- Anh đi taxi về được ấy mà – Tôi nói

- Ủm! hay mình ở luôn đây nhỉ? – Em đề xuất nhỏ nhẹ.

- Hi – Tôi bật cười

- Sao mà cười? – Khả Vân nhìn tôi nũng nịu

- Thì mai anh còn phải đi làm, máy tính để ở nhà thì mai anh đi làm bằng gì.. mà em ấy... cũng... dễ sợ cơ – Tôi cốc yêu vào đầu em một cái.

- Vừa gặp đã phải về rồi – Khả Vân phụng phịu

- Mai gặp tiếp mà – Tôi cười

- Mai em phải đi diễn dưới HP rồi, sợ không về kịp được

- Thì ngày kia – Tôi nói xong sực nhớ ra là ngày kia chính là ngày có party ở nhà sếp Anh

- Ngày kia em cũng bận rồi – Khả Vân trả lời khi tôi còn chưa kịp đính chính về cái vụ kia

Khả Vân trả lời tôi với vẻ mặt ỉu xiu như của trẻ con bị bắt dừng ăn bánh. Tôi bật cười đeo em về trên con đường vắng lặng. Ánh đèn đường lại tỏa ra những thứ ánh sáng vàng vọt ảm cúng.

- Nhà em ở đâu thế? – Tôi hỏi

- Cứ đưa em đến ngõ hôm trước đi

Xe đến trước ngõ nhà em, tôi phi thẳng luôn vào trong. Khả Vân bỗng nhéo vào eo tôi một cái:

- Dừng ở đây được rồi anh – Khả Vân nói nhỏ

- Thôi để anh đưa thẳng vào tận nhà.

- Nếu thế tí anh đi bộ ra bắt taxi một lăm đó – Khả Vân ân cần

- Không sao, chứ tối thế này để em đi vào một mình thì biết có chuyện gì – Tôi cười và lo lắng cho em thật sự.

- Ủm thôi cũng được, anh đi em chỉ đường cho.

Đi hết con ngõ nhỏ thì tới một con đường lớn hơn thật, thậm chí có thể hai ô tô tránh nhau được nữa. Khả Vân chỉ một căn biệt thự phía xa rồi nói tôi.

- Nhà em kia rồi, anh dừng lại đi

- Ủm

Dừng trước cửa căn biệt thự, nhìn từ xa thì trông nhỏ nhỏ nhưng đứng trước thì tôi thấy nó lớn thật sự. Tường rào bao quanh rất cao nhưng chiếc cổng sắt nan inox vẫn có khe giúp tôi thấy bên trong bày la liệt nào cây cảnh. Cả căn biệt thự tối om chắc cả nhà đã đi ngủ hết rồi.

Em xuống xe, tôi đứng trước cổng nhà em. Khả Vân nhìn tôi một lúc tiếc nuối chưa muốn rời khiến tôi vừa buồn cười vừa ảm lòng lạ.

- Em vào nhà đi – Tôi bảo Khả Vân

- Ủm, vậy anh về nhé, lúc nào đến nhà thì nhắn tin cho em

- Cứ làm anh như trẻ con ấy – Tôi bật cười

- Không biết, phải nhắn cho em đấy – Em lại phụng phịu.

- Được rồi, thôi em vào nhà đi

- Rồi, anh lại đây đã

Khả Vân tiến lại gần tôi hôn tôi một nụ hôn thật sâu, tôi cũng vòng tay ra mà ôm em vào lòng. Dí tay vào mũi em tôi nói nhỏ

- Thôi nào, vào nhà đi chứ

Khả Vân vẫn không rời tôi ra, hai tay ôm chặt lấy cổ tôi. Tôi cảm giác hình như em lại rơm rớm nước mắt thì phải.

- Đừng bao giờ rời xa em nhé – Em ghé vào tai tôi

- Anh hứa mà

Tôi lại hôn em thêm lần nữa. Khả Vân rời tôi ra nhìn tôi lưu luyến

- Anh về nhé. anh đừng rẽ vào ngõ nhỏ đấy nữa, đi đường kia thì có nhiều taxi hơn. – Khả Vân dặn.

- Ủ! Ngủ ngon nhé bé con của anh

Chào Khả Vân tôi rảo bước đi, còn Khả Vân ấn một cái chuông nhỏ cạnh cửa. Đi được một lúc tôi cảm giác có gì đó nên quay lại nhìn. Cửa cổng đã mở, một người đàn ông trung niên giúp em dắt xe vào nhà, họ có nói cái gì đó nhưng tôi ở xa không nghe rõ. Sao lại có thể nhanh vậy nhỉ? Tôi nghĩ, thời gian tôi rời đi chắc không đủ để ông ấy nghe tiếng chuông, rồi rời khỏi giường, rồi lấy chìa khóa xuống mở cổng.... Hay là.. hay là mọi chuyện lúc này ông ấy đã nhìn và đã nghe hết cả rồi.

Tôi mang bản khoản đó về tới tận nhà. Quỳnh Thy ra mở cửa cho tôi với vẻ mặt ngáp ngủ và mái đầu bù xù.

- Giờ này mới chịu về hả ông tướng? – Quỳnh Thy nhìn tôi lom lom

- Tránh ra để tao vào nào – Tôi tạm thời đã quên đi những ý nghĩ lẩn tẩn lúc này.

- Hừ! Một ông say rượu, một ông say tình. Ông nào cũng làm con em này khổ hết – Quỳnh Thy lau bàu trong miệng.

- Hề hề

Tôi nhăn nhó trước cái mặt như bị của nó rồi đi vào phòng khách.

- Khiếp! mày hay thằng Bảo uống mà lấm vỏ chai thế này – Tôi chỉ vào 3,4 vỏ bia còn vứt lẩn lóc trong phòng khách, không phải cái uống hồi chiều.

- Xời! Của lão Bảo đấy, về rồi mà cổ mà nóc – Quỳnh Thy ra giọng bực tức.

- Ủ! Bê tha quá, say thì về ngủ đi chứ lại hành em tôi thế này – Tôi cười hề hề rồi bẹo má nó cái.

Quỳnh Thy lắc đầu thoát khỏi cái bẹo má của tôi rồi dọn mấy vỏ chai.

- Anh vui quá nhỉ? Gặp người thương có khác

- Ủ! Mà mày không ngủ đi còn làm gì nữa. Mai hăng dọn.

- Thôi dọn luôn, mà chẳng ngủ được anh ạ

- Sao thế? – Tôi hỏi nó

- Thì chẳng biết nữa, nhắm mắt lại nhưng chịu, không ngủ được.

- Bình thường mày là vua ngủ cơ mà, hôm nay lạ nhỉ? hay là ốm rồi

Tôi gơ tay ra sờ vào trán nó, đúng là nóng thật. Hình như nó sốt thì phải.

- Mày ốm rồi. Ngồi yên đấy – Tôi bảo

- Ố ốm thật à? thảo nào em thấy đau đầu quá

- Chắc là sốt thôi, đầu có đau lắm không? – Tôi hỏi

- Có, đau muốn chết luôn – Nó nhăn nhó

- Uống thuốc gì chưa? bị cúm rồi đấy, tôi đoán mò

- Chưa! Đã biết gì đâu mà uống

- Mà y có phải là phụ nữ không đấy mà cái gì cũng không biết. Thôi ngồi đấy tao đi lấy thuốc.

Tôi ra chỗ tủ thuốc lấy cho nó 2 viên panadol rồi cầm cốc nước lọc theo.

- Uống đi, không chịu giữ gìn sức khỏe gì cả

Nó vút thẳng hai viên vào mồm rồi nuốt cái trợn, mắt nó vẫn nhìn tôi lom lom. Sau khi uống xong ngụm nước và thuốc đột nhiên nó hỏi tôi.

- Anh biết gì về chị Khả Vân chưa?

- Đủ để biết thôi. – Tôi ái ngại nhìn nó, không muốn trả lời.

- Ủm.. Vậy anh có muốn biết không? – Nó nhỏ nhẹ nhưng mắt nhìn tôi dò xét.

- Thôi khỏi, tao đi ngủ đây.

Tôi nghĩ chẳng lẽ Quỳnh Thy cũng biết mấy chuyện đó, thực sự chuyện này chỉ làm tôi cảm thấy thương và yêu em hơn chứ không đè nén trong tôi một chút xúc cảm ác tính nào. Tôi nhẹ bước vào phòng nhưng cái hơi thở và dáng vẻ nồng nặc của thằng Bảo làm tôi hết muốn vô. Thay quần áo ngủ xong tôi lại ôm gối ra ngoài phòng khách ngủ, dân xây dựng đúng là 10 ngày thì 9 ngày say, chỉ là say ít hay nhiều, các cụ nói chí phải.

- Sao mà còn chưa đi ngủ? – Tôi giật mình nhìn Quỳnh Thy đang chồm hồm ở ghế salon

- Em chưa buồn ngủ mà, lại thêm viên panadol này nữa thì có ngủ vào mắt – Nó đúng là mắt ráo hoảnh đang nhìn chương trình Discovery trên tivi.

- Hừ thế tránh ra để tao còn ngủ. – Tôi vút phịch cái gối xuống ghế salon.

- Anh ngủ cứ ngủ còn em xem tivi cái đã, nó vẫn không tránh ra.

- Kệ mà nhé.

Tôi nhảy phốc lên ghế nằm dài ra, chen vào giữa Quỳnh Thy và cái ghế. Quỳnh Thy trái với dự đoán của tôi sẽ tránh ra thì nó vẫn nằm ỳ ở đấy, dựa lưng vào chân tôi, mắt vẫn lom lom nhìn tivi.

- Mà không đi ngủ thật à? – Tôi hỏi nó

- Không, xem tí nữa đã. Mà anh co cái chân lên đi cho em dựa nhờ tí

- Ồ - Tôi co chân lên

Quỳnh Thy dựa tằm thân mềm mại vào chân tôi, cảm giác tôi cũng hơi nóng rất rất ở người, dù sao thì em cũng là một người con gái chẳng liên quan gì với tôi về mặt huyết thống cả, có chăng em là cô em gái xã hội, là một người mà tôi rất quý mến mà thôi.

Đột nhiên Quỳnh Thy dịch sát đến người tôi, em ngồi cạnh còn tôi đang nằm, em hơi một chút chạm vào ngực tôi, tim tôi cũng đập mạnh.

- Anh chưa biết gì về chị Khả Vân thật à? – Khả Vân hỏi lại tôi

- Anh biết nhưng anh không quan tâm? – Tôi trả lời, nhát gừng

- Thật sự anh có nghe nói gì không? – Về mặt Quỳnh Thy trở nên nghiêm trọng

- Anh.. – Tôi ngập ngừng, nửa muốn nói nửa không.

- Có những chuyện mà cả em cũng không biết là thật hay giả, nói thật em mừng vì chị Khả Vân em cảm giác rất hợp với anh, hơn nữa em tin chị ấy là người tốt... nhưng mà – Quỳnh Thy đột nhiên nín thinh.

- Nhưng mà sao? – Tôi tò mò
- Em không biết, chỉ là em không biết chắc.... – Quỳnh Thy tiu nghỉu hình như lại không muốn nói ra.
- Em cứ nói đi, anh muốn biết – Tôi chắc nịch

Quỳnh Thy im lặng, người em ngả vào ngực tôi, tôi có thể nghe thấy con tim em đập rất mạnh.

- Anh yêu chị ấy vì cái gì? Giả sử có một người yêu anh từ lâu thì liệu anh có yêu lại không?

Quỳnh Thy thì thầm trong sự thẫn thức. Đôi mắt Quỳnh Thy ánh lên một tia sáng rất lạ, hình như em đang buồn. Tôi nghĩ vậy.

- Nếu có một người yêu anh từ lâu, thầm lặng.. liệu anh có chấp nhận không? – Quỳnh Thy lại hỏi lại

65. Chương 65

Quỳnh Thy chăm chú nhìn tôi chờ đợi câu trả lời, mà như thái độ có lẽ em chờ đợi từ lâu lắm rồi. Tôi giả tảng ngó lơ đi chỗ khác, không dám nhìn trực diện vào mắt của Quỳnh Thy.

- Làm sao biết được hả em, tình cảm không thể tự nhiên mà có, nếu có thì nó phải từ hai phía.

Tôi thở dài, có thể Quỳnh Thy cảm thấy rất buồn nhưng đây là câu trả lời có tính an ủi nhất mà tôi có thể nghĩ ra, lúc này tôi chẳng nghĩ được câu nào đó hơn nữa.

- Em biết...

Quỳnh Thy ngồi hẫ xuống, mặt em đã đối trực diện với tôi rồi, lúc này tôi có thể tránh đi đâu được cơ chứ. Khác với vẻ ngoài rất lạ, em nhìn sâu vào tôi, như muốn thấu hiểu tâm can tôi, trong mắt em có cái gì đó thăm thẳm, u buồn..

- Em biết trong mắt anh em chẳng là gì cả.

Rốt cục Quỳnh Thy lại đưa ra một câu nói đầy thất vọng, ánh mắt chan chứa, vẻ mặt thẫn thờ khiến tôi cảm thấy mình như làm một điều gì đó có thể gọi là tội ác.

- Quỳnh Thy này – Tôi đưa tay vuốt tóc em

Quỳnh Thy bật khóc, nước mắt như giọt sương đêm lăn xuống má em. Tôi khẽ lấy tay ngăn lại nhưng không được, nó tràn qua cả tay tôi, đi tới tận tim.

- Có những thứ tưởng như là tình yêu nhưng không phải, như anh và cô bạn anh kể với em lần trước đây. Rút cục tội anh và cô ấy lại tự phá vỡ đi hạnh phúc của mình – Tôi thở dài ngao ngán.

- Em không quan tâm đâu! Dù sao thì hôm nay em cũng phải...

- Hình như em hơi say rồi, em vào nghỉ đi

Tôi ngắt lời Quỳnh Thy, cố không để em nói ra điều không nên ấy. Tôi không thể làm gì để giúp em được, chỉ biết ngăn chặn mà thôi.

- Anh... – Quỳnh Thy sững người nhìn tôi, sự thất vọng lại càng thêm ghê gớm.

- Em nghỉ đi.....

Tôi chưa kịp nói hết thì Quỳnh Thy đã ghì chặt lấy đầu tôi mà đặt vào đó một nụ hôn dài. Tôi như muốn ngộp thở, mắt tôi hẫ là phải trợn ngược lên vì kinh ngạc mất. Tôi hoàn toàn bị động và không thể chống đỡ trước sự bất ngờ của Quỳnh Thy..

Cuối cùng sau phút giây choáng ngợp tôi cũng đẩy được Quỳnh Thy ra khỏi môi tôi. Mắt em nhắm nghiền, đầm nước mắt. Cơ thể em run rẩy phát ra những tiếng nấc nghẹn ngào. Tôi.. tôi chẳng biết làm gì cả.. rồi cứ thế tự động ôm lấy đầu Quỳnh Thy dựa vào ngực mình.

Tiếng khóc nức nở của Quỳnh Thy bộc phát, em khóc như trẻ con, như thoát ra khỏi sự kìm nén bấy lâu nay mà em phải chịu đựng. Bờ vai em rung mạnh nhưng vẫn không kìm nổi những tiếng nghẹn ngào.. Từng

tiếng nấc của em mỗi lời như một kim châm đâm vào tim tôi đau nhói. Nếu có thể thì tôi cũng... nhưng rồi tôi vẫn không thể, không thể làm gì..

Tôi không thể định hình được thời gian Quỳnh Thy đã khóc bao lâu nữa. Bờ vai rung rung thì cuối cùng cũng dừng lại, tiếng nấc cũng chìm đi vào màn đêm chỉ để lại sự tĩnh lặng, một sự tĩnh lặng đáng sợ, với cả tôi và chắc cả của em, Quỳnh Thy nữa.

- Em hiểu rồi

Quỳnh Thy nhoèn miệng cười gạt những giọt long lanh còn vương trên khóe mắt. Tôi im lặng giúp em lau nốt phần còn lại, tâm trạng cũng trở nên lắng dịu đôi chút.

- Em sẽ mãi là em gái của anh nhé – Quỳnh Thy nói giọng tình nghich, miệng em ráng nở một nụ cười trấn an tôi.

- Ừm. Em sẽ mãi là cô em gái bé nhỏ của anh – Tôi trả lời.

- Ông anh trai chết tiệt.

Quỳnh Thy đột nhiên khúc khích cười, đôi mắt em lại trở lại long lanh, đôi mắt biết nói hay biết lừa người. Tôi không biết nhưng chắc nó tuân theo sự điều khiển của em, từ não bộ hay cũng từ trái tim. Vuốt má em một cái rồi tôi bẹo một cái thật đau.

- Ái! – Quỳnh Thy kêu toáng lên.

- Cho chết, ai bảo dám hỗn với anh trai – Tôi cười, không biết là có giống bình thường không hay lại méo đi đôi chút.

- Ông anh này... Hức – Quỳnh Thy ôm mặt kêu lên, giấy nẩy người như con chơi chơi.

- Hì hì – Tôi vui vẻ.

Nó cứ thế lẳng cẳng một chút rồi lại quay sang tôi.

- Thế anh không ngủ đi à? – Quỳnh Thy hỏi

- Tao đang định ngủ thì mày phá giấc – Tôi ngao ngán.

- Hừ! Lại còn đổ tội – Nó hậm hực

- Thì chả thế, tao nói sai à? – Tôi lừ mắt nhìn nó dọa

- Xí! Đáng ghét! Thôi em đi ngủ đây – Nó ngùng nguẩy

- Ừ đi đi, làm phiền tao hoài – Tôi cười đều

Ngoáy mông cong cớn nó đi thẳng vào phòng thật, Quỳnh Thy đóng cửa lại như đóng lại một câu chuyện sai lầm.

May quá, cuối cùng thì mọi chuyện cũng tốt đẹp. Ít nhất là vậy mặc dù tôi cũng cảm thấy mình tồ tẹt ghê gớm.

Đột nhiên cánh cửa phòng Quỳnh Thy lại mở. Cái đầu của Quỳnh Thy lộ ra ngoài nhìn tôi lom lom một lúc rồi lại nói:

- Dù sao thì chị Khả Vân cũng không phải người tốt, em không mong anh đến với chị ấy đâu.

Quỳnh Thy khép chặt cửa lại ngay mà tôi chẳng kịp nói lại gì. Điều nó nói là gì nhỉ? Hôm nay nó thật là kỳ lạ, khó hiểu quá. Nhưng dù sao cũng chẳng quan trọng, đàn mà mà.. tôi nghĩ.

- Mày được lắm.

Tiếng thẳng Bảo nhỏ tẹo mà làm tôi giật cả mình, tim đánh thót một tiếng. Thăm nghĩ đêm nào mà cũng như đêm nay thì tim tôi chỉ hoạt động được vài ngày có lẽ.

- Làm ông mày giật cả mình – Tôi lăm bắm.

- Trông thế mà bố lão – Nó hậm hực

Thằng Bảo ngắt ngưỡng cầm chai nước lên tu ừng ực. Cũng quá nửa đêm rồi, chắc nó say quá nên háo nước phải tỉnh dậy.

- Mày nghe thấy hết rồi à? – Tôi dò xét

- Mẹ kiếp! Không những nghe mà còn nhìn. Thằng khốn – Nó định nhổ toẹt miếng nước xuống nhưng rồi lại thôi, nuốt ực.

Nhìn dáng vẻ nó tôi thấy buồn cười. Lắt kha lắt khắt. Tôi không trả lời mà hất hàm lên hỏi nó.

- Mày còn uống được nữa không?

- Mày định uống à? – Nó hỏi lại

Tự dưng tôi thêm rượu đã man, tôi muốn uống một cái gì đó thật nhiều, ngay lúc này. Thằng Bảo cũng chẳng kém, cái dáng vẻ ngắt ngợ nhưng bất cần đời của nó thỏa mãn ngay ý kiến của tôi. Nó cũng bắt chước tôi hất hàm lên nói:

- Uống! Uống say thì thôi.

Tôi khệ nệ bê hơn chục chai bia còn lại, cả mấy chai vodka dở nửa ra ngoài lan can cung nó uống. Chỉ có vài món nhậu từ chiều của Quỳnh Thy còn thừa nhưng cũng cần đủ cho hai chúng tôi.

Thằng Bảo và tôi im lặng mà uống. Chỉ rót ra và cùng nhau chứ chẳng nói gì nữa. Đến khi cảm thấy người nóng nóng, tây tây tôi khoác vai thằng Bảo thân mật nói.

- Người ta bảo trăm năm mới tìm thấy người tri kỷ. Tao quen bao người rồi mà có mày là bạn, mới hơn một năm mà tình đã thắm. Quá đã nhé - Giọng tôi đã lúu cả lưỡi vào rồi.

- Mẹ kiếp! Tri kỷ *** gì mà dám hôn cả em gái của tri kỷ. Thằng khốn nạn – Nó ực luôn chén rượu mà chẳng thèm cùng với tôi.

Tôi cười khà khà cũng làm nốt ly của mình

- Em gái mày, tao không thể - Giọng tôi trầm hẳn sau tiếng cười

- Ủ! Tao biết – Thằng Bảo tự dưng nhẹ giọng

- Mày cũng biết à – Tôi hỏi lại nó.

Thằng Bảo cứ thế uống ừng ực như trâu khát nước. Tôi phải dùng tay ngăn nó lại thì nó mới dừng. Nhìn thẳng vào mắt tôi nó bắt đầu kể:

- Thực ra tao mới biết gần đây thôi. Tao chỉ nghĩ nó quý mày vì từ khi gặp mày nó vui vẻ hẳn, cũng hay hỏi thăm. Bởi vì mày đã có vợ nên tao cũng chẳng nghĩ gì nhiều.. nhưng mày biết đấy có những lần mày tâm sự với tao về vợ mày thế này thế kia... – Nó ngừng lại chút rồi uống.

- Tao cũng kể sơ qua cho con bé, nó cứ than mày số khổ, rồi nó bảo mất mày lúc nào cũng u buồn, cam chịu, nó thấy mày không đáng phải chịu như thế

- Tao nghĩ nó chỉ nói chơi chơi thôi cũng không để ý. Mẹ kiếp – Thằng Bảo bực mình chửi tục.

- Ừm – Tôi im lặng

- Tự dưng nó thích mày từ lúc nào, hôm mày sang nhà tao nó có nói gì với tao đâu. Thế rồi có lần nó dùng máy tính của tao, trong một lần tao vào history để tìm lại link phim sex thì thấy toàn vào facebook của mày, rồi nó còn lên các diễn đàn tranh luận việc yêu người có vợ là có hay không có đạo đức, cãi nhau ghê lắm. Bố khỉ

Thằng Bảo vừa nói vừa chửi vừa uống, khuôn mặt nhăn nhó không biết vì bực mình khó chịu hay là vì rượu nữa.

- Lúc ấy tao đoán là nó yêu mày rồi nhưng không nghĩ nó lại dám làm như ngày hôm nay.. Haizz – Thằng Bảo thở dài, trái với tôi nghĩ nó lại đặt chén rượu xuống.

Tôi im lặng, tình cảm là khó nói, đôi khi người ta không biết mình làm gì nữa. Tôi đã không còn là chính tôi từ lâu lắm rồi, tôi cam chịu, hèn nhát và bất lực. Chỉ có Quỳnh Thy nhận ra tôi sao? Cảm ơn em, tôi thầm nghĩ.

- Mày làm thế là đúng – Thăng Bảo tự nhiên tắc lưỡi
- Đúng là đúng thế nào – Tôi thở dài
- Thì như vậy đấy, để nó đau một lần rồi thôi – Nó lại ực thêm chén nữa, đúng là trâu đầm
- Thôi uống ít thôi, tao tỉnh con mẹ nó rượu rồi – Tôi nói với thăng Bảo
- Ít là ít thế *** nào, chẳng phải mày nói phải say còn gì?! – Nó rót cho tôi đầy chén.
- Ủm, uống thì uống – Tôi cũng tắc lưỡi

Quỳnh Thy, một cô gái tinh nghịch nhưng sâu sắc, mỗi chén rượu tôi lại thêm một lần cảm ơn em, dù sao tôi không thể đáp lại nhưng tình cảm của em cũng làm tôi ấm lên phần nào.

- Mà Khả Vân là ai thế? – Thăng Bảo quay sang tôi hỏi
- À! Tao mới quen thôi
- Mày yêu nó à?
- Ờ... ờ... ừ - Tôi ngập ngừng rồi trả lời
- Ngon không?
- Lắm chuyện
- Xinh không?
- Thăng này vợ vẫn vừa thôi
- Vậy là yêu thật rồi. Thế vợ mày mày tính sao? – Nó hỏi
- Nó nhắn cho tao rồi, ly thân một tháng rồi quyết định sau
- Tao đoán nó có người khác rồi
- Ủm
- Mày không tin à?
- Tao không quan tâm – Tôi chán nản
- Thực ra là thật đấy
- Sao mày biết
- Quỳnh Thy nó thấy vợ mày đi với 1 người đàn ông, hai lần – Thăng Bảo nói mà không nhìn vào tôi
- Thật à? – Tôi sững sốt, tim đau nhói.
- Ủ!
- Thấy sao? – Tôi hỏi nhanh
- Thì có lão trẻ đến đón nó ở công ty, vợ mày lên xe rồi đi đâu đó ai biết. Lần hai thì dùng đèn đỏ nó thấy vợ mày cũng đang ngồi với lão ý. *** mẹ, đàn bà, chán như cục c...út
- Ủm

Tôi sững người, tôi cũng đoán ra nhưng tôi không dám đối diện với sự thật ấy, tôi không đủ can đảm. Tôi có thể xác minh bất cứ lúc nào nhưng tôi đã không làm như thế, mắt không thấy thì tim không đau, người ta bảo vậy, nhưng nói gì thì nói tôi vẫn là một thằng hèn nhát mà thôi.

Tôi uống rượu như nước lã, cố tống vào người cái thứ thật cay ấy để có thể quên đi, có thể đánh lừa trái tim và não bộ rằng tôi rất ổn, rằng tôi rất thoải mái, rằng tôi không vấn đề gì... nhưng hình như cái thứ ấy lại đang vô tác dụng.

“Uống rượu tiêu sầu sầu càng sầu”

66. Chương 66

Sáng sớm tôi và thằng Bảo bị Quỳnh Thy hành cho tới số mới có thể dậy được, tôi nhớ là nó phải hắt nước lên mặt rồi lôi xềnh xệch hai thằng vào nhà tắm thì mới có thể tỉnh lại được. Thằng Bảo vào trước nên khi nó dội nước lên đầu cho tỉnh, ra ngoài thấy cái đồng hồ nó la toáng lên:

- Thôi chết con mẹ rồi mày ơi. Gần 9h rồi. Quả này toi cơm
- Bỏ xừ - Tôi cũng hãi
- Sướng chưa! uống cho lấm vào rồi giờ mới chịu dậy thế này đây.
- Ai bảo mày không gọi tụi tao dậy sớm – Thằng Bảo lườm bâu trách
- Ngày nào em chả tầm này mới dậy, có các anh bê tha lại còn đổ lỗi – Quỳnh Thy bật lại ngay tắp lự.
- Thôi mặc quần áo nhanh rồi còn đi làm. – Tôi thúc giục thằng Bảo.

Hai chúng tôi phi nhanh đến công ty, lần này đi cùng 1 xe cho nó tiện. Phi vội vàng đến cổng công ty thì bỗng có tiếng gọi giật lại.

- Anh H! Vào đây đã.

Thằng Bảo phanh két xe cái làm tôi dúm dúm vào nó. Ngó sang phía có tiếng nói thì ra đó là Bảo Hân, em đang ngồi cùng sếp Tiến Anh cafe ở đó.

Thằng Bảo quay xe vào dựng ở quán, tôi vào trước khẽ chào sếp và Bảo Hân. Tiến Anh cười cười nhìn tôi và thằng Bảo lúc này cũng đang đứng cạnh rồi.

- Thế nào hai ông tương đến muộn nhé, liệu có cần thiết phải trừ lương không? – Tôi thấy tự nhiên sếp Anh lại vui vẻ dễ sợ.
- Sao xếp hôm nay lại có nhã hứng cafe thế? Làm tụi em giật cả mình – Thằng Bảo lẻo mép.
- Các anh ngồi xuống đi – Bảo Hân nhắc tôi và thằng Bảo.

Tôi với thằng Bảo kê ghế ngồi rồi gọi mỗi thằng một cốc đen đá uống cho tỉnh người.

- Hai ông tương này lại nhậu xỉn rồi đúng không? – Sếp Anh trêu tôi và Bảo

Thằng Bảo gãi gãi đầu rồi đổ ngay lỗi cho tôi.

- Hôm qua em đi ra công trường làm thủ tục đã nhậu say rồi, về thì thằng này nó lại bắt nhậu tiếp. Thế là xong đời em giờ mới dậy được còn may đấy sếp ạ - Nó chỉ ngay vào tôi
- Ô ơ... cái thằng này – Tôi lú lười, chả lẽ lại đổ tội cho nó nữa thì thành cái chợ mất
- Sếp Anh cười khà khà còn Bảo Hân nhìn tôi cười khúc khích.
- Thế H sao lại đi cùng Bảo vậy? – Sếp Anh đột nhiên hỏi
- Thì H đang ở cùng với em mà – Thằng Bảo thật thà
- Ô! Thế vợ H đâu? – Sếp Anh ngạc nhiên
- À.... – Tôi ái ngại không muốn kể
- Vợ chồng nó ly thân rồi, giờ nó ở với em – Thằng Bảo bô bô cái miệng.
- À, ình xin lỗi nhé – Sếp Anh lịch sự nhìn tôi ái ngại

Tôi im lặng, chuyện này đâu có gì hay ho đâu nhỉ, tôi không bao giờ muốn thành trung tâm của một câu chuyện chung thế này, thử dài, tôi ngó lơ đi phía khác.

- Vậy mai không được gặp vợ H rồi nhỉ? – Sếp Anh nhìn tôi nhưng tôi đã quay sang chỗ khác rồi.

- Đâu có, mai sếp sẽ gặp vợ mới của hân. – Thăng Bảo vẫn bô bô cười khi khi

- Ô! Hay vậy – Sếp Anh ngạc nhiên

- Có thật vậy không? – Nói rồi sếp quay sang hỏi tôi

Tôi mỉm cười ngượng ngịu rồi gật đầu. Nói thế thôi chứ khoản này thăng Bảo cũng khá thông minh và léo mép, vậy là tôi tránh được Bảo Hân rồi, có thể ung dung mà sắp xếp cho thăng Bảo đi đón em ấy.

Tôi ngó sang Bảo Hân, nét mặt em vẫn lạnh tanh, có gì đó hơi căng ra thì phải. Nhưng không có vẻ gì là buồn rầu hết, nhìn em thế tôi nghĩ chắc là Quỳnh Thy và Khả Vân cứ lo quá lên thôi.

- Bảo Hân hôm đó sang sớm nhé – Sếp Anh quay sang Bảo Hân

- Em... – Bảo Hân hơi ngập ngừng.

- Sếp yên tâm, Bảo sẽ đưa Bảo Hân đến đúng giờ - Tôi tranh thủ cướp lời biến Bảo Hân vào thế khó, người lịch sự như em sẽ khó mà biết xử trí thế nào.

Quả nhiên đúng như tôi dự đoán, nét mặt của Bảo Hân khá ngỡ ngàng, nàng quay sang nhìn tôi có vẻ như trách móc, hơi oán hận nhưng lại rồi rất nhanh trở lại bình thường. Thầm xin lỗi Bảo Hân nhưng tôi vẫn phải cố giúp thăng bạn tôi, không thì biết bao giờ nó mới thoát khỏi cái kiếp FA này, hướng hồ Bảo Hân lại là nữ thần trong mắt nó. Tôi quay sang Bảo Hân hơi nháy mắt với nàng một cái.

- Phải không Bảo Hân?

Bảo Hân nhìn tôi chăm chú, ánh mắt chẳng buồn cũng chẳng vui. Khe khẽ em mỉm cười rồi gật đầu.

Khỏi phải nói tôi nhìn cái mặt như thộn ra của thăng Bảo là biết nó phải kiếm chế nào để không nhảy cẫng và hét lên. Nếu không có sếp Anh ở đây thì chắc nó chạy ra giữa đường mà hú hét mất, thăng này là nó dám lắm, điên mà.

Tôi mỉm cười cảm ơn Bảo Hân, quay sang sếp Anh hỏi lảng đi chuyện khác.

- Sao anh hôm nay lại cafe vậy?

- Ủ! thi thoảng cũng phải giảm tải chút, ngồi đây ngắm công ty cũng hay H nhỉ? – Đạo này sếp hay gọi tôi bằng tên cho thân mật.

- Vâng, ở đây một lúc là có thể nhìn mọi vấn đề của cuộc sống – Tôi trầm ngâm

- H có vẻ hơi ưu tư quá. Thực ra cuộc đời cứ đơn giản là được, cuộc sống phức tạp là tự do mình nghĩ và làm nó phức tạp lên thôi – Sếp Anh cười

Tôi mỉm cười nghĩ cũng thấy đúng, mọi vấn đề thực ra nếu bỏ đi những cái râu ria xung quanh đi thì rất đơn giản. Nhưng con người đâu nào dễ thế, khi nói về một chuyện họ hay tưởng tượng ra nhiều thứ xung quanh tác động vào, nếu vậy thì thành một phương trình nhiều biến rồi, càng khó giải và phức tạp, bỏ bớt đi khéo lại hay.

- Cứ như em đây này, đơn giản lắm – Bảo Hân đột nhiên nói, từ đầu tới giờ đây là lần đầu tiên.

- Sao em? – Mắt thăng Bảo long lanh nhìn nàng, ra chiều chăm chú và quan tâm lắm.

- Thì em sống đơn giản, đi làm thì đi làm, dậy đúng giờ dậy, đến giờ thì em ăn cơm, cực kỳ đơn giản luôn – Bảo Hân nói thản nhiên

Tôi, Bảo và sếp Anh sặc ra cười mất, sếp Anh thì nhả nhận hơn nhưng chắc là do cố nín, còn tôi và Bảo thì không nén nổi cười.

- Sao mà ba anh cười? – Bảo Hân vẫn hỏi với khuôn mặt vô tư.

- Thì..... haha – Tôi nín nể cười mà nói nữa.

Sếp Anh cười xong một chập thì quay sang tôi và thằng Bảo đang rũ ra mà rằng:

- Anh biết Bảo Hân từ lâu rồi. Con bé này nó ngây thơ và suy nghĩ đơn giản lắm. Bảo Hân nói thật chứ không có đùa đâu – Sếp Anh nói xong lại bật cười.

- Thì em nói thật mà. Em luôn xác định rất rõ ràng mọi việc và cứ thế mà làm thôi. Chính thế công việc lại trôi anh nhỉ - Bảo Hân quay sang sếp Anh cười.

- Ừm. Về khía cạnh công việc thì đúng – Sếp Anh gật đầu cười.

- Thế còn khía cạnh khác thì... tình yêu chẳng hạn

Tự dưng thằng Bảo thốt ra câu trời ơi đất hờn, tôi le lưỡi nhìn sang phía Bảo Hân xem phản ứng của nàng thế nào.

Bảo Hân vẫn một vẻ mặt tỉnh rụi, không biểu lộ xúc cảm gì đặc biệt, em lúc lắc nhìn Bảo tôi quay sang tôi ngó tôi chăm chăm.

- Thì em đã nói rồi, to live is to fight. Trong tình yêu thì em cũng phải tới cùng thôi – xong rồi Bảo Hân quay sang nhìn Bảo nói.

- Ừm! – Thằng Bảo có vẻ không hiểu lắm, nó vốn dĩ rất ngu tiếng anh.

Sếp Anh cười hiền. Có vẻ gì đó tâm trạng vui vẻ nên sếp khẽ xoa nhẹ đầu Bảo Hân một cái rồi đứng dậy.

- Thôi ba người cứ ngồi cafe nhé

- O! Sếp đợi em lên cùng luôn.

- Bảo thì lên cũng được nhưng Hân và H cứ ngồi cafe đi. Anh cần có thời gian xem mấy cái bản đánh giá của H gửi hôm qua, nếu cần sẽ gọi lên chứ giờ chẳng có việc gì.

May quá, tôi nghĩ. Kể ra sếp cũng thoải mái hơn tôi tưởng, mình cứ nghi oan cho lão ý. Thằng Bảo thì le te chạy theo sếp lên công ty, tôi thì tự thưởng mình bằng cách nhâm nhi cafe chậm rãi chứ không cần vội vàng nữa.

- Anh đi với ai vậy? – Bảo Hân hỏi tôi

- Thì... đi với – Chẳng lẽ lại nói đi với Quỳnh Thy

- Anh cứ nói đi – Bảo Hân nhìn chăm chăm vào mắt tôi

- Thôi để hôm đấy gặp anh giới thiệu, phải bí mật chứ - Tôi nhe răng ra cười với Bảo Hân

- Ừm. Vậy cũng được – Bảo Hân không hỏi nữa.

Không còn cứng nhắc và gợn cảm trong bộ đồ công sở tối màu, Bảo Hân hôm nay lại tươi trẻ với bộ váy màu xanh da trời ngắn trên gối. Làn da sáng trắng của Bảo Hân khiến bao cặp mắt phải đổ dồn vào cái vị trí ấy, hẳn họ đang rất ghen tị với tôi, tôi đang được ngồi cạnh một cô gái xinh đẹp và sang trọng đến ngỡ ngàng.

- Thấy bộ này của em đẹp không? – Bảo Hân mỉm cười hỏi tôi

- Đẹp! Anh thấy em mặc những bộ như thế này thì đẹp hơn đấy

- Chỉ tùy lúc thôi anh, chứ lúc anh Anh tiếp khách thì em vẫn phải mặc bộ kia cho lịch sự, ai lại mặc như trẻ con thế này đâu.

- Vậy hôm nay sếp Anh không tiếp khách à?

- Không ạ! Hôm nay sếp sẽ ngồi để phân tích lại tất cả các dự án hiện tại của công ty, chắc buổi chiều anh sẽ mệt đấy – Bảo Hân nháy mắt với tôi.

- Đành vậy thôi – Tôi cười

Cuộc nói chuyện nhàn nhạt diễn ra chỉ như thế, sau đó tôi và Bảo Hân không biết nói chuyện gì nữa. Bảo Hân hình như cố gắng nói chuyện nhưng có vẻ cách nói của em không gây cho người đối diện nhiều cảm hứng..

- Cô bé hôm trước em gặp à? – Bảo Hân lại hỏi

- Ừm! hôm đó anh sẽ giới thiệu cho em luôn

- Em chẳng biết rồi còn gì nữa – Bảo Hân nói

- Nhưng chưa hiểu nhau, anh nghĩ buổi party sẽ thân mật hơn chút – tôi tắc lưỡi, con bé Quỳnh Thy đúng là làm tôi khó xử lần ấy thật.

Bảo Hân nhìn tôi rồi nhướn miệng cười hiền.

- Chắc cô ấy hiểu lầm thôi, hôm ấy kể ra em cũng hơi.... – Bảo Hân hình như đang nhớ lại cảnh tôi bóp chân cho em hay sao mà tự dưng xấu hổ

- Không vấn đề gì đâu – Tôi trấn an.

- Ừm! Mà anh không dùng nước hoa à? – Bảo Hân hỏi tiếp giọng hơi thất vọng

- Có chứ! Sáng nay anh vội quá nên quên thôi – tôi hơi ái ngại

- Ừm.

Bảo Hân im lặng, tôi chẳng thể biết em nghĩ gì, ngoài những lúc cười tươi như hôm đi mua quà ra thì mặt em lúc nào biểu cảm cũng chỉ có vài điệu, tôi không thể đoán ra bên trong khuôn mặt tuyệt đẹp nhưng hơi lạnh lạnh ấy là có điều gì bên trong nữa. Cái vẻ ngoài của em nó như một lớp vỏ ốc ngăn mọi người đến gần vậy, nghĩ cho thằng Bảo sẽ phải rất vất vả đây.

- Anh này! – Tự nhiên Bảo Hân hỏi tôi

- Ừ, sao em? – Tôi hỏi lại

- Anh có thấy em khô khốc không?

Bảo Hân như đoán trúng điều tôi đang nghĩ, làm tôi mặt thì bình thường nhưng trong lòng thì giật nảy lên. Thường thì với kinh nghiệm của tôi sẽ không bao giờ trả lời mà thay vào đó tôi hỏi lại/

- Sao tự dưng em lại hỏi vậy? – Tôi làm ra vẻ ngạc nhiên

- Vậy anh thấy em đẹp không? – Bảo Hân lại hỏi tiếp, đôi mắt em lại soi thẳng vào tôi

- Em muốn anh nói thật à? – Tôi cười

- Vâng – Bảo Hân quan tâm.

- Thực lòng hoa hậu anh chưa gặp, nhưng anh nghĩ em đứng cạnh họ cũng chẳng kém phần nào, anh chưa từng gặp được đẹp được như em – Cái miệng léo mép thời trai trẻ của tôi được dịp hoạt động, nó nói một cách trơn tru

Bảo Hân lúc lắc cái đầu, có vẻ chán nản và thất vọng. Tôi ngạc nhiên.

- O! Anh nói điều gì sai à?

- Không, anh nói đúng, đến bản thân em cũng tự biết mình rất đẹp

- Vậy thì tốt chứ sao? Bao nhiêu người mơ ước đấy – Tôi cười.

- Không phải. Anh Anh nói với em là em đẹp nhưng đơn giản và khô khốc quá, không hợp

Ừ, vậy cũng đúng. Có cảm giác Bảo Hân như một con búp bê Barbie vậy, em đẹp nhưng lại khô khốc, đơn giản, tôi chịu không thể tìm được từ nào có thể miêu tả được về em.

- Anh có nghĩ vậy không? – Bảo Hân nhìn tôi đầy quan tâm

- Anh.. anh không biết – Tôi lắp lửng rồi trả lời.

- Anh cứ nói thật đi – Bảo Hân rần rỗi
 - Anh không thể nhận xét, anh mới gặp em có vài ngày, làm sao mà nhận xét nhỉ
- Bảo Hân thất vọng, em uống nốt ly nước cam của mình rồi nhìn tôi đầy trách móc.
- Cũng đúng thật, không như em.. đã gặp anh từ lâu rồi. – Bảo Hân thở dài buồn bã.

67. Chương 67

- Em nói vậy là sao? – Tôi ngạc nhiên, tôi chẳng nhớ gì cả.

Nhưng Bảo Hân đã thật nhanh đi ra khỏi quán và về phía công ty. Tôi cố gắng trả tiền thật nhanh rồi chạy theo Bảo Hân hỏi cho rõ, thật là tôi không nhớ chút gì hết.

May mắn cho tôi kịp len vào khi thang máy chuẩn bị khép cửa. Thang máy hôm nay đông quá. Tôi phải đứng sát vào Bảo Hân mới có chỗ. Thi thoảng tay tôi cọ vào hông em, khuỷu tay tôi chạm vào em.. Sẵn tính trêu đùa tôi dùng khuỷu tay gõ gõ vào người em.

Bảo Hân mặt đang nhăn nhó bỗng bật cười vì cái tính trẻ con của tôi, cũng có vài người quay lại nhìn em và tôi nhưng chúng tôi đang đứng trong góc nên không một ai biết cái trò của tôi cả. Thấy cái trò này có tác dụng và Bảo Hân đã trở nên vui vẻ hơn tôi ghé tai thì thầm vào tai Bảo Hân hỏi lại:

- Lúc này hình như em nói gặp anh rồi hả?

Bảo Hân không nói gì, quay mặt đi lại làm tôi ó người. Cửa thang máy bật mở và Bảo Hân đi nhanh ra phía bàn của mình, ngồi xuống. Tôi thì lại không buông tha những người như em, tôi len lỏi và theo em đến tận bàn, đứng ở đó và nhìn em chăm chăm như cái cách em nhìn tôi, cười mỉm xem cái sự dày mặt của tôi có tác dụng thế nào.

Bảo Hân vẫn giữ sự im lặng thì gan với tôi. Em bật máy tính lên và nhìn chăm chăm vào máy tính chứ chẳng ngó tôi tới một giây. Tôi đang chán nản và sắp cảm thấy mình thua cuộc thì màn hình máy tính bật mở, hiện lên thông báo đăng nhập với tên là Black Ribbon, một cái nick khiến tôi gờm gợn trong cổ.

Thôi đành chịu thua em vậy, tôi đi về phòng mình với nhiều suy nghĩ.

Black Ribbon... Black Ribbon là gì nhỉ? – tôi băn khoăn

Tôi còn đang băn khoăn với câu hỏi đó thì sếp Tiến Anh đã gọi tôi sang với khá nhiều câu hỏi. Tôi ngồi đó giải trình và phân tích các dự án cho sếp, rồi rất nhanh cuộc họp của riêng tôi với sếp biến thành cuộc họp chung của công ty khi có tới quá nửa các trưởng bộ phận phải lên tham gia và giải trình.

Và thế là cuộc họp kéo dài thành một trận chiến, thậm chí chúng tôi còn không có thời gian ăn trưa khi sếp Anh muốn mọi chuyện phải được thật rõ ràng, đồ ăn được mang lên cả bữa trưa và chiều. Chúng tôi cãi nhau và đổ lỗi đến một phờ người khi gần 8h mới xong. Các trưởng bộ phận lần lượt ra về khi không quên lia ánh mắt hình viên đạn về phía tôi.

Thở dài ngao ngán với tâm trạng mệt mỏi, tôi lúc này mới có thời gian gỡ điện thoại ra xem thì thằng Bảo đã về từ lúc nào và nhắn lại với tin nhắn vui vẻ là tôi trong mắt của một số người trong công ty đã biến thành quỷ dữ mất rồi.

- Anh Bảo về rồi, giờ anh về bằng gì đây? – Bảo Hân hỏi tôi khi thấy tôi ra khỏi phòng.
- Đi taxi về thôi – Tôi ngán ngẩm
- Thôi đi cùng em – Bảo Hân cười
- Ừ!

Tôi mệt mỏi và có thể ừ với bất cứ cái gì. Bảo Hân nhìn tôi mỉm cười như an ủi tôi trong trận chiến đấu vừa rồi, dù sao thì việc thẩm định giá thầu làm chi phí đội lên quá lớn khiến tôi khá bức mình, tôi biết có điều gì đó ở đằng sau nhưng tạm thời tôi chưa động đến điều đó vội.

- Anh chờ em ở sảnh công ty nhé – Bảo Hân nói với tôi khi xuống tới tầng một.

- Ô – Tôi ngạc nhiên

Bảo Hân nháy mắt với tôi, em hơi có chút gì đó vui vẻ chứ không còn vẻ mặt giận dữ như buổi sáng nữa. Tôi cũng hơi ngạc nhiên về điều này.

Xịch. Chiếc Sonata mới cồng đõ ngay trước mặt tôi. Bảo Hân hạ kính xuống nheo mắt nói với tôi.

- Em biết anh mệt nên em sẽ lái nhé

- Ừm! - Tôi cười và mở cửa chui tọt vào ghế phụ.

- Anh tưởng em không biết lái xe – Tôi cười

- Hi. Em chỉ nói không biết đi xe máy thôi chứ có nói là không biết đi oto đâu, ở bên đó em đi xe từ năm 19 tuổi cơ.

- Vậy à! Siêu thật – Tôi cười

- Anh không phải trêu em – Bảo Hân tự dưng vui vẻ hẳn lên

- Ấy ấy... từ từ - Tôi tái mặt

Một tiếng két.... kéo dài và tôi ngã chúi về đằng trước. Bảo Hân mặt cắt không còn giọt máu vì mới ra khỏi cổng công ty đã có một chú già chạy xe cắt mặt mà không hề nhìn.

- Thôi anh lái đi – Bảo Hân lấp bắp

- Ừ! Lái xe ở Việt Nam khác bên kia nhiều lắm, em còn phải học nhiều. – Tôi mở cửa và sang chỗ của em ngồi.

- Đây, đi ở đường thì em luôn để ý trước sau, đừng đi nhanh quá và cứ thẳng một đường mà đi, không rẽ ngang dọc nhiều... đến lúc đi tới đường cắt thì em phải đi thật chậm và tốt nhất nên bấm còi bim bim cho tụi nó sợ - Tôi vừa đi vừa giảng giải cho Bảo Hân cách lái xe.

- Vâng, hầu như em chả còi bao giờ

Bảo Hân xem ra lái xe khá tệ, tôi nói mãi thì em cũng hiểu nhưng mà liệu có thực hiện đúng không thì tôi không dám chắc

- Em mới lấy xe này à? – Tôi hỏi

- Hi! Lấy từ hôm đầu mới làm ở công ty nhưng mãi tận hôm qua mới có biển.

- Ừ! Không biển là mấy chú xxx thật ngay – Tôi cười

- Vâng! Anh Anh cũng nói thế, em cũng không hiểu là tại sao mấy chú xxx ấy không bắt mấy cậu đầu trần đi như hôm trước ấy mà lại cứ rình oto mà bắt nhí?!!

- Ở đây là thế mà, không thế họ làm sao mà sống được – Tôi cười

- Hi!

Cuộc trò chuyện trở nên vui vẻ hơn, nhưng ở Bảo Hân tôi thấy có một cái gì đó khá lạ, cũng như vậy lúc em thế này lúc em thế kia, cảm xúc cũng liên tục biến chuyển khó mà theo được. Nhưng như vậy tôi lại thấy chút Việt Nam ở trong đó, mọi thứ cần sự thích nghi dần dần và hình như em cũng đang thích nghi với cuộc sống ở đây.

Chợt nhớ ra điều gì đó tôi quay sang hỏi Bảo Hân.

- Hình như buổi sáng anh có nhớ là em nói gặp anh từ lâu rồi đúng không?

Bảo Hân không trả lời mà quay sang nhìn tôi mỉm cười.

- Sao lại cười? – Tôi ngạc nhiên pha lẫn tò mò

- Anh không nhớ được đâu – Bảo Hân vẫn mỉm cười

- Lạ nhỉ? Anh là người vốn có trí nhớ rất tốt

Tôi cố nhớ ra xem mình đã gặp Bảo Hân ở đâu nhưng cuối cùng đành chịu, không thể nhớ nổi.

- Không nói được cho anh sao? – Tôi nín nọt

- Nói thì được gì nào? – Bảo Hân tự nhiên khúc khích

- Thì ... muốn gì cũng được – Tôi nói liều

- Thật không? – Bảo Hân đưa ánh mắt rất lạ nhìn sang phía tôi.

- Ủ.... không thật – Tôi cười phá lên

- Vừa nói xong đã rút lời – Bảo Hân giả vờ chán nản

- Thì.... mà phải nói là nuốt lời – Tôi châm chọc

- Ủ thì nuốt lời, như nhau cả thôi

- Mà nhất định không nói à? – Tôi vẫn không buông tha cho Bảo Hân

Bảo Hân quay sang tôi mỉm cười nhẹ, ánh mắt em vui vẻ, tay em khe khẽ bầu vào nhau..

- Anh phải cho em giữ chút gì bí mật chứ, em sẽ giữ chuyện này nhé. Ok?

- Ừm – Tôi không cố được trước ánh mắt đầy cầu khẩn và vẻ mặt như nữ thần của Bảo Hân.

Chiếc xe vẫn lao đi giữa dòng người đông đúc, đến gần ngõ nhà Bảo tôi dừng xe và bước xuống, Bảo Hân cũng vậy.

- Cứ đi thẳng ngõ này là vào nhà anh Bảo à? – Bảo Hân hỏi

- Ừ! Cách khoảng có 50m thôi – Tôi chỉ vào ngõ

- Vậy mai em qua đón rồi tụi mình cùng đi nhé – Bảo Hân nhìn tôi

- Ừ vậy cũng được

Tôi nghĩ cũng hơi á ngại chuyện buổi sáng đưa Bảo Hân vào thế không thể chống đỡ. Giờ đây thì có đi cùng cũng chẳng sao, dù gì em cũng xe oto đi cũng tiện hơn. Nghĩ đến việc ngày trước tôi cũng có một con xe, sau rồi rầu lòng phải bán mà tiếc nuối.

- Thôi em về nhé – Bảo Hân chào tôi

- Ừ! Đi cẩn thận như lúc nãy anh nói ấy – Tôi lo lắng cho Bảo Hân

- Vâng! Anh cứ yên tâm – Bảo Hân cười hiền.

Bảo Hân từ tốn chui vào ghế lái. Tôi chợt gọi giật lại, gõ vào cửa kính

- Sao vậy anh? Bảo Hân hỏi khi hạ cửa kính xuống

- Ngủ ngon nhé – Tôi nháy mắt.

- Hi! Anh cũng vậy nhé.

Chiếc xe lại di chuyển từ từ vào dòng người đông đúc. Hy vọng không việc gì, tôi tặc lưỡi và đi vào ngõ.

- Đây cái anh kia! Đứng lại – Một giọng the thé của trẻ con gọi giật lấy tôi

Tôi quay người lại, con bé Quỳnh Thy đứng ở phía cái cột điện từ bao giờ, trên tay nó là một túi đồ chắc vừa đi mua về.

- Mà đứng ở đây từ bao giờ thế? – Tôi hất hàm hỏi

- Từ đầu, hừ - Nó trả lời cộc lốc

- Trả lời anh trai thế hả? Muốn tao cốc cho vài cái không? – Tôi dứ dứ nắm đấm

- Hừ! Thấy gái đẹp là mắt rạng rỡ lên – Nó hậm hực
 - Thì phải thân với em nó thì mới làm chim xanh chim đỏ cho ông anh ế của mày được chứ - Tôi trả lời
 - Chỉ giỏi chống chế - Nó vẫn chưa hết hậm hực
 - Thôi đi cô, mà mai người ta đến đón anh em mình đấy, anh thấy cũng được, nếu may mắn thì thành chị dâu của mày nên liệu mà cư xử cho phải phép – Tôi ra giọng giáo huấn.
 - Anh không cần dạy, mai coi xem em lễ độ thế nào nhé, mà chị ấy đón mình thật hử? – Nó hỏi
 - Ồ! Mà mày đi mua gì về thế
 - Mấy đồ linh tinh ấy mà
 - Kotex thì nói hần ra, hớ hớ - Tôi cười trêu nó
 - Ồ.. sao anh biết – Nó đỏ mặt tía tai
 - Thì mày cúi xuống mà xem, lòi cả ra rồi kìa.
 - Ừ nhỉ!
- Nó cúi xuống di cái gói xanh xanh ấy tít vào sâu tận trong, mặt vẫn đỏ lựng vì xấu hổ.
- Xấu hổ cái gì, tao còn lạ gì nữa mà lảm chuyện.
 - Đấy! phụ nữ khỗ thế đấy – Nó tắc lưỡi.
 - Tụi tao còn khỗ hơn – Tôi cười
 - Xí! Chỉ giỏi lẻo mép
- Tôi và nó vừa đi dạo vừa nói chuyện, về nhà thì thằng Bảo đang nằm khểnh ngáy khò khò trên salon.
- Dậy dậy – Tôi đá vào chân nó
 - Mẹ! giờ mới về hả - Nó càu nhàu
 - Ồ! Một chết đi được
 - Tao thấy mày căng phết, tụi nó đang xì xầm về mày hơi bị nhiều
 - Kệ mẹ, sợ điu gì – Tôi thờ dãi
 - Ờ nhưng mà cũng phải cẩn thận không có thằng đâm sau lưng – Nó nhắc tôi
 - Biết rồi, mà vừa rồi Bảo Hân đưa tao về đấy – Tôi nháy mắt.
 - Hả? – Nó trợn ngược mắt
 - Hớ hớ
- Tôi bắt đầu kể cho nó về chuyện hôm nay. Sau cùng chợt nhớ ra tôi tắc lưỡi bảo thằng Bảo.
- Hình như em nó ám chỉ em nó quen tao từ trước mày ạ!
 - Ừ! Cái câu đó thì có vẻ đúng rồi, mày cần tao điều tra về Bảo Hân không?
 - Biết thế nào mà điều tra, mà điều tra để làm gì? – Tôi thờ dãi
 - Thì.... vì tao đi – thằng Bảo cười
 - Thế mày đi mà điều tra, lảm chuyện.
- Tôi không ham hồ mấy cái chuyện này lắm, nhưng lúc này tôi nhìn lên tivi và chợt thấy một sợi ruy băng.
- Tôi quay sang nói với thằng Bảo.
- Nick em nó là Black Ribbon thì phải, tao nghĩa thấy thế
 - Thật không? Để tao coi xem có ra cái gì không

Nó mặc kệ tôi ngoài phòng khách, phi như bay vào phòng và bật máy tính lên. Cả ngày mệt mỏi khiến tôi ngay cả cái việc thay quần áo cũng lười. Tôi để nguyên và nằm dài trên salon nghỉ ngơi và chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết.

- Dậy, thằng chó

Thằng Bảo đập mạnh vào người tôi lay tôi dậy

- Mấy giờ rồi ? Tao đi tắm rồi ngủ luôn đây, mệt quá – Tôi làu bàu vì bị phá giấc ngủ

- Ngủ cái con mẹ mày, vào ngay đây tao cho xem cái này

- Xem cái gì? – Tôi vẫn ngái ngủ

- Tổ sư, vào ngay đây thằng khốn

Tôi chả hiểu gì cả, ngay lập tức bị nó lôi vào phòng rồi ấn xuống bàn vi tính, nó dí mặt tôi vào màn hình với vẻ mặt hăm hực.

Trên đó hiện lên một trang blog wordpress. Tên của blog đó là “Black Ribbon” với avatar là một cô gái đáng rất giống Bảo Hân đang đứng nhìn xa xa về phía biển cả, biển đang buổi hoàng hôn

68. Chương 68

- Mày kiếm cái này ở đâu ra đấy? – Tôi hỏi thằng Bảo

- Còn kiếm ở đâu ra nữa, hỏi anh gúc gồ thôi

- Mày khá ghê nhỉ, có thể mà cũng tìm ra được.

- Tìm ra cái con khỉ, thà *** tìm thì hơn. Mày xem em ấy viết cái gì kia kìa – Thằng Bảo ôm đầu đau khổ

- Viết cái gì? – Tôi trợn mắt

- Cứ đọc đi thì biết. Em ấy có người yêu rồi.

- Hừ! Để đây tí tao đọc, tasm phát cho tỉnh đã.

Tôi chả vội mà cũng chả quan tâm lắm. Đúng là lúc nào mệt mỏi thì nên tắm, làn nước sẽ làm các bạn thanh tỉnh và khỏe hơn rất nhiều. Như thường lệ khi tắm xong ra ngoài thì Quỳnh Thy đã chuẩn bị cho tôi một cốc cafe.

- Chả lẽ tao phải cảm mày hàng ngày – Tôi nhấp cốc cafe cho tỉnh táo đã

- Thôi xin ông anh, ông anh không cốc đầu em là em cảm ơn lắm lắm rồi, xì – Nó bĩu môi

- Ủ! Nếu mỗi ngày mày pha tao một cốc thì tao cũng giảm ày một cái cốc – Tôi cười hì hì

- Èo! Người đâu mà khôn thế bao giờ mới chết – Nó ì xèo

- Tao sống lâu hơn mày là chắc, mà thằng Bảo đâu

Tôi ngoảnh không thấy thằng Bảo đâu cả, lúc tắm xong đi ngang qua cửa phòng thì cũng không thấy nó ở trong đó.

- Anh ấy đi mua thuốc lá rồi, hai anh như hai cái bát hương, nhà cứ như là cái lò hun ấy.

- Ủ! Mày mua thịt trâu về treo lên khéo sau bán lại được giá, tiện thể còn gì

- Đúng là lẻo mép như nhau, không cãi nhau với anh nữa – Nó ngúng nguẩy.

- Ờ!

Tôi vào phòng lôi trong túi ra bao thuốc dở, may quá còn 2 điếu, cộng với cốc cafe nóng này nữa là tuyệt. Tôi nhâm nhi châm điếu thuốc và click chuột để xem Bảo Hân viết gì nào.

Blog của Bảo Hân dùng theme khá đẹp với tone màu xám buồn, thường thì những người nội tâm sẽ hay để màu này, như tôi vậy. Dòng mô tả bản thân của em cũng đơn giản, không màu mè, như em đã từng nói với tôi

“To live is to fight, for love and for everthing”

Lướt qua đọc tiếp tôi thấy gần nhất có bài thơ

“Một buổi chiều khi rớt lại sau lưng

Nắng muộn màng phủ những tia chiều lệ

Anh bên em vô tình như vẫn thế

Thứ tình nào em chẳng thể rời đi”

Haizz. Tôi thở dài, vẻ ngoài lãnh cảm và khô khốc của em hóa ra em lại thích những thứ thơ thần như thế này, lạ thật. Chẳng biết đây là bài thơ em làm hay là em copy ở đâu nữa. Blog của em cũng khá ít người theo dõi, nên tôi cho rằng đó là dòng nhật ký của em thì đúng hơn.

Có vẻ như thằng Bảo buồn cũng đúng, những dòng đó có lẽ em còn một mối tình sâu đậm nào đó nữa chẳng? Có thể em nhớ người ta nên viết về những kỷ niệm ngọt ngào chẳng hạn, tôi không quan tâm lắm, chủ yếu chỉ đọc để có thể tư vấn cho thằng bạn si tình của tôi mà thôi.

Lướt những entry tiếp theo thì tôi thấy đa phần giống như câu status, tôi không để ý ngày mà chỉ bấm next để xem những gì ngược dòng thời gian.

“Hôm nay mình đã gặp anh ấy, thật bất ngờ”

“Một anh chàng vô duyên không sợ trời sợ đất mà tại sao tim mình đập mạnh thế nhỉ?”

.....

Cho đến khi tôi bắt gặp một entry dài, tôi thấy tiêu đề chỉ là ghi “một buổi chiều”. Chẳng hiểu tại sao nhưng tôi thấy tò mò, đang đọc những entry ngắn cùn cùn như dòng tweet mà lại thấy cái entry như thế này kể cũng lạ. Tôi click vào read more để đọc tiếp.

Title: Một buổi chiều.

Vậy là mình đã về Việt Nam được gần 3 tháng rồi, Việt Nam vẫn vậy nhưng sao mình lại cảm thấy cô đơn quá, không nhiều bạn bè, không hay tụ tập.. mình đang sống như một con người vô cảm chẳng, hay là tại hòa nhập lại đây quá khó.

Mình nhớ mẹ, nhớ da diết, có lẽ giờ này khi cách xa nửa vòng trái đất thì mẹ cũng đang ngủ và cũng nhớ cô con gái này chẳng?! Ngoài mẹ ra mình chẳng có thể nói chuyện với ai được, vào lúc này.

Anh T.A muốn mình đi làm chung với anh ấy, có thể là vị trí thư ký nhưng ngay cả bản thân anh ấy cũng đang chờ để sắp xếp công việc. Họ không thích anh ấy, họ có vẻ như muốn đẩy anh ấy đi vào một chỗ nào đó khó hơn hiện tại, cho khuất mắt. Vậy mà anh ấy vẫn cười, vẫn động viên mình, vẫn lạc quan vào cuộc sống, còn mình ngồi đây ủ rũ và sầu thảm. Thật buồn.

Từ một lúc vô tình mình lại ngồi ở đây, quán cafe này giờ đã thành quán cafe quen của mình mà chẳng hiểu tại sao, chẳng hiểu vì cái gì nhưng hình như mình mong gặp lại anh ấy, không để nói chuyện mà mình chỉ muốn nhìn anh ấy mà thôi, nhìn người con trai ấy với bao nhiêu tâm sự, thấy đấy mà tim đau.

Có lẽ anh ấy không thể biết được mình, người đã liên tục ngắm anh ấy trong mấy ngày qua. Mình đến đây cũng chỉ để ngắm anh ấy, chỉ để được nhìn mà thôi. Đôi khi mình muốn ra nói chuyện, nhưng thấy thế nào đó rồi lại thôi, mình thật kém cỏi.

Chỗ ngồi của anh ấy là chỗ quen, và chỗ ngồi của mình cũng là chỗ quen, hai chỗ chỉ cách nhau một bức tường và thông với nhau bằng một cửa sổ phủ đầy hoa màu tím. Mình có thể thông qua ô cửa đó mà nhìn anh, có thể nhìn nét mặt của anh, rất gần, gần đến nỗi mình như chạm vào được vậy.

Lần đầu tiên nhìn thấy anh, anh với mái tóc lòa xòa trên khuôn mặt, cái quần bạc màu và chiếc áo phông in hình ban nhạc Bức Tường với lời của bài Ngày Khác mình đã thấy anh phong trần đến lạ. Mình nhìn anh từ khi anh mở cửa bước vào quán, nở một nụ cười với em phục vụ, một nụ cười mà có lẽ mình không thể quên được, một nụ cười có vẻ gượng gạo vào đây ắp nỗi suy tư.

Thật bất ngờ anh ngồi xuống ngay chiếc bàn gần bởi bức tường cạnh mình ấy. Mặt anh co lại, những cái nhú mày của mắt chắt hắt làm anh phải suy tư lắm. Mình thấy anh ngồi chờ đợi như người mất hồn, đến mức em phục vụ đến tận bàn gọi mà anh còn không biết. Một cốc cafe đen đá như là thói quen của anh.

Mình thấy anh suy tư nhiều lắm, đôi mắt vô định nhìn vào khoảng không. Bờ môi anh thì thoảng giật giật như chất chứa nhiều điều. Anh đốt thuốc liên tục, hết điều này đến điều khác, mình còn thấy có cảm giác mắt anh như nhòe đi, anh đang cố để nó không chảy ra thì phải, thì thoảng anh ngước mắt lên trời, chắc để cho nó chảy ngược vào trong.

Chỉ một lúc sau đó, điện thoại của anh rung và một người đàn bà bước vào, cô ta lãnh đạm ngồi xuống đối diện anh và gọi ین một ly nước sấu. Mình thấy ánh mắt anh tỏ vẻ vui mừng nhưng có chút gì đó đang cố gắng, mặt anh nở nụ cười và trông nó thật tuyệt, dù có gì đó hơi gượng.

- Em ăn gì chưa/ - Mình thấy anh hỏi cô ta đầy sự quan tâm

- Rồi – cô ta trả lời cộc lốc.

Anh thoáng buồn nhưng lại trở lại vui vẻ, hình như anh đang cố gắng tạo không khí vui vẻ cho hai người. Mình nghe được mấy đoạn.

- Rồi thì tốt, anh biết em mà không ăn sáng thì thế nào cũng lả ra, nguy hiểm lắm – Anh cười nói

- Quan tâm gói nhỉ, thôi anh lo cho thân anh trước đi – Cô ta bực mình.

- Em nói vậy là có.... Em có biết hôm nay là ngày gì không? – anh có vẻ như không tự nhiên nữa, có vẻ hơi tự ái, rồi lại sau đó kiềm chế mà hỏi cô ta bằng một giọng khá ngọt ngào.

- Ngày gì thì giờ cũng không quan trọng nữa, bây giờ em phải đi có việc, anh rảnh thì cứ ngồi đây – Cô ta vừa nói vừa gỡ điện thoại ra xem tin nhắn.

- Tối em có về không? – Anh hỏi

- Tối nay em đi liên hoan cùng cơ quan, anh cứ ăn trước, em về muộn đấy.

Anh ngồi im lặng có vẻ chán nản, không buồn nói nữa. Cô ta cũng im lặng đứng dậy khi còn chưa kịp uống xong cốc nước sấu. Mình thấy cô ta đi thẳng bỏ lại anh ấy ngồi một chỗ với nụ cười cay đắng trên môi, có vẻ chua xót nữa.

Mình nghe thấy anh ấy gọi điện cho ai đó, hình như là một chị bạn thân từ rất lâu thì phải, họ nói chuyện khá lâu, mình lờ mờ đoán ra anh có vẻ như đang cố gắng làm lành với chị ta, người vợ của thì phải. Anh đang muốn chị bạn đó tư vấn cho anh vì giờ anh bất lực rồi, mình còn thấy anh nói về việc anh đã hèn nhát theo dõi chị qua gps, thấy chị đi vào một nhà khác, rằng anh đứng ở đó rất lâu nhưng cuối cùng anh lại đi trước khi chị ra, anh cảm thấy mình sẽ không biết làm gì khi nếu phát hiện có một sự thật nào đó trong đó, anh nghi ngờ nhưng không dám đối mặt, rồi mình thấy anh khóc thì phải, quán vắng nên vài giọt của anh không làm ai để ý, không ai có thể thấy ngoài mình. Sự chua xót trên khuôn mặt mặt anh, cái cố gắng của anh giữ cho nó bình thường lại càng làm nó trở nên méo xệch

Mình biết rằng hôm nay là ngày kỷ niệm của hai người, đây cũng là quán cafe một thời của hai người.. anh muốn làm mọi việc vì chị nhưng hình như chị đang muốn buông tay, rằng anh muốn và đã cố gắng nhưng anh đang kiệt sức..

Chẳng hiểu sao mình lại quan tâm đến anh đến thế, nhìn dáng vẻ của anh lững thững bất lực đi ra khỏi quán mà mình cảm thấy chạnh lòng, mình chỉ ước sau này có người đàn ông nào đó yêu mình như thế mà thôi.

Từ đó ngày nào mình cũng tới quán này, ngồi ghế này từ rất sớm, mình mong được gặp anh, nhìn thấy anh một lần nữa, không phải là sự thương hại, mỗi lần nhìn thấy anh mình như cảm thấy con tim mình rung

động vậy. Có lần mình và anh chạm mặt nhau trong quán, anh mỉm cười với mình và tìm mình lúc ấy như loạn lên vậy, mình thần thờ và bối rối không biết nói gì, còn anh chỉ mỉm cười và đi qua. Có lẽ trong mắt anh hình như không thể lưu giữ nổi hình ảnh của mình.

Anh đến quán khá nhiều và không hề biết rằng có một đứa hâm dở và nhàn nhạt như mình đang ngắm anh từng ngày, theo dõi từng biến chuyển trên khuôn mặt của anh. Mình thấy anh không còn u sầu nữa nhưng hình như anh đang cô đơn, đang cố giấu mình vào một cái vỏ và muốn bung ra, cũng như mình vậy, mình hiểu và mình đồng cảm với anh.

Bằng đi một thời gian mình không thấy anh đến quán nữa, mình đã nghĩ anh đã quyết định cho tất cả ký ức ra khỏi đầu óc của mình, cho cả quán cafe này ra nữa... Mình thực sự buồn và mình thấy nhớ anh, người con trai biết mặt mà chẳng biết tên..

Mình chuyển sang công ty mới theo anh T.A, mình cứ làm việc theo cái cách mà mình luôn làm như vậy từ ngày xưa, không nói chuyện được và tiếp xúc với bất cứ ai.. Những tưởng công việc mình lại trôi đi trong buồn chán thì bất ngờ mình lại gặp anh, gặp người con trai ấy qua những tập hồ sơ mà mình chuẩn bị cho anh T.A.

Mình không thể ngăn mình tìm hiểu về anh, anh là người tổng hòa của những mối quan hệ và công việc mâu thuẫn. Đó là lời của anh T.A sau mình nhắc anh T.A lưu tâm đến anh và anh T.A đã đọc hồ sơ. Thật lạ. Anh T.A cũng như mình rất hứng thú với anh và chuẩn bị khá kỹ cho buổi phỏng vấn.

Mình cũng đã không ngăn nổi mình phải đứng sát cạnh anh, để được ngắm mái tóc lòa xòa từ phía sau, của con người ấy, để rồi... khi hai ngón tay chạm vào nhau mình đã như bị điện giật, một cảm giác rất lạ chạy xuyên qua trái tim...

Phải chăng là định mệnh, phải chăng mình đã yêu anh ấy?

Không khó để tôi nhận ra ai là người trong entry của em mặc dù viết khá rối rắm. Bảo Hân, tôi nhận ra em mặc dù trên blog không hề có đến một cái tên, một địa chỉ, một tấm hình... nhưng quán cafe, nội dung câu chuyện như đã tố cáo em mất rồi. Em nói đúng, hình như tôi đã gặp em từ lâu, ở trong cái quán cafe vừa ngọt ngào vừa cay đắng ấy nhưng tôi chẳng thể nhớ ra, vì lúc vào đó tôi đâu có biết bất cứ một thứ gì..

Bảo Hân gọi lại cho tôi những suy nghĩ đau xót, tôi quên cả hút thuốc đến tận cửa nó cháy đầy rồi rơi xuống sàn nhà, cốc cafe thì nguội mất rồi.

- Tao chẳng còn hy vọng gì nữa rồi

Thằng Bảo đứng đằng sau tiu nguỉu thờ dài ngắt đi những suy nghĩ của tôi

- Sao mày tìm ra blog của em hay vậy? – Tôi hỏi nó

- Tao tìm ra vài cái dựa trên cái nick Black Ribbon mà mày nói, nhưng phải đọc từng cái thì tao mới nhận ra đây là blog của Bảo Hân – Về mặt thất vọng hiện rõ lên trong mắt nó

- Ủ - Tôi trả lời rỗng tuếch

- Ủ cái con mẹ mày, giờ mày đi mà xử lý tao chịu thôi – Nó ôm đầu đau khổ.

Tôi liếc nhìn nó, cái mặt nhăn nhó thường ngày đã không còn, nhưng cái dáng và điệu bộ như khi của nó thường ngày khiến cái tư thế nó khi chán nản cũng mắc cười. Nhưng nhìn nó giờ như một con khỉ thất tình thế kia thì tôi cũng làm sao mà vui cho được.

Tôi chịu thật, mọi thứ cứ như trò đùa.

Nhưng nếu thật đó là Bảo Hân thì đúng là em không khô khốc như tôi từng nghĩ.

Thở dài thất vọng tôi kệ thằng Bảo nằm đó mà đi ra phòng khách, nơi mà Quỳnh Thy đang hát bằng cái giọng ông ổng như đắm vào tai vậy. Nó nhìn thấy tôi thế mắc cười hỏi.

- Sao lại ỉu xiu như cái bánh mốc thế kia?

- Ủ

- Ừ cái gì, ra đây xem nào, cả cái ông Bảo nữa cũng mắc nan y y như anh vậy
- Tôi ngả người trên ghế rồi bắt đầu kể cho Quỳnh Thy chuyện vừa rồi.
- Mà nói đúng, nhưng dù sao thì tao vẫn không tin chuyện này được.
- Xi! Đã bảo linh cảm của phụ nữ mà anh không tin – Quỳnh Thy bĩu môi.
- Lắm chuyện quá, suốt ngày linh với cảm – Tôi cúi
- Chả thế! Mà anh có thích chị Bảo Hân không? – Nó thủ thỉ nháy mắt tôi
- Thích thế nào được, tao chỉ thấy quý thôi chứ chả có tình cảm gì hết, người thẳng anh mà thích thì tao làm sao dám đây – Tôi le lưỡi.
- Xời! Đây cũng được chứ sao, chị Hân có thích anh Bảo đâu. Mà em nói thật là anh yêu chị Bảo Hân còn tốt hơn chị Khả Vân nhiều – Nó lững lơ

69. Chương 69

Mày vớ vẩn vừa thôi, nghe tin ở đâu mà nói thế? – Tôi mặt quạu lên với Quỳnh Thy

- Hừ

Cảm giác Quỳnh Thy hơn nhếch mép lên một chút rồi lại trở lại bình thường, tôi không lưu tâm lắm vì dù sao mọi chuyện tôi cũng đã biết rồi. Có nhiều người có thể không hiểu nhưng chả lẽ tôi lại đi oán trách em cái việc đó. Có những chuyện xảy ra trong quá khứ thì chúng ta cứ nên để nó chỉ là một ký ức buồn mà thôi, đừng để nó tác động đến cái hiện tại này, vì dù sao ta cũng không hề xuất hiện trong quá khứ của họ.

Quỳnh Thy ngoáy *** làm đáng trên tôi rồi đi vào phòng, mới đó mà đã hơn 10h tối rồi. Tôi đi vào phòng xem thế nào vì không thấy thằng Bảo ra.

Thằng Bảo vẫn giữ nguyên một tư thế từ nãy tới giờ, chân nó để thông dưới đất còn người thì đang nằm trên giường, trông như người chết trôi, mắt nó trợn trừng nhìn ngược lên trần. Tôi ngao ngán nhìn nó.

- Này! – Tôi gõ gõ vào chân thằng Bảo
- Kệ tao – Cả người chỉ đúng cái mồm nó động đậy.
- Mà thích Bảo Hân thật đấy à? – Tôi hỏi nhỏ

Nó bật thẳng người dậy, nhìn tôi, trông nó đúng như cái cách suy tư của người đang yêu, đôi mắt nó buồn buồn xoáy thẳng vào tôi.

- Mà đã bao giờ yêu chưa? – Nó hỏi tôi
- Mà hỏi thế là ý gì? – Tôi nhìn nó

Nó lại nằm xuống thở dài thườn thượt, đôi mắt lại nhìn vào khoảng vô định trên trần nhà.

- Ngày xưa hồi cấp 3 tao có theo đuổi một em cùng lớp. Cảm giác hồi hộp lắm, như thế có gọi là yêu không nhỉ?

Tôi bật cười trước cái sự rồ man tíc vớ vẩn của thằng này.

- Cái thứ giống tình yêu thì nhiều nhưng yêu thì tao không biết, mỗi người một cảm nhận khác nhau thôi.
- Ừ! Tao nghe nói thằng Tuấn rồ bảo mày ngày xưa yêu nhiều lắm. Phải không? – Nó vẫn hỏi

Tôi đặt mình nằm xuống cạnh nó, cái tư thế y hệt. Gối đầu vào hai tay tôi cũng như bắt chước nó mà nhìn thẳng lên trần nhà.

- Mà nghe đâu nói vậy?
- Thì vừa bảo thằng Tuấn đấy thôi

- Ủ! Nếu xét theo quan điểm của nó thì có lý. Nhưng tao chỉ có hai mối tình thôi
 - Mà thử kể xem nào?!
 - Kể gì chứ, tao có phải nhà văn đâu, mặc dù tao nghĩ mối tình đầu của tao nó còn hơn tiểu thuyết ấy.
 - Hề! Hay nhỉ?!
 - Để lúc nào tao kể cho, nhưng mà nói thật tao không biết mọi người yêu thế nào? Nhưng tao thì quan điểm yêu chính là làm cho người mình yêu được hạnh phúc?
 - Dù mình có chịu đau khổ à?
 - Ủ! Có lẽ vậy
 - Thế vì sao không thành? Lạ nhỉ?
 - Tao không biết. Nhưng sau đó tao bỏ cái triết lý vớ vẩn ấy đi và đâm vào yêu đương linh tinh cái thời sinh viên ấy – Tôi thử dài
 - Chắc cái tiếng ấy từ đó mà ra nhỉ? – Nó cười cười
 - Ủ! Tụi con gái gọi tao là là thằng sở Khanh giả danh công tử.. Nhưng mà cũng đúng, tao đâu có tình cảm gì với tụi nó đâu. Hi
 - Thế còn vợ mày? – Nó thử dài
 - Tao không biết, nhưng vợ tao làm cho tao quên đi được hẳn the first, với tao không biết là tự trong gốc lõi hay sao ấy mà cái triết lý kia lại sống lại trong tao.
 - Cái gì gì mà làm cho người mình yêu hạnh phúc ấy à? – Nó cười nhạt
 - Ồ! hình như nó thành bản năng rồi
 - Vậy mà vẫn tèo – Nó thử dài
 - Có thể, nhưng mà tao không hối hận vì đã làm hết sức rồi. Có thể cái triết lý vớ vẩn ấy chính là cái để hại tao, tao không biết nữa nhưng mà hai người đó tao yêu thật lòng, bằng cả trái tim mình, thậm chí còn hơn cả bản thân mình nữa. – Tôi trầm mặc như nói với chính bản thân mình vậy.
 - Ủ! Còn cô bé nào mà tên Khả Vân kia thì sao? tao thấy Quỳnh Thy nó kể mày có người mới rồi.
- Tôi kể cho nó nghe về Khả Vân, cô bé đã cùng tôi đi chuyến HG vừa rồi, tất nhiên là chừa mấy cái đoạn quá khứ của em ra. Thằng Bảo nghe xong cảm khái:
- Tao thấy rất rõ man tíc nhưng mà tao suy nghĩ liệu đó có phải là tình yêu thật không?
 - Ủ! Có lẽ mày nói phải, đến bản thân tao còn chưa chắc
 - Thế mày cảm thấy thế nào? – Nó hỏi
 - Thì thế nào, tao cứ mặc kệ thôi. Nhưng phải công nhận là xa em tao cảm thấy rất nhớ, ở bên em tao cảm thấy được bình yên, thanh tịnh hơn.
 - Mày nói nghe ghê quá, nhưng tao cảm thấy nghi ngờ lắm, biết đâu chỉ là sự trốn chạy.. – Thằng Bảo thử dài
 - Tao giờ đang rất lung tung, tao còn chả biết tao nữa. Mà sao mày hỏi giữ vậy? Mày tính với Bảo Hân thế nào?
 - Thằng điên, tao đang định hỏi tiếp tại sao tán gái dễ vậy, nhất là thời sinh viên, thấy tụi nó bảo là mày cứ vài tháng lại có 1 em.
 - Èo! Tưởng gì chứ dễ ợt. Lúc nào tao kể ày nghe.
 - Kể mẹ nó luôn đi cho nóng, sốt ruột – Thằng Bảo lại giở giọng kêu toáng lên.
 - Haizzz – Tôi thử dài.

Thực ra thì tôi nghĩ con gái là cái giống tình cảm, hành động theo cảm xúc của mình. Khi còn trong một mối tình thâm lắng với the first tôi luôn quan tâm đến mọi hành động của em. Có thể biết tâm trạng em thế mà không cần em phải nói ra, chỉ cần một hành động rất nhỏ thôi là đủ rồi. The first của tôi là một hoa khôi nên rất nhiều người để ý, lúc đầu em cũng chỉ là một đứa bạn thân của tôi thôi, nhưng tôi vừa để ý, vừa có linh cảm về em, vì thế nên khi em vẫn tươi cười đùa đùa cùng chúng bạn thì tôi có thể biết em đang rất buồn, nụ cười đôi khi chỉ là để che dấu niềm đau mà thôi. Tôi luôn đứng lúc với em và có nhiều việc hơn thế nữa.. để rồi dần dần em đã thuộc về tôi.

- Thực ra là cần sự chân thành, nếu mày yêu thật – Tôi bảo.

- Thế còn như hồi mày tán gái thì sao? – Nó nhoe nhoén

- Thì vẫn cái câu biết người biết ta trăm trận trăm thắng thôi. Đứa thích tiền, đứa thích lãng mạn, đứa thích điên điên... tao có các em đủ thể loại luôn. Nhưng mà quan trọng là mày phải biết đối phương như thế nào đã.

- Nghĩa là có nhiều thông tin và hiểu về em hả?

- Ủ! Nhưng không có nghĩa là phải chiều theo ý tụi nó đâu nhé

- ĐM. Phức tạp thế

- Thì thế mới gọi là tán, nghệ thuật cả đấy. – Tôi cười hề hề.

- Mày hay nhỉ? làm theo ý tụi nó thì tụi nó bỏ, làm theo ý mình thì gái lại theo. Bối khi

- Đời là thế mà – Tôi thở dài

- Ủ! Thế mày hiểu Bảo Hân thế nào?

- Hiểu *** gì đâu, tao không quan tâm.

- Vậy mà Bảo Hân lại thích mày – Nó ngán ngấm.

- Tao đâu quan tâm. Mà tao hỏi thật, mày thích Bảo Hân thật à

Thằng Bảo sửa lại tư thế, gập cái gối lại cho cao nó vất tay lên trán suy nghĩ, có vẻ ưu tư lắm.

- Lần đầu tiên tao gặp đã bị em cuốn hút rồi.

- Bảo Hân xinh thế thì ai chả mê, tao cá là 9/10 thằng ở công ty mình thích em ấy, thằng còn lại chắc là gay – Tôi cười hô hô

- ĐM, mày là gay à? – Nó giả vờ tròn mắt rồi xích ra khỏi tôi

- Thằng điên – Tôi bực quá vì bị hớ.

- Hề hề.

- Thôi nói tiếp đi.

- Thì bảo rồi mà, không phải vì em ấy đẹp đâu, nhưng tao thích em ấy ngay từ lần đầu, gặp thì đã loạn nhịp lên rồi. Lúc đầu cũng nghĩ là thích thôi, vì nhìn em ấy như nữ thần, một con người có nét gì đó mà tao *** tả được, như kiểu không đứng gần mình, không cùng với mình được, nhưng tao lại thích và mơ về em ấy...

- Lãng nhăng quá tao không hiểu. – Tôi chán

- Mày không hiểu được đâu nhưng thôi tao cứ nói. Nhưng mà vừa rồi đọc mấy dòng của em ấy thì tao thấy em ấy cũng bình thường, có tâm hồn như một người phụ nữ bình thường vậy, em ấy không như cái vẻ bề ngoài. – Nó thở dài.

- Vậy là mày không thích nữa? – Tôi tròn mắt lên quay sang nhìn thằng này.

- Không! Lại càng thích mới chết đở, lúc trước như là ngưỡng mộ nhưng giờ tao lại muốn em ấy là của mình, để tao có thể chăm sóc và che chở cho em ấy.

- Em ấy thì có éo gì mà che mới chở - Tôi cười khùng khục

- Mẹ thằng điên, *** nói chuyện nữa – Thằng Bảo cáu tiết.

Tôi cười hì hì vì cái thằng này, khéo nó yêu thật rồi cũng nên, tôi nhớ cảm giác đầu đời của tôi cũng là như thế, nó rất phức tạp và không được định hình, chỉ biết mong và nhớ, cảm thấy em vui thì mình vui hơn bội, em buồn thì mình buồn gấp mười.. Haizz, càng ngày càng rơi vào cái mối bòng bong đầy phức tạp này.

- Mày tính sao với Bảo Hân – Thằng Bảo hỏi tôi giọng buồn buồn

- Thì sao nữa, tao cứ lơ đi thôi – Tôi cười

- Ủ! Thôi đi ngủ mày

- Mày không giận tao à? – Tôi hỏi dò

- Giận cái mệ ấy, đi ngủ - Nó tụt luôn quần chỉ còn mặc mỗi cái sịp.

Vậy là hôm nay chúng tôi được đi ngủ sớm, không bia rượu nhậu nhẹt và đã chìm sâu vào trước 11h. Giấc ngủ tuy vậy cũng không êm ả lắm vì nhiều cái chập chờn, những suy nghĩ, và cả những cơn mộng mị... của cả tôi và thằng Bảo điên.

Như thường lệ tôi luôn là người dậy sớm nhất và lãnh cái trách nhiệm gọi thằng Bảo dậy. Nhưng hôm nay tôi lại thấy Quỳnh Thy đang ngồi trước cửa đang tưới cây.

- Mày làm gì mà dậy sớm thế? – Tôi hỏi

Quỳnh Thy giật mình quay lại nhoẻn cười nhìn tôi, trước mặt nó là một cái chậu cây nhỏ và trên đó là một cái cây bé tí với hai cái lá màu đỏ.

- Cây gì lạ thế? Ở đâu ra đấy – Tôi hást hàm hỏi

- Hoa huyết dụ - Nó cười

- Ai tặng à? – Tôi nháy mắt

- Không! em mua đấy

- Hâm, tự dưng mua làm gì – Tôi nói

- Em đi chơi với bạn, thấy hay thì mua thôi, huyết dụ... tên hay nhỉ - Quỳnh Thy mỉm cười.

- Nghe ghê chết đi được ấy – Tôi tặc lưỡi.

- Hi!

Quỳnh Thy không trả lời tôi mà lại chăm chút cho cái hoa có cái màu đỏ như máu ấy. Tôi đi vào trong và lôi thằng Bảo dậy chuẩn bị đi làm. Chúng tôi đi hai xe tới chỗ làm, lúc này vẫn còn sớm và như thường lệ chúng tôi bao giờ cũng sà vào quán cafe đầu tiên.

- Tối nay vẫn như kế hoạch chứ? – Thằng Bảo hỏi tôi khi vừa cầm lấy cốc cafe.

- Kế hoạch gì! Quên nói với mày là tối nay Bảo Hân qua đón anh em mình – Tôi cười

- Ặc! Phụ nữ qua đón, nghe ghê nhỉ

- Ủ! Vừa nói đã thấy rồi kìa, thiêng thật.

Tôi chỉ tay vào chiếc Sonata màu trắng đang chạy từ từ rẽ vào tầng hầm.

- Ủ! Thế này xem chừng tao không có cơ hội – Thằng Bảo giọng buồn xo than thở.

- Sao mày? – Tôi ngạc nhiên.

- Thì người đẹp, lại giàu có, ô tô riêng nữa – Nó ngán ngẩm

- Mày chả có xe đạp riêng còn gì – Tôi trêu

- Đây không phải lúc đùa, tao nói thật đấy

- Ủm.

Mặt nó ỉu xiu, tay cứ vè vè cái thìa cafe xem chừng suy nghĩ ghê lắm.

- Mà biết phụ nữ thích gì không? hầu như tất cả ấy – Tôi nói

- Thích gì? – Nó ngược mắt lên nhìn tôi

- Sự tự tin, mà phải tự tin thì mới ra dáng đàn ông được, ỉu xiu thế này thì đến Ngọc Trinh còn ẻo để ý nữa là Bảo Hân – Tôi cười.

- Địch, mà nói như lờ - Nó nói bậy chệch đi

- Hề! Nói chung là mà phải tự tin mà đứng trước em nó đi, chứ cứ thế này thì sao mà em nó có ấn tượng được. – Tôi nghiêm túc

- Ủ được tao sẽ cố gắng, nhưng đứng trước em ấy thì tao cứ như có cái gì chặn họng

- Chuyện bình thường thôi, ráng lên – Tôi động viên mặc dù đây không phải lần đầu nó nói thế.

Bảo Hân có vẻ như muốn uống cafe với tôi hay sao, tôi đã thấy em bên kia đường vẫy tay và chuẩn bị sang.

- Mà đừng nói gì về chuyện hôm qua nhé – tôi nhắc Bảo

- Ủ!

- Cứ như bình thường đi, không ngại – Tôi lại động viên

- Ủ!

Bảo Hân sang tới nơi kéo ghế ngồi cạnh thằng Bảo.

- Sao hôm nay người đẹp đến sớm thế? – Tôi trêu đùa

- Thì phải đi sớm mới không đông, về như hôm qua em vừa đi vừa sợ, chưa quen lắm – Bảo Hân cười mỉm.

- Ủ! Dần sẽ quen thôi – Thằng Bảo nghe lời tôi nên góp lời bằng một câu nhạt toẹt

- Hi! Anh Bảo trưa nay rảnh không?

- O ơ.. - thằng Bảo không thốt nên lời

- Nếu rảnh thì chiều nay đưa em đi có việc nhé!

Bảo Hân nở một nụ cười tươi như hoa với thằng Bảo. Tôi ngạc nhiên quá đổi nhưng cũng vui mừng, hỏi lại

- Hehe! anh chị này tính đi riêng gì đây – Tôi trêu

Thằng Bảo sung sướng đến người ngợm đỏ rực hết cả lên, không nói nên lời nào. Bảo Hân tình cảm nín lấy tay Bảo hỏi lại:

- Sao? Hôm nay anh lại bận rồi à?

- Không... không... anh chả bận gì hết

Thằng Bảo lắp ba lắp bắp trả lời, kể cả hôm nay sếp tổng có bắt họp thì nó cũng nghỉ, tôi nghĩ thế, thằng này là nó dám lắm. Bảo Hân quay sang nhìn thái độ vui vẻ của tôi rồi cũng lại mỉm cười.

- Hôm nay em không qua được rồi, anh tự đi vậy nhé. được không?

Tôi hơi choáng nhìn Bảo Hân, dù sao thì tôi vẫn tự đi được nhưng hình như cảm thấy em hôm nay hơi khác. Tôi nhìn em lom lom thắc mắc

- Ủ cũng được, nhưng sao vậy em?

- Tại chắc em với anh Bảo bận phải đến tối mới xong nên em và anh ấy đi thẳng tới nhà anh Anh luôn. – Bảo Hân ra vẻ thờ dãi

- Ủ vậy thì tốt rồi.

Khỏi nói tôi có bị đâm chết thì thằng Bảo nó cũng không quan tâm, nhìn mặt của nó phờn chi thể kia cơ mà, tôi ngán ngẩm và cũng cảm thấy hơi rầu rầu

70. Chương 70

Tôi lên phòng trong tâm trạng trống trải nhưng cũng mừng cho thằng Bảo. Hôm nay có lẽ là một bước tiến của nó và có thể gọi mở ra nhiều điều, thậm chí mong thằng điên này sẽ biết cách xử lý và hành động để nó và Bảo Hân thân thiện hơn. Thực nói thì tầm tuổi này các chiêu trò thì tui tôi cũng biết hết cả rồi, cái chính là thực hiện thế nào thôi. Thằng Bảo hơi dốt gái và có vẻ lụy tình khiến tôi cứ lo lo...

Bảo Hân đi từ phòng WC ra nhìn thấy tôi thì ngạc nhiên hỏi

- Anh vẫn chưa vào phòng à?

- Chưa! Anh ở ngoài hút thuốc đã – Tôi bật lửa châm thuốc của mình.

Bảo Hân mỉm cười nhìn tôi ý nhị rồi định đi thẳng tiếp. Tôi thủng thẳng hút nhưng khi Bảo Hân đi ngang qua tôi, khuôn mặt em cứ từ từ lướt qua thì thế nào tôi lại lăm bắm.

- Black Ribbon..

Bảo Hân dừng người đứng lại. Em nhìn tôi bằng một ánh mắt kỳ lạ, vừa giận hờn, vừa trách móc lại vừa ngạc nhiên..

- Anh vừa nói gì thế? – Bảo Hân hỏi

Tôi ngay lập tức nhận ra cái điều vớ vẩn mình vừa làm, hơi bối rối và cảm thấy hối hận tôi đánh trống lảng ngay tắp lự. Cố nở một nụ cười cầu hòa tôi nói với Bảo Hân:

- Không có gì đâu em, anh nói linh tinh ấy mà

- Không! Anh vừa nói gì đó em nghe rất rõ – Bảo Hân rần rở

- Anh có nói gì đâu – Tôi chống chế yếu ớt.

Bảo Hân nhìn thẳng vào mắt tôi, thật sâu và ánh mắt em làm tôi sợ sệt. Tôi cố tránh đi nhưng ánh mắt đó vẫn theo tôi làm tôi nóng gáy.

- Sao anh biết nick của em? – Bảo Hân nhả từng chữ một

- Ờ ờ - Tôi không biết nói sao cho phải

- Em đang hỏi anh đấy – Bảo Hân vẫn buông tha tôi.

Tôi dậm ra lúng túng, trách mình sao lại lỡ lời như thế nhưng rồi chợt nhớ ra, tôi quay lại cười với em.

- Chẳng phải hôm qua em bật máy lên anh thấy acc máy tính của em là Black Ribbon còn gì.

Bảo Hân hơi sững người lại, ánh mắt em trở nên dịu đi. Tôi cố gắng nhe nhớn cốc vào đầu Bảo Hân một cái nhẹ.

- Tự dưng nghĩ gì thế? Anh thấy cái nick này hay hay thôi, em dùng à

- À Không! Em thích thì để thế thôi – Bảo Hân thở phào

- Có gì quan trọng chẳng? – Tôi hỏi Bảo Hân

- Không có gì đâu, thôi em vào trước đây.

Bảo Hân mặc kệ tôi ở đó đi rất nhanh vào bàn của mình ngồi. Tôi thấy em bật máy tính lên rồi làm gì đó, nhưng thôi kệ, tôi lấy máy ra nhắn tin ngay cho thằng Bảo bảo nó chiều nay đi với Hân thì cảm có hé lời gì về vụ blog.

Hút xong thuốc tôi vào phòng mình, trên bàn đã có sẵn cốc cafe rồi. Hình như người con gái nào tôi quen cũng biết tôi bị nghiện cafe thì phải. Tôi lại cảm ơn Bảo Hân và nhậm cốc cafe em làm cho.

Cảm giác thôi thúc gì đó phía sau gáy khiến tôi tự dừng tò mò muốn vào xem lại blog của Bảo Hân, tôi nhớ đường dẫn nên không khó để tôi type vào ô address.

Màn hình tôi không hiện ra bất cứ một cái gì hết, chỉ thông báo là trang bạn vừa tìm tìm không ra, tôi ghét nhất cái thông báo này. Lúc này skype tôi lại nhảy lên một dòng chat.

Bảo: Mày vào thử blog em Hân xem

Tôi: Để làm gì?

Bảo: Tao đú thấy nó đâu cả

Tôi: Tao không quan tâm lắm, ờ mà tao cũng không vào được – Tôi giả vờ

Bảo: Hình như em ấy xóa rồi hay sao ấy, hôm qua còn mấy bài tao chưa đọc hết

Tôi: Ừ

Bảo: Chán thật, muốn hiểu thêm BH đôi chút mà không được, thôi tao tranh thủ đây chiều còn đi chơi nữa.. He he

Tôi: Chúc may mắn nhé – Tôi làm biểu tượng nháy mắt

Bảo: Ủ! Nhưng dù chỉ 1% cũng phải hy vọng mày nhỉ

Tôi: Rõ rồi, thôi biến đi thằng chóá – Tôi chửi đùa

Bảo: Tổ sư nhà mày, thôi chào nhé, tàu lượn

Nó signout luôn. Vậy là Bảo Hân có lẽ xóa blog thật. Mà thôi kệ, tự dừng mình quan tâm tới Bảo Hân làm gì cơ chứ. Tôi tắc lưỡi vậy rồi gỡ điện thoại ra nhắn cho Khả Vân, tự dừng nhớ em kinh được, cuối tuần dù sao cũng rảnh.

Tôi chưa kịp nhắn thì như có linh cảm vậy, điện thoại của tôi rung lên báo có tin nhắn đến khi tôi vừa cầm vào.

Khả Vân: “em nhớ anh quá anh ơi, hi hi”

Tôi: “Em thiêng thế, anh vừa cầm máy định nhắn cho em đây”

Khả Vân: “Cũng nhớ em hay sao mà định nhắn, em đang nhớ anh chết đây này”

Tôi: “Nhớ thì đến gặp anh đi. Hehe”

Khả Vân: “Em đến rồi, đang ở dưới công ty anh nè”

Tôi: “Ồ thật à? em ở chỗ nào anh xuống đón” – Tôi ngạc nhiên quá, không ngờ em còn biết cả công ty tôi.

Khả Vân: “Hi hi! Em đùa đấy, giờ em mới trên đường về HN”

Tôi: “Hóa ra định lừa tôi hả cô nhóc, bực quá” – Tôi giả vờ giận em nhưng cũng suýt bị em lừa thật.

Khả Vân: “Blei, đòi giận cơ đấy, muốn gặp em không?”

Tôi: “Muốn chứ! Chiều nay được không?” – Tôi trong lòng hồi hộp khắp khối muốn được gặp em ngay lúc này.

Khả Vân: “Mai mới rảnh cơ, thực ra là tối muộn mới xong, anh chờ em nhé, xong việc em muốn gặp anh luôn”

Tôi: “Hiz, lâu thế, thôi được rồi nhé, xong thì call anh luôn đấy” – Tôi nhắn.

Khả Vân: “Hi! Rõ là thế rồi, thôi anh làm đi nhé anh yêu ”

Tôi: “hi. Hẹn gặp em nhé, nhớ giữ sức khỏe”

Tôi mỉm cười, nhắn chào em rồi khắp khối mừng thầm sẽ lại được ôm em trong vòng tay, lại được thoải mái và thanh bình ngay tại các cuộc sống xô bồ này.

Công việc cuối tuần cũng chẳng có gì, với những người là manager chúng tôi thì thứ bảy duy nhất có việc là ngồi họp tổng kết mà thôi, nhưng mà hôm qua đã có một trận chiến xảy ra rồi nên hôm nay chẳng ai họp hành gì, sếp cũng không thấy đến chắc ở nhà chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay.

Nhắc đến bữa tiệc tôi lại có chút gì đó lo lắng, dù đây không phải là lần đầu tiên đi dự một buổi tiệc nào đó nhưng cái việc mang theo con bé Quỳnh Thy khiến tôi không an tâm, có thể nó lại gây chuyện gì thì chết, mặc dù cả cơ quan có vài người biết tôi có vợ nhưng cái mức độ thân thiết vừa phải lẫn trong tâm tưởng họ tôi là một thằng gần đở thì chắc họ cũng không quan tâm cho lắm. Nhưng chả hiểu sao tôi cứ có cái cảm giác gì đó hồi hộp, tim thỉnh thoảng lại đập lên một nhịp mạnh.

Ngồi nhàn rồi chán thì cũng đến buổi trưa và tôi không còn gì để lưu luyến ở cái văn phòng này nữa, tôi nhảy lên xe phi ra ngoài đường, thằng Bảo và Bảo Hân chắc cũng đi rồi nên chẳng thấy tụi nó í ới gì tôi.

Cảm giác cái không khí không lạnh không nóng của chiều cuối tuần khiến lòng tôi thư thái, tôi cứ thế phi xe ngoài đường mà chẳng cần biết mình đi đâu, những xúc cảm khó chịu đè nén cả năm giờ đối với tôi giờ như tan biến. Tôi rẽ vào quán cafe quen thuộc của mình trên phố, dựng xe và thưởng inh cốc cafe mà không cần ăn trưa.

Ngồi vào cái bàn quen thuộc tôi mới thấy hóa ra xưa nay tôi không để ý. Đúng là tôi hay ngồi ở góc thật, bởi vì từ đây tôi có thể nhìn ra ra phía ngoài, ngắm mọi người và có thể phát hiện ra em ngay khi em vừa bước vào cửa. Thói quen đó khó bỏ nhưng giờ tôi mới nhận ra là phía cạnh tôi là một bức tường và bên trong đó cũng là một hàng ghế, đúng là nếu ngồi trong đó thì có thể nhìn thấy tôi qua ô cửa thả đầy hoa giả thật, từ chỗ tôi thì cũng khó có thể thấy được ai đó bên ấy nếu như không để ý kỹ.

“Chẳng lẽ Bảo Hân đã quan sát mình từ chỗ bên kia sao?” – Tôi tự hỏi.

Chỗ bên đó đang không có người, tự dưng tôi nảy ra một ý định và ngồi đúng cái chỗ mà Bảo Hân đã ngồi lần trước để quan sát tôi. Trong này tối om om, ánh sáng mờ ảo không đủ để chiếu sáng nên tôi có cảm giác hơi rợn rợn. Chắc chỉ có mấy cặp đôi thích riêng tư thì mới ngồi chỗ này thì tiện, hoặc là người nào đó không thích nhìn cái sự ồn ào bên ngoài.

Cafe được mang ra, tôi nhâm nhi chút một vì cảm thấy hơi xót ruột, buổi trưa quán vắng tanh vì chiều thứ 7 hầu hết mọi người được nghỉ buổi chiều và họ không vào đây uống gì nữa.

Phả mình theo khói thuốc tôi thả cho bản thân mình ngược theo những dòng thời gian mà về tới những kỷ niệm ngọt ngào..

Nơi này chính nơi này là nơi đầu tiên tôi đưa em tới, lúc đó em chỉ mới là một cô bé vừa chân ướt chân ráo xuống HN. Em đã ngó lơ xung quanh rất lâu và trông rất ngổ đến mức tôi bật cười, thật đáng yêu

Nơi này cũng chính là nơi tôi và em thả mình theo những tâm sự, tâm sự của những thằng con trai vừa mới ra đời đi kiếm việc, những khó khăn và đồng lương ít ỏi với một cô bé bbở ngỡ khi vừa nhập trường..

Nơi này là nơi vào một buổi tối đẹp trời, chính tôi đã nói ra sự thực lòng mình mà em đã làm ọi kế hoạch hoàn hảo của tôi trở nên phá sản, nhưng cuối cùng thì sao chứ? Tôi vẫn thuộc về em cơ mà..

Nơi này cũng chính là nơi hàng năm, và thậm chí hàng tháng sau khi đi ăn mừng kỷ niệm ở đâu đó thì chúng tôi lại về đây, nơi em ngã vào đầu tôi và chúng tôi lại thả hồn theo điệu nhạc, điệu nhạc của tình yêu..

Nơi này cũng chính là nơi tôi và em có trận cãi vã đầu tiên khi tranh luận.. để rồi tôi chịu thua em trong tiếng cười khúc khích của sự cứng đầu, cái nhéo mũi của em làm nổi bật tức khi thua cuộc tan biến gần hết

Nơi này! Khi em im lặng nghe tôi nói, im lặng nghe tôi đọc thoại, im lặng và im lặng..

Nơi này! cũng là nơi tôi ngồi một mình buồn bã trong kỷ niệm 5 năm khi em báo chẳng thể đến kịp nơi vì một lý do nào đó..

Nơi này... lần cuối... – Hình như là lần Bảo Hân chứng kiến.

Cảm giác trống trải qua đi tôi lại trở về với thực tại, nơi mà tôi đang sống, đang nhâm nhi cafe và làm vài hơi thuốc và tự dặn mình rằng đừng có nghĩ suy, rốt cục thì cái gì là dĩ vãng thì hãy để nó nguyên về một chỗ để trở thành kỷ niệm, hôm nay cũng là dĩ vãng của ngày mai vậy...

Ngao ngán một lúc tôi nhớ đến Bảo Hân, không hiểu cô nàng này thế nào mà hôm nay lại có một thái độ khác hẳn như thế? Không hiểu tại sao nàng ta đưa thằng Bảo dở người đi đâu và làm gì? Thằng ku đó chắc cũng chẳng quan tâm vì được ở bên nữ thần là điều nó mong mỏi lắm rồi. Hơi tò mò tôi định nhắn cho thằng Bảo hỏi xem nó đang làm gì.

Trong lúc tôi còn đang tần ngần lúng túng không biết nhắn cái gì thì một tiếng cạch cửa trong cái quán vắng lặng này cũng làm tôi chú ý.

Tôi ngó qua khe cửa nhưng ánh sáng ngược làm tôi rất khó nhìn, nhưng cái hình dáng đó, kiểu đi đó thì không cần nhìn kỹ tôi cũng cảm nhận được.

Đó chính là vợ tôi

71. Chương 71

Cô ấy như mọi khi lặng lẽ kéo cửa đi vào, ngồi bình thản xuống chiếc bàn quen thuộc của hai chúng tôi. Từ hồi nào tới giờ cũng rất lâu rồi, chúng tôi luôn ngồi ở chiếc bàn đó, góc đó, và chiếc bàn đó đã chứng kiến mọi sự vui buồn.

Bây giờ tôi và em, hai người hai bàn cách nhau 1 ô cửa nhỏ đầy hoa phở, tôi có thể trông thấy từng nét nhỏ nhất xúc cảm của em, vợ tôi.

Tuy tôi và em, không biết lúc này hai từ vợ chồng có thể gọi lên thành tiếng được không nữa nhưng dù sao, trong tim tôi em vẫn ngự trị một vị trí mà không ai có thể lay động được. Đã có một khoảng thời gian rất lâu em chiếm trọn trong đó, nhất định không cho ai vào, thậm chí không được ho he đến gần nữa..

“Anh đã tặng em cả cuộc đời anh rồi nên vì thế, nếu anh muốn rời bỏ thì phải có sự cho phép của em, hoặc phải để em rời bỏ anh, anh nhé”

Tôi nhớ từng lời em nói, tôi chưa bao giờ mong hay nghĩ rằng một ngày nào đó tôi sẽ rời bỏ em, tôi luôn hy vọng sẽ cùng em sống cả cuộc đời này, bên nhau, hạnh phúc..

Đây là tôi nghĩ thế, chứ hiện giờ tôi với em đang ràng buộc với nhau bằng một sợi chỉ nhỏ, mong manh, mục rỗng, đang bị kéo căng bởi sức nặng của lý trí, của cái tôi, của sự tự ái, của sự bất lực..

Em gọi inh một ly cafe đen đá, thứ mà chỉ ngày đầu em mới uống cùng tôi. Em làm tôi lại nhớ em như cô bé ngày nào, thật ngây thơ và tinh nghịch. Nhưng cô bé đó giờ đây trước mặt tôi, cô bé đã có những vết hằn thời gian trên khuôn mặt, không còn vẻ ngây thơ như ngày nào nữa mà là chín chắn và điềm tĩnh của một người đàn bà 25 tuổi.

Em nguẩy nguẩy ly cafe trong vô định, đôi tay em hình như vô thức, khuôn mặt cúi xuống nhưng tôi chẳng hiểu rõ em đang nhìn về đâu, hình như em đang cố tìm gì đó, trong tâm hồn em, một chút gì đó động lại chẳng?

Vợ tôi cứ như vậy, nguẩy đầu khiến ly cafe kêu lên những tiếng leng keng, chạm vào tâm hồn tôi thành từng tiếng đau nhói, tôi lặng nhìn em, hình như em đang cố tìm gì đó u uất, cam chịu.. Em hỏi hận ư? Tôi trầm nghĩ như thế? Tại sao em lại vào quán cafe này trong một sự chua chát đến tột độ.

Vợ tôi bất chợt lấy điện thoại ra. Chiếc iphone trước mặt em được em gạt từng cái một, tôi không rõ em đang xem cái gì nhưng hình như đang xem ảnh. Mỗi lần vuốt có cái em mỉm cười, có cái em trầm tư nhìn rất lâu.. Thế rồi em dừng lại không vuốt nữa. Tôi có thể nhìn thẳng vào mắt em, đôi mắt tinh nghịch mà một thời tôi đã từng rất mê đắm.. Đôi mắt ấy, đôi đang nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, để rồi một lúc long lanh, từng giọt từng giọt tràn qua khóe mắt xuống rất nhanh làm em không kịp vuốt..

Tôi chưa xót muốn chạy ra với em nhưng ngay lập tức chiếc điện thoại em rung lên, em cũng vội vã gạt ngang khiến lớp phấn trên mặt em bị nhòa đi một khoảng, trông thật rệu rã nhưng rõ ràng là em có vẻ vui hơn.

- Alo anh à? Em đây

- Ừ! Em đang ở quán cafe..... trên đường yyy, bao giờ anh qua?

- Ủ! Vậy em ngồi chờ ở đây, anh qua rồi gọi anh em mình đi luôn nhé.

- Ok.

Tiếng vợ tôi cố gắng rành rọt lúc đầu rồi hoàn toàn trở lại bình thường. Đôi chân tôi định chạy ra phía em thì lúc này như có ai khóa lại, không thể di chuyển. Tôi lại ngồi lặng lẽ chờ, lặng lẽ ngắm em qua cái ô cửa sổ đầy hoa ấy..

Chỉ khoảng 10 phút sau tiếng điện thoại em lại rung, em ngó rồi tắt đi kêu tính tiền rồi đi nhanh ra khỏi cửa. Tôi cũng chạy ra đứng một góc nhìn theo em.

Ngoài đường kia một con camry đang đỗ xích, một người đàn ông tầm hơn 30t trong bộ dạng bánh bao đầu bóng mượt, khoác bộ ple màu đen lịch sự mở cửa cho em. Khẽ mỉm cười với người đàn ông đó em ngồi vào bên ghế phụ. Anh ta hỏi hời hợt cửa xe cười thật tươi và về ghế lái phóng đi.

Một người khá đẹp trai và thành đạt, tôi nghĩ vậy. Có thể vợ tôi thay lòng đổi dạ cũng là vì anh ta, tôi cay đắng suy nghĩ như thế. Nhưng tôi cũng không thể tránh nổi cảm giác trong người lại bùng bùng lên tức giận và bất lực.

Giờ thì còn có gì níu kéo nữa đâu, tất cả đã rõ ràng rồi và tôi đang chứng kiến tận mắt. Tôi xưa nay đã làm gì chứ? Níu kéo ư? Hừ! Chỉ là một cảm xúc và tinh thần của thằng hèn mà thôi, khoe mắt tôi cay cay, lại có cái gì đó nghèn nghẹn trong cổ họng.

Tôi cứ thế đốt thuốc đến cháy họng, chìm trong những suy nghĩ oán hờn nếu không có điện thoại của Quỳnh Thy.

- Alo anh đang ở đâu đấy?

- Thì đi chơi? Mà gọi có việc gì? – Tôi trả lời dù cố gắng nhưng giọng vẫn hơi nghèn nghẹn

- Giọng anh làm sao thế? – Nó hỏi quan tâm

- À...ừ.. chẳng có gì đâu? Mà mà hỏi có việc – Tôi trở lại giọng bá đạo với nó

- Thì vụ tối nay. Anh quên rồi à? – Nó kêu toáng lên trong điện thoại

- Vụ tối nay làm sao?... à ừ? nhưng mà có vấn đề gì à? – Tôi chợt nhớ ra vụ party buổi tối.

- Về nhà đi còn chuẩn bị, giờ ả! – Nó rú rít ở cái giọng cao vút, chắc là ở nốt #

- Về về cái gì. – Tôi quạu

- Không biết, anh về nhà ngay đi nhé.

Nó cúp máy cái rụp để tôi ôm máy mà ngán ngẩm.

Tôi cố gắng làm hết cốc cafe và rít xong điếu thuốc, thủng thẳng đi về đến nhà. Lúc này mới hơn 3h chiều thôi mà cái con bé Quỳnh Thy đã gọi loạn cả lên.

- Làm gì mà gọi tao um lên thế, cái con ranh con này – Tôi gõ nhẹ vào đầu nó một cái, khi nó đang tưới cây ngoài hành lang, cái cây màu đỏ như máu ấy.

- Hi! Chẳng có việc gì cả, thế anh đi đâu nãy giờ thế? – Nó hỏi

- Đi cafe thôi? Hỏi làm gì?

- Em thích hỏi thôi, tại ở nhà một mình buồn quá nên em kêu anh về - Nó cười hì hì nhăn nhở.

- Con điên

Tôi trợn mắt nhìn nó nhưng nó vẫn dùng cái bộ mặt nhe nhớn mà cười vào mũi tôi. Cái vẻ mặt của con bé này thì dù tôi có muốn giận nó ghê gớm nhưng cũng đành chịu, không thể mắng nó nổi.

- Mà đúng là dở người – Tôi cáu.

- Thôi mà.. mà..

Nó ôm lấy tay tôi nũng nịu

- Vào đây em cho xem cái này

- Ồ

Phải nói con bé này vô tư nhưng nó kẹp tay tôi giữa ngực nó mà tôi đi thì tôi chỉ biết âm ờ cho qua mà thôi. Nhiều lúc tự trách mình vì thân làm đàn ông mà đến khổ. Hậm hực mãi thì nó lôi tôi tuột vô phòng khách rồi dí tôi xuống ghế sofa.

- Ngồi đây chờ em tí

Nói xong nó chạy biến vào phòng để lại tôi ngạc nhiên mà chẳng nói được gì. Tự nhủ thoát rồi vì cái con bé vô tư đến mức vô duyên này tôi rót ỉnh một chén nước uống cho tỉnh người.

- Đẹp không?

Tôi há hốc mồm kinh ngạc nhìn nó. Quỳnh Thy như biến thành một con người khác với cái váy quây hở vai màu xanh da trời, váy bằng cái vải gì mềm mại dài chấm đất với tà xè tới quá nửa đùi trông thật quyến rũ. Thấy tôi không ngậm miệng được lại Quỳnh Thy nhìn tôi thích thú.

- Thấy chưa! Em có phải là trẻ con nữa đâu – Nó nhoe nhoén.

Tôi vẫn há mồm mà ngẩn nó, không sao nói thành lời. Quả thực Quỳnh Thy quá đẹp trong bộ váy màu này, nó vừa quyến rũ mà lại mang nét gì đó rất thanh xuân và hùng hực. Cảm thấy mình cũng rục người theo cái vẻ quyến rũ ấy tôi nuốt nước miếng ực cái rồi hỏi nó:

- Mày kiếm ở đâu ra đấy? Mua à?

- Lấy tiền đâu ra mà mua, em mượn đấy – Nó le lưỡi

- Mày mượn ở đâu? – Tôi hỏi băng quơ, mắt vẫn không rời khỏi nó

- Mấy đứa bạn em làm dân chụp ảnh mà, tụi nó mượn cho em đấy. Hi hi! Đẹp không?

Nó xoay người một vòng, bờ vai trần óng lên trong ánh nắng chiều xuyên qua khe cửa sổ, chiếc váy mềm mại xẻ tà khoe ra đôi chân dài trắng muốt của nó. Chưa bao giờ tôi thấy nó đẹp như thế.

- Đẹp thật, mày lớn thật rồi – Tôi chép miệng.

- Xí! Đã bảo mà

Nó hôn hờ nhào xuống sofa lại ôm lấy tay tôi. Mồm nó thì ngoác ra nở một nụ cười khoái chí. Tôi lại rần rật người đành nằm im không cựa quậy vậy.

- Đẹp nhé, tối nay đi với em thế nào bên công ty cũng lác hết cả con mắt. Hí hí – Nó cười giọng cười đều đều.

Tôi bỗng chốc nhận ra nó vẫn là cô bé, con em gái tôi, quá chẳng nó chỉ đang khoác một bộ quần áo già hơn tuổi làm cho nó trở nên nổi bật mà thôi. Rút tay ra khỏi người nó tôi cốc vào đầu nó một cái đau điếng.

- Thôi đi nỡm. Chỉ được thế là tài, lần trước mày đi với thằng Bảo, giờ lại đi với tao thì công ty có mà loạn lên ấy

- Ui dào, có ai nhớ em đâu. Với lại cứ coi em là người yêu chung của hai anh đi. Hi hi

- Con diên

Tôi nhồm đậy vùng vằng khỏi sự níu kéo của nó. Cảm xúc tụt mắt, con bé này rốt cục vẫn là cái đứa nghịch không biết ngượng, không biết dại. Haizz. Tôi thở dài ngao ngán.

- Thôi vào mà cắt đi, không nó làm sao thì tối chả có gì mà mặc

- Ủ nhỉ! Hàng xịn thì lúc show phải ngon

Nó lại chui vào phòng và lúc sau lại ra với cái áo phong nghịch và cái quần đùi ngắn, trở lại 100% là đứa em hấp dờ.

- Mày không còn cái quần nào dài hơn à? – Tôi nhăn mặt
- Không, mặc thế cho nó mát – Nó tỉnh rụi gác cả chân lên bàn.
- Nó là cái gì? – Tôi trêu
- Nó...

Quỳnh Thy quay sang đấm thúi thụi vào vai tôi, tôi buồn cười quá, con bé này mồm mép thế mà cũng có lúc xấu hổ cơ đấy, nghĩ vậy tôi đột nhiên cười lớn.

Nhưng khi nụ cười vừa tắt đi thì cũng là lúc cảm giác chua xót lại tràn về, hình ảnh vợ tôi mỉm cười vui vẻ khi bước lên xe của người đàn ông bánh bao đẩy lại xâm chiếm trí não của tôi.

- Sao mặt anh tự dưng ỉu xiu vậy? – Quỳnh Thy nhìn tôi lom lom quan tâm
- ừ - Tôi trả lời
- Ừ đâu phải là câu trả lời – Nó vẫn tiếp tục
- Thì ừ chứ sao – Tôi nhăn nhó
- Nhìn là biết rồi, anh gặp lại chị chứ gì? – Nó thở dài
- Sao mày biết
- Nhìn anh là biết – Nó tỉnh rụi

Tôi ngạc nhiên, cái con bé này nhiều lúc kỳ lạ. Nhưng tôi cũng chẳng cần biết, tôi ngậm ngùi thừa nhận.

- Ừ. Anh nhìn thấy P lên xe oto của ai đó, họ rất tình cảm
- Uhm, cái lão bóng bẩy ấy hả
- Ừ! – Tôi thở dài

Quỳnh Thy nhìn tôi chăm chú rồi đột nhiên hỏi

- Anh có buồn không

Tôi không trả lời, nó không phải là buồn, nó là sự cay đắng xen lẫn tức giận nhưng thật bất lực vì chẳng thể làm gì cả. Tôi lắc đầu.

- Buồn được đã tốt

Quỳnh Thy cầm lấy bàn tay tôi, nó đặt tay tôi lên tay nó, tay kia nó up lên, vậy là bằng cả hai tay nó làm bàn tay tôi tròn trong nó.

- Rồi mọi chuyện sẽ ổn, qua hết – Nó ráo hoảnh

Tôi bật cười, con bé này hôm nay bày đặt an ủi tôi cơ đấy, nhưng dù sao tôi cũng cảm thấy ấm lòng, tấm lòng con trẻ của nó tôi hiểu, tôi trân trọng dù nó chẳng thể thay đổi suy nghĩ của tôi chút nào. Tôi lại gõ nhẹ vào đầu nó.

- Lắm chuyện, lo thứ bao đồng
- Lo gì mà bao đồng chứ, em nói thật anh cứ đi với cô này cô kia cũng được, nhưng chưa tính lâu dài vội nhé.
- Sao vậy? – Tôi khề khà
- Thì cái gì cũng cần có thời gian. Hi – Nó nhoẻn cười.
- Ừ. Thôi tao đi ngủ, tránh xa khỏi cái ghế của tao.

Tôi đưa chân đạp nó xuống, Quỳnh Thy kêu lên oai oái

- Ghế của em, của em. Em ra thì xem ti vi bằng gì hả? Cái anh này vô duyên

- Vào mà lướt facebook của mày ấy. Tao ngủ tí đã.

Tôi đẩy nó ra hẳn rồi ngã người trên ghế. Cả tuần mệt nhọc giờ tôi mới có giấc ngủ chiều đầu tiên.

Một giấc ngủ không mộng mị

Thoải mái sau giấc ngủ sâu dù chỉ vài giờ đồng hồ, tôi bật dậy tắm mát và mặc bộ ple duy nhất của mình vào, trông cũng khá lịch sự vì bộ này tôi được tặng từ ngày xưa cũng không rẻ. Chải lại mái tóc và xức thêm chút nước hoa của Bảo Hân, tôi thấy mình trong gương cũng không đến nỗi tệ cho lắm.

Tôi ra ngoài cũng là lúc Quỳnh Thy thay quần áo xong, nó ngấm vuốt hết nghiêng bên trái lại nghiêng bên phải, xoay đi xoay lại đến chóng cả mặt

- Thôi mày nhanh nhanh cho tao nhờ - Tôi cầu

- Từ từ, xem lại cho chắc đã - Nó cười hì hì.

- Thôi chắc rồi, mày có muốn mượn không hả? - Tôi cầu nài

- Đàn ông các anh y như nhau, chán, đợi em tô son đã - Nó lấy son ra tô tô vẽ vẽ đến mệt.

Tôi cầu nài ra ngoài chờ được chừng 2,3 phút thì nó cũng đi ra. Trông nó thật lộng lẫy trong bộ đồ màu xanh da trời này

- Thôi đi anh - Nó nhoẻn miệng cười

- Ủ.

- Mà thế này đi xe máy sao được - Nó le lưỡi

- Hâm, đi taxi - Tôi cười

- Ủ nhỉ!

Tôi và nó đi bộ xuống cầu thang định tính call Bảo Hân xem địa chỉ và gọi taxi luôn thì có tiếng nói gọn lỏn ở phía đằng sau lưng.

- Đi đâu thế? Đi chung thôi

Giọng thẳng Bảo, tôi quay người lại nhìn nó, hơi ngạc nhiên.

- Tưởng mày đi với Bảo Hân rồi cơ mà?

- Ủ! Thôi đi đi, nó tắc lưỡi - Từ lúc nào nó đã đóng bộ lễ phục trên người.

- Bảo Hân đâu? - Tôi tò mò

- Kia kìa

Thằng Bảo chỉ ra phía xa, chiếc sonata màu trắng đã đỗ sẵn ở đấy. Bảo Hân nhìn thấy tôi và Quỳnh Thy thì nhoẻn miệng cười giờ tay vẫy vẫy.

- Tưởng đi thẳng tới party luôn mà - Tôi cười

- Bọn em xong sớm nên về luôn, chờ hai người lâu quá - Bảo Hân nhoẻn miệng cười.

- Thôi lên xe đi - Thằng Bảo hát hàm hai đứa tôi.

Tôi với Quỳnh Thy lên ghế sau còn Bảo Hân ngồi bên phụ. Bảo Hân hôm nay đến lạ, ngồi trong xe nàng ta nói chuyện suốt khen Bảo không hết lời.

- Anh Bảo lái xe giỏi lắm, em ngồi cạnh mà phục lăn - Bảo Hân kể

- Hừ! Ngày xưa ngã xe gãy răng đấy, chị bảo anh ấy há mồm à xem - Quỳnh Thy ném đá.

- Cái con ranh này - Thằng Bảo cú tiết

Tôi mỉm cười còn Bảo Hân cứ cười khúc khích. Cứ thế hai anh em nhà nó người thì chửi rửa, người thì ném đá làm cho không khí nhộn nhạo hẳn lên. Thi thoảng tôi thấy Bảo Hân hình như có liếc nhìn tôi, Quỳnh Thy thì cứ thế ôm chặt lấy tay tôi sợ tôi rời ra mất mặc dù đang ngồi trong xe.

Cũng có lúc tôi thấy mắt thằng Bảo hình như đang nhìn tôi dò xét qua gương chiếu hậu, ánh mắt mà tôi chưa thấy nó nhìn tôi bao giờ.

Chiếc sonata chậm rãi lăn bánh qua cái ngõ quen thuộc khiến tôi chột dạ, cảm thấy sương sống hơi gờn gợn. Nhưng thật may nó lướt qua nhà em đi về phía cuối ngõ tít ở đằng sau, còn rẽ thêm vào một con đường lớn nữa rồi mới dừng lại ở một căn biệt thự kiểu Pháp cổ bề thế hơn đang được trang hoàng bằng ánh đèn nhiều màu sắc, rực rỡ cả một con đường, hàng chục chiếc ô tô sang trọng đang nối đuôi nhau đỗ trên vỉa hè và cả dưới lòng đường khiến chúng tôi vất vả lắm mới tìm được chỗ đỗ với sự hướng dẫn của một cậu security.

- Mời anh chị theo lối này

Một cô phục vụ trong bộ áo dài hướng dẫn chúng tôi đi theo một con đường lát bằng những phiến đá đen trên sỏi trắng, hai bên là hàng cây cũng được trang hoàng bằng ánh đèn màu rọi từ dưới lên đi vào trong nhưng không vào nhà mà vòng ra khu vườn phía trước, nơi có sẵn một sân khấu nhỏ và tiệc bày theo kiểu tiệc đứng của châu Âu ngoài trời..

Tôi thực sự choáng ngợp trước khung cảnh như vậy, không nghĩ rằng đây chỉ là bữa tiệc của tư gia nhưng cũng không tránh khỏi cảm giác bị ai đó dò xét từng hành động của mình từ phía đằng sau.

72. Chương 72

Cô phục vụ dẫn chúng tôi đi theo con đường lát đá tới một cổng vòm bằng hoa trắng đỏ, tím lẫn lộn được bện lại. Thật không hiểu là một party lại có thể làm hoành tráng như thế này.

Quỳnh Thy và Bảo Hân đi theo sau tôi và Bảo, chúng tôi gặp sếp Tiến Anh đứng chào quan khách ở cổng vòm như là đám cưới. Đứng bên cạnh sếp Tiến Anh mà một người phụ nữ trông còn khá trẻ so với tuổi, ánh trường hơn 50 đáng vẻ sang trọng, nếu không có mái tóc lốm đốm bạc thì tôi nghĩ chỉ tầm 45 là cùng. Tôi gật đầu chào hai người và chìa tay định bắt.

- Con chào bác, chúc mừng sinh nhật anh.

Bảo Hân quay sang bà kia chào rồi nhoẻn cười với Tiến Anh. Tôi còn ở người chưa biết làm thế nào thì Tiến Anh khẽ gõ vào đầu Bảo Hân cái.

- Cái con bé ngốc này, làm lộ mất bí mật của anh rồi, anh định chút nữa mới thông báo cơ.

Thì ra hôm nay là sinh nhật của sếp Anh, thảo nào có nhiều người tôi không biết mặt biết tên ngoài mấy người ở công ty tôi, tôi thâm nghĩ. Tôi quay sang bà bên cạnh rồi sếp anh lễ phép chào.

- Cháu chào bác.

- Chúc mừng sinh nhật sếp

Bà ta khẽ gật đầu chào với tôi, mỉm cười lịch sự. Sếp Anh vui vẻ vỗ vai tôi rồi quay sang giới thiệu với mẹ của mình.

- Giới thiệu với mẹ, đây là H trợ lý mới của con. Cậu này bị ngâm lâu quá giờ con mới khai quật được.

- À, cô rất vui – Bà ta khẽ mỉm cười, cái cười mỉm rất giống với Bảo Hân.

- Anh ấy là nhân tài đấy – Bảo Hân chen vào

- Ủ! Tiến Anh đã nhìn người thì không sai được.

Bà ta đưa tay ra bắt tay tôi với dáng vẻ rất lịch lãm, toát ra nét sang trọng và quý tộc, còn tôi thì ngượng ngùng lúng ta lúng túng.

- Cha bố cô, thế đứa em tôi đâu sao không thấy tới? – Mẹ sếp Anh vui vẻ khoác tay Bảo Hân

- Mẹ con bị lên huyết áp nên phải hủy vé máy bay không về được, cũng mấy tháng rồi không được gặp bác mẹ con nhớ lắm đấy.

- Ủ! Thôi kệ nó bảo giữ sức khỏe, vài hôm nữa cô có việc sang bên đấy thì thăm nó luôn.

- Vâng, được thế thì tốt quá, mẹ con sẽ mừng lắm – Bảo Hân mỉm cười.

Thằng Bảo thấy thế cũng bắt chước tôi chào hỏi. Khách khá đông nên chúng tôi chỉ có một chút thời gian để làm quen sau đó đi thẳng vào trong, không nói chuyện được nhiều.

- Đợi bác và Tiến Anh xong sẽ vào với các con ngay nhé – Mẹ sắp Anh vui vẻ.

- Vâng.

Quỳnh Thy ngưỡng chừng lú rú đi sau chúng tôi, có lẽ nó quen với những nơi vui vẻ chứ không đậm màu khách sáo và quý tộc như thế này. Chúng tôi ngồi vào một bàn nhỏ trong góc gần với cái sân khấu, ở đây có thể vừa quan sát sân khấu vừa quan sát được mọi người.

- Mẹ sắp Anh trẻ nhỉ? – Thằng Bảo hỏi nhỏ

- Ủ! Mà mày không nhớ sinh nhật sắp à?

Tôi hỏi thế vì cái thằng này là chuyên gia nịnh bợ, cái mồm dẻo quẹo của nó áp dụng với các sắp thì rất okie nhưng với người con gái trong tim nó thì lại như bị ngậm hột thị, đến lạ.

- Tao xem rồi, tận 5-7 cơ, không phải hôm nay – Nó ngán ngẩm

- Hi! Tại hồi đó bác sinh ra anh Anh thì bị ốm, nhà lại nghèo nên không có ai làm giấy khai sinh được, mãi tận năm sau nữa mới làm được chứ thực ra sắp Anh năm nay là 35 tuổi rồi.

- O thế à? Sao sắp bảo hơn anh có 4 tuổi? – Tôi ngạc nhiên.

- Thì anh ấy nói theo tuổi chứng minh thôi, chứ tuổi thật thì khác – Bảo Hân cười.

- Ủm! – Tôi trả lời

- Êo ôi! 35 tuổi mà còn chưa lấy vợ kìa, chán thế - Quỳnh Thy trở lại bình thường tuôn ra cái giọng nhào nhọt.

Cái giọng của nó làm cả ba chúng tôi phá lên cười. Bảo Hân che miệng cười xong rồi lại đột nhiên trở nên trầm tư.

- Thực ra sắp Anh cũng khổ, năm hơn 20 tuổi có yêu rồi, họ yêu hơn 7 năm nhưng rồi... – Bảo Hân lảng giọng xuống

- Sao? Em nói tiếp đi, sau đó chia tay à?

- Không phải đâu – Bảo Hân trầm buồn

- Vậy là... – Tôi suy nghĩ

- Chị ấy bị tai nạn

Haizz. Tôi, Bảo và cả Quỳnh Thy thở dài..

- Từ đó tới giờ anh ấy chẳng mở lòng với ai cả. Nhưng mà chẳng sao đâu, dạo này hình như anh ấy đang yêu hay sao ấy nên thấy vui vẻ lắm. Hi – Bảo Hân cười

- Thế à? – Thằng Bảo ngạc nhiên.

- Vâng, em nghe mang máng từ mẹ thế thôi chứ cũng chưa gặp. Hồi anh Anh thì anh ấy chẳng nói, chỉ cười.

- Liệu có gặp hôm nay không nhỉ? – Quỳnh Thy lẩm bẩm.

Bảo Hân cười mỉm không nói gì. Chúng tôi bị tiếng kính coong của chiếc thìa và đĩa chạm vào nhau được khuếch đại cắt ngang câu chuyện. Bên trên sân khấu là một cậu MC trẻ với sắp Anh và mẹ.

Sau vài câu giới thiệu qua loa và đại khái, cậu MC đưa micro ẹ sắp Anh.

- Chào tất cả mọi người. – Bà ta chậm rãi. Tất cả mọi người đều đã ổn định chỗ và ngược lên nhìn về phía bà ta.

- Hôm nay là sinh nhật con trai thứ của tôi là Tiến Anh. Ngoài nhiều bạn bè thân hữu hôm nay đến dự còn có các cổ đông của công ty. Tôi chọn ngày đặc biệt này ngoài việc chúc mừng sinh nhật còn muốn công bố một thông tin quan trọng. Đáng lẽ việc thông báo này phải là việc của con trai lớn của tôi hiện là TGD nhưng do con trai lớn của tôi hiện đang công tác ở nước ngoài nên tôi với cương vị chủ tịch HĐQT sẽ thông báo thay.

Giọng bà ta lạnh lạnh và trịnh thượng, nhưng cũng toát ra vẻ vui mừng trong giọng nói. Bà ta ngược mắt xuống nhìn phía dưới một lượt, đảo quanh. Phía dưới có nhiều tiếng xì xào bàn tán. Sau đó bà ta tiếp tục.

- Việc hợp tác giữa tập đoàn THG của chúng ta và tập đoàn Á Đông hiện đã được ký kết. Tập đoàn Á Đông với cơ sở phân phối rộng khắp cả nước sẽ độc quyền phân phối toàn bộ sản phẩm của chúng ta. Đây là một sự kết hợp đông tây mà chúng tôi nghĩ đôi bên sẽ cùng có lợi. Hôm nay chúng ta sẽ nâng ly trước hết vì sinh nhật của Tiến Anh con trai tôi đã.

Bà ta nâng ly lên, vài người đứng dậy sau đó tất cả cùng nâng ly lên như chúc tụng. Có vài tiếng cười vui vẻ và vỗ tay nhưng hầu hết những người như chúng tôi ở đây chẳng hiểu gì cả. Tôi thấy sếp Tiến Anh đứng trên sân khấu có vẻ ngượng ngùng, thậm chí hơi khó chịu nhưng cũng làm theo. Thật lạ.

- Sao bác lại làm thế nhỉ? – Bảo Hân thì thầm ngạc nhiên.

- Anh chả hiểu gì cả - Thăng Bảo lầu bầu.

Tôi đang định hỏi Bảo Hân một vài điều cho rõ thì trên sân khấu bà mẹ sếp Anh vẫn chưa rời.

- Bây giờ chúng tôi xin giới thiệu bà Khả Ngân, chủ tịch tập đoàn Á đông và con gái sẽ cùng chúng ta mừng sự kiện hợp tác này.

Dưới phía đằng sau có hai người đi ra từ trong bóng tối. Một người phụ nữ đẹp dường như không tuổi với một người con gái nhỏ nhắn đáng yêu quen thuộc trong bộ váy đầm màu trắng trẻ trung bước ra, đó là Khả Vân.

Tôi ngạc nhiên quá đỗi, nhìn trân trân vào cái sự bất ngờ của tạo hóa này. Hóa ra Khả Vân chính là con gái của bà chủ tịch không tuổi này. Khả Vân lú lú bước theo ngượng nghịu, không có vẻ gì là tự tin như lần trước đứng trên sân khấu cả.

- Và lần thứ hai chúng ta nâng ly sẽ là chúc mừng cho sự kết hợp hoàn hảo này. Bà Khả Ngân, tôi rất vui được hợp tác với bà.

Bà ta khẽ chạm ly rượu với mẹ Khả Vân, phía dưới mọi người cũng cùng nâng ly chúc tụng. Tôi đi hết từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác, chỉ biết trân trân đứng nhìn em.

Tôi nghe có phía dưới xì xào bàn tán, bình luận gì đó nhưng không rõ. Khả Vân của tôi đứng trên sân khấu cứ như là bị bắt ép vậy

Ngược lại với vẻ trịnh trọng của bà mẹ Tiến Anh thì mẹ Khả Vân có vẻ rất tự nhiên, bà ta cầm lấy micro từ tay bà mẹ Tiến Anh rồi xởi lởi.

- Bà chủ tịch nói hơi quá lời, việc hợp tác vốn dĩ nó sẽ diễn ra vì hội đủ nhiều yếu tố thuận lợi cho cả hai phía. Chúng tôi cũng rất vui mừng vì đã đạt được thỏa thuận với quý công ty. Và thôi không nói nhiều về việc này nữa. Hôm nay là sinh nhật của cháu Tiến Anh con trai chủ tịch thì chúng tôi cũng mang đến một món quà chúc mừng. Cháu Khả Vân nhà tôi hôm nay sẽ gửi lời chúc mừng sinh nhật đến Tiến Anh bằng một bài hát. Mọi người vui vẻ lên nào.

Bà ta nâng ly lên, với vẻ mặt tươi cười và trẻ trung so với tuổi, cái không khí có phần nặng nề sau mấy lời của bà mẹ Tiến Anh đã bị xua tan hẳn, như một làn gió mát thổi tan những áng mây đen vậy. Khả Vân lú lú cầm lấy micro, phía trong nhạc dạo đã nổi lên, hai bà mẹ biết ý vẫy tay chào khách và lui vào hậu trường, cả sếp Tiến Anh cũng vậy. Trước khi lui đi tôi thấy anh ta mỉm cười với Khả Vân, một nụ cười nửa động viên, nửa trân trọng và cảm ơn vậy.

Cả nhóm chúng tôi ngồi xuống và xì xào bàn tán. Chỉ có tôi và Quỳnh Thy vẫn trân trân đứng nhìn.

- Làm gì mà hai người đứng như phỗng thế - Thăng Bảo làu bàu.

- Ờ.

Tôi và Quỳnh Thy giật mình ngồi xuống. Tôi quay sang Quỳnh Thy hỏi nhỏ.

- Em chơi với Khả Vân lâu thế mà không biết à?

- Em có biết gì đâu, chị ấy cũng thoải mái như tụi sinh viên em thôi, có ai ngờ chị ấy là con của chủ tịch Á đông đâu cơ chứ - Quỳnh Thy thì thào đủ để tôi nghe thấy.

- Ủ! Lạ thật - Tôi thắc mắc.

- Em cũng cảm thấy y như anh vậy - Quỳnh Thy thở dài.

- Ủ - Tôi cũng ngán ngẩm cùng Quỳnh Thy.

- Hai người gì mà thì thào ghê vậy? - Bảo Hân hỏi

- À không có gì - Tôi và Quỳnh Thy đều chối.

Thăng Bảo và Bảo Hân hết nhìn nhau và quay sang nhìn tôi không thể hiểu nổi, hai người đó chắc đang thắc mắc về tôi và Quỳnh Thy lắm. Nhưng ở phía trên kia Khả Vân đang hát bằng giọng hát trong trẻo của mình làm cho không chỉ tôi và Quỳnh Thy mà tất cả mọi người đều phải ngược mắt lên nhìn em, nghe em, và thưởng thức.

- Khả Vân hát hay thật - Bảo Hân chép miệng

- Ủ! Thua gì Nhung khềnh đâu - Thăng Bảo phụ họa

- Nhung khềnh là ai? - Bảo Hân ngạc nhiên.

- À, ca sĩ Hồng Nhung ấy mà, nhưng mà giờ hết khềnh rồi, nhiều tiền sướng thật. - Nó chép miệng ra vẻ thở dài.

- Hi hi! Mơ nhiều tiền để sửa cái răng bên xô bên lệch và vàng khè toàn mùi thuốc lá của anh à? - Quỳnh Thy xen vào

- Con bé này im ngay - Thăng Bảo nạt nộ.

Bảo Hân tùm tùm cười trước cái trò của hai anh em, không khí nhất thời lại trở lại vui vẻ. Phía trên kia Khả Vân vẫn say sưa hát, em cứ lúc nào hòa mình vào giọng hát là quên đi tất cả, như là sống trong lời ca vậy, thật hoàn hảo.. Nhưng dù sao trong tôi tôi vẫn thích giọng của em, cái giọng nhí nhảnh như chim chích khi nhấm nhẳng bài 500 miles lúc đi Hà Giang ấy, giọng hát như đi thẳng vào tim tôi.

- Chào mọi người

Sếp Tiến Anh vỗ vào vai tôi và nhoén miệng cười. Nhưng sếp không đi một mình, đi cùng Tiến Anh là một người đàn ông, một người đàn ông rất quen khiến áu tôi như sôi lên.

73. Chương 73

- Đây là Chiến, bạn tôi thân của tôi. Mọi người làm quen nhé - sếp Tiến Anh giới thiệu

Cái vẻ bóng bẩy của hắn làm tôi tấm lợm, tôi quay mặt ra chỗ khác không thèm bắt lấy cái tay của hắn đang chìa ra.

- H sao thế? - Sếp Anh ngạc nhiên khi thấy dáng vẻ bất lịch sự của tôi.

- Em không sao, em hơi mệt nên vào vệ sinh chút - Tôi nói nhanh và đứng dậy.

Hầu như tất cả mọi người đều nhìn tôi với ánh mắt lạ kỳ, chỉ có Quỳnh Thy là tỏ ra thông cảm với tôi mà thôi. Tôi đi nhanh ra khỏi cái nơi ồn ào ấy và vào phòng wc.

Dội nước lên mặt cho tỉnh táo tôi có một khoảng thời gian tĩnh lặng để suy nghĩ cho những điều đặc biệt như trên người số phận của mình. Tại sao Khả Vân lại ở đây chứ? Tại sao cái thằng cha bóng bẩy kia lại ở đây chứ? Thật kỳ lạ và trở trêu, tôi không chắc vợ tôi cũng có mặt ở đây không nữa, nếu thế thì hình như số phận như đang trêu đùa với tôi vậy. Cảm giác vừa bực mình và thêm một chút lo sợ nữa.

Tôi bước ra ngoài nhưng không muốn vào cái chỗ ẩm ỉ ấy. Đi dạo lúc này là tốt cho tôi để tĩnh tâm lại, tôi vốn là một người khó kiềm chế nên tự nhủ mình như thế thì hơn.

Khu vườn của nhà sếp Anh rất rộng, chỗ tổ chức tiệc chỉ là một phần của khu vườn. Tôi nghĩ ở ngay trong thành phố mà có hẳn một cái vườn như thế này thì quả là gia thế lớn, tường nhà bao quanh cao vút nên khó có thể ọi người xung quanh thấy được hoạt động trong ngôi nhà, khá kín đáo.

Tại sao sếp Anh lại không kinh doanh cùng gia đình mà lại chui vào cơ quan nhà nước này nhỉ? Nếu bố mẹ tôi mà có một công ty như thế thì chắc tôi chẳng cần phải làm gì chui vào cái nơi này cho bực mình và áp lực.

Còn Khả Vân nữa, sao tôi chưa từng nghe em nói về gia đình mình như thế này, mặc dù biết mẹ Khả Vân làm doanh nghiệp và tài trợ cho dự án của Minh trên XM nhưng tôi vẫn không thể ngờ là nó lại đến mức như thế. Thật trùng hợp với bao nhiêu điều bất ngờ tối nay.

Tôi ngồi xuống một cái ghế sắt dưới một tán cây, ở đây đã cách khá xa chỗ party của mọi người. Châm điếu thuốc tôi suy nghĩ miên man về những vấn đề vừa xảy ra.

Cảm giác thoải mái hơn tôi gỡ điện thoại nhắn tin cho Khả Vân.

Tôi: Hi! Em đang ở đâu đấy?

Khả Vân: Em đi cùng mẹ thôi

Tôi: Nhớ em quá – Tôi trêu

Khả Vân: Em cũng nhớ anh, xong việc mình gặp nhau nhé.

Tôi: Okie, anh có bắt ngờ cho em đấy – Tự dưng tôi không muốn Khả Vân biết tôi đang ở đây, tí phải rỉ tai Quỳnh Thy mới được.

Khả Vân. Vâng, xong việc em nhắn anh luôn nhé

Tôi tắt điện thoại cất vào túi quần, thầm nghĩ tới cái vẻ mặt ngạc nhiên của em khi biết tôi đang ở đây, ngấm em và nghe em hát. Sẽ có nhiều việc tôi muốn hỏi em nhưng mà thôi cứ từ từ đã, chắc hẳn em không muốn nói nhiều về gia đình mình nên mới vậy. Tôi thầm đoán.

Một giọng nói quen quen vang lên trong tôi, dù rất nhỏ và xa nhưng tôi làm sao có thể không nhận ra được. Ngược mắt nhìn về phía đó tôi thấy dáng vẻ quen thuộc đang đi cùng cái thằng cha bóng bẩy ấy, từng bước đi đang gần về phía tôi.

- Giờ em mới tới được, phải tranh thủ kiểm cố với rồi khỏi cơ quan được, hôm nay mấy đứa cũng tụ tập sinh nhật – Vợ tôi cười.

- Em đến là ổn rồi, anh chỉ lo em không đến thôi – Hấn cười nhẹ.

- Em đã hứa là phải làm mà, anh chưa bao giờ tin em cả, toàn dò hỏi – Vợ tôi mềm mỏng

- Biết làm thế nào được, ngày nào anh cũng... – Hấn thở dài.

- Anh đừng nói vậy nữa, em ổn – Vợ tôi làm mặt giận

Hấn đứng đó, thằng cha bóng bẩy cầm lấy bàn tay của vợ tôi, áp lên mặt mình. Vợ tôi nhìn thẳng vào mắt hắn, chỗ này trời quá tối nên tôi chỉ thấy bóng dáng chứ không thể thấy được từng nét mặt, nhưng tôi đoán vợ tôi hẳn cũng đang nhìn hắn ngọt ngào lắm.

Một cảm giác chua chát cay đắng dâng lên tôi ghen tị tận họng. Tôi rít một hơi dài thuốc cho nó thông tới tận phổi, tận tâm can. Nhưng khi chẳng thể thông được phổi thì lòng tôi lại cháy lên một nỗi tức giận, một cảm xúc dồn nén khiến tôi ngạt thở.

Tôi vừa đi vừa rút thuốc tiến lại gần đôi tình nhân đang thầm thì ấy. Có lẽ thấy tôi dáng như một thằng cô hồn vừa rút thuốc liền hồi đi ra từ bóng tối khiến hai người họ như phản xạ mà hơi nép vào nhau.

Có vẻ như khi đến gần thì chút ánh sáng hắt ra từ phía party chiếu vào khuôn mặt tôi khiến cho thằng cha bóng bấy đó trở nên sợ hãi, nhưng hắn vẫn trấn an vợ tôi bằng cách nắm chặt lấy tay nàng. Còn vợ tôi, cô ấy trân trân nhìn người nhìn tôi không chớp mắt, phải một lúc sau cô ấy mới định thần lại được và lắp bắp.

- Anh.. anh H.. Sao anh lại ở đây? – Cô ta run rẩy.

- Hừ! Chẳng cần ở đây tôi cũng biết được mọi nguyên do

Tôi ném thuốc xuống đất, lạnh lùng lấy giấy di sạch sẽ đến nát bét ra. Vợ tôi vẫn run rẩy sợ hãi, tiếng nói của nàng trở nên như bị nấc cụt.

- Anh, anh nói gì... em không hiểu?

Tôi mỉm cười, nhìn thẳng vào khuôn mặt em, khoe miệng tôi nhếch lên một cách cay đắng.

- Đàn bà rốt cục cũng chỉ là loại lấy tròn nuôi miệng. Hạng người như cô tôi không bao giờ thêm giữ

Bốp. Má trái tôi bồng rắt, vợ tôi nước mắt đầm đìa nhòe hết cả son phấn. Đôi tay em run run sau khi tát tôi. Cái dáng ra vẻ thanh cao của cô ta khiến tôi điên tiết, sôi máu lên khi nhớ tới những gì tôi đã cố gắng níu giữ. Tôi như là một thằng ngu, như một thằng hàng ngày mang nước ra đổ cho đầy biển vậy.

Không kiềm chế nổi mắt tôi long lên sọc sọc chiếu thẳng vào vợ tôi. Tôi túm lấy cổ áo cô ta, hai tay run lên vì tức giận. Khuôn mặt vợ tôi hiện sát với tôi, tôi có thể thấy ánh mắt đờ đẫn long lanh đầy nước của cô ta, nhưng lúc này mấy thứ đó chẳng là gì với tôi cả. Cả người vợ tôi như bị tôi nhắc lên, tôi gần lên từng từ một.

- Cô không đủ tư cách đánh tôi, nhưng tôi cũng không thêm chấp mà đánh lại cô. Động vào thứ người như cô chỉ khiến tôi bẩn tay mà thôi.

Bốp. Lần này mắt tôi hoa lên, sao trời như tỏa ra hết trước mặt, tôi cảm thấy mặt mình như bị một vật gì va vào cực mạnh..

Nhận ra mình đang nằm dưới thảm cỏ, má tôi dường như hơi sưng lên, một chút da thịt phía trong chạm vào răng khiến nó bị rách, máu chảy khá nhiều khiến cả mồm tôi tanh tưởi. Tôi bật cười khảnh khảnh thành tiếng rồi nhổ ra một bãi đỏ lôm..

- Sao anh đánh anh ấy? – Bốp tiếng Bảo Hân tát vào má thằng cha bóng bấy thật mạnh.

Tôi bật cười tiếp vì cái sự hy hữu này nhưng cũng đầy cay đắng. Vợ tôi níu giữ lấy tay thằng cha kia còn tôi thì đang nằm trong vòng tay Bảo Hân, em đỡ tôi dậy và trước sự ngạc nhiên của thằng cha tên Chiến. Bảo Hân gần giọng.

- Người đàn bà này không xứng đáng để anh làm thế!

Tia nhìn tóe lửa của Bảo Hân dành cho thằng cha bóng bấy và người đàn bà là vợ tôi ấy khiến hai người họ trở nên chột dạ, không nói nên lời. Tôi dựa vào Bảo Hân cho đỡ choáng, em đưa tôi bằng cổng phụ ra ngoài, cái cổng mà chắc chỉ một mình em biết. Trong kia buổi party vẫn diễn ra nhộn nhịp như chẳng có chuyện gì.

- Giờ anh muốn đi về không?

Bảo Hân hỏi tôi khi hai chúng tôi đã yên vị trên xe taxi. Bàn tay em vẫn nắm chặt tay tôi cho tôi trấn tĩnh trở lại.

- Đi tới chỗ nào có rượu – Tôi thờ ơ

- Anh đưa em tới chỗ như anh ấy nói ấy.

Bảo Hân nói làm tôi bật cười. Em chẳng biết gì cả lại đi giao toàn quyền cho cậu lái taxi. Bảo Hân chăm chú lấy trong túi xách ra ít khăn giấy và thấm chút máu còn vương trên khoe miệng tôi, cú đâm của cha đó mạnh thật, tôi thấm nghĩ.

- Con đau không anh? – Bảo Hân lo lắng.

- Không sao – Tôi cười hiền.

- Anh chị đi bar nhé?

Cậu taxi quay xuống tôi và Bảo Hân hỏi nhỏ, Bảo Hân thì chẳng quan tâm lắm, tôi cũng vậy nên chỉ ừ hừ cho xong chuyện. Cậu lái taxi vui vẻ.

- Lên Arges bar nhé, chỗ này vui lắm – Hân ta nhìn nhỏ không thấy lạ tình trạng của tôi mà phóng xe đi luôn.

Dừng xe ở Arges bar tôi và Bảo Hân đi thẳng lên tầng 10. Chỉ vừa mở cửa, tiếng nhạc đập vào thính thị ập đi cái nhịp tim đang thở hơi yếu ớt. Gọi ịch chai chivas tôi thả mình vào không gian ngắm các em trẻ trung vẩy ngón đang bán đời tung tẩy.

Ngẫm lại sự đời thì phụ nữ chắc cũng giống mấy cái cô bé đang uốn éo trước mặt tôi đây, họ hòa vào cái sự lấp lánh, xanh đỏ của ánh đèn, hòa vào những ly rượu mạnh, hòa vào những gã đàn ông kia để mua vui cảm xúc. Mà thật ra cảm xúc chỉ là một chút số má lấy le với bạn bè, một chút đỡ gan tị với đời được hưởng những nơi sang trọng, uống những thứ đắt tiền, một cảm xúc phù phiếm, một cảm xúc hoang dại.

Có một ai đó đã nói với tôi phụ nữ là chúa phù phiếm, họ có thể lao thân vào những điều mà đàn ông cho là vô vẩn. Một đôi giày có thể làm họ bán cả sinh mạng mình, một bộ quần áo có thể làm họ tiêu cả tháng lương và toàn bộ số tiền tích cóp, để rồi sau đó họ lại vứt vào trong tủ, khéo vài năm sau vẫn chưa mang ra mặc để cho nhau nhĩ, để ục ruồng.. Đàn ông cũng vậy, khi họ chẳng cần nữa thì cũng chỉ như một bộ quần áo mặc vài lần rồi vứt, không hồi tiếc, mặc dù trước đó họ có thể quý hơn sinh mạng mình..

Tôi nốc rượu liên tục, cảm giác chũech choáng bắt đầu xuất hiện, ánh đèn nhòa đi trong mắt, sự hứng phấn nổi lên. Tôi nhìn người đàn bà kề bên nhếch mép cười, bàn tay tôi theo đó ôm cô ta vào lòng, cơ thể rùng rục ập sát vào người tôi nóng bỏng và sợ sệt. Cô ta run rẩy trong vòng tay tôi khi bàn tay tôi bắt đầu mò mẫm mà chạy khắp cơ thể thon gọn ấy..

Bảo Hân liú riu gỡ bàn tay phạm tục của tôi khỏi những chỗ nhạy cảm, tôi cười phá lên và bắt đầu uống tiếp. Tiếng cười của tôi hòa với nhịp đập ỳnh ỳnh của tiếng bass khiến tôi tức ngực, khó thở. Đêm nay tôi muốn uống thật say.

Bảo Hân ép tôi phải về. Đi đâu cơ chứ? giờ tôi mặc kệ Bảo Hân, tôi cũng chẳng nhìn rõ con đường phía trước, chẳng muốn nói gì cả, tôi thù hận và chán nản. Cảm xúc đè nén hàng năm nay của tôi làm tôi như muốn vỡ bụng. Cười khùng khục như thằng điên tôi bị Bảo Hân kéo lê đi mà chẳng biết, chỉ có chai rượu là chẳng thể rời khỏi tay.

Tôi thấy mình ngã vào một nơi êm ái, không khí mát lạnh của điều hòa không làm cổ tôi bớt nóng, cả người tôi rần rần hơi thở của rượu khiến tôi không thể tự chủ. Tôi nhắm mắt lại, đầu óc quay cuồng trong nhiều hình ảnh, những kỷ niệm khiến tôi lại càng thêm đau đớn.

Đôi giày của tôi được ai đó tháo ra, vài cái nút áo cũng được cởi, tôi đã cảm thấy dễ thở hơn. Tự dưng tôi nhớ tới Khả Vân, nhớ tới cách em chăm sóc cởi từng nút áo của tôi. Cảm giác nóng người lại trỗi dậy, tôi thèm muốn có ai đó cho tôi cảm giác được thanh bình, được quên đi những điều trong cuộc sống. Mắt nhắm nghiền tôi cảm lấy bàn của em đang gỡ dần trên cơ thể. Bàn tay hơi dừng lại, tôi kéo em ngã trên người tôi, nằm trên tôi ấm áp.

Tấm thân của em trên người tôi nóng rực, hơi thở của em phả vào cổ tôi thành từng đợt gấp gáp, hỗn hển. Tôi cảm thấy dễ chịu khi có ai đó đè nén trên trái tim, khuôn ngực khiến tôi dịu lại, cảm giác đau đớn và bồng bềnh biến mất thay vào đó là cảm giác trỗi dậy của bản năng. Tôi giữ em trên đó im lặng, cảm nhận mùi hương thoang thoảng bay vào mũi tôi. Bàn tay tôi không bị ai xui khiến cũng theo đó trườn trên cơ thể em, dọc từ tấm lưng rồi xuống vòng ba, và chỉ một lúc cảm giác mát lạnh của da thịt con gái truyền vào những dây thần kinh trên đầu ngón tay tôi.

Hơi thở em mỗi lúc một mạnh làm tôi phấn khích. Bản năng tôi được kích thích lại điều khiển bàn tay tôi kéo dần chiếc khóa phía sau lưng em, tôi theo khe hở đó mà luồn tay vào..

Tôi cảm nhận thấy cái ôm rất chặt của em khi nút thắt chặt lồng ngực em đã được tháo ra, cơ thể em run lên từng hồi khi tôi luồn lách trong đó. Một nụ hôn được tôi tìm kiếm đặt trên môi em thật nhẹ. Chiếc lưỡi, cái bộ phận thú vị nhất của cơ thể ấy luồn qua chạm vào cái vật thể mềm mại rụt rè trong đó.

Tôi vòng người đè nén em xuống giường, bờ vai áo được tôi kéo xuống tận bụng, sự run rẩy mãnh liệt hơn, tôi cảm nhận bầu ngực căng tròn ấy trong sự thỏa thích.. nhưng rồi đột nhiên tôi thấy cơ thể em bỗng giật mạnh, đôi môi đang cố gắng thoát khỏi sự kìm kẹp của tôi.. Tôi ngạc nhiên rời khỏi em mất nhìn em trên trời.

Bảo Hân đang run rẩy với đôi mắt bắt đầu nhòe nước, bầu ngực trắng ngần vẫn chưa được che chắn vẫn kiêu hãnh khoe vẻ đẹp của mình. Chỉ có đôi môi em đang nẩy lên từng chập sột hời..

- Dừng anh... Em là Bảo Hân – Bảo Hân lắp bắp nói không ra hơi

74. Chương 74

Tôi lặng nhìn khuôn mặt Bảo Hân đang nhòe vì nước. Cơ thể trắng ngần với hai bầu ngực căng tròn được Bảo Hân dùng hai tay che lại, mái tóc rối bù không còn óng mượt, Chiếc váy ngắn lả lơi bị kéo tụt xuống bụng, co lên khoe đôi chân dài nóng bỏng..

Mình đã làm gì nhỉ? Đầu óc tôi ong ong, tôi nhớ mang máng mình đã đi bar, uống hết một chai chivas và làm gì đó? Nhưng tại sao tôi lại ở đây? Đây là đâu?

- Chỗ này là chỗ nào thế? – Tôi ngó xung quanh hỏi Bảo Hân

- Nhà em.. – Bảo Hân trả lời nhỏ

Hình như Bảo Hân trong giây lát đã bình tĩnh hơn. Tôi nhớ lại những gì đã xảy ra, hình ảnh vợ tôi để cho thằng cha Chiến bóng mượt kia cầm tay đầu âu yếm mà nếu không có tôi thì chắc tiếp theo sẽ là dựa đầu và diễn trò tình cảm. Máu tôi lại sôi lên. Ôi đàn bà?! Rốt cuộc các người là cái giống gì chứ?! Các người vứt chúng tôi đi như những món đồ chơi hết cỡ, thật đáng khinh. Giống nhau hết.

Tôi nằm xuống bên cạnh Bảo Hân khẽ vuốt mấy sợi tóc vương vẩn trên trán, lau đi khóe mắt đã nhòe nhoẹt nước mắt. Mùi hương của em tỏa nhẹ qua tôi khiến tôi mê mẩn xúc cảm.

- Anh xin lỗi – Tôi khẽ hôn lên trán em

- Không... sao mà..

Bảo Hân mỉm cười, khóe mắt lại ươn ướt. Có lẽ em đang vui, tôi nghĩ vậy. Kéo nhẹ Bảo Hân vào lòng mình, tôi ôm nhẹ em, hay tay xoa lên tấm lưng trần cong khẽ vuốt nhẹ dọc theo sống lưng.

Em ngoan ngoãn trong vòng tay tôi hạnh phúc, rúc vào sâu hơn. Tôi khẽ vuốt ve vành tai nhỏ xinh trắng ngần có điểm xuyên bằng một cái khuyên đính đá trắng long lanh.

- Chỉ em là hiểu anh – Tôi thì thạo.

- Ừm ừm.. – Bảo Hân khẽ trả lời bằng tiếng thở nhẹ.

- Sao em biết anh đang ở đó mà đến.

- Em thấy anh không ra nên nghĩ thế nào đi loanh quanh tìm thì thấy anh và... ở đó. – Bảo Hân ngập ngừng.

Tôi nhào người khẽ nâng cầm em lên, nhìn thẳng vào mắt em đắm đuối.

- Cảm ơn em nhiều.

Tôi đặt lên môi Bảo Hân một nụ hôn nhẹ. Bảo Hân khẽ run lên vì bất ngờ nhưng cũng không đẩy ra. Tôi vòng tay vào đáy lưng em ép chặt em vào người. Hai cơ thể tiếp xúc rùng rục lửa khiến Bảo Hân như bị đốt cháy, em run rẩy theo từng nụ hôn của tôi khi tôi tận dụng cơ hội môi em hé mở là lùa cái lưỡi thú vị của mình vào cái miệng nhỏ xinh ngọt lịm của em.

Cơ thể Bảo Hân như mềm nhũn, tôi tha hồ cựa quậy tung hoành trong đó, em bấu vào gáy tôi siết mạnh với hơi thở dường như bị ngạt. Khẽ buông khỏi đôi môi em tôi mỉm cười nhìn thẳng vào khuôn mặt đang ửng đỏ vì xấu hổ ấy. Từng chút một tôi điểm qua đôi tai, cổ em, hít hà cái hương thơm con gái đang tỏa ra từng đợt xộc thẳng vào mũi. Bản năng tôi đang được tận hưởng, đôi tay tôi vầy vò bầu ngực trắng hồng và lướt đi trên khắp cơ thể ấy.

Ướt rồi. Tôi thích thú. Cái miệng tôi lại thay thế đôi tay mà hưởng thụ, từ trên xuống tôi nhắm nháp cơ thể em chậm rãi, như tận hưởng một món ngon cần phải từ từ.

Chiếc váy vương vãi và mảnh vải con con đã không còn trên người em. Cơ thể hoàn hảo của em hiển hiện trước ánh đèn sáng trưng làm em càng trở nên rực rỡ. Với người khác thì họ cần bóng đêm hay cái gì đó để tưởng tượng, còn với cơ thể em, cái cơ thể này thì dù cho có thật sáng cũng không làm em lộ ra bất cứ khiếm khuyết nào. Bảo Hân xấu hổ che đi những phần nhạy cảm khiến tôi bật cười.

- Tắt điện đi anh.. em ngại – Bảo Hân thì thảo.

Tôi không nghe lời em nói, cúi xuống ôm em thật chặt trong vòng tay mình. Đặt lên môi em một nụ hôn thật sâu, những thứ trên người tôi cũng theo nụ hôn đó mà hoàn toàn vứt bỏ. Hai cơ thể nóng rực được dịp ép sát vào nhau cảm nhận từng chút một khiến chúng càng trở nên bất trị. Bảo Hân khẽ mở mắt ra sau một nụ hôn dài.

- Em..y..

Lời nói của Bảo Hân bị tôi chặn lại bằng một ngón tay trên khóe môi ấy. Tôi mỉm cười với em.

- Anh biết

Bảo Hân sung sướng rúc vào ngực tôi, mắt em dường như long lanh hơn, nụ cười của em như hoàn hảo hơn. Tôi thì thảo.

- Nói ra điều này anh biết là quá thừa, nhưng.. em quá đẹp Hân ạ - Tôi ngập ngừng.

- Anh chỉ giỏi nịnh – Bảo Hân xấu hổ.

Tôi trườn trên người em, nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, em nhắm nghiền mắt chờ đợi.

Cơ thể em dưới thân em rực lửa, tôi có thể cảm nhận sự run rẩy ấy..

Chờ đợi..

Chờ đợi..

Khi em vừa mở mắt ra nhìn tôi, một cái nhấp dứt khoát khiến tôi và em hòa vào một.

Bảo Hân giật mình bất ngờ trước sự mạnh bạo của tôi, tiếng nấc theo cơ thể em bật phát ra cùng khóe miệng hé mở, đôi mắt em không thể nhìn thẳng vào tôi nữa mà ngược lên nhìn trần trần vào đâu đó theo phản xạ của chính cơ thể mình.

Tôi mỉm cười nhìn phản ứng của em, khẽ vuốt qua mái tóc tôi lạnh lùng từng nhịp, để cơ thể và khuôn mặt em không có cơ hội nhìn xuống, cơ thể em chẳng thể phục hồi vào chống đỡ..

Mọi chiến thắng đều cần có máu đổ

Tôi như vị tướng quân chiến thắng lạnh lùng cầm đao đứng trên xác kẻ thù.

Bảo Hân mềm mại ôm cổ tôi hạnh phúc. Em nheo mắt nhìn tôi đầy cảm xúc, rồi thế nào em nhón người lên đặt vào môi tôi một nụ hôn nhẹ phớt qua, đôi tay em lại càng siết tôi chặt hơn. Khẽ mỉm cười, em thì thầm.

- Dù thế nào thì em cũng sẽ không bao giờ hối hận.

Tôi hơi giật mình khi nghe em nói thế, đôi tay tôi đang buông lơis khẽ kéo lại cho em cảm nhận chặt hơn. Cúi xuống hôn lên trán em tôi thì thầm.

- Em đúng là ngọc.

- Hi! – Bảo Hân nũng nịu.
- Em đi tắm đi – Tôi cười
- Vâng.

Bảo Hân ngoan ngoãn nghe lời tôi vào phòng tắm. Tôi cũng định vào tắm cùng nhưng có lẽ với một người con gái ngây thơ như em thì việc này hơi quá sức. Khoác cái chăn vào người tôi ra ban công ngồi, khẽ châm điều thuốc.

Trời lành lạnh, hơi thuốc chui vào cổ họng tôi làm tôi ấm hơn đôi chút, sau đó làn khói tỏa theo gió mà bay vào màn đêm mịt mùng.

Đầu óc tôi như tối tăm và hình ảnh vợ tôi hiện về rõ nét trong óc. Đàn bà, thật là cái thứ gì không biết. Tôi đã chăm sóc em, yêu em hơn chính bản thân mình, đã níu kéo và tha thứ, đã hèn nhát và tự biến mình thành một thằng cô lụy. Nhưng đêm nay em đã giết hết tất cả trong tôi, chẳng còn một chút gì, cay đắng ư? Thống khổ ư? Tức giận ư? Không! Tất cả đều không? Có trách rằng tôi trách mình quá ngu dại mà dồn tình cảm mà thôi.

Từng điều thuốc lần lượt qua, tôi không còn cảm thấy gì nữa, chỉ thấy nóng rát và cào xé trong cổ họng. Đến cả cái ghen hống tôi cũng chẳng còn nói chỉ là nước mắt. Tất cả chấm hết..

- Anh vào tắm đi, em pha cafe cho nếu anh muốn uống.

Bảo Hân từ phía sau ôm tôi ngọt ngào, cắt ngang mọi dòng suy nghĩ của tôi. Tôi giữ chặt lấy hai bàn tay đang nắm lại của em, ngọt ngào.

- Ngốc! Pha cho anh nhé.

Bảo Hân gục gặc đầu vào lưng tôi như đồng ý, tôi có thể tưởng tượng ra là em đang mỉm cười.

Làn nước ấm không làm cho lòng tôi thôi quặn lại, nhưng dù sao nó cũng làm đầu óc tôi bớt chuech choáng sau cơn say.

Khi tôi ra thì Bảo Hân đã pha sẵn cafe cho tôi, em thì cho riêng mình cốc trà gừng. Tôi ngồi xuống cạnh em, ôm nhẹ em vào lòng. Bảo Hân chỉ khẽ khẽ nhìn tôi, ánh nhìn hạnh phúc và vui vẻ.

- Anh uống cafe đi – Bảo Hân mỉm cười
- Ừm..

Tôi nhậm ly cafe, Bảo Hân quả đúng là biết khẩu vị của tôi, chỉ mới vài hôm mà em đã biết pha đúng loại tôi thích nhất, bao giờ cũng là loại đậm nhất và không đường.

- Sao em không uống cafe mà nhà lại có máy cafe thế?

Tôi thắc mắc và chỉ chiếc máy pha cafe hiện đại ngự trị ở phần dễ trông thấy nhất trong bếp.

- Em đoán sẽ có ngày anh qua đây nên mua. Mà anh lại là đồ nghiện cafe nữa – Bảo Hân cười nũng nịu rồi lại dựa vào vai tôi.

Tôi hơi xúc động. Bảo Hân luôn quan tâm thăm lạng đến tôi như thế. Khẽ đặt ly cafe xuống bàn tôi ôm em vào lòng.

- Chuyện vừa rồi.. – Tôi hỏi nhỏ
- Em không sao đâu, em tự nguyện mà – Bảo Hân mỉm cười ngắt lời tôi.
- Ừm.. nhưng mà... – Tôi ngập ngừng ái ngại

Bảo Hân rúc vào tôi sâu hơn, hay tay em vòng qua tôi ôm chặt.

- Em không cần biết sau này thế nào? Chỉ cần tìm anh có em là được.

Giọng Bảo Hân như hơi thở khiến tôi lạnh lạnh, như linh cảm thấy điều gì đó không ổn. Mà câu này tôi nghe cũng quen lắm. Chỉ biết thở dài ôm em vào lòng tôi mặc kệ mọi chuyện sẽ ra sao thì ra, tôi không quan tâm.

Tiếng điện thoại rung bần bật trên bàn, chắc lúc này khi tôi về Bảo Hân lấy điện thoại tôi ra để đó, tôi cầm lấy xem có chuyện gì không.

Khả Vân is calling... – Tôi nhấn ngay nút từ chối và xem vừa rồi có chuyện gì không.

29 cuộc gọi nhờ.

05 cuộc của Quỳnh Thy

01 cuộc của thằng Bảo

22 cuộc của Khả Vân

Và 1 cuộc số lạ tôi chẳng biết của ai nữa.

- Anh Bảo gọi à anh? – Bảo Hân ngược mặt lên hỏi.

- Không có gì đâu.

Tôi tắt máy và đặt lên môi Bảo Hân một nụ hôn dài, đặt em nằm trên sofa, bàn tay tôi lại thoải mái mà du lịch.

- Anh này.. vừa xong mà.. – Bảo Hân ngượng ngùng.

- Kệ.. ai bảo.. em đẹp – Tôi thủ thỉ

Tôi và em lại chìm trong những cơn say ngây ngất.

75. Chương 75

Tôi mệt mỏi cả đêm đến khi tỉnh dậy thì trời đã sáng bánh mắt. Bảo Hân đang kéo rèm cửa ra cho sáng. Tôi nhào người ra ngắm Bảo Hân, thân hình quyến rũ của em thấy còn sáng hơn cả ánh sáng đang rọi vào từ cửa sổ lớn. Bảo Hân đang mặc duy nhất một chiếc áo sơ mi dài trắng đủ che hết vừa đủ vòng ba đầy đặn của em, đôi chân thon thả thì thoáng kiêu lên khiến nó dường như dài ra bất tận.

Mình vừa ngủ với em đêm qua sao? - tôi thầm nhủ

Cười khúc khích trong cổ họng tôi khiến Bảo Hân chú ý, em quay lại nhìn tôi mỉm cười, một nụ cười pha lẫn xấu hổ.

- Anh dậy rồi à?

- Lại đây với anh nào!

Tôi mỉm cười vẫy Bảo Hân. Em nhẹ nhàng đi đến bên giường ngồi xuống cạnh tôi, đôi môi mấp máy định nói gì đó nhưng lại thôi.

Tôi ôm nhẹ qua eo em, cảm nhận làn da mát lạnh thấm qua những đầu ngón tay, nhìn vào làn da trắng lộ ra trên cặp đùi thon thả ấy.

Bảo Hân chăm chú nhìn tôi, em chẳng nói gì hết, chỉ ngắm nhìn, cái nhìn làm tôi chột dạ đôi chút. Khẽ ngẩng mặt lên nhìn em tôi mỉm cười.

- Em dậy sớm thế? – Tôi hỏi

- Em dậy lâu rồi, anh dậy rồi còn ăn sáng – Bảo Hân tình cảm nói với tôi.

- Ừ.

Tôi cong người uể oải đứng dậy, khẽ với lấy tay Bảo Hân làm điểm tựa. Bảo Hân cười khúc khích nhìn tôi như thế.

- Sáng nào anh cũng dậy vất vả thế này à?

- Ủ! Anh chuyên gia ngủ nướng mà – Tôi cười. Mặc dù bình thường tôi là người dậy rất sớm.

- Hi. Lười ghê – Bảo Hân tủm tỉm.

- Ai bảo... tại em chứ.

Tôi giở giọng dè dỏ lỗi cho em, sau đó để em không kịp chống chế tôi đặt lên môi em một nụ hôn chào buổi sáng, phớt nhẹ.

Bảo Hân đâm thụp vào lưng tôi. Tôi cười ranh mãnh rồi cũng lết vào nhà vệ sinh thực hiện cái công đoạn hàng ngày ấy.

Gội đầu luôn tỉnh táo, tôi vừa ra khỏi phòng vệ sinh vừa lau khô đầu. Bảo Hân giờ đã ngồi bên bàn ăn.

- Lại đây ăn sáng anh.

Bảo Hân gọi tôi vào bàn ăn, tôi lưỡng lự đi lại. Bảo Hân làm ít salad và bánh mì kẹp. Tôi vốn đơn giản khoản ăn uống nên cũng thấy khá là ngon miệng.

- Hàng sáng em đều tự làm à? – Tôi hỏi em.

- Vâng! – Bảo Hân trả lời.

- Chán nhĩ! Không đi ăn ở ngoài bao giờ à!

- À cũng có nhưng ít lắm, thường là đi cùng gia đình thôi, nhà em nói ăn ngoài không được vệ sinh.

- Người ta vẫn sống tốt đây thôi, lúc nào anh dẫn đi cháo lòng.

- Eo.

Tôi cười hì hì trước cái le lưỡi của Bảo Hân. Hehe. Người như em làm sao biết được cái thú vị của món ăn đường phố HN chứ. Thảm nhủ phải đào tạo em dần dần.

Theo một nghiên cứu khoa học thì rượu có thể làm bạn mất trí nhớ tạm thời. Một số hình ảnh tôi nhớ được từ buổi party, sau đó đi bar cùng Bảo Hân, sau đó tôi tỉnh dậy và làm tình với em. Nhưng cái lúc từ bar về tôi hoàn toàn không nhớ một chút gì cả.

- Hôm qua lúc đi bar về anh có nói gì không? – Tôi nheo nheo mắt hỏi Bảo Hân

- Anh nghĩ mình nói gì không tốt à? – Bảo Hân mỉm cười hỏi lại tôi.

- À... không!

Tôi nhăm nhắng, trong đầu tôi có nhiều câu hỏi, không biết là tôi đã nói gì hay làm gì đó không nữa. Lắc đầu tôi iếng bánh cuối cùng vào miệng.

- Anh ăn nữa không? - Bảo Hân hỏi.

- Không, thế là đủ rồi, sáng anh không hay ăn nhiều.

- Vậy uống cafe nhé, em pha.

- Ủ.

Bảo Hân cầm hai cái tách ra, cẩn thận tráng bằng nước sôi trước khi bật máy. Tiếng ro ro rồi rào rào từng công đoạn tự động của máy pha cafe rất vui tai, cuối cùng là hai dòng nước nâu đục chảy xuống hai cái tách trắng, dòng cafe chảy đều, chảy đều rồi dừng hẳn.

Bảo Hân mang ly cafe cho tôi rồi ngồi về phía đối diện. Tôi nhâm nhi ngắm ra ngoài cửa, hầu như toàn bộ một mảng tường của khu bếp này làm bằng kính, nơi tôi từ tầng 14 có thể cho tôi thấy một khoảng trời và các căn nhà thấp bé phía xa.

- Chủ nhật đẹp nhỉ! – Tôi nhìn về phía xa xa mà phá vỡ cái im lặng nhất thời vừa rồi.

- Vâng – Bảo Hân nhấm mặt khi nhấm ly cafe đầu tiên.

- Không cần phải cố đâu – Tôi bật cười
- Em muốn uống thử, rồi sẽ quen hết. – Bảo Hân nhăn nhó rồi cố nhấm thêm một hớp nữa
- Hì, em cứ làm những gì em muốn, không nhất thiết phải....
- Em muốn mà – Bảo Hân ngắt lời tôi.

Tôi mỉm cười lặng ngắm khuôn mặt em, một khuôn mặt hoàn hảo với những đường nét hoàn hảo. Em thật đẹp, tôi không mong có ai đó đẹp hơn, nhất là trong lúc này, bên tôi với chỉ duy nhất một chiếc áo sơ mi trắng.

- Em thật là kỳ lạ - Tôi nhìn em rồi thốt lên.
- Sao lại kỳ lạ? – Bảo Hân ngạc nhiên nhìn tôi.
- Hì! Lúc anh thấy em rất mong manh và ngây thơ, nhưng có lúc anh lại thấy em mạnh mẽ và rắn rỏi. Không lạ sao được – Tôi cười.
- Sao anh lại nói thế? – Bảo Hân chăm chú nhìn tôi.
- Thì nếu là anh, anh không thích uống cafe thì có trời mới bắt anh uống được. – Tôi mỉm cười.
- À ra vậy. Thực ra cứ làm thôi anh, làm mãi rồi quen, khi quen rồi sẽ thích nó. – Bảo Hân bình thản
- O.. vậy cũng đúng – Tôi cũng hơi ngạc nhiên trước câu trả lời của em
- Anh cũng thấy đúng à? – Bảo Hân nheo mắt.
- Ủ! Nhưng nếu là anh thì sẽ không bao giờ được như thế - Tôi thở dài

Bảo Hân không trả lời, em mỉm cười rồi lại tiếp tục thử nhậm tiếp ly cafe, cái thứ đắng đắng đó theo cổ họng em xuống chắc hẳn khó chịu lắm.

Em mỉm cười nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài kia trời đang sáng bạch. Có điều gì đó trong đầu em mà tôi không nắm bắt được.

- Hôm qua có thật là anh không nói gì chứ? – Tôi hỏi lại
- Hì. Có – Bảo Hân cười
- Anh đã nói gì vậy? Không nói linh tinh chứ? – Tôi chốt dạ
- Anh muốn biết à – Bảo Hân nheo mắt
- Biết cũng tốt mà – Tôi cười.
- Để em giữ làm bí mật cho riêng mình nhé

Bảo Hân nói xong miệng hơi cười nhưng ánh mắt lại nhìn ra phía xa xa, vẻ mặt em không làm tôi đoán được, thật kỳ lạ. Thôi kệ vậy, chẳng cần phải biết đến cái điều vớ vẩn ấy.

- Xe em thế nào rồi? – Tôi hỏi vì chợt nhớ ra hôm qua tôi đi cùng em lên taxi.
- Em nói có việc anh và em đi gấp nên nói anh ấy đánh xe về hộ em.
- Ủ!

Tôi thở dài, Bảo Hân nói vậy nhưng thằng Bảo sao mà tin được. Tôi ngại phải đối diện với nó lúc này, cả Khả Vân nữa. Tôi chưa muốn gặp họ. Kệ đời ra sao thì ra, tôi chẳng cần biết đến ngày mai nữa.

- Hôm nay mình sẽ dành cả cho nhau em nhé – Tôi nhìn Bảo Hân ngọt ngào.
- Ừm...

Bảo Hân trong chuyện này thì lúc nào cũng e thẹn. Dấu vết trên giường tối qua mặc dù đã được em thay ngay khi tôi vào phòng tắm thì vẫn không thể làm tôi day dứt. Tôi hơi suy tư về việc này nhưng với tôi thì cũng chẳng quan trọng cho lắm.

Tôi cười hì hì đứng dậy đi ra sau ghế quàng tay ôm chặt lấy em. Bảo Hân ngượng ngùng trong vòng tay tôi, dụi đầu vào cánh tay tôi âu yếm thay cho lời đồng ý.

Tôi kéo em dậy nhưng lúc này cái thân hình nóng bỏng và vẻ sexy của em trong chiếc áo sơ mi trắng lại làm cho bản năng tôi trỗi dậy. Tôi đặt lên môi em nụ hôn thật sâu.

Bảo Hân lại run rẩy trong vòng tay tôi, cổ họng em chỉ biết kêu lên những tiếng ưm ưm quen thuộc, cơ thể em uốn éo như muốn tránh rồi cuối cùng cũng bị cơn bão của tôi cuốn phăng đi..

Như hôm qua em chỉ biết đờ mặt mà ngượng ngịu dựa đầu vào vai tôi, dùng những ngón tay thon dài của mình em tạo thành như đôi chân của người mà bước đi trên ngực tôi, hết đi từ xương quai xanh cho đến ngực, rồi lại từ ngực cho đi lên. Cái cảm giác nhồn nhột khó tả làm cho tôi phì cười.

- Em làm gì thế, buồn anh

- Hi! Em đang nghĩ, mỗi bước đi là một suy nghĩ.

- Vậy thì em sắp thành bác học rồi – Tôi cười.

- Khéo mụ đầu mất anh nhỉ, em thường không hay nghĩ, cứ theo thể mà đi thôi.

- Ô hay ai mà chả phải nghĩ. Mà em đang nghĩ gì thế? Tôi hỏi

- Ừm.. Em đang nghĩ là sắp tới mình sẽ thế nào? – Bảo Hân ngậm miệng.

Tim tôi nảy lên một cái, Bảo Hân đang nói đến cái điều mà tôi không hề muốn nói tới, bởi vì giờ đây tôi cũng chẳng biết phải đối diện với mọi việc thế nào

- Bảo Hân này – Tôi nói nhỏ

- Vâng! – Bảo Hân khẽ dụi dụi đầu.

- Chuyện chúng mình ấy... – Tôi ngập ngừng.

- Sao anh? – Bảo Hân hơi lẩn tránh thì phải, em ngược đôi mắt xoe tròn lên nhìn tôi.

- Anh nghĩ là chúng mình chưa nên công khai với mọi người vội – Tôi thở hắt ra một hơi.

Bảo Hân im lặng, bàn tay em đang từng bước di chuyển trên người tôi dừng hẳn lại, em quàng tay qua người tôi ôm chặt, mặt cúi xuống khiến tôi không thể thấy được đôi mắt em.

- Em hiểu mà.. chuyện vợ anh.. – Bảo Hân ngập ngừng, giọng buồn buồn

Thực ra tôi chả lo gì về vợ tôi cả, cái tôi lo lại là chuyện khác, nhưng mà thôi mấy điều đó đâu có quan trọng nhỉ! Tôi cố gắng rướn người hôn lên mái tóc em.

- Ừ! Anh chỉ mong em hiểu – Tôi thăm thì.

- Em không sao hết

Bảo Hân trầm tư nhưng rần rỗi trong lời nói. Hơi thương em một chút, chắc tại em nghĩ cho tôi đây mà, cái giọng rần rỗi giúp tôi yên tâm hơn. Tôi quay người ôm em vào lòng, rồi nâng cằm em lên đặt lên đó một nụ hôn dài, môi tôi ngậm lại kéo môi dưới của em ra kêu bứt một tiếng.

Tôi bật cười còn Bảo Hân xấu hổ đập đập tay vào ngực tôi. Ôm em một chút tôi thì thâm vào tai em ngọt ngào.

- Dậy thôi! Chúng ta còn có nửa ngày thôi đấy.

Phải rồi, còn đúng có nửa ngày vì tôi với Bảo Hân đã nằm ở đây đến tận gần trưa. Trời sáng bánh và không khí dịu dịu không nóng không lạnh hứa hẹn sẽ là một tiết trời tuyệt hảo ột buổi đi chơi.

Tôi và Bảo Hân vui vẻ như đôi tình nhân cùng nhau đi ăn KFC thay cho buổi trưa. Sau đó em lại khoác tay tôi và chúng tôi đi xem film tại megastar, rồi lại cùng nhau đi dạo công viên Thủ Lệ, nơi tôi chỉ và chơi đùa với em, tôi luôn muốn ngắm những con vật mà. Cuối cùng tôi với em chọn ình món bún bò Huế của O Xuân, một nơi khá ngon mà tôi biết từ lâu nhưng phải cả năm nay không đến rồi.

- Bún này ngon quá nhỉ - Bảo Hân cười khi cổ nổi miếng cuối cùng của tô bún to vật
- Ủ! Ngày xưa anh cũng hay đến nơi này – Tôi thở dài
- Cùng với.... – Bảo Hân định hỏi tôi nhưng tự dừng im bật.

Tôi không nói nữa, nhắc tới đôi khi tim tôi lại đau lên một tiếng. Nãy giờ nhìn Bảo Hân ăn ngon lành tô bún mà tôi cũng thấy vui vui. Tôi không biết làm thế này có đúng hay không nhưng hình như tôi đang muốn dòng đời đẩy tôi đi vậy, tôi cũng không quan tâm tới bất cứ thứ gì nữa, hãy cứ để cho bản năng chi phối mình.

- Giờ mình bật điện thoại anh nhé – Bảo Hân hỏi tôi.
- Ủ. Có lẽ nên vậy, chúng ta mất tích cũng lâu rồi.
- Ừm

Tôi thấy nét thoáng buồn từ phía Bảo Hân toát ra trong tiếng ừm nhỏ nhẹ. Ủ mà thôi vậy, đến lúc rồi.

Bảo Hân bật điện thoại của mình lên. Như là trở trêu của số phận vậy tôi thấy số thẳng Bảo ngay lập tức hiện lên.

A Bảo calling.....

Bảo Hân hơi giật mình nhưng cũng bấm máy và nghe.

- Alô! Anh Bảo à
- Em ở đâu vậy? có ở cùng thẳng H không? – Tôi nghe rõ tiếng của thẳng Bảo đang hét lên trong điện thoại đầy lo lắng

76. Chương 76

Bảo Hân rụt rè khi nghe tiếng của thẳng Bảo lo lắng như vậy trong điện thoại.

Tôi nháy mắt cho Bảo hân thì thầm thật nhỏ

- Nói em đang ở nhà ấy.

Bảo Hân nghe lời tôi trả lời rành rọt.

- Em sắp về tới nhà rồi. Anh đang ở đâu vậy? – Bảo Hân hỏi lại.

Thẳng Bảo thở phào có vẻ nhẹ nhõm hơn. Tôi ghé sát vào Bảo Hân và nghe rõ hơn tiếng thẳng Bảo.

- Vậy em có thấy thẳng H đâu không? Tối qua hai đứa em tự dừng đi đâu mất tiêu, gọi cũng không liên lạc được? Bọn em đi đâu vậy?

Bảo Hân ghé mắt nhìn tôi rồi trả lời với thẳng Bảo.

- Hôm qua em đã nhắn cho anh rồi mà, em với anh H đi có việc tiếp đối tác của công ty gấp, họ cần xem một số dự án của công ty mình. Sau đó em về thôi quên sạc điện thoại? Anh không gọi được cho anh H à?
- À Không. Anh không gọi được cho hai đứa em nên lo lắng quá, hôm qua không thấy nó về nhà.
- Em chỉ đi cùng anh ấy một lúc thôi rồi về, anh thử gọi lại cho anh ấy xem.
- Ủ! Để anh gọi, chút nữa anh qua nhà đưa xe cho em để mai em còn đi làm nhé – Giọng Bảo nhát gừng.
- Vâng, anh cứ qua đi, em về bây giờ đây - Bảo Hân mỉm cười, giọng trở lại bình thường hơn chút.
- Ủ vậy anh qua luôn đây.....mà em ăn cơm chưa? – Thẳng Bảo ngập ngừng hỏi
- Em đang ăn cùng bạn nè, giờ về luôn – Bảo Hân khúc khích.
- Ủ... thôi vậy... anh qua luôn đây – Bảo có vẻ thất vọng

- Vâng.

Bảo Hân mỉm cười ngắt điện thoại.

- Nghe giọng thì anh ấy chưa biết gì đâu

- Ủ - Tôi thử phào

- Thôi em về luôn đây không anh ấy đợi – Bảo Hân lưu luyến quay sang nhìn tôi.

- Ủ! Em về đi, mai gặp nhé – Tôi trả lời.

Nhìn dáng Bảo Hân lặng lẽ lên xe taxi đi về, tôi lại chìm trong những suy nghĩ. Thở dài ngao ngán tôi thực sự chưa muốn làm gì hết lúc này. Đi bộ trên đường lúc lâu tôi lại rẽ vào quán trà đá và ình ngắm những dòng người qua lại.

Đầu óc trống rỗng, tôi giở điện thoại ra định xem tin nhắn nhưng thôi kệ, chẳng muốn biết thêm cái gì nữa. Chị trà đá rất ngạc nhiên khi tôi đưa chiếc điện thoại cho chị sau khi bỏ sim ra vứt đi.

- Sao lại đưa chị? – Chị ta hỏi

- Em tặng thôi, chả cần nữa. – Tôi cười

- O... – Chị ta ngạc nhiên

- Coi như ngày lộc của chị đi, về tặng con hay ai cũng được, em chỉ cần ly trà và vài điều thuốc miễn phí – Tôi cười lớn.

Bà chị nhìn tôi như người hành tinh lạ, nhưng chắc có lộc thì tội gì không cầm, mấy khi gặp một thằng điên như tôi chứ. Tôi cầm bao thuốc của chị đưa và lững thững đi trên đường vô định.

Hà Nội vẫn thế, từng mảnh đời bon chen xô bồ, không lúc nào là ngớt tiếng còi xe inh tai nhức óc, những con người cúi kính gắt gỏng chen nhau từng mét một trong giờ tan tầm. Tôi nhìn họ phì cười và tự nghĩ rằng sao họ lại phải khổ như vậy? Sao không biết vui với những gì mình đang có mà phải vội vã? Phải dồn mình vào những trách nhiệm, nghĩa vụ của cửa đời mà rốt cục cũng sẽ chỉ là hư vô..

Tôi cứ thế đi bộ cả chục km về nhà, lúc này đã hơn 9h tối rồi. Tôi vẫn chưa muốn bước vào đó? Nhưng mà tại sao nhỉ? tại sao tôi phải hèn kém như thế chứ? Kệ đời..

- Anh H? – Giọng Quỳnh Thy hốt hoảng sau lưng tôi.

Tôi quay lại nhìn về mặt lo lắng của Quỳnh Thy, em trong bộ quần áo ngắn như phong cách thường ngày, chỉ có là không trang điểm với mặt vẻ như đang nhiều mồ hôi.

- Anh đi đâu mà em không thể gọi điện được thế? – Giọng em vẫn thế đầy lo lắng.

- Vào uống cafe không? – Tôi chỉ vào quán cafe nhỏ bên đường

Quỳnh Thy ngồi đối diện tôi chăm chú nhìn, có vẻ thấy tôi bình thản và không muốn nói nên em cũng không hỏi, chỉ lặng nhìn tôi như vậy.

- Hôm qua anh đi xong không thấy quay lại, mọi người đã rất lo lắng

- Vậy hả? – Tôi tỉnh bơ

- Vâng! Nhất là Khả Vân ấy – Quỳnh Thy thở dài.

- Vậy ư? – Tôi không quan tâm lắm.

- Anh này! Có chuyện gì vậy?

Cuối cùng thì Quỳnh Thy cũng không kìm được, câu đầu em lớn tiếng thất vọng nhưng câu sau lại hỏi tôi đầy quan tâm.

- Chẳng có gì – Tôi thản nhiên.

- Thật không? – Quỳnh Thy nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Thật – Tôi nói rồi cúi xuống nguẩy nguẩy ly cafe.

Quỳnh Thy thở dài nhìn tôi đầy ngao ngán, chẳng buồn uống lấy một ngụm nước nào từ đầu tối giờ.

- Hôm qua em đã gặp chị ấy?

- Ủ! – Tôi vẫn lạnh nhạt

- Anh không muốn biết ai à? Hay là anh đã biết

- Anh không biết – Tôi lững lờ.

Quỳnh Thy nhìn thái độ của tôi rồi chậm rãi.

- Em đã gặp chị, chị P. Vợ anh đi cùng lão ấy

Quỳnh Thy vẫn nhìn thẳng vào tôi, từng từ một em nhả ra muốn dò phản ứng của tôi, nhưng tôi nào có cảm thấy gì, tôi vô cảm. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm dòng người, cầm cốc cafe mà nuốt lấy thứ nước đắng ngoét.

- anh không cảm thấy gì à? – Quỳnh Thy vẫn tiếp tục xoáy vào tôi.

Tôi quay lại nhìn Quỳnh Thy, thấy buồn cười vì cái sự quan tâm lo lắng thái quá của em, tôi thản nhiên

- Em nói ai vậy? anh không quen người đó.

- Anh... – Quỳnh Thy sững sốt nhìn tôi, tôi chưa bao giờ thấy em ngạc nhiên như thế.

- Người em thấy anh không quen, còn người em nói chết lâu rồi.

Tôi vẫn mỉm cười, nụ cười không chút gượng gạo mà nhả ra từng lời từng chữ. Quỳnh Thy thấy thái độ tôi như thế thì im lặng, cúi xuống, tôi không hiểu em sao nữa. Sau rồi em cũng bắt chước tôi ngoảnh ra ngoài cửa sổ nhưng không như tôi, em khẽ nhắm vào khóe mắt quệt đi. Vậy là vừa rồi em khóc ư?

Cốc cafe tôi cũng đã uống xong, rất nhanh. Tôi mỉm cười đứng dậy đặt tay lên vai Quỳnh Thy, cười nhẹ với em.

- Lại mít ướt rồi. Thôi mình về đi. Mà chỉ mình em thấy thôi à?

- Vâng, Em đi theo lão bóng mượt kia thì thấy lão ta ra ngoài cửa đón chị ấy. Sau đó anh Bảo gọi em vào nên sau em chẳng thấy anh và mấy người ấy nữa. Lo quá nên em gọi anh mà không được.

- Việc gì mà phải lo chứ? – Tôi cười nhẹ.

- Anh ác lắm – Quỳnh Thy đâm vào ngực tôi khi đứng dậy.

Tôi bật cười vui vẻ khoác vai Quỳnh Thy, ra trả tiền rồi đi về nhà.

- Mày đi đâu vậy? – Thăng Bảo gầm lên khi thấy tôi.

- Thăng điên, tao đi với lão Y ấy, lão ấy đang nghiên cứu cái dự án ở công ty nên phải ra tiếp gặp – Tôi tỉnh rụi

- Rồi sau đó? – Nó nghi ngờ

- Thì sau đó lão mời đi giải trí, gọi các em ra tiếp tới tận 6h sáng mới xong, tao say quá ngủ ở nhà nghĩ quên mẹ nó mất

- Điện thoại của mày đâu sao không liên lạc được.

- Thì bị mấy em cầm lấy xin số, rồi vui quá *** biết nó ở chỗ nào nữa

- Thế là mất à? – Nó hỏi

- Ủ! Mày còn cái số nào không vứt tao cái, mà cái số 1414 của mày được đấy, cho tao nhé.

- Ồ! Thích thì dùng, dùng số ấy đen bỏ mẹ

- Đen mày lộc tao – Tôi cười hề hề.

- Thôi đi tắm đi thằng dở - Nó nạt.

Tôi chui vào phòng tắm tẩy rửa chút bụi trần nhưng hình như không sạch lên tí nào, chỉ thấy mình sáng khoái hơn, có chút gì đó chạy rần rần quanh người cùng làn nước khiến tôi phần khích.

Tôi khoác lấy cái áo lên vai ra ngoài phòng khách ngồi xem tivi.

- Thằng Bảo đâu rồi em? – Tôi hỏi Quỳnh Thy

- Đi mua thuốc rồi, vẫn như mọi khi

- Bố khỉ! Có bao thuốc ở trong túi anh mà không biết – Tôi càu ràu

- Ừ

- Sao thế? – Thấy giọng Quỳnh Thy hơi lạ, tôi quay sang hỏi

- Anh gọi cho chị Vân chưa?

- Ồ... mà có máy đâu mà gọi

- Anh gọi đi, chị ấy lo lắng cho anh lắm đấy, hôm qua ngồi với tụi em chị ấy hỏi anh suốt, cứ thấp tha thấp thỏm.

- Thế à? – Tôi cười nhạt

- Ừm..

- Mà đưa điện thoại đây

Quỳnh Thy vào phòng lấy điện thoại rồi vứt thẳng cho tôi.

- O cái con này! – Tôi bắt lấy cái điện thoại của Quỳnh Thy ném cho

Nó chẳng nói chẳng rằng đi thẳng vào phòng, đóng sập cánh cửa lại. Vậy là ngoài Quỳnh Thy thì hôm qua mọi người vẫn chưa biết gì, có chăng là chỉ nghi ngờ đôi chút việc biến mất giữa tôi và Bảo Hân, nhưng chắc sau mấy lời của tôi và Bảo Hân thì cái nghi ngờ ấy không hẳn mất nhưng cũng xẹp đi đôi chút rồi.

- Alo, anh H đây

- Anh H? Sao em gọi anh mãi không được thế? Anh làm em lo quá – Giọng Khả Vân lo lắng hét lên.

- Hi! Anh chỉ bị mất điện thoại thôi mà – Tôi cười

- Thì phải gọi về chứ? Anh có biết em lo thế nào không?

Giọng Khả Vân sụt sịt trong điện thoại khiến lòng tôi trùng xuống, hình như em lại đang khóc.

- Này ngốc! Anh chỉ bị mất điện thoại với say quá mới dậy thôi mà – Tôi trầm lắng.

- Anh không sao đâu, em yên tâm nhé – Tôi tiếp lời.

Giọng Khả Vân đỡ sụt sịt hơn đôi chút nhưng vẫn còn nghẹn ngào lắm, tôi nghe em nói qua điện thoại.

- Em nhớ anh, em muốn gặp anh – Em nghẹn nghẹn.

- Anh cũng nhớ em – Tôi cố gắng trầm giọng..

- Anh gặp em được không? – Giọng Khả Vân lại nức nở.

Tôi ngó đồng hồ đã hơn 10h rồi. Thở dài một tiếng tôi nhắc nhẹ em.

- Khả Vân! Anh bảo này... – Tôi dụ giọng lại

- Vâng! – Khả Vân nghẹn nghẹn

- Bây giờ muộn rồi, mai chúng ta gặp nhau được mà.. giờ anh hơi mệt, tại say quá

- Vâng, anh bị ốm à? – Giọng Khả Vân lại lo lắng.

- Ủ! Đầu đau như búa bổ, chắc tại rượu em ạ - Tôi nói giọng mệt mỏi.
- Vậy anh nghỉ đi nhé, mai em call, mà anh rượu chè ít thôi – Khả Vân giận dỗi.
- Ủ! Tiếp khách mà chứ anh có muốn uống đâu – Tôi ngọt ngào trấn an em.
- Vậy anh nghỉ đi nhé
- Ủ, ngủ ngon em nhé.

Tôi đang định cúp máy thì tiếng Khả Vân lại vang lên.

- À anh ơi!
- Ôi! Sao em? – Tôi hỏi cố giấu mình hơi ngán ngẩm.
- Em yêu anh.

Khả Vân cười hì hì rồi cúp máy không để tôi nói gì nữa.

Tôi mỉm cười trước trò trẻ con của em. Lòng lại trống rỗng, tivi chả có gì ngoài mấy con bé lòe loẹt hát mấy bài thị trường, nhưng tâm trạng thế này tôi nghe mấy loại ấy lại hợp. Tôi nhắn tin cho Bảo Hân:

“Mọi chuyện ổn, chúc em ngủ ngon

Ps: Không phải nhắn lại đâu”

Tiếng nhạc đơn điệu làm cơn buồn ngủ ập đến và thằng Bảo phải gọi tôi dậy bắt tôi vào phòng, không cho ngủ ở salon nữa

77. Chương 77

Buổi sáng tinh mơ tôi dậy sớm ngắm ánh bình minh, ra ban công uể oải người vãi phát cho nó khỏe bất chợt tôi nhìn xuống chậu hoa của Quỳnh Thy.

Cái con bé này bao nhiêu loài hoa không chọn lại đi chọn cái hoa xấu hoắc màu đỏ như máu ấy, nhìn tôi đã chẳng có mấy thiện cảm rồi.

Không khí mát lạnh phả vào mặt khiến tôi dễ chịu. Thăm nghĩ lại ngày hôm qua tôi phì cười, cái cảm giác ngủ cùng Bảo Hân thật tuyệt, ít nhất là từ trước tới giờ tôi chưa làm tình với một ai đó đẹp như em. Em đúng là như một thiên thần vậy, ngây thơ trong cái chuyện ấy. Cái cảm giác em lú lú lấy tay che lấy bầu ngực tròn, cái thân thể trắng ngọc rực rỡ hơn cả cái ánh đèn ấy hiển hiện trước mắt làm cho tôi cảm thấy nóng người.

Thường thì buổi sáng rất tốt cho việc làm tình, tôi không lạ khi thấy bản năng tôi tự nhiên đòi hỏi như vậy.

- Nghĩ gì mà tùm tùm thế ông anh? – Tiếng Quỳnh Thy như ma giật sau lưng khiến tôi nẩy mình.
- Con dở, làm tao giật cả mình – Tôi càu nhàu.
- Mới sáng sớm ra đã ra đây ngồi ngắm sương, không chuẩn bị mà đi làm đi
- Hâm à? mới hơn 6h sáng. Nhìn thằng anh mày còn quay quắt trong chăn kia kìa – Tôi gằn giọng.
- Hừm! Nhìn vẻ mặt ông anh em nghi lắm – Quỳnh Thy ngó tôi lom lom
- Thôi đi con dở. Chỉ suy nghĩ linh tinh.

Tôi lau bầu rồi đi vào phòng thay quần áo. Thằng Bảo vẫn nằm chết trương và tôi cũng như mọi khi phải túm cổ lúi nó dậy, và như mọi khi lúc nào nó cũng la lên oai oái.

- Tao đeo dây dậu, dậy gì mà sớm thế
- Mới hơn 6h, cho tao ngủ thêm 30p nữa
- Thằng điên, muốn ông mày đập cho trận không hả

- Thôi tao xin mày, cho tao 5p thôi

- Con lạy bố, con dậy đây

Cuối cùng thì nó cũng dậy và như mọi khi kèm theo những tiếng chửi rửa tới tận khi nó đóng cửa phòng tắm.

- Mày đi đâu về đấy?

Tôi hỏi Quỳnh Thy khi nó lách kích mang về một ít đồ ở ngoài cửa.

- Thì mấy khi dậy sớm em xuống mua đồ ăn sáng cho cả ba anh em mình luôn.

- Ờ hay? Món gì đấy? – Tôi dòm vào cái túi.

- Bánh cuốn. Anh ngồi bàn chờ đi. Lắm chuyện.

Nó hừ tòi cái rồi vào bếp sắp đồ ra đĩa. Tôi và thằng Bảo ngồi vào bàn một lúc thì nó đã mang ra đủ hết rồi.

- Em Khả Vân xinh nhỉ? – Thằng Bảo vừa nhồm nhoàm vừa nói

- Hả? – Tôi trợn mắt.

- Hả cái gì? tưởng mày quen – Thằng Bảo ố người nhìn tôi.

Chết thật, giờ tôi mới nhớ ra sự liên quan rắc rối trong buổi party đó. Tôi chẳng nói gì chỉ im lặng nhai.

- Em ấy tươi thật, hát lại hay nữa, mày làm thế nào mà quen em nó thế? – Thằng Bảo hóm hỉnh nhìn tôi cười đều.

- Ồ thằng này hay nhỉ? Không ăn nhanh bố ăn hết bây giờ. – Tôi cầu nhàu rồi lấy đĩa chìa sang đĩa của nó.

- Bỏ cái đĩa ra khỏi đĩa tao.

Thằng dở Bảo tham lam rút ngay cái đĩa lại, nó luôn háu ăn như thế, cái bản mặt của nó làm tôi phì cười nhưng lại nghiêm ngay lại vì nó nhăn nhó nhìn lại tôi:

- À tao biết rồi – Nó tùm tùm.

Về mặt của nó làm tôi ngó ngay sang Quỳnh Thy nhưng thấy Quỳnh Thy le lưỡi hơi lúc lắc đầu nên chắc không phải. Chắc lúc đó em chỉ ngồi cùng bàn với Bảo và hỏi Quỳnh Thy về tôi nên nó suy luận vậy. Tôi đoán như thế vì Quỳnh Thy trông vậy nhưng không phải kẻ nhiều lời.

- Kệ mày. Ăn nhanh không còn đi, khéo Bảo Hân đang chờ cafe đấy – Tôi đánh lạc hướng.

- Ừ nhỉ!

Nhắc tới Bảo Hân là thằng này mắt sáng lên ngay, nó ngồm ngoàm đúng ba phút là hết sạch luôn cả đĩa bánh cuốn, lần này nó khoát tay tôi đứng dậy.

- Nhắc tới người đẹp là xoắn hết cả lên – Quỳnh Thy bĩu môi.

- Ồ! Mày đẹp như người ta đi xem nào – Thằng Bảo nhăn nhó

- Xời! Anh không có cơ hội đâu, nhất gái bỏ xừ - Quỳnh Thy châm chọc

- Kệ tao, chân thành là trên hết, có mày giúp lo gì không được. Nhé!

Nó nhăn nhó vỗ vai tôi làm tôi chột dạ. Quỳnh Thy thì ngúc ngoác cái đầu cười đều. Tôi nghĩ kể ra Quỳnh Thy nói cũng có lý.

Nhưng nó đã lắm. Chẳng có ai ngồi ở quán cafe chờ chúng tôi cả. Thằng Bảo sốt ruột đứng lên ngó xuống rồi quay sang hỏi tôi.

- Thế hôm nay em ấy không xuống à?

- Ai biết – Tôi nhún vai tỉnh rụi

- Haizz

Thằng Bảo thở dài thườn thượt ngồi xuống cạnh tôi tu ực cốc cafe. Nó ôm mặt bắn khoản ra chiều suy nghĩ lăm..

- Hôm qua em ấy đi chơi, không biết liệu có đi với anh chàng nào không nhỉ?

- Không. – Tôi đột nhiên phát ra.

Thằng Bảo quay sang nhìn tôi ngạc nhiên, nó chăm chú làm tôi hơi chột dạ và tự trách mình ngu dại. Cố gắng về mặt bình thường tôi cũng quay sang nhìn nó.

- Sao nhìn tao dữ vậy?

- Vậy sao mày biết? – Nó hỏi

- Tao có ngu đâu mà không biết, hôm qua đi cùng tao tiếp ông Y một lúc sau thì mẹ hay bác dì gì đó kêu đến chơi. Thế là em nó phải về thôi.

- Thật hả? – Thằng Bảo hơi nghi ngờ

- Ồ! Thế nên tao với ông Y mới dịp đi kara thả phanh chứ, có em ấy ở đấy thì trời dám.

- Ồ há – Thằng Bảo tin sái cổ

- Còn không! Thằng điên.

Thằng Bảo quay mặt nhìn ra đường lẩn tẩn suy nghĩ, tôi thì thở phào trong bụng vì đã thoát nạn cái tội vạ mồm. Tôi nhấp một ngụm lớn cafe nhằm ép cái trống ngực đang đập thình thình xuống rồi nhìn ngấm thằng Bảo, dáng vẻ như một kẻ si tình nhớ người yêu.

- Này! – Tôi gọi thằng Bảo

- Gì mày – Nó buồn xo

- Sao mà như người mất hồn thế?

- Thì mày xem, sáng nào tao cũng chờ để được uống cafe cùng em nó, chứ cả ngày ngoài lúc này và buổi trưa thì có gặp được đâu. Bảo Hân lúc nào chả dính với không sếp Anh thì là mày.

- Haizzz – Tôi thở dài

- Thở dài cái con mẹ mày í – Thằng Bảo cáu.

- Kệ tao, mà buổi trưa mày gặp cũng được chứ sao.

- Tí nữa tao đi ra công trình đến tận chiều rồi – Nó ngán ngấm.

- Ồ! Xui nhỉ - Tôi cười hề hề.

Nó tiếp tục cái vẻ mặt thiếu não nhìn ra ngoài đường. Tôi tính mặc kệ nó nhưng thế nào chỉ một lúc sau không chịu được, lại quay ra hỏi.

- Bảo này – Tôi mềm giọng

- Ủ - Mắt nó vẫn nhìn ra ngoài kia mà chẳng biết ngấm ai.

- Tao hỏi thật mày nhé, mày thích Bảo Hân thật à? – Tôi dè dặt.

- Ủ! Không chỉ thích, tao nghĩ là yêu ấy – Nó thủng thẳng.

- Mẹ! thằng điên – Tôi chửi

Đáp lại tôi là một tiếng thở dài ngao ngán, nó chẳng buồn chửi lại tôi nữa. Cái thằng này hôm nay lạ thật.

- Mày nói thật chứ? – Tôi dè dặt

- Ủ. Thật chứ đùa gì đâu – Nó thở dài

- Sao mày nghĩ là yêu, thế nào là yêu? Mày cảm thấy thế nào? – Tôi hỏi nó liên tục.
- Tao chẳng biết nữa – Nó lại thở dài
- Sao lại chẳng biết? – Tôi trợn mắt
- Thì ngay từ đầu gặp tao đã thấy thế rồi
- Người như em ấy thì ai mà chẳng thích – Tôi cướp lời
- Không phải thế đâu, tao không nói về ngoại hình
- Thế cái gì? – Tôi sốt ruột
- Không biết nữa. Tao thấy, à mà không, cảm thấy em ấy trong lành như một giọt sương vậy, không chút vẩn đục. Đâu phải vô lý mà tao gọi em ấy là nữ thần đâu – Mắt thằng Bảo long lanh khi nói về Bảo Hân
- Mày cảm thấy thế thật à? – Tôi hỏi chậm rãi.
- Ừ! Đây là ban đầu, còn càng ngày càng rõ hơn, tao nhận thấy thế

Tôi ậm ừ cho cái thằng si tình này nó bớt nói nhưng vừa đưa cốc cafe lên miệng tính cho đỡ nhạt miệng thì thằng Bảo quay sang tôi nhìn rồi lại quay ra phía đường.

- Tao cảm thấy em ấy mong manh đến mức mà nếu ai đó làm cho Bảo Hân phải đau khổ, chắc tao không tha thứ được mất – Nó lại thở dài.

Một thoáng ý nghĩ là nó đang nói về tôi nhưng tôi nhìn dáng vẻ và ánh mắt của nó thì không phải.

- Sao tự dưng lại nghĩ vậy? – Tôi hỏi
- Thì hôm qua ấy!
- Hôm qua làm sao? – Tôi bực mình
- Lúc trả xe cho Bảo Hân, tao nhìn thấy mắt em nó rất buồn, hình như vừa khóc sưng cả mắt lên, mọng hết cả.
- Thật à? – Tôi ngạc nhiên.
- Ừ! Tao tính hỏi nhưng không tiện, với lại trời nhập nhoạng mà em nó đứng ở chỗ tối nên tao để ý thế thôi, không chắc lắm
- Ừ!

Tôi định nói “chắc mày nhìn lầm” nhưng kịp ngậm miệng lại. Bảo Hân làm việc gì mà phải khóc nhỉ. Thật lạ! Mà thôi mặc kệ, tôi chẳng quan tâm. Nhưng thằng Bảo thì hôm nay dường như có nhiều tâm sự, hay là tôi cảm thấy thế nhỉ? Nó vẫn tiếp tục.

- Bảo Hân không đáng bị khóc, em ấy không đáng.. – Thằng Bảo lẩm bẩm.
- Mày điên vừa thôi, si tình thì cũng vừa vừa thôi chứ.

Tôi bực mình nói với nó, thằng này trước nay chưa hề như vậy, có lúc nào đó nói về bọn con gái thì nó cũng chém gió như tụi tôi vậy, cũng con này con kia, con này ngực nhỏ nhưng da trắng, con kia ngực to nhưng đùi lại đen... Vớ vẩn như vậy ấy.

- Kệ tao! Nó thở dài.

Ngán ngẩm với cái điệu thở dài của nó từ sáng tới giờ tôi tức mình cộc lốc.

- Mày thích thì cứ tán, chén được thì chén
- Mày nói thế là ý gì? – Thằng Bảo mắt long lên nhìn tôi.

Tôi nhìn nó, ánh mắt của một kẻ lụy tình khiến tôi chán đến tận cổ.

- Đàn bà, họ không đáng được như thế? – Tôi cười nhạt.

- Mày nói về Bảo Hân? – Mắt nó trợn ngược

Tôi nhếch mép nở nụ cười ruồi nhìn thẳng vào mắt nó nhấn mạnh từng chữ một.

- Đàn bà họ không xứng! Rồi cuối cùng cũng chỉ là con số không hết

- Mày...

Tiếng cười khùng khục của tôi trong cổ họng khô khốc. Thành Bảo mắt nó dịu lại nhìn tôi đầy thương cảm.

- Tao không nghĩ ai cũng như vợ mày – Nó lại thở dài.

Tôi nhìn thẳng vào mắt nó rồi đứng dậy vỗ vai nó kêu bộp một tiếng nhẹ.

- Nghe này! Tao không có vợ, tao chẳng có con đàn bà nào hết, rõ chưa?

- Mày điên rồi

Thành Bảo nhìn tôi sững sốt, tôi mặc kệ vỗ vai nó rồi rảo bước đi qua đường để lên phòng, trước khi đi tôi vút lại một câu sau lưng, tay vẫy vẫy chào nó.

- Nhớ trả tiền nhé.

Từng bước chân nhanh chóng của tôi đưa tôi đến cửa phòng làm việc. Bảo Hân đang ngồi ở máy tính, nhìn thấy tôi em mỉm cười vui vẻ, ánh nhìn lại lóe lên tia sáng.

- Sếp Anh đến chưa em? – Tôi nhìn Bảo Hân mỉm cười.

- Chưa. Anh tới sớm thế? Anh không uống cafe à? – Bảo Hân mỉm cười.

- Anh có ngồi đấy nhưng chờ mãi chẳng thấy em nên lại lên đây, cafe cũng chẳng ngon nữa

Tôi mỉm cười, còn 15 nữa mới tới giờ làm việc. Bảo Hân xấu hổ trước lời khen của tôi nên hơi cúi mặt xuống

- Hi! Vậy anh uống nữa không? – Bảo Hân thờ ơ

- Có chứ, pha cho anh một cốc nhé, chỉ cafe của em mới làm cho anh tỉnh lại được.

Tôi nhấc nhở rồi bước vào phòng mình, bật máy tính lên check tí Otofun. Năm phút sau đã thấy Bảo Hân gõ cửa rồi bưng ly cafe vào.

- Không khép cửa phòng của sếp à? – Tôi cười

- Hi, Rõ.

Bảo Hân khẽ khép cửa phòng lại. Em bưng ly cafe đặt lên bàn của tôi rồi cũng giả vờ.

- Cafe đây thưa sếp.

Tôi đặt bàn tay lên tay em, cầm chặt lấy không cho Bảo Hân rút ra, cốc cafe đặt xuống hơi mạnh kêu “cạch” một tiếng.

Bảo Hân ngưng nghịu trước hành động của tôi. Em không dám nhìn mặt tôi

- Anh.... – Bảo Hân ngập ngừng.

Tôi không trả lời kéo em lại đặt lên môi em một nụ hôn thật sâu. Bảo Hân hơi giật mình nhưng trước sức mạnh của tôi em không thể thoát ra được. Cái lưỡi của tôi lại tiếp tục hoạt động khua cái vị ngọt trong miệng em làm em không thể cưỡng lại.

Tôi ôm sát Bảo Hân vào lòng, đặt tay lên đáy lưng mà kéo vào thật chặt, hai cơ thể như dính chặt vào nhau làm tôi lại có thể cảm nhận cái run rẩy của em.. Khẽ thả đôi môi em ra còn bàn tay tôi vẫn giữ em thật chặt.

- Em thích son môi mùi dâu tây, anh biết rồi nhé – Tôi mỉm cười

Bảo Hân xấu hổ đấm nhẹ một cái vào ngực tôi rồi vòng tay qua tôi cũng ôm thật chặt.

- Vậy nhớ mua cho em son môi dâu nhé – Tôi nghe thấy tiếng cười nhẹ của em.

- Ừm.

Tôi nâng cằm Bảo Hân rồi từ từ cúi xuống.. thật gần..

- Anh không định..... – Bảo Hân hốt hoảng.

Tôi không trả lời mà tiếp tục cho em chìm đắm thật sâu vào một nụ hôn ướt át.

78. Chương 78

Tôi nhận thấy cơ thể Bảo Hân run lên từng chập, người em chủ động ép chặt vào người tôi, hơi thở trở nên ngắt quãng.. Mím cười như thể đạt được mục đích tôi khẽ đẩy em ra một chút, tay tôi vén ngang mái tóc của em.

- Hi! Anh có định làm gì đâu! Anh chỉ muốn chào buổi sáng với em bằng một nụ hôn thôi mà. – Tôi trêu em

Bảo Hân ngượng ngịu ôm chặt lấy tôi, ép sát thêm chút nữa đầy tỉnh cảm.

- Anh làm em phải tô son lại rồi đây này.

- Vậy mai em em đừng tô son nữa nhé – Tôi nháy mắt

- Ờo! Sao thế được – Bảo Hân nhăn mũi

- Hi. Em không cần thế đâu, anh muốn có vệt ngọt của mùi dâu tây trên môi em. – Tôi cười hì hì trêu Bảo Hân.

Khi Bảo Hân khép cửa lại và ra ngoài tôi đoán chắc em sẽ chạy ngay vào phòng vệ sinh mà tô lại son môi cũng như chải lại mái tóc đang có vài sợi lệch của mình. Tôi bình thần ngồi xuống bàn và dồn tâm trí vào những đồng hồ sơ trước mặt.

Công việc quả là thú vị, được tính toán và kiểm soát những dự án thế này làm tôi trở nên phấn khích, tôi thấy mình như là một người quan trọng vậy, cái ham muốn được làm thôi thúc khiến tôi làm việc mãi tới tận gần trưa, chỉ đến khi sếp Anh vào phòng và tỏ ra rất hài lòng với tiến độ của tôi thì tôi mới dừng lại.

- Vậy là được gần 1/3 rồi nhỉ? Cậu làm việc hiệu quả lắm – Sếp tươi cười.

- Cái này cũng đơn giản mà sếp, nó đúng vào sở trường của em – Tôi cười

- Đầu tuần nhận được bấy nhiêu thế này thì cuối tuần khéo lại thêm một cuộc chiến tranh nữa nhỉ? – Sếp nháy mắt

Tôi cười hì hì. Quả đúng vậy, càng nhiều cái phát hiện ra thì việc giải trình khiến ấy ban quản lý cộng với các bộ phận liên quan sẽ mệt nghỉ thôi, dù sao thì tôi vẫn chưa thấy điểm sáng nào cả trong cái mớ này, có vẻ như đêm tối vẫn còn dài lắm mà cái chúng tôi cần là giải pháp và thời gian.

- Cậu nghĩ thế nào về tình huống xấu nhất sắp tới? – Sếp Anh đột nhiên trầm tư hỏi.

- Em cũng không biết, thực ra chúng ta đang lâm vào thế rất rắc rối... – Tôi thở dài.

- Đúng vậy, tôi vừa nhận báo cáo của phòng tài chính, mọi chuyện không có tiến triển gì cả.

- Có vấn đề hả sếp?

- Ngân hàng vẫn chưa cho chúng ta vay, tình trạng tồn kho hàng khiến họ cảm thấy bất an, và họ cũng nghe phong thanh việc chúng ta nguồn vốn lưu động của ta gặp vấn đề

- Nhanh thật – Tôi lầm bầm

- Ừ! Chúng ta chỉ kỳ vọng vào việc bán dự án, mà việc này khá mông lung.

- Còn cách nào không nhỉ? – Tôi như tự hỏi chính mình.

- Chưa biết được, việc này..

Tôi thở dài. Cảm thấy hơi bất lực.

- Trưa cậu rảnh không? Đi ăn cùng tôi.

Sếp Anh mỉm cười quay sang hỏi tôi, và tất nhiên là tôi không thể từ chối.

Ngồi trên con Merc của sếp tôi cảm thấy thư thái và êm ái, dù sao thì Merc nó hơn đứt con xe cũ của tôi mà tôi đã bán.

- Cậu thích Merc không? – Sếp đột nhiên hỏi.

- Ngồi vậy thì em thích, nhưng nếu ngồi ở vị trí anh thì em thích Bim hơn – Tôi cười.

- Ủ! Haha – Sếp cười

Sếp Anh giờ trong mắt tôi không còn vẻ lạnh lùng và khoảng cách như ngày đầu nữa, khá thoải mái và vui vẻ.

Lúc này điện thoại của tôi lại đột nhiên có tin nhắn, , chẳng lẽ là của.... tôi bật mở ra xem nhưng không phải. Tin nhắn của vợ tôi.

Vợ: “Tôi đã chuyển 150tr là 1 nửa số tiền tiết kiệm vào tài khoản riêng của anh. Anh kiểm tra nếu chưa nhận được thì báo tôi”

Tôi nở trên môi một nụ cười lạnh. Sòng phẳng gớm, tôi nghĩ. Dù sao thì chúng tôi cũng đi đến bước đường cùng rồi, lại đang hết tiền nữa, may thật.

Sếp anh hơi ngó tôi cái rồi lại tập trung vào lái xe.

- Hình như cậu có gì đó không vui? – Sếp hỏi nhỏ

- Không có gì đâu sếp, chuyện linh tinh ấy mà.

- Ừm. – Sếp hơi thở dài.

Tôi chẳng nói gì, chỉ cảm thấy lòng trống rỗng và cổ họng khô khốc.

- Tôi thường không quan tâm đến chuyện riêng của người khác nhưng hình như Chiến có biết cậu.

- Tôi không quen anh ta – Tôi lạnh lùng

- A

Sếp Anh hơi bật ra tiếng nhỏ trong cổ họng rồi im lặng quan sát vẻ mặt của tôi. Chắc hiện giờ vẻ mặt tôi hơi đanh lại nhưng tôi cũng chẳng thể làm nào khác hơn, tôi nhìn chăm chăm vào phía trước như một kẻ bất cần đời.

Sếp im lặng dẫn tôi đi gặp một người bạn. Anh này được sếp giới thiệu tên là H, trùng với tên tôi nhưng là một chuyên gia đầu ngành về tài chính, nói là bạn nhưng hơn chúng tôi tới gần 20 tuổi.

- Các anh đã nghĩ tới phương án cổ phần hóa chưa?

Ông ta nói khi nghe sếp Anh nói xong về tình trạng công ty. Tôi và sếp Anh ngó người khi quay ra nhìn nhau.

- Nhưng cổ phần hóa thì phải định giá, rồi phải minh bạch hóa thông tin, rồi... thường thì người ta cổ phần hóa khi cần vốn rót đầu tư chứ để tránh... thì.. – Tôi ngập ngừng.

- Tôi đâu nói lên sàn đâu, chỉ cần các anh xin được cơ chế cho phép cổ phần hóa công ty và chọn đối tác chiến lược tôi có thể giới thiệu cho các anh vài mối. Việc này đối với Tiến Anh tôi nghĩ là quá dễ - Ông ta quay sang nhìn Tiến Anh mỉm cười.

Tiến Anh trầm ngâm một lúc rồi đánh trống lảng sang chuyện khác, chúng tôi ngồi ăn cơm và uống cafe không thể dă động gì đến công việc nữa. Riêng việc này tôi nghĩ Tiến Anh khá giỏi, anh ta hỏi ông H từ việc con du học cho đến chọn ngành rồi cả việc vợ ông ấy và ông H nên ăn gì để giữ sức khỏe nữa.

- Việc cổ phần hóa sếp nghĩ sao? – Tôi hỏi khi chúng tôi lên xe đi về công ty.

- Không nghĩ nữa – Sếp lạnh nhạt.

Tôi im lặng không nói gì nữa. Chúng tôi về công ty thì cũng mới chỉ có 2h hơn. Bảo Hân nhìn chúng tôi mỉm cười, khẽ nháy mắt với em một cái tôi lại chui tọt vào phòng mình.

Buổi chiều buồn và cũng mất hứng làm việc, tôi ngồi chịu trận dành nhắn tin cho Bảo Hân qua skype, mặc dù em đang ở ngoài cửa phòng tôi

Tôi: “anh thèm cafe :)”

Bảo Hân: “em pha anh ra ngoài lấy nhé”

Tôi: “mang vào phòng cho anh đi”

Bảo Hân: “Không, sợ lắm”

Tôi: “Sợ gì chứ” – Tôi trêu

Bảo Hân: “Còn hỏi nữa, mà trưa nay em ăn cùng anh Bảo”

Tôi: “Sao? Có chuyện gì không?”

Bảo Hân: “Chẳng có gì, nhưng trông anh ấy buồn lắm”

Tôi: “Bảo nó buồn à? Chuyện gì em biết không?”

Bảo Hân: “Em không biết, anh ấy chẳng nói gì”

Tôi: “Hay tại nó thích em nhỉ?”

Bảo Hân: “Chắc không phải đâu..”

Tôi: “Em nghĩ Bảo biết chuyện anh em mình không?”

Bảo Hân: “Chắc không biết, mà nếu biết cũng chẳng sao”

Tôi: “Em không sợ ư?”

Bảo Hân: “Có gì mà em phải sợ chứ?”

Tôi: “Anh có vợ rồi” – Tôi type dòng này thản nhiên

Bảo Hân: “Em không cần biết, mà người đó không phải là vợ anh”

Tôi: “Sao em lại nói thế? Vợ thật đấy” – Tôi nhún cười

Bảo Hân: “Nếu là vợ sẽ không bao giờ như thế..”

Tôi: “Nhưng vẫn là vợ anh”

Bảo Hân: “Vợ hay chồng, chỉ là một cái tên gọi, cái quan trọng thì anh và chị đã không còn” – Bảo Hân vẫn đang typing.

Tôi: “Em tự tin vậy sao?” – Tôi ngắt ngang.

Bảo Hân: “to live is to fight mà anh” – Bảo Hân ngừng gõ đợi tôi trả lời xong mới type dòng này, kèm theo là một biểu tượng mặt cười.

Tôi: “Vậy em muốn làm vợ anh không?” – Tôi hỏi

Tôi thấy trên màn hình máy tính Bảo Hân cứ đang typing rồi lại dừng, rồi lại typing, rồi lại dừng.. Sau rồi em nói:

Bảo Hân: “là vợ cũng được, không cũng chẳng sao, chỉ cần anh quan tâm đến em là đủ rồi”

Tôi bật cười, gõ lại dòng trả lời Bảo Hân:

Tôi: “Em ngây thơ quá, nhưng anh thích em vì điều đó” – Sau rồi tôi gõ tiếp Tôi: “Anh không hứa làm cho em hạnh phúc đâu”

Bảo Hân: “Hạnh phúc là do con người ta tự cảm nhận, không phải cố làm là được, em đang hạnh phúc rồi”

Bảo Hân trả lời tôi rất nhanh làm tôi cảm thấy trong lòng có chút gì đó hối lỗi, chỉ một chút thôi rồi qua thật nhanh, đàn bà luôn là thế mà, lời nói cũng chỉ là lời nói mà thôi..

Bảo Hân: “tôi nay anh rồi không?” – Bảo Hân hỏi

Tôi: “Anh bận mất rồi, để mai đi”

Bảo Hân: “Anh bận gì thế?”

Tôi: “Em hỏi làm gì, thôi anh làm việc đây” – Tôi lạnh lùng.

Bảo Hân: “Ừm, anh làm việc đi”

Có vẻ cảm nhận có vẻ gì đó cam chịu trong lời này nhưng mà thôi mặc kệ, cũng đơn giản, đàn bà thường thế với người đàn ông đầu tiên của đời họ, không lạ bởi vì tôi đã quá quen rồi.

Buổi chiều khi vừa dắt xe ra khỏi cổng công ty thì có điện thoại của Quỳnh Thy, tôi dừng lại bỏ mũ bảo hiểm ra nghe vì nghĩ có chuyện gì đó.

- Aloo! Quỳnh Thy à

- Vâng! Em đây... – Giọng Quỳnh Thy tự nhiên nhỏ lại

- Sao thế? Có chuyện gì mà gọi cho anh – Tôi cười

Quỳnh Thy im lặng một lúc lâu, tôi thấy hơi ngạc nhiên với con bé này, sau rồi nó nói độp ra một câu rồi tắt máy luôn.

- Anh mở mail ra xem, em gửi trong đó rồi.

Tôi thử người ra trước câu úp mở của Quỳnh Thy, điện thoại này thì không thể xem được tôi ngẫm nghĩ liệu mình có nên không vì ra khỏi cổng công ty rồi, chút nữa lại gặp Khả Vân nữa.

Nghĩ mãi, nghĩ mãi cuối cùng tôi tặc lưỡi quay trở lại cơ quan, mở cửa bước vào phòng mình. Chú bảo vệ hơi lạ khi nhìn thấy tôi.

- Cháu vào lấy tài liệu – Tôi mỉm cười.

Tôi mất một lúc mở máy tính lên, tay hơi run run khi thấy bức mail mà Quỳnh Thy gửi cho tôi, bức mail với tựa đề “gửi anh”

Tôi lặng lẽ click mở hộp mail lên.

“Gửi Anh

Thật khó nghĩ là em không biết nên gửi bức mail này cho anh không? Thực ra chuyện này chẳng liên quan gì tới em cả nhưng trên danh nghĩa anh là một người mà em rất quý em vẫn phải thấy mình có trách nhiệm gửi cho anh.

Có thể anh nghĩ em là đùa nhiều chuyện, có thể anh nghĩ em là kẻ lảm lời nhưng em vẫn phải cho anh biết.

Anh còn nhớ lần trước em đã nói với anh điều gì về Khả Vân không, em nói cô ấy không tốt, lúc đó anh đã không nghe em, em đã mất thời gian để tìm hiểu lấy bằng chứng, anh cứ click theo đường link ở dưới mà tự mình tìm hiểu.

Link:

Đừng giận em”

Tôi yên lặng nhớ lại những gì tôi và Khả Vân trên chuyến đi Hà Giang, như một giấc mơ vậy, rồi lúc em và tôi cùng song ca bài “như đã dấu yêu” nữa, tất cả mờ ảo như làn sương trước mắt, đẹp đến lạ lùng. Cả cái cảm giác khi tiếp xúc với da thịt mát rượi của em, hôn lên đôi môi hình trái tim ngọt ngào của em, cảm xúc được bình yên khi bên em..

Lặng lẽ một mình trong phòng tối, tôi click vào đường link mà Khả Vân gửi. Màn hình web hiện lên một thứ mà tôi cảm thấy ghê tởm, cảm giác lúc đầu biến mất nhường chỗ cho cái máu nóng đang chảy rần rật trên người, tim tôi như thắt lại đau đớn.

Mất hơn 1h đồng hồ tôi phải xem đi xem lại đến chục lần. Mỗi lần là lại thêm một lần đau đớn, đến độ khi tôi không còn cảm giác gì nữa tôi nhấc máy lên gọi Khả Vân.

- Em nghe đây, hi hi – Khả Vân cười vui vẻ.

- Em đang ở đâu đấy? có rảnh không? – Tôi cố gắng giọng vui vẻ

- Em đang ăn cơm cùng gia đình thôi, anh lại nhớ em à? – Câu cuối Khả Vân khúc khích cười rồi nói rất nhỏ?

- Ủ! Em qua chỗ này nhé, để anh nhắn tin

- Ô? Qua luôn à anh

- Ủ - Tôi nhếch mép rồi tắt máy

Tôi qua cái nhà nghỉ gần nhất công ty rồi nhắn tin cho Khả Vân, sau đó tôi tắt máy chẳng buồn làm gì nữa, chỉ vất tay lên trán mà suy nghĩ.

Tôi làm thế này có đúng không nhỉ? Tại sao mình lại cảm thấy tức giận đến như thế với một cô gái mới quen chứ? Hừ! Liệu có đáng không? Sao tim mình lại đau đến thế này?

Không lâu sau Khả Vân bấm cửa phòng tôi. Khả Vân diện một chiếc juip trắng ngắn và một chiếc áo phông đơn giản, trông em nhỏ nhắn và trong sáng như một cô gái 17 vậy.

Tôi thoáng ngỡ ngàng khi nhìn thấy em trong bộ dạng trẻ trung như vậy nhưng rồi hình ảnh từ cái trang web mà Quỳnh Thy gửi cho tôi hiện lên rõ mồn một khiến mắt tôi đỏ ngầu. Khả Vân vừa mỉm cười chưa kịp mở miệng thì tôi đã lao vào bế thốc em lên, vùi đầu vào ngực em mà hít hả mùi hương quen thuộc. Khả Vân vui vẻ khúc khích cười.

- Anh này hư quá, lại giở trò dê kìa – Giọng nói trong như nước suối của em cất lên thích thú

- Ủ! – Tôi hét lên và vứt Khả Vân mạnh xuống giường

- Ui da

Khả Vân hơi nhăn nhó sau cú vứt mạnh, em ngạc nhiên nhìn tôi lạ lẫm, chắc trong đầu em phải hiện ra nhiều câu hỏi lắm, chẳng thốt nên lời.

Tôi chậm rãi cởi từng nút áo sơ mi của mình, mắt tôi nhìn em chăm chăm đầy thích thú, em như con thỏ non vẫn chưa biết mình sắp thành mồi của con sói già như tôi. Ngược ánh mắt ngây thơ nhìn tôi em lẩm bẩm:

- Anh hôm nay lạ quá..

Tôi mỉm cười lạnh lẽo không trả lời, đôi mắt tôi như con thú hoang dã nhìn ngắm em, chiếc áo sơ mi cuối cùng cũng được vứt bỏ, tôi lao vào em ngẫu nhiên.

Khả Vân sợ hãi trước hành động của tôi, em quằn quại như muốn chống trả, muốn đẩy tôi ra khỏi người em.

Nhưng mà em nhỏ bé như thế thì làm sao chống trả nổi tôi, một con thú khát máu đang say mồi, tôi thích thú nhìn em sợ hãi, đôi môi run rẩy của em như muốn nói ra điều gì mà lại không thể. Hai tay tôi tuột chiếc áo phông ra khỏi người em, tôi giật mạnh chiếc áo ngực cũng bung nốt. Người em giờ đây hiện ra trước mặt tôi hoàn hảo với làn da trắng ngần, cặp ngực vừa phải nhô cao.

Vội vàng lấy hai tay che ngực trước cặp mắt hau háu của tôi đang nhìn em như muốn ăn tươi nuốt sống, Khả Vân mặt tái đại lấp bắp sợ hãi..

- Anh... anh.. anh định làm gì..

- Làm điều mà em muốn anh làm.

Tôi cười lạnh, một tay đã luồn xuống dưới váy mà giật nốt chiếc quần nhỏ đang bao bọc lấy vùng cấm cuối cùng của người con gái.

79. Chương 79

Khả Vân trần trối nhìn hành động của tôi như một con thỏ non chờ chết, em nhìn thẳng vào mắt tôi, ánh mắt xoáy sâu tới tận tâm can khiến tôi chột dạ. Ánh mắt này, nó không còn buồn như lúc trên Hà Giang nữa, nó xoáy sâu, nó luồn lách, nó đi dạo từ óc tới tim tôi, nó làm khơi thông những nơi tắc nghẽn ức chế, nó làm con người tôi dịu lại với dòng máu trong người không còn nóng hổi.

Tôi chịu thua ư? Lúc đầu vào đây tôi còn hùng hực như con thú dữ cơ mà, vậy mà giờ đây trước mắt em tôi lại trở thành một kẻ yếu đuối, như con hổ chỉ chuyên ăn thực vật vậy. Ánh mắt em vẫn xuyên vào tâm khảm tôi khiến tôi mềm nhũn người..

Tôi như một kẻ thua cuộc cố gắng tới phút giây cuối cùng, tránh ánh mắt em tôi lao vào hôn em, một nụ hôn mãnh liệt. Khả Vân không hề né tránh, em mặc kệ tôi làm gì thì làm, ánh mắt em vẫn mở to trần trối nhìn lên trần nhà, không hề có nước mắt, em như một khúc gỗ đứng im chịu trận. Mặc cho bàn tay tôi đang vầy vò khuôn ngực của em, mặc đôi môi tôi tôi quẹt ngang dọc đôi môi em đến bỏng rát.

Em vẫn thế, lặng im.

Tôi tức giận, tôi trở nên điên khùng, tôi không quan tâm tới vẻ mặt em nữa tôi gầm rú lên mong chờ một sự phản ứng từ phía em, nhưng không, em vẫn nằm im như vậy. Tôi rút thắt lưng ra, chiếc quần được tôi cởi bỏ. Trong giây lát tôi phải rời em, tôi nhắm mắt mong sẽ đứng bất dậy mà chạy trốn, chạy trốn khỏi một con thú như tôi, hoặc em sẽ hét lên, hét thật to mong mọi người giúp đỡ.

Nhưng những gì tôi mong muốn em đều không thực hiện. Cả cơ thể em chỉ có duy nhất đôi mắt em là cử động. Em thậm chí không thèm che chắn phần ngực đã lộ liễu, không thèm che chắn đôi chân đã dạn ra đầy uế oải. Em chỉ hướng duy nhất đôi mắt vào tôi, nhìn từng hành động của tôi một cách thương cảm..

Trên người tôi chẳng còn chút gì cả, tôi lại lao vào em trong nỗ lực cuối cùng. Em đang ở dưới thân tôi, chỉ cần một hành động là tôi có thể dễ dàng đoạt được em, cho em chìm trong tôi. Ánh mắt em cứ dõi theo từng hành động của tôi như một thước phim quay chậm, từ lúc

tôi cởi chiếc thắt lưng, từ lúc mãnh liệt cuối cùng của tôi được bung ra, từ lúc tôi lao vào em, và giờ đây em đang nhìn chăm chăm vào mắt tôi. Ánh mắt thương hại.

Em vẫn như người chết, không hề có một phản ứng nào cả.

Tôi suy sụp, tôi gục trên người em, ôm chặt lấy tấm thân em vỡ òa. Từ lúc nào giọt nước mắt của tôi đã lăn trên cơ thể trắng ngần đầy tuyệt vọng.

Từ lúc nào tôi cảm nhận thấy cơ thể em đang chuyển động, bàn tay em lùa qua mái tóc của tôi đầy âu yếm, tôi thoải mái nằm yên trong lòng em, kệ từng giọt nước mắt tuôn trào làm cơ thể em ướt sũng.

Em im lặng, tôi cũng chẳng nói gì, chúng tôi để cơ thể mình chạm nhau, nói bằng thứ ngôn ngữ cảm nhận nhưng đầy thấu hiểu.

Không biết bao lâu tôi nằm trên cơ thể em, nhưng cái lúc tôi như bừng tỉnh thì cảm thấy mình như phạm một sai lầm quá lớn. Tôi kéo nhẹ tấm chăn mỏng che cơ thể bé nhỏ và một môi của em lại, có lẽ tôi không nên xuất hiện trong cuộc đời em bất cứ một giây phút nào nữa.

Tôi mặc quần áo, khép cửa bằng một động tác nhẹ nhàng nhất có thể rồi đi ra khỏi phòng. Cậu lễ tân nhìn tôi lễ phép, tôi cố gắng nở một nụ cười gượng gạo rồi trả tiền cho cả ngày ở nhà nghỉ.

- Nếu chị ấy dậy sớm thì em cứ lấy phần thừa. – Tôi bảo cậu lễ tân.

Cậu ta vui sướng cảm ơn tôi rồi dắt xe cho tôi tới tận cửa. Tôi ngược nhìn cái nhà nghỉ mang tên “thanh bình” lần cuối rồi lên xe rời máy phóng đi.

Khi tôi về nhà thì đã muộn. Quỳnh Thy e dè mở cửa cho tôi bước vào nhà. Nhìn thấy dáng bộ mệt mỏi của tôi nó không dám hỏi mà chỉ luýnh quính nhìn tôi dò xét.

Cố gắng nở một nụ cười trên khuôn mặt, tôi trấn an nó:

- Cảm ơn em.

Quỳnh Thy không dám hỏi lại chỉ nhìn theo tôi đang đi vào phòng, thằng Bảo cũng ngạc nhiên khi thấy điệu bộ tôi như người vừa vớt được ở dưới sông lên, nó hỏi đồng lên.

- Sao thế thằng điên??

Tôi chẳng buồn trả lời làm nó càng thêm tò mò, nó bật dậy đi vào tận phòng tôi nhăn nhở.

- Hề! Kiểu này cứ như bị gái đá ấy nhể!

- Thôi mày im đi tao nhờ - Tôi chán nản

- Cần rượu không? - Nó nhìn tôi nheo nheo mắt

- Lại rượu à? Mệt lắm

Tôi cởi vài cái cúc áo sơ mi rồi ngã mình phịch xuống giường, mắt nhìn lên trần nhà đầy uể oải.

- Hôm nay mày lạ lắm, cứ như sắp chết ấy, lại còn không uống rượu... - Nó lẩm bẩm

- Hay mày mới nhận ra mày là phụ nữ - Nó thốt lên

- Thằng điên, đây đéo phải lúc đùa - Tôi cáu.

- Ủ! Phải thế chứ, không tao dọn ra ngoài ngủ luôn chứ ế ai dám ngủ với mày nữa - Nó nhăn nhở

- Mày im đi - Tôi thều thào

- Ủ thì im, lảm chuyện quá, thế rốt cục có cái gì thì nói nào. - Nó không buông tha.

Tôi chán với thằng này lắm rồi, rách việc. Đang không biết trả lời thế nào thì Quỳnh Thy ở ngoài cửa nói nhỏ.

- Anh để anh H nghỉ đi

- O! Lại cả con này nữa - Thằng Bảo ngạc nhiên nhìn về Quỳnh Thy.

- Người ta đang mệt thì anh để cho người ta nghỉ, nhiều lời làm gì.

Quỳnh Thy lớn tiếng làm thằng Bảo ngỡ người không biết xử trí ra sao. Nó nói xong quay người đi thẳng khiến tôi nhìn nó vừa bực mình và vừa buồn cười. Nó hết nhìn tôi rồi nhìn Quỳnh Thy sau rồi cũng đi ra khép và cửa lại.

Còn lại tôi một mình với căn phòng, tiếng cãi nhau ỉ xèo của thằng Bảo và Quỳnh Thy ở ngoài vọng vào nho nhỏ không khiến tôi cảm thấy bớt cô độc. Cảm giác mình đã vứt bỏ tất cả mọi thứ thuộc về bản thân mình để dồn ột người, cuối cùng thu lại cũng chỉ là con số không tròn trĩnh. Một sự trống rỗng vô hạn, một sự lạnh buốt vây quanh.

Bỗng dưng tôi lại thềm đi phượt, cái cảm giác đứng giữa núi đồi thanh bình thật hào sảng và thú vị biết bao, không như ở đây, cái thành phố phồn hoa đầy xô bồ và mộng mị này chỉ làm tôi cảm thấy bí bách và ngột thở.

Tự nhủ rằng mình sẽ đi ngay khi công việc và mọi thứ xong xuôi, tôi chìm vào giấc ngủ say không mộng mị.

Tôi ngày hôm sau và ngày hôm sau nữa vẫn đi làm một cách bình lặng, tôi cố gắng tránh mặt cả Bảo Hân và ít tiếp xúc với thằng Bảo, có chăng chỉ tiếp chuyện vớ vẩn, không muốn nói chuyện nhiều.

Thằng Bảo ở nhà thấy tôi lạ nhưng cũng không hỏi nhiều, Bảo Hân thì thoảng có nét buồn trên khuôn mặt nhưng em cũng tôn trọng mà không hỏi tôi nhiều. Chỉ có điều ánh mắt của em như trách móc, như oán hờn.. Nhìn vào mắt em tôi chỉ biết thở dài mà khép cửa lại thôi. Tôi vui đầu vào công việc, skype và bất cứ phương tiện liên lạc nào tôi cũng tắt, ngay cả sếp Anh muốn tìm hiểu thì cũng phải vào phòng tôi, nơi tôi

luôn có mặt 18/24 tiếng và chỉ làm việc và làm việc mà thôi. Tôi làm việc đến mệt phờ người, đến mức về nhà là tôi lăn ra ngủ, sáng hôm sau tôi lên công ty thật sớm, tự pha ỉnh cốc cafe và nhốt mình trong phòng, hơn 12h30 tôi mới ra khỏi phòng đi ăn hoặc gọi điện để mang cơm lên phòng..

Cứ thế cho đến cuối tuần. Chẳng có gì.

Chẳng có thông tin nào của Khả Vân

Chẳng có thông tin nào của vợ tôi.

Có chẳng chỉ có vài lời hỏi thăm của thằng Bảo và ánh mắt trách hờn của Bảo Hân, ánh mắt thương cảm của Quỳnh Thy. Tôi cũng chỉ viết ra tất cả những vấn đề của dự án để sếp Anh biết mà lưu tâm chứ không tranh luận trực tiếp nữa, tôi như một cỗ máy vô tri vậy.

Nhiều khi tôi muốn nhắn cho em một tin, nhưng rồi nghĩ lại rồi thôi. Có lẽ tôi không xứng.

Cuối tuần, trong khi sếp Anh và Bảo Hân tất bật với cuộc họp thì tôi tự thưởng ỉnh bằng cách đi dạo phố phường, vút xe ở một góc đường tôi đi dạo xung quanh hồ, để rồi thế nào bước chân tôi lại tự nhiên đưa tôi đến một góc quán quen thuộc, góc quán gắn với nhiều kỷ niệm và nỗi đau.

Tôi chậm rãi đứng trước cửa quán nhìn lên tấm biển màu xám tro. Liệu mình có nên vào không nhỉ? Tôi tự hỏi và tần ngần nhìn ngắm. Cậu trông xe thấy thế liền chạy đến chào mời:

- Mời anh vào quán uống nước

Tôi mỉm cười nhìn cậu ta, một khuôn mặt sáng sủa và đầy đam mê, chắc là mới vào làm việc nên tôi chưa thấy bao giờ. Tôi đoán cậu này là sinh viên. Tôi mỉm cười.

- Em mới làm ở đây à?

- Dạ vâng, mời anh vào uống nước – Cậu ta cười hì hì đơn đả

- Hình như em là sinh viên? – Tôi không trả lời cậu ta mà hỏi lại.

- Vâng, em mới đi làm được mấy hôm thôi, anh vào uống nước kéo năng – Cậu ta vẫn kiên nhẫn với tôi.

- Quán này.... – Tôi trầm ngâm.

- Dạ vâng, quán này mới đổi chủ anh ạ! Em mới vào làm hôm kia thôi chứ chưa làm được lâu. Chủ mới bảo cứ để nguyên như vậy nên không sửa gì. Anh là khách quen à.

- Ủ... – Tôi lặng lẽ.

Vậy là quán đã đổi chủ, nhưng tất cả mọi không gian đều giữ nguyên, nếu không để ý đến con người mới và chủ mới thì chẳng ai nghĩ đây là quán mới cả.

- Mời anh vào uống nước – Cậu ta nhiệt tình bằng nụ cười tươi rói.

- Thôi... để khi khác – Tôi mỉm cười chào cậu ta

- Vâng, hẹn gặp anh lần sau – Cậu ta vẫn mỉm cười.

Thật là một cậu nhân viên tốt, tôi lặng lẽ cười rồi rảo bộ đi tiếp. Nhưng rồi hồn thơ của tôi đang bình lặng được một phút giây thì bỗng túi quần rung lên, điện thoại của tôi có tin nhắn. Tôi nhớ là mới mở điện thoại một lúc thôi, có thi thoảng mở ra để check tin nhắn nhưng tuyệt nhiên không có tin của Khả Vân.

Ai nhỉ? – Tôi tự hỏi.

Số lạ: “Anh và tôi cần phải nói chuyện”

Tôi mỉm cười. Mọi chuyện có lẽ không cần phải đến một tháng

80. Chương 80

Tôi bình thần bước vào quán cafe. Cậu sinh viên trông xe thấy tôi quay lại liền nhoẻn cười.

- Anh đổi ý rồi à - Ủ! Quán này có em chắc đông khách hẳn lên, ai không muốn vào cũng phải vào. - Hi! – Cậu ta cười tươi

Tôi lại nhìn lên tấm biển màu xám tro, có lẽ tôi sẽ ghi nhớ quán này suốt đời, nhưng sẽ chẳng có lần sau nữa đâu.

Như dự đoán của tôi, phía trong là Chiến và vợ tôi đang ngồi nhâm nhi cafe. Tôi lịch sự mỉm cười nhìn hai người chào.

- Anh ngồi xuống đi – Vợ tôi P nhẹ nhàng Tôi kéo ghế ngồi xuống nhìn hai người một lượt, cả hai hình như tránh ánh mắt của tôi nên tôi quét qua tới đâu là họ lại quay đi tới đấy. Thật lạ, tôi cười thành tiếng.

- Anh Chiến này, tôi biết anh là bạn của sếp tôi nhưng... - Anh H – Vợ tôi ngắt lời

Tôi quay sang nhìn nàng, P vẫn đẹp, cái đẹp không như hồi nàng ở trong trái tim tôi mà nàng đẹp một vẻ đẹp đắm thắm, dịu dàng, một vẻ đẹp rất người lớn. Tôi nhủ thầm đúng là thời gian, hình như tôi cũng đã già đi nhiều. Tôi mỉm cười lãnh đạm hỏi P.

- Em gọi anh ra đây có việc gì. - Anh... em có chuyện. – Vợ tôi trầm tư.

Không quá khó để tôi hiểu nàng định nói gì, hàng ấy năm trời yêu nhau và sống với nhau, đến hơi thở của nàng tôi còn nhận ra là nàng đang ốm hay đang buồn.

- Tôi không nghĩ là anh tới nhanh vậy – Chiến mở lời - Tôi chỉ đi dạo thôi mà – Tôi cười

Nhìn vẻ mặt hai người mà tôi muốn phì cười, hoàn toàn không có chút cay cú nào, không như lần đầu tôi gặp họ, giờ họ ngược ngịu trước mặt tôi khiến tôi cảm thấy thương hại. Chút bình tâm trong suy nghĩ khiến tôi cảm thấy mình trưởng thành hơn.

- Tôi nghĩ hai người đã chuẩn bị.

Vợ tôi, P khẽ gật đầu, nàng chìa ra một tờ giấy đặt lên bàn. Tôi cười lạnh nhạt khẽ quay sang bên Chiến.

- Anh Chiến này!

Hắn quay sang nhìn tôi, ánh mắt hơi tránh nhưng rồi cũng quay lại đối diện, dù có chút e dè.

- Trước hết, cho đến giờ phút này thì P vẫn là vợ tôi, chúng tôi có nhiều chuyện phải giải quyết, anh không phiền nếu tôi nói chuyện riêng với P được chứ - Tôi nói lịch sự

Hắn quay sang phía vợ tôi ái ngại, vợ tôi khẽ gật đầu. Chiến mỉm cười với tôi rồi đứng dậy, trước khi đi ra ngoài hắn khẽ bóp vai vợ tôi một cái trấn an. Mái đầu bóng mượt và bộ sơ mi bó của hắn theo ánh sáng ngược mà đi ra ngoài.

Chắc hẳn chẳng đi đâu xa, tôi thầm nghĩ.

Vợ tôi khẽ đẩy tờ giấy về phía tôi, nhẹ nhàng.

- Tất cả các điều trong này em sẽ nghe lời anh hết, anh muốn gì cứ việc điền vào, em hoàn toàn không có ý định tranh chấp.

Tôi nở nụ cười lạnh, nhìn thẳng vào mắt P, nơi tôi thấy ánh mắt e ngại kia dường như có điều gì khó nghĩ, có điều gì đó lẩn tẩn, tôi mỉm cười.

- Em này! Em có nhớ ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau không? – Tôi mở lời, vợ tôi im lặng, mặt cúi gằm. - Anh nhớ đó là ngày đầu năm em lớp 9, lúc đó anh vừa thi đại học về xong có rẽ qua nhà em chơi, mọi người trên và anh đã uống hộ em hết một cốc bia. Thú thực lúc đó anh không biết uống bia nhưng anh đã cố.

P ngồi im lặng, ánh mắt cúi xuống long lanh.

- Lần đầu tiên em xuống HN, hôm đó anh đưa em đi làm thủ tục thi về, anh đã đưa em đến highland coffee trên bờ hồ, em đã rất choáng ngợp trước cơ man nào là Tây, lần đầu tiên em níu tay đi theo anh anh nhớ là lúc đó. Thực sự lúc đó trong túi anh chỉ đủ tiền cho đúng hai cốc cafe – Tôi bật cười - Hôm em thi xong cũng vậy, để làm em đỡ hoảng hốt như lần đầu anh đã đưa em tới cafe Thọ, nơi mà anh và tụi bạn hay tụ tập xem bóng đá, em đã rất vui và lần đầu tiên anh đã chủ động cầm tay em, mặc dù với danh nghĩa xem bóng thôi nhưng nó cũng làm anh rất xúc động – Tôi tiếp tục. - Hôm đó khi đi về trời đã mưa rất to, cơn mưa mùa hạ luôn như thế, bất chợt và không kịp trở tay, anh và em đã đứng ở trạm xe bus dừng chân, cũng là lần đầu tiên em nép vào anh và chúng ta che chung nhau một cái áo mưa. Mưa lạnh lắm nhưng anh cảm thấy ấm vô cùng.

Bờ vai P hơi rung lên, tôi không biết có thật là P khóc không nữa, tôi không quan tâm, tôi đang hồi tưởng lại, nhớ lại, còn P ở đây là ai? Tôi không rõ.

- P à! Kịch bản của anh là sẽ tặng em món quà, món quà chính là anh, khi đó anh nghĩ rằng em sẽ run lên vì xúc động, em sẽ ngượng ngùng mà cúi xuống cũng chính là lúc anh mang ra đóa hoa đã chuẩn bị sẵn tặng cho em, trên đó đã có dòng chữ bảo đảm sẽ bên em suốt cuộc đời.

Bờ vai P rung lên mạnh hơn nữa. Khóe mắt tôi cay cay, nhưng rồi tôi vẫn bật ra tiếng cười khùng khục nơi cổ họng.

- Nhưng rồi.. trái với tất cả suy nghĩ của anh em nhao lên đòi bóc quà làm anh hoảng hốt vì tất cả không đúng như kế hoạch, trong phút chốc anh không còn nhớ mình sẽ phải làm gì nữa, thật buồn cười và chúng ta đã cười phá lên

Tiếng cười khô khốc âm ỉ trong cổ họng tôi phát ra, miệng nhoẻn cười tươi nhưng mắt tôi hình như đã tràn đầy rồi, một giọt khẽ lăn qua má mà xuống miệng tôi mặn chát. Phía đối diện tôi hình như P cũng cười, tay em hơi quệt ngang má, mái tóc em buông thõng khiến tôi thật khó thấy khuôn mặt em.

- Anh thôi đi, đừng nói nữa

P ngừng dậy, mắt em đã nhòe hết cả son phấn. Tôi mỉm cười lặng lẽ, xót xa cho tình cảnh của hai chúng tôi hiện giờ.

- Ngày cưới, khi anh lồng vào tay em... - Em bảo anh thôi đi cơ mà

P hét lên giữa quán làm tất cả mọi người quay lại nhìn hai đứa tôi, đấy là tôi hơi cảm thấy vậy thôi chứ thật ra tôi chẳng quan tâm, đôi mắt tôi chẳng thể nhìn thấy ai khác ngoài P, nhưng là P của nhiều năm về trước đang hiện trước mặt tôi.

- Anh nhớ em luôn có nhiều mụn ở sau lưng, em rất xấu hổ về cái lưng của mình và lúc nào cũng muốn anh gãi cho em....

P lại bật khóc rưng rức... rồi to dần lên.

- Lúc đó, lúc lần chiếc nhẫn vào tay em trong lời cầu hôn, anh chỉ có một ước mong, một ước mong duy nhất là được gãi lưng cho em trong suốt cuộc đời này...

Tôi lặng lẽ thở dài, tự lúc nào mắt tôi lại trở nên khô khốc, khô đến bỏng rát. Tim tôi không còn đau nữa, lòng tôi không còn nặng nữa. Tôi với lấy cái bút dịch tờ giấy về phía mình. Khẽ nhìn về phía góc bên phải có ghi tên tôi, tôi chấm nét đầu tiên vào tờ giấy.

Ngẩng lên nhìn P, bờ vai P rung lên mạnh mẽ, tôi thấy nước mắt P tràn qua những kẽ tay mà nhỏ từng giọt, từng giọt xuống nền nhà lạnh toát.

- Anh xin lỗi, anh đã không thể thực hiện lời hứa, lời hứa gãi lưng cho em suốt cuộc đời.

Thật lạ, mắt tôi đang khô và bỏng rát bỗng nhỏ xuống một giọt đỏ như máu xuống cạnh tờ giấy, cạnh phía tên tôi, phía cái nơi cần ký.

Vội vàng tôi lấy với lấy khăn giấy thấm lấy giọt máu cam chảy từ mũi mình. Tôi ký vội lên tờ giấy rồi gấp lại đẩy về phía P.

- Anh ký rồi, phần còn lại anh phiên em ghi nốt.

P ngược mắt lên nhìn tôi, khuôn mặt đã nhòe nhoẹt nay lại còn nhòe nhoẹt hơn. P nhìn tôi, tôi nhìn P, hai mắt tôi xoáy thẳng vào tâm can nhau, trong phút chốc tôi thấy hình như P hiện thời đã trở lại như P tuổi 18 ngày nào, cái ngày mà P thơ ngây và hoàn toàn trong sáng.

Tôi thấy bờ môi P run run, từng giọt vẫn đang chảy xuống, qua khóe miệng em.

- Nào! Lại đây với anh – Tôi chậm rãi.

P như thức tỉnh đứng dậy chạy sang chỗ tôi, ôm lấy cổ tôi mà nhe răng khóc. Đầu em dựa vào ngực tôi, em ngồi trên đùi tôi, mái tóc của em dưới mũi tôi thơm ngát, một mùi hương quen thuộc gần gũi.

- Nghe này. – Tôi khẽ hôn lên mái tóc của P.

P gật gật đầu như đồng ý. Tôi hít chậm chậm tận hưởng lần cuối mùi hương của em.

- Em nên ăn ít đồ ngọt thôi, huyết áp em thấp, cái đó không tốt cho sức khỏe.

P lại gật gật đầu trong lòng tôi.

- Đi đường cũng nhớ đeo khẩu trang, anh dặn em mãi rồi không nghe, để rồi bị xoang thì khổ lắm, em đã yếu rồi...

P vẫn gục đầu vào ngực mà ôm tôi chặt hơn.

- Mà thôi anh dặn cũng chỉ đến thế, em nhớ giữ gìn, thi thoảng về thăm các cụ nhà anh.. – Tôi thở dài.

Bờ vai P run rẩy. ngực tôi đã ướt đầm vì nước mắt em.

- Anh không còn .. bên em nữa. Vì vậy em luôn nhớ phải yêu chính bản thân mình.

Tôi vuốt mái tóc của em, xòe từng ngón tay thành cái lược mà chải tóc cho em, P luôn thích mát xa da đầu, tôi chậm chậm miết theo từng lọn tóc cẩn thận.

Khẽ vỗ về vào lưng P, cảm thấy mọi người đang nhìn mình chăm chú. Bất cười nghĩ này giờ họ hẳn phải lạ lẫm về chúng tôi lắm. Tôi nâng người P dậy, khẽ nhìn vào mắt em, chậm rãi và rành rọt.

- Tạm biệt em, nhóc! - Không! Em không muốn.

Đột nhiên P gào lên rồi lại ôm chặt lấy tôi, một vài người chỉ trỏ, bàn tán. Phía bên kia tôi đã nhìn thấy Chiến đứng đó, đang dựa lưng vào tường nhìn chúng tôi. Bằng ánh mắt Chiến hiểu ý tôi đến gần.

- Phiên anh chăm sóc P giùm – Tôi mỉm cười

Chiến không nói mà đỡ lấy P từ tay tôi, dìu P ra ngoài cửa. Đôi chân P hình như khụy xuống. Một thứ gì đó ướt, tôi đưa tay ra và lại thêm 1 giọt, rồi 2 giọt chảy xuống đúng bàn tay, đỏ tươi..

Khỉ thật, hôm nay là ngày gì mà lại bị chảy máu cam thế này. Tôi chán nản lấy cái khăn giấy chịt vào mũi rồi lầm lũi bước đi khỏi quán, không quên nở một nụ cười thật tươi với cậu sinh viên trông xe. Cậu ta đang nhìn tôi đầy lạ lẫm, chắc hẳn cậu ta cũng chứng kiến cảnh vừa rồi.

Nắng trưa đã lên tới gần đỉnh, hình như trời đang sắp mưa, đây là tôi cảm thấy thế thôi.

81. Chương 81

Tôi lững thững bước đi trong ánh mắt lạ kỳ của mọi người trong quán, để tới khi còn cách một khoảng xa tôi quay lại ngẩng nhìn cái quán lần cuối, vẫn nhìn thấy cái biển màu xám tro gần gũi, nơi gửi gắm từ lúc đầu tới khi kết thúc một mối tình của tôi.

“Mình sẽ không bao giờ quay lại đây nữa” tôi trầm ngâm.

Tôi về nhà trong dáng vẻ mệt mỏi và uể oải. Quỳnh Thy dòm tôi lom lom rồi ái ngại mở cửa. Thả phịch mình trên chiếc ghế sofa tôi chán nản nhắm mắt lại, nhưng những gì vừa xảy ra vẫn hiển hiện trong mắt tôi đau buốt.

- Anh uống cafe đi.

Quỳnh Thy đẩy ly cafe về phía tôi, ghé gượng một nụ cười mỉm tôi thầm cảm ơn nó. Con bé lúc nào cũng tinh tế như thế.

- Anh này! – Nó hỏi nhỏ

- Ừ! – Tôi lặng lẽ.

- Đạo này em thấy anh buồn quá.. hay tại..

Nó nhìn tôi mặt ái ngại và có vẻ hối tiếc. Tôi mỉm cười xoa đầu nó.

- Không phải đâu, em đừng nghĩ nhiều

- Em biết là không nên nhưng.. – Quỳnh Thy ngập ngừng

- Anh bảo không sao mà, là em anh cũng làm vậy.

Tôi thở dài, Quỳnh Thy cũng im lặng, nó hiểu.

- Đạo này em có gặp Khả Vân không?

Tôi hỏi bột phát hỏi Quỳnh Thy, thực lòng tôi không muốn nhưng tôi e ngại, sợ hãi, trong thâm tâm một điều gì đó tôi vẫn nhớ đến Khả Vân. Chỉ là, chỉ là tôi không cho phép mình được liên lạc với em.

- Không! Em cũng hỏi dò mấy đứa bạn nhưng không ai gặp chị ấy hết.

- Ừ!

- Em cũng có gọi điện hôm qua nhưng điện thoại chỉ ờ ỉ e thôi, chẳng có gì cả - Nó ngán ngẩm.

- Haizz.

Tôi lại cất tiếng thở dài, không biết em đang làm gì nhỉ? Tôi mong em mạnh mẽ hơn, tự cho rằng mình là người quảng đại nhưng cuối cùng tôi chẳng thể vượt qua được chính sự phàm tục của cuộc đời.

- Anh Bảo đạo này cũng buồn – Quỳnh Thy ngán ngẩm

- Ồ vậy à? – Tôi hỏi lại qua loa.

Quỳnh Thy tay ôm ôm lấy cốc cafe, nó xoay đều chiếc cốc trong lòng bàn tay nó, sau rồi nó ngược mắt nhìn lên.

- Em thấy hai anh lạ lắm. Nhà tự nhiên vui vẻ giờ lại buồn xo. Anh Bảo em trêu mà anh ấy cũng không phản ứng nữa.

Tôi ngán ngẩm, có nhiều chuyện tôi chẳng muốn nó xảy ra nhưng rồi nó vẫn xảy ra. Tôi cho rằng mình làm như thế sẽ tốt hơn với nó, nhưng mà.. cuộc đời đúng sai ai định được chứ.

- Bảo vẫn chưa về à? – Tôi hỏi

- Vâng! Anh ấy nói đi họp về muộn, không ăn cơm.

- Ừ! Nó nói đúng đấy.

Với từng ấy tài liệu tôi làm trong cả tuần đưa ra thì buổi họp khéo tận khuya mới xong được.

- Em dọn cơm nhé, anh đói chưa? – Quỳnh Thy hỏi tôi đầy quan tâm.

- Anh không đói – Tôi ngán ngẩm

- Vậy em mua gì về uống nhé – Nó cười hì hì trêu tôi.

- Ừ cũng hay

Quỳnh Thy chạy tốt xuống nhà chắc mua bia, tôi nghĩ uống cũng hay, lâu rồi tôi không uống, muốn say một tí cũng chẳng sao.

Tôi bật điện thoại bấm số Khả Vân gọi thử.

“Thuê bao quý khách...”

Quả đúng như là lời Quỳnh Thy nói, số Khả Vân tôi không liên lạc được, một câu xin lỗi tôi cũng chưa nói được với em. Tôi vắt tay lên trán dựa vào salon ngao ngán.

Lại còn thằng Bảo nữa, nó buồn chuyện gì nhỉ? chuyện Bảo Hân chẳng? tôi thở dài nghĩ không biết sẽ khuyên nó như thế nào nữa. Mọi chuyện thực sự không đơn giản.

Quỳnh Thy hí hửng cầm theo chai vodka. Tôi trợn mắt lên nhìn nó.

- Ô! – Tao tưởng bia cơ mà

- Hi! Uống rượu cho nó uống được nhiều, hôm trước uống bia em bị sinh bụng quá.

- Hả! Mà tính uống à?

- Vâng!

Quỳnh Thy thản nhiên ngồi xuống, nó sắp ra bàn mấy món đơn giản, hóa ra nó đã làm từ trước rồi. Tôi và nó ăn ngay trên cái bàn phòng khách ấy.

- Hôm nay mà cũng lạ nhỉ? – Tôi cười.

- Anh mới lạ, cả tuần nay anh cứ vật vờ như người mất hồn.

- Thì tại công việc bận – Tôi chối.

- Chẳng phải, nhìn anh em biết

- Mà biết gì chứ - Tôi cười hiền.

- Thì biết.... mà thôi uống đi

Quỳnh Thy chạm cốc với tôi rồi tu ực cái hết chén. Nó nhăn nhó nhưng cũng khà ra một cái như đàn ông. Tôi thú vị nhìn nó, đôi khi nhìn một người con gái tập uống rượu cũng có cái hay riêng.

- Không uống được thì thôi – Tôi cười khích

- Thì phải tập chứ, cái gì mà chả phải tập – Nó le lưỡi vì rượu.

- Hi! Mà lạ quá

Tôi cầm chén của mình lên uống, hơi rượu nóng từ cổ chạy vào cổ họng sảng khoái, cái thứ cay cay này nếu là ngày thường thì thật khó uống, nhưng những lúc cần thì cũng rất tuyệt.

- Anh này! – Nó đột nhiên trầm tư sau ba bốn chén rượu

- Ủ! – tôi thì giờ đã làm tới cả chục chén rồi.

- Thế nào là yêu hả anh? – Nó hỏi

Tôi bật cười, dòm nó lom lom, nhưng hình như nó chẳng có vẻ gì là đùa cả.

- Mà hỏi thật đấy hả

- Vâng – Nó trả lời

- Hay trong tuần vừa rồi tao bận quá có thằng nào vác cưa đến đây à – Tôi nhăn nhó

- Cũng có thể, anh nói đi – Nó giục

- Tao chẳng biết – Tôi tỉnh bơ

- Thì.... chả lẽ anh chưa yêu bao giờ à? – Nó cáu

Tôi nhăn nhó nhìn sang nó, khuôn mặt đang ửng hồng lên khá xinh đẹp, người như Quỳnh Thy chắc cũng có nhiều anh vác dao đi chặt chứ đừng nói gì là cưa mới cấm.

- Khéo phải đến cuối đời mới biết được, chứ giờ thì chịu – Tôi cười

- Anh nói thế là sao? – Nó mở to mắt tròn xoe nhìn tôi.

Tôi chậm rãi nhâm nốt ly rượu, châm điều thuốc phả ra hơi khói màu đục rồi mới nhả từng chữ một, cho cái bản mặt đang háo hức kia lại càng thêm ngóng.

- Thứ nhất nói về tình yêu thì ở đời này có rất nhiều loại tình yêu. Tình yêu cha con này, mẹ con này, yêu anh yêu chị này, thậm chí cả yêu chó yêu mèo nữa.. cái cây đổ lùm ngoài kia cũng có thể gọi là tình yêu nữa

- Tôi nhần nhở

- Anh lằng nhằng quá, nói tập trung đi nào – Quỳnh Thy sốt ruột.

Nhưng nó càng sốt ruột thì tôi càng chậm rãi, cái cảm giác người ta cứ ngóng theo mình khiến tôi cảm thấy thú vị. Tôi cứ thế mà câu giờ mặc dù đã hiểu câu hỏi của nó và nó muốn gì.

- Ờ thì đầu tiên mày phải định nghĩa được đã. – Tôi lại chậm rãi tự mình châm rượu rồi nói.

- Bố ai định nghĩa được – Quỳnh Thy hậm hực nhìn tôi

- Đấy! thấy chưa, thế nên tao mới nói vậy – Tôi nhe răng.

Quỳnh Thy tròn mắt nhìn tôi, nó không hiểu tôi nói gì.

- Anh nói vậy là ý gì

- Thì tao vừa nói đó, mỗi người một quan điểm, một lý do nên làm sao mà định nghĩa được, mày hỏi tao cũng thế mà hỏi thằng Bảo cũng vậy. Chuyện này mày phải tự hỏi bản thân mình và chỉ đến khi cuối đời mới biết chắc được – Tôi cười hiền.

- Cuối đời là sao anh

- Là khi mày chớp cái chớp mắt cuối cùng thì mày mới biết ai là người trong cuộc đời mày ấy – Tôi thần nhiên.

- Thì là chồng chứ là ai – Nó làu bàu.

- Cái này chưa chắc. – Tôi nhoen cười.

- Sao lại chưa.

- Như Jack và Rose ấy, họ chỉ cần 4 ngày là biết được mình yêu ai, trong khi trước đó khéo có cả tá mối tình.

- Ừm...

- Khéo khi nhầm mắt người mày yêu nhất lại *** phải chồng mày mà là người mày gặp có 1 ngày thì sao. Ai biết được. Tình cảm khó nói trước. – Tôi trầm ngâm.

- Lằng nhằng anh nhỉ - Nó cười hì hì.

- Cuộc sống vốn thế mà, vậy nên cứ sống vui vẻ đã. – Tôi cười.

Quỳnh Thy có vẻ lắng nghe lời tôi nói mặc dù tôi nói lảm nhảm như thằng hâm ấy, chả đâu vào với đâu cả. Sau một hồi lẩn tẩn nó lại quay sang hỏi.

- Thế giả sử như hôm nay là ngày nhầm mắt thì anh yêu ai nhất – Nó cười mỉm

- Con ranh, phỉ phui cái mồm mày – Tôi giật thót cả mình.

- Thì em chỉ giả dụ thôi mà – Nó cười nhe nhớn.

- Giả cái đầu mày, về mà hỏi thằng Bảo ấy.

- Xào ôi! hỏi cái ông ế gần 30 năm ấy làm cái gì. Hỏi người lảm mồm như anh ấy chứ, nghe nói hồi xưa anh đào hoa lắm mà.

Tôi thở dài chẳng buồn nghe nó nói nữa. Kể ra nếu nó hỏi trước đây vài ngày thì tôi còn có thể trả lời, giờ đây trong lòng tôi trống rỗng, trống trải chẳng biết trả lời nó ra làm sao cả.

- À thế thằng Bảo sao rồi? – Tôi đánh trống lảng
- Thì vẫn thế, ủ rũ và có vẻ thiếu sức sống.
- Em biết nguyên nhân không? – Tôi hỏi
- Không, nhưng em dự thì chắc từ bà Bảo Hân mà ra – Quỳnh Thy cầm cẩu.
- Sao mà có vẻ khó chịu thế? – Tôi ngạc nhiên.
- Thì rõ ràng là đâm đầu vào chỗ chết thôi, vụ này không khả thi – Nó cười buồn.
- Ủm! Mà cũng nghĩ thế à

Quỳnh Thy đột nhiên quay sang nhìn tôi chăm chăm vào mắt tôi như muốn hiểu chút gì đó, đáp lại tôi chỉ cười hiền hiền nhìn nó không tỏ thái độ gì.

- Em nghĩ anh nên đến với chị Bảo Hân. – Quỳnh Thy rành rọt
- Sao mà lại nghĩ thế? – Tôi cười khổ.

Quỳnh Thy nhìn giọng cười khổ của tôi rồi quay sang uống nốt ly rượu của mình.

- Em là con gái nên cảm nhận giữa đàn bà với nhau cũng dễ. Lần đầu tiên gặp chị Hân thì em đã nghĩ chị ấy thích anh rồi, hôm party em càng khẳng định thêm điều ấy.
- Đàn bà chúng mà rách việc lắm – Tôi cáu.

Quỳnh Thy không hề để ý tới giọng của tôi mà vẫn cứ tiếp tục.

- Em không biết thế nào nhưng em cứ nói với anh thế này. Em đã để ý chị Bảo Hân và cảm thấy lúc nào chị ấy cũng theo sát mọi hành động của anh, rồi thì hai người biến đi đâu mất ấy em cũng chịu, anh muốn nói thật thì nói mà chẳng nói cũng không sao... – Quỳnh Thy thở dài.
- Đàn bà chúng mà toàn suy luận vớ vẩn – Tôi lạnh nhạt.
- Kệ anh – Nó tự dưng gắt lên.

Tôi ngược mắt lên nhìn nó lạ lẫm, cái gì đang ở trong đầu nó thế nhỉ? Tôi tự hỏi. Nó nhìn tôi bằng một ánh mắt kỳ lạ rồi thở dài ra một hơi.

- Chuyện chị P em đoán rồi cũng chẳng đi về đến đâu. Ngày xưa mẹ hay bảo em nên lấy người yêu mình chứ đừng lấy người mình yêu. Câu này em hôm nay mang ra nói lại với anh, thực sự em cảm thấy tình cảm của chị Bảo Hân dành cho anh rất lớn và trong sáng.. Chị ấy có thể là người vợ rất tốt với anh.
- Thế còn thằng Bảo thì sao? – Tôi cười lạnh.
- Anh ấy không có cơ hội, càng theo thì càng chuốc lấy đau khổ thôi. Thà anh cứ... với chị Bảo Hân đi, rồi mọi chuyện sẽ ổn hết, dù gì anh Bảo mới chỉ ngưỡng mộ chị ấy thôi chứ yêu gì đâu.

- Hừ!

Tôi cười lạnh lần nữa. Quỳnh Thy đúng là trẻ con lo chuyện bao đồng, việc đó không cần nhắc tôi cũng biết, chẳng qua là... không qua nổi được mắt nó. Tôi xoay sâu đôi mắt vào Quỳnh Thy mà thở ra từng chữ một rành rọt lạnh lẽo.

- Thế với Khả Vân thì làm sao? Có vấn đề gì không?

82. Chương 82

Cảm giác như Quỳnh Thy hơi run lên sau cái nhìn sắc lẹm của tôi. Nó bối rối cúi mặt xuống không trả lời. Tôi được đà cầm chén rượu lên uống cạn, mắt vẫn không rời khỏi nó.

- Giờ đến lượt em không trả lời anh sao? – Tôi hỏi dồn.

Hai tay Quỳnh Thy bối rối đan vào nhau xoay xoay chén rượu. Nó tần ngần nhìn xuống mâm thức ăn vô định

- Em biết em có lỗi – Giọng Quỳnh Thy run run.

- Lỗi lắm gì chứ! Anh đã bảo là không phải rồi mà – Tôi cười nhạt.

- Nhưng... – Giọng nó run rẩy.

- Nhưng nhị gì, đi thẳng vào vấn đề đi – Tôi thẳng thừng rành rọt.

Quỳnh Thy như sắp khóc, tôi thấy mắt nó ngân ngấn nước, lòng tôi hơi trùng xuống, tôi không muốn xoáy sâu vào nó nữa, cảm thấy Quỳnh Thy cũng thật đáng thương.

Nhưng đột nhiên nó làm tôi sững sốt, Quỳnh Thy cầm hũ chai rượu lên tu ực ực thành từng miếng to, tôi ngay lập tức giật lấy chai rượu từ tay nó khiến chai rượu trào ra khỏi cả miệng, rớt xuống cả sàn nhà.

- Mà điên à? – Tôi cau.

Nó yên lặng dùng tay quạt đi chút rượu còn dính trên khuôn mặt, không nhìn vào tôi nó thều thào.

- Em biết em không phải nhưng những gì em đưa anh đều là sự thật.

- Hừ! – Tôi lừ mắt.

- Chẳng lẽ anh không tin ư?

Quỳnh Thy nhìn tôi đầy cầu khẩn, tôi không nói gì mà cứ thế rót vào ly rượu mình thêm một ly đầy nữa, ngửa cổ uống cạn tôi thần nhiên lạnh lẽo.

- Anh tin.

Quỳnh Thy có vẻ hơi thở phào, có vẻ như nó nhẹ nhõm hơn. Quay sang tôi nó lúng túng.

- Vậy anh không giận em chứ?

- Ừ!

Tôi khẽ đặt tay lên đầu Quỳnh Thy vuốt tóc nó, rồi đột nhiên tôi lặng lẽ nắm chặt vào vai nó, có vẻ hơi mạnh nên tôi thấy Quỳnh Thy co người lại sợ hãi, đôi mắt nó run lên

- Cái thứ đó người ngoài khó có thể biết được. Sao em lại biết? – Tôi hỏi

Quỳnh thy im lặng. Tôi chẳng cần nhìn Quỳnh Thy, tay tôi vẫn giữ vào cái phần giao giữa vai và cổ, tôi hỏi giọng thần nhiên.

- Anh muốn biết quan hệ giữa em và Khả Vân thế nào?

Tôi xoáy sâu vào mắt Quỳnh Thy, tôi muốn nó nhìn thẳng vào mắt tôi mà nói thật. Tôi đã tìm hiểu rất kỹ, không sai được.

Quỳnh Thy đột nhiên run mạnh, nhưng dù thế nào nó vẫn không thoát khỏi tay tôi, tôi vẫn lặng lẽ uống cho cái thứ cay nồng ấy chảy vào huyết quản. Sau cùng nó khẽ thở dài rồi nói.

- Anh muốn biết à?

- Ừ - Tôi trả lời

- Vậy em nói thật nhé.

- Ừ, hoàn toàn là sự thật.

Bàn tay tôi không còn bóp mạnh nữa, tôi thả lỏng ra thành bàn tay triu mến, khẽ xoa xung quanh nơi tôi đã mạnh bạo với em vừa rồi.

Quỳnh Thy thở dài, đôi mắt em vô định nhìn về phía xa xa.

- Chuyện mới xảy ra thôi, thực ra em với Khả Vân quen nhau, lúc đầu em rất quý Khả Vân vì tính của chị ấy hoàn toàn vô tư. Nhưng rồi sau đó em nhận thấy không phải như vậy.. chị ấy...

- Chị ấy làm sao? – Tôi cười nhạt

- Chị ấy .. không tốt – Nó ngập ngừng.

Tôi bỏ tay ra khỏi Quỳnh Thy, cảm giác rượu vào người cũng lâng lâng, huyết quản cũng bắt đầu nóng lên rồi.

Quỳnh Thy thì hình như thoát khỏi bàn tay tôi nó cảm thấy thoải mái hơn hẳn, nó cầm lấy chai rượu nhưng không tu mà rót vào chén, nhưng cái cách nó uống ực phát hết cái chén thì chẳng khác gì lúc nãy cả.

Tôi mỉm cười nhìn nó trều mếu, có vẻ vừa rồi tôi hơi quá đáng, dù sao thì Quỳnh Thy cũng chỉ là một cô gái nhỏ ngây thơ mà thôi.

- Nghe anh bảo này – Tôi nhìn nó.

- Vâng – Giọng nó run run.

- Thực ra ở đời không có cái gì tốt, cái gì xấu – Tôi trầm ngâm

- Dạ vâng – Quỳnh Thy quay sang nhìn tôi.

- Giống như chúng ta cảm thấy thương hại thằng tâm thần ấy, nhưng nói thật khéo nó lại là người hạnh phúc nhất trong chúng ta.

- Em không hiểu.... – Quỳnh Thy ngập ngừng.

- Là em không ở vị trí người ta nên không hiểu, đừng cảm nhận mô típ thế

- Nhưng....

- Không nhưng gì nữa, uống đi.

Tôi thở dài làm một hơi thêm chén nữa, ngọt thật. Nhìn sang bên Quỳnh Thy, nó luôn mặc một cái áo phong mở và quần ngắn ở nhà, nhìn nó hơi thần thờ nhưng khoe ra làn da trắng mà tôi tự nhiên thấy bật cười.

- Anh cười gì? – Nó cau có nhìn tôi.

- Nhìn em thôi

- Em thì có gì mà nhìn

- Em tự xem lại xem

Nó lúi húi nhìn lại mình nhưng hình như chẳng phát hiện ra điều gì.

- Có gì đâu nào. – Nó quay sang hỏi tôi.

- Thì chẳng có gì, chỉ có một cặp chân giò thon dài thôi.

- Á, trêu em này – Nó hét lên

Tôi cười khùng khục rồi nhăn nhó đau trước cái véo vào tay đau điếng của nó. Vừa xoa tay tôi vẫn cười, không khí nhất thời trở nên vui vẻ.

- Chuyện Khả Vân, thôi cho qua nhé – Tôi kết thúc

- Vâng – Quỳnh Thy trả lời tôi giọng tròng xuống.

Tôi im lặng uống rượu, không muốn nghĩ nữa. Thú thực có những cái mình không nên biết thì hơn, biết rồi lại phải suy nghĩ, rồi lại đau đớn, rồi sao đó nữa, nhưng hình như Quỳnh Thy vẫn không quan tâm đến điều đó của tôi.

- Dù sao thì chuyện anh với Khả Vân, em vẫn không đồng ý.

- Vậy sao? Chẳng có lý do gì cả - Tôi lạnh lùng.

Quỳnh Thy lại nốc thêm chén nữa, tôi cảm giác nó đang say, chỉ một chút hài hước của tôi không làm cho nó tỉnh táo hơn, hay là nó lại mượn rượu để nói nhĩ? Tôi không rõ nữa nhưng hình như nó đang muốn đi tới cùng của chuyện này.

- Anh có thể yêu ai bất cứ ai nhưng Khả Vân thì không được

Quỳnh Thy nói sau khi đặt chiếc cốc xuống bàn kêu cạch một tiếng. Tôi nhăn nhó nhìn nó, cái con bé 19 tuổi lại đang muốn dạy đời tôi ư? Tôi hừ nhẹ một tiếng.

- Chẳng có gì là không được cả! Ít nhất là với anh

- Anh có thể đến với Bảo Hân, với ai đó nhưng đừng đến với chị ta, chị ta không tốt, em không muốn anh lại chịu thêm một lần đau khổ nữa, em không muốn..

Quỳnh Thy nói một tràng dài liên tục, khuôn mặt nó lại ngấn nước rồi, tôi đành phải ngắt giọng nó lại bằng cách đặt tay lên gáy nó khẽ mân mê mái tóc.

- Tại sao em lại quyết liệt đến vậy? - Tôi dịu dàng.

- Tại Khả Vân không đáng... - nó đột nhiên nức nở.

Nước mắt Quỳnh Thy trào ra, nó dựa đầu vào vai tôi, bờ vai rung lên từng đợt, tôi lặng lẽ vuốt mái tóc của nó.

- Chẳng phải anh đã xem rồi sao, dù sao thì nó cũng là sự thật. Anh không nên.. - Nó vuốt những giọt nước mắt ghen nào.

- Hi! - Tôi cười.

- Sao anh lại cười

Quỳnh Thy hỏi tôi, hình như nó nghi ngờ điệu cười thần nhiên của tôi.

- Hi - Tôi vẫn cười.

- Anh thật lạ - Nó trầm giọng.

Tôi nâng khuôn mặt Quỳnh Thy lên, lại nhìn thẳng vào mắt nó, nó nhìn thấy đôi mắt vô cảm và lạnh lùng của tôi thì hơi giật mình. Tôi chậm rãi tiến sát vào khuôn mặt nó, nó run sợ tránh ánh mắt của tôi, cơ thể run lên.

Tôi vẫn tiến sát chậm rãi, từ từ thật sát khuôn mặt của Quỳnh Thy, cảm nhận được hơi thở gấp gáp của nó, đôi mắt nó vẫn đang cố tránh tôi. Tôi dịu dàng hỏi nó.

- Tại sao em lại quan tâm đến anh vậy? Lo cho anh à?

Quỳnh Thy lúc lắc đầu như phản đối, không nói nên lời. Tôi dùng sức giữ cho khuôn mặt nó đối diện với mình, thật sát, sát đến nỗi chỉ còn chút xíu nữa thôi là hai đôi môi có thể chạm vào nhau, sát đến nỗi đôi mắt nó không thể tránh tôi được nữa.

Hơi thở nó càng lúc càng mạnh, có lúc tôi cảm thấy nó muốn thoát ra, có lúc tôi cảm thấy nó muốn giữ nguyên. Tôi mỉm cười nhìn thẳng vào đôi mắt vừa tránh né một lúc đã bắt lực đàn hồi đối diện với tôi.

- Chẳng phải em cũng muốn thế này sao.

Quỳnh Thy nhìn tôi hốt hể, tôi thấy ngực nó phập phồng, chắc hẳn tim nó đang đập rất mạnh.

- Anh... anh định.. - Nó run rẩy

Tôi lạnh lùng đẩy nó mạnh nó nằm xuống ghế sofa. Vươn người ngay lập tức giờ nó đã nằm dưới thân tôi, hai chân nó khép chặt vào hông tôi sợ hãi. Tôi vẫn tiến sát vào mặt nó, cảm nhận thấy người nó đang đập từng nhịp mạnh mẽ dưới tôi. Khẽ nâng cằm nó lên tôi lạnh lùng.

- Anh làm gì chỉ một chút nữa thôi em sẽ biết.

- Anh.. anh..

Quỳnh Thy không nói nên lời, chưa bao giờ nó nhìn tôi bằng ánh mắt như thế, một tay nó đã bị tôi khóa lại, tay kia tôi chống cùi chỏ lên nệm, ngay sát mặt nó, giữ cho khuôn mặt nó không thể cử động mà phải cảm nhận tới từng hơi thở nóng rực của tôi, tôi quét tia nhìn lạnh lẽo khắp cơ thể nó.

Nhìn Quỳnh Thy dưới thân tôi bất lực, đôi mắt nó nhắm nghiền, khóe mắt trào ra những giọt nước mắt tôi cười nhạt.

- Em chẳng cần phải như thế với Khả Vân, bản thân anh cũng là một thằng chẳng ra gì để mà không xứng.

Tôi đứng bật dậy, cầm lấy chai rượu tu ực một hơi, cảm giác thanh thản và bình tâm hơn. Quỳnh Thy phút chốc được giải phóng ngồi dậy nhìn tôi, ánh mắt long lanh như muốn nói điều gì đó nhưng không thể.

Tôi mặc kệ vứt mạnh cái chai không xuống bàn, đi về phía cửa phòng. Nhìn lại Quỳnh Thy một lần nữa tôi cất giọng bình thản.

- Em thấy đấy, anh rốt cục cũng chỉ là một thằng đểu giả và hèn nhát. Anh chẳng thể giữ nổi P cũng như đã ngủ với cả Khả Vân lẫn Bảo Hân? Anh là ai chứ? Hay chỉ là một con thú?

Quỳnh Thy mở đôi mắt to tròn nhoe nhoẹt nước nhìn tôi. Tôi cất tiếng cười khùng khục khô khốc trong cổ họng rồi lạnh lùng đóng cửa.

83. Chương 83

Cánh cửa đóng sập lại lạnh lùng giống như tôi đóng sập cánh cửa trái tim mình với Quỳnh Thy vậy. Trong thâm tâm tôi em vẫn mãi luôn là một người con gái nhí nhảnh và đầy yêu thương với tôi, em với tôi thậm chí còn không chỉ là như thế..

Mặc dù mới quen Quỳnh Thy chỉ hơn một năm nhưng tôi vô cùng vô cùng yêu quý nó, ở bên nó tôi có thể thoải mái nói cười, văng những câu tục tày và cộc đầu nó bất cứ khi nào có thể, tình cảm trong sáng đó tôi không hề muốn mất đi, không chỉ phải đơn giản nó là em gái của Bảo, kể cả không như thế thì tôi cũng không bao giờ, không bao giờ tự cho phép mình được có tình cảm với Quỳnh Thy, bản thân tôi luôn mong nó được hạnh phúc, không phải là với tôi, chắc chắn vậy.

Đưa mình chìm vào những suy nghĩ, tôi tự giận mình vì đã làm Quỳnh Thy phải khóc, nhưng có lẽ nên như thế, tôi không thể làm khác được, dù đơn giản là cho bớt đau hơn..

Tiếng lục cục ở ngoài cửa và giọng của Bảo cho tôi đoán là nó đã về đến nhà, vậy là buổi họp kết thúc sớm hơn so với dự đoán ban đầu của tôi. Tôi định mặc kệ nó và nhốt mình trong phòng nhưng cái giọng nữ quen thuộc cất lên làm cơn mệt mỏi của tôi biến đâu hết, bù lại cho tim tôi đập thình thịch.

- Em vào nhà đi – Giọng thằng Bảo

- Vâng, chào Quỳnh Thy – Giọng Bảo Hân

Không hiểu Bảo Hân đến đây chơi làm gì nhỉ? Cả tuần qua tôi luôn là người đến sớm nhất, về muộn nhất, không muốn gặp ai cả nên ngay khi Bảo Hân mang cafe vào phòng hay đứng đợi tôi ở ngoài thì tôi cũng chỉ mỉm cười lịch sự chứ không nhìn vào hay nói chuyện với em một câu nào. Tôi cũng đoán có thể Bảo Hân sẽ gửi sms hay trách móc tôi qua skype nhưng tuyệt nhiên không, em cũng chỉ nhìn tôi với ánh mắt buồn buồn và oán giận chứ không hề có một động thái nào đó là muốn tôi giải thích? Vậy tại sao hôm nay em lại đến đây??

- H về chưa em?

Giọng thằng Bảo lịch sự chứ không kiêu đá xoáy hay cộc lốc như thường ngày, chắc là tại có mặt người đẹp ở đây mà, tôi thầm nghĩ.

- Anh ấy đang ở trong phòng – Quỳnh Thy vừa nói vừa lạch cạch dọn đồ ăn trên bàn.

- Ừ! Em ngồi đi

Tôi thấy tiếng lạch cạch nhiều hơn chắc do thằng Bảo phụ với Quỳnh Thy đây mà, không hiểu Quỳnh Thy đã kịp lau những giọt nước nhoe nhoẹt trên mặt hay chưa nữa.

- H ơi! – Thằng Bảo gõ phòng tôi.

Giật mình tỉnh vào chần giả vờ nằm ngủ nhưng chắc không kịp nữa, tôi mỉm cười mở cửa nhìn nó ra về ngáp dài cái.

- Mà mới về hả? thằng dở

- Dở cái đầu mày, Bảo Hân đến chơi kìa – Nó chỉ ra ngoài.

Tôi mặc kệ mình đang xộc xệch trong bộ quần áo, mỉm cười chào Bảo Hân tính đi ra thì thằng Bảo lôi tôi xềnh xệch vào trong phòng.

- Mày làm gì mà ăn mặc như thằng dở thế? – Nó càu nhàu.

- Thì về mệt quá chứ làm sao, ngủ luôn đã kịp thay gì đâu – Tôi tỉnh rụi, cố giọng ngái ngủ.

- Ồ! chắc về cái lại rượu nên mới thế, thôi mặc bộ đồ ở nhà đi, quần áo mày hôi chết – Nó vứt cho tôi bộ quần áo từ trong tủ ra

- Ủ - Tôi ngán ngấm.

Tôi ra ngoài khi thằng Bảo đã ra trước và Bảo Hân thì đang ngồi trên ghế salon đối diện, tay vôn vê cốc cafe nóng, Quỳnh Thy thì chẳng thấy đâu, chắc đang rửa bát.

- Hôm nay sao thiên nga lại đến nhà vịt giờ thế này? – Tôi trêu.

- Hi! Cuối cùng cũng đã chịu mở miệng – Bảo Hân cười.

Thằng Bảo cũng nhìn tôi lạ lẫm, tôi cũng nhìn lại mình. Đúng rồi, tuần vừa rồi tôi vật vờ như một bóng ma vậy, chắc mấy người này cũng thấy đó lạ lẫm. Chẳng cần phải né tránh tôi lại như bình thường cười rói rói và ngồi xuống bàn.

- Thì cũng có lúc phải điên điên một chút cho đời nó thú. Hi

- Tao tưởng mày bị đá – Thằng Bảo châm chọc.

- Em lại tưởng anh tránh mặt ai... – Bảo Hân tủm tỉm.

Tôi giật mình, hai cái người này nói câu nào là đúng câu đó hết, mặc dù cả hai đang quay sang nhìn nhau đầy lạ lẫm rồi phá lên cười. Bảo Hân trông cũng thật vui vẻ, vẻ mặt em rạng ngời thế này thì có phải đẹp hơn hẳn bình thường không

- Mày làm gì mà nhìn Bảo Hân ghê thế? – Thằng Bảo tò mò quay sang nhìn tôi.

- Mày không thấy là Bảo Hân đẹp hơn khi cười tươi thế này à? – Tôi cười.

Bảo Hân cúi mặt xuống xấu hổ, thằng Bảo cũng tò mò quay sang nhìn Bảo Hân và vẻ mặt nó thì rõ ràng là thừa nhận rồi, chỉ tiếc thằng này luôn ngậm hột thị khi đứng trước Bảo Hân.

- Lại giọng dê đấy – Tiếng Quỳnh Thy lạnh lạnh theo tiếng bước chân của nó.

- Hi! Thì anh vốn dê mà, thế mới men lỳ chứ - Tôi nhún nhử.

Bảo Hân đỡ xấu hổ hơn cứ tủm tỉm cười nhìn tôi và Quỳnh Thy, tôi cảm thấy thoải mái hơn, đôi khi tự mình thấy mình cũng là lạ, tâm trạng có thể thay đổi bất cứ lúc nào, có thể tôi là người cũng sống bản năng chẳng.

- Hôm nay buổi họp thế nào? – Tôi quay sang hỏi thằng Bảo và Bảo Hân đánh trống lảng sang việc khác.

- Thì như mày đã ghi note hết vào rồi, công ty thực ra cũng có vấn đề từ trước rồi, thằng cha tổng chỉ là giọt nước tràn ly thôi, cũng khốc liệt lắm.

- Thế rồi sao? – Tôi tò mò muốn biết cuộc họp ra sao

- Ờ thì không giải trình được nên cãi nhau một lúc mấy bố xin đầu tuần họp trước thôi, mà lạ lắm.
- Lạ gì? – Tôi cũng tò mò
- Thì phương án cổ phần hóa rồi bán đi có thằng cha trường phòng vật tư tự nhiên đề xuất.
- Ờ, cũng có lý đấy.
- Thì thằng đó vốn ăn tham, họp chẳng bao giờ ý kiến gì thế mà tự nhiên đợt này lại đề xuất mới lạ chứ.
- Ừm...

Tôi bần khoản suy nghĩ, liệu có là..?

- Mấy anh toàn công việc chán ốm – Giọng Quỳnh Thy lại vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.
- Thế chả lẽ nói chuyện áo váy của mày – Thằng Bảo xĩa xối.
- Áo váy cũng hay mà – Bảo Hân thề thọt.

Tôi với thằng Bảo quay sang trợn mắt nhìn nhau, Bảo Hân hôm nay cũng biết nói đùa cơ đấy. Chúng tôi lặng nhìn Bảo Hân rồi phá lên cười, cả Quỳnh Thy và Bảo Hân cũng cười theo làm không khí vui vẻ chút xíu. Có vẻ như mọi thứ đều trở lại trạng thái cân bằng.

- Anh chị mua gì đấy?

Quỳnh Thy xăm xoi mấy cái túi đồ mà thằng Bảo và Bảo Hân mua về.

- À ít đồ ăn thôi, mày mang vào trong kia, chút nữa anh em mình làm lẩu ăn.

Thằng Bảo nói xong nó tự mang mấy cái hộp và túi đồ ra rồi cho vào bếp, tôi thèm thuốc nên cầm cốc cafe ra ngoài ban công hút, không muốn vì mình mà Bảo Hân phải chịu cái bầu không khí ô nhiễm trong phòng.

Rít được chưa đầy nửa điếu thì thằng Bảo chạy ra vỗ vai tôi rồi xin một điếu, chúng tôi dựa vào thành lan can mà ngắm con ngõ nhỏ phía dưới.

- Chuyện công ty ổn chứ? – Tôi hỏi nó
- Không ổn chút nào hết – Nó thản nhiên.
- Ừ mà tao chỉ kiểm tra thôi chứ mình có làm được gì đâu – Tôi cười.
- Mày càng ngày càng bị nhiều người ghét. – Nó phả ra hơi thuốc
- Ừ kệ mẹ, tao chẳng quan tâm lắm.

Rõ ràng là việc đó tôi cũng đã lường trước rồi nhưng kệ mẹ, đời tôi quan tâm gì tới mấy thằng đó chứ, tôi chỉ làm đúng nhiệm vụ chuyên trách mà sếp Anh giao cho tôi mà thôi.

- Tao bảo này! – Tự nhiên thằng Bảo nói nhỏ
- Ừ! – Tôi trả lời.
- Tuần vừa rồi mày làm sao vậy? cứ như một con người khác
- Ờ rồi sao? chỉ là tâm trạng tí thôi – Tôi cười hì hì
- Tao không nghĩ thế? – Nó quay sang nhìn thẳng vào tôi.
- Ừ.. thực ra.. – Tôi thở dài.
- Mày nói đi – Nó quan tâm.
- Tao với P... xong rồi – Tôi ngán ngẩm.
- Mày ký đơn rồi à? – Thằng Bảo sững sốt.

Tôi nhìn nó cười khỏ, nét ưu tư trên khuôn mặt tôi chắc cũng làm nó nhận ra, tôi nhúu mày lại nhớ đến chuyện hôm đó, mặc dù như là ác mộng nhưng tôi chẳng có thể làm điều gì tốt hơn để thay đổi cả.

- Thôi ầu cũng là cái số - Thăng Bảo an ủi

- Ừ

- Mà cũng nên có bạn mới đi

- Tao chưa nghĩ đến – Tôi thở dài.

- Tao tưởng Khả Vân..... – Nó nhìn tôi đầy nghi hoặc

- Cũng xong nốt rồi – Tôi lại thở dài

- Sao thế? – Nó lại ngạc nhiên.

- Tao chẳng biết, tự nhiên nó thế, hơn tuần nay tao và Khả Vân không liên lạc với nhau rồi.

Thăng Bảo nhìn tôi đầy ngán ngẩm, chắc nó nghĩ cái thằng vớ vẩn như tôi tình đến rồi đi sao lại có thể đơn giản như vậy? Tôi cũng chẳng hiểu mình nữa, nó khác hẳn với cái chớp nhoáng của các cuộc tình hồi sinh viên. Haizz. Tôi chỉ biết thở dài.

- Mà với Bảo Hân... – Tự nhiên thăng Bảo trầm ngâm

- Tao không có điên – Tôi ngắt lời nó, hiểu nó định nói gì

- Tao nói thật. – Thăng Bảo ngậm ngùi

Tôi nhìn mặt nó, hình như nó không có nói chơi, nét suy tư và cam chịu trên khuôn mặt nó khiến nó như già đi nhiều tuổi,

- Tao không quan tâm đến mày nói gì – Tôi lạnh lùng

- Bảo Hân thích mày, điều đó là sự thật.

Trái với tôi nghĩ, thăng Bảo không hề quan tâm đến vẻ mặt của tôi, nó vẫn trầm ngâm như thế, thở ra hơi thuốc dài hình vòng tròn rồi nhìn cái vòng khói đó bay bay trong gió rồi méo xệch, tan biến đi trong khoảng không.

- Kể cả không có mày thì tao cũng chẳng bao giờ có cơ hội – Nó cười cười, cảm xúc của nó chen vào trong cái tiếng tưởng như vui tươi nhưng lại rầu rầu ấy.

- Tao cũng thế, kể cả không có mày thì tao cũng...

- Sao anh không vào nhà, để em một mình trong phòng à?

Giọng Bảo Hân phía sau lưng tôi khiến tôi im bật lại không nói hết. Tôi quay sang Bảo Hân mà cười cười với em.

- Thế Quỳnh Thy đâu?

- Thy bảo em gọi hai anh vào đây – Bảo Hân nói giọng bình thường, chứng tỏ em chưa nghe thấy gì từ tôi và Bảo.

Thăng Bảo dụi dụi điều thuốc và cái chậu hoa Huyết dụ của Quỳnh Thy rồi nhe nhớn như cái tính vốn có của nó.

- Vào thôi.

Nó vỗ vỗ vào vai tôi ý nói là cứ tiếp tục đi, tôi chưa kịp hiểu gì thì Bảo đã đi vào, Bảo Hân thấy thế thì cúi vào chậu hoa Huyết dụ lấy cái điều thuốc ra cho vào cái thùng rác gần đó.

- Bao nhiêu chỗ để mà lại cho vào cái chậu hoa đẹp thế này – Em lẩm bẩm.

- Bọn anh toàn thế, ngày nào Quỳnh Thy cũng phải dọn – Tôi cười.

- Đến chịu đàn ông bọn anh – Bảo Hân lúc lắc đầu.

Tôi vẫn tiếp tục châm điều thuốc, hít sâu vào lồng ngực cho trái tim tôi được sưởi ấm đôi chút. Lần này đến lượt Bảo Hân đứng cạnh tôi. Tôi cảm nhận thấy bàn tay em khe khẽ nắm lấy ngón tay tôi.

Tôi rùng mình rút tay lên đặt cả hai tay lên lan can, vẻ mặt coi như chưa hề biết chuyện gì, không dám nhìn thẳng vào mắt Bảo Hân.

- Anh H! – Bảo Hân khẽ thì thầm nho nhỏ

- Mình vào thôi không mọi người chờ

Tôi quay người định vào nhà thì trong phút chốc nhìn thấy Bảo Hân đang nhìn tôi đầy sâu thẳm, đôi mắt em như biết nói hiện lên những cảm xúc trách hơn. Tôi hơi sững người lại khi nhìn thấy em. Bảo Hân nắm lấy vạt áo ở khuỷu tay tôi. Tôi thở dài quay mặt về lan can nhìn xuống đường trong một khoảng vô định.

- Sao anh tránh mặt em? – Bảo Hân vẫn thì thào.

Tôi im lặng không trả lời! Nói là vì thằng Bảo thì không phải, nhưng cảm xúc với em chắc chỉ nhất thời, tôi không rõ, định kiến hay vấn đề gì đó đối với tôi chỉ là vô nghĩa, nhưng với Bảo Hân, tôi hoàn toàn chẳng biết mình thế nào.

- Anh nói đi – Tay áo tôi bị Bảo Hân khẽ giật nhẹ.

Tôi vẫn giữ im lặng, vẻ mặt cố tỏ ra lạnh lùng và vô cảm. Bảo Hân trong thoáng chốc hơi thở em có vẻ mất nhịp, tôi nhận ra sự thất vọng trong em.

- Em ghét anh

Lần này dồn tất cả sự ê chề và thất vọng trong ba từ ấy, tôi có thể tưởng tượng mà chẳng cần nhìn vào mắt em. Vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng vô cảm, coi như chưa nghe thấy gì, tôi lạnh lẽo.

- Mình vào nhà thôi.

84. Chương 84

Tôi giật mình ra khỏi tay Bảo Hân một cách lạnh lùng rồi quay vào trong nhà, Bảo Hân không vào luôn mà khẽ quay mặt ra phía ngoài, một tay em khẽ quẹt ngang mặt.

- Mà làm Bảo Hân khóc rồi

Thằng Bảo ở đâu đứng ngay cửa vào khẽ nói nhỏ đủ cho tôi nghe thấy, tôi thở dài không nói gì mà quay vào trong nhà, bật tivi lên xem kênh gì đó mà chính tôi cũng chẳng nhớ.

Thằng Bảo không xem tivi cùng tôi, chắc nó đang ở ngoài lan can với Bảo Hân, cũng tốt, tôi thầm nghĩ. Quỳnh Thy sau khi tí toáy trong nhà bếp một lúc thì nó cũng ra ngoài ngồi với tôi, tôi vẫn đang chuyển kênh liên tiếp một cách vô định.

- Làm gì mà ngồi thừ thế ông anh trai? – Nó hỏi

- Thì chẳng biết làm gì nữa – Tôi trả lời.

- Đừng nói là vì... ấy nhé – Quỳnh Thy nháy mắt tôi trêu chọc

- Con ranh, vớ vẩn – Tôi nạt nộ nó.

Nó cười hì hì quay sang bật kênh nào đó. Tôi chẳng nhớ đó là kênh gì nhưng tiếng nhạc dạo và lời hát cất lên thì tôi chẳng thể nào quên được.

“Trong đôi mắt anh em là tất cả...”

Phải rồi, cần gì phải là “như” nữa nhỉ! Tôi chợt nhớ ra điều đó và thấy mình thật ngu ngốc, tôi đã quá ủy mị, quá dễ cảm xúc cuốn đi mà quên mất một người, một người tự dưng tôi lại cảm thấy nhớ đến vô hạn, giờ này?? Em đang ở đâu?

Về mặt biến chuyển của tôi nhanh chóng bị Quỳnh Thy nhận ra, nó quay ngoắt bấm chuyển kênh, tiếng nhạc im bật. Tôi giật mình tỉnh khỏi giấc mộng mị vài giây khẽ quay nhìn sang Quỳnh Thy đầy trách móc, nó giấu tịt cái điều khiến sau lưng không muốn tôi giật lại, vẻ mặt vênh lên thách thức nhưng cũng có nét sầu đau khiến tôi chẳng thể nhìn nó với ánh mắt hình viên đạn.

- Anh nên quên người con gái đó đi

Nó vút mạnh chiếc điều khiển xuống dưới nệm salon rồi bỏ đi vào trong phòng, để lại tôi một mình với vẻ mặt thần thờ nhiều cảm xúc. Tôi cầm lấy điều khiển, back lại kênh vừa rồi và thả mình lim dim thưởng thức.

Tôi nhớ vô cùng cảm giác được cùng em đứng trên sân khấu, hát bài hát này một cách say mê.

Tôi nhớ vô cùng em đã cầm lấy tay tôi đầy tự tin và ấm áp để cùng nhau thả hồn vào bài hát.

Tôi cũng nhớ vô cùng em líu ríu sau tôi nhún nhá từng chữ bài 500 miles

Tôi cũng nhớ cả lời bài More than words nữa..

Mọi thử kỷ niệm dồn dập tràn về khiến tôi như trong cơn ma mị. Trong đầu tôi lúc này chỉ hiện lên câu hỏi:

Khả Vân? Em đang ở đâu

Tôi thêm vô cùng cảm giác được ôm em trong vòng tay, đặt lên môi hình trái tim của em một nụ hôn ướt.

Tôi thêm vô cùng được cùng em rong ruổi trên những nẻo đường, được ôm em và chụp cho em những kiểu hình quái dị

Tôi thêm được cùng em nhâm nhi ly cafe và cùng nghĩ về cuộc sống..

Tôi thêm...

Bất giác tôi ngừng người, hình như phía sau đường hầm lại lóe lên tia sáng. Mọi việc giờ chẳng còn quan trọng nữa, tôi đã biết rồi, tôi nhận ra rồi.. Mỉm cười.

- Này! Hâm à?

Thằng Bảo tự nhiên xoa đầu tôi khiến cơn ma mị chấm dứt, tôi như người vừa tỉnh lại. Khẽ mỉm cười với nó tôi nhẹ nhàng.

- Cảm ơn mày

- Thằng điên, cảm ơn cái gì chứ? sốt à? – Nó trở mắt ra nhìn tôi.

Đáp lại nó chỉ là nụ cười hiền của tôi, tôi có thể nói cảm ơn bất cứ ai có thể đứng trước mặt tôi lúc này. Bảo, Quỳnh Thy, và có thể cả Bảo Hân nữa, tôi cảm ơn tất

Tôi đi vào phòng khép cửa lại, nói với thằng Bảo là tôi muốn nghỉ ngơi một chút, thằng Bảo nhìn tôi như người ngoài hành tinh lạ vừa đáp xuống trái đất vậy

Ở một mình trong phòng, ở ngoài kia tiếng ý ới của Bảo, Bảo Hân và Quỳnh Thy vọng vào nho nhỏ, tôi không nghe rõ lắm nhưng chắc hẳn họ đang bàn luận về thái độ kỳ quặc của tôi. Nhưng lúc này tôi còn tâm trí đâu mà quan tâm tới những gì ngoài kia cơ chứ. Tôi đang nhớ em mà, Khả Vân, không biết em có nhớ tới tôi không?

Tôi bấm máy gọi.. Khả Vân, anh rất muốn nghe thấy giọng em.

“The number you dialed is not available....”

Tiếng trả lời của tổng đài khiến tôi điên tiết, rồi lại trùng xuống. Nếu tính như vậy thì đã 1 tuần rồi tôi chẳng liên lạc được với em.

Như một thằng điên thật sự tôi gọi liên tục nhưng đáp lại vẫn chỉ là tiếng tổng đài viên đau nói.

Tôi bất lực vút mạnh điện thoại của mình xuống giường rồi ngồi ôm đầu, sao em lại không mở điện thoại ra một chút chứ? Khả Vân? em làm sao vậy?

Tôi uể oải cầm điện thoại lên nhấn cho em một tin.

Tôi: “Anh nhớ em, Khả Vân. Em hãy liên lạc với anh ngay nhé”

Tôi nhìn ngắm chiếc điện thoại và mong chờ điều kỳ diệu xảy ra, tin nhắn báo đã gửi nhưng nó vẫn đang nằm im lìm như trên người.

Lặng và chờ.. chẳng có phép màu nào cả, tôi ngồi thế không biết bao lâu mà nhìn thẳng vào nó, rồi cầm lên xem, rồi lại nhìn nó. Chiếc điện thoại vô tri nhưng chứa đựng nhiều điều muốn gửi gắm vẫn nói rằng em chưa nhận được. Tôi thất vọng, đau khổ và lại ôm đầu như một thằng điên.

- Anh H ra ăn cơm.

Tiếng Bảo Hân chứ không phải Quỳnh Thy gõ cửa phòng tôi. Vậy là tôi đã ngồi đó suốt hơn hai giờ đồng hồ, chỉ để nhìn chiếc điện thoại và mong chờ giọng nói của một người.

Nhận thấy mình cần phải chỉnh trang hơn tôi xem lại dáng vẻ đầu tóc cho lịch sự rồi mở cửa bước ra.

- Đã xong rồi hả em?

- Vâng! Anh ngủ ghê thế?

Bảo Hân nhìn tôi rồi cười như chưa hề có chuyện gì, tôi cũng mỉm cười đáp lễ rồi đi ra ngoài cùng em.

Chiếc bàn ở phòng khách đã được dọn sang một bên, chiếu được trải ra và trên đó đã có sẵn một nồi lẩu, vài món nhậu, ngoài ra còn thêm 3,4 chai vodka nhỏ ở đấy nữa.

- Làm gì mà nhiều vodka dữ vậy? – Tôi hỏi thằng Bảo giả giọng Sài Gòn.

- Con Thy nó mua đấy, tính giết người – Nó hăm hăm nhìn Quỳnh Thy.

- Các anh uống bao nhiêu thì uống, không như hôm trước đang uống lại hò con em này đi mua, mệt bỏ xừ ra.

- Hi hi – Bảo Hân cười.

Mỗi người một việc bưng bát bưng đĩa loáng cái xong, chúng tôi ngồi quây quần bên nồi lẩu nóng hổi và thơm phức.

- Ai làm mà khéo vậy? – Tôi hỏi băng quơ cho phải phép

- Chị Hân làm đấy – Quỳnh Thy nói luôn

- Hả

Tôi ngạc nhiên, vì Bảo Hân chỉ biết làm mấy món tây như hôm em nó thừa nhận với tôi ở nhà, làm sao mà biết mấy cái này được.

- Đâu! Em động tay nhưng Quỳnh Thy mới là chính, không có em ấy hướng dẫn thì em cũng chịu – bảo Hân cười

- À ra vậy, mày lười quá – Tôi hiểu ra vấn đề quay sang Quỳnh Thy ra giọng trách

- Tại chị ấy cứ muốn làm, không cho em động tay đấy chứ.

- Bảo Hân nói muốn học mấy món này, bên đó không có ai làm cả.

- Thực ra mấy cái này cũng đơn giản mà, nói cái chị Hân làm được luôn – Quỳnh Thy nhõn cười.

Tôi cười cười, dù sao thì Bảo Hân học cái này cũng tốt, đàn ông ai mà chả thích ăn món do vợ nấu. Thằng Bảo có vẻ vui vẻ quay sang tôi rót rượu rồi đưa chén.

- Hôm nay chúc mừng Bảo Hân lần đầu tiên vào bếp làm từ A-Z nhỉ? – Nó cười.

- Vậy lúc đi chợ

- Thì cũng là do anh ấy hướng dẫn mua – Bảo Hân nói nhỏ, mặt em có vẻ hơi ngại ngùng.

- Hầy zà! Vậy là ok lắm rồi, nào cùng chúc nào.

Mỗi người một chén, bọn tôi nghe lời thằng Bảo cùng nâng ly chúc vì cái lý do Bảo Hân đã tự làm được một bữa cơm ngon từ A-Z, mặc dù chẳng có gì nhiều nhưng có lẽ Bảo Hân đã rất vui khi làm như vậy, ít nhất là trong ánh nhìn của em tôi nhận ra điều đó.

Cuộc trò chuyện vui vẻ của cả bốn chúng tôi trải qua nhiều chủ đề, từ việc nội bộ của công ty cho đến việc cuộc sống của Bảo Hân ở bên kia, theo như lời em nói thì em thật cô độc, sống không mấy vui vẻ nhưng có vẻ như em hài lòng về nó, vì ít ra em cũng chẳng than phiền gì, chỉ kể lại với giọng điệu rất tất nhiên.

Tôi thoải mái uống, tuy không vui lắm nhưng ít ra tôi cũng hiểu trong lòng mình biết cái gì, tôi đang mong chờ điều gì. Còn thằng Bảo thì càng uống càng say, mới hết chai thứ hai mà nó đã giở giọng lè nhè khiến cho Bảo Hân và Quỳnh Thy sợ, ép không được uống nữa.

- Kệ tao – Thằng Bảo gạt tay Quỳnh Thy ra.

- Anh – Quỳnh Thy hơi sợ, đưa ánh mắt ra nhìn tôi.

Nhưng mà với lũ bợm nhậu như tôi và thằng Bảo thì làm gì có chuyện tôi can nó. Tôi đưa ánh mắt của mình nhìn nó từ đầu tới chân rồi kết luận.

- Em kệ Bảo đi, hôm nay cho nó say cũng được.

- Nhưng... – Bảo Hân hơi ngại và e sợ.

- Nhưng gì, cứ để anh uống, uống cho thật say, say rồi sẽ chẳng biết gì nữa, chẳng thấy gì nữa, chẳng đau nữa..

Thằng Bảo lè nhè và hình như say thật rồi, giọng nó không còn dễ nghe được nữa. Lâu lắm rồi tôi mới có dịp say sau nó nên rất lấy làm thú vị, tôi nhìn cái mặt gục gặc của nó mà cười tùm, chỉ có Bảo Hân và Quỳnh Thy là lo lắng đến tái mặt.

- Thôi anh đừng uống nữa.

Bảo Hân đưa tay với lấy chén rượu thằng Bảo đang cầm thì nó gạt ra, chén rượu đổ lênh láng trên nhà, Bảo Hân sững sờ nhìn thằng Bảo. Thằng Bảo cũng muốn đưa tay xin lỗi nhưng hình như nó không còn vững nữa, người nghiêng ngả. Tôi cứ tưởng nó mới ngà ngà thôi mà hóa ra lại say như thế này.

- Không, không... sao – Nó hơi nín vào Quỳnh Thy đang ngồi cạnh cho vững.

- Anh đi nghỉ nhé – Quỳnh Thy ái ngại cho hoàn cảnh thằng Bảo.

- Không cần.

Thằng Bảo hét lên khiến cho tôi và Quỳnh Thy lẫn Bảo Hân giật mình.

- Anh sao thế? – Quỳnh Thy meo máo.

- Không.. không sao. – Nó vẫn cố nói, giọng lú lẩn.

Tôi yên lặng uống rượu này giờ, chỉ bản thân đàn ông mới hiểu được chúng tôi nghĩ gì, tôi đưa hết chén này chén khác lên uống cùng nó, muốn say như nó luôn nhưng chẳng hiểu sao tôi càng uống càng tỉnh. Tôi giơ tay và nhìn Bảo Hân và Quỳnh Thy ý để nguyên cho thằng Bảo, không làm phiền nó nữa, dù gì thì bây giờ cũng là đang ở nhà nó, nó có say cũng không nguy hiểm.

- H này! – Nó thều thào.

- Ủ! – Tôi trả lời.

- Cùng là đàn ông với nhau tao hỏi mày thật.

- Ủ - Tôi uống ực chén rượu.

- Mày... mày đào hoa nhỉ?

Tôi bật cười trước lời nói của nó, nhưng dù sao cũng không làm nó mất hứng nên tôi cũng ừ hừ cho qua chuyện, xem nó nói gì tiếp, nếu đúng như tôi nghĩ thì mọi chuyện cũng tốt, cứ để Bảo Hân và Quỳnh Thy nghe cũng được.

- Tao nghe thằng Tuấn nói từ hồi sinh viên mày đã nổi tiếng đào hoa rồi

- Ủ! Thì sao – Tôi ráo hoành

- Thì sao, thì sao à? Thì những đứa con gái nào yêu mày thì đều bất hạnh chứ sao nữa, thằng điên.

Thằng Bảo cầm chén rượu lên tu ực, hết chén này đến chén khác. Tôi đưa mắt nhìn Bảo Hân và Quỳnh Thy, hai người đó đều im lặng, không nói gì, hình như mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ riêng.

- Mày nói tiếp đi – Tôi lạnh lùng.

- Hừ! Mày biết thừa tao thích Bảo Hân.

Tôi đưa mắt nhìn Bảo Hân, ánh mắt em lóe lên một tia ái ngại rồi ngay lập tức trở lại bình thường, em đang cố để trở lại bình thường, em nín lấy tay Bảo

- Anh say rồi, đi nghỉ đi – Bảo Hân dịu dàng

- Anh nói thật, anh thích em

Thằng Bảo vẫn nói đầy tình cảm, nhưng rượu làm cái lưỡi của nó lú lại nghe không còn rõ nữa, lúc này đến chính tôi cũng còn ái ngại cho nó. Tôi cũng đưa chén rượu lên cạn một hơi, đầu óc trống rỗng.

- Nhưng.. nhưng em lại thích thằng H này

Bảo khẽ cầm lấy tay Bảo Hân, người nó nghiêng nghiêng như không vững nữa. Bảo Hân đưa mắt nhìn tôi, thấy cái gạt đầu của tôi em để yên bàn tay cho Bảo nắm, Quỳnh Thy thì cố giữ cho người Bảo khỏi ngã.

Thằng Bảo nhìn Bảo Hân đầy âu yếm, yêu thương, cái nhìn khiến Bảo Hân cũng cảm thấy ngượng ngùng khẽ cúi mặt xuống. Tia nhìn đột nhiên sâu thẳm rồi tỏ ra bất lực, nó quay sang tôi dùng tay kia chỉ vào mặt tôi, cánh tay run run hết nâng lên rồi hạ xuống.

- Vì thế...

Nó vươn người ra giật lấy tay tôi khi tôi định cầm lấy chén rượu làm tôi suýt ngã, bản thân nó cũng phải nhờ tới sự giúp đỡ của Quỳnh Thy mới không ngã chúi ra phía trước.

Tôi, Quỳnh Thy, Bảo Hân ngỡ ngàng trước hành động của nó, không hiểu chuyện gì. Thằng Bảo cất tiếng cười khùng khục trong cổ họng, tiếng cười không thoát ra được. Nó cầm lấy tay tôi đặt lên bàn tay Bảo Hân đang ở tay kia của nó. Hai bàn tay của tôi và Bảo Hân giờ đây nằm dưới tay nó, ấm nóng và ẩm ướt của mồ hôi.

- Vì thế... Mày phải chăm sóc tốt cho Bảo Hân – Nó hơi nhếch lên một nụ cười khổ.

- Mày...

Tôi nhìn thẳng vào mắt nó, nó cũng ngừng mặt lên chiếu vào tôi một tia sáng lạ, tia sáng của một người đàn ông làm tôi không thể nói nên lời, chỉ biết lặng im nhìn nó, không tránh được.

- Chuyện của P đã qua rồi, giờ là lúc mày nên làm lại. Bảo Hân, em ấy yêu mày lắm đấy, đừng làm khổ Bảo Hân

Nụ cười trên môi nó tắt phụt. Tôi đưa ánh mắt nhìn Bảo Hân thì bắt gặp ánh mắt của em đang nhìn tôi đầy yêu thương, long lanh nước.

Thằng Bảo nhìn Bảo Hân lại nở lên một nụ cười khổ, nó buông tay ra, tôi được dịp rút tay lại nhìn nó tận gần

- Tao không thể

Nó nhìn tôi đầy nghi hoặc, người nó run lên như đang chiến đấu với cơn chếch choáng trong người. Tôi thở dài một hơi rồi nói nhỏ.

- Tao không thể, tao yêu người khác rồi.

Chén rượu đắng lừ được tôi nâng lên uống cạn sau câu nói. Phía bên kia thằng Bảo hình như đã không chiến thắng nổi rồi, nó gật gù rồi từ từ ngã người ra nằm xuống sàn mệt lử. Tôi ngó sang thấy Bảo Hân đang nhìn tôi đầy oán hận, Quỳnh Thy thì buồn bã nâng thằng Bảo lên diu nó vào trong giường, tất cả chẳng ai nói với ai một câu nào. Chỉ còn một mình tôi nâng hết chén này đến chén khác lên uống mà chẳng thể say, dù đã cạn.

Cảm thấy mệt mỏi nên tôi cũng vào phòng cùng thằng Bảo, khẽ kéo cho nó cái chăn lên ngang ngực. Nhìn vẻ mặt của nó khi ngủ với đôi môi hơi mấp máy, tôi tự dưng thấy lòng buồn vô hạn.

Chỉ biết nhủ thầm câu xin lỗi tôi mở tủ lấy cái chăn vứt tạm xuống sàn rồi nằm lên đó, miên man suy nghĩ về mọi thứ, để rồi rượu và cơn buồn ngủ cuốn đi lúc nào chẳng hay. Trong cơn mơ tôi thấy Khả Vân đang đứng một bên phía bên kia quả đồi của nhà cụ Dìn, em đang đứng bên mộ vợ cụ vẫy tay gọi tôi, tôi vui sướng chạy về phía ấy nhưng đôi chân không thể lê nổi, tôi nhìn xuống thì thấy nó đang thối rữa, mục nát, lan dần từ ngón chân, bàn chân, đùi tôi rồi lên tận bụng, cứ thế tôi thấy mình biến thành một cái cây héo khô đứng ở phía bên này đồi nhìn em đầy bất lực..

85. Chương 85

Buổi sáng chủ nhật tôi bị đánh thức bởi một bàn tay ấm. Bàn tay đó nhẹ nhàng vuốt nhẹ trên má tôi khiến tôi cảm thấy nhột nhột và giọng cười khúc khích khiến tôi từ từ mở mắt. Ánh sáng chói lòa chiếu ngược khiến khuôn mặt Bảo Hân trở nên lạ kỳ như tiên nữ, tôi còn đang nghĩ mình mơ.

- Dậy đi anh H. 9h sáng rồi – Bảo Hân cười.

Tôi dụi dụi mắt để nhìn cho rõ. Đúng là Bảo Hân thật, em đang ngồi cạnh giường tôi mỉm cười, một nụ cười chào buổi sáng.

- Bảo và Quỳnh Thy đâu? – Tôi hỏi

Quả thật sao Bảo Hân lại ở đây nhỉ? mặc dù say nhưng tôi vẫn nhớ đây là nhà Bảo mà, sao lại...?

Bảo Hân thở dài, khuôn mặt nàng ửng lên trong nắng sớm, đôi môi không cần tô vẽ cũng ánh lên màu đỏ diệp kỳ.

- Anh Bảo và Quỳnh Thy đi từ đêm qua rồi.

- Sao thế? – Tôi ngạc nhiên ngồi hẳn dậy.

Mặt Bảo Hân thoáng nét buồn và lo lắng, em kể:

- Tối qua vì đã muộn nên Quỳnh Thy rủ em ở lại ngủ luôn, đến tầm 3h sáng thì dưới nhà gọi điện lên nói bố anh Bảo trở bệnh. Vì lúc đấy không có xe nên em nói anh Bảo và Quỳnh Thy lấy xe em về luôn trong đêm.

- Thật à?

Tôi lo lắng, đi trong đêm và trong tình trạng như vậy không biết có làm sao không. Tôi nghe nói là bố thằng Bảo hay bị ốm nhưng chắc giờ bệnh nặng hơn. Tôi vội ngay lấy cái điện thoại.

- Alo Bảo à? – Tôi nói luôn khi có tín hiệu bắt máy.

- Ủ! – Tiếng thằng Bảo buồn buồn

- Mà về sao không nói tao một tiếng, để tao đi cùng luôn.

- Thôi không cần đâu, bà già gọi lên thông báo thế thôi chứ giờ chưa về tới nên không biết thế nào, có gì tao gọi mày luôn.

- Ủ.. mà có tiền chưa? – Tôi hỏi nhỏ

- Chưa! có bao nhiêu thì chuyển tao ít – Nó huych toẹt.

- Ờ

- Thôi tao lái xe đây, còn 3h nữa mới về tới nhà cơ.

- Ủm. Cho tao gửi lời hỏi thăm các cụ nhé. – Tôi trả lời.

Cúp máy, tôi ra ngay máy tính bật lên và chuyển cho nó 20tr, không quên nhấn là thiếu gửi thêm. Dù gì nó với thằng Tuấn cũng là hai đứa bạn thân nhất của tôi bây giờ, ở cái HN này ngoài hai đứa nó thật khó có thể coi ai đó là bạn.

Trong lúc đó Bảo Hân lúi húi ở bếp, lúc sau em mang ra một tô mì nấu với thịt bò, chắc còn từ hôm qua.

- Anh ăn tạm mì nhé, em cũng dậy muộn nên chưa kịp làm gì. – Bảo Hân nói giọng xấu hổ

Tôi bật cười trước dáng vẻ của Bảo Hân, tôi nhìn em thùng thảng.

- Em không phải quan tâm tới anh thế đâu, đàn ông bọn anh có cái bỏ vào mồm là tốt lắm rồi.

Tôi ăn bát mì một cách ngon lành, ngày hôm qua rượu nhiều quá cũng làm cái bụng của tôi trở nên cồn cào, vì uống thì nhiều chứ ăn được mấy. Bảo Hân lặng lẽ nhìn tôi ăn rồi đi pha cafe, thấy dáng vẻ em cũng vui vẻ lắm.

Bảo Hân đẩy ly cafe về phía tôi rồi ngay chính bản thân em cũng nhâm nhi ly cafe của mình.

- Không thấy đắng nữa sao? – Tôi cười

- Em quen rồi, giờ không có cafe lại không được – Bảo Hân nhoẻn miệng cười nhẹ

- Ủm, tốt

Tôi chẳng biết nói gì với Bảo Hân, giữa tôi và em không có nhiều chuyện để mà nói, Bảo Hân cũng không phải là người mềm mại như là Quỳnh Thy, bản thân tôi trước đây thì có thể thoải mái trêu Bảo Hân, nhưng giờ sau khi xảy ra chuyện thì tôi lại chẳng biết nói gì nữa, thật lạ..

- Sao anh yên lặng thế? – Bảo Hân đột nhiên hỏi tôi.

- Không có gì – Tôi chẳng biết trả lời thế nào, mềm mại tự nhiên tắc tị khi chỉ có 2 chúng tôi trong nhà.

- Ủm – Bảo Hân cũng chẳng biết nói sao nữa với hành động của tôi.

Tôi thở dài, chuyện với Bảo Hân đến giờ tôi mới thấy hối hận, nếu được làm lại thì chắc tôi cũng làm như thế, để rồi giờ đây đứng trước em tôi chẳng thể mở lời.

- À em này! – Tôi cố gắng tạo không khí vui vẻ

- Vâng! – Bảo Hân ngược mắt lên nhìn tôi.

- Sếp Anh sao không về làm ở công ty của gia đình nhỉ? – Tôi nghĩ mãi mới ra chuyện để nói.

- Hi! Em nhớ câu này anh hỏi em rồi mà

- O vậy à! – Tôi cười.

- Hi. Nói thật anh ấy và mẹ giận nhau nên không làm chung – Bảo Hân thở dài.

- Vậy à? – Tôi tỏ vẻ quan tâm.

- Vâng, nói chung dài lắm nhưng mẹ anh Anh thích anh ấy tiếp quản công ty hơn là anh trai, bắt đắ dĩ bà ấy mới phải..

- Ủm

- Sếp Anh đang nghĩ phương án cổ phần hóa có liên quan đến mẹ anh ấy.

- Hả?

Tôi giật mình nhìn Bảo Hân, thảo nào dạo này hay có thông tin về cổ phần hóa, có lẽ bà ấy muốn chọn đúng thời điểm này để mua, cổ phần hóa thì khác gì tư nhân hóa đâu, tôi thở dài.

- Công ty mình đang thuộc dạng TNHH một thành viên thuộc bộ, việc này không dễ. – Tôi nói.

- Vâng, nhưng mẹ anh ấy đang làm trên bộ rồi, thấy anh Anh nói là chỉ cần bên mình gửi phương án là trên bộ đồng ý thôi.

- Ủm

Kể ra cũng đúng thật, Có thể định giá lại công ty rồi quy ra cổ phần, sau đó chẳng cần lên sàn hay IPO mà chỉ cần chọn đối tác chiến lược. Thậm chí chẳng cần phải như thế, chỉ cần phát hành trái phiếu chuyển đổi sau này là cũng có thể, nói chung là nhiều cách để có thể làm luôn.

Tôi thở dài ngao ngán, dù sao thì chẳng liên quan gì đến tôi, tôi chỉ cần một công ăn việc làm với mức sống vừa đủ, đủ để nuôi gia đình và trang trải những thú vui của tôi mà thôi.

- Kể cũng hợp lý, anh nghĩ nếu được thế cũng hay, giờ tìm đối tác có tiền đâu phải dễ.

- Hi. Chắc bác ấy quan tâm đến mấy dự án đang treo ở ven biển của chúng ta thôi. – Bảo Hân cười.

- Sao vậy.

- Vì công ty của bác ấy chuyên đầu tư vào du lịch, mấy dự án đó nếu chuyển đổi thành resort hay khách sạn cao cấp thì chắc là được.

- O vậy à?

Thỏa đúng cái ham mê của tôi tôi hỏi Bảo Hân thật kỹ về các mối quan hệ và công ty của mẹ sếp Anh. Rút cục thì tôi đã có thể đoán ra được.

- Vậy nếu sếp Anh chuyển đổi thì sẽ rất có lợi cho gia đình mình... – Tôi trầm ngâm.

- Vâng.

- Thế sao sếp liên tục trì hoãn, lại còn gặt phất đi nhỉ.

- Em nghĩ là anh Anh không muốn về công ty mẹ mình thôi.

- Ủ! Nhưng anh ấy vẫn có thể chuyển sang công tác khác mà.

- Lúc ấy anh ấy chỉ là đại diện cho phần vốn của bộ, mà nếu bộ không chuyển thì anh ấy coi như làm việc ẹ mình. Hi

- À! ra vậy

- Hi – Bảo Hân cười.

- Vậy chắc hẳn sếp Anh và mẹ có mâu thuẫn lớn lắm.

- Vâng! – Bảo Hân thở dài.

Tôi nhâm nhi ly cafe, câu chuyện công việc khiến tôi và Bảo Hân thoải mái hơn đôi chút.

- Ah mà sếp Anh cũng chẳng lấy vợ nhỉ? – Tôi hỏi băng quơ

- Chuyện dài lắm, từ hồi người yêu anh ấy mất anh ấy chẳng hứng thú nữa, chuyện này em cũng nói anh rồi mà.

- Ủ! Nhưng mà có lần em bảo sếp Anh hình như đang yêu..

- À đúng rồi – Bảo Hân chột reo lên.

Tôi nhìn Bảo Hân thấy em tự dưng vui vẻ lạ.

- Sao mà dưng lên thế.

- À thực ra là lúc đầu bác muốn giới thiệu cho anh Anh một người, anh ấy không chịu nhưng khi gặp thì có vẻ ổn lắm.

- Vậy à? – Tôi dừng dừng.

- Hi! Anh còn nhớ hôm party không? – Bảo Hân nheo mắt.

- À nhớ - Tôi giật mình thon thót nhớ lại vụ ở nhà Bảo Hân

- Thì chính là cô bé đó đấy?

- Cô bé nào? – Tôi trợn mắt.

- Khả Vân, con bà Khả Ngân ấy.

Tôi suýt nữa làm đổ cốc cafe xuống bàn, ngẩng mặt lên sững sờ nhìn em.

- Khả Vân?

- Vâng, anh sao vậy?

Bảo Hân thấy thái độ tôi như vậy cũng ngạc nhiên chẳng kém, hỏi lại tôi.

- Đó là bạn của Quỳnh Thy mà – Tôi vội đánh trống lảng.

- À ra thế! Hóa ra Quỳnh Thy quen Khả Vân. Hi! Trái đất tròn thật – Bảo Hân cười.

- Chuyện sao nữa – Tôi giả vờ nói giọng tự nhiên.

- Em cũng không rõ, hôm vừa rồi qua chơi với bác thấy nói vậy thôi.

- Em có gặp Khả Vân không? – Tự nhiên tôi hỏi vớ vẩn.

- À đó, bác nói là cả tuần nay không gặp, hình như chị Khả Vân đi đâu đó, bác sang nhà cũng không thấy.

- Ờ ờ.. vậy hả ? – Tự dưng tôi thót tim.

- Vâng. Chỉ thấy bảo bạn việc đi đâu đó chứ không nói cụ thể, bác lại đang muốn gặp Khả Vân nên cũng đang khá là bức

- Ủm..

Vậy là Khả Vân đang có mối quan hệ không bình thường với sếp Anh, việc này nằm ngoài suy nghĩ của tôi. Mọi chuyện tiếp theo sẽ không biết thế nào nữa, tôi chỉ biết thở dài.

- Sao mà anh cứ hay thở dài thế? – Bảo Hân quay sang hỏi tôi.

- Thói quen thôi mà – Tôi trả lời

- Nghe chán lắm – Bảo Hân ỉu xìu

- Hi.

Tôi ráng cười, nhưng nụ cười chắc cũng gượng gạo, xưa nay tôi không hay đóng kịch được như những người khác, mọi nét trên khuôn mặt dù có thế nào cũng vẫn thể hiện tâm trạng trong tôi đôi chút.

Bảo Hân nhìn tôi mặt em buồn buồn, thì thoảng em ngó lơ ra ngoài nhìn vào đâu đó, chúng tôi im lặng một chút, như là vài phút dành cho chính bản thân mình thả vào những nghĩ suy. Cốc cafe đã nguội mà còn chưa uống hết, Bảo Hân không quay lại nhưng lại nói qua đủ để tôi nghe thấy.

- Anh đã yêu ai đó rồi đúng không?

Tôi im lặng, chẳng phải hôm qua tôi đã thừa nhận với em rồi hay sao.

- Em biết đó không phải là chị P, anh với chị P cũng đã hết tình cảm với nhau rồi..

Bảo Hân vẫn tiếp tục, tôi nhìn về phía em, em đang ngoảnh mặt ra cửa sổ, từng tia nắng xuyên qua mái tóc khiến mặt em lấp lánh.

- Vậy người đó là Khả Vân

Bảo Hân quay lại nhìn thẳng vào mắt tôi, tia nhìn sâu lắng xuyên thẳng vào trong khiến tim tôi đau nhói. Phải, tôi thừa nhận tôi thích Khả Vân, không, là yêu thì đúng hơn.

- Ủ! Anh yêu Khả Vân – Tôi trả lời rành rọt.

Nét thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt Bảo Hân, em im lặng, mặt cúi xuống, sau rồi em hơi ngừng lên, khóe mắt đã hơi long lanh nước.

- Khả Vân không tốt! Cô ấy không hợp với anh, và cả anh Tiến Anh nữa, cô ấy hoàn toàn không xứng đáng.

- Sao em biết – Tôi lạnh lùng.

- Anh cứ biết vậy đi – Bảo Hân giọng như khóc.

Tôi hừ nhẹ một tiếng rồi lạnh lùng, cầm điều thuốc tôi châm lấy một hơi rồi nhẹ giọng.

- Anh không trách em, có phải con bé Quỳnh Thy nó nhiều lời, đúng không?

- Quỳnh Thy?

Về mặt Bảo Hân giãn ra tỏ nét ngạc nhiên, tôi có thể đoán ngay được Quỳnh Thy chẳng liên quan gì, chắc là chuyện khác nhưng đã quá đủ, tôi chẳng muốn nghe. Tôi thở dài.

- À không có gì đâu

Tôi đứng dậy ra ngoài lan can nhỏ ở bếp gạt tàn thuốc, tiện thể rít thêm vài hơi. Bảo Hân lặng lẽ từ đâu tiến tới ôm chặt từ đằng sau. Mặt em dựa vào lưng tôi nóng hổi.

- Anh này! – Giọng Bảo Hân dịu dàng.

- Trưa rồi! chắc sắp đến giờ em phải về - Tôi lạnh lùng.

Cảm giác như có gì đó ấm nóng ươn ướt chảy dưới áo tôi. Vòng tay Bảo Hân lặng lẽ rời tôi, tiếng bước chân nặng nề xa dần, tiếng khép cửa lạch cạch cũng không làm tôi quay lại được.

“Anh xin lỗi nhé, Bảo Hân

86. Chương 86

Tiếng lạch cạch đóng cửa đã được một lúc lâu, tôi vẫn đứng lặng ở lan can mà nhìn ra những mái nhà nhấp nhô, đen đúa, lộn xộn của thủ đô. Đã rít đến điều thứ 3 rồi tôi vẫn chưa ra xem xem Bảo Hân đã về hẳn hay chưa. Tôi tin rằng với tính cách của Bảo Hân thì em sẽ không ở lại.

Thờ dài rít nốt hơi cuối cùng, tôi ra ngoài nhà. Cánh cửa khép hờ chứng tỏ Bảo Hân đã đi thật rồi, tôi ngao ngán kéo cửa lại, lại một tiếng cạch của chốt khóa vào ổ khiến lòng tôi lại nhói lên một lần nữa. Tôi có lỗi với nhiều người quá. Tự chửi mình như vậy tôi lại thấy trống trải một mình trong căn phòng vắng.

Không còn tiếng dịu dàng của Bảo Hân

Không còn tiếng cười tinh nghịch của Quỳnh Thy

Không còn tiếng chửi rủa của thằng Bảo.

Chỉ còn tôi lặng lẽ, cô đơn trong ngôi nhà không phải của mình. Tôi bật chiếc tivi lên cho có tiếng người, mặc dù không phải là người thật. Ngả mình trên ghế tôi gỡ điện thoại ra xem.

“Message sent fail”

Vậy là Khả Vân vẫn chưa nhận được tin nhắn của tôi, không nản lòng tôi lại ấn resend để gửi tiếp, nói tiếp một tia hy vọng mong manh.

Lúc này tôi thèm không khí của núi rừng quá, nhớ những con suối, những áng mây, nhớ những cung đèo uốn lượn, nhớ tiếng chim chóc bay loạn xạ, nhớ cái ly cafe nóng trên đỉnh núi... và tôi nhớ em, Khả Vân, tôi nhớ cả cụ Dìn, thậm chí tôi nhớ cả Minh, người chẳng mấy thiện cảm với tôi.

Khả Vân! Em đang ở đâu chứ? Anh đang em đến quay quắt đây

Einstein nói đúng, thời gian chỉ là tương đối, đối với tôi lúc này thì thời gian một phút như là một khoảng thời gian vô tận vậy, kéo dài mãi mãi mà tôi không thể đếm nổi, khi mà nhìn đồng hồ chiếc kim giây từng nấc, từng nấc chậm chạp mà vẫn chẳng quay nổi một vòng..

Không chịu nổi cái cảm giác cô độc, tôi chợt nghĩ tới Bảo Hân, phải chi lúc này mình đừng nặng lời với em như vậy nhỉ? Thì liệu chẳng, lúc này tôi vẫn có vòng tay của em.. Nhưng rồi ngay lập tức tôi gạt mình ra khỏi những suy nghĩ điên rồ ấy và nghĩ tới Khả Vân, người con gái mà tôi tự đáy lòng mình đã nhận ra tình cảm, tôi không cần cơ thể em, tôi cần cái sự yên bình bên em, tôi cần cái cảm giác muốn được che chở cho em, gìn giữ em khỏi những bão táp của cuộc đời.. Tôi cần em, Khả Vân.

Rất cục tôi cũng nhắc được mình ra khỏi nhà, thoát khỏi cái nhà tù giam giữ tâm trí mình trong đó. Bước ngồi trên xe lặng lẽ chẳng biết mình đi đâu, để rồi chính cái xe đó đưa tôi đến con ngõ nhỏ quen thuộc, đưa tôi qua con ngõ đó vòng tới con ngõ lớn hơn, và thế nào tự cái xe đó dừng trước cánh cổng quen thuộc, cánh cổng mà tôi đã đưa Khả Vân về dịp ấy, cánh cổng lớn màu đen.

Tôi tần ngần đứng trước cánh cổng, chiếc chuông cửa chỉ còn cách tôi một chút thôi, nơi tôi có thể bất cứ lúc nào bấm chuông cửa, và rất có thể tôi sẽ gặp em, người con gái bé nhỏ của tôi.

Liệu mình có nên bấm chuông không nhỉ? Mình sẽ nói gì với em đây? Nếu gặp người thân của em hỏi thì sẽ trả lời ra sao?... tôi bủ đầu trước bao nhiêu câu hỏi, nhưng rồi cái máu hoang trong người tôi trỗi dậy, mặc kệ chứ làm sao nữa. Tôi quyết định bấm chuông.

- Cậu là ai vậy? – Một người phụ nữ trung niên hỏi ngay phía sau lưng tôi khiến tôi giật mình. - À cháu.. – Tôi ngập ngừng

Người phụ nữ nhìn tôi từ đầu đến chân, chắc trông tôi tuy lúng túng nhưng cũng không giống thằng ăn trộm lắm nên bà ta cũng dịu giọng hơn.

- Cậu muốn gặp ai? - Bà là? – Tôi hỏi lại - Tôi là người giúp việc của nhà này, tôi có thể giúp gì cho cậu? – Bà ta hỏi.

Đến người giúp việc cũng ăn nói một cách lịch sự như vậy, tôi nhủ thầm.

- Cháu muốn gặp Khả Vân – Tôi hỏi nhỏ.

Bà ta nhìn tôi một lần nữa, soi xét toàn diện rồi hất hàm hỏi

- Cậu là gì của Khả Vân - Cháu là bạn thôi à! – Tôi cố gắng cho giọng mình bình thường - Cậu gặp Khả Vân có việc gì? – Bà ta vẫn truy xét, tôi tự dừng cảm thấy mình như một tên tội phạm vậy. - Tại cả tuần nay cháu không liên lạc được với Khả Vân, một là cháu hơi lo, hai là cháu có công việc cần bàn với cô ấy mà không được. – Tôi nửa thật nửa bịa ra một cái lý do. - Tôi cũng đang lo, cả tuần nay nó không về nhà rồi

Người phụ nữ thở dài đánh sụt rồi tự dưng thốt ra, tôi sững sờ nhìn bà ta, bà ta hình như nhận thấy sự lỗ ló của mình vội nói ngay lập tức.

- Ý tôi là Khả Vân đi có công chuyện rồi, không có nhà - Này bác...

Bà ta mở cửa rồi khép ngay lại khi vào trong, tôi ngỡ ngàng nhìn bà ta rồi thất thểu ngồi lên xe định đi về, trước khi đi tôi ngoái lại thấy bà ta đang nói chuyện với người đàn ông có dáng vẻ rất quen thuộc trên hiên nhà.

Tôi trông kỹ ông ta, ông ta trông già với mái tóc hoa râm, râu cằm lởm chởm và khuôn mặt có vẻ khắc khổ nhưng đĩnh đạc. Ông ta sau khi nói chuyện xong với bà giúp việc thì quay lên thấy tôi nhìn, ông ta nhìn thẳng vào tôi chăm chú khiến tôi chợt dạ quay đi, khi quay lại thì đã thấy ông ta quay lưng rảo bước vào trong nhà.

Thở dài tôi quay xe nổ máy rồi rời ga phóng đi.

Trời Hà nội bắt đầu trở lạnh, những cơn gió đã len vào khe áo khiến tôi phải khép lại, co ro. Tôi không ngồi bên quán trà đá quen thuộc mà ngồi ngay quán đối diện, bà chủ quán quen nhìn thấy tôi thì rất lấy làm lạ, tôi chỉ còn biết cười trừ, bà ta đâu biết được rằng quán bà ấy là quen thuộc với tôi nhưng quán tôi đang ngồi mới là quán ruột của em, Khả Vân.

Tôi ngồi đó uống không biết bao nhiêu cốc trà, trời đầu đông càng lúc càng lạnh, tôi cũng chẳng thấy đói nữa, chỉ biết uống trà và rít thuốc, ngắm từng dòng người tấp nập trên đường mong chờ một bóng hình

quen thuộc. Thi thoảng tôi có cảm giác em đang ở cạnh tôi rất gần nhưng khi tôi ngó quanh thì lại chẳng thấy một ai, tôi như thằng điên đang đi tìm lá diêu bông trong truyền thuyết vậy, bất lực.

Trở về nhà lúc gần nửa đêm, tôi tự cười vào mình sao có thể phí thời gian một cách như vậy, một ngày mệt mỏi và đầy oán trách, tôi đặt mình lên giường và chìm vào giấc ngủ mộng mị. Trong giấc mơ của tôi Khả Vân vẫn xuất hiện, nhưng lần này em không đứng bên mộ vợ cụ Dìn nữa, em đứng cạnh Minh, nhìn tôi cảm hận, ánh nhìn khiến tôi không thể lê bước về phía em, để rồi em như ảo ảnh, cả em và Minh đều biến mất, chỉ còn tiếng cười của Minh vọng lại vào tôi chế giễu, bốn cột một thằng đàn ông hèn kém.

Tôi tỉnh dậy lúc gần 6h sáng, đầu óc đau như búa bổ, cơ thể nóng bừng bừng, cổ vút cái chần ra khỏi người mình tôi bước xuống giường thì đôi chân như không còn sức lực, khuỵu xuống lão đảo. Sờ chán mình tôi thấy nóng ran, cổ họng khô khốc. Hình như mình bị sốt rồi thì phải, tôi bật cười khô khốc.

Lết vào phòng tắm đánh răng xong thì cơ thể càng lúc thêm mệt mỏi, đau nhức khắp người, cảm giác chéch choáng khiến tôi không còn đứng vững. Nhủ thầm chẳng cần phải đi làm nữa, có gì là quan trọng lúc này đâu, tôi lại lê bước vào giường đánh phịch cái rồi thiếp đi.

Tôi đang mê man, thiêm thiếp thì tiếng chuông cửa liên hồi làm tôi tỉnh lại. Bực dọc tôi lại xuống giường, lại suýt ngã vì choáng, tôi vịn theo tường mà ra mở cửa.

- Bảo Hân? – Tôi ngạc nhiên thều thào. - Anh?

Bảo Hân chạy ngay vào đỡ tôi khi tôi buột tay khỏi nắm cửa và khuỵu xuống. Khẽ đưa tay sờ lên trán tôi về mặt lo lắng và hoảng hốt của em ngay lập tức xuất hiện trên khuôn mặt.

- Anh sốt rồi, làm sao mà lại ra như thế này? – Giọng em hoảng loạn đầy sự quan tâm. - Không sao. – Tôi bật cười. - Còn không sao nữa, đầu nóng như thế này mà còn cười được – Bảo Hân nói như sắp khóc.

Tôi cười hi hi, Bảo Hân dìu tôi nhẹ nhàng vào trong nhà, đặt tôi nằm trên giường rồi kéo chăn đắp cho tôi. Em hết sờ đầu rồi lại cầm tay tôi.

- Người anh như cục than vậy, anh bị thế lâu chưa? - Anh đã bảo là không sao mà – Tôi thì thầm - Còn nói nữa, anh bị từ lúc nào - Chắc là bị nhiễm lạnh từ đêm qua thôi – Tôi đoán vậy và nói. - Để em xem nào, không là phải đi bác sĩ đây

Tôi lại bật cười trước suy nghĩ của em, việc ốm này tôi ngày xưa cũng bị vài lần, có chăng lần này bị nặng hơn một chút thôi.

- Sao em lại đến đây? – Tôi hỏi giọng hơi thều thào - Anh nghỉ mà không nói gì làm em và anh Anh rất lo, gọi cho anh thì không được nên hết giờ em đến đây luôn.

Tôi ngó chiếc điện thoại đặt cạnh gối, thì ra nó đã hết pin từ bao giờ. Cảm thấy mình hình như cũng hơi có lỗi vì làm mọi người lo lắng.

Bảo Hân bỏ tôi đó rồi chạy ra ngoài gọi điện thoại, tôi nghe mang máng em gọi điện cho ai đó rồi em quay vào, khuôn mặt em cũng đã bớt căng thẳng.

- Em vừa đi đâu vậy? - Khám bệnh từ xa cho anh chứ sao, em gọi cho bác sĩ hỏi thì bác sĩ nói bệnh anh cũng thường, uống thuốc và ngủ nghỉ thôi, anh ăn gì chưa?

Tôi lắc đầu. Bảo Hân lo lắng rồi vào lục tủ lạnh, em bấm máy điện thoại về mặt cặm cụi như đang tìm kiếm điều gì đó. Sau đó em ra ngoài và tôi nghe thấy tiếng xoong nổi loảng xoảng. Chưa thấy ai làm bếp vụng như em nhưng cái hành động của em khiến tôi cảm thấy vui vui.

- Quỳnh Thy đi có một hôm mà anh đã thế này, thử hỏi sống một mình sao được? – Bảo Hân nói băng quơ trong lúc chờ - Hi! Em cứ nói quá lên, anh sống một mình mãi rồi – Tôi cười - Một mình lúc nào là lúc nào! Hừ - Bảo Hân bậm môi. - Thì lúc sinh viên này, và nhiều lúc khác nữa, anh cũng tự nấu ăn được nữa – tôi vênh mặt lên. - Thế sao lúc này không nấu đi. Hừ - Bảo Hân nhìn tôi đe nẹt.

Tôi mỉm cười, về mặt lo lắng của em sao mà giống.. Tự nhiên tôi lại thở dài, khuôn mặt cau lại ra chiều khó chịu.

- Anh lại mệt à? – Bảo Hân lo lắng. - Không có gì đâu – Tôi chối, mặc dù cơ thể vẫn đang nhức mỏi toàn thân. - Đợi chút nữa em cháo chín xong anh ăn xong thì uống thuốc, sẽ đỡ thôi. Em vừa xem tủ thuốc rồi, uống vài viên hạ sốt là được. – Bảo Hân trấn an tôi. - Em biết nấu cháo rồi à? Cháo gì đây? – Tôi cười trừ. - Cháo gà, gạo với gà thì có sẵn từ hôm qua rồi. Còn cách nấu.... em phải search nó mới ra – Bảo Hân ngập ngừng xấu hổ thừa nhận.

Nhìn khuôn mặt em e thẹn xấu hổ hơi cúi xuống khiến lòng tôi vui vẻ hơn chút. Tôi hỏi em thêm vài câu vớ vẩn chuyện ở công ty nữa rồi mệt mỏi ngủ thiếp đi một lúc.

Bảo Hân đánh thức tôi dậy, phía cạnh em trên bàn máy tính là bát cháo gà nóng hổi còn nghi ngút khói. Tôi gượng định ngồi dậy xuống thì Bảo Hân ngăn lại.

- Anh cứ ngồi trên giường là được rồi. - Ừm.

Bảo Hân cầm lấy bát cháo, dù động tác hơi gượng nhưng em cũng thoải phù phù vào thìa cháo, định đưa vào miệng tôi. Tôi im lặng nhìn em, hành động của em không có gì là gượng gạo cả. Tự hỏi mình đã làm điều gì mà em lại tốt với tôi thế này.

- Sao còn không ăn? Nhìn gì nữa – Bảo Hân trách. - Em đẹp thật – Tôi buột miệng.

Bảo Hân ngỡ ngàng và hơi giật mình trước câu nói của tôi, em đỏ bừng mặt xấu hổ. Dù sao thì tôi cũng nói thật, từng đường nét trên khuôn mặt em như được tạc bởi một nhà điêu khắc tài ba, hoàn hảo và không tì vết, ít nhất với tôi là thế.

Tôi há miệng nuốt lấy thìa cháo. Mặc dù đã được em thổi cho nguội bớt nhưng vào cái miệng đắng ngắt của tôi thì cái nóng vẫn còn ghê gớm, tôi khê ho người một chút khó chịu trong lồng ngực. Bảo Hân liền vội vã đặt bát cháo xuống, tay em khê vuốt vuốt ngực tôi cho dịu bớt. Tự lúc nào khuôn mặt em đã ở bên tôi rất gần, tôi nắm lấy bàn tay em đang đặt ở trên ngực mình, ngay gần trái tim.

Bảo Hân khê rùng mình nhưng cũng để yên, khuôn mặt xinh đẹp của em ngược lên, ánh mắt lo lắng nhưng hạnh phúc của em chiếu thẳng vào mắt tôi.

- Cảm ơn em, anh tự làm được

Tôi lạnh lùng, tôi không muốn em làm như thế này nữa, mỗi lần nhìn vào mắt em tôi lại thấy mình thật ác độc, ghê tởm, em không đáng bị như thế.

Ánh mắt của Bảo Hân ngay lập tức trở lại vẻ sâu thẳm, em khê khàng rút tay lại khi tôi nhấc tay em ra khỏi ngực tôi.

- Đưa anh tô cháo – Tôi cố giọng thản nhiên.

Cầm lấy tô cháo từ tay Bảo Hân, đôi môi khô khốc và cổ họng đắng ngắt của tôi cố nuốt. Ánh mắt Bảo Hân long lanh nước nhìn tôi đưa từng thìa, từng thìa một vào cái họng mình một cách đầy khó nhọc. Cuối cùng thì tô cháo cũng hết, sạch trơn.

Tôi uống ực mấy viên thuốc Bảo Hân đưa à chẳng cần quan tâm đó là loại thuốc gì. Khi nuốt xong và cảm thấy mình đỡ được tôi khê quay sang em khô khốc, lạnh lẽo.

- Anh ổn rồi, chút nữa sẽ đỡ thôi. Giờ em cũng nên về đi.

Bảo Hân mỉm cười nhìn tôi lắc đầu, không nói gì, em vẫn ngồi nguyên tại chỗ.

- Anh nói em nên về đi, muộn rồi, con gái về khuya quá sẽ rất nguy hiểm – Tôi lớn giọng với Bảo Hân.

Bảo Hân vẫn mỉm cười lúc lắc cái đầu, tôi bắt lực nhìn em.

- Em...

Bảo Hân khê vuốt vuốt mái tóc rồi nhìn tôi âu yếm, thản nhiên.

- Hôm nay em ở lại đây, em sẽ ngủ ở phòng Quỳnh Thy, anh nghỉ đi nhé.

Bảo Hân kéo chăn đắp trước sự ngỡ ngàng không nói nên lời của tôi, sau đó em khép cửa phòng lại. Còn về phần tôi, chỉ một chút thuốc đã ngấm khiến mắt tôi dần dần díp lại, tôi chìm vào giấc ngủ thật sâu không mộng mị.

87. Chương 87

Mồ hôi toát ra nhiều khiến tôi cảm thấy nóng nực, cái chăn đắp trên người làm cái hơi nóng bị dồn nén khiến tôi không chịu nổi. Cổ họng lại khô nữa, tôi khát nước.

Lấy tay khẽ kéo cái chăn xuống định ra khỏi giường thì hình như có cái gì đó chặn lại. Tôi ngoảnh mặt sang một bên thì thấy Bảo Hân đang nằm cạnh, mắt nhắm nghiền.

Hơi thở của Bảo Hân thổi vào tôi nhẹ nhẹ, đều đều chứng tỏ em đang ngủ say, khuôn mặt dần ra và trông như đang cười mỉm, em rất đẹp ngay cả khi ngủ. Tại sao em lại nằm ở đây nhỉ? Tôi nhớ là em đã khép cửa phòng tôi rồi mới ra mà. Đầu óc vẫn còn ong ong tôi nhón chân xuống từ phía bên kia đầu giường, cẩn thận hết mức để không làm em tỉnh giấc.

Bảo Hân vẫn đang ngủ, đôi môi em hơi mấp máy khi tôi kéo chăn lên ngang ngực cho em, hơi thở phập phồng trên vòng một đầy đặn khiến tôi tự nhiên lại có một chút tà ý trong đầu. Nhưng lúc này tôi đang rất khát và nóng nữa nên ngấm em một lúc tôi ra tủ lạnh tìm lấy chai nước lạnh.

Nước từ cổ họng chạy xuống dạ dày khiến tôi dễ chịu, đôi môi khô nứt cũng trở nên mềm mại hơn, chỉ có cái trán là không nóng nữa mà trở nên lạnh lạnh, lấm tấm mồ hôi. Vào phòng tắm tôi vục mặt vào nước cho tỉnh rồi lấy khăn lau cho khô, hình như cơn sốt đã qua rồi.

Ra ngoài phòng khách tôi ngó đồng hồ, vậy là đã hơn 3h sáng rồi. Lại len lén vào phòng định lấy điện thoại ra. Bảo Hân vẫn đang ngủ, đôi môi xinh đẹp vẫn thì thoảng mấp máy, em nằm nghiêng người về phía tôi, tay để thẳng song song theo người. Với một người từng này tuổi như tôi tôi hiểu em nằm cạnh nhưng chẳng dám ôm tôi, đôi tay nép lại trông thật thương cảm.

Nhìn ngắm em, cô gái có vẻ đẹp như nữ thần ấy mặc bộ quần áo ngủ ngắn của Quỳnh Thy, đôi chân thon dài dọc theo cơ thể em hình thành nên những đường cong tuyệt đẹp. Khuôn mặt em tự nhiên hơi căng ra rồi nhả lại, đôi mi mắt chớp chớp như em gặp điều gì đó trong giấc ngủ. Tôi nhẹ nhàng vuốt tay gạt mấy sợi tóc vương vào mi mắt, kéo tấm chăn mỏng lên lần nữa che phủ cả đôi chân trần. Em lại hình như hơi cười mỉm và giấc ngủ yên bình trở lại.

Với tay lấy cái điện thoại đã hết sạch pin, tôi ngồi gả trên ghế salon cầm sạc và bật máy lên.

Có vài cuộc gọi nhớ của sếp Anh và Bảo Hân, tôi thờ dãi, chắc tại tôi mệt quá mà không để ý gọi điện báo trước, cái tính vô kỷ luật của tôi lại được dịp phát tác rồi.

Tôi đọc tiếp tin nhắn thì thấy thằng Bảo nhắn là chiều nay nó sẽ lên, còn Quỳnh Thy chắc phải ở lại chăm sóc ông già vài hôm, ông già nó cũng không có vấn đề gì lắm, chỉ là bệnh kinh niên thôi.

Tôi tìm đi tìm lại nhưng cũng không thấy tin nhắn của Khả Vân, tin nhắn gửi của tôi vẫn báo em chưa hề đọc được.

Thở dài ngao ngán, tại sao lúc này tôi lại cần em đến như thế chứ, nó không chỉ là nỗi nhớ nữa rồi.

Cuộc sống thật kỳ lạ, đôi khi nó đưa ta đi trên những con đường mà ta không thể đoán định trước, thậm chí không thể không đi theo nó, không thể lường tượng ra những gì sẽ xảy đến tiếp theo, có thể hành động vô si của tôi hôm đó lại kéo tôi và em đi theo một hướng khác, một hướng mà chẳng thể gặp nhau.

Tôi nhắm mắt lại, lại nhớ lại những nụ hôn với em, những cung đường với em, bài hát của em nữa, nếu có thể tôi mong được cùng em ở HG một lần nữa, để cùng nhau tận hưởng mà chẳng vướng bận gì với thế giới này.

Tự pha ỉnh cốc cafe buổi tối vì tôi biết mình sẽ chẳng thể ngủ thêm được nữa. Châm lấy liều thuốc tôi thả hồn mình vào những điều bất định.

- Anh không pha cho em à?

Tiếng Bảo Hân ngái ngủ phía cửa làm tôi giật mình. Bảo Hân đang dựa vào đó tay che miệng rồi nhìn tôi mỉm cười.

- Sao em không ngủ đi – Tôi nói.

- Không ngủ được, em không biết tại sao – Bảo Hân trả lời.

Tôi quay ra bếp pha cafe, tiếng máy xay kêu ro ro, chắc tại lúc này tiếng kêu này mặc dù khá nhỏ nhưng cũng làm em tỉnh giấc đây. Bảo Hân sau khi đi ra từ phòng vệ sinh từ sau lưng tôi vươn ra hít hà.

- Cafe thơm quá.

- Ủ - Tôi trả lời.

Đẩy cốc cafe về phía em, tôi nhặt lấy điều thuốc vẫn để ở gạt tàn mà rít từng hơi.

- Anh vừa ồm dậy mà lại hút thuốc rồi – Bảo Hân nhăn mặt

- Ủ! Những người như anh là nghiện nặng rồi – Tôi cười.

- Không tốt cho sức khỏe tí nào – Bảo Hân nhăn mặt.

Tôi mỉm cười không nói, tay dụi điều thuốc xuống cái gạt tàn, Bảo Hân vẫn đang cầm lấy cốc cafe mà xoa tay vào cho ấm.

- Anh bảo em về sao em không về?

Tôi đột nhiên hỏi em bằng một giọng lạnh lùng. Bảo Hân hơi co người lại khi thấy giọng điệu tôi đột nhiên thay đổi như thế, tay em xoa vào cốc cafe mạnh hơn nhưng hình như điều đó chẳng làm em biết nói gì, em hơi cúi mặt xuống.

- Em xin lỗi

- Sao lại phải xin lỗi chứ - Tôi thản nhiên.

Bảo Hân hơi gượng, đôi mắt em lại thoáng chút buồn, mặt em lại cúi xuống nhấp ly cafe, có vẻ cafe hơi đậm và đắng nên nó làm em hơi nhăn mặt một chút.

- Em vẫn không trả lời anh à? – Tôi vẫn lạnh lẽo hỏi.

Đột nhiên Bảo Hân ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt tôi, đôi mắt em không hề né tránh mà trở nên mạnh mẽ, chứa đựng nhiều yêu thương vô hạn. Em rành rọt thì thầm

- Nếu như ngày thường chắc em sẽ về, nhưng hôm qua thấy anh như vậy em không thể bỏ mặc anh một mình được.

Tôi nhếch mép cười, chán nản ngã lưng vào ghế.

- Anh không phải đứa trẻ lên ba, cũng không phải lần đầu tiên bị thế, anh tự lo được.

Bảo Hân quay mặt uống cafe, em nhìn thẳng ra chỗ nào đó không rõ, vẫn giọng thì thầm thì em trả lời:

- Em biết, vì thế em mới xin lỗi

- Em không cần phải xin lỗi, đừng nói từ ấy với anh, anh phát ớn

Điệu cười nhếch mép và dáng bộ thản nhiên của tôi hình như khiến cho Bảo Hân đau lòng lắm thì phải, một vài ánh đèn chiếu rọi từ cửa sổ vào khiến ắt em long lanh như có nước. Em liên tục nhậm từng ngụm nhỏ cafe như muốn nuốt trôi đi điều gì.

Nếu như em khóc, nếu như em nổi điên lên, nếu như em tỏ ra yếu đuối.. thì tôi có thể tàn nhẫn hơn, nhưng em vẫn im lặng ở đó, câu xin lỗi không nói ra miệng nữa nhưng dáng vẻ em thì như đang che giấu điều gì đó rất lớn trong trái tim, khiến cho tôi không kiểm lòng mà lại phải mềm mại với em.

- Bảo Hân này! – Tôi nói nhỏ.

- Vâng – Giọng em như nghèn nghẹn.

- Quay ra đây.

Tôi ngồi dịch lại phía Bảo Hân, tay tôi khẽ nâng cằm em lên quay về phía mình, mắt tôi nhìn thẳng vào mắt em âu yếm.

- Anh biết tình cảm của em

- Anh...

Bảo Hân mắt long lanh nước nhìn tôi, cốc cafe trên tay em run run sóng sánh nước. Tôi cầm lấy cốc cafe đặt xuống bàn rồi cầm lấy đôi tay em, đặt trong tay mình. Từng ngón tay của tôi miết trong lòng bàn tay em âu yếm.

- Anh không hiểu em có tình cảm với anh vì điều gì, anh cũng chẳng biết là từ bao giờ nữa, chỉ là anh đoán vậy..

- Anh đừng nói nữa – Bảo Hân nghèn nghẹn trong cổ

- Nhưng anh biết tình cảm của em, nó có dành cho anh, anh vui lắm, nhưng anh thấy mình không xứng, nó cũng chẳng tốt cho em.

Bảo Hân lại cúi mặt xuống yên lặng, tôi thấy có giọt nước mắt rơi trên lòng bàn tay của tôi và em, ướt quá..

- Có nhiều người sẽ chăm sóc em tốt hơn là anh, anh chỉ là một thằng tồi mà thôi, chuyện lần trước, anh xin lỗi.

Chỉ từng giọt nước mắt nhanh hơn chảy xuống tay tôi, tôi khẽ rút tay ra lau hai bờ mi ướt đầm nhưng chẳng nổi, nó vẫn tràn qua tay tôi mà rơi xuống ướt đầm.

- Em chẳng cần biết gì hết

Bảo Hân lao vào ôm chầm lấy tôi nức nở, nước mắt chỉ trong một lúc mà làm bờ vai tôi ướt đầm mất rồi. Nếu như tôi chưa gặp Khả Vân, nếu như tôi đã chia tay P, nếu như... Thì tôi có thể đến với em, nhưng đáng này... chỉ là chữ nếu.

Tôi khẽ vuốt lưng em, ôm chặt em vào lòng, luồn tay vào mái tóc em thành từng đợt, tôi lặng lẽ thở dài.

Chẳng biết nói gì với em thêm nữa, tôi chỉ hy vọng em hiểu tôi mà thôi, vào lúc này tôi ngàn vạn lần không thể đến được với em.

- Anh gặp Khả Vân chưa? – Đột nhiên Bảo Hân hỏi tôi.

- Ừm chưa – Tôi chạnh lòng.

- Cô ấy vẫn luôn như thế, biến mất một thời gian rồi lại tự nhiên xuất hiện, rồi lại biến mất..

- Em nói sao?

Tôi ngạc nhiên, muốn buông em ra nhìn vào mắt Bảo Hân, nhưng Bảo Hân lại càng siết chặt hơn, em vẫn chẳng chịu rời.

- Anh này! – Bảo Hân không quan tâm đến câu hỏi của tôi mà tự nhiên lại nói.

- Ừ!

- Chuyện Khả Vân, em sẽ không nhắc nữa, không nói anh hay cô ấy nữa. Nhưng..

Đột nhiên Bảo Hân lại thở dài, điệu thở dài khá là giống tôi, nó làm tôi tự nhiên chạnh lòng. Hết nghe Quỳnh Thy và Bảo Hân nói đôi khi tôi cũng buồn buồn, nhưng điều đó lại chẳng quan trọng với tôi một chút nào.

- Khả Vân đang biến mất đúng không anh? – Bảo Hân hỏi tôi rành rọt.

- Ừm

- Vậy.. Anh có thể bên em cho đến lúc gặp được cô ấy được không?

- Em... Anh không hiểu em định nói gì?

Bảo Hân rời tay tôi ra, lấy tay quệt sạch nước mắt trên mặt, em quay sang nhìn thẳng vào mắt tôi dịu dàng.

- Em chẳng cần gì hết, chỉ cần bên anh lúc nào cũng được, một giây hay một phút cũng được.

Tôi thở dài ngao ngán, tôi đã làm gì để khuôn mặt xinh đẹp này phải khóc cơ chứ.

- Vì thế, em có thể ở bên anh, chăm sóc anh cho đến khi nào anh gặp, hoặc tìm thấy Khả Vân được không?

Tôi lặng im nhìn khuôn mặt nhòa lệ của em, lặng im lắng nghe lời đề nghị của em. Lặng im để nghĩ xem liệu mình có thể làm em đau thêm lần nữa? Tôi lặng im chẳng thể làm gì và cũng chẳng biết nói gì.

Bảo Hân nhoăn nụ cười trong nước mắt.

- Vậy là anh đồng ý rồi nhé.

Tôi không trả lời, khẽ vén tóc ra đang vướng trên khuôn mặt ra gài vào tai em, tôi chẳng biết mình đang làm gì nữa. Đột nhiên Bảo Hân nhào vào đặt lên môi tôi một nụ hôn gấp gáp. Hai tay em ôm chặt lấy cổ tôi, đôi mắt nhỏ nước giờ đã nhắm lại, cả cơ thể em lại ép chặt vào ngực tôi..

Tôi khẽ ôm lấy cái eo thon ấy đáp lại nụ hôn của em, nụ hôn mặn chát đầy nước mắt lan trên khóe miệng chảy vào trong..

Em buông tôi ra nhoăn cười một nụ cười tươi.

- Từ giờ phút này anh phải thuộc về em..

Cả cơ thể nữ thần ấy lại nhào vào tôi, đưa cái bản năng tôi thức dậy, rồi sẽ đưa tôi về chốn phiêu bồng, sẽ đưa tôi về miền cực lạc, đưa tôi vào trong em... Tôi lại chỉ biết lặng im

88. Chương 88

Cơ thể quyến rũ của Bảo Hân khiến tôi không thể cưỡng, cả đôi môi dịu ngọt của em nữa, nhưng trên hết vẫn là lời đề nghị của em. Tôi và em lại cuốn vào nhau như chưa bao giờ từng thế.

Chiếc salon dường như quá chật, chúng tôi phải nép sát vào nhau để ngủ. Bảo Hân mỉm cười âu yếm khi tôi khẽ đan trên những lọn tóc của em.

- Em luôn mong như thế này

Tôi mỉm cười khi em khẽ rúc sâu thêm vào ngực tôi.

Em vẫn càng ngày càng rúc sâu hơn. Mặt em như dính sát vào ngực tôi vậy. Để rồi tôi cảm nhận được cả bờ môi em mấp máy và hơi thở ấm thì thào.

- lúc nào cần em sẵn sàng buông anh, nhưng lúc này hãy là người yêu của em trọn vẹn. Anh nhé.

Tôi cố gắng cúi xuống hôn lên mái tóc em thay cho lời đồng ý. Chúng tôi ngủ một giấc ngủ ngắn để sáng còn dậy đi làm.

Mà đúng là không thể dậy nổi. Khi bình minh của tôi thì đã gần 9h sáng. Tôi thấy mình vẫn trên ghế salon nhưng bù lại có thêm cái chăn đắp ngang người.

Khẽ dụi dụi mắt cho tỉnh, người đầu tiên tôi thấy là Bảo Hân, em đang cúi húi trong bếp thì thấy tôi dậy nên mỉm cười.

- anh dậy rửa mặt rồi còn ăn sáng.

- Sao em không gọi anh dậy sớm đi làm.

Tôi bật dậy hốt hoảng. Bảo Hân thì cười tươi nhìn dáng vẻ của tôi. Em dịu dàng.

- Em xin phép rồi. Hôm nay em với anh cùng nghỉ. Anh mới ốm dậy chưa khỏe hẳn đâu. Nghỉ thêm hôm nữa cũng được ấy mà, cho khỏe hẳn đã.

Tôi thở phào tưởng mình chưa thông báo, may mà Bảo Hân dạ làm điều đó thay tôi rồi.

Từ phòng tắm bước ra tôi thấy mình khỏe hẳn. Hình như cái chuyện đó giúp con người ta thoát được nhiều mồ hôi, cũng có nghĩa là chất độc, từ đó giúp cho cơ thể khỏe hơn.

Tôi ngắm Bảo Hân trong duy nhất chiếc áo phong của tôi, nó cũng vừa đủ dài để che hết vòng ba của em. Y như lần đầu vậy, trông em thật quyến rũ.

Bảo Hân khẽ nắm lấy bàn tay tôi khi tôi ôm ngang bụng em từ phía sau.

- Em chỉ nấu được mì tôm thôi, tính đi chợ nhưng em cũng dậy muộn quá.

- Chỉ cần là em nấu thì món gì anh cũng thấy ngon, hướng hồ đây lại là món ruột của anh.

Khẽ siết chặt bàn tay của tôi trên bụng em thêm chút nữa, tôi thấy hình như em đang mỉm cười hạnh phúc.

Tôi chén bát mì tôm ngon lành, uống thêm thuốc cho chắc chắn, ấy là em bắt tôi thế cho khỏi hẳn.

- Mình làm gì bây giờ nhỉ? - tôi hỏi em khi chúng tôi nhâm nhi ly cà phê.

- Em thích xem phim nhưng ngoài Trời khá lạnh. Anh lại đang ốm nên em không muốn anh phải ra ngoài.

Hừm. Tôi nghĩ hình như em lo lắng hơi quá nhưng dù sao với vẻ mặt quan tâm của em thì tôi có nhất quyết đi thì cũng không còn vui nữa

- Đợi anh một chút, có mấy bộ phim hay anh để trong laptop, mang ra ngoài này mình cùng xem nhé.

- Ừm – Bảo Hân mỉm cười.

Vậy là tôi chạy vô phòng rồi lấy laptop ra, sau đó hì hụi kết nối với cái màn hình LCD qua cổng AGV, rồi lại cắm loa vào, vậy là xong một rạp chiếu mini.

- Em thích xem film nào? – Tôi hỏi và bật cho em list film trên laptop.

Bảo Hân nhắm nhắm vào xem list film của tôi, cuối cùng em chọn bộ film “Life is beautiful”.

- Em thích film này – Bảo Hân mỉm cười rồi nhoẻn miệng chỉ vào.

Thú thật tôi chưa hề xem bộ film này bao giờ, nó có trong folder vì tôi copy một đồng ở ngoài hàng về chứ chưa có thời gian xem. Tôi lẩn tẩn hỏi em.

- Film này có hay không em?

- Hay – Bảo Hân nhoẻn cười.

- Ừ! tại anh chưa xem bao giờ - Tôi trả lời

- Anh cứ xem đi rồi biết thôi

- Hừ! Hay là mình xem “Bản năng gốc nhé” – Tôi nhảu nhở.

Bảo Hân đập vào người tôi cái như nói “anh hư quá”, tôi cười cười rồi bật lên xem. Em nằm trong lòng tôi, dựa vào ngực tôi trên sanlon ngồi xem, chỉ tiếc không có bồng ngô chứ nếu không cũng chẳng khác xem bên ngoài là mấy.

Phải nói bộ phim này tuyệt hay, Bảo Hân cười khúc khích mỗi khi nhìn thấy anh chàng Guido, vẻ mặt ngô nghê nhưng yêu đời của anh ta làm cho em như bừng sáng, rồi em lại thút thít khóc khi Guido bị dẫn đi...

Hết phim, Bảo Hân lau nước mắt, dựa vào lòng tôi. Tôi thở dài khẽ vuốt ve bàn tay em.

- Anh có tin là nếu em là Dora, em cũng sẽ vào trại tập trung như thế không? – Bảo Hân thì thầm.

Tôi vuốt nhẹ đôi bàn tay em, với em thì tôi nghĩ không điều gì là không thể, đôi mắt em luôn yếu đuối nhưng lúc cần cũng rất mạnh mẽ.

- Anh tin.

Bảo Hân ngược mắt lên nhìn tôi, đôi mắt long lanh có những hạt như chuẩn bị nhỏ xuống sáng như giọt châu.

- Thật không? – Em hỏi tôi âu yếm.

- Ừ! – Tôi khẽ đặt lên môi em một nụ hôn phớt nhẹ.

Bảo Hân lại lặng lẽ rúc rích vào lòng tôi, đôi mắt em nhắm lại, thật may mắn vì chắc những giọt châu kia chẳng chảy ra, tôi luôn bị tan chảy trong đó.

- Anh trông có vẻ buồn – Bảo Hân hỏi nhỏ, không ngẩng mặt lên nhìn tôi.

Tôi thở dài, tôi nhớ lại ngày đầu có một ngày, tưởng như tôi đã có Bún béo bên cạnh, tôi thích gọi nó là Bún, bởi vì tôi luôn mong là con gái, vậy mà nó chẳng thể ở bên tôi. Nhớ lại lúc này tôi cũng thấy mắt mình cay cay.

- Ừ! Anh luôn mong mình có một đứa trẻ như Giosua – Tôi lặng lẽ.

- Sao vậy?

Bảo Hân quay lên nhìn tôi, đôi mắt em đầy ắp sự cảm thông và chia sẻ. Tôi lặng lẽ ôm em vào trong lòng.

- Anh với P... Em luôn tự hỏi là anh với chị ấy... sao lại không.. – Bảo Hân ngập ngừng.

- Ừ cũng chẳng có gì – Tôi thở dài.

Đôi mắt xoe tròn của em ngẩng lên nhìn vào tôi, đôi bàn tay em khẽ nắm chặt lấy tay tôi.

- Kể cho em nghe được không?

- Ừm. – Tôi lại thở dài.

Trong mắt tôi lại nhớ lại cái ngày ấy, quá lâu rồi.

- Cách đây gần 2 năm thì anh với P lúc đó đã chuyển ra ở với nhau, thực ra lúc ấy anh và P chưa xác định cưới xin gì hết, thế rồi một lần P nói với anh là có.

- Vâng – Bảo Hân vẫn chăm chú.

- Sau đó anh đã rất vui, đến nằm mơ anh cũng nhìn thấy nó, anh gọi là Bún béo vì anh luôn linh cảm đó là con gái. Chuyện cưới xin cũng bàn từ lúc đó.

- Ừm

- Rồi một ngày P về nói với anh tình bơ là bị sảy rồi, anh đã rất giận giữ

- Vậy sao, tội quá! – Bảo Hân trầm ngâm.

- Anh cũng không hiểu nữa, nhưng mà nó đến rất nhanh, anh thậm chí còn viết vài mẫu chuyện tưởng tượng giữa anh và Bún béo đăng lên blog – Tôi cười khổ.

- Chị P cũng tội mà.

- Anh cũng rất thương P, nhưng rồi sau đó anh thấy P dường như vui hơn thì phải, hay là tại anh nghĩ thế, nhưng mọi chuyện không được như trước nữa. Chúng anh cưới nhau nhưng cả anh và P dường như chưa hoàn toàn sẵn sàng.

- Thực ra anh yêu P và sẵn sàng làm nhiều điều vì cô ấy, kể cả việc cô ấy không muốn có con cũng được, anh sẵn lòng chờ cho đến khi cô ấy sẵn sàng – Tôi ngậm ngùi.

- Chị ấy không muốn có con sao? – Bảo Hân ngạc nhiên.

- Ừm. Có lẽ vậy. Anh có lần thấy status trên facebook của cô ấy nói là cô ấy chưa muốn làm mẹ và không hiểu tình mẫu tử là gì – Tôi chán nản.

- Lại thật – Bảo Hân hơi suy tư

- Có gì khác đâu chứ, P luôn muốn mọi thứ phải theo ý cô ấy, anh chỉ là người chạy theo thôi – Tôi cười khổ.

- Ủm. Không sao.

Bảo Hân khẽ dựa vào ngực tôi, ôm chặt. Tôi cảm thấy ấm áp, cảm giác này đôi lúc tôi thấy giống bên Khả Vân, nhưng bên Khả Vân có lẽ tôi chính là mình hơn. Tự dưng tôi chợt nghĩ không biết giờ này Khả Vân đang làm gì nhỉ? Tôi lại thở dài.

Đôi mắt của Bảo Hân chợt ánh lên nhìn tôi khiến tôi giật mình, khẽ ôm em chặt hơn tôi ngược nhìn đồng hồ. Vậy là đã gần 12h rồi.

- Để em đi mua cái gì về nấu nhé

Bảo Hân khẽ cựa khỏi vòng tay tôi, em đi về phía tủ lạnh kiểm tra xem còn những thứ gì không. Tôi nhìn theo em, đúng là nếu cứ suốt ngày khen Bảo Hân đẹp thì hơi thừa.

Vẫn có vẻ trống trải trong lòng, tự suy diễn một số điều nhưng rồi tôi lại tự tặc lưỡi mà rửa thềm đến đâu thì đến. Bảo Hân lúi húi trong bếp một lúc rồi nói vọng ra.

- Chỉ còn thịt bò từ hôm trước thôi anh ạ

- Ủ thế cũng được, không thì mình ra ngoài ăn nhé. – Tôi gợi ý.

- Anh mệt phải ăn uống đầy đủ, đằng nào cũng cần mua thêm một số thứ nên em ra chợ bây giờ, anh ở nhà là phải ngoan – Đột nhiên Bảo Hân biết đùa nháy mắt tôi làm tôi bật cười.

- Ủm, anh ngoan được chưa. Mà em có biết nấu đâu – Tôi xoáy vào Bảo Hân.

- Không biết em sẽ tự tra cách nấu để biết, rồi sẽ biết hết – Bảo Hân cười.

- Ủ, vậy sắp lấy chồng được rồi đấy

Tôi cười trêu em, nhưng nụ cười của Bảo Hân bỗng tắt rất nhanh rồi lại hóa thành cười mỉm, đôi mắt em nhìn tôi nhẹ nhàng.

- Phải tùy xem có người chịu lấy không đã.

Tôi chợt dạ, Bảo Hân đi vào phòng thay quần áo để đi chợ. Ngoài cửa chợt có tiếng chuông kêu. Tôi làu bàu không nghĩ ai lại đến nhà giờ này, nhưng rồi tôi chợt nhớ ra.

Hay thằng Bảo về nhỉ??

89. Chương 89

Tôi ra mở cửa. Đúng y như tôi dự đoán, thằng Bảo đang đứng ngoài cửa với vẻ mặt phờ phạc vì mệt mỏi.

- Mà hôm nay không đi làm à mà còn ở nhà? – Nó hỏi

- Ủ, vào nhà đi – Tôi giúp nó cầm ít đồ.

Thằng Bảo không hỏi thêm mỗi một theo tôi vào nhà, thấy vậy Bảo Hân quay ra nhoeo cười.

- Anh Bảo.

Thằng Bảo ngỡ ngàng nhìn Bảo Hân, trông Bảo Hân xúng xính trong bộ quần áo vừa thay ra nó nhìn em chăm chăm không nói nên lời. Tôi cũng ái ngại nhưng may sao Bảo Hân đã đỡ lời.

- Anh vào nhà nghỉ đi rồi ra ăn cơm, chờ chút em đi ra ngoài mua mấy thứ về đã.

- Ủ.

Nó đáp gọn lộn rồi mang bộ mặt không sắc thái đó vào trong phòng, ngã người trên giường nó nhìn trần trần lên trần nhà.

- Ông già không sao chứ? – Tôi hỏi thăm

- Không sao, có Quỳnh Thy chăm sóc rồi – Nó trả lời.

- Ủ! đợi cuối tuần tao với mày về thăm luôn nhé

- Ủ

Nó gọn lọn trông có vẻ không hứng thú tiếp chuyện. Tôi cũng chẳng muốn hỏi thêm nó điều gì nữa, nhìn nó một lúc tôi khép cửa lại.

- Lúc nào ăn cơm tao gọi mày ra.

Bữa cơm nhanh chóng được Bảo Hân chuẩn bị, căn bản vì em cũng không biết nấu nướng nên trước khi đi em chọn những thứ đơn giản để làm, dù sao thì cũng ăn được, tôi và Bảo không quan trọng lắm mấy cái việc ăn uống này.

- Anh không biết hôm qua anh H ốm nặng lắm – Bảo Hân mở lời.

- Vậy à? – Thăng Bảo quay sang nhìn tôi, tôi không trả lời mà lặng im và cơm.

- Vâng, anh ấy sốt khéo đến 39 độ, may mà em đến kịp – Bảo Hân cười nhìn tôi.

- Và em ở đây từ hôm qua

- Em...

Lời của thằng Bảo làm cho Bảo Hân và tôi nghèn nghẹn, hạt cơm hình như cứ mắc ở trong họng không chịu trôi, nó thần nhiên ngồi và cơm, ánh mắt không đổi và có vẻ không quan tâm đến điều gì hết.

Bảo Hân lặng im nhìn tôi, tôi nháy mắt nói em cứ ăn cơm đi. Bữa cơm nặng nề với ba người với vài câu hỏi thăm nhạt nhẽo rồi cũng qua.

- Thôi tao đưa Bảo Hân về, mày nghỉ ngơi đi nhé.

Tôi đóng cánh cửa lại, thằng Bảo vẫn nằm im trong phòng, hy vọng rằng nó sẽ bớt mệt hơn sau khi nghỉ ngơi.

Bảo Hân ngồi bên ghế phụ tôi không nói gì. Em lặng im nhìn ra phía đường, mọi người đã bắt đầu mặc những bộ áo ấm, trời trở lạnh vào đông rồi.

- Thằng Bảo đang buồn – Tôi tự dưng mở lời

- Em hiểu – Bảo Hân thở dài

- Anh không biết sao nữa – Tôi cũng thở dài theo em.

- Ừm – Không khí đột nhiên trở nên nặng trĩu.

- Bảo có tình cảm rất lớn đối với em.

- Nhưng em không yêu anh ấy, với em anh ấy chỉ như người anh trai thôi – Bảo Hân trả lời nhanh

- Ủ... mà ơ.. – Có điều gì đó tôi không nhớ rõ nhưng hiện ra trong đầu.

Bảo Hân quay sang nhìn tôi, rồi em thủng thẳng.

- Tình cảm với anh, không có với anh Bảo em cũng đã nói hết với anh ấy rồi. Tình yêu không phải là thứ tình cảm như của anh ấy.

Tôi thở dài ngao ngán, thừa nhận là Bảo Hân nói đúng. Nói về tình yêu thì có nhiều thứ tình cảm, nhưng cái thứ tình cảm của thằng Bảo dành cho Bảo Hân tôi cứ thấy nó làm sao ấy, nó như là người từ dưới nhìn lên chứ chẳng phải là trên cùng một con đường hướng tới nhau. Nếu vậy kể cả Bảo có được Bảo Hân thì sau này cũng sẽ rất khổ, còn Bảo Hân chắc chẳng bao giờ có nổi tình cảm với Bảo đâu. Nhiều lúc tôi thấy thương thằng Bảo, nhưng biết đâu chuyện tôi và Bảo Hân sẽ làm nó tỉnh ra đôi chút, đấy là tôi tự an ủi mình vậy thôi.

- Có lẽ đợt tới anh sẽ chuyển ra khỏi nhà Bảo.

- Ủm – Tự dưng tôi cảm thấy mắt của Bảo Hân ánh lên niềm vui.
- Nhưng không thể ngay lập tức được, có lẽ phải vài hôm, ở nhà nó thế nhiều khi anh thấy không tiện.
- Vậy để em tìm giúp cho anh nhé.

Bảo Hân tươi cười cùng tôi bàn chuyện thuê nhà, những nơi em muốn tôi đến sau cùng cũng chỉ loanh quanh nơi em sống, Bảo Hân thực sự muốn tôi ở gần cô ấy. Chắc em vui vẻ với viễn cảnh có thể gặp tôi suốt ngày ấy, điều đó tự nhiên làm tôi thấy vui vui, mỉm cười.

Mấy ngày sau đó Bảo Hân hạn chế đến thăm tôi, nhà cũng tìm nhưng chưa tìm được. Thăng Bảo thì cứ hết giờ nó phi thẳng về nhà là ngủ luôn, hoặc đi đâu đó đến tận đêm. Nó lại như tôi đợt trước, tuy cùng một nhà mà thật khó gặp nhau, nó cứ như con người hoàn toàn khác vậy. Đến với tôi nó đôi khi cũng lạnh lùng và muốn tránh mặt, không nói nhiều.

Một buổi tối, khi nó về sớm và tôi gặp nó ở nhà, tôi đang hí húi nấu cơm cố gắng cười một nụ cười thật tươi với nó.

- Hôm nay về sớm vậy à?
- Ủ! – Nó lạnh nhạt.
- Mà ăn cơm chưa ăn luôn cùng tao nhé – Tôi mời gọi
- Mà cứ ăn trước, tao chút nữa ăn sau

Nó vút cái áo khoác lên ghế rồi ngã người trên salon giọng lạnh lùng. Tôi thở dài bật nhỏ lửa rồi đến bên ngồi cạnh nó.

- Mà nhìn thấy cái gì chưa? – Tôi hất hăm chỉ về phía góc nhà.
 - Ồ! Đ.M – Nó quay ra nhìn rồi đột nhiên phì cười chửi bậy.
 - Đấy, từng ấy chắc đủ chứ - Tôi cũng cười hì hì
 - Can 5L, định giết nhau à? – Nó trợn mắt nhìn tôi.
 - Ồ! San lòng đấy nhé, rượu quê tao nên chất đừng hỏi, mua tại bản chứ không phải ở chợ đâu mà lo – Tôi giở giọng tỉnh vi.
 - Nặng bỏ mẹ ra – Nó nhăn nhó.
 - Kệ mẹ! Say đã, đồ nhắm tao chuẩn bị hết rồi
- Tôi và nó ngồi xuống mâm rượu. Nó cầm miếng nem tai lên bỏ tọt vào mồm rồi rót rượu.
- Sao biết hôm nay tao về sớm.
 - Nghe lỏm thôi, thấy mọi người nói mày hết rủ người này đến người kia đi nhậu, rồi đến lúc cũng *** ai muốn uống cùng mày ngoài tao. – Tôi cười.
 - Đ.M thằng khốn – Nó cười.
 - Ủ.

Tôi nhắc chén rượu lên với nó, cạch với nó một cái rồi nói.

- Chén này trước hết là vì tao và mày, dù có chuyện gì đi nữa thì tao với mày cũng vẫn là bạn, điều đó *** bao giờ thay đổi được – Tôi giở giọng như ông tướng đinh đạc.
 - Ồ! cạn.
- Tôi khê lau rượu còn dính ở mép mình, rót chén tiếp theo, thằng Bảo nhìn tôi lăm lăm rồi đột nhiên hỏi nhỏ.
- Mày với Bảo Hân đến đâu rồi?
 - Thì như mày thấy đấy – Tôi thừa nhận.

- Vậy là chính thức rồi hả?

- Ủ, chẳng phải mày muốn thế sao? – Tôi tự rót xong uống luôn, thằng Bảo thấy vậy cũng cạn nốt chén của nó mà chẳng cần cách.

- Ủ - Nó lặng lẽ.

Tôi nhìn thẳng vào mắt nó, đôi mắt nó có gì đó u uẩn. Bạn bè với nhau tôi nghĩ có lẽ mình nên nói thẳng.

- Tao đã ngủ với Bảo Hân rồi

- Ủ - Nó nhạt tênh, nhưng có gì đó trong đó lặng lẽ.

- Tao với Bảo Hân, có lẽ nên thế nhỉ.

- Ủ

- Mày nghĩ nếu mày là tao thì mày làm thế nào? – Tôi hỏi

Thằng Bảo uống hết chén này đến chén khác. Rượu San lũng không phải là nhẹ, từng giọt nào xuống cổ là biết giọt ấy, vậy mà nó uống cứ như là tu chai pepsi. Tôi mặc kệ nó uống, cuối cùng nó thủng thẳng.

- Tao chẳng phải là mày nên không biết, nhưng mày đ” yêu Bảo Hân nên tao nghĩ nếu mày cứ thế mà bên Bảo Hân thì mày là một thằng tồi.

- Đàn ông nào mà chẳng là thằng tồi, thằng đểu – Tôi thản nhiên.

Xém chút nữa thì thằng Bảo ném cái chén vào mặt tôi, nhưng rồi ánh mắt nó trở nên đôi chút khinh bỉ, nó lại cứ thế mà uống.

- Nhưng mày có người khác rồi, còn làm tội em nó làm gì.

- Tự em nó muốn đẩy chứ, với lại...

- Mày đúng là thằng khôn... haha – Thằng Bảo tự nhiên bật cười khô khốc

Tôi nhâm nhi rượu nhìn nó, lại châm điều thuốc ra phả một hơi điệu nghệ. Chắc thằng như tôi thì trông đều thật, nhất là bộ dạng thế này.

- Tao không can dự vào chuyện của mày và Bảo Hân nữa – Giọng nó lạnh lẽo.

- Ủ! – Tôi đột nhiên thở dài.

Nó nhìn tôi, ánh mắt vẫn khinh bỉ.

- Vậy với cô bé Khả Vân thì sao?

- Chả sao cả - Tôi ngao ngán ngồi ngâm rượu.

Tôi với thằng Bảo lặng im một lúc, hai thằng từ chén đầu ra thì chưa cách với nhau thêm phát nào nữa. Hai thằng cứ lặng yên nhìn nhau mà uống thôi.

- Mày lạ quá – Hai thằng tự nhiên đồng thanh nói.

Thoáng chốc tôi và nó lại phá lên cười vui vẻ. Có lẽ tụi tôi chơi với nhau lâu nên quá hiểu nhau rồi, cái cách nói chuyện như vừa rồi chẳng phải của tụi tôi mà là của một ai đó khác như thế.

- Tao vẫn có cảm giác mày có tình cảm với Bảo Hân – Thằng Bảo tự nhiên trầm ngâm.

- Hừ! Vì thế mày mới đặt tay tao vào tay em nó chứ gì! thằng khôn – Tôi nheo mắt nhìn nó.

- Ủ! Nhưng mày nói mày có người yêu rồi, tao tưởng mày nói chơi hóa ra là cô bé Khả Vân đó thật à? – Nó quay sang hỏi.

- Ủ! mà cũng chẳng phải.

- Vậy là sao? – Nó trở mắt nhìn tôi.

- Tao cũng không rõ nữa, giờ tao đang rất lung tung, tôi bóp trán ra vẻ bất lực.

- Hừ! mày kể chi tiết vụ Khả Vân xem nào.

Vậy là tôi tường thuật cho nó về Khả Vân, từ chuyện đi cho đến việc gặp lại em, rồi cả cái vụ tôi ác độc với em nó nữa.

- Hừm! Nếu thế thì mày quá ác độc với em nó, mày đúng chỉ là một thằng khốn – Thằng Bảo thở dài.

- Lúc đó tao như bị điên ấy, nhưng rồi về tao suy nghĩ lại mới thấy không phải. – Tôi cũng thở dài theo.

- Ủm! Vậy mày vẫn yêu được.

- Nhưng không phủ nhận được rằng tao rất nhớ em ấy, ngay cả lúc này – Tôi mím môi tưởng tượng rằng mâm rượu này có thêm Khả Vân thì tuyệt biết bao.

- Còn Bảo Hân? – Thằng Bảo nói nhỏ

- Cảm giác bên Bảo Hân nó khác, khi em nó ở bên thì tao thấy rất thoải mái, nhưng tao cũng chẳng nghĩ gì cả, tao với Bảo Hân, chắc chỉ tự nhiên mà đến với nhau.

- Hừ

Thằng Bảo hừ mũi nhẹ rồi suy nghĩ, những thứ tôi nó rất mờ lung, đến tôi còn chẳng hiểu thì không rõ thằng Bảo hiểu được không nữa.

- Bảo Hân biết chuyện Khả Vân chứ? – Nó nheo mắt nhìn tôi.

- Biết – Tôi cụt lủn

- Thì em ấy nói em ấy sẽ rời xa tao khi nào tao gặp được Khả Vân

- O! Thế Khả Vân mày không biết à?

- Ủ! Từ lúc đó tao không liên lạc được nữa, tao đến tận nhà em ấy rồi nhưng không gặp được – Tôi ôm đầu rầu rĩ.

Thằng Bảo đột nhiên nhìn tôi chăm chú, đôi mắt nó tự nhiên lóe lên một tia sáng lạ.

- Liệu có khi nào em ấy đang ở chỗ Minh hay cụ Dìn không nhỉ?

Ừ nhỉ! Vậy mà tôi không nghĩ ra. Liệu có khi nào không nhỉ? tôi chợt sáng ra. Tự dưng trong tôi tràn trề hy vọng, mắt tôi sáng rực lên vì niềm tin tưởng như vụt tắt thì bỗng chốc sống lại mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Thằng Bảo nhìn thấy vẻ mặt tôi thế thì cầm chén rượu lên lăm bắm.

- Thằng điên.

90. Chương 90

Chap 90:

Mặc kệ thằng Bảo dở người nhìn tôi lom lom, tôi vẫn sung sướng mà cầm lấy chén chúc nó tới tấp. Nó nhìn vẻ vui sướng của tôi rồi đột nhiên thở dài.

- Mày vui tới như vậy cơ à?

- Còn sao nữa – Tôi vẫn tu ực chén rượu mà chẳng để ý tới thái độ của nó.

Tôi giục nó uống, nó thở dài ngả người ra nốc cạn, rồi tự dưng nó hỏi:

- Vậy Bảo Hân mày tính sao?

Tôi giật mình. Ừ nhỉ! Bảo Hân mình tính sao đây, cứ mỗi khi nhìn vào em tôi lại biết mình có lỗi, nhưng tôi lại chẳng thể mạnh mẽ mà đẩy ra em ra xa. Chuyện này... nếu xét về lý thì tôi chẳng có lỗi gì hết, nhưng nếu..

- Tao không biết – Tôi thở dài.

- Hân nói gì với mày vậy? – Thành Bảo đắn đo.

- Chẳng có gì, vẫn là thỏa thuận mà thôi.

Thành Bảo gơ chén rượu lên sau đó lại đặt xuống, vẻ mặt nó có vẻ bồn chồn

- H này! – Nó nhìn tôi

- Ủ! – Tôi trả lời

- Tao có việc cần nhờ mày được không?

- Ủ! – Tôi nhìn nó tò mò

Nó lại đắn đo nhìn tôi như kiểu không biết có định nói ra hay không, tôi nhìn cái vẻ mặt ngập ngừng của nó mà sốt ruột.

- Mày có gì thì nói lẹ lên

- Ủ. Tao biết là mày không thích Bảo Hân, nhưng mày có thể bên em ấy, làm cho em ấy hạnh phúc trong những ngày sắp tới được không

- Mày...

Tôi nhìn nó ngỡ ngàng, thằng bạn tôi, người nó coi như là nữ thần giờ lại dăng cho tôi không chút vụ lợi được ư? Tôi chẳng thể ngờ. Lần trước có thể do nó say, nhưng lần này thì nó dường như dồn cả tình cảm vào đó. Thành Bảo hậm nói xong nó chậm rãi uống nốt chén rượu, nét mặt không chút biểu cảm hơi nhăn lại.

- Mày nói thật? – Tôi ngạc nhiên.

- Ủ! – Nó trả lời ráo hoảnh

- Này Bảo! – Tôi quay sang nó

- Ủ - Nó vẫn trả lời lãnh đạm.

- Tao hỏi thật mày nhé? Mày đang rất yêu Bảo Hân

- Ủ!

- Vậy sao mày lại giao Bảo Hân cho tao? – Tôi hỏi, đoạn cuối giọng nhỏ lại.

- Mày muốn biết à?

- Ủ? – Tôi quay ra nó quan tâm

- Thật chứ? – Nó nhếch mép.

Tôi không trả lời mà nhìn vào mặt nó chờ đợi. Nó đặt chén rượu xuống bàn sau khi uống cạn xong rồi thủng thẳng, pha chút thờ dãi.

- Tao rất thích Bảo Hân, ngay từ đầu, chắc mày biết.

- Ủ! – Tôi trả lời, vẫn nhìn nó chăm chú

- Thú thực với mày là tao chưa bao giờ có cảm giác với một người con gái nào như Bảo Hân, Bảo Hân với tao là nữ thần, tao nói thật.

- Ủ!

- Nhưng còn hơn thế, Bảo Hân vừa gần lại vừa xa. Với tao chắc chẳng bao giờ tao có được tình cảm của em ấy, tao, con người như tao không bao giờ có thể chạm được vào em.. Nhìn Bảo Hân, không như mày tao chưa bao giờ có chút nhục dục – Nó thờ dãi lại cầm thêm ly rượu.

- Ủ.. – Giọng tôi ứ ứ trong cổ.

- Khi tao nhìn vào mắt Bảo Hân, tao luôn mong những điều tốt đẹp nhất dành cho em ấy, vì thế nếu em ấy ở bên mày được ngày nào thì em ấy sẽ được hạnh phúc thêm ngày đó, vậy thôi.

- Mày điên vừa thôi.

Tôi vút toẹt chén rượu xuống bàn, trợn mắt nhìn thẳng Bảo Hân mặt đỏ gay, trái lại nó bình thản cầm chén rượu lên mà uống. Từ nãy tới giờ cả tôi và nó uống cũng phải cỡ hai chục chén mà giờ hai thằng chưa cảm thấy gì cả.

- Mày có nghĩ rằng như thế thì Bảo Hân càng đau khổ không, tao không yêu Bảo Hân, người tao yêu là người khác. Mày biết điều đó mà vẫn khuyên tao vậy à? – Tôi gào lên với nó.

- Hừ - Nó nhếch mép

- Hừ cái con mẹ mày – Tôi cáu

Nó vẫn chậm rãi uống nốt chén của mình, quay sang nhìn tôi, xoay thẳng vào mắt tôi khiến tôi bị chói mà quay đi.

- H này! Có phải có lần mày nói người trong cuộc thì thường là không biết mình làm gì đúng không?

- Hừ! Thì sao nào – Tôi hậm hực

- Tao thì nhận thấy hình như mày có yêu Bảo Hân đấy chứ. Hi hi – Nó cười

- Yêu cái con khỉ ấy – Tôi cáu tiết.

Nó bình thản đặt chén rượu xuống.

- Vậy mày cứ đồng ý với tao đi, qua ở với Bảo Hân một tuần rồi chứng minh là tao sai.

- Thằng điên – Tôi rửa.

- Hi hi.

Nó vẫn trêu người tôi bằng điệu cười thỏa mãn pha lẫn chua xót ấy. Tôi lặng im nhìn nó rồi cũng thở dài.

- Tao không thể

- Vậy là sao? – Nó ngược mắt lên nhìn tôi.

- Tao sẽ gọi cho cụ Dìn cũng như Minh, tao hy vọng sẽ thấy được Khả Vân, tao cần tìm gặp em ấy.

Thằng Bảo cười ruồi với tôi một tiếng rồi vút cho tôi cái điện thoại.

- Đây gọi đi.

Tôi dè dặt vào phòng lấy quyển sổ tay của tôi ra, những số điện thoại quan trọng tôi lưu hết vào trong này nên ngày trước tôi vút cả điện thoại đi cũng không tiếc lắm.

“tút tut” rồi tiếng cụ Dìn vang lên. Sau vài câu chửi rửa tôi không chịu gọi điện cho cụ thì cụ cũng khá lo lắng khi thấy tôi hỏi về Khả Vân, thậm chí lại còn dọa tôi nếu không tìm được Khả Vân thì cụ sẽ xử lý tôi. Vậy là người đầu tiên cũng thất bại.

“Tút tut” Tiếng của Minh lạnh lùng vang lên trong máy, tôi hơi ái ngại với anh chàng này nhưng khi tôi vừa mới khai tên và số mới thì anh ta đã mắng tôi té tát, nói gọi cho tôi hàng trăm lần mà không được. Rút cục anh ta cũng đang đi tìm Khả Vân y như tôi vậy.

Chán nản, thất vọng tôi vút điện thoại xuống. Thằng Bảo nhìn tôi thỏa mãn, nó khẽ kéo dài khóe miệng lên một tí rồi thủng thẳng.

- Tao đã bảo mà.

- Hừ.

Tôi chưa xót thừa nhận hình như mình đã để mất Khả Vân mất rồi, em đã rời bỏ tôi thật sự ư? Điều này đối với tôi thật chưa xót, chẳng nhẽ những gì đã diễn ra trên Hà Giang chỉ là một giấc mơ và tôi đã phá hỏng tất cả chỉ vì một hành vi đốn hèn.

- Có lẽ mày nói đúng – Tôi thở dài.

- Vậy thì đến đi.

- Đến đâu? – Tôi ngạc nhiên

- Nhà Bảo Hân. – Nó cụt lủn, cầm chính ly rượu lên ngắt lời mình.

Tiếng chuông cửa vang lên như từng tiếng nhạc buồn.

Bảo Hân khẽ hé cửa nhìn ra ngoài. Thấy tôi em chợt vội vàng tới mức gạt mãi cái khóa bảo vệ mà không ra. Cuối cùng cánh cửa cũng đã mở, em nhào vào lòng tôi nức nở. Tôi mỉm cười ôm em vào lòng, khẽ lau đi vài giọt trên mắt em

- Làm sao mà phải khóc.

- Em đang nhớ anh – Bảo Hân lại nhào vào lòng tôi.

- Ngoan nào, mọi người thấy bây giờ.. – Tôi vỗ lưng Bảo Hân nhẹ nhàng

Ngồi ở ghế salon tôi chờ Bảo Hân mang cho tôi ly cafe. Ngắm nhìn em trong chiếc váy ngủ ở nhà mà tôi cũng phải tự thừa nhận ra mình thật may mắn mới được em để ý, tất cả vẻ đẹp của em từ trong ra ngoài thật hoàn hảo.

Bảo Hân đặt ly cafe trước mặt tôi và em cũng có riêng một cốc. Nhào vào ngồi cạnh tôi, em khẽ ôm lấy cánh tay, khuôn mặt không dấu nổi vẻ hạnh phúc.

- Sao hôm nay anh lại đến đây thế? – Em mỉm cười dựa vào vai tôi.

- Vầy anh đi về nhé – Tôi nhấp chút cafe và mỉm cười trêu

- Hi! Thế anh ở đây luôn nhé – Em âu yếm vịn về cái cổ áo của tôi.

- Đến lúc nào anh tìm được nhà mới thôi – Tôi cười.

- Hừ! Đáng ghét

Khẽ nâng mặt em lên, tôi đặt lên môi em một nụ hôn đượm mùi cafe, Bảo Hân tự nhiên đón nhận, hai tay em ôm chặt lấy cổ tôi. Chết tiệt, tôi lại thấy tim mình đập nhanh hơn.

- Cứ ở bên em anh nhé – Bảo Hân nói như hơi thở.

- Ừm

Tôi lại chìm đắm vào trong nụ hôn của em, ngọt ngào. Hình bóng của Khả Vân dần dần mờ ảo như một giấc mơ nhạt nhòa và đẹp đẽ.

Những tháng ngày sau đó tôi lao vào công việc như một thú đam mê duy nhất của mình, sếp Tiến Anh cuối cùng cũng chẳng còn cách nào khác là phải cổ phần hóa công ty, tôi hơi bất ngờ trước sự xuống nước của sếp nhưng cũng không hỏi nhiều, dù sao thì đây cũng là phương án khả dĩ nhất, các sếp trên bộ cũng duyệt rất nhanh và tôi được giao nhiệm vụ kiểm soát toàn bộ quá trình này, từ định giá cho đến thủ tục hành chính giấy tờ.

Bảo Hân thì vẫn chăm sóc tôi như một người vợ hiền, có lúc tưởng như em là người vợ hiền của tôi ngày nào, mọi thứ em đều tự học và đảm đang dần lên, tôi luôn biết ơn sự chăm chỉ và nỗ lực của em. Có những lúc tôi nghĩ đến chuyện công khai mối quan hệ của chúng tôi ra ngoài tôi, Bảo và Quỳnh Thy nhưng rồi tự gạt mình đi, có lẽ khi nào tôi chín chắn và nghĩ đến việc giải quyết hoàn toàn với P xong thì tính.

Sáng sáng chiều chiều tôi vẫn cùng Bảo Hân đi về, cuối tuần hai đứa đi chơi đâu đó, sang nhà Bảo hoặc đi xem film, từ dạo đó tôi và em hay xem những bộ phim kinh điển, thả hồn vào đó và cảm nhận cuộc sống,

để thấy rằng cuộc sống của tôi vẫn còn là điều đáng mơ ước, vẫn là sự hoàn hảo nếu ta biết mình đang ở đâu. Những lúc thế tôi thường đặt lên môi Bảo Hân một nụ hôn ngọt, cảm nhận em yếu đuối và mềm mại trong vòng tay tôi.

Tôi trở lại là một người bình lặng, có khác chăng chỉ là tiếng nói của tôi được coi trọng hơn, cuộc sống vẫn cứ thế trôi êm đềm, nếu không có một ngày...

91. Chương 91

Đó là một buổi chiều lặng lẽ, khi tôi gần như finish công việc của mình. Tôi ngồi trên quán cafe và lặng ngắm mặt Hồ Gươm. Trời lúc này đã càng lúc càng lạnh hơn nhưng tôi vẫn thích ngồi ngoài ban công, để có thể hít cái thứ không khí của trời của đất dù không sạch, còn hơn là ngồi hưởng cái không khí từ lò sưởi, điều hòa trong kia.

- Cậu chờ tôi lâu chưa? – Sếp Anh vỗ vai tôi.

- Hi sếp

Tôi cười cười và mời sếp Anh ngồi.

- Công việc thế là cũng tạm ổn H nhỉ? – Sếp Anh nói khi kéo ghế ngồi đối diện tôi, cùng ngắm mặt hồ Gươm trong xanh xào xạc gió.

- Vâng! Trời hơi lạnh – Tôi khẽ kéo vạt áo mình vào cho ấm.

- Ừm

Sếp Anh cúi người che gió lấy bật lửa ra châm điếu thuốc. Tôi ngạc nhiên nhìn sếp.

- Lần đầu tiên em thấy sếp hút thuốc – Tôi cũng châm ỳnh một điếu.

- Ừm! Mình bỏ lâu rồi nhưng giờ hút lại thôi.

- Hi.

Sếp Anh lặng ngắm, thả ra từng hơi điếu nghệ, trông thì đúng là không phải mới lần đầu hút thuốc. Nhìn sếp lúc này tôi cũng thấy sếp khá là lãng tử, không giống như vẻ thường ngày nhưng sao tôi lại thấy sếp hình như có tâm trạng gì đó thì phải.

- Em trông sếp có vẻ buồn – Tôi hỏi.

- Ừ! Có lẽ đợt tới mình sẽ rời khỏi công ty.

- Sao vậy? tôi ngạc nhiên.

Sếp Anh mỉm cười dụi dụi điếu thuốc vào gạt tàn.

- Chẳng qua là phải đến lúc thôi

- Em không hiểu lắm, sếp nói rõ hơn được không? – Tôi hơi bị choáng sau ý vừa rồi.

Sếp Anh nhìn tôi mỉm cười, một nụ cười như một người anh lớn dạy bảo đứa em thơ của mình.

- Cậu rất thông minh, chỉ có điều cậu sống và làm việc bản năng quá, điều đó đôi lúc không được tốt.

- Vâng, em hiểu – Tôi thở dài

- Thực ra có những chuyện người ta bằng cách này hay cách khác đều có thể đến mục tiêu của mình, cậu không nhất thiết phải cứng quá

- Dạ vâng – Tôi trầm tư

- Vì thế khi tôi rời khỏi đây, tôi hy vọng nhiều vào cậu.

Tôi thở dài, cũng dụi điếu thuốc vào gạt tàn.

- Công ty này giờ là của gia đình sếp rồi, sếp ở lại không được sao?

Sếp Anh không trả lời ngay cho tôi, sếp nhìn ra phía xa xa, nơi có cái tháp rùa hơi mờ ảo trong làn sương mù.

- Thường thì em không bao giờ can dự vào việc đời tư người khác, nhưng em tin rằng dù thế nào thì gia đình cũng luôn là nơi dành tình yêu thương nhiều nhất.

Sếp Anh vẫn im lặng.

- Như tháp rùa kia, dù nó chỉ ở đây hơn trăm năm nhưng chắc cả trăm năm sau nữa nó vẫn còn, bởi vì nó được tạo nên từ rốn của Hà Nội này, nơi mà mọi huyết khí đều dồn về cho nó. – Tôi bắt đầu nói lung tung.

- Ừm.

- Vì thế em nghĩ sếp nên theo gia đình mình thì hơn.

Sếp Anh cười xòa nhìn tôi, nụ cười hiền hiền của một người từng trải.

- Cậu sắp biết hết chuyện gia đình tôi rồi nhỉ?

Tôi ngậm họng vì sếp nói, cảm thấy hơi xấu hổ vì mình hình như đi quá xa.

- Không sao đâu – Sếp Anh cười trấn an tôi.

- Vâng – Tôi ai ngại

- Thực ra tôi với mẹ tôi.. – Sếp thở dài.

Tôi nhìn kỹ sếp Anh, trong dáng vẻ của con người thành đạt và lạnh lùng thường ngày thì ẩn sâu trong đó lại là một con người từ và mang nhiều tâm trạng. Tôi im lặng để sếp Anh có thể nói điều muốn nói.

- Chuyện này chắc cậu cũng biết, nó xảy ra quá lâu rồi.. Lúc đầu tôi cho rằng là do lỗi của mẹ tôi nhưng thực ra tất cả đều là số phận. Đôi khi người ta tìm ra một lý do nào đó để cho trái tim bớt đau, để rồi nỗi hận nó như một thói quen cuốn ta đi hết ngày này qua ngày khác.

Sếp thở dài, đôi mắt buồn buồn lại quay sang phía hồ, nơi những cơn gió lạnh làm mọi người phải co lại với nhau.

- Sếp nói hay quá – Tôi cười cười, tâm trạng nói với sếp Anh.

- Hi! Câu này là của người khác đấy, tôi không làm sao mà nói ra những lời đó được. Người này chắc cậu cũng biết.

- Ai vậy ạ?

Tôi ngạc nhiên, trong đầu nghĩ đến Bảo Hân, người hay viết như em chắc có nhiều lời hay ý đẹp, những câu văn đi vào lòng người chăng? Chỉ là tôi đoán thế.

- Khả Vân. – Sếp quay sang nhìn tôi.

- Khả Vân?

Tôi thốt lên, nhất thời chẳng biết nói gì. Sếp Anh nhìn tôi cười cười rồi lại châm điếu thuốc.

- Đâu phải mình cậu biết về tôi đâu. Người như chúng ta thì óc quan sát luôn là một kỹ năng tuyệt vời mà

- Hi! – Tôi cười gượng.

- Nhìn cách cậu nhìn Khả Vân hát hôm party là tôi cũng đủ biết cậu rất có tình cảm với Khả Vân rồi. – Sếp thở dài.

- Vậy sao sếp lại để em đến với Bảo Hân? – Tôi đoán chắc sếp Anh cũng biết điều này nên chơi bài ngửa.

Sếp Anh thở dài, nhìn tôi bằng ánh mắt nửa trách móc, nửa thông cảm.

- Bảo Hân nó như là em gái tôi vậy, nhưng cuộc đời là thế. Có thành với cậu hay không thì cũng vẫn sẽ là sự lựa chọn của nó, tôi không can thiệp mặc dù cũng hơi buồn.

Tôi kính trọng nhìn sếp Anh, sếp dạy cho tôi nhiều điều trong công việc nhưng cũng làm tôi kính phục bởi cách sống của mình, tự nhiên tôi cảm thấy mình như là người có tội vậy.

- Chuyện Khả Vân, Khả Vân là một cô bé tốt, những gì Khả Vân được nhận hay bị nhận đều xứng đáng với cô ấy. Nhưng lúc này..

- Khả Vân sao rồi ? – Tự dưng tim tôi nhói đau lên một chút.

- Không sao! – Sếp Anh cười xòa.

- Em không liên lạc được với cô ấy – Tôi đau khổ

- Ừm! – Cũng tại Khả Vân muốn tĩnh tâm thôi

- Vậy sếp biết Khả Vân ở đâu?

Tôi sáng mắt lên nhìn sếp Anh, giống như thở những hơi cuối thì nhận được luồng ô xi vậy. Ánh mắt tôi cầu khẩn nhìn sếp Anh.

Ngược lại sếp Anh thở dài nhìn ra ngoài thở dài.

- Lúc đầu tôi cũng rất thích Khả Vân, ở em có một nét gì đó vui tươi giống như người cũ của tôi. Vì thế tôi đã rất vui khi hai bà mẹ muốn chúng tôi gặp nhau.

- Ừm – tôi lặng lẽ

- Nhưng Khả Vân dường như không thích tôi, mặc cho hai bà mẹ và tôi cố gắng nhưng em càng trốn chạy khỏi tôi, tính cách ngang bướng khiến ngay cả mẹ em và tôi cũng trở nên chán nản.

- – Tôi im lặng thở dài.

- Cho đến một ngày tôi hiểu ra là em đã có người yêu, Khả Vân nói thẳng với tôi điều đó, nó khiến tôi khá suy sụp và thất vọng, nhưng cũng chúc mừng em và nghĩ người đó thật may mắn.

-

Sếp Anh quay sang nhìn tôi, tôi yên lặng đợi chờ.

- Cho đến buổi tiệc nhìn ánh mắt của cậu với Khả Vân, tôi nhận ra rằng cậu chính là người đó, người mà cô em gái Bảo Hân của tôi cũng lặng lẽ yêu.

- Vậy sao sếp không...? – Tôi cướp lời nhưng từ “ngăn cản” chẳng nói được ra môi.

- Ngăn thì được gì chứ? – Sếp cười hiền.

Tôi nhìn vào mắt sếp, đôi mắt u uất của người con đàn ông.

- Khả Vân chuyện cũ tôi cũng biết, chắc cậu cũng đã biết. Tôi nghĩ rằng những gì đã là quá khứ thì nên là quá khứ. Tình dục suy cho cùng cũng chỉ là thứ ngoài da, chạm vào tận trong tim người khác mới là điều quan trọng.

Tôi ngơ ngàng nhìn sếp Anh xấu hổ.

- Cậu nên đi gặp cô ấy một lần.

Sếp quay sang tôi nói nhỏ, tôi thở dài ngao ngán nhậm chút cafe đã trở nên nguội ngắt.

- Em cũng muốn nhưng không thể tìm thấy Khả Vân.

Sếp Anh nhìn thẳng vào mắt tôi, tôi có cảm giác như sếp muốn thấy mọi điều của tôi trong đó vậy.

- Tôi không hiểu cậu đã làm gì, nhưng một lần Khả Vân đã gọi cho tôi và tôi đã đến đón Khả Vân trong tình trạng rất tồi tệ.

Tôi im lặng, cái ngày hôm đó như hiện về trong tôi rõ rệt, cảm giác tim tôi lại bị hàng ngàn hàng vạn cái kim châm vào.

- Tôi đã đưa Khả Vân đi điều trị tâm lý một thời gian, nghe lời em tôi đã dẫu toàn bộ người thân của em về việc này.. – Sếp Anh mắt lạnh lùng.

- Khả Vân sao rồi?

Ánh mắt lạnh lẽo của sếp Anh tự nhiên nhìn sang tôi rồi bật cười, nụ cười hiền khiến cái không khí lạnh giá bên ngoài tự nhiên ấm lên đôi chút.

- Khỏe rồi. Tuần trước em có nói với tôi muốn đi chơi.

- Vậy sao? Khả Vân đi đâu? – Tôi hỏi dồn dập.

- Tôi không rõ, em không muốn liên lạc với ai hết nên tôi đành chịu.

- Sếp không lo sao? – Tôi bực mình đứng bật dậy

Sếp Anh bình tĩnh nhìn vào tôi cười hiền.

- Đôi khi phải biết đặt niềm tin, cậu biết điều này chứ.

Tôi ngồi phịch xuống. Vậy có ý nghĩa gì đâu chứ? Tôi ôm đầu đau khổ.

- Nhưng tôi nghĩ rằng cậu biết, Khả Vân nói đi tìm lại kỷ niệm mà.

Tôi lặng lẽ trầm tư. Vậy là tôi biết tôi phải làm gì rồi.

Sếp Anh hào phóng cho tôi nghỉ hẳn một tuần và việc có thêm chút tiền tôi sắm ình một con xe nam phân khối nhỏ để có thể đi lại tiện hơn, chỉ có điều tôi lẩn tẩn về Bảo Hân.

Tối hôm đó Bảo Hân hơi sững người khi tôi nói tôi có việc phải đi. Ánh mắt em long lanh ngồi phịch xuống ghế, không đứng vững nữa. Tôi nhẹ nhàng trấn an Bảo Hân.

- Anh chỉ đi một tuần thôi – Tôi vừa nói dối vừa nói thật.

- Không sao – Bảo Hân lau khóe mắt vừa kịp vài giọt thoát ra.

Tôi ôm Bảo Hân trong lòng, đôi môi tôi hôn lên mái tóc em, mùi hương quen thuộc khiến tôi cảm thấy lòng mình như có ai đó thắt lại.

- Để em chuẩn bị quần áo

Bảo Hân nằm trong vòng tay tôi một chút rồi em nở nụ cười khổ vào phòng mà mở tủ, sắp xếp từng bộ cho tôi. Tôi lặng nhìn theo dáng đi của em.

Bảo Hân rất chi tiết, em đưa ra cả đồng hồ khiến tôi phải lược bớt để đi cho gọn nhẹ, chỉ có lọ nước hoa là em bắt tôi phải mang theo, mùi hương này phải đi theo anh, Bảo Hân nói thế. Tôi lặng nhìn và cho vào túi.

Bảo Hân nằm bên cạnh tôi, em gối đầu lên tay nhìn tôi không chớp mắt. đôi môi dịu ngọt hình như sắp muốn nói điều gì đó. Tôi quay sang, cũng bắt chước dáng điệu của em mà thì thào.

- Sao em không ngủ đi

- Ngày mai anh đi rồi mà... – Bảo Hân cười buồn.

- Ngốc này, anh chỉ đi có một tuần thôi mà – Tôi cười.

- Vâng - Bảo Hân giọng nghèn nghẹn.

Tôi lặng lẽ ôm em vào trong lòng mình, đôi mắt tôi cay cay, dù sao tôi cũng chẳng biết thế nào nữa. Thật lạ là Bảo Hân không khóc, em nằm trong vòng tay tôi im lặng, ôm tôi thật chặt.

- Anh này! – Tự nhiên Bảo Hân nói nhỏ

- Ủ! – Tôi nghẹn lời

- Anh có thể nói yêu em được không? – Đôi môi em mấp máy trong ngực tôi.
- Anh.. Đàn ông hay nói câu đó toàn là kẻ ngoại lang thôi em – Tôi cười hì hì
- Nhưng em thích nghe – Bảo Hân vẫn tiếp tục.
- Ủ! Thôi ngủ đi nhé, yêu em – Tôi hôn lên tóc em dỗi.
- Không! Anh nói “Anh yêu em” cơ.
- Ngốc quá, thế là được rồi.

Tôi ôm chặt em, đặt lên môi em một nụ hôn nồng cháy, để em cuốn vào thân tôi trôi đi những giọt nước mắt, những lặng thầm đón đau và cả những điều đại si ngu ngốc

92. Chương 92

Buổi sáng, tôi thức dậy sớm sau một đêm chập chờn, nhưng dù sao tôi cũng cảm thấy mình đủ khỏe để bắt đầu cuộc hành trình này.

Ngước qua nhìn Bảo Hân, em vẫn đang ngủ say trong tà váy ngủ màu hồng quyến rũ, đêm qua em đã ở bên tôi như chưa bao giờ vậy. Đôi mắt em có gì đó rung rung, trong giấc mơ của em có gì nhỉ? tôi tự hỏi. Kéo chăn lên tận cổ cho em bất giác tôi cúi xuống, hôn lên cái trán quen thuộc của em một nụ hôn nhẹ, đủ để chạm nhẹ và lướt quá.

Trời vẫn còn tối lắm, những ánh đèn đường vẫn tỏa thứ ánh sáng leo lét và nhòe nhoẹt, làn sương đêm vẫn còn khiến tôi rùng mình vì lạnh. Kéo kín khóa áo lại, tôi đội mũ bảo hiểm và đeo găng tay vào, cuộc hành trình của tôi bắt đầu như thế.

Vừa đi vừa rít điều thuốc dài, từng chặng đường thành phố bị bỏ lại sau những bánh xe, con fz của tôi từ tốn lăn bánh mà sao tôi lại cảm thấy băng khuâng đến vậy, thật lạ. Chưa bao giờ tôi rời bỏ cái thành phố ồn ào này mà luyến lưu đến thế.

Cũng như lần đầu tôi rời bỏ thành phố, phải mất tới 6h đồng hồ đi không nghỉ, chắc tôi cũng chỉ dừng lại để đổ xăng thì tôi mới tới được thành phố Hà Giang. Chạy liên tục đôi lúc tôi như thấy Khả Vân hát khúc khích đằng sau lưng tôi:

If you miss the train I'm on,
you will know that I am gone,
you can hear the whistle blow a hundred miles.
A hundred miles, a hundred miles,
a hundred miles, a hundred miles,
you can hear the whistle blow a hundred miles.

Tiếng hát trong như nước suối của Khả Vân theo tôi suốt chặng đường đi, cảm giác bồi hồi xúc cảm khi em khẽ chạm ngực vào lưng tôi khiến tôi rùng mình. Tôi đang đi tìm em, Khả Vân.

Chạy loanh quanh mua thứ gì đó tôi đỗ xe trước cổng khách sạn quen thuộc mà tôi với Khả Vân từng ở, em lẽ tân giờ là em khác rất ngạc nhiên khi tôi đòi lên đúng cái phòng đó. Rốt cục thì tôi cũng được vừa ý, mở khung cửa quen thuộc nhưng lúc này là buổi chiều chứ chẳng phải đêm nữa, Hà Giang thì vẫn có khói bụi như thường. Uống vài ngụm nước và nhai mẩu bánh mì tôi đặt mình lên giường inh vào một giấc ngủ dài của một ngày mệt mỏi.

Thực ra tôi có thể đi cố tới Đồng Văn luôn nhưng tôi muốn qua nơi này, để mà ngồi tắm trong cái phòng đó, nhớ lại khoảnh khắc nhìn em qua tấm kính mờ.

Tôi ngồi phịch xuống đầu giường, nơi mà em đã dùng khăn tắm xoa dầu cho tôi, cùng tôi chơi trò True question and true answer, cùng nhau đặt lên môi nụ hôn đầu tiên ngọt ngào.

Cũng nơi này tôi đã lần đầu tiên được ngắm cơ thể em, được cảm nhận trái tim và nhịp đập của em, lần đầu tiên thấy em khóc...

Tôi thức dậy vào buổi sáng, tôi muốn bắt đầu cùng đi giống thời gian hôm trước, nên tôi đã ngồi chờ hàng giờ bên cafe mà bắt đầu đi từ lúc gần 9h, trời thật lạ. Tôi nhớ ngày xưa khi tôi với em đi trời rất đẹp, gió hiu hiu thổi và trong xanh như ngọc.

Vậy mà lần này tôi đi, bắt đầu có những gợn mây đen, những áng mây xám xịt len lỏi trên bầu trời khiến không khí trở nên ảm đạm.

- Trời sẽ mưa rất to đấy – Cô bé lễ tân ái ngại khi thấy tôi trả phòng.

- Ủm! Mưa không hẳn là xấu, mưa đôi khi làm mát cho tâm hồn em ạ - Tôi mỉm cười.

Con bé nhìn tôi như một kẻ kỳ quặc lập dị, nó nhìn tôi tò mò nhưng rồi tôi mặc kệ tất cả, trùm nilong vào đồng hồ trên xe tôi đổ đầy bình xăng, từng này có thể giúp tôi đến thẳng Đồng Văn mà không cần phải nghỉ.

Trời mỗi lúc một gió mạnh hơn, cơn gió mang theo hơi lạnh của núi rừng báo hiệu trận mưa đã tới rất gần. Tôi ngược mắt nhìn lên trời bắt đầu đen kịt

“Mày không thể ngăn bước chân tao được đâu”

Tôi rồ ga đua với từng cơn gió, cuối cùng thì từng hạt lộp bộp rồi rào rào. Mưa to như trút nước khiến trước mắt tôi mờ mịt, giữ vững tay lái tôi chậm chậm đi xuyên vào cơn giông.

Gió như muốn quật tôi xuống xe, trên đường đi rất nhiều người dừng lại nhưng tôi vẫn tiếp tục hành trình của mình, một cách lầm lũi.

Chiếc mũ bảo hiểm được tôi lật kính ra phía trước thành như cái mũ lưỡi trai, tránh được từng giọt mưa nặng hạt, nhưng không ngăn được người tôi ướt và đỏ rát vì mưa xối vào người. Tôi chẳng hiểu nổi mình nữa, từng chút một tôi vẫn cho xe lao đi.

- Phía trước lở rồi, không đi được đâu – Một người dừng xe đứng bên đường kêu toáng lên với tôi.

Tôi mỉm cười, vẫn cho xe phóng vút qua trước mặt họ nhưng chưa hề nghe thấy điều gì. Họ nói đúng thật, đi thêm khoảng hơn 1 km nữa tôi thấy phía trước sạt lở. Một hòn đá to tướng chắn ngang đường, cạnh đó cơ man nào là đá hộc, chắc nó lăn từ phía trên quả đồi, nơi mọi người đang làm đường và chất đá hai bên, hòn đá to lăn xuống khiến đồng kia cũng đổ xuống theo làm ặt đường không thể đi được.

Một số oto và người xe máy dừng lại cách đó hơn trăm mét, họ lắc đầu không dám đi vì có lẽ còn lo sợ cơn mưa như thế này sẽ làm cho lở thêm và biết đâu đá lại lăn trúng người. Trong đầu tôi lóe lên một suy nghĩ tôi chạy xe tới gần quan sát.

Quả đúng là không thể đi được, với đá thế này thì con xe tôi có biến thành motard thì cũng phải chịu thua, huống hồ nó chỉ là một con nakedbike cỡ nhỏ. Tôi ngán ngẩm định quay xe lại thì chợt thấy phía bên trái có đường lên, chỗ mà bình thường cô nhân đồ đẩy đá ở đấy, nếu lên đó biết đâu tôi có thể có đường thoát được.

Nghĩ là làm thấy có con dốc nhỏ do mọi người phạt đi làm chỗ đi bộ, tôi lấy đà cài số 1 phi lên.

“oanh”, tôi ngã đau đốn, con xe thì ngã sang một bên vì bị trượt bánh, đầu gối đã trầy một vết to, máu đỏ cả chân.

Tôi ngán ngẩm đứng dậy, tính ra thì cũng gần thành công, tôi lại dựng xe lên và phi lần nữa, phía đằng xa có người chạy gần lại phía tôi gào lên trong tiếng mưa, tôi không hiểu họ định xem tôi có làm được không hay là tìm cách ngăn cái thằng điên trong tôi lại.

Lần này chắc chắn thành công tôi phi xe lên chậm hơn nhưng giữ đều ga, chiếc bánh quay xoay xoay cố bám, tôi bóp côn cho thả lúc rồi lại ga và nhả ra, chiếc xe phóng thẳng lên bờ. Tôi ra phía đường thấy đúng là có đường nhỏ đi thật, nếu phi ra đầu kia chắc có đường xuống. Tôi ngó xuống thấy người kia cũng chạy gần đến, trông không già lắm.

- Điên à? Sắp sạt rồi chạy ngay đi.

- Hả? – Tôi ngạc nhiên.

- Nhìn lên kia đi, sắp lở tiếp rồi – Ông ta vẫy tay rồi rít.

Tôi nhìn sang phía tả ly, có tiếng ầm ầm rung lắc thật, chắc tại tôi đội mũ bảo hiểm kín tai nên cộng với tiếng gió và tập trung quá mức khiến tôi không nghe thấy gì.

Không kịp nữa tôi phi xe lên phía trước rất nhanh trước sự ngỡ ngàng của ông ta, từng bước về số và nhả côn hoàn hảo khiến cho chiếc xe như là chính đôi chân tôi vậy, chẳng nghĩ được gì nữa.

Tôi phi từ trên xuống cái rầm, chiếc xe như nảy lên, ngược mắt nhìn lại tôi thấy một hòn đá còn to hơn lúc này đang chuẩn bị lăn xuống, rồi nó lở ra lăn từ từ rồi nhanh dần, một tiếng ầm vang lên và nó đứng ngay cạnh hòn đá lúc trước. Tôi thở phào, cúi xuống nhìn vết thương, thậm chí chẳng cần buột tôi lại rồi ga phóng đi.

Đôi khi những cảm giác khiến ta như người điên lại rất thú vị, lúc đó ta chẳng coi mọi thứ xung quanh có nghĩa lý gì hết, ta chỉ tập trung vào một mục đích duy nhất của mình và bằng mọi giá đạt được nó, tôi cứ thế phi xe trong cơn mưa không dứt và chỉ với một mong muốn duy nhất, gặp được Khả Vân, người con gái tôi đã làm cho trái tim em nhỏ máu.

Quản bạ ở phía trước, tôi dừng xe tần ngần nhớ lại cảnh em và tôi nhí nhảnh leo lên ngọn núi này, chỉ vài bậc thang mà đã gọi là cổng trời cơ đấy. Tôi mỉm cười dựng xe ở sân, khoác lấy cái balo một mình tôi từng bậc một leo lên cái sân đấy.

Núi đôi kia rồi, hai cái gò bé tí mà tôi trêu em ấy, tôi phì cười khi nghĩ rằng nó giống cooc xê của phụ nữ hơn, rất đều nhau. Mở balo ra tôi hy vọng mình sẽ tìm được điều thuốc, nhưng thật tiếc cơn mưa lớn quá làm cho nó ướt hết mất rồi.

- Thuốc đây anh hút không?

Một cậu trai trẻ đeo gùi bước tới chìa cho tôi bao Thăng Long

- Mưa thế này mà anh cũng lên đây à? – Tôi hỏi ngạc nhiên

- Thì biết làm gì nữa - cậu ta cười mỉm

- Ủm! – Tôi nhận lấy và châm điều thuốc

- Anh đi chơi hay lên thăm người nhà thế? – Cậu ta nhìn tôi tò mò

Ánh mắt cậu ta và sự thân thiện khiến tôi nhớ tới cụ Dìn, nơi đây cũng là nơi lần đầu tiên tôi gặp cụ, con người miền núi hiếu khách và thân thiện ấy.

- Tôi có người quen ở đây? – Tôi cười

- Vậy à? Không biết tôi biết không? – Cậu ta cười

- Cụ ấy tên Dìn, Lý A Dìn, nhưng ở tận Đồng Văn cơ, chắc anh không biết.

- Ô

Cậu ta thốt lên ngạc nhiên, nhìn tôi. Tôi cũng ngạc nhiên nhìn lại.

- Cụ Dìn là bác tôi – Cậu ta cười phá lên.

- Vậy à? Trái đất tròn nhỉ?

Tôi cũng cười phá lên với cậu ta, thật sự cái đất Hà Giang hay Tây Bắc cũng vậy, có những sự tình cờ khiến ta không thể lý giải nổi.

Trò chuyện một lúc tôi biết được rằng anh chàng này tên là Duy, là cháu rể của cụ Dìn, lần trước cụ lên đây thăm cháu mới sinh thì chính là con của cậu Duy này.

- Vậy sao mưa này em lại lên đây? – Tôi hỏi Duy khi biết cậu ta bằng tuổi với A Sinh

- Em lên mang thuốc cho bác, hôm nay thằng Sinh lên đây lấy nhưng mưa quá nó lại quay về rồi. Anh có đến thăm bác Dìn không?

- Có chứ, em để đây anh mang lên cho

- Vậy thì tốt quá – Duy cười.

Trời ngớt mưa một lúc, tôi tạm biệt Duy để tiếp tục lên đường. Nhưng hình như niềm vui nho nhỏ của tôi gặp Duy nhanh chóng bị những cơn mưa nặng hạt buốt thấu xương làm cho chấm dứt, cảm giác buồn và trống trải lại xuất hiện.

Tôi cặm cụi bước đi, tới Đồng Văn rồi, con phố hiện ra xa xa khiến tôi như mừng thầm, nhưng rồi tay ga thế nào lại khiến tôi vượt qua Mèo Vạc, có một nỗi sợ vô hình tràn trong tâm trí tôi, theo những giọt mưa thấu tới tận xương khiến tôi rùng mình.

Đồng Văn vắng quá, tôi vượt qua nó lúc nào không hay, phía trước đèo Mã Pí Lèng đã hiện ra, tôi có cảm giác mơ hồ như điều gì thật gần gũi.

Có một chiếc xe dừng cạnh bờ vực, nơi chúng tôi đã xuống và trao nhau nụ hôn của mình, tôi nhớ hôm ấy hình như sương từ thung lũng đã tràn ngập lấy chúng tôi, đưa chúng tôi vào miền cực lạc của những cảm xúc.. hôm ấy...

Tôi lặng lẽ trườn theo từng phiến đá trơn đi xuống phía dưới, từng hòn một nhoe nhoẹt dưới chân tôi và mưa, cơn mưa dường như không dứt, nó tràn qua khóe mắt tôi cay xè, chẳng biết là vì điều gì nữa.

Tôi tiến lại gần con người đó, cái lưng quen thuộc đang ngồi trên phiến đá nhìn xuống phía dòng Nho Quế mờ mịt trong mưa, đã rất gần rồi, nơi tôi có thể nghe thấy cả hơi thở của em, em vẫn không quay mặt lại nhìn tôi, tiếng em mềm mại như dòng suối trong cơn giông bão.

- Phải đến 300 mét ấy anh nhỉ? Rơi xuống đó.. Liệu ai còn nhớ ta?

93. Chương 93

Khả Vân đang ngồi đó, chỉ cần nhìn thấy một chút gì đó của em cũng khiến tôi nhận ra, em đứng đưa đôi bàn chân trắng ngần, cả người em hình như đang run lên vì mưa và gió lạnh. Gió ở đây mạnh quá, em thì lại mong manh quá..

- Anh bắt được em rồi – Tôi mỉm cười ngồi cạnh em, cùng ngắm dòng Nho Quế mờ mịt trong mưa, đổ ngẫu nhiên vì nước.

Khả Vân không hề quay lại nhìn tôi một chút nào, em vẫn bình thản nhìn ra phía xa xa, đôi môi hình như đang lẩm nhẩm một bài hát quen thuộc.

- Anh nghĩ sao khi em xuống đó? – Khả Vân lại hỏi, vẫn chẳng nhìn.

- Anh không để em xuống đó, nếu xuống anh cũng sẽ cùng em – Tôi chắc nịch.

- Thật sao?

Khả Vân quay sang nhìn tôi, đôi mắt đỏ lên vì nước mưa xối vào, khuôn mặt em đang tái đi vì lạnh, duy chỉ có đôi môi em vẫn nở một nụ cười thật tươi. Tôi gật đầu, rần rở.

Khả Vân đứng dậy, đi ra phía miệng vực, khuôn mặt mặt tự tin tươi cười như chẳng còn luyến tiếc. Dáng em mỏng manh liêu xiêu giữa những cơn gió mạnh như muốn quật em xuống. Đá thì trơn nhưng trong tôi cũng chẳng cần biết điều gì xảy ra sắp tới, tôi tiến lại gần phía em, che gió che mưa cho em.

- Đưa tay đây – Tôi mỉm cười

Khả Vân ngạc nhiên nhìn tôi, tôi lấy chiếc khăn quàng qua cổ che lạnh từ lúc đầu, giờ nó ướt sũng những nước buộc nó vào cổ tay của em, phần còn lại tôi cố gắng tự buộc vào tay mình.

- Anh làm gì vậy? – Khả Vân ngạc nhiên.

Tôi mỉm cười nhìn vào mắt em, bàn tay tôi vớt đi những nước mưa và tóc đang che mắt khuôn mặt yêu kiều ấy. Tôi nhẹ nhàng.

- Để em làm gì thì cũng có anh theo cùng, anh chẳng ngăn cản em nữa đâu.

Khả Vân cầm lấy tay tôi, bàn tay đã trở nên lạnh toát vì nước, nhưng chẳng hiểu vì sao lúc này tôi lại cảm thấy rất ấm, em giơ hai tay lên trời của tôi và em lên trời như muốn nói rằng, dù có bất cứ điều gì ông trời ngăn cản thì cũng không làm cho chúng tôi rời xa được nữa. Chúng tôi không cần phải hét lên như lần trước nữa, tôi đọc được từ em và em cũng đọc được từ tôi.

- Sao anh tìm được em? – Khả Vân hỏi nhỏ

- Anh có người chỉ đường – Tôi mỉm cười khi chúng tôi lại ngồi yên vị trên hòn đá lúc này, chân em và chân tôi đọng đưa cảm nhận từng hạt mưa rơi.

- Ai vậy? – Khả Vân ngạc nhiên.

- Đây này. Nó đã chỉ đường cho anh.

Tôi cầm lấy tay em đặt lên trái tim của mình, đôi môi ấm ngọt của tôi tìm đến môi em, chẳng còn vị mặn nào nữa, chỉ có vị ngọt của cơn mưa đưa chúng tôi thoát khỏi tất cả những điều u mê rắc rối trong cuộc sống.

Khả Vân khẽ dựa vào vai tôi sau nụ hôn dài, em lặng thầm mỉm cười, trông như đóa hoa bạch nguyệt giữa mênh mông trời đất vậy.

- Lần này chính tay anh sẽ đưa em về tận nơi – Tôi cười

- Thật chứ?

- Anh lên đây để đón em mà? – Tôi mỉm cười hôn lên trán em.

- Hi

Khả Vân mỉm cười, tôi tự hứa với lòng mình như vậy, lần trước tôi đã đưa em đi mà chẳng thể đưa em về, lần này tôi không đưa em đi nhưng chắc chắn sẽ đưa em về tới nơi tới chốn. Ở bên em tôi lúc nào cũng được bình yên, mọi thứ hỗn độn trong tâm hồn luôn dừng lại.

- Anh còn giữ nó không?

- Giữ gì cơ

- Nhìn này.

Khả Vân đưa tay ra phía trước mặt tôi, ở ngón tay áp út là chiếc nhẫn của cụ Dìn tặng chúng tôi sáng bóng, không còn vẻ xỉn màu như ngày xưa.

- Hi hi! – Đẹp không anh?

- Đẹp – Tôi mỉm cười cũng giơ tay ra, phía tay trái của tôi cũng có chiếc nhẫn của cụ tặng tôi, chiếc nhẫn tôi đã đeo ngay khi lên đường đi Hà Giang này.

Khả Vân cầm lấy tay tôi, hai bàn tay từng ngón xen kẽ nhau nắm chặt, chẳng muốn rời nữa, em lại ngồi dựa vào vai tôi.

Trời mưa nhỏ dần rồi ngớt hẳn, không có nắng nữa nhưng bầu trời cũng trở nên trong xanh, tôi và em đã ngồi bên nhau hàng giờ rồi. Trời cũng đã về chiều, tôi thuyết phục Khả Vân lên xe đi về trước khi trời tối.

- Xe này của A Sinh à? – Tôi hỏi khi thấy xe em ở phía trên.

- Vâng, xe anh đẹp quá, phát tài rồi ha – Khả Vân trêu tôi.

- Muốn thử không?

Tôi cười hi hi gạ em, nhưng sau cùng nàng ta cũng chỉ sấn xoi đầu đó quanh xe rồi nhảy lên xe mình. Tôi ngồi lên rõ ràng theo em.

- Xe anh em chỉ thích ngồi sau thôi – Khả Vân cười.

- Để làm gì? – Tôi nháy mắt.

- Để ôm anh – Khả Vân thản nhiên.

Ặc, tôi lại nhớ những cảm giác ngày đầu gặp em quay về, em vẫn thế trả lời thẳng tưng với tôi mà chẳng cần ngại ngùng hay nghĩ suy. Sau vài con dốc trơn trượt thì tôi và em cũng đã ở nhà cụ Dìn, cụ đứng ngay ở dưới sân.

- Tụi bay ướt hết rồi – Cụ Dìn hằm hằm nhìn chúng tôi, thậm chí chẳng còn hỏi thăm khi thấy tôi nữa.

Tôi và Khả Vân lú lú cười thẹn, tôi nhìn cụ chào.

- Chào cụ, hôm nay lại làm phiền cụ nữa rồi.

- Tổ cha, may để con Vân nó ướt thế thì ốm làm sao. Vào nhà thay quần áo ngay cho ấm.

Cụ hậm hực lôi tôi và Khả Vân xệch xệch vào trong nhà. Nhanh đến mức A Sinh và Tuệ An chưa kịp làm gì, chỉ kịp ớn lạnh khi thấy tôi đã bị cụ quất.

- Vào lấy ngay mấy bộ quần áo ra đây, đứng đó làm gì.

Tôi và Khả Vân chỉ biết cười méo xệch rồi mỗi người đi theo một người vào phòng mặc bộ quần áo khác cho ấm.

Và thế là sau đó tôi và Khả Vân ngồi với cụ Dìn bên bếp lửa đợi bữa cơm chiều.

- Tụi bây sao mỗi đứa lại tìm đến đây thế - Cụ Dìn lừ mắt sang nhìn tôi.

- Cháu.... – Tôi nghẹn lời.

- Tao thấy con Vân đang lang thang ở Đồng Văn nên lôi nó về đây, may với nó đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Lỗi tại cháu... – Khả Vân giọng nghèn nghẹn

- Không, lỗi do cháu ạ - Tôi cướp lời, nắm chặt lấy tay Khả Vân.

Cụ Dìn khời khời cho bếp lửa cháy mạnh hơn, xua đi cái giá rét sau cơn mưa nặng hạt.

- Tao không cần biết là thế nào, mỗi đứa đều là đứa có suy nghĩ, hai đứa đều nói vậy là tao yên tâm. Còn mày

Cụ đưa mắt ra nhìn tôi, ánh mắt vừa trách móc vừa trêu mến.

- Tao đã nói là mày phải chăm sóc nó, vậy mà mày bỏ mặc nó một mình – Cụ thở dài.

- Cháu xin lỗi!

- Vậy từ nay đừng để nó khóc nữa.

- Cháu hứa.

Khả Vân im lặng, tôi nhìn em khẽ thở dài, bàn tay siết chặt.

Bữa tối đạm bạc diễn ra, tôi làm vài ngụm rượu cùng cụ và A Sinh rồi đi ngủ. Trời lại mưa nhỏ nặng hạt. Trùm chăn trong chiếc chăn ấm tôi không tài nào ngủ được, người dân tộc vốn dễ tỉnh nên tôi và Khả Vân được xếp chung một phòng, ngoài kia em và cụ Dìn vẫn đang nói chuyện với nhau.

- Anh chưa ngủ à? – Khả Vân tươi cười bước vào phòng.

- Ủ! Vào đây.

Khả Vân khép cửa rồi rồi chui vào trong chăn, tôi kéo chăn đắp cùng em. Trời tối om om, ngoài kia mưa vẫn rả rích rơi từng tiếng lộp độp

- Em vẫn không thể tin được anh lại tìm em – Khả Vân thủ thỉ

- Anh xin lỗi – Tôi nhẹ ôm em vào trong lòng.

Làn da mịn màng mát lạnh của em lại ở trong tay tôi, cơ thể em giờ lại là của tôi, cảm giác bình an lại ở bên tôi. Tôi thật nhớ cảm giác này biết bao, khẽ hôn lên gáy em làm em khẽ rung mình, tôi nhẹ nhàng.

- Anh lúc nào cũng nhớ em

- Thật không? – Khả Vân cười.

- Còn không thật nữa. – Tôi giả vờ giận dỗi.

Khả Vân quay mặt lại phía tôi, hơi thở em phả vào mặt tôi ấm rực, thơm tho.

- Anh... anh nhớ gì ở em – Khả Vân ngập ngừng hỏi.

- Anh không biết, có lẽ cảm giác ở bên em

- Cảm giác gì vậy? – Khả Vân khúc khích.

- Bình an. Còn em – Tôi hỏi lại.

- Em không biết nữa

- Sao lại không biết, chẳng lẽ.... – Tôi trầm giọng.

- Hi! Không phải thế đâu, là trái tim của anh

Khả Vân khúc khích dí tay vào ngực tôi, phần có trái tim ấm nóng đang chảy rần rật.

- Anh cứ tưởng là... chứ – Tôi trêu

- Anh này.... – Khả Vân phụng phịu

Thế rồi đột nhiên Khả Vân khẽ thở dài, tiếng thở dài làm tim tôi thắt lại, tôi ôm em vào lòng khẽ hôn lên trán em.

- Mọi chuyện qua hết rồi – Tôi thì thầm.

- Em rất yêu anh, yêu từ cái nhìn đầu tiên.

- Anh cũng vậy

Tôi và Khả Vân lại chìm vào cơn mê đắm, tôi lại được hưởng thụ cơ thể em một cách chậm rãi, mọi thứ như một thước phim quay chậm đủ để tôi hưởng thụ hết mọi hương vị, cảm xúc ngọt ngào đến cháy bỏng khi lại được ở trong em, nỗi khao khát có được em của tôi giờ đã thành sự thật. Tôi mong muốn đến cháy bỏng được mãi có em ở vòng tay như thế này, mọi thứ thật nhẹ nhàng.

- Mai mình qua thăm anh Minh nhé – Khả Vân rúc sâu vào tôi.

- Ừm, bất cứ nơi nào em muốn – Tôi hôn lên mái tóc em.

- Hi! Mà anh còn giận em không? – Khả Vân hỏi nhỏ

- Giận gì chứ!

- Chuyện đó... – Khả Vân khẽ thở dài

- Ừm... – Tôi chẳng biết nói gì nữa.

- Em đoán là anh đã biết tất cả nên mới làm như vậy – Khả Vân thở vào ngực tôi nóng hổi.

- Có gì quan trọng đâu chứ, chỉ là quá khứ thôi

Tôi thở dài, đúng là tất cả chỉ là quá khứ, với tôi thời gian vừa qua đã xóa đi tất cả, tôi chẳng còn điều gì lưu luyến và làm tâm hồn mình bị tổn thương nữa, với tôi người con gái này mới là người mà tôi cần ở bên, để được yêu thương và chăm sóc em suốt cuộc đời, xua tan bóng đen ẩn hiện trong tâm hồn em.

Trời rạng sáng, tôi và Khả Vân xin phép cụ Dìn đi về Xín Mần. Cuộc chia tay lại lưu luyến, Tuệ An thì cứ níu tay Khả Vân không rời, A Sinh thì đứng từ xa nhìn chúng tôi. Cụ Dìn khẽ thở dài trao cho tôi cái bắt tay thật chặt.

- Đi cẩn thận, từ sau lên đây nhớ phải đi cả hai đứa
- Vâng ạ - Tôi và Khả Vân cùng đồng thanh.

Em thích thú nhảy lên chiếc xe mới của tôi, dáng ngồi khiến em phải ôm chặt tôi mới vững, vẫy tay chào cụ Đình chúng tôi phi qua những con đường quen thuộc, thẳng tiến hướng về Xín Mần.

Ở phía trước bầu trời vẫn đang xám xịt

94. Chương 94

Quãng đường đi Xín Mần đối với tôi và Khả Vân mà nói, nó là con đường trong mơ, con đường hạnh phúc. Chúng tôi hầu như không rời nhau ra một chút nào, trời vẫn còn se lạnh nhưng có em ôm đằng phía sau thật chặt thì tôi không còn cảm thấy sự lạnh nữa. Cứ mỗi khi có cơn gió nào se qua khe áo và luồn vào phía trong khiến tôi rùng mình thì tôi lại thấy bàn tay em rất nhẹ, khe khẽ kéo khóa áo tôi cho chặt và choàng lại cái khăn cho ấm hơn.

Thật lạ, cái cảm giác này mỗi khi gần em khiến tôi không thể lý giải được, tôi không biết tại sao nhưng tôi luôn thầm cảm ơn cuộc đời này đã cho tôi được gặp người con gái, người con gái mà lúc nào tôi cũng muốn ở bên.

Khả Vân khẽ dựa đầu vào lưng tôi, má em áp trên người tôi, miệng em lại lẩm nhẩm câu hát ngày xưa khiến tôi cảm thấy bình bồng.

Saying I love you

Is not the words I want to hear from you

It's not that I want you

Not to say, but if you only knew

How easy it would be to show me how you feel

More than words is all you have to do to make it real

Then you wouldn't have to say that you love me

Cos I'd already know

What would you do if my heart was torn in two

More than words to show you feel

That your love for me is real

What would you say if I took those words away

Then you couldn't make things new

Just by saying I love you

More than words

.....

Cảm thấy hơi mệt, con suối nhỏ vắt ngang đường chảy mạnh khiến tôi cảm thấy muốn nghỉ chân. Chúng tôi dựng xe bên đường và xuống phần mạnh nhất của dòng suối.

Khả Vân khẽ vươn vai vặn mình một cái rồi la oai oái vì trượt trượt.

- Cẩn thận chứ em – Tôi cười
- Ngã thì em xuống tắm luôn – Khả Vân cười hì hì.
- Thật không? Trời lạnh đấy

- Kệ chứ
- Thôi rửa mặt lên rồi ăn gì đã em nhỉ
- Hi! Anh nhắc em mới thấy đói.

Tôi và Khả Vân ngã người trên một phiến đá lớn cùng ngắm trời mây, miệng nhai cái xúc xích và mẩu bánh mì.

- Trời sao không đẹp như lần trước anh nhỉ - Khả Vân ngược nhìn lên bầu trời tuy trắng nhưng điểm bởi những áng mây đen đang trôi lững thững.
 - Không mưa như hôm qua là tốt rồi – Tôi nhăn nhở
 - Ủ! Hôm qua anh làm em bất ngờ quá – Khả Vân nói rồi quay qua quàng tay lên bụng tôi.
 - Hi! Mà sao em lại ra cái chỗ đó, ghê chết – Tôi cười hì hì
 - Ghê gì mà ghê, tự dưng em nhớ ra thôi. Mà trùng hợp thế, anh cũng ra à
 - Thực ra anh định đi đến nhà cụ Dìn luôn, nghĩ thế nào lại dừng lại và xuống đó – Tôi thở dài.
- Tôi ngo sang Khả Vân, thấy khuôn mặt em rưng rưng, khe bẹo mũi em cái tôi cười hiền.
- Vậy là bắt được em luôn.
 - Anh này.. – Khả Vân rúc vào người tôi.

Tôi mỉm cười nhìn lên bầu trời, dù không đẹp nhưng cũng tốt hơn lần trước. Hơi thở của Khả Vân đều đều bên tôi, có lẽ em đang ngủ một chút, dù sao thì hôm qua và hôm nay cũng là ngày mệt mỏi, tôi có thể ngồi đây cả giờ để cho em nghỉ cũng được.

Mà đúng là Khả Vân ngủ thật, tôi quay sang đã thấy em đôi môi trái tim cười mỉm, mắt nhắm nghiền khiến em đang ngủ rất sâu. Khe gõ tay em ra chút tôi ra bờ suối vực mặt thêm lần nữa cho tỉnh táo, Đổ cafe ra ly, tôi châm điều thuốc, phả hơi khói trắng giữa núi rừng.

Trời Tây Bắc trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng đều tuyệt vời, không khí dịu mát se lạnh của sự chuyển mùa càng làm cho nó thêm sâu lắng, vẻ đẹp mà phải cảm nhận thật kỹ mới thấy được. Nhìn xuống mặt nước róc rách chảy, tôi tình nghịch ném hòn sỏi xuống xuống khiến nó kêu tòm một cái.

Làn nước lặn tẩn thành từng đợt sóng nhỏ bồng bênh, đợt sóng tỏa ra rồi mờ hẳn, tôi đột nhiên thấy mang máng hình ảnh của Bảo Hân hiện giữa những đợt sóng đó. Tôi giật mình cảm giác như đang mơ ngủ, ngó lên bầu trời vẫn xám, những áng mây nhiều hơn.

“Bảo Hân hiện giờ ra sao nhỉ?” – Tự nhiên trong thâm tâm tôi hiện lên ánh mắt của Bảo Hân buồn bã và u sầu, tôi chạnh lòng, dù sao thời gian vừa qua Bảo Hân cũng chăm sóc tôi như một người vợ thực thụ, tôi không có lý do gì để trách cứ em cả, chỉ hơi buồn vì nó làm gợi nhớ đến hình ảnh của P.

Khe thở dài tôi lại vực mặt thêm lần nữa cho tỉnh hơn, sau đó đi về phía Khả Vân đang nằm ngủ ngon lành, nắm lấy bàn tay em và cho tôi mình vào một giấc ngủ ngắn.

Bảo Hân nhướn miệng cười tươi khi thấy tôi về, tôi gật đầu chào em. Bảo Hân khe đỡ túi đồ nặng cho tôi rồi nhẹ nhàng bưng ly cafe nóng hổi vào cho tôi.

- Anh uống cafe đi cho đỡ mệt này – Bảo Hân mỉm cười
- Ừm – Tôi nhẹ nâng lấy cốc cafe từ phía em.

Xoay xoay ly cafe nóng ấm trong bàn tay, tôi thấy mình đỡ lạnh đi nhiều, nhìn ngắm khuôn mặt Bảo Hân tôi thấy em vẫn đang nhìn tôi, một ánh mắt và nụ cười ấm áp. Tôi khe kéo em lại đặt lên môi em một nụ hôn phớt nhẹ ngọt ngào rồi khe vỗ về lưng em. Bảo Hân hạnh phúc và ngọt ngào dựa vào ngực tôi.

Tiếng chuông cửa vang lên làm tôi và Bảo Hân buông nhau ra, Bảo Hân khe đến mở cửa rồi giật mình.

- Anh Anh, Khả Vân? – Bảo Hân ngạc nhiên.

Khả Vân và sếp Anh mỉm cười rồi ngạc nhiên khi thấy tôi trong phòng, đang dựa trên ghế Salon. Tôi trân trối nhìn hai người, sao họ lại đến đúng lúc này chứ. Khả Vân đưa ánh mắt sâu thẳm nhìn tôi rột đột nhiên chạy ra ngoài, rất nhanh.

- Khả Vân, Khả Vân

Tôi kêu lên rồi bật dậy gạt cả sếp Anh lẫn Bảo Hân ra một bên chạy theo em, bước chân tôi được vài bước rồi khụy xuống, Khả Vân đã chạy ra phía lan can chung của tòa nhà rồi nhảy xuống, tôi mất nhòa nhoẹt, tim như bị thui một cái cực mạnh, chỉ biết đứng đó mà gào lên: “Khả Vân”

- Anh gọi gì em vậy?

Khả Vân khúc khích cười nhìn tôi. Tôi giật mình tỉnh giấc, thì ra chỉ là một giấc mơ, khe vuốt mồ hôi trên trán cái tôi thở phào.

- Không có gì.

- Hi hi! Trong mơ còn gọi tên em. – Khả Vân khoái chí

Tôi khe cốc đầu Khả Vân cái cái ra chiều mắng mỏ.

- Vớ vẩn, chỉ tưởng tượng.

- Hi hi

Khả Vân nhảy chân sáo lên đường, để lại đồng đồ cho tôi dọn.

- Giúp anh dọn đồ nào – Tôi gọi với lên.

- Bleu! Kệ anh – Em le lưỡi trêu tôi.

Tôi lắc đầu rồi mỉm cười tự mình vác đồ lên. Chết xong lên xe tôi khe xem đồng hồ.

- Từ đây đến Xín Mần chắc tầm hơn 3h nữa, chắc mình đi luôn em ạ.

- Vâng, em khỏe rồi, đi tới đâu cũng được.

- Vậy thì lên đường – Tôi cười.

- Vâng anh yêu

Khả Vân nhảy lên xe tôi, tôi mỉm cười thấy trong lòng cũng ngợp niềm vui, khe nhả côn rồ ga tôi cho con xe chậm chậm lăn bánh trên đường.

Chúng tôi đến Xín Mần khi đã gần 6h, như thường lệ bởi vì khi trên xe có Khả Vân thì tôi đi rất chậm, lại thêm quãng thời gian nghỉ ngơi dọc đường nữa.

- Mình vào nhà anh Minh luôn hay ăn đã.

- Thôi vào lịch kích lắm, mình ăn luôn ở đây rồi vào.

Khả Vân khe chỉ lấy quán cơm nhỏ phía trước, tôi và Khả Vân dựng xe rồi vào quán gọi đồ.

- Khả Vân này anh vẫn chưa hiểu lắm – Tôi bắn khoăn.

- Sao vậy anh?

Khả Vân vừa lau bát vừa nhìn tôi tò mò, tôi lẩn tẩn lẩn nhưng không biết có nên hỏi không nữa, nhưng rồi tôi cũng hỏi thật.

- Lần trước em có nói Minh là người yêu của em, anh thấy hình như không... phải

- Hi hi! Anh tin không? – Khả Vân cười

- Anh chẳng biết, nhưng nếu là người yêu thật thì em sẽ không dẫn anh lên đây – Tôi trả lời.

- Anh nghĩ vậy thật à? – Khả Vân vẫn cười.

- Ừm..

- Để tối nay anh nói cho.
- Tối nay á, em nói luôn đi – Tôi nịnh
- Để tối đi, xem anh Minh có nhà không đã
- Hả? Minh không có ở đây à?
- Em đoán thôi, thường thì như thế này anh ấy không có ở đây, nếu không có thật thì em sẽ nói cho anh.
- Em lạ quá – Tôi nhăn nhó.
- Hi!

Khả Vân không nói nữa mà nhoẻn cười, chúng tôi cầm cùi ăn bữa cơm nóng hổi sau một ngày vất vả rồi phi xe về phía trang trại của Minh. Nói thật là tôi cũng không nhớ đường với lại trời tối rất nhanh nhưng Khả Vân chỉ chỗ cho tôi nên chỉ một loáng tôi và Khả Vân đã có mặt ở nhà Minh rồi.

Minh không có nhà thật, bà cô làm ở đây mở cửa cho tôi và Khả Vân. Khả Vân nhoẻn cười chào rồi kêu tôi vào trong nhà trước sự ngạc nhiên của bà cô ấy.

- Cậu Minh gọi cho cô suốt không được – Bà ta trách Khả Vân
- Không có gì đâu cô ạ - Khả Vân cười.
- Cô gọi cho cậu ấy đi, không cậu ấy lo lắng – Bà ta lo lắng.
- Để mai cháu gọi cho, giờ cháu nghỉ đã – Khả Vân cười trên sự lo lắng của bà ấy.

Tôi ngồi ở cái bàn uống nước bằng gỗ sau khi Khả Vân vút đồ tôi vào một căn phòng nào đó, bà ta nhìn tôi có vẻ lạ lùng mặc dù đây không phải là lần đầu tiên bà ấy nhìn thấy tôi.

- Em nên gọi điện cho Minh – Tôi nhắc Khả Vân khi thấy em trở ra.
- Ui dào! Giờ này chắc anh ấy biết mình ở đây rồi, anh nghĩ là cô ấy không gọi à? – Khả Vân cười nhẹ.
- Ủ nhưng em cũng nên...
- Anh ấy yên tâm rồi, anh cũng đừng lo nữa – Khả Vân cầm lấy chén trà xoa xoa tay.
- Ừm.
- Minh ra ngoài đi dạo đi.

Tôi và Khả Vân lại ra ngoài cái ao lẩn trước, nơi mà tôi đã làm em phải đau đớn đánh rơi cốc cafe, trong tôi hình bóng của Bảo Hân lại xuất hiện, em đang nhìn tôi nhoẻn cười, một nụ cười hiền từ không oán trách khiến tôi chạnh lòng. Thực sự tôi cũng muốn nói điều này với Khả Vân, tôi không muốn thêm một lần phải nói dối em nữa.

- Em này
- Anh

Tôi và Khả Vân cùng nhau lên tiếng một lúc, hai người đột nhiên quay lại nhìn nhau.

- Em nói trước đi
- Anh nói trước đi

Thêm một lần nữa chúng tôi lại cùng nhau khiến cho tôi và em cười phá lên, cảm giác vui vẻ hân hân nhưng có đâu đó chút ngại ngùng.

- Vậy em nói trước nhé – Khả Vân cười.
- Ừ.

Tôi lặng im đi cạnh em, chúng tôi đứng dựa trên lan can nhìn xuống mặt ao, thi thoảng có vài con cá nhảy lên đớp mồi khiến những làn sóng lại tan ra thành những vòng tròn nhỏ

95. Chương 95

- Chuyện của em..

Khả Vân ngáp ngừng cúi xuống lấy hòn đá ném xuống mặt ao tôm một cái, vài con cái quẫy rùi lặn xuống, mặt ao lại trở nên yên ả sau vài đợt sóng. Tôi im lặng nhìn xuống, tiếng thở dài không thốt ra được.

- Em đoán có ngày anh cũng biết, vì em nghĩ rằng anh là anh trai của Quỳnh Thy

- Ủm – Tôi trả lời

- Nhưng có lẽ em không đoán được là anh lại biết sớm như vậy – Giọng Khả Vân đều đều.

- Hôm đó, khi em ra ngoài để đến chỗ anh, em cũng muốn nói cho anh biết tất cả, em không muốn giấu anh điều gì hết, dù chỉ một chút nào cả.

Khả Vân thở dài, tôi khẽ nắm lấy bàn tay em đang đặt trên lan can, mắt vẫn không nhìn em, nhưng tôi có thể tưởng tượng ra em ở phía trước mặt, khuôn mặt buồn và đôi mắt sâu thẳm.

- Anh xin lỗi, vì hôm đó... – Tôi thở dài.

- Anh không có lỗi gì hết, em đáng bị như thế, ngàn lần như thế - Khả Vân giọng nhỏ lại, có điều gì đó trong giọng của em.

- Anh... tất cả là quá khứ rồi – Tôi quay sang phía em.

- Anh không giận em chứ? – Khả Vân quay sang nhìn vào tôi.

- Ủ, anh còn lo em giận anh kìa – Tôi cười.

- Hì

Khả Vân cười với tôi rồi lại quay về phía trước, hình như trời hôm nay rất sáng, tôi có thể nhìn thấy các vì sao phía xa xa, thật lạ.

- Em không biết tại sao em lại thế này, thật ra.. – Tôi quay sang nhìn em khiến em ngáp ngừng.

- Em đã từng rất tồi tệ - Khả Vân nghen nghen.

- Không sao! – Tôi nắm chặt lấy tay em.

- Ngày đó, em chỉ là con bé ngây thơ và ngốc nghếch. Vì bố em mà em đã làm cái điều dại dột đó, em đã chủ động ngủ với anh ta..

- Anh ta rất ngạc nhiên khi thấy em tìm đến, rồi lần đầu tiên em chủ động cởi quần áo trước mặt một người một người đàn ông. – Khả Vân tiếp tục.

Tôi lại thở dài, không ngăn nổi em nói.

- Em đã mặc kệ anh ta nhảy vào người mình, làm đủ trò trên thân thể của em, nó nhớ bản từ đó..

Khả Vân vẫn nói mà không hề quan tâm tới thái độ của tôi. Tôi chỉ biết nắm chặt tay em, kéo em dựa vào mình, đầu Khả Vân ngã trên vai tôi, mái tóc em bay lòa xòa trước gió.

- Nhưng có điều còn tồi tệ hơn chuyện đó, em đã bị nghiện cái cảm giác như vậy. Mỗi lần bên anh ta em không hề có cảm giác, em chỉ như một khúc gỗ mặc cho anh ta vầy vò, nhưng rồi em lại không ngăn nổi mình đến chỗ anh ta mỗi ngày, không ngăn nổi mình làm theo những điều anh ta bảo, chỉ duy nhất em là em càng ngày càng cảm ghét anh ta.

Tim tôi nhói lại, cảm giác buồn buồn trong ngực mình. Khả Vân như cảm thấy tôi, em hơi ngáp ngừng nhưng rồi lại dặn mình phải nói.

- Sau đó bố mẹ em phát hiện, bố em thì phát điên lên còn mẹ thì bất lực. Cả hai lại càng không ngăn nổi em khi em bày ra trò tự sát, tất nhiên là em đã tính toán thật kỹ để được phát hiện kịp lúc.. Từ đó bố mẹ em gần như mất kiểm soát em hoàn toàn.

- Em đã cảm thù chính bản thân mình nhưng lại để mình cuốn đi theo những trò mà em bày ra đó, thật bất lực

Tôi nhìn ra phía những vì sao sáng phía xa xa, tầm hồn trống rỗng, cảm thấy khó thở hơn.

- Sau đó thì sao? – Tôi hỏi.

Khả Vân cất tiếng cười khô khốc, em ngẩng mặt dậy, lại cúi xuống lấy hòn đá nhỏ ném xuống, mặt hồ lại tỏa ra những vòng tròn nhỏ, những chú cá lại sợ hãi mà quẫy xuống.

- Sau đó em chán anh ta, em tìm đến những người khác, từng người một, cho đến khi gặp Minh.

- Minh? Tôi ngạc nhiên

- Vâng!

Khả Vân cười hiền, đôi mắt em đôi chút có ánh lên niềm vui.

- Năm ấy em và Quỳnh Thy cùng một người bạn nữa sinh hoạt trong nhóm cộng đồng, em thì tham gia do nhóm phượt của em giới thiệu. Cả em và Quỳnh Thy lẫn bạn cô ấy đều gặp Minh ở đó

- Ủ! – Tôi chợt nhớ ra.

- Thực ra ba đứa em chơi rất thân, mẹ em tài trợ cho dự án này nhưng không ai biết hết. Quỳnh Thy và bạn cô ấy thực ra chơi với nhau thân hơn, bạn cô ấy đã rất thích Minh, có thể nói gần như là thần tượng của cô ấy. Vì ghen tức và cảm thấy hợp mắt em đã bày trò quyến rũ Minh

- Em? – Tôi thốt lên, có đôi chút thất vọng.

- Hi! Em nói mình rất tồi tệ mà – Khả Vân cười nhạt.

Tôi im lặng, không muốn nói gì nữa.

- Em đã không thành công, nhưng em cũng đã giải cho bạn của Quỳnh Thy thấy em và anh Minh như đã ngủ với nhau. Tình bạn của chúng em tan vỡ từ đó, em cũng cảm thấy bình thường vì đã quá quen với điều này – Khả Vân thở dài.

- Nhưng điều đó là chưa đủ với bạn Quỳnh Thy, em gọi là bạn Quỳnh Thy vì em không muốn nhắc tới tên người đó, cô ấy đã rất thù hận em và thu thập tất cả mọi thứ về em.

- Như em đã nói, em rất tồi tệ, không ngủ với Minh thì em ngủ với người khác, tất cả ai em chỉ cần muốn là có thể ngủ được, họ hầu như không có sức kháng cự. Hi – Khả Vân cười cười.

Tôi ngán ngẩm, mặc dù điều này tôi cũng đã từng biết rồi.

- Quỳnh Thy rất tuyệt, cô ấy đã thuyết phục để những thông tin này không lan truyền trên mạng, em thực sự biết ơn cô ấy – Khả Vân thở dài.

- Ừm – Tôi ghen lời, nghĩ đến Quỳnh Thy tôi chợt thấy nhớ nhớ.

- Trong thời gian đó anh Minh đã chăm sóc em, ở bên cạnh em bất cứ khi nào có thể, anh ấy cư xử với em như một người anh trai vậy – Khả Vân giọng ghen ghen.

- Em đã nghĩ rằng em yêu anh ấy, bằng mọi giá em quyến rũ anh ấy nhưng không được.

- Anh ấy lúc nào cũng coi em là một vật thể bé bỏng, không quản lý nhưng lúc nào cũng nâng niu, em càng giận lại càng đi nhiều hơn, nhiều đến mức em không còn cảm giác gì nữa, em trở lại trầm lặng và hy vọng vào anh ấy..

- Vậy em coi Minh là tình yêu còn gì? – Tôi hỏi.

- Không hẳn, nhưng lúc đó em nghĩ thế, cho đến lúc em gặp anh

- Gặp anh?

Tôi ngẩn nhìn khuôn mặt Khả Vân, có ánh mắt vui ảm áp từ phía em, tôi không quan tâm nữa mặc dù đúng như em nói, những thứ tôi xem thực sự rất tồi tệ, khế ôm em vào mình, Khả Vân lại một lần nữa dựa

đầu vào vai tôi bé bỏng. Rút cho cùng thì đúng như lời sắp Anh nói, tình dục chỉ là thứ ngoài da, chạm vào tìm nhau mới là điều quan trọng vậy.

- Có một số chuyện xảy ra khiến em thực sự mất niềm tin, em lại trở lại là một con người như ngày xưa nhưng không hiểu sao lúc bên anh em lại như thế. Em không làm nổi, anh đã cho em cảm giác bình an vậy. Chưa bao giờ em ngủ với ai mà cảm thấy hạnh phúc và ấm áp như bên anh. Em nghĩ em đã thực sự yêu anh mất rồi

- Thật không?

Tôi khẽ nâng cằm em lên, Khả Vân ngẩng mặt nhìn tôi e thẹn, khuôn mặt em đỏ bừng như cô gái mới lớn vừa ngỏ lời yêu khe khẽ gật đầu.

- Anh cũng vậy

Tôi đặt lên môi em một nụ hôn ngọt ngào, có sự hòa quện của quá khứ và tương lai, đôi môi em nhắm lại cảm nhận từng hương vị từ tôi. Thật lạ, mỗi lúc hôn em là hình như tôi lại quên đi tất cả.

- Em tưởng đã mất anh

Giọng Khả Vân lại nghẹn rồi, tôi thấy mắt em long lanh dưới ánh đèn hắt ra. Tôi mỉm cười ôm em thật chặt, giữ em trong vòng tay mình.

- Thật sự em tưởng đã mất anh,

Khả Vân không kìm được mà khóc nức lên, ngực tôi lại bị ướt vì nước mắt của em rồi, đôi môi em mấp máy khiến tôi có thể cảm nhận được, đôi bàn tay em ôm chặt không muốn rời tôi ra. Hình như em quên mất tôi cũng có điều gì muốn nói, nhưng lúc này trong tôi chẳng muốn nói gì nữa, chỉ muốn ôm em mà thôi.

- Hai người uống cafe không? – Giọng Minh đột nhiên phát ra từ phía sau lưng

96. Chương 96

Minh khoanh tay nhìn chúng tôi từ sau lưng cười cười. Tôi và Khả Vân giật mình quay lại.

- Anh về lúc nào thế? – Khả Vân cười hỏi

- Vừa mới về thôi. Không về sao được – Minh cười.

Tôi gật đầu chào Minh lịch sự, dù sao tôi vẫn có cảm giác gì đó không được tự nhiên với nhân vật này.

- Vào nhà hay uống tại đây luôn nhĩ? – Minh hỏi tôi và ngồi xuống cái bàn ở lán.

Thăm nghĩ ngồi xuống rồi sao còn hỏi? Tôi ngồi xuống cạnh Minh còn Khả Vân vào trong cùng cô giúp việc pha cafe.

- Tôi luôn muốn gặp lại anh? – Minh cười

- Vậy à? – Tôi thản nhiên.

- Khi nghe tin về Khả Vân tôi đoán là anh cũng biết chuyện rồi.

Minh nhìn thẳng vào tôi dò xét, tôi ừ hừ coi như thừa nhận, nhìn anh ta không có vẻ gì là như người lo lắng rồi đột nhiên gặp lại em gái mình vậy.

- Tôi đoán anh là nguyên nhân khiến Khả Vân như vậy. Vì thế nếu gặp lại anh thì tôi nghĩ mọi chuyện cũng được giải quyết rồi, còn nếu không chắc tôi không có cơ hội gặp lại nữa – Minh cười và tiếp tục.

- Ừm – Tôi trả lời cho có lệ.

Minh ngã người trên ghế, anh ta móc ra một bao thuốc và châm, châm xong anh ta chìa về phía tôi mời, tôi lịch sự cầm lấy một điếu và bật lửa.

- Tôi không nghĩ rằng anh cũng hút thuốc – Tôi hỏi.

- Ở đây lạnh lắm – Anh ta thản nhiên.

Ừ, cũng lạnh thật, tôi khẽ kéo lại vạt áo của mình. Chúng tôi ngồi thi thoảng nhìn nhau mà chẳng biết nói gì, không khí thế này tôi cũng không muốn nên tôi quay sang hỏi Minh.

- Sao cậu thích ở một mình vậy? Định không lấy vợ sao?

- Lấy vợ? – Minh nhìn tôi ngạc nhiên

- Về mặt cậu lạ quá? – Tôi cười

Minh đột nhiên khẽ thở dài. Đôi môi anh ta mấp máy định nói gì đó nhưng lại thôi làm tôi cảm thấy có gì đó cứ buồn buồn ở anh ta.

- Tôi đang chờ thôi

- Đang chờ? – Lần này thì đến lượt tôi ngạc nhiên

- Ừ - Minh ngập ngừng.

Lần này thì đến lượt tôi ngạc nhiên. Tôi định hỏi thêm nhưng có lẽ không lịch sự lắm khi xoáy vào đời tư của người ta như vậy, hơn nữa Khả Vân đang bê cafe từ đằng xa đi tới.

- Mời hai người cafe – Khả Vân cười

Tôi và Minh cầm lấy ly cafe và mỉm cười cảm ơn Khả Vân. Em bên lên ngồi cạnh tôi đối diện với Minh như một cô gái mới lớn, tôi cảm thấy ấm áp với tình cảm mà Khả Vân dành cho tôi.

- Trông hai người thực sự hạnh phúc, tôi xin chúc mừng – Minh khẽ cầm ly cafe lên nhấm nháp.

- Cảm ơn anh! – Khả Vân nhỏ nhẹ, khẽ ngược mắt sang nhìn tôi đầy tình cảm.

Tôi cũng cảm ơn Minh, bằng ánh mắt chứ không phải bằng lời nói, anh ta cư xử có vẻ còn chừng chặc hơn cả tôi nữa.

- Sắp tới hai người định thế nào? – Minh đột nhiên hỏi.

- À! Em cũng chưa biết

Khả Vân quay sang nhìn tôi da diết, ý muốn tôi trả lời. Tôi đặt ly cafe xuống, cũng chưa biết mình sẽ làm thế nào cả.

- Tôi phải giải quyết xong mấy việc đã – Tôi tấp lững nhưng khẽ nắm lấy bàn tay Khả Vân.

Khả Vân nắm chặt lại bàn tay tôi tin tưởng. Tôi và em khẽ nhìn nhau mỉm cười. Minh cũng vậy, nhìn chúng tôi đầy tin cậy.

Ba người chúng tôi ngồi nói chuyện đến gần nửa đêm rồi về, chủ yếu là xoay quanh sự biến mất của Khả Vân khiến mọi người lo lắng, em không nói gì đến việc sắp Anh lo ình cả, chỉ nói rằng ở với một người bạn và xin lỗi vì làm chúng tôi lo lắng. Sau đó chúng tôi về phòng mình, Minh khẽ bật cười khi thấy Khả Vân kéo tôi sang phòng em.

- Đã tới thế này rồi cơ à?

- Xí! Em lớn rồi – Khả Vân ngúng nguẩy rồi kéo tôi vào.

Tôi giả vờ nhún vai khó hiểu rồi cũng chui tọt vào đó, đôi mắt Khả Vân như rạng ngời khi cánh cửa phòng được khép lại, em khẽ nhún người hôn phớt lên môi tôi một cái.

- Em không ngại Minh à? – Tôi hỏi, cũng cảm thấy hơi xấu hổ.

- Kệ anh ấy, hi – Khả Vân cười.

- Chắc chắc.

Tôi khẽ véo mũi em một cái rồi đứng ra ngoài cửa sổ châm điếu thuốc. Trời đã rất lạnh rồi, từ chỗ tôi nhìn thẳng lên là một con đôi nhỏ, không khí thật trong lành và tĩnh lặng. Khả Vân đã ôm quần áo đi tắm rồi,

tôi lại càng cảm thấy cô đơn hơn, tôi không hiểu sao mình lại như thế nữa, tự nhiên tôi nhớ tới hình ảnh của Bảo Hân ngồi cặm cùi, một mặt thì bấm chặt, một mặt thì phải liên tục ngó màn hình để xem hướng dẫn, những giọt mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt cũng đủ khiến tôi cảm thấy gần gũi.

Tôi thở dài, rít một hơi thật sâu để xua đi hình bóng của Bảo Hân, nhưng hình như tôi càng cố xua đi thì hình bóng của em lại càng gần, thậm chí tôi thấy làn hơi thuốc trắng đục mờ ảo trước mặt cũng có khuôn mặt em trong đó, Bảo Hân đang nhìn tôi mỉm cười, một nụ cười nhẹ như muốn nói “em vẫn chờ anh”.

Bực tức tôi dụi đầu thuốc vào song cửa rồi vút đi ôm đầu. Tôi sẽ phải nói với Bảo Hân như thế nào đây? Em sẽ ra sao khi tôi sẽ phải nói với em điều kinh khủng đó? Tôi bất lực, chán nản, vô vọng.

- Anh sao vậy? – Khả Vân khẽ ôm tôi từ phía sau lưng, người em vẫn còn nóng vì hơi nước, mùi hương thơm tho chạy thẳng lên mũi tôi.

- Hi! – Nhớ em thôi, tôi nói dối.

- Thật vậy à? mới năm mười phút thôi mà – Tôi thấy tiếng của Khả Vân vừa ngọt ngào vừa hạnh phúc.

- Ủ - Tôi cười và ngọt ngào lại nhưng lòng cũng nhói lên một tiếng.

Tôi quay lại, khuôn mặt của Khả Vân vẫn còn dính nước, nhìn kỹ thì người em như gầy đi hơn trước, lại càng mỏng manh hơn. Khẽ thở dài tôi ôm em vào lòng mình thật chặt, hôn lên mái tóc em và im lặng.

- Anh sao vậy? – Khả Vân hỏi nhỏ

- Không sao, anh chỉ muốn ôm em thôi – Tôi buồn buồn.

Cứ thế một lúc rồi tôi cũng đi tắm, những giọt nước ấm chảy xuống cũng chẳng làm tôi cảm thấy vui hơn được. Trong tôi đang có hàng ngàn câu hỏi cần phải giải đáp? Tôi sẽ phải làm gì nhỉ? tôi sẽ phải làm gì nhỉ?

Vuốt nước lên mặt cho tỉnh, các câu hỏi vẫn còn đó, tôi bước vào phòng với tâm trạng ủ rũ, Khả Vân đang nằm trên giường, cầm cuốn sách lên chăm chú đọc.

- Em đang đọc cuốn gì thế? – Tôi hỏi.

- Cuốn Life of Pi anh ạ? anh đọc chưa? – Khả Vân vẫn không ngẩng mặt lên mà chỉ cười và trả lời

- Chưa, hay không? – Tôi hờ hững

- Hay lắm, anh nên đọc – Khả Vân ngược lên nhìn tôi.

Tự nhiên tôi lại thấy Khả Vân trong bộ đồ ngủ lại dễ thương và quyến rũ thế, nhất là nụ cười của em khi ngược mắt lên nhìn tôi. Không kiềm chế được tôi nhảy lên giường nằm cạnh em.

- Giờ thì bỏ sách xuống được không? – Tôi nhăn nhó

- Không! em đọc nốt đoạn này đã. – Khả Vân khúc khích

- Giữa anh và sách này xem em chọn ai nào – Tôi giả giọng dè ra, cù vào nách em.

Khả Vân định phá lên cười nhưng ở đây không như nơi khác nên em đành phải cố nhịn, cuối cùng thì em cũng chịu thua và rời quyển sách ra, ôm lấy cổ tôi ngọt ngào.

- Rồi! Như vậy được chưa?

- Hi! Phải vậy chứ - Tôi cười

Tôi thổi phù ấy sợi tóc vương trên trán dịch ra chỗ khác, Khả Vân quay mặt ra tránh, ánh mắt em rạng rỡ, trông em như cánh hoa phong lan trong khe núi vậy.

- Em đẹp quá – Tôi thốt lên

- Hi! Nịnh này! dè này! – Khả Vân dí vào trán tôi cười khúc khích.

Tôi mỉm cười, chậm chậm, nhẹ nhàng đặt lên môi em một nụ hôn ướt. Mắt em khẽ nhắm lại, đôi tay em dần siết chặt tôi hơn, cơ thể cả hai lại như nóng dần lên từng chập, cuộn vào nhau. Trong cái thời tiết đầu đông này thì chúng tôi còn mong điều gì ấm áp hơn thế.

- Chắc em phải ở lại chỗ anh Minh vài ngày, anh có buồn không đấy?

Khả Vân hỏi tôi khi chúng tôi nằm ôm ngang lưng em, khẽ hôn lên cái gáy xinh xắn của em.

- Sao thế? – Tôi ngạc nhiên

- Thì có việc mà, ngày kia mẹ em cũng sẽ lên đây rồi, em ở lại đây luôn – Khả Vân mỉm cười.

- Ủ! Vậy mai anh về cũng được, anh nghỉ mấy ngày rồi cũng đang nhớ công việc dưới đây

- Không nhớ em sao?

Khả Vân quay lại, ngực em phập phồng lấp ló dưới ánh đèn, vẫn ngẩng cao kiêu hãnh.

- Về tới Hà nội rồi mới nhớ được chứ, giờ em đang cạnh anh rồi còn gì – Tôi cười.

- Hứ! Biết được anh lại đi với ai – Khả Vân lại vờ giận dỗi.

- Hi! Nếu vậy thì tốt quá – Tôi cười

- Nhớ đấy nhé, giờ cả trái tim và thể xác của anh sẽ thuộc về em hết, em sẽ không nhường cho bất cứ ai nữa đâu – Khả Vân dí tay vào trán tôi rồi cốc nhẹ.

- Rồi rồi.

Tôi lấp miệng em lại bằng một nụ hôn nữa, ôi cái bản năng này, cứ lúc nào đó lại trỗi dậy, và tôi và em lại tiếp tục cuộn vào nhau thêm một lần nữa say đắm, để rồi một phờ đi ngủ mất lúc nào không biết, khi tỉnh dậy thì trời đã tờ mờ sáng rồi

97. Chương 97

Tôi vươn vai vài cái rồi dậy, Khả Vân vẫn nằm bên ngoan như chú mèo con, trông yên bình đến lạ. Tôi hôn nhẹ lên má em rồi ra ngoài vươn vai vài cái.

- Anh dậy đi sớm thế à?

Minh hỏi tôi khi thấy tôi đang chuẩn bị cột đồ vào xe. Tôi ngược mắt lên nhìn cậu ta mỉm cười.

- Ủ! – Tôi không muốn phải đánh thức Khả Vân dậy.

- Định không chào Khả Vân sao? – Minh nháy mắt.

Tôi mỉm cười cúi xuống cột tiếp đồ, không ngẩng mặt lên nhìn Minh nữa.

- Nếu Khả Vân dậy tôi sẽ khó đi hơn

- Hi! Có lẽ vậy. Tôi thấy anh cần phải suy nghĩ nhiều hơn – Cậu ta nháy mắt.

Tôi thầm nghĩ cậu ta thật tinh ý, có lẽ một vài biểu hiện nhỏ của tôi cũng không bị cậu ta bỏ qua một chút nào. Cậu ta cũng thông minh nữa.

- Cậu nói đúng, thôi tôi phải đi rồi.

Tôi phủ tay sau khi đã cột đồ xong, khẽ ngược mắt lên nhìn cậu ta.

- Cậu chăm sóc Khả Vân hộ tôi vài ngày nhé – Tôi chìa tay ra

- Ok! Anh yên tâm. – Cậu ta bắt tay tôi thật chặt.

Tôi lên xe đưa tay lên trán chào cậu ta kiểu nhà binh rồi nổ máy.

- Đợi đã – Minh gọi khi tôi vừa định rẽ ga phóng đi.

- Sao vậy? – Tôi bóp thắng trước.

Minh nhìn tôi tần ngần rồi sau đó ánh mắt cậu ta rần rại, nhìn tôi chăm chú.

- Anh H này!

- Ủ - Tôi cảm thấy hơi kỳ lạ.

- Dù cho có chuyện gì đi chăng nữa, thì anh hãy lắng nghe điều đúng đắn ở đây nhé.

Minh trầm ngâm, lời nói của anh ta đầy tình cảm tựa như phát ra từ tận tâm can. Tôi nhìn anh ta xúc động không trả lời nhưng ánh mắt muốn nói lên là tôi hiểu và sẽ làm theo.

Chào một lần nữa tôi rồ ga, chiếc fz phóng như nhanh như chạy trốn, từng khoảng đường gồ ghề và con suối lướt qua trước mặt, từng thứ một được bỏ lại sau lưng lưu luyến, tôi tự hứa với mình ra sẽ phải giải quyết thật nhanh để có thể quay lại đây đón em, để chuỗi ngày sau này của em ít bị kịch hơn, hạnh phúc hơn, như cách em ngủ buổi sáng nay.

Hà nội lại chào đón tôi bằng khối bụi và tiếng còi xe, nhưng tôi làm gì có tâm trạng mà để ý nữa. Trên đường tôi không biết mình sẽ về đâu nữa? Về nhà Bảo? Hay về nhà Bảo Hân? Tôi chẳng biết, chẳng còn chỗ nào để đi.. Thở dài ngao ngán thế nào tôi lại đứng trước nhà Bảo Hân mà nhìn lên, tần ngần.

Thôi về nhà Bảo vậy. Tôi nghĩ thầm và quay xe đi, nhưng cái điều tôi sợ nhất thì nó lại xảy ra đúng lúc đó.

- O, anh H!

Tiếng Bảo Hân thảng thốt sau đó là tiếng bước chân em từ sảnh chạy ra nhanh nhẩu, tôi đứng sững người không biết nói sao. Bảo Hân chạy đến bên tôi, hàng mi dài đã long lanh vì nước, em ghen ghen.

- Anh về sao không nói trước em một tiếng.

- Hi! – Tôi cười, méo xệch.

- Em nhớ anh lắm – Bảo Hân ghen lời.

- Ủ

Tôi khẽ đưa tay lên vuốt tóc em, từng lọn tóc suôn đều trong từng kẽ ngón tay tôi, Bảo Hân kệ tôi đang ngồi trên xe mà ôm lấy tôi, khiến cho cả người và xe tôi suýt ngã. Tôi bật cười.

- Từ từ nào, anh ngã bây giờ

- Hi! Em tưởng mắt anh rồi chứ.

Bảo Hân câu đầu thì cười, câu sau lại nắc nẻ khiến tim tôi thất lại. Tôi không biết nói gì chỉ khẽ thì thào.

- Ngoan nào, anh về đây rồi.

- Hức

Bảo Hân nức nở lên rồi vội vàng mỉm cười lau nước mắt, rồi lại bật cười, rồi lại lau. Khuôn mặt em rạng ngời hạnh phúc khiến tôi không thể nói gì. Em nhảy lên xe rồi hai chúng tôi đi về phía tầng hầm gửi xe.

Bảo Hân líu lo bên tôi giúp tôi cầm chút đồ lên nhà. Lên nhà xong rồi em lại nhanh nhẩu đi bật máy pha cafe. Khi tiếng máy cafe kêu ro ro thì Bảo Hân quay sang tôi trên:

- Anh đi tắm đi, hơi quá à

- Hôi á? Chả lẽ bây giờ... luôn nhỉ? – Tôi giả giọng dê

- Thôi đi, anh thật là.. – Bảo Hân khúc khích.

Tôi mỉm cười lấy đồ đi vào phòng tắm. Khối nước nóng tỏa xuống người xua đi bao mệt nhọc của quãng đường, tự dưng một cảm giác bình an lại dâng lên trong tôi. Tôi không hiểu được chính mình nữa. Thật lạ.

Ly cafe thơm phức chờ tôi ở mặt bàn. Bảo Hân hát vui vẻ theo tiếng trên tivi, trông em rạng ngời như trẻ con làm tôi thấy nao nao hạnh phúc.

- Máy ngày nay ở công ty thế nào? – Tôi hỏi Bảo Hân

- Bình thường anh ạ, việc anh nói xin giấy phép trên bộ thì ổn nhưng vẫn chưa xong.

- Ủ! Nhanh thế nào được. – Tôi cười

- Mà lạ lắm – Tự nhiên Bảo Hân nói

- Sao? có chuyện gì mà lạ? – Tôi ngạc nhiên.

- Anh Bảo ấy – Bảo Hân tần ngần.

Tôi chợt dạ, không biết thằng Bảo sao nhỉ? tự nhiên tôi nhớ và thêm cái cảm giác uống rượu với nó, rất thêm, cả với Quỳnh Thy nữa.

- Bảo làm sao? – Tôi quan tâm

- Anh ấy như biến thành người khác ấy, lạ lắm – Bảo Hân quay sang tôi.

- Em phải nói rõ chứ, lạ thế nào nào? – Tôi cười.

- Thì đi làm đúng giờ, không cafe, nói năng thì lịch sự và điềm đạm chúng không bằng phẳng như ngày xưa nữa. Lại còn quần áo chỉnh chu khiến em không quen được.

- Ồ thế à? Vậy thì tốt chứ sao – Tôi cười

- Nhưng mà...

- Nhưng mà cái gì? – Tôi cười

- Từ hôm anh đi anh ấy mới thế, trước đó không đến nỗi

- Ừm!

Bảo Hân và tôi ngồi trầm ngâm, không khéo thằng Bảo nó thay đổi thật rồi, cái thằng suốt ngày chỉ tếu táo mà giờ chỉnh chu chắc trời nó sập. Nhưng mà trên đời này có gì là không thể chứ, đôi khi tôi cũng muốn nó như thế một chút, dù gì thì đàn ông 30 có thể lãng tử, có thể nọ kia nhưng trông phải chín chắn và trải đời. Tôi nhâm nhi ly cafe không nói gì một lúc, sau đó nhắc điện thoại lên tôi gọi:

- Alo Bảo à? – Tôi nói sau khi nghe thấy giọng thằng Bảo.

- Ủ! Mà về rồi à? – Nó hỏi

- Ủ! Tối mà rảnh không?

- Rảnh – Nó cười hì hì

- Vậy tối tao qua rồi đi nhậu nhé. Ok? – Tôi nhăn nhở

- Ok

Tôi gác máy, quay sang thấy Bảo Hân ỉu xiu.

- Tối nay em qua nhà bác rồi, hiz

- Chán nh! Tưởng không anh với em đi luôn – Tôi giả vờ vì đàn ông đi nhậu thì thực tế không muốn có người phụ nữ của mình đi cùng.

7h tối. Thằng Bảo đã đợi tôi ở đầu ngõ, có lẽ nó ra ngay khi tôi báo sắp đến, nhảy lên xe và hai thằng phi đến quán rượu quen đầu đường Kim Mã. Món rượu được mang ra với bầu rượu sâu chít quen thuộc.

- Máy ngày vừa rồi mà đi đâu thế? – Thằng Bảo vừa hỏi vừa rót rượu ra cái chén hạt mít.

Tôi đẩy dịch mấy cái chén và bát lại cho gọn rồi thở dài.

- Tao đi tìm một người

- Ủ! Tao cũng đoán thế - Nó nói giọng chín chắn.

Cơn thèm rượu bốc lên, tôi chẳng cần cụng với nó mà làm một hơi cho hết. Thăng Bảo khẽ neho mắt nhìn tôi rồi lại rót tiếp.

- Thế có tìm được không? – Nó bình thản

- Có – Tôi lại nốc cái chén nó vừa rót ra.

Nó cầm chén lên tu ực cái cho cùng với tôi rồi lại rót đầy, món nhậu trên bàn vẫn để nguyên chưa động, đĩa còn chưa lau.

- Vậy sao? Giờ lại khó xử hả? – Giọng nó hơi chút mỉa mai.

- Ủ! – Tôi mặc kệ nó

Thăng Bảo chắc lười rồi nói lan man sang mấy chuyện công ty, rồi Quỳnh Thy có thăng đơn tán, etc.. Đến khi môi mềm ra rồi nó mới thều thào.

- Mà đúng là thăng đều, H nhỉ? – Nó cười khùng khục

- Ủ! Mà nói đúng đấy – Tôi thừa nhận.

Nó lặng lẽ trầm tĩnh nhâm rượu. Mặt nó đỏ ửng lên rồi nhưng ánh mắt nó tôi thấy kiên định, cảm giác đúng như Bảo Hân nói, hình như nó thay đổi, trưởng thành chứ không còn là thăng Bảo bướng bỉnh của ngày xưa.

- Mà đi rồi, gặp rồi, vậy Bảo Hân sẽ ra sao? – Nó trầm ngâm

Ủ. Nó hỏi đúng câu hỏi mà tôi chẳng biết trả lời thế nào, lúc nào từ HG về trong tôi cũng thường trực câu hỏi đó, sẽ ra sao nhỉ? Tôi đã đưa mình vào cái trò chơi quá mức và giờ đây phải phụ thuộc vào nó mà chẳng thể thoát ra. Tôi im lặng, thăng Bảo lại thở dài.

- Mà vẫn chẳng hiểu gì về phụ nữ cả.

- Có lẽ mà nói đúng – Tôi cũng thở dài theo nó.

- Mà nhớ không? H? – Nó quay sang nhìn tôi

- Ủ!

- Tao có lần đã từng hỏi mà rằng yêu là thế nào đúng không?

- Ủ

- Vậy tao hỏi mà yêu là thế nào? – Nó quay sang nhìn tôi.

Tôi chẳng biết nữa, tôi đã từng nói rằng yêu là làm cho người mình yêu được hạnh phúc, dù ỉnh có thế nào đi nữa. Nhưng dù sao nó chỉ là mớ lý thuyết không hơn không kém, còn trong thực tế tôi lúc này thì tôi không biết phải làm sao cho phải. Tôi nhấp chén rượu lên ngán ngẩm.

- Mà đừng hỏi tao nữa, tao chẳng biết đâu.

- Hừ! Kinh nghiệm tình trường như mà không biết à? – Nó cười đều.

- Đừng có tĩa tao – Tôi cáu.

- Vậy với P thì thế nào?

Thăng Bảo tự nhiên nhắc đến P làm tôi sững người. Phải rồi, tôi luôn cho rằng mình yêu P hơn tất cả, yêu hơn chính cả bản thân mình nữa. Tôi vì em mà sẵn sàng làm tất cả, thậm chí nghĩ rằng sẽ bỏ qua mọi chuyện nếu em về với tôi, vậy mà... P đã bỏ rơi tôi chứ.. Nếu không? với một chữ NẾU....

- Mà chẳng có lần bảo với tao là lúc đầu mà đến với P chỉ là để xua đi mối tình đầu đúng không? Vậy mà cũng có lần mà nói với tao là yêu P nhất. vậy cái gì là tình yêu trong mà, lay động cái trái tim dị dạng của mà.

Nó nói một hơi, từng lời từng lời một đều đúng với tôi hết. Tôi chẳng còn gì để nói, chỉ biết uống rượu, chỉ muốn tìm say. Đến tôi còn chẳng hiểu bản thân mình nữa thì ai hiểu tôi đây. Tôi như con thú hoang lạc đàn và đang bơ vơ tìm điểm đỗ. Thật chán nản.

- Mày nói đi, cái gì mới làm ày yêu được – Nó lóe tia nhìn sắc lẹm về phía tôi.

- Tao.. tao.. – Tôi nghẹn lời không nói được.

- Mày... – Nó chán chằm chén rượu lên và tu.

Tôi thở dài, đầu óc như đang bị một đám mây mù bao phủ, đen kịt.

- Mày biết sao tao lại hỏi mày điều này không? – Nó lại quay sang tôi.

- Vì Bảo Hân? – Tôi quay sang nó

- Không

Nó cười khẩy, vẻ mặt dãn ra.

- Tao nói điều này là vì mày, thật đấy. – Nó cười cười,

- Vì tao ư? – Tôi cũng cười khẩy

- Ủ! Mày là thằng bạn thân nhất của tao. Tao không vì cái gì đó mà để tao với mày không nhìn mặt nhau nữa, nhưng nói thật mày nên xem lại chính mình. Vì mày mà có quá nhiều người đau khổ rồi.

Tôi lặng lẽ, có lẽ nó nói đúng, bằng cách này hay cách khác tôi để tâm trí và tình cảm của mình trôi như cánh bèo, đậu đâu thì đậu mà trôi đâu thì trôi.

- Tao luôn muốn mày được hạnh phúc, vui vẻ, cả Bảo Hân cũng vậy. Nếu mày không yêu Bảo Hân thì mày nên nói cho em ấy, Bảo Hân có thể đau khổ nhưng rồi sẽ tốt hơn. Với Khả Vân cũng vậy.

- Tao không biết nữa – Tôi chen ngang.

- Theo mày thì mày thích điều gì? Cơ thể người phụ nữ? sự hiểu nhau ư? lãng mạn ư? tình thương ư? hay giọt mồ hôi của ai đó khi nấu cơm ày. Mày nghĩ đến điều gì? mong muốn điều gì? mày yêu ai? Khả Vân hay Bảo Hân? hay vẫn là P? tất cả mọi người là gì của mày? là tình yêu hay chỉ là lấp chỗ trống? là người mày yêu thật hay chỉ là nơi giải tỏa tạm thời. Hừ!

Thằng Bảo vẫn tiếp tục khiến đám mây mù trong tôi ngày càng đặc hơn. Tôi tức giận mà hét lên.

- Mày im đi, tao yêu Bảo Hân.

98. Chương 98

Thằng Bảo quay sang trợn mắt nhìn tôi, sau đó nó lại dịu lại rồi cười khẩy một tiếng.

- Bảo Hân? Mày chắc chứ?

Tôi im lặng ngồi xuống, tránh ánh mắt hiếu kỳ của mấy khách xung quanh xăm xoi, cầm lấy hồ lô rượu tôi chỉ muốn tu nhưng rốt cục lại từ tốn mà rót ra vào chén.

- Tao không biết Khả Vân thế nào? Tình cảm của mày với Khả Vân ra sao, nhưng ngay cái việc mày bỏ việc để đi tìm thì chắc là cũng có chút ít tình cảm. – Nó cười nhạt

Tôi cứ thế uống rượu mặc kệ nó nói.

- Vì thế mày nói yêu Bảo Hân thì tao thấy nghi ngờ lắm. Không biết lúc mày bên cạnh Khả Vân thì mày nói những gì nhỉ? Hi hi

Giọng thằng Bảo đơn điệu, trầm lắng như giọng của thần chết, từng tiếng một lạnh lẽo mà gieo vào lòng tôi từng nhát cửa một.

- Tao không biết có phải mày biết tao thích Bảo Hân hay không nên mới nói thế. Nhưng hôm nay tao và mà ngồi ở đây, là nói chuyện của mày chứ không phải của tao. Tao đã cầm tay Bảo Hân đưa ày là tao đã xác định rồi, nên giờ mày cũng nên xác định lại con người mày đi.

Tôi im lặng.

- Tao nói thật, đừng để những gì là vấn đề của mày làm cho người khác phải đau khổ. Việc của mày thì mày tự giải quyết, tao chỉ muốn mày giải quyết đúng thôi.

Thằng Bảo im lặng ngồi uống rượu. Lâu rồi tôi và nó không cụng ly, tôi cầm chén lên, cái cổ họng bị nghẹn mãi mới thốt ra được một tiếng.

- Cảm ơn mày.

Nó nhếch mép cười. Tôi lại như thằng trẻ con được nghe lời giáo huấn, có thể lời nó nói hơi khó nghe nhưng từ tận thâm tâm tôi thấy mình phải cảm ơn nó. Bảo đã rất khác, thật vậy.

- Thôi đi về! – Nó khoát tay khi chúng tôi đã cảm thấy lâng lâng.

- Ừ.

Tôi thả mình đi bộ dọc con phố Kim Mã mà để cho thằng Bảo về trước. Nó cũng về thẳng luôn mà chẳng cần hỏi tôi tại sao. Tốt, như thế thì hơn nhỉ? Tôi lại được đi bộ giữa cái phố thân quen này.

Công viên Thủ lệ kia rồi. Khác với ngày xưa giờ đây nó chẳng đến là lấm đèn hoa xanh đỏ, trông vui mắt nhưng cũng hình như lố lằng hơn, không còn cảm giác thân thuộc nữa. Giữa hàng cây ven hồ là nơi tôi và P có lần cùng nhau ở đó, thơ ngây và đầy vụng dại.

“Sao anh lại biết em ở đây?”

“Mọi người nói em thích uống nước mía thì tìm em ở đây là đúng rồi”

“Hi! Anh iu hiểu em thế”

“Anh hiểu em cả cuộc đời cơ”

“Thật không?”

“Thật chứ nhóc, bên anh nhé”

“Trừ khi anh bỏ em thôi”

“Không bao giờ, thế em có bỏ anh không”

“Có”

“Em... sao lại?”

“Em nói thật, em sẽ bỏ anh nếu...”

“Nêu sao? Có bỏ à?”

“không, nếu anh không còn là chính anh nữa, hi”

“Nhóc ngốc! Anh lúc nào chẳng là chính anh”

“Thật chứ”

“Thật, và sẽ mãi yêu em nữa”

Cảm giác ấm nóng như ai đó dựa vào ngực như lại trở dậy, tôi đặt tay lên ngực mình, chẳng có ai cả. Tất cả đều là hư vô, kết thúc rồi.

Bước chân dần dần đưa tôi tới khu nhà quen thuộc, trên đó tôi đã sống cả một khoảng thời gian, từng hòn đá, con người và gốc cây trong đây đều in vện trong trái tim tôi bồi hồi. Chắc giờ này P ngủ rồi, thường thì em đi ngủ từ rất sớm. Tôi lặng nhìn lên khung cửa sổ nhuộm màu bóng tối, không lóe lên bất cứ tia sáng gì mà thờ dài. Quá khứ đôi khi cũng trong ta đầy nuối tiếc.

Có tiếng xe máy, tôi vội nép vào một góc nhỏ cho khuất ánh đèn, chiếc xe chạy vụt qua chỗ tôi rồi dừng lại ở cửa cầu thang, trên xe P bước xuống mỉm cười đưa cho Chiến chiếc mũ bảo hiểm. Anh ta khẽ cầm tay P rồi chào phóng đi. Tất cả như thước phim quay chậm mà tôi chứng kiến, thật lạ tôi chẳng cảm thấy gì hết.

Tôi thấy P thở dài một tiếng rồi đi vào cầu thang, chuẩn bị lên nhà, dáng em liêu xiêu như cành liễu mỏng manh khiến trong tôi nảy lên niềm thương vô hạn. Tôi khẽ bật ra một tiếng nhỏ.

- P?

P khẽ dừng người lại, quay lại nhìn dáo dác, bất chợt làm tôi lại phải nấp vào trong, trống đập thình thịch trong tim vì đã thốt ra lời không cần thiết. Thế rồi tiếng bước chân của P chầm chậm dần tiến về phía tôi, tôi chắc chắn em không thể nhìn thấy tôi nhưng lại nghe thấy tiếng khe khẽ của em, như gió thoảng.

- Anh H!

Không còn gì để trốn tránh tôi ngập ngừng một chút rồi bước ra,

- Bị em bắt gặp rồi, ngượng quá – Tôi cười.

Hơi bất ngờ thật khi thấy tôi nhưng P cũng mỉm cười mà lại gần.

- Sao anh lại đến đây thế.

Tôi cười, chỉnh trang lại quần áo cho tươm tất, có vẻ rượu làm lời của tôi ra dễ hơn.

- Anh không biết, chắc tại uống rượu vào nên thế. Thôi anh về đây. – Tôi quay bước định bước đi

- Khoan đã...

P đột ngột kêu nhẹ làm tôi hơi giật mình, tôi quay lại thấy P dường như đang xấu hổ hay ngại ngùng, giờ này cũng khuya rồi tôi cũng chẳng muốn lên nhà nữa.

- Em có muốn đi dạo không? – Tôi hỏi

- Ừ! Em cũng chưa buồn ngủ - P cười.

Tôi và P sánh đôi nhau đi dạo, không khí đêm lạnh khiến chúng tôi gần nhau hơn, chẳng mấy chốc mà đến cái hồ gần nhà. P lặng lẽ đi cạnh tôi rồi ngồi xuống cái ghế đá, cái lạnh của đá khiến em khẽ rùng mình.

- Lạnh mông hử? – Tôi trêu

- Chết mất – P cười

Tôi ngồi xuống bên cạnh P. P dịu dàng ngồi cạnh tôi, tay chống lên đùi nhìn phía mặt hồ long lanh trong ánh đèn.

- Lâu lắm rồi mình mới ra hồ anh nhỉ

- Ừ! Lâu lắm rồi, tôi chặc lưỡi.

- Em vẫn là bạn anh được chứ?

P quay sang tôi hỏi câu hỏi bất chợt, tôi lặng nghĩ về P, khẽ đặt lên tay P, truyền hơi ấm vào em vì tay P luôn rất lạnh.

- Anh lúc nào cũng là bạn của em được.

P úp nốt bàn tay của mình lên tay tôi, xoa xoa. Chúng tôi như đôi bạn tâm giao thật sự vậy. Tôi và P.

- Anh không biết điều gì xảy ra giữa hai chúng ta nhưng anh nghĩ là nên thế - Tôi cười

- Ừm.

- Em yêu Chiến chứ? – Tôi hỏi

P bật cười, đôi mắt em hấp háy nhìn tôi.

- Em nói có thể anh không tin? nhưng em với anh Chiến chỉ là bạn, chẳng là gì cả.

- Ô! Vậy... – Tôi ngạc nhiên.

- Anh ấy không giống tụi anh.

P bỏ tay ra khỏi tay tôi, có lẽ đã đủ ấm, em vuốt mái tóc đang bị thổi xiên vì gió lạnh.

- Vậy sao em.... sao em lại muốn? – Tôi ngập ngừng.

- Có lý do thôi, với lại em không còn cảm thấy mình như xưa nữa.

Tôi lặng lẽ, đúng thật, có lẽ tôi không còn là tôi nữa nên P giờ đã hết yêu tôi chẳng? Tôi thở dài. Điện thoại tôi rung, là tin nhắn của Bảo Hân, tôi gỡ ra xem.

“Chút nữa anh đi taxi về nhé, anh vừa uống rượu đừng đi xe máy nguy hiểm”

Tôi mỉm cười cất điện thoại vào trong túi. P quay sang tôi cười.

- Là Bảo Hân à?

- Ủ! Chắc Chiến cũng nói cho em rồi

- Vâng, cô bé đó thích anh thật đấy, đừng làm nó buồn

- Ủ.

Nhắc tới từ “buồn” tôi lại nhớ tới Khả Vân, trong tôi lại dồn lên những u ám xám xịt. Khẽ ôm đầu tôi quay sang hỏi P.

- Anh tệ lắm phải không P?

- Sao anh lại hỏi vậy? – P mỉm cười.

- Anh nghĩ thế, con người anh thật tệ - Tôi ngán ngẩm.

- Hi! Nói em nghe xem nào. – P cười nhẹ.

Tôi cảm thấy thoải mái và bắt đầu kể cho P về Bảo Hân và Khả Vân, Khả Vân ra sao và Bảo Hân ra sao nữa. P nghe xong lúc lắc đầu.

- anh không phải tệ, mà là quá tệ

- Ủ! Anh biết – Tôi thở dài.

- Anh nên dứt khoát thôi – P giọng buồn buồn.

- Anh biết thế! Nhưng anh chẳng biết làm thế nào hết. Anh không xác định rõ được tình cảm của mình với Khả Vân và Bảo Hân thế nào nữa, anh không biết, anh mù đầu rồi.

P khe khẽ buồn, tiếng thở của em thành làn hơi nước trong sương đêm.

- Anh phải nghe theo con tim mình thôi, em không giúp gì anh được

- Có lẽ anh chưa lớn đúng không – Tôi mím chặt môi.

- Vâng, có lẽ vậy. Anh chưa sẵn sàng là một người chồng người cha. Việc Bảo Hân với Khả Vân, em nghĩ anh nên xem xét lại chính mình.

Kết thúc câu nói P khẽ mỉm cười, một nụ cười mà chất chứa trong đó bao điều em muốn nói ra, tôi chỉ biết lặng người cầm lấy bàn tay của P.

- Nếu có thể anh muốn tán em lại từ đầu, nhưng lúc này anh chỉ chắc chắn một điều là chúng ta không thể được như xưa nữa, đúng không P? – Tôi nhẹ nhàng

- Vâng, không thể như xưa được nữa – P mỉm cười dựa vào vai tôi.

Tôi để P im lặng trên vai tôi, trong lúc này P dường như là tri kỷ, tôi thật may mắn vì đã từng có một người vợ, giờ là một người bạn như P. Tình cảm của tôi với Bảo Hân chính tôi cũng không biết ra sao nữa. Bên Bảo Hân tôi muốn có em, bên Khả Vân tôi muốn che chở cho em. Cả hai, tôi chỉ ước mình đừng gặp cả hai.

- Anh luôn yêu bản thân mình hơn tất cả, nếu anh cảm thấy cần phải hy sinh và vui mừng về điều đó, anh hãy cưới cô ấy. Chuyện quá khứ không bao giờ là quan trọng cả. – P dựa trên vai tôi thì thảo.

- Anh hiểu mà – Tôi cũng mỉm cười.

- Anh không hiểu đâu. Em đã nghĩ anh sẽ hy sinh cho em nhưng không phải, tất cả dường như là gượng ép và nếu ở bên anh sẽ làm anh thêm bất hạnh. Thực ra em với anh ngay từ đầu đã không nên yêu nhau, em yêu anh nhưng muốn một người chồng khác, anh cũng yêu em nhưng lại muốn một người vợ khác. Em với anh không thể nhập hai vai trò đó vào một được. Vì thế...

P trải lòng với tôi, từng lời nói của em nhẹ nhàng, thật đúng. P rất tinh tế, có lẽ chúng tôi sinh ra để yêu nhau chứ không phải là của nhau được, cả tôi và P đều quá khó để có thể song song trên một con đường.

- Vì thế anh nên cưới người nào mà con tim anh cảm thấy sẽ không bao giờ hối hận.

- Ừm! Anh sẽ làm thế - Tôi khẽ hôn lên mái tóc của P

Tôi lặng im trên chiếc taxi đi về mà trong lòng không nguôi nghĩ về Bảo Hân và Khả Vân. P nói đúng, hình như tôi vẫn chưa trưởng thành, mọi thứ trong tôi vẫn còn rất mù mờ bao phủ như sương khói. Có lẽ tôi cần thêm thời gian nữa

99. Chương 99

Bảo Hân hé hé cửa nhìn thấy tôi và mở cửa. Trông bộ rạc của tôi có lẽ không được chần chu cho lắm sau trận rượu và mặc dù tỉnh táo hơn tôi vẫn trông khá là lếch thếch.

- Trời! Anh với anh Bảo uống say thế này à? – Bảo Hân kêu lên rồi kéo tôi ngồi phịch xuống ghế.

- Ừ! Lâu lâu mới uống với nó mà, anh nghe lời em đi taxi về này – Tôi cười nịnh Bảo Hân

- Hứ! Để em đi pha ly nước chanh.

Bảo Hân nhăn mặt với tôi rồi chạy vào bếp, tiếng lích kích vội vàng chứng tỏ em đang tìm chanh trong tủ lạnh, rồi kéo đá ra.... Chỉ một loáng sau em đã trên tay ly nước chanh cho tôi, mà nước chanh thì kể cả trời lạnh tôi vẫn thích uống có đá.

- Lạnh đấy! – Bảo Hân đưa cho tôi.

- Hi!

Tôi cười đỡ ly nước từ phía Bảo Hân, khuôn mặt em chăm chú nhìn tôi lo lắng, tôi tự hỏi chả hiểu tại sao em lại lo lắng ột thẳng như tôi nữa. Tôi cứ thế ngắm đến mức em tự nhiên chột dạ mà rằng.

- Anh nhìn em gì mà nhìn dữ vậy – Bảo Hân nhăn nhó.

- Tại em đẹp.

Tôi trêu, không biết lần này là lần thứ bao nhiêu nữa tôi khen em nhưng dường như vẫn còn chưa đủ. Bảo Hân nũng nịu ngượng ngùng co người lại xấu hổ. Tôi được thể càng nhìn em tợn, em len lén ngược lên và bị tôi bắt quả tang nên càng xấu hổ tợn. Khẽ đánh nhẹ vào người tôi một cái em nhắc:

- Lại lẻo mép, còn không uống nước đi cho giải rượu.

- Em đẹp thật, cả thể xác lẫn tâm hồn.

Tôi chép miệng, lời nói ra tự nhiên như không. Bảo Hân lần này không biết chui vào đâu nữa, em nép vào người tôi để tôi chẳng thể nhìn vào khuôn mặt yêu kiều ấy lần nào nữa, thật tiếc.

Tôi uống nước chanh, cái vị vừa chua vừa ngọt ấy xuống người khiến tôi càng tỉnh táo. Hình như phụ nữ ai cũng thích khen thật, không biết họ có phân biệt được lời nào là thật là gian không nhỉ? Gian không phải là không thật, mà là lời khen để che dấu ột mục đích xấu xa. Mà kể ra họ không phân biệt được cũng phải, đến lời khen nịnh của tôi với Bảo Hân thì chính tôi còn chẳng thể phân biệt được nữa là, tôi còn chẳng biết tại sao mình lại thế nữa.

Bảo Hân nép nhẹ vào tôi, tay em vân vê sợi tóc, dáng vẻ thoải mái bình an không chút ưu tư lo lắng, lâu lắm rồi tôi mới thấy em được thoải mái một cách thực sự như vậy. Tôi đặt ly nước chanh xuống bàn, ôm em vào lòng và khẽ vuốt ve cánh tay em, làn da mềm mại và ấm.

- Em giận anh không? – tôi hỏi nhỏ

- Sao lại giận anh chứ? - Bảo Hân ngạc nhiên.

Tôi lặng nhìn em, đôi mắt em ngược lên xoe tròn ngạc nhiên hỏi tôi không chút đắn đo. Tôi cảm thấy mình xấu hổ và nhỏ bé với em quá, người đàn ông như tôi phải may mắn thế nào mới có được em, chỉ đáng tiếc..

- Anh xin lỗi

Tôi nghèn nghẹn giọng, tự lúc nào cảm giác tội tệ của tôi tràn về khiến tôi cảm thấy mình như một thằng lưu manh đến giả, trước em, một người như thế này tôi thấy mình ngàn lần không xứng.

- Anh đừng xin lỗi em, em sợ lắm – Bảo Hân nghẹn lời.

Giọng Bảo Hân khiến tôi sực tỉnh, hình như tôi đã làm cho người con gái này khóc quá nhiều thì phải, giờ đây tôi không muốn em phải khóc nữa, đôi mắt và đôi môi kia không còn vì tôi mà đau khổ nữa.

Khẽ cười trấn an tôi nâng cằm em lên nhìn thẳng vào mắt em, đôi mắt dường như hơi long lanh rồi. Cảm xúc của tôi không dừng được nữa. Từng chút từng chút một tôi lặng nhìn đôi mắt trong veo, quyến luyến ấy hiện ra từng hình ảnh vụt qua.

Hình ảnh có một người con gái ngồi cạnh tôi, quan sát tôi qua ô cửa sổ của một góc cafe

Hình ảnh một cô gái lạnh lùng, giật mình va vào tôi ở nhà ăn

Hình ảnh một người con gái ngưng ngừng rút lại khi tôi dùng ngón tay út chạm vào tay em

Hình ảnh một cô gái ngây thơ hét lên câu chửi bậy, cùng tôi đi dạo vòng hồ..

Hình ảnh một người con gái mạnh mẽ bảo vệ và dìu tôi đi trong nỗi đau

Hình ảnh một người con gái nhỏ bé, sợ hãi không dám phản kháng khi tôi nhào vào ôm em.

.....

Hình ảnh em quay lưng che đi tiếng khóc khi tôi chuẩn bị rời xa em đi.

Hình ảnh....

Tất cả như sống lại trong tôi, hình như tôi nhận ra mình đã yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên, yêu em ngay từ phút giây được chạm vào em, yêu em vô cùng khi thấy giọt mồ hôi trên trán em để nấu cho tôi một bữa ăn, yêu cả cái vẻ vụng về vội vàng của em khi pha cho tôi cốc cafe.. yêu cái lặng thầm mà em dành cho tôi.

Cảm xúc nghẹn lời, đôi mắt tôi tự nhiên ướt nhẹp, một giọt không kìm được mà buông xuống tay tôi, bàn tay đang cầm chiếc cằm nhỏ xinh của em.

- Anh xin lỗi vì tất cả. – giọng tôi ngắt quãng

- Vì điều gì chứ, anh có lỗi gì đâu – Bảo Hân vội vàng nghẹn giọng.

- Vì....

Tôi chăm chú nhìn vào khuôn mặt lo lắng của em mà bật cười trong cái cay và ướt của khóe mắt.

- Vì đã không nói yêu em.

Bảo Hân nhào vào lòng tôi, ôm chặt. Em nức lên từng tiếng, bờ vai rồi cả người em rung lên bần bật, gieo vào tim tôi những nhịp đập của ái tình. Hình như mọi thứ trong tôi được giải tỏa, những điều tưởng chừng như vô nghĩa, sự trốn tránh, hay tự lừa dối bản thân trong tôi đều tan biến, tất cả trong tôi chỉ còn em, nguyên vẹn

Bảo Hân bên lên dựa vào vai tôi, tôi nghe thấy hơi thở nhẹ của em, trong lòng tôi ấm lên đôi chút bình an, cảm giác lo lắng được xua tan dần dần. Tôi nhẩn trả lời Khả Vân.

Tôi: “Uh. Mai anh em mình gặp nhau ở..... nhé, anh có chuyện muốn nói”

Khả Vân: “Okie anh, em mong quá, ^^”

- Em sẽ đi cùng anh chứ? – Tôi thì chào

Bảo Hân khe khẽ gật đầu, tôi vươn người hôn phớt nhẹ lên đôi môi đỏ thắm, tin rằng em sẽ là người cuối cùng của cuộc đời.

Cuộc sống đôi khi đưa ta đến những lối rẽ không ngờ, có những thứ phút trước tưởng như là không bao giờ nhưng phút sau nó sẽ theo bạn liền cả cuộc đời. Có những thứ phút trước bạn không nhận ra nhưng chỉ một giây sau bạn thấy mình hoàn toàn thuộc về nó. Bảo Hân cũng vậy, tôi tưởng như tình cảm với em chỉ là một thoáng qua, một phút chốc, nhưng đột nhiên chỉ duy nhất nhìn cái cách em lo lắng chạy đi pha cho tôi ly nước chanh thì tôi chợt hiểu rằng, mình hoàn toàn thuộc về em, con người hoang dã trong tôi dường như không còn nữa, tôi đang khao khát một mái ấm, một tình yêu chẳng cần lãng mạn, chỉ cần một tình cảm lặng thầm bên cạnh cuộc đời ta là được.

Trời đã về khuya, Bảo Hân đang ngủ ngon lành, giấc ngủ ngon mà có lẽ lâu lắm em không được hưởng một cách trọn vẹn. Tôi rút điều thuốc ra châm nhìn vào khoảng trời đêm phía trước.

Nhưng mình sẽ nói gì với em đây? Tôi tự hỏi.

Điều khiến tôi lo lắng nhất lại chính là tinh thần của em, mọi chuyện với em lúc này có lẽ quá shock, tôi tính toán sao đây? Tôi sẽ làm gì chứ? Liệu em có thể vượt qua được không?

Đầu óc tôi bắt đầu tính toán sao cho vẹn mà lại lòng bùng, rối tung. Tôi quay lại nhìn Bảo Hân, em vẫn ngon lành ngủ, hình như chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, trong em chắc đang có giấc mơ đẹp lắm.

Tôi cảm thấy có lỗi quá, con người hèn kém nhu nhược trong tôi đã làm em khổ mất bao nhiêu ngày, đành rằng tôi gặp Khả Vân trước nhưng mà.. Tôi gặp em là may mắn chẳng? Hay là em bất hạnh? Tại sao tôi lại chẳng thể dứt khoát mà đi tìm Khả Vân chứ? Con người tôi, có lẽ đúng như P nói vậy, phiêu lưu và ích kỷ, chỉ muốn inh mà chẳng nghĩ cho người khác.

Vậy nếu tôi nghĩ cho người khác thì Khả Vân sẽ ra sao? Tại sao tôi chẳng thể chọn em mà lại là Bảo Hân? Cái gì trong tôi làm cho tôi trở nên như vậy, làm cho bao nhiêu người đau khổ như lời Bảo nói...

Điều thuốc đã rút tới cháy cả đầu lọc, tôi chậm rãi búng nó ra thật xa, đốm lửa đỏ đỏ quay vài vòng trên không trung rồi rơi xuống, không nghe thấy gì cả, yên lặng.

Khả Vân?! Khả Vân?! Tôi đau đầu rồi chợt nhớ tới sếp Anh, chẳng phải sếp cũng quan tâm đến Khả Vân ư? Chẳng phải sếp cũng như tôi chẳng hề quan tâm đến quá khứ của Khả Vân cơ mà. Đầu óc tôi như lóe lên một tia sáng hy vọng mong manh, con người của sếp có lẽ hợp với Khả Vân hơn cả.

Tôi vui sướng nhận ra điều quan trọng ấy, tâm trạng được cởi bỏ, tôi vui vẻ vào trong phòng, lại ngắm nhìn Bảo Hân, tôi khe khẽ đặt lên má em một nụ hôn rồi lên giường đi ngủ.

Giấc ngủ lại đến với tôi êm đềm và nhẹ nhàng, trong đó tôi thấy tôi và Bảo Hân dắt theo một đứa bé rất xinh, giống tôi như đúc có đôi mắt bi ve trong veo nhìn tôi mà mỉm cười. “Pa pa”, tiếng nó kêu khẽ nhẹ làm tôi cảm thấy rộn người, cuộc đời dần ông có lẽ chỉ mong thế.

Sếp Anh cười xòa khi thấy tôi và Bảo Hân ngồi nhâm nhi cafe.

- Bảo đâu rồi? – Sếp hỏi

- Anh Bảo sáng nay phải đi kiểm tra công trình nên đến thẳng đó luôn, không qua công ty nữa – Bảo Hân nhanh nhẩu trả lời.

- Ủ! Công việc cũng đang tốt dần lên nhỉ

- Vâng – Tôi chen vào.

- Cậu đi chơi vui chứ? – Sếp quay sang tôi hỏi.

Câu hỏi đột nhiên của sếp khiến tôi ngượng người, không biết trả lời thế nào. Sếp Anh dường như cũng chợt nhớ ra nên cũng hơi khó xử.

- Hứ! Anh ấy thì đi vui rồi, mà hôm nay anh cũng rảnh cafe hả?

Câu hỏi của Bảo Hân gỡ rối cho cả hai chúng tôi, cả ba lại ngồi nói chuyện phiếm trước giờ làm việc. Như đã thỏa thuận trước với Bảo Hân tôi khẽ nháy mắt em.

- Em có việc phải lên trước đây.

- Ồ vừa mới ngồi kìa.

- Hi! Có việc thật mà.

Bảo Hân nhướn cười bước đi, sếp Anh cũng là người tinh ý nên thấy tôi chẳng phản ứng gì thì cũng đoán ra. Chờ cho Bảo Hân đi khỏi tầm mắt, khuất trong sảnh tòa nhà thì sếp mới quay sang tôi hỏi nhỏ.

- Chuyến đi có kết quả rồi à?

- Vâng – Tôi thở dài.

Sếp Anh chăm chú nhìn khuôn mặt tôi, cặp mắt sếp như nhìn thấu tâm can tôi khiến tôi ngại ngùng, không biết nói điều gì hết, chỉ biết thở dài.

- Khả Vân?...

Sếp hỏi bỏ lửng, khuôn mặt đăm chiêu khiến tôi lại nhói một tiếng trong lồng ngực, khuôn mặt sếp nheo lại, những nếp nhăn trên trán khiến sếp phải suy nghĩ nhiều lắm. Tôi lấy hết can đảm hít một hơi thở thật thật sâu thú thực mình với sếp.

- Em đã quyết định rồi, sếp ạ!

- Quyết định sao? – Sếp hỏi lại tôi, giọng tỉnh không.

Tôi đoán sếp cũng biết được vài phần, cả tôi và sếp đều là những người tinh ý là logic, vì thế các câu chuyện của tôi với sếp thường diễn ra ngắn nhưng lại được nhiều hơn. Tôi cảm thấy thoải mái hơn đôi chút, thực lòng thú thật với sếp Anh.

- Em có lỗi, cả với Bảo Hân và Khả Vân.

- Vậy là cậu đã gặp được Khả Vân trên đó rồi

- Vâng – Tôi thở dài

- Vậy cậu.. – Sếp Anh ngập ngừng.

- Em lại sắp đâm vào tim Khả Vân một nhát dao.

Tôi nói thật nhanh, khuôn mặt tôi căng cứng lại. Sếp Anh nhìn tôi lom lom, khuôn mặt tái dại đi khiến tôi cảm thấy chạnh lòng.

- Vậy cậu sẽ đến với Bảo Hân?

Tôi trầm ngâm gật đầu. Sếp Anh ngao ngán nhìn tôi.

- Cậu chưa nói với Khả Vân đúng không?

Tôi lại tiếp tục gật đầu, tưởng như dòng máu trong người tôi ngừng chảy vậy, cảm thấy thật khó chịu.

- Vậy cậu tính sao?

Sếp Anh nhìn tôi chờ đợi, tôi lại tiếp tục thở dài một tiếng nữa

- Tối nay em sẽ gặp cô ấy – tôi thở ra từng tiếng một.

- Vậy là cậu muốn tôi giúp.

Tôi không trả lời mà nhìn sang sếp Anh, rõ ràng sếp Anh lại tỏ ra khuôn mặt chán nản, nét đăm chiêu trên đó lại càng rõ nét hơn.

- Tôi thực sự không quan tâm cậu đến với Bảo Hân hay Khả Vân, cái tôi quan tâm vẫn là lúc đầu, cậu thực sự có tình cảm với ai thì đến với người đó, cậu phải xác định cho rõ.

Tôi chột dạ nhưng hình ảnh Bảo Hân lại hiện lên, tôi quyết định rồi và chắc chắn không bao giờ thay đổi nữa, tôi rần rở:

- Em thực sự nhận ra là mình yêu Bảo Hân, em nói thật.

- Cậu chắc chứ? – Sếp Anh nhìn tôi dò xét.

- Vâng – Tôi chắc nịch.

Sếp Anh lặng người ngả xuống ghế, sếp nhâm nhi ly cafe giống tôi, đen đá không đường. Rồi sếp lấy ra một điều thuốc châm và nhả ra ra từng hơi một.

- Tôi sẽ giúp cậu – Sếp thở dài.

Tôi vui mừng trong tâm khảm, nhìn sếp với vẻ mặt biết ơn, có lẽ tôi còn biết ơn sếp hơn là việc sếp thăng chức cho tôi vừa rồi. Thật lạ, tôi tự hỏi tại sao thời gian này tôi lại gặp nhiều con người tốt với mình đến vậy!

- Nhưng tôi sẽ giúp cậu bằng cách nào đây.

Cảm xúc trong người tôi được trôi tuột đi, những điều trong đầu tôi dự định được cởi nút. Sếp Anh gật gù theo những gì tôi nói rồi thở dài.

- Đành phải vậy thôi

- Vâng! Em nghĩ vậy sẽ tốt cho Khả Vân hơn.

- Ủ! Coi như bữa cafe này cậu trả.

Sếp Anh đứng dậy vỗ vào vai tôi, thung thảng bước đi, khuôn mặt đanh lại không cảm xúc. Tôi thở dài, nhủ rằng chỉ cần một đêm nữa thôi là tất cả sẽ kết thúc, mọi người xung quanh tôi sẽ không phải vì tôi mà đau khổ nữa, tôi hy vọng vậy. Nhậm lấy ngụm cafe cuối cùng tôi suýt nữa phải nhả ra. Sao thế nhỉ? Sao mà đắng thế, đắng ghét cả cổ họng

100. Chương 100

Thế rồi một thoáng hình ảnh của Khả Vân hiện qua tôi, rất nhanh. Tôi lại tự hỏi mình là liệu bên Khả Vân tôi cũng sẽ lại thế này? Nhưng rồi một nụ cười tan biến, chút ưu phiền vụt qua, hình ảnh Khả Vân cũng mờ ảo dần để cho Bảo Hân hiện thực trở nên rõ nét. Tôi đã biết mình phải làm gì rồi. Khẽ nâng môi Bảo Hân lên tôi đặt vào đó một nụ hôn ngọt ngào trong nước mắt, tôi không còn thấy mặn nữa, chỉ thấy hai trái tim hình như đang chung một nhịp.

- Anh ác lắm – Bảo Hân đắm nhẹ vào ngực tôi khi buông tôi ra.

- Hi! Anh xin lỗi rồi mà

- Được rồi! tha cho anh đấy.

Bảo Hân vuốt lại mái tóc cho thẳng, tâm hồn em như được cởi trói khiến nụ cười cũng trở nên rạng rỡ hơn.

- Em đau lắm không? – Tôi hỏi nhỏ.

- Đau – Bảo Hân thở dài rồi lại nép vào tôi.

- Từ giờ anh sẽ không làm em đau nữa

Tôi lại khẽ kéo Bảo Hân trở lại với lòng mình. Vần về vạt áo tôi Bảo Hân lại đột nhiên nấc lên, em gạt nước mắt sang một bên rồi bật cười.

- Em đã mong giây phút từ hồi gặp anh
- Ủ! Anh tề quá
- Tề, rất tề - Vừa cười em vừa dấn vào ngực tôi, nước mắt vẫn cứ rơi.
- Từ giờ không thể nữa.

Tôi siết tay thật chặt cho niềm tin em được lớn hơn. Đột nhiên điện thoại rung lên, tôi hơi giật mình cảm thấy có điều gì không ổn, tim tự dưng đập mạnh hơn, thành từng tiếng thành thịch.

“Mai em lại được gặp anh rồi, tối mai anh gặp em nhé”

Là tin nhắn của Khả Vân, là của em. Tôi tự nhiên lặng người dấn chiêu suy nghĩ. Bảo Hân ngó sang rồi tự dưng thở dài, não nề một tiếng khiến tôi nao lòng.

- Là Khả Vân? – Em hỏi.
- Ủ! – Tôi lặng lẽ.
- Anh...

Bảo Hân định nói gì đó nhưng tự nhiên dừng lại, tôi quay sang em.

- Anh xin lỗi – Tôi nhìn thẳng vào mắt em.
- Bảo Hân khẽ thở dài một tiếng, tôi cũng thở dài, tự nghĩ rồi sẽ đến lúc phải như vậy thôi.
- Ngày mai anh sẽ nói cho cô ấy biết.
- Khả Vân sẽ rất buồn – Tự dưng Bảo Hân lại nghẹn giọng.
- Tôi ngạc nhiên quay sang em, trong em lại hiện lên nỗi buồn vô hạn.
- Em thực sự không ghen sao? – Tôi ráng cười, nhưng nụ cười dường méo xệch vì câu nói không hợp lý này.
- Không! Em hiểu cô ấy cảm thấy nào.
- Tôi khẽ ôm Bảo Hân vào lòng, đôi mắt tôi lại ướt mắt rồi vì sự vị tha của em. Đàn bà đôi khi cũng thật vĩ đại không giống như lũ đàn ông phàm tục chúng ta.
- Anh yêu em, thật đấy – Tôi thì thảo vào tai Bảo Hân

101. Chương 101

Cuối buổi chiều, trời bỗng dưng xám xịt, gió thổi nhưng chẳng có giọt mưa nào, trời chỉ lạnh thêm mà thôi. Tôi co ro trong đợt rét đầu mùa một mình tới nơi hẹn.

Mọi thứ trong tôi lại như sống dậy, càng gần đến nơi tim tôi đập càng mạnh, trời mùa đông lại mau tối nữa, tôi đến thì trời đã tối sầm mất rồi, rất nhanh.

Tôi ngồi lặng ngư ời bên bàn cafe chờ Khả Vân, phải hơn 1 tiếng nữa thì Khả Vân mới đến, thực ra tôi hẹn em lúc hơn 7h, không hẹn đi ăn mà chỉ hẹn cafe, tôi muốn mọi thứ diễn ra thật nhanh. Quán cafe của tôi hẹn Khả Vân nằm rất gần chỗ chúng tôi gặp nhau lần đầu ở Hà Nội, tôi không hiểu sao lúc tôi buột miệng mời Khả Vân thì tôi lại nghĩ ngay đến quán đó, nó nằm hướng ra hồ Tây hơi chệch con đường chúng tôi đi dạo trước, ánh đèn vàng vọt và biển hiệu cũ kỹ của nó khiến tôi nhớ ngay được tên và muốn một lần uống ở đó. Thật lạ là tôi lại nghĩ tới nó ngay lần này.

Cốc cafe được bưng ra, vẫn là ly đen đá không đường quen thuộc của tôi, tôi chưa bao giờ biết gọi bất cứ loại đồ uống nào khác khi vào quán, kể cả khi tôi bị mất ngủ mấy ngày trời. Tôi ném thử ngụm đầu tiên, đắng quá, đắng hơn ở các quán tôi thường uống nhiều. Tôi lặng lẽ đặt ly xuống bàn, tiếng “cách” khô khốc trong cái quán vắng lặng làm tôi chạnh lòng.

Khả Vân, cái tên rất đẹp, tôi đã rất ấn tượng khi lần đầu tiên được nghe em giới thiệu về tên em, cái tên ý nghĩa gì nhỉ? Là mây chăng? Không phải, nhưng em đúng là áng mây bay trên trời, vẫn vơ, trong sáng

vô tình chạm vào vào kẻ lãng tử là tôi, truyền thứ hơi mát lạnh cho tâm hồn của tôi rồi lại vụt tan đi, tôi không hiểu em tự tan đi hay là tôi nghĩ em tan đi nhỉ? Hay tại cái ánh nắng mặt trời hân hoan buổi sáng làm tan đi áng mây là em, làm cuộc sống tôi trở lại bình thường rộn rã hơn.

Như tôi đã từng nói tôi như một con người điển hình của sự mâu thuẫn, sự mâu thuẫn trong tôi là khôn tả, đến mức tôi luôn không hiểu rõ được chính mình nữa. Tôi vốn là một kẻ lãng du nhưng lại đi yêu thích cái thứ khô khan lạc lõng tưởng như không hợp là tài chính ấy, để rồi khi học và làm cái thứ thuận buồm xuôi gió cho kẻ lãng du là xây dựng thì tôi lại luôn mơ ước về các con số, những luân chuyển của dòng tiền. Tôi yêu cả vẻ điệu đà của Trịnh lẫn sự gào thét của Rock, tôi yêu cả sự chững chạc lẫn sự lãng mạn trào lộng của tình yêu. Tôi thật lạ? tôi là ai? Hay tại tôi chỉ là người đang đứng giữa sự giao thoa giữa cậu bé và kẻ trưởng thành? Tại sao tôi bên Khả Vân thì luôn cảm nhận sự bình an mà bên Bảo Hân thì trào lộng lên niềm thương cảm?

Lạ quá! Đáng nhẽ phải ngược lại mới đúng?! Tôi thầm nghĩ, nhưng giờ lý trí của tôi hình như đang thắng thế, nó cho rằng tôi phải thuộc Bảo Hân? Còn con tim tôi, nó thuộc về ai nhỉ? Tôi tự hỏi nhưng cũng chẳng thể trả lời, ai đó đang ở cái xác này chứ chẳng phải là tôi nữa? tại sao tôi lại không thể hiểu được chính mình?

Mình đang nghĩ vẩn vơ gì vậy? Mình ra đây để gặp Khả Vân cơ mà? Tại sao những ý nghĩ của mình cứ biến chuyển lung tung như vậy. Tôi chắc lưỡi lắc đầu và ngậm thêm ly cafe nữa cho tỉnh. Nhưng xét cho cùng thì cái thứ nước đắng đắng này chỉ làm đầu óc tôi thêm mù mịt. Tôi nhớ có lần đọc truyện Ý Thiên Đồ Long ký, tôi đã rất tâm đắc với nhân vật Vô Kỳ, anh ta tài năng nhưng hèn kém, anh ta chẳng sợ gì cả nhưng nhu nhược.. tôi cảm thấy anh ta khá giống tôi... hình như có lần anh ta nằm mơ thấy mình trên thuyền với cả bốn người, thật tiếc đó chỉ là giấc mơ, cuối cùng anh ta cũng đành mỉm cười chải tóc cho Triệu Minh. Ở đời thực này có lẽ nào tôi cũng mỉm cười mà chải tóc cho Bảo Hân.

Hi! Nghĩ ra ý nghĩ đó tôi bật cười, gió vẫn lạnh thốc vào tôi, chỗ ngồi của tôi là ở gần cửa sổ nơi tôi có thể trải tầm mắt ra mà ngắm nhìn hồ Tây, Hồ Tây đẹp lắm, một cái đẹp đắm chìm trong màn đêm, tỏa sáng bằng những ánh đèn rọi, bằng những cây liễu rủ, một cái đẹp rất buồn.

- Anh tới đây trước em cơ à? – Một giọng noi vang lên

- O..

Tôi giật mình quay lại, con người ấy, dáng người ấy trong chiếc váy trắng ôm sát rất đẹp, em tính khiết ngay trong chính cái Hà Nội xô bồ này.

- Khả Vân???

Tôi ngạc nhiên nhìn Khả Vân, bây giờ mới hơn 6 rưỡi một chút, thế mà em đã đến đây rồi, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi khiến tôi giật mình, thần thờ.

- Sao em đến sớm vậy?

Tôi lấp bắp trong khi em kê ghế ngồi cạnh sát vào tôi.

Hi. Khả Vân khẽ cười một tiếng rồi dựa đầu vào vai tôi, cô bé phục vụ lễ phép đến ngay bên cạnh hỏi mà em cũng chẳng ngẩng mặt lên.

- Chị uống gì ạ? – cô bé hỏi

- Cho chị ly giống anh này.

Khả Vân cười cười nũng nịu khi cô bé với vẻ mặt ngạc nhiên, lăm bắm gì đó vừa đi khỏi. Tôi khẽ tựa người ngồi thẳng dậy khiến cho Khả Vân cũng phải ngồi theo, không còn dựa vào được nữa.

Em hình như không nhận ra được vẫn cứ ngồi vô tư vuốt tóc lại cho thẳng, mái tóc vừa bị ép bởi mũ và những cơn gió lạnh ngoài đường.

- Nhớ anh nên em xong việc đến ngay, hóa ra còn có người nhớ em hơn cả em, còn đến sớm hơn. Hi hi

Khả Vân vẫn không buông tha, em vuốt lại mấy lọn tóc xong liền ngay lập tức quay sang nín chặt lấy tay tôi. Tôi ngượng ngịu nở nụ cười hiền quay sang em.

- Nhớ anh đến thế cơ à?

- Còn không à? Nhớ đến chết đi được ấy, người ta cứ chờ mãi tin nhắn của anh mà chẳng chịu nhắn cho người ta gì cả.

Em lại buông tay tôi ra vờ dỗi, nhân thế cũng tiện đón lấy ly cafe từ cô bé phục vụ mang ra. Em nhấp một ngụm rồi ngay lập tức nhăn mặt chẹp chẹp lưỡi.

- Đắng quá đắng quá, sao cafe ở đây đắng thế vậy nhiiii!

Tôi bật cười trước điệu bộ trẻ con của em, hình ảnh em lại hiển hiện trong tôi thân thuộc.

- Ai bảo! chỉ nhấp thôi chứ làm ngụm rõ to thế kia

- Hiz! Đắng quá – Em vẫn le lưỡi ra chẹp chẹp nhăn nhó

- Có cần thêm sữa vào không? – Tôi cười

- Không cần đâu! Anh uống được em cũng uống được.

Khả Vân nói rồi lại làm thêm ngụm nữa, nhưng lần này thì ít hơn lần trước, khe liếm mép rồi suy tư như một tay sành cafe chính hiệu em nhận xét

- Đắng nhưng mà ngon anh ạ, khi qua cơn đắng rồi thì nó có vị đượm ngay đầu lưỡi, còn lưu mãi mới hết.

- Hi!

Tôi cười, chợt thấy nhói trong lòng một tiếng. Khả Vân đang thưởng thức cafe, em đang nói với cafe hay nói về chính em vậy. Khe khẽ cười, điệu cười của tôi không biết thế nào mà lại lọt vào mắt của em.

- Anh cười lạ thế? Hôm nay có chuyện gì à? – Khả Vân quay sang hỏi tôi

- À không?! – Tôi vội vã chối đây đẩy như thằng trộm đang làm thì bị bắt gặp

- Rõ ràng là thế

Khả Vân càng nghi ngờ rần rỏi, em chăm chăm nhìn vào mắt tôi dò xét làm tôi càng ngượng ngịu, mọi ngày tôi có thể đầu cơ chứ? Sao giờ đây tôi lại cảm thấy khó xử và khó chịu như vậy.

- Hay là tại công ty đang có chuyện rắc rối gì à?

- Ủ! Không thuận lắm - Tôi thở phào tránh được cơn bão vừa đến rồi lại tan

- Thôi kệ nó đi, làm việc là chuyện cả đời, hôm nay anh chỉ được dành cho em thôi, không được nghĩ gì hết – Khả Vân lại nũng nịu dựa vào tôi.

- Ủ!

- Thôi mà anh, đừng buồn nữa

Khả Vân cứ thế ôm lấy cánh tay tôi, dựa vào tôi như dựa vào điều gì đó đặc biệt, tay em mân mê vạt áo, hơi thở và mùi hương thơm nồng của em xộc thẳng lên mũi tôi.

Mình phải nói với em ra sao đây? Tôi lại trầm nghĩ thêm một lần nữa. Sao lúc ở nhà tôi nghĩ ra nhiều thế mà giờ đây ngồi cạnh em thế này tôi lại chẳng biết nói gì? Mình cần phải làm gì nhỉ? Cô gái bên cạnh mình đây cũng thân thuộc như đã từ lâu lắm thuộc về vậy. Em nhỏ bé, yếu đuối như cánh liễu ngoài kia.

- Chiếc nhẫn của cụ Dìn em còn giữ không?

Tôi buột miệng hỏi, chẳng hiểu vì sao tôi hỏi như thế nữa, nhưng tôi có linh cảm điều gì đó thì phải.

- Em... em

Đột nhiên Khả Vân ngẹn lời, cái ngẹn ngẹn trong cổ họng làm tôi hơi giật mình liền quay sang nhìn chăm chú vào em:

- Sao vậy em?

- Em ... em

Rồi Khả Vân đột nhiên òa khóc, em bấu chặt lấy cánh tay tôi, dúi chặt đầu em vào vai tôi mà khóc, khóc nức nở. Tôi sợ hãi ôm lấy em, quay sang cô bé phục vụ ý nói chẳng có gì rồi vỗ về.

- Sao vậy Khả Vân?

- Em.... em... – Em vẫn chưa nguôi

- Thôi mà, có gì cứ nói với anh đi. – Tôi an ủi

- Em làm mất rồi.

Tôi sững người trước tình huống này, chiếc nhẫn với tôi có quan trọng gì cơ chứ, nó chỉ là chiếc nhẫn bạc xỉn màu. Tôi ve vuốt bờ vai em chờ cho tiếng khóc nguôi dần.

- Có gì đâu em, chỉ là chiếc nhẫn thôi mà – Tôi cười nhẹ đưa em ít giấy khô.

Khả Vân lấy giấy lau lau mấy giọt nước mắt, em sụt sịt, thì thoảng nấc lên một tiếng.

- Nhưng cụ Din bảo nếu hai chúng ta cùng giữ chiếc nhẫn thì sẽ đến được với nhau... cho nên em rất sợ.

- Hi! Em tin điều đó ư? – Tôi cười

- Em không tin, nhưng em làm mất nó em rất sợ, em lo lắm – Em lại nấc lên một tiếng nữa.

Tôi giúp em lau mấy giọt nước mắt, khẽ dùng giấy vuốt nhẹ trên bờ mi em, lòng tôi hơi quặn lại khi chạm lòng nghĩ đến điều đó. Có lẽ tất cả chỉ là trùng hợp thôi.

- Khả Vân này! Mọi chuyện dù thế nào cũng có lý do của nó.. không phải vì mấy thứ đó đâu.

Tôi chẳng biết nói gì, an ủi cũng chẳng phải mà nói ra thì chưa đành, tôi xót xa nhìn em đang dựa vào tôi mà lặng thầm thương cảm, em đang co ro trong lòng tôi.

- Hôm anh về em ở lại đợi mẹ lên với anh Minh, trong lúc đùa nghịch thì chiếc nhẫn rơi xuống ao mất, em đã rất lo lắng, thậm chí anh Minh cho tát cả ao lên tìm vẫn không thấy.

- Tát cả ao lên ư? – Tôi ngạc nhiên.

- Vâng! Em bắt mọi người làm vậy, chiếc nhẫn rất quan trọng với em

- Vậy... – Tôi ghen lời.

- Vẫn chưa thấy, anh Minh vẫn tìm..

Em lại rúc vào tôi sâu hơn, bờ vai hơi rung lên, tôi chưa xót nhìn em. Khẽ đặt tay lên tấm lưng thon của em tôi nhìn ra ngoài đường. Trời ngày càng lạnh hơn, tiếng gió rít liên hồi, mặt hồ không còn yên ả nữa mà đã hình thành những đợt sóng nhỏ.

- Không sao đâu em – Tôi nhẹ nhàng

- Vâng.

Có ánh đèn xe rồi một chiếc xe màu trắng lướt qua trước tôi, chiếc xe đi chậm rãi bên kia đường rồi dừng lại, một cách từ từ cửa kính bên phụ được hạ xuống, khuôn mặt Bảo Hân dần dần hiện ra, em đang nhìn tôi đầy hy vọng, tôi đoán thế. Chắc người lái là sắp Anh, đã đến lúc rồi.

Tôi hít một hơi thở thật sâu trong lồng ngực, lấy hết can đảm mà dựng Khả Vân dậy, Khả Vân dường như vẫn còn ử rũ chưa muốn rời, em ngồi dậy mà thành ra như co ro, con người vốn đã nhỏ bé giờ lại càng trở nên nhỏ bé hơn.

- Khả Vân anh bảo này! – Tôi hít một hơi dài.

Khả Vân khẽ gạt đầu, mái tóc xòa trước khuôn mặt hơi cúi xuống làm tôi không nhìn rõ.

- Không phải chuyện cái nhẫn đâu nhưng...

Tôi ghen lời dừng lại, Khả Vân khẽ ngược mắt lên nhìn tôi, đôi mắt tự khô lúc này giờ lại ươn ướt mắt rồi.

- Anh cứ nói đi – Đột nhiên Khả Vân lặng người như tôi vậy.

Lại một lần nữa, lũ không khí lại được chen chân trong lồng ngực tôi, tim tôi lại đập nhanh hơn nhưng lần này là cho sự thổn thức, cho cái nỗi đau mà tôi sắp phải nói với em.

- Anh còn giấu em rất nhiều chuyện.

- Chuyện anh có vợ, em biết rồi – Khả Vân nhoẻn cười.

- Không! Là chuyện khác – Tôi nói nhanh.

Khả Vân lại im lặng đột ngột, em im lặng đáng sợ, khuôn mặt lại cúi xuống, tôi thấy hình như đang tái đi, không biết là tôi thấy thế hay tại ánh đèn chiếu vào làm trở nên như vậy.

- Vậy anh nói đi, nói hết, nói sự thật.

Giọng Khả Vân lạnh lẽo, em như một cái xác trước mặt tôi, chắc ngay chính bản thân em hình như cũng đang mừng tượng điêu gị đến với mình.

Tôi thở dài, bằng một giọng điệu đều đều tôi kể cho em về việc sau chuyến đi với em tôi đã gặp Bảo Hân. Bảo Hân như một luồng gió tươi mát thổi vào tâm hồn tôi, đến bên tôi và chăm sóc tôi trong những lúc tôi cần ai đó nhất. Và tôi nói...

- Anh yêu Bảo Hân? – Khả Vân cười lạnh.

- Ủ! – Tôi thở dài, cảm thấy hơn rợn rợn trong người.

- Vậy em thì sao..

- Anh...

- Em đang hỏi anh? Vậy với em thì sao? – Khả Vân hét lên khiến cô bé phục vụ lại giật mình quay sang nhìn.

Tôi cúi mặt, cảm giác xấu hổ, đau đớn, xót xa... trộn lẫn, thứ cảm xúc hỗn tạp ấy xâm chiếm con người khiến tôi cảm thấy khinh bỉ chính bản thân mình.

- Anh xin lỗi..

- Xin lỗi?

Khả Vân nhếch mép lên cười, ánh mắt khô khốc nhìn tôi như trách móc, như oán hờn, lại còn vừa thương cảm, trù mến.

Một ánh chớp lóe lên sáng rực, trời vài tiếng lộp độp rồi mưa thật to, mưa rơi như trút nước xuống mặt hồ, mặt đường, trên mái tôn làm thành từng tiếng đau nhói. Tôi nhớ đến chúng tôi đi trong cơn mưa hôm nào, ánh chớp cũng lóe lên và tôi với em vấp ngã, nơi tôi lần đầu tiên nói yêu em bằng ánh đèn pin.

- Anh chỉ coi tôi là một con điểm, là một thứ rẻ tiền, là một thứ đồ chơi trong lúc anh thèm muốn.

- Anh.. – Tôi nghẹn lời.

Tiếng mưa như át đi tiếng của tôi và Khả Vân, cô bé phục vụ sợ hãi nép vào một bên vách, mưa rơi không ngừng khiến giọng em như chìm vào cơn bão.

- Tôi hận anh, anh chỉ là một tên khốn

“Đùng”. Một tiếng nổ vang trời và ánh chớp sáng rực lóe lên khiến tôi lóa mắt. Khả Vân vụt chạy ra ngoài trời. Tôi đứng người đờ như trời trồng rồi chạy theo em, tôi hét lên.

- Khả Vân.

Đáp lại tôi chỉ là tiếng mưa, Khả Vân chạy ra chỗ để xe, vội vàng tới mức không cho nỗi chìa vào ổ khóa, nó trượt ra rơi xuống đất. Tôi chạy kịp đến khi em vừa lấy nó lên cho lại vào, chưa kịp nổ máy lên.

Phía bên kia cửa chiếc xe trắng bật mở, không như dự định của kế hoạch khốn khổ của tôi, sếp Anh vội vàng chạy ra, chắc sếp không kiềm nổi khi thấy Khả Vân như thế. Khả Vân khẽ nhìn sếp Anh đang chạy sang rồi nhìn tôi nhếch mép cười.

- Ra vậy! Tôi khinh bỉ cả hai người.

Em rồ ga lao thẳng vào tôi khiến tôi theo phản xạ mà tránh ra, chiếc xe lao vút đi trước mặt tôi và sếp Anh rồi ngoặt vào con ngõ rẽ sang đường Thụy Khuê.

Tôi thở dài khẽ lắc đầu thì một tiếng rầm thật to kêu lên, cùng lúc đó là tiếng kết kéo dài của trượt bánh trên đường. Tôi và sếp Anh không ai bảo ai chạy vội đến con ngõ đó.

Tim tôi đập thình thịch, lòng tôi ngổn ngang như mọi thứ xối tung lên, tôi chẳng còn gì để nghĩ nữa. Phía bên kia hình như sếp Anh cũng vậy, chúng tôi chạy như bay giữa tiếng trời mưa và chớp giạt.

Chân tôi như khụy xuống, tim tôi như ngừng đập, mắt tôi như nhòa đi.. Một người con gái với chiếc váy trắng tinh khôi nằm sõng xoài bên đường đầy máu, chiếc LX trắng như nát vụn thành từng mảnh bởi sự va chạm ở tốc độ cao, cậu lái xe xuống đường run lấy bầy lấp lấp.

- Tôi không thấy gì cả, cô ấy đột nhiên lao thẳng vào tôi, lại không bật đèn..

- Tránh ra!

Sếp Anh hét lên gạt phăng cậu ta ra lao đến bên Khả Vân, sếp ôm lấy Khả Vân nhìn thật kỹ. Tôi lững thững bước đi từng bước chậm chạp, đôi chân tôi giờ như đeo hàng tấn chì bước không nổi nữa, tôi cũng chẳng biết mình nghĩ gì nữa, chỉ còn sự vô cảm.

Khả Vân dường như bị thương ở đầu, tôi thấy sếp Anh như đang xem xét mọi thứ trên cơ thể em, cơ thể nhỏ bé đang mấp mấp bờ môi hình trái tim gợi cảm. Tôi đến gần, dường như em đang gọi tên tôi rồi thiếp đi.

Mọi người xum đông lại xem rồi tránh phải tránh đường bởi một chiếc xe trắng, bé Khả Vân trên tay sếp đặt vào khoang sau rồi nhìn tôi hét lên.

- Còn đứng đó làm gì nữa, mau lên lái đi.

Tôi chết trân, không biết nói gì nữa, đôi môi tôi mấp máy không nên lời, trong tôi cảm xúc hỗn loạn, cả cơ thể là của tôi mà không phải ấy đứng như trời trồng. Sếp Anh nhìn tôi rồi đột nhiên đâm cho tôi một cú như trời giáng vào mặt, tôi lạng người ngã phịch xuống đường.

- Thăng điên.

Thế rồi sếp đóng cửa và ngồi lên xe lái như bay vụt qua tôi. Ánh đèn xe le lói rồi phụt tắt.

- Anh..

Bảo Hân khẽ đặt tay lên vai tôi, mắt tôi nhòa nhoẹt, không biết phải vì nước mưa hay là vì thứ gì đó khiến tôi chẳng thể nhìn ai được nữa. Tôi gạt phắt cánh tay ra rồi hét lên vào mặt người con gái ấy.

- Để cho tôi được yên.

Bảo Hân sững người nhìn tôi, nhưng lúc này tôi còn quan tâm tới gì được nữa cơ chứ, tôi lững thững bước đi mà chẳng biết mình đi về đâu nữa.

Tôi về nhà Bảo bằng cách nào đó tôi cũng chẳng nhớ, chỉ biết rằng hôm sau tôi tỉnh dậy thì đã ở nhà nó, tôi không nói với nó hay Quỳnh Thy điều gì hết, chỉ đơn giản là làm một đơn xin nghỉ và viết giấy ủy quyền cho nó làm tất cả những điều còn lại.

Tôi muốn trốn chạy, phải, tôi đã trốn chạy. Tôi trốn tất cả và không muốn biết điều gì xảy ra nữa. Rốt cục tôi nhận ra Khả Vân nói đúng, tôi chẳng coi em ra cái gì hết, tôi chỉ coi em là một con diêm, không hơn. Tôi tự trào phúng và nhồi vào đó nhiều điều lằng mạn để được gì chứ? Chỉ là để tôi bớt cảm thấy tội lỗi hơn, chỉ là để tôi cảm thấy thoải mái hơn. Khả Vân nói cuối cùng cũng đúng nốt.

Tôi chỉ là một thằng khốn, đó là sự thật. Có những lúc tôi nhớ đến Bảo Hân, tôi nhận ra rằng tận trong tâm khảm mình mong như thế, muốn vùi mình vào cái điều đơn giản ấy mà chẳng cần mơ mộng cao xa.

Phải rất lâu sau khi tôi trốn chạy vào một buổi chiều nọ, cụ ông quen thuộc nhìn thấy tôi nở nụ cười hiền khi thấy tôi phi xe vào tận sân.

- Lại là mày đấy à? – Cụ cười.

- Vâng, cụ vẫn tiếp cháu đấy chứ? – Tôi nhoeo cười

- Cái thằng này lại còn..

Tôi dựng xe, gạt chân chống rồi bỏ mũ bảo hiểm ra, cái không khí mát rượi của núi rừng lại lan tỏa trong từng thớ thịt.

- Cụ khỏe chứ ạ? – Tôi hỏi thăm

- Ủ khỏe, mà có đứa nào đang tìm mày, đợi mày ở đây mấy hôm rồi? – Cụ chép miệng

- Ai vậy? – Tôi ngạc nhiên

- Tao cũng không rõ nữa, mày đoán xem, nó đợi mày mấy hôm rồi.

Ai vậy nhỉ? Tôi thăm nghĩ? Chẳng lẽ... sao em lại có thể tới tận đây??? Tôi tự hỏi

- Nó ở trên đồi ấy.

Tôi không trả lời cụ mà chạy thẳng lên đồi, từng bước từng bước một bỏ lại phía sau. Ở phía trên đỉnh có một dáng đứng quen thuộc đeo gùi như người nông dân đang hứa về phía thung lũng xa xa.

Tôi bước tới gần, khẽ thở phía sau em, em vẫn không quay lại mà nhìn về phía trước.

- Sao em tìm được anh?

- Anh có đi cùng trời em cũng tìm được.

Tôi mỉm cười nắm lấy bàn tay em, hơi giật mình khi thấy có gì lạnh lạnh, cộm cộm. Tôi nâng bàn tay lên ngó.

- Sao em lại có nó?

- Cô ấy đã đưa cho em, cô ấy muốn em giữ nó vì muốn anh được hạnh phúc, cô ấy bảo chỉ khi nào đôi nhân này thành một cặp được đeo bởi hai người yêu nhau thì mới hạnh phúc được.

Tôi lặng người, một hàng lệ dài lăn trên má, khẽ quỳ xuống nắm đất trước mặt tôi châm trên đó một nén hương, em đã muốn được ở đây, suốt đời, nơi mà em nói cả quãng đời em chỉ có nó là tươi đẹp.

- Anh cảm ơn em, Khả Vân.

- Ba chúng ta chứ! – Bảo Hân cười.

- Ba?

Bảo Hân khẽ đặt tay lên bụng xoa xoa, mỉm cười ý nhị, tôi bị cái áo lưng thùng của em che đi mắt nên không để ý được. Tôi gạt nước mắt sung sướng mà ôm lấy Bảo Hân, vậy là..

- Em muốn đặt tên con Khả Vân, được không anh? – Bảo Hân cười.

- Ủ! Đúng rồi. Mà là con gái hả em

Bảo Hân gạt đầu mỉm cười, cả ba à mà cả bốn chúng tôi chứ, đứng trên đỉnh đồi này mà nhìn về phía thung lũng, ánh mặt trời đã khuất đi một nửa trên rặng núi tạo thành một cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp ột vùng đất thơ.

Lời tác giả:

Trong cuộc đời mỗi con người, các bạn nghĩ gì? Lý luận gì hết thấy đều không là quan trọng, cách các bạn làm các bạn cảm nhận mới là ý nghĩa nhất. Bởi vì đôi khi chúng ta bằng cơ chế tự bảo vệ của chính bản thân mình mà luôn nhồi cho ta, bao biện cho ta bằng những lý do nào đó cao đẹp, nhưng đó thực sự là một sự lừa dối, lừa dối chính bản thân chúng ta.

Chúng ta cũng vậy, đôi khi không bao giờ có thể lường hết mọi sự đến với mình, đôi khi một hành động dù rất nhỏ của bạn cũng sẽ gây nên một hậu quả khôn lường mà bạn không thể tưởng tượng, vì thế hãy suy nghĩ thật kỹ và nhớ đừng làm ai đau..

Và hơn ai hết, các bạn hãy hiểu thật rõ bản thân mình đã né trước khi nói lời yêu ai đó..

Chân thành cảm ơn các bạn đã theo dõi đến tận cùng câu truyện này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-dong-hanh>